INSCRIPTIONES GRAECAE

Digitized by Google

Digitized by Google

3 1924 073 629 762

All books are subject to recall after two weeks
Olin/Kroch Library

DATE DUE

FEB - 7 1996			
Due Back Upon Recall or Leaving The University			
GAYLORD			PRINTED IN U.S.A.

Digitized by Google

Inscriptiones Graecae

CORPVS

INSCRIPTIONVM GRAECARVM

GRAECIAE SEPTENTRIONALIS

CONSILIO ET AVCTORITATE

ACADEMIAE LITTERARVM REGIAE
BORVSSICAE

EDITVM

VOLVMINIS TERTII
FASCICVLVS PRIOR

BEROLINI APVD GEORGIVM REIMERVM
MDCCCLXXXXVII

Digitized by Google

INSCRIPTIONES GRAECAE

PHOCIDIS LOCRIDIS AETOLIAE ACARNANIAE INSVLARVM MARIS IONII

CONSILIO ET AVCTORITATE

ACADEMIAE LITTERARVM REGIAE BORVSSICAE

EDIDIT

GVILELMVS DITTENBERGER

BEROLINI APVD GEORGIVM REIMERVM
MDCCCLXXXXVII

Digitized by Google

PRAEFATIO.

Miretur quispiam, quod primum huius corporis volumen excipit non alterum sed tertium neque id totum una editur, sed fasciculus modo prior, etsi omnium regionum, quae inter Parnassum et Olympum sunt, titulos uno volumine non nimii ambitus comprehendi potuisse manifestum sit. Ac secunda quidem volumini titulos Delphicos reservatos esse iam in primi praefatione indicavi. Quos colligendos, supplendos, emarrandos suscepit Ioannes Pomtow huius provinciae epigraphicae singulariter peritus, isque omnia, quae ante explorationem Francogallicarum initium reperta sunt, ita adornata habet, ut per se quidem nihil obstet, quominus haec iam typis exscribantur et edantur. Sed tale corpus condere, quod iam eo ipso die quo ederetur, mancum futurum esset propter multitudinem titulorum felici Francogallorum industria ac sollertia erutorum, qui eo non continerentur, neque Academiae Regiae neque Pomtowio aut mihi utilis visum est; quare illud quidem volumen in praesentia differendum fuit. Tertii vero ut prior fasciculus nunc separatim ederetur, ea potissimum de causa factum est, quod longior mora intercessit, quominus iter in Thessaliam vicinasque regiones susciperetur, quo tamen opus esse priusquam earum tituli collecti edantur, nemo harum rerum vel mediocriter peritus negabit. Quod negotium laboris plenissimum qui in se susciperet, primo frustra quaesivimus; deinde Adolphus Wilhelm, qui ei omni ex parte egregie idoneus erat, spem fecit se illas regiones nostra causa aditurum esse; sed propter multitudinem aliorum negotiorum invitus eo consilio destitit. Ac feliciter quidem accidit, ut in eius locum succederet homo omnibus numinibus ad illud officium grave et arduum bene peragendum non minus paratus Otto Kern; sed cum iam in eo esset, ut is proficisceretur, turbae illae in oriente eruperunt, quae nunc etiam quem habiturae sint exitum obscurissimum est. Id tamen iam apparebat, per multos menses nullam futuram esse eas regiones adeundi facultatem, in quibus tum ipsum duarum nationum odio internecivo inflammatarum exercitus congregabantur. Quare satius visum est, non amplius opperiri, sed quae typis expressa essent statim publici iuris facere.

Quod in primi voluminis praefatione dixi, quicquid haec collectio utilitatis laberet, id imprimis H. G. Lollingio acceptum ferri, id, etsi vix loctissimus flebili fato nobis ereptus est, tamen ex parte etiam in hunc fasciculum cadit. Etenim Phocida et Locrorum utrorumque terram is eadem assiduitate et diligentia ac Boeotiam perlustraverat, neque ipsius culpa acridit, sed rerum natura, ut multo minus largam titulorum messem illic faceret; namque illas regiones omnino lapidum inscriptorum copia neutiquam excellere notum est. Tamen Lollingio contigit, ut non modo paene omnes editos illarum regionum titulos denuo cum lapidibus conferret, sed etiam haud paucos ad id tempus ignotos reperiret, ex quibus maximi momenti sunt manumissiones n. 349—352, quibus inventis situs antiqui Physcensium oppidi definitus est. Multo minus etiam feraces monumentorum epigraphicorum Aetoliam, Acarnaniam, insulas maris Ionii praeter Corcyram esse in vulgus notum est. Quare hic contenti fuimus edita repetivisse, nisi quod I. Partschii beneficio nonnullorum titulorum Leucadiorum, Cephallenionum, Ithacensium per itineris occasionem ab ipso visorum apographa et octypa accepimus (cf. n. 536. 543. 578. 592. 613. 661. 672. 673). Quod contra Corcyraeorum inscriptionum et numerum et dignitatem tantam esse apparebat, ut necessario denuo adeunda insula videretur. Quod negotium suscepit Adolphus Wilhelm et felicissimo successu peregit omnium, qui aetatem tulerunt, lapidum inscriptionibus, inter quas haud paucae incisae erant, exscriptis, magnaque partis eorum etiam octypis chartaceis confectis, quorum praecipue in aetate titulorum definienda egregia fuit utilitas. Sed cum multa ex insulis maris Ionii monumenta in Italiam, ac potissimum quidem Venetias et Veronam translata constaret, Maximilianus Fraenkel a me rogatus per itineris Graeci vere anni 1896 suscepti occasionem illarum duarum urbium collectiones perscrutatus est; atque etsi musei Naniani quidem monumenta plerique qui pervenerint, explorari non potuit, tamen nonnullos titulos et Veronae et Venetiis reperit Fraenkelius et exscripsit, veluti plebiscitum n. 687. Insignem vero utilitatem habuit octypum chartaceum tabulae in museo Veronensi asservatae, quae duos diversorum temporum titulos n. 691. 692 habet, ab illo transmissum. Quare viro humanissimo et doctissimo hic publice ex animi sententia gratias ago. Neque silentio premenda est Eugenii Oberhummer benevolentia, qui ephemeridis Graecae cui titulus est Νέα Ἡλιούπολις eum fasciculum, in quo tituli Acarnanici n. 513—517 editi sunt, utendum mihi concessit.

De rationibus, quas in adornanda titulorum collectione secutus sum, supervacaneum est hic repetere, quae exposui cum primo volumini praefarer. Hic quoque regionum et intra quamque regionem civitatium rationem habui, ita ut necessario tituli in Actio promuntorio reperti, etsi argumentum eorum ad res communes foederis Acarnanici spectant, inter Anactorienses referendi fuerint. Thermum Aetoliae itemque Apodotorum, Ophioneorum, Eurytanum, Aperantorum, Agraeorum gentes hoc nomine civitatium instar habendas fuisse sponte patet.

Denique ne nonnulla hic desiderent lectores, quae in aliis earumdem regionum collectionibus epigraphicis invenerint, haec monuco: Titulos antri Coryeii (C. I. G. 1782; Le Bas II, 832) non magis recepi quam plebiscitum Crisae (*Chryso*) repertum, quod primus

Digitized by Google

edidit I. Schmidt *Mitth. des arch. Inst. in Athen* V p. 202 n. 62 (*Hist. und phil. Aufs. E. Curtius gewidmet* p. 292 n. II; H. Pomtow Mus. Rhen. LI p. 351 sq.); nam hi quidem alteri quod Delphica continebit volumini reservanda sunt. Epitaphium Damaeneti Palensis (I. G. A. p. 77 n. 334) Athenis repertum videtur, non in Cephallenia insula, atque ipsum ethnicum additum testimonio est hominem peregre fato functum esse. Neque ad tempora Byzantina descendere licebat per universum huius sylloges consilium; quare titulos quarto a. Chr. n. saeculo a Ioviano imperatore ecclesiae Panagiae quam Corcyrae condiderat inscriptos (n. 720. 721) quidem recipiendos existimavi, recentiores vero Christianos (C. I. G. 8730. 8731. 8733. 8751. 8802. 9438) secludendos. Quod vero epitaphia quaedam Zacynthia, quae O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* fasc. XVIII) p. 12 n. 2 exhibet, et ex quibus unum etiam O. Hoffmann in Collitzii collectione II p. 173 n. 1680*e* Zacynthiis inseruit, hic non comparent, id noli mihi vitio vertere. Etenim in horto comitis Romae ea esse testatur Riemann; atqui ille collectionem habebat lapidum sepulcralium, quorum titulos edidit F. Lenormant *Recherches archéologiques à Eleusis* p. 334 sqq. Qui quod eos Eleusinios existimat argumentis usus perquam futilibus, nequeo satis mirari; nam ab Attica quidem consuetudine mirum quantum abhorrent. At ficticios iniuria iudicavit Mordtmann Hermae XVII p. 451 sq.; nam quomodo finxerit Lenormantius, probe scimus (cf. adn. n. 988), ut confidenter pronuntiari liceat, haec eum fingere non potuisse. Immo ex insula aliqua maris Aegaei advectas omnino certum est, Rhenaeenses potissimum esse valde probabile (H. Roehl Hermae XVIII p. 102 n. 13). At utut hoc se habet, Zacynthii origine certe non sunt, neque video cur Riemannus perpaucos, Hoffmannus adeo unum modo huius collectionis titulum inter illius insulae monumenta receperit, cum tamen luce clarius sit omnium causam eandem esse. Similia monumenta sepulcralia insulana haud pauca ex Woodhousii collectione in museum publicum Corcyraeum pervenerunt; quorum apographa a Wilhelmo transmissa, etsi titulos non recipiendos fuisse apparet, tamen alio nomine utilissima fuerunt; etenim eorum ope fraudem falsarii impudentissimi detegere licebat (cf. adn. ad n. 1044. 1046. 1048). Lucernae argenteas titulum ap. Mustoxydem *Delle cose Corciresi* p. 241 n. LXXVII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 549 n. 22 et in tabula annexa n. 2*ab*) ne in appendice dubiorum et spuriorum quidem collocandum duxi, quia, qui haec confinxit, non Corcyraeum monumentum haberi voluit, sed Boeoticum. Denique cave ex eis, quae S. Reinach in libro utilissimo *Chroniques d'Orient* p. 629 dicit '*Anticyre. Le hasard ayant fait découvrir en cet endroit une statue virile, M. Stais y a commencé quelques fouilles qui ont dégagé un sanctuaire archaïque dédié à Apollon Égiald*', coniecturam feceris de titulo Anticyrensi a me omisso. Etenim illud dei cognomen sane ex titulo repetitum est, verum in ('Αμεσσυλίης 'Αριστοφάνους Θετταλὸς ἐν Φεραῖς, Νίκων Κηφισοδώρου 'Αχαρνεύς, 'Απόλλ[ω]ν Αἰγυιᾶ [ἀ]νέθηκαν) non Anticyrae Phocidis repertus est, sed in Aegila insula exigua prope Cythera sita, quae ab hodiernis Graecis '*Αντικύθηρα* vocatur (cf. Δελτίον ἀρχ. 1889 p. 171).

Unus titulus (n. 693) hic inter Corcyraeos habetur, quem nuperrime cognitum est Creticum potius esse (v. Add. p. 212).

Scribebam Halis Saxonum
mense Maio a. MDCCCLXXXXVII.

GVILELMVS DITTENBERGER.

Digitized by Google

CONSPECTVS EORVM QVAE HOC FASCICVLO CONTINENTVR.

PARS PRIMA — pag.

INSCRIPTIONES PHOCIDIS

I. Anticyra . . . 1
II. Ambryssus . . . 4
III. Sidra . . . 8
IV. Bulis . . . 15
V. Daulis . . . 15
VI. Panopeus . . . 20
VII. Abae . . . 21
VIII. Hyampolis . . . 22
IX. Elatea . . . 26
X. Lebdea . . . 47
XI. Tithora . . . 47
XII. Amphicleia . . . 55
XIII. Tithronium . . . 56
XIV. Drymaea . . . 57
XV. Litaea . . . 60

PARS ALTERA

TITVLI LOCRORVM ORIENTALIVM

I. Larymna . . . 61
II. Halae . . . 63
III. Opus et vicinia . . . 64
IV. Thronium et vicinia . . . 73
V. Scarphea . . . 74

PARS TERTIA

INSCRIPTIONES LOCRORVM OCCIDENTALIVM

I. Anophaea . . . 75
II. Chalium . . . 78
III. Oeanthea . . . 78
IV. Physcus . . . 90
V. Tolophon et vicinia . . . 92
VI. Naupactus et vicinia . . . 92

PARS QVARTA

INSCRIPTIONES AETOLIAE

I. Calydon . . . 103
II. Arsinoë et vicinia . . . 104
III. Trichonium et vicinia . . . 105
IV. Thermum et vicinia . . . 105
V. Phistyum . . . 107
VI. Thestia . . . 108
VII. Apodoti . . . 108
VIII. Ophioneen . . . 109
IX. Eurytanes . . . 110
X. Apernti . . . 110
XI. Agraei . . . 111

PARS QVINTA — pag.

INSCRIPTIONES ACARNANIAE

I. Oeniadae . . . 112
II. Astacus . . . 112
III. Coronta . . . 112
IV. Stratus . . . 113
V. Phoetiae . . . 116
VI. Alyzia . . . 116
VII. Palaeros et vicinia . . . 117
VIII. Thyrrheum . . . 119
IX. Anactorium . . . 123
X. Amphilochia . . . 128

PARS SEXTA

INSCRIPTIONES INSVLARVM MARIS IONII

I. Leucas . . . 129
II. Zacynthus . . . 135
III. Cephallenia
1. Cranii . . . 136
2. Same . . . 137
3. Pale . . . 140
4. Proni . . . 141
5. Titoli incertorum insulae Cephallenicae locorum . . . 141
IV. Ithaca . . . 143
V. Cercyra
1. Plebiscita Corcyraeorum . . . 146
2. Aliae litterae publicae . . . 150
3. Privatorum donationes . . . 154
4. Termini . . . 156
5. Dedicationes . . . 158
6. Titoli honorarii . . . 161
7. Lateres cum prytanum nominibus aliisque inscriptionibus . . . 164
8. Glandes missiles . . . 172
9. Supellex varia . . . 174
10. Titoli sepulcrales versibus compositi . . . 176
11. Titoli sepulcrales alii . . . 187
12. Varia et lacunosa . . . 196

APPENDIX

Titoli dubii et spurii . . . 198

ADDENDA

Pars prior. Titoli super inventi . . . 208
Pars altera. Corrigenda in titulis editis . . . 211

Digitized by Google

PARS PRIMA.

INSCRIPTIONES PHOCIDIS.

I.

ANTICYRA.

1. 2 Mernoor inventum iuxta litus maris prope Anticyram antiquam atque inde delatum in vicum propinquum *Aspra-Spitia*. Edd. Leake *Travels in Northern Greece* II p. 541 tab. XX n. 96; Lebas *Inscr.* II, 1002. 1003 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 65 n. 1521). Lolliugius frustra quaesivit.

(1)
[Α Γ Α . . . Τ . . Α Ι]
ΑΡΧΟΝΤΟΣΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕΤΟΥΣΥ[Ν]....
[ΕΔΡΙ]ΟΥ....ΙΑΕΝΕ...Ω....ΚΑΗ..ΑΙΕΔΟΞΕΤΑΙΠΟΛΕΙΤΩ[ΝΑ.]
ΤΙΚΥΡΕ...ΔΟΜΕΝΗΡΑΚΑΕΩ.ΙΣΕΝΟΚΡΙΤΟΥΑΜΒΡΥΣΣΙΩ[ΚΑΙ]
[ΑΥ]ΤΩΙ.....ΡΟΣ.....ΑΙΑΝΑΣ[ΑΛΕΙΑΝΠΡΟΔΙ[ΚΙΑ]
[ΙΣΟ]ΠΟΛΙ..ΑΝ.....ΚΙΑΣΚΑΙΤΑΛΑΛΑΤΙΜ[ΑΟΣ.]
[ΚΑ]ΙΤΟΙΣΑΛ..ΙΣΠ.....ΡΓΕΤΑΙΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΥΠΑΡΧ..
[ΕΓΓ]ΥΟΙΤΑΣΠΡΟΞΕΝΙΑΣΑ....ΑΛΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣΞΕΝΟΚΡ..

(2)
ΑΡΧΟΝΤΟΣΚΑΛ.....ΤΟΥΣΥΝΕΔΡΙΟΥΑΝΤΙ....
ΤΟΥΕΝΕΝ.ΟΜ.....ΕΙΤ..ΑΝΤΙΚ.....
[ΜΕ]ΝΕΥΘΥ[ΔΙΚ].....
[ΑΣ]ΥΛΙΑΝ.....
[ΚΑ]ΙΤΑΛΑΤΙΜ.....
..Α[Ρ]ΧΕΙΕΓΓΥ[ΟΙ].....

Quae uncis iuclusi, Lebasius habet, cum apud Leakium desiderentur.

1 Ἀγαθῷ δ[ῇ] τύχῃ. | Ἄρχοντος Καλλιστράτου, γραμματεύοντος δὲ τοῦ συνεδρίου ....ιου, ἐν ἐκκλησίῳ [ἐκ]κλη[σί]ᾳ ἑβδόῃ τῷ πόλει τῶν Ἀμ[φισσέων], δόσαν Ἡρακλεί[δ]ῃ Ξενοκρίτου Ἀμβρυσσίῳ καὶ | αὐτῷ [καὶ ἐκγόνοις πρ]οξενίαν, ἀτ[ε]λείαν, ἀτ[ε]λε[ι]ων, πρ[οδικί]αν, | [ἐγκτησιν γῆς καὶ οἰ]κίας, καὶ τἄλλα τίμια, ὅσ[α] | καὶ τοῖς ἀλ[λοις πρ]οξένοις καὶ εὐ[εργέταις τῆς πόλεως ὑπάρχ]ει. | ἔγγυοι τῆς προξενι[ας· Α ....λα, Ἡρακλείδου Ξενοκρ[ίτου].

2 Ἄρχοντος Καλ[λιστράτου, γραμματεύοντος δὲ] τοῦ συνεδρίου Αντε...]του, ἐν ἐκ[κλησίᾳ ἐκκλησί]ᾳ ἑβδόῃ τῷ πόλει τῶν[Δυτικῶν Βοϊ]ῶτων ..... αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις πρ[οξενίαν,] | ἀτελίαν, [ἀσυλίαν, πρ]οδικίαν, ἐγκτησιν γῆς καὶ οἰκίας[,] καὶ τἄλλα τίμια, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πρ[οξένοις καὶ εὐεργέταις τῆς πόλεως | ὑπ]άρχει. ἔγγυοι [τῆς προξενίας· .....].

Hi duo tituli itemque proximus n. 3 alterius s. Chr. n. saeculi esse videntur, etsi de litterarum genere ex Leakii et Lebasii exemplis non nimis confidenter iudicare licet. Memorabile est hic Anticyrensium hospitium publicum in hominem Ambrysium conferri, qua ex re haud absurde conicicies post annum 146 a. Chr. demum, Phocensium foedere a Romanis dissoluto, haec decreta esse. Etenim apud Boeotos certe, dum societas manebat, non licebat alteri civitati alterius civem proxenum asciscere (vide quae exposui ad I, 262). Sed num eadem lex Phocensium fuerit, propter testimoniorum penuriam in medio relinquendum est, etsi id quidem huic opinioni favet, quod omnes Phocenses comprovinciales consilii decreto hospitium publicum peregrinis tribuere solebant (cf. n. 99, 1. 101, 4), quod idem in Boeotos cadere lapides Oropii I, 280, 4. 283, 2. 352, 3. 393, 5 testantur.

Digitized by Google

3 Anticyrae (*Aspra-Spitia*). Ed. Lebas *Inscr.* II, 1001 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 65 n. 1522). Lollingius frustra quaesivit.

Α Γ Α . Α . . . Χ Α .
. . . ΟΝΤΟΣΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣΤΟΥ . . . ΑΜ . . . . ΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕ . . . . .
ΕΔΡΙΟΥΑΜΥΜ . ΝΟΣΤΟΥ . . . . . ΝΑΝΤ . . . . . ΠΝΕΝΕΝ . .
ΜΠΙ . ΚΑΛΕΣΙΑΙΣ . . . . . ΠΟ . . . . . ΠΑΥΣΙΟΥΚΡΗΣΤΑΙΟΛΑΑ
5 ΣΕΠΟΙΗΣΕΤΑΙΠΟΛΕΙ . . . . . Σ . . . ΘΟΙΣΑ . . Α . . ΧΟΙ
ΠΙΔΙΑΔ . . . ΧΙ . . . . . ΕΙΣΤΑΣΣΠΟΥΔΑΣΚΑΙ
ΠΙΜ . ΑΣΟΥΣ . . . . . ΑΝΙΣΟΡΟΛΙΤΕΙΑΝΑΥΤΩΙ
. . . . ΕΚΓΟ . . . . . Ι . . . . . ΚΑΙΑΤΕΛΕΙΑΝΚΑΙΠΡΟΔΙΚΙΑΝΚΑΙΠΟΛΕ
ΜΟΥΚΑΙΕΙΡΑΝ . . ΚΑΙ . . . . . ΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ
10 ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΥΠ . . . . . ΛΕΟΣ . . . .

Ἀγαθῆ[ι τύχηι]. | [Ἄρχοντος Ἐπαινέτου τοῦ Εὐθύμου, γ]ραμματεύοντος δὲ [τοῦ συνεδρίου Λαύδ]αμος τοῦ [. . . . . , ἔδοξε τῶι πόλει τῶν Ἀντικυρέων ἐν ἐκ]κλησίαι· ἡ[παυθὲ . . . . .]ενο . .
1 . . . . Ἐπειδὴν χρωτὸς πολλὰ | ἐσώτατ᾽ ἐφ᾽ ἑαυτῶν ἱρῆ Λητωιάρων, ἀπ]ολλ[ω]νίε ἑκηργέτ᾽ εὐ[ε]πέ[τ]ε . ἐχε . . . , | ἠ]πιδιδ[ο]ὺς χ[ρ]ήματα ὅστε ἀναλ]ῶλλεν τοῖς διαλυοντ[ο]ις, σπεύδ[ε καὶ ἡμ]εῖ[ς τὸ σ]ῶμ᾽ ἐλλιπὲς, κύπι . . . . . περιζ[ώσ]ηι, στεφα[νώσ]ειν αὐτ[ὸ] | [καὶ] ἐκγ[ό]νοις, καὶ [ἀπολ]ῶλ[ε] καὶ ἀτέλ[ε]ιαν καὶ προδικίαν καὶ πόλε[ι] | [τὰ]μιαι ἔστω καὶ τοῖς ἄλλοις περιξένοις καὶ εὐεργέταις | τῶν πόλεω[ν ἐπ]ὶ [ἀρχῶν. ἔγγρα]φον τῶν περιξένω[ν . . . . .]πλόε . . . . . .

In versibus 5. 6 restituendis a Bechtelii rationibus discedendum esse mihi visum est, ea potissimum de causa, quia altero ex his versibus de acre alieno civitatis ab illo qui collandatur creditoribus persolvto dici manifestum est. Qua de re ἀναλίσκειν τινὰ ἴσα apud oratores Atticos haud raro dici notum est.

4 Fragmenta duo basis lapidis leucophaei insedificata ad scalas domus privatae aitae in orientali margine vici *Aspra-Spitia*, cuius dominus est Lampros Sioun. Ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XIV (1889) p. 232. Apographum transmisit idem.

a	*b*
ΠΙΧΑΒ	ΗΕΝΙΚΟΡ
ΑΡΤΕΜΙΣ	

[Ἐ]πὶ Χαβ[ρίου ἄρχοντος . . . . .]γος Νικα[βεύου] | [Ἀρτεμι]ς ἀνέθη[κε].

Lolliogius coniecit, lapidem io vicum deiatum esse ex parietinis delubri, quas ipse reppcrit in colle saxoso, qui vocatur *Kephali* eo loco, quem incolae appellant *Paliadia*, meridiem versus a vico hodierno *Aspra-Spitia*. Etenim in eum locum unice quadrare Pausaniae descriptionem X, 37, 1: τὸν πόλεμον δὲ ἐν δεξιᾷ, δύο σάδιατα προελθόντι ἀπ᾽ αὐτὸς σταδίους, πίτρα ἐς ἔστιν ὑψηλή, μαίρει ἔρυσε ὁ πίτρα, καὶ ἱερὸν ἐπ᾽ αὐτὸς πεποιημένον Ἀρτέμιδος. Quare tumplum quidem Dianae illic foisse omnino certum est. Sed num bic lapis ex illo petiasimum fano delatus sit, propterea quispiam dubitaverit, quia aliud quoque Dianae templum io Anticyrensium agro fuisse docet titulus n. 5. Sed illud sane multo remotius fuit ab oppido antiquo et vico hodierno, et tamen Lollingii opinio probabilior existimanda sit.

5 Duo lapides nigri accurate inter se commissi, a. 0,75, l. 0,75, c. 0,47, insedificati in pariete metochii in vico *Aspra-Spitia* sito ubi quondam fuit Antieyra. Corinthi apographum accepit A. Milchhöfer edidilque *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 161, qui tamen errabat cum lapidem ipsum Corinthium delatum existimaret, qui sumquam Anticyra amotus est. Ex G. Koertii apographo nonnullorum locorum lectionem emendavit U. Koehler *Mitth.* IV p. 288. Totum titulum accurate exscripsit Lolling.

a	*b*
ΗΒΟΥΛΗ · ΚΑΙΟΔΗΜΟΣ · ΑΝΤΙ	ΚΥΡΕΩΝ · ΤΗΝΨΙΑΩΝΟΣ · ΤΟΥ ·
ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ · ΚΑΙ · ΝΕΙΚ	ΑΡΕΤΗΣ · ΤΗΣ · ΕΡΩΤΟΣ · ΘΥΓΑΤΕΡΑ ·
ΕΥΠΟΡΙΑΝ · ΤΗΝΙΕΡΕΙΑ	Ν · ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ · ΔΙΚΤΥΝΝΗΣ
ΚΑΤΑΤΟΦΕΗΣ · ΣΥΝΤΗ	ΑΔΕΑΦΗΙ · ΕΠΑΦΡΟΔΙ · ΓΕΝΟΜΕΝΗΝ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ · ΕΑΥΤΗΣ	ΤΕ · ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Λητωιαρίων τὸν Φίλωνα τοῦ | Σωστράτου καὶ Νικοπόλεος τῆς Ἑρατοῦς Θυγατέρα | Κύπρεῖν, τὴν ἱέρειαν Ἀρτέμιδος Δικτύννης | καὶ ἀδελφὴν Ἐπαφροδίτης γενομένην | τε καὶ τῶν γονέων.

'Η βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Λητωιαρίων τὸν Φίλωνα τοῦ | Σωστράτου καὶ Νικοπόλεος τῆς Ἑρατοῦς Θυγατέρα | Κύπρειν, τὴν ἱέρειαν Ἀρτέμιδος Δικτύννης | καὶ ἀδελφὴν Ἐπαφροδίτης γενομένην | τε καὶ τῶν γονέων.

De Dianae Dictynnae templo haec tradit Pausanias X, 36, 5: τροπίστι δὲ (sc. ἐξ Ἀναβρυσσοῦ ἐπὶ Λητωιαρῶν ἀνιόντι τὰ πρῶτα ἐστὶν ὄρεα· ἀναβᾶσι δὲ ὅσον δύο στάδια ἀκρίδες τε γρῶσιν καὶ ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ Δικτυννίδος ἱσταται ἱερὸν ἐστιν Ἀρτέμιδος. ταύτην οἱ Ἀναβρυσσῆς σέβονται μάλιστα ἐν τοιῷδε· τῇ δὲ ἀγορᾶσιαι ἐχρωτίζι τὸ ἔστιν Ἀγωνίᾳ, καὶ μάλιστα τοῦ λόγου συνιστᾶσι. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς Δικτυννίδος κατάντιος ὁδὸς ἐς Λητωιαρῶν πάτα ἔστιν. Unde apparet in ipso montium transito ac sine dubio in confinio agri Anabrysaei et Anticyrensis situm fuisse templum; sed Pausanias ki Anbrysiorum civitati verbis nulla ex parte obscuris vindicat. Hic vero titulus Anticyrensium fuisse docet; nam si illi non sui sed alieni delubri sacerdotem statuae honore afficiuent, origiais significationem nullo modo omitti licuit. Quae testimoniorum discrepantia quomodo expediatur difficile est dictu. Nam si quis hic noo de illo fano cogitare iubeat, quod Pausanias c. 36, 3 describat, sed de eo quod idem c. 37, 1 prope Anticyram fuisse narret, unieum foret in illo *Δικτυννίου* cognomen addi, in hoc omitti. Quare nescio an praestet monere sacrorum quae in ipsis terminis duorum civitatum collocata erant ius se regimen haud raro contentionibus obnoxium fuisse ideoque non absimile esse vero, modo Ambrysaios modo Anticyrenses illo templo potitos esse. Multo levior est alius Pausaniae et titili dissensus; neque *Δικτυννίδος* et *Δικτύννης* nomina non magis inter se discrepant quam Cereris quae Olympiae colebatur appellationes Χαμύνη (Paus. VI, 20, 9. 21, 1) et *Χαμυνία* (Olympia V, Inscriptiones p. 572 n. 485, 3). Ceterum hic Euporiae sacerdotii titulus primi p. Chr. n. saeculi esse videtur.

Digitized by Google

6 Basis lapidis calcarii leucophaei, a. 1,35, l. 0,62, inaedificata in mechochio vici *Aspra-Spitia*. Titulum lecto difficillimum exscripsit Lolling.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΚΑΙΣΑΡΑΜΑΡ
ΚΟΝΑΥΡΗΛΙ
ΟΝΑΝΤΩΝΕΙ
ΝΟΝΚΟ ΩΟ
ΔΟΝΣΕΒΑΣ
ΤΟΝΗΠΟΑΙΣ
ΗΑΝΤΙΚΥΡΕ
ΩΝΥΗΦΙΣΑ
ΜΕΝΗΕΠΙ ////
ΛΠΙ
Π
/// /// ΙΩΣΕΑΗ /// /// Ν
ΛΠΙΣ Ν
ΙΙΛΤΡΟΙΙ

5 Αὐτοκράτορα | Καίσαρα Μᾶρκον Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Καισέβαστον Σε-
10 βαστῆν ἡ πόλις | ἡ Ἀντωνείνων, ὑφορωμένη ἐπὶ [ἡρήγοντος Οὐρβ]ικίου
15 Γράτου, ὑπὲρ | ἐσωκλείσ[ε]ν | [Θ]ήβεων | [Σπ]αρτιατῶν.

Supplevi ex titulis Anticyrensi n. 8, 1 et Tithronio n. 224, 8. 9. Eosdem homines in compluribus Phocidis civitatibus summos honores gerere memorabile est; neque enim quin eidem sint dubitari sinunt nominum et temporum rationes. Haec basis fortasse ut Ambrynia n. 18, cum qua in nomine imperatoris concinit, post mortem Commodi denum, Septimio Severo imperium tenente erecta est. Perperam sane de defuncto usurpantur vocabula αὐτοκράτωρ, Καῖσαρ, Σεβαστός. Sed in titulis provincialibus, Graeco praesertim sermone conceptis, perfrequenter haec in partem peccator.

7 Basis lapidis calcarii leucophaei, inaedificata in vico *Aspra-Spitia* in pariete metochii. Ex apographo Coritthi accepto (v. ad n. 5) edidit A. Milchhöfer *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 161, apographi Koertiani varias lectiones publici iuris fecit U. Koehler ibid. p. 288. Totum titulum denuo exscripsit Lolling.

ΙΟΥΛΙΑΣΔΟΜΝΗΣ
ΣΕΒΑΣΤΗΣΣΙΤΡΟΣ
ΣΙΑΡΧΟΥΛΥΡΗΛΙΟΥ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΑΥΤΟ
ΚΡΑΤΟΡΟΣΑΙΣΑΡΟΣ
ΣΙΤΡΟΣΚΑΣΣΤΡΩΝ
ΗΠΟΑΙΣΗΑΝΤΙΚΥ
ΡΕΩΝΕΠΙΣΙΣΕΛΟΥ
ΣΙΕΝΟΥΤΟΥΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΠΟΥΤΙΚΙΟΥΚΑΛ
ΔΟΥΓΥΣΙΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝ
ΤΟΣΠΟΥΤΙΚΙΟΥΚΑΛΡΟΥ

Ψ Β Φ

Vs. 11 init. ΡΟΥ in apographo Milchhoefleriano est, sed litterarum initialem Δ esse consentiente Koertii et Lollingii testimonio constat. Post contra vs. 12 exstr. ΚΑΛΡΟΥ in omnibus tribus exemplaribus est.

Ἰούλιος Δάμνις | Σαβαστὸς, μητρὸς | Μάρκου Αὐρηλίου | Ἀντωνείνου
5 Αὐτοκράτορος Καίσαρος, | μητρὸς σίτρων, | ἡ πόλις ἡ Ἀντωνείνων, ἐπι-
10 μελουμένου τοῦ ἀρχιτρίτου Πουτιλίου κλ[ίνου, γυμνασιαρχ]οῦντος Πουτιλίου Κλήρου. | ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς).

Hanc imaginem post Getae necem (a. 212 p. Chr.) erectam esse apparet, quis unus M. Aurelius Antoninus filius commemoretur. Archontis et gymnasiarchae magistratibus funguntur duo homines non eodem quidem nomine utentes (v. supra), sed eiusdem familiae quae in civitatem Romanam recepta nomine gentili utebatur, quod hic quidem Πουτίλιος scribitur, alibi Πετίλιος (C. I. A. III, 1101, 18 Πετίλιος Ἀφρ[ι]κάνιος) Σκιμ[ρ]ίος. Nam idem esse eo certius est, quis in aliis quoque nominibus Romanis subinde *ou* pro *o* scribitur: C. I. A. III, 1171, 28. 70 Α(ὐ)ιμιος) Πουτ(ε)ώλιος Ηέντλος Μαρο[ν]ίνος. Ceterum ab hoc nomine, quod Latina scribitur *Poenius*, probe distinguendum est *Potitius* (Liv. I, 7, 12. IX, 29, 9. Wilmanns Exempla Inscr. Lat. 2572). Neque enim consonae *e* et *t* tam antiqua tempore inter se confundebantur.

8 Lapis calcarius leucophaeus s. 0,38, l. 0,43, inaedificatus in vico *Aspra-Spitia* in domo Eothymii Kampadin. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 445. Exscripsit Lolling.

ΝΠΙΟΝΓΡΑΤΩΝ
ΛΙΕΡΕΑΚΑΙΓΡΩ
ΝΕΠΟΛΕΩΣΕΠΙ
ΑΡΧΗΣ ΙΙΟΥΛΥ
ΔΑΜΑΣΙΠΠΟΣ
sacat

[Μᾶρκον] Οὐλπιον Γράτον, | [τὸν ἀρ]χιερέα καὶ γρ[αμ]ματέα τῆς πό-
5 λεως, ἐπὶ | [τῆς] ἀρχῆς Μ(άρκου) Οὐλπ(ίου) Δαμασίππ[ου].

M. Ulpius Gratus erdit in basi Tithronia Antonini Caracallae n. 224, 8, M. Ulpii Damasippi statuae subscriptus fuit titulus Amphicleiasin n. 218; praeterea illius nomen certa ni fallor coniectura restitui in inscriptione Commodi Anticyrensi n. 6, 13, quae etiam M. Ulpii Sopatri nomen cum illo elogio Tithronio commune habet. Hi omnes tituli Severi filiorumque aetatis sunt, quo minus dubitari potest, quin eidem, non cognomines homines ubique agnoscantur. Videmus igitur eosdem in tribus Phocidis oppidis non cives modo fuisse, id quod ex Graecorum institutis nihil habet insoliti, sed etiam summos honores impetrasse.

9 Inter collem qui quondam arcem Anticyrae sustinebat quique nunc *Sirnia* vocatur, et montem a regione eius situm, in loco qui appellatur *Καστανίτσια*, vigiuti quinque minutorum spatio a vico *Aspra-Spitia*, in rupe praerupta multae litterae incisae erant, sed nunc eum propter lapidem tempestatis inturia laesum ac detritum tum propter cruces aliaque id genus signa posteriore tempore inscripta perpauca leguntur, quae exscripsit Lolling.

Praeter .... ότιμος, Ἀφρικ]ήνιος, Δαμόξενος nihil certi dispicitur.

Digitized by Google

II.

AMBRYSSVS.

10 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,30, l. 0,34, Ambryssi (*Distomo*) in ecclesia Panagiae. Edd. Pittakis Eph. 840 (Lebas *Inscr.* II, 975); multo accuratius A. Cumo et A. Michaelis *Annali dell' Instituto arch. Rom.* XXXIII (1861) p. 75 n. 29 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 64 n. 1520). Contulit Lolling.

Α ΠΟΛΙΣΤΩΝΑΜΒΡΥ
Ρ//ΧΩΝΙΚΑΙΣΩΝΥΜΟΥΟΙΑΝΘ
ΥΤΟΙΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙCΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΘΕΑΡΙΑΝΙCΟΠΟΛΙΤΙΑΝΚΑΙΓΑC
. ΓΚΤΗCΙΝΚΑΙΟΙΚΙΑCΚΑΙΤΑΛΛΑ
ΤΙΜΙΑΟCΑΚΑΙΤΟΙCΑΛΛΟΙCΠΡΟΞΕ
. ΟΙCΚΑΙ . . ΕΡΓΕΤΑΙCΤΑCΠΟΛΙΟCΥ
. ΑΡΧΕΙ . ΓΓΥΟΙΤΑCΠΡΟΞΕΝΙΑCΔΑ
. . ΚΑΜCΑ . ΝΗCΙΑΛΑΚΑΙΟCΑΓΗCΙΑ
. . ΒΡΥCCΙΟΙ

[Ἀγαθῇ τύχῃ]. Ἀ πόλις τῶν Ἀ[μβρ]ισ[σέων ἔδωκε Ἀ]ρχων Κλεωνίκου Οἰνο[ῆτ]ε | καὶ αὐτοῖ καὶ ἐγγόνοις προξενίαν, | [π]ο[ὐ]πλίαν, ἰσοτελ- 2 τ(ε)ίαν καὶ γῆς | [ἔ]γκτησιν καὶ οἰκίας, καὶ τὰ ἄλλα | τίμια, ὅσπ καὶ τοῖς ἄλλοις πρόξ[ε]νοι· καὶ [αὐ]τ[ο]ῖς ἐγ[γό]νοις τῶν πόλεως ὑ]π[άρχει. [Ἐ]γγόνοι 10 τῶν πρόξενόν· Δα[μα]λᾶς Α[γ]ησία, Ἀλκαῖος Ἀγησία | [Ἀ]μβρίσσιοι.

Vs. 2 inter P et X lanous quidem est lapis, sed nulla ibi intercidisse videtur littera. Titulus alterius a. Chr. n. saeculi esse videtur, qua aetate rotundae litterarum ΕΟ formae rarae quidem sunt sed neutiquam inauditae (cf. I, 2809 sqq.; Olympia V, Inscriptiones p. 443 n. 318).

11 Fragmentum tabulae inaedificatum in ecclesia S. Georgii sita inter vicos *Distomo* et *Stiri*. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 442.

[Ἀγαθῇ τύχῃ. ἐπὶ ἀρ]χ[ό]ντος ἐπ᾽ Ἀλεξάνδρου Δαμοσ[θένους . . . . .] *ἐν τοίνυν ἐκκλησίᾳ*
. . . . . *τῶν Ἀμβρισσέων*
. . . . . .
. . . . . Ῥωμαίῳ αὐ- 5
τῷ κ[αὶ ἐκγόνοις προξενίαν, ἰσο-
τελείαν καὶ γῆς ἔγκτησιν καὶ οἰκίαν
[καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖ]ς ἄλλοις
[προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει κτλ.]

Decretum eiusdem aetatis ac n. 10 aut etiam aliquanto recentius, sed certe imperatorum Romanorum tempore prius, quia tum proxeniae honor in desuetudinem venit.

12 Columna marmoris lucophaei, a. 1,39, l. 0,37, c. 0,38, inventa anno 1879 in fundamentis domus, quae tum aedificabatur in vico *Distomo*. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 439. Lollingius frustra quaesivit.

. . ΟCΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΑΡΧΟΝΤΟCΕΝΑΔ
ΒΡΟCCΩΑΥΡCΕΚΟ.
ΔΟΥΟΙΑΓΩΝΙCΑ . .
ΝΟΙΤΟΝΑΓΩΝΑ . .
ΚΑΤΕΛΙΠΕΝΟΠΑC .
ΔΗΝΗC . ΙCΑΥΡΤΑΡΩ .
ΝΕΙΔΗCΤΟΝΚΑΛΟΥ
ΔΕΝΟΝΓΟΡΓΑCΕΚ . .
ΤΗΤΗΤΕΤΡΑΕΤ . . Α
ΚΑΙΝΕΙΚΗCΑΝΤC . .
CΙΝΟΙΥΠΟΓΕΓΡΑΔ . .
ΝΟΙΕΠΙ . ΕΛΗΤΕΥΟΝ
ΤΟCΤΩΝΙCΤΟΝΑΓ .
ΝΑΚΑΙΤΑCΝΩΔΑCΧ . .
ΔΑΤΩΝΤΟΥΑΞΙΟΛΟ
ΓΩΤΑΤ . . ΑΥΡΑΝΤΕ
ΡΩΤΟC ΙΠΠΩΝ Π .
ΛΩΝΓΕΛΑΙΟCΑΡΙCΤΟ
ΔΕΝΗCΚΟΡΙΝΘΙΟCΩ
ΘΕΑΤΟCΚ . Ε . .
ΠΩΝΤΕΛΕΙΩΝΑΥΡ
ΑΦΡΟΔΕΙCΙΟCΤΙΘΟ.
ΡΕΥCΩΘΕΑΤΟCΚΙ.
CΑΛΠΙCΤΩΝΑΥΡΧΑ

ΡΟ . ΕΙΝΟCΧΑΙΡΩΝΕΥC
ΩΘΕΑΤΟCΚ Ζ ΚΗΡ.
ΚΩΝΑΥΡCΩΚΡΑΤΗC
ΛΕΘΑΔΕΥCΩΘΕΑ
ΤΟC Ζ ΠΑΙΔΩΝ
CΤΑΔΙ . ΝΑΥΡΝΕΙΚΗ
ΤΗCΕΛΑΤΕΥCΩΘΕ
ΑΤΟC ΙΒ ΑΝΔΡΩΝ
CΤΑΔΙΟΝΑΥΡΕΠΑ
ΦΡΟΔΕΙΤΟCΑΔ . ΡΟC
CΙΟCΩΘΕΑΤΟCΚΙ.
ΠΑΙΔΩΝΠΑΛΗΝΑΥΡ
ΘΕΑΓΕΝΗCΑΜΒΡΟCC:
ΟCΩΘΕΑΤΟC Ν ΙΒ
ΠΑΙΔΩΝΠΑΝΚΡΑΤΙ
ΟΝΑΥΡΚΡΑΤΩΝ . ΙC
ΒΕΥCΩΘΕΑΤΟC
ΚΙΕ ΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗΝ
ΕΠΑΓΑΘΟCΚΟΡΙΝΘΙΟC

Θεός. Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἀρχοντος ἐπ᾽ Ἀλεξάνδρου Αἰ[σ]χύλ[ου] Σκαθ[υ]- 9 δευ οἱ ἀγωνοθέτ[αι]σαν[τες τὸν ἀγῶνα, ἐπ᾽] | πατέλειπεν ὁ πατ[ὴ]ρ | πατρ[ὸ]ς[ὸ]ν[ε]ιο 10 Αἰ[σ]χύλος Ἡερμ[ο]γ[ενίδης, τὸν παλαι]σμὸν Γάϊρις, ἐκ[ρ]ί[θη τῇ τετρα- στ[ά]δι, | καὶ νικήσαντ[ος, α]ὐτὸν οἱ ἀ[γωνοθέται]σ[ά]ντες, ἐσ[τ]ε[φ]ά[νωσ]ε τοῦ 12 τῶν (ἐτῶν) τὸν σ[τ]έφ[α]νον καὶ τὰς ταιν[ί]ας [γ]ε[ρ]έσθαι τοῦ πεντ[α]ετ[ηρικοῦ] Αἰ[σ]χύλ(ου) Λητήρτος·

ἐστησαν π[ρὸ] Δι[ὸ]ς Πύλαις Ἀμ[φ]ικτ[υ]ό[νων Κηφισ]ιεύς, ᾧ | Θέαιτος Κ[ι]δ' 20 [ἐπ]ὶ [ἄ]ρχ[ο]ντος τελείου Αἰ[σ]χύλ(ου) | Ἀφροδίσιος Τι[β](ερί)ου, ᾧ Θέαιτος Κ ζ[ή] | πολιτεύ[ων· Αἰ(σχύλος) Χ]ε[ρ]ά[ν]τιος Χαιρωνε[ύς, | ᾧ Θέαιτος Κ ζ' 25

Digitized by Google

Tituli aetatem produnt nomina hominum; nam inter duodecim viros decem Aurelii sunt, Gellius unus, item unus modo qui nomine gentilicio caret. Quae res post annum 212 p. Chr., quo civitas omnibus imperii Romani liberis hominibus tributa est, interrolum incisum indicat (cf. quae exposui C. I. A. III, 1177; I. G. Sept. I, 1776; Olympia V, Inscriptiones p. 207 n. 110). Atque ex ipsa constantia, qua haec civitatis nota fere ubique adiungitur, lure meriteque colligas aliquo ex proximis post eum annum decrassis hos ludos habitos esse; nam postea rarens ocrigeneris quaedam et libido in hoc genere obtinuit (v. Olympia l. l. p. 208). Victorum nomina quae hic recensentur si alibi circumspicias, invenias sane Charopinum Chaeronensem (I, 3326, b), Socratem Lebadensem (I, 3084, 1), Cratmen Thisbaeum complures (I, 2257, a. 2358, 1. 2). Sed hi omnes aliquanto antiquiores sunt neque ulli ex eis Aurelium nomen tribuitur, nisi forte ei archonti Lebadensium, qui I, 3106, 4 prosavi sui monumentum restituit, Αὐρήλιος Σωκράτης nomen fuit. Quod propterea negavi, quia ex tribus testibus duo, Rominus et Lebasius, in lectione ΟΚΡΑΤΗΣ consentiunt, quam unus Pittakis ΩΚΡΑΤΗΣ habuerat. At quum plerumque titulos collectionis Lebasianae, utque haud paucos quidem non sine arbitrariis mutationibus, ex libris impressis transcriptos esse constet, vereor nune ne ille testium consensus nullus sit.

Recognetur hic victores ludorum quinquennalium, quos Aurelius Parmenidis civis Amphissius e nobilissimis testamento instituerat (*συστήσαντα* v. 6), ai plane fallor in memoriam uxoris aut filiae aute ipsum defunctae. Nam id quidem manifestum est, Γάργυε v. 9 nomen mulieris genetivo casu enuntiatum esse. In quo cave offendaris vocali *a* in titulo vulgaris dialecti tertiique post Christum saeculi retenta. Etenim longe aliter hae in re haberi virorum feminarumque nomina quam reliqua omnia linguae vocabula notitia eacemplis probatum est in inscriptionum Olympicarum editione p. 309 ad n. 179, ubi inter alia habes genetivum Φλαβίνου in titulo anno 209 p. Chr. n. exarato. Iam exercimonias ab homine privato institutas aut ipsius aut alicuius ex necessariis nomine significari non insolitum est; coumemorasse sufficiet Alexippen ab Alexippo Delpho condita (Wescher-Foucart *Inscr. de Delphes* 436), et synodum heroistarum Epaminondae et Theocriues Acraephiensium ab ipsorum parentibus superstitibus institutam (I, 2725). Sed cogitari etiam potest, Gorgum illum non mulierem, sed divinum aliquod numen esse, sive cognomen Minervae statuere malis, sive proprium nomen heroinae, quod in compluribus fabulis occurrit (v. Roscher *Lexikon der griech. und röm. Mythologie* I, 2 p. 1694).

---

13 Marmor caerulenm, a. 0,53, l. 0,38, in impluvio domus privatae cuius dominus est Lukas Balaguras, in vico *Distomo*. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 469 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 64 n. 1516). Exscripsit Lolling.

ΔΕΞΕΝΙΚΑ
ΕΥΝΟΜΙΩΝΟΣ
ΑΘΑΝΑΙ

Δεξενίκα | *Εὐνομίωνος* | *Ἀθήνᾳ.*

Tertii ut videtur a. Chr. n. saeculi. Nomen mulieris per *s*, non *ς* scriptum non ad errorem lapicidae referendum est, sed multis similibus exemplis defenditur (cf. n. 52 *Καλλιστώ*).

---

14 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,40, l. 0,45, c. 0,20, insculpta inverna positura in pariete ecclesiae S. Demetrii sitae vigiuti minutarum intervallo a vico *Distomo* septentrionem versus, ad viam quae in planiciem Cephisi transcenditur. Edd. ex G. Gellii schedis Boeckh C. I. G. 1727 (Rangabè *Ant. Hell.* 1080; Lebas *Inscr.* II, 973; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 157 n. 222; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 64 n. 1518). Exscripsit Lolling.

Π Α Ν Τ Α Ι Α Ν Ε Τ Α
Σ Ξ Ν Ο Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α
Δ Α Μ Α Τ Ρ Ι
Κ Α Ι Κ Ο Ρ Α Ι

Παντιανέτα | *Ξενοκρατεία* | *Δάματρι* | *καὶ Κόρᾳ.*

Secundi aut primi a. Chr. n. saeculi.

---

15 Amhryssi (*Distomo*) exscriptum titulum ed. Meletius Geogr. ant. et nov. p. 333 (Boeckh C. I. G. 1726; Lebas *Inscr.* II, 972; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 64 n. 1517). Sinistra pars (*a*) periisse videtur, dextra (*b*), lapis calcarius leucophaeus a sinistra fractus, a reliquis partibus integer, a. 0,16, l. 0,40, hodie quoque extat inaedificata in ecclesia antiquiore Panagiae quae est in vico *Distomo*, dextram versus a porta occidentali. Exscripsit Lolling.

a *b*

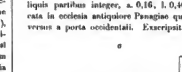

Καλλιστράτα Ἀπόλ(λ)ωνι.

---

16 Lapis calcarius leucophaeus ab omnibus partibus integer, a. 0,28, l. 0,38, inaedificatus in aedicula S. Nicolai, quae est in latere ecclesiae antiquioris in Panagiae in vico *Distomo*, iuxta portam. Edd. Meletius Geogr. p. 333 (Boeckh C. I. G. 1729); Pittakis Eph. 839 (Lebas *Inscr.* II, 974; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 64 n. 1519). Exscripsit Lolling.

Α Α Κ Α Ι Ο Σ
Α Α Μ Π Ρ Ω Ν
Α Μ Φ Ι Δ Α Μ Ο Σ
Σ Α Ρ Α Π Ι
Ι Σ Ι
Α Ν Ο Υ Β Ι
Τ Α Ν Π Α Σ Τ Α Δ Α
Κ Α Ι Τ Ο Ν Π Ρ Ο Π Υ Λ Ο Ν

Ἀλκαῖος, Ἀλέκτωρ, | Ἀμφίδαμος | Σαράπι, | Ἴσι, | Ἀνουβί | τὰν παστάδα | καὶ τὸ πρόπυλον.

---

17 Basis marmoris albi, cuius superior pars (*a*) periit, inferior (*b*) extat in aedyo ecclesiae Panagiae, quae est Ambryssi (*Distomo*). Totum titulum ed. Meletius Geogr. p. 333 (Boeckh C. I. G. 1734; Lebas *Inscr.* II, 976), partem *b* ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 445. Exscripsit Lolling.

a Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Α Ι Ν Ε Ρ Ω Ν Α
Τ Ρ Α Ι Α Ν Ο Ν Κ Α Ι Σ Α Ρ Α
Σ Ε Β Α Σ Τ Ο Ν Γ Ε Ρ Μ Α
b Ν Ι Κ Ο Ν Η Β Ο Υ Λ Η Κ Α Ι
Ο Δ Η Μ Ο Σ Α Μ Β Ρ Ο Σ
Φ Σ Ι Ω Ν Φ

Αὐτοκράτορα Νέρ(ουα) | Τραϊανὸν Καίσαρα | Σεβαστὸν Γερμ(ανικὸν) | ἡ βουλὴ καὶ | ὁ δῆμος Ἀμβρησσέων.

Digitized by Google

Monumentum dedicatum aliquo ex primis Traiani annis (98—102 p. Chr.); nam cum *Germanici* cognomen addatur, plane incredibile est *Dacici* consulto quoisuum esse; immo hoc eum tum temporis nondum ornatum fuisse colligendum est. Nomen quod est *Nerva* plerumque quidem et apud scriptores Graecos et in titulis primum declinationem sequitur. Sed fuisse quoque qui flexione nominis abstinere mallent, inscriptio Tanagraea I, 670, a documento est, ubi *Nέρωνα* accusativi vicibus fungitur. Idem hic unus venisse putaverim, quin sic mirus Meletii error *Νέρωνι* faciliorem habet explicationem.

18 Ambrynsi (*Diatomo*) in basi statuae impolita. Edd. Meletius Geogr. p. 333; accuratius Chandler *Inscr.* II p. 82 n. 148 (Boeckh C. I. G. 1736; Franz Elem. Epigr. Graec. p. 294 n. 134; Lebas *Inscr.* II, 977). Perisse videtur.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙ
ΣΑΡΑΜ · ΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΚΟΜΟΔΟΝΑΝΤΩ
ΝΕΙΝΟΝΑΥΤΟ
ΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΑΥ
ΣΕΠΤΙΜΙΟΥΣΕΟΥΗ
ΡΟΥΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΑΡΑΒΙ
ΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ
ΠΑΡΘΙΚΟΥΜΕΓΙΣΤΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΝΗΠΟΛΙΣ
ΑΜΒΡΥΣΣΕΩΝΕΠΙ
ΤΗΣΑΡΧΗΣΑΝΤΕΡΩ
ΤΟΣΤΟΥΑΝΤΕΡΩΤΟΣ
ΚΑΙΕΥΤΥΧΕΣΤΑΤΟΥΤΟ.
ΖΗΘΟΥΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝ
ΤΟΣΤΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΑΝ
. . ΡΩΤΟΣ
ΥΦ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μᾶρκον Αὐρήλιον | Κόμοδον Ἀντωνῖνον, Αὐτοκράτορος Καίσαρος Λ(ουκίου) Σεπτιμίου Σευήρου Περτίνακος | Σεβαστοῦ Ἀραβίσκου Ἀδιαβηνικοῦ Παρθικοῦ μεγίστου | ἀδελφὸν, ἡ πόλις | Ἀμβρυσσέων ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Ἀντ[ιμάχου τοῦ Ἀντ]ίμαχου τοῦ [Ἐπ]αγαθίου Βέττου, ἐπιμεληθέντος τοῦ ἀρχοντος Δι[ὸ]νυσίου. ὑ(πάτων) β(ʹ)καὶ ς(ʹ).

Cum *Parthici maximi* nomen Severo tribuatur, *Britannici* vero absit, annorum 198 et 209 p. Chr. terminis origo monumenti circumscribitur. Sed proxime ab initio huius spatii abesse inde colligas, quod vix alia eius erigendi causa cogitari potest atque imperatoris Severi decretum, quo in Commodi memoriam restituit atque adeo fratri filius haberi voluit. Anteros archon aut idem est cuius n. 12, 17 mentio fit, aut eius pater. Cur illic Aurelius vocetur, hic vero nomine gentili careat, ex eis quae illic adnotavi cognosces. Ilic unus titulus est, in quo oppidi Ambrysii cives *Λιὸς φρουρὸς* appellentur, cum in eis qui Romanorum imperio antiquiores sunt, *Διὸς φύλακος* [n. 1, 4. 10, 1. 10. 11, 9], in reliquis imperatorum aetatis monumentis *Διὸς σώτηρος* (n. 12, 25. 29. 17, 5) legatur. Quo minus dubium est, quin Pausanias, cuius peregesin hoc titulo paucis modo decennibus antiquior est, X, 36, 1. 4. 5 suae aetatis morem, non antiquiorum scriptorum exemplum secutus sit. Nam ei certe in producta syllabae paenultimae vocali et in declinatione ethnici cum hac una inscriptione convenit; quod consonan *σ* simplicem habet pro geminata, id quidem multum monumenti testimonio confirmatur.

19 Lapis a. 0,22, l. 0,60, inaedificatus in puteo inata domum Lucae Pitzava in vico *Diatomo*. Edd. Dodwell Itin. T. II p. 512 (Boeckh C. I. G. 1717; Franz Elem. Epigr. Graec. p. 303 n. 144; Lebas *Inscr.* II, 978); A. Conze et A. Michaëlis *Annali dell' Instituto arch. Rom.* XXXIII (1861) p. 76. Exscripsit Lolling.

Dodwelli exemplum:

ΤΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΚΑΙΟΕΙ
ΟΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΜ
ΑΥΡΗΛΙΟΝΚΕΟΥΗΡΟΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
ΕΥΤΥΧ

Lollingii exemplum:

ΤΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΚΑΙΟΕΙ
ΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΟΥΗΡΟΝ
ΕΥ

A Lollingio Conze et Michaëlis non discrepant, nisi quod vs. 1 extr. ΘΕΙ et vs. 4 extr. ΕΥ exhibent.

Τὸν μέγιστον καὶ [Θ]ε[ῖ]ότατον Αὐτοκράτορα | Μ[ᾶρκον] Αὐρήλιον Σαυῆρον | Ἀλέξανδρον [Εὐσεβῆ] Εὐτ[υχῆ] Σεβαστὸν .....].

Quae exstant omnibus ex partibus conveniunt cum Dodwelli apographo, nisi quod verum ab eo non recte disiuncti sunt. Quare non est, cur in eis, quae nunc desiderantur, illius fides in dubium vocetur, etsi concedendum est ea sola, quae Comitus et Michaëlis et Lollingius in lapide legerunt, etiam ad aliorum imperatorum atque Alexandri nomina commode referri posse. Alexandrum annis 222—235 p. Chr. imperasse in vulgus notum est.

20 Lapis fractus in duas partes, ex quibus altera (*b*) inaedificata est in domo viei *Diatomo*, cuius dominus est Lucas Pitzàras, altera (*a*) incubat ante eandem domum, sed nunc periit. Fragmentum *b* negligenter exscriptum ed. Dodwell Itin. T. II p. 512 (Boeckh C. I. G. 1750; Lebas *Inscr.* II, 986), accuratissime exscripsit Lolling. Totum titulum edd. A. Conze et A. Michaëlis *Annali dell' Instituto arch. Rom.* XXXIII (1861) p. 76; Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 445.

a	*b*
ΝΕΟΣΕΠ	ΤΗΣΑΡΧΗΣ
ΛΥΡΑΥΣΙΒ	ΥΤΟΥΑΝΤΕ
ΡΗΤΟΣΒ'Υ	ΘΕΠΙΜΕΛΗ
ΤΑΣΑΥΡΗ	ΚΟΔΩΡΟΝΑΡΑ
ΘΟΚΛΕΑΣΑ	ΛΙΤΥΧΟΝ

.....ιοσε, ἐπ[ὶ] τῆς ἀρχῆς | Αὐ[ρηλίου] Αἰξε[ίβι]ο. τοῦ Ἀντί]γονος β(ʹ), ὑ[π]ὸ ἐπαικλήτου Αὐ(ρηλίου) Νικήφορος, Ἀγαθυσέλα, Κυ[β]ελλείνων.

Ausdrücken eius Anteroris filius esse videtur, quem habes n. 12, 17. 18, 12. Titulus igitur ei qui proxime praecedit aetate suppar habendus est, ac nisi leves quaedam litterarum discrepantiae intercederent, non improbabile existimarem illic superiorem, hic inferiorem eiusdem basin ex duobus lapidibus compositae partem haberi.

21 Tabula lapidis calcarii leucophaei a. 0,56, l. 0,68, c. 0,25, quondam in ecclesia beatae Virginis, quae est in vico *Diatomo*, nunc in domo Leonidas Lecandris sacerdotis. Edd. Rous Inscr. inedd. fasc. I p. 34 n. 80 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 2222; Lebas *Inscr.* II, 979); ex Rousi diario et Lollingii apographo Roehl I. G. A. p. 68 n. 316 (F. Berhtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 63 n. 1514; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 232 n. 230*b*). Denuo exscripsit Lolling.

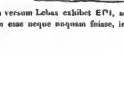

Supra priorem versum Lebas exhibet ΕΓΟΙ, sed cum Lollingius testetur ibi nihil scriptum esse neque unquam fuisse, interpolatio manifesta est. [Ἐγὼ] Τιμὼ [Ἐ]πελλείου.

Digitized by Google

22 Ambrysi (*Distomo*) in scalis sacerdotis cuiusdam. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 37 n. 79 tab. VI. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 2115; Lebas *Inscr.* II, 984). Lollingius frustra quaesivit.

ΔΕΞΙΚΡΑΤ
ΑΡΙΣΤΟΚΡ
ΔΕΞΙΚΡΑ

Δε[ξι]κρά[τ]ει.
Ἀριστο[κ]ράτ[ει] | Δε[ξι]κρά[τ]ους.

Verum tertio utrum genetivum Δε[ξι]κράτ[ε]ος fuerit an adiectivum patronymicum apud Phocenses non inusitatum (cf. n. 14, 2. 73, 8) diiudicari nequit.

---

23 Tabula lapidis calcarii leucophaei cum sêtomate, insedificata in pariete ecclesiolae S. Eliae sitae supra vicum *Distomo*. Edd. Meletius Geogr. p. 333; Dodwell Itin. T. II p. 512 (Osann Syll. p. 155; Boeckh C. I. G. 1745; Lebas *Inscr.* II, 985); Pittakis Eph. 809; Rangabé *Ant. Hell.* 2113, qui errore lapidem Tithoreae (*Velitza*) inventum dicunt. Exscripsit Lolling.

ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΝ
ΧΑΙΡΕ
rose rose

Ἐπαφρόδειτον | χαῖρε.

Boeckhius ut recte negavit accusativum hic haberi (cf. quae monui ad I, 3556) et nominativum nostrius generis ab adiectivo ἐπαφρόδιτος formatum et nominis muliebris vice fungentem agnovit, sic erravit cum hoc nominis genus in dubium vocaret, quia deminutivi ne speciem quidem haberet. Nunquae fugit eum haud infrequentia esse eiusmodi nomina feminarum in sermone Graeco et a deminutivis probe distinguenda, veluti Ἄλβιν, Ἀγαθῶ, Αἰσχρόν, Ἄμεινον, Βίβιππον, Γλυκέρα, Γλύφειρα, Εὔκλεν, Εὐφρόσυνον, Ἴλαρον, Κυμαῖον, Λέγειρα, Ὄπωνον, Ὀνησίφειρα, Πίθηνον, Πόθεινον, Χάριν, Χάδαρον, Χέφαρ, Χιώφειρα, Χύσιον, Φιλόπολιν, Φρόνιμον, Χλόηνον, Ὕμνιν aliaque id genus. Plerumque ea nomina servarum aut libertinarum sunt.

---

24 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,30, l. 0,42, insedificatus in ecclesiola S. Athanasii sita meridiem versus ab vico *Distomo*, in angulo parietum orientalis et septentrionalis. Exscripsit Lolling.

ΘΕΟΔΩΡ[ΙΙΙΙ]
ΧΑΙΡΕ

Θεόδωρ[ε] | χαῖρε.

---

25 Columella sepulcralis insedificata in ecclesiola S. Eliae sita supra vicum *Distomo*. Edd. Meletius Geogr. p. 333; Dodwell Itin. T. II p. 512 (Boeckh C. I. G. 1747; Lebas *Inscr.* II, 983); Pittakis Eph. 810. Exscripsit Lolling.

Νικίας.

---

26 Stela sepulcralis marmoris leucophaei, a superiore parte ornata anthemio, insedificata in pariete occidentali ecclesiolae S. Athanasii, quae est meridiem versus a vico *Distomo* quartae partis horae intervallo. Exscripsit Lolling.

ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ
rose rose

Πολύξενος.

---

27 Magna tabula marmoris leucophaei, in vico *Distomo* ante domum Leonidae Leonardu sacerdotis. Exscripsit Lolling.

ΦΙΛΩΝΧΑΙΡΕ

Φίλων χαῖρε.

---

28 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei, in vico *Distomo* in domo Papajoannu. Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΒΑΚΙΑΙ

Ἐπὶ Βακίᾳ.

---

29 Stela lapidis fusci cum sêtomate, insedificata in pariete ecclesiolae S. Eliae, quae est supra vicum *Distomo*. Edd. Dodwell Itin. T. II p. 512 (Boeckh C. I. G. 1740); Pittakis Eph. 806 (Rangabé *Ant. Hell.* 2117; Lebas *Inscr.* II, 980; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 63 n. 1515). Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΜΑΚΗΤΙ
ΕΠΙΚΑΛΛΟΙ

Ἐπὶ Μάκητι.
Ἐπὶ Καλλοῖ.

---

30 Stela sepulcralis cum sêtomate, Ambrysi (*Distomo*) in ecclesia quadam. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 34 n. 78 tab. VI (Rangabé *Ant. Hell.* 2116; Lebas *Inscr.* II, 982). Lollingius frustra quaesivit.

ΕΠΙΜΕΝΩΝΙ

Ἐπὶ Μένωνι.

---

31 Ambrysi (*Distomo*). Ed. Dodwell Itin. T. II p. 512 (Boeckh C. I. G. 1743; Lebas *Inscr.* II, 981). Lollingius frustra quaesivit.

ΕΠΙΧΟ

Ἐπὶ Χο.....

Digitized by Google

III.

STIRIS.

32 Tabula marmoris subcaerulei, a. 1,24, l. 0,31, c. 0,43, in arce Stiridis veteris ante ecclesiolam S. Nicolai. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 42 (W. Dittenberger Syll. Inscr. Graec. 294; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 157 n. 223; F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 75 n. 1539; commentario illustravit W. Feldmann Analecta epigraphica ad historiam synoecismorum et sympolitiarum Graecorum, Argentorati 1885, p. 129 seqq.). Nunc ita positus est lapis, ut sola lateris *b* inscriptio legi possit, quam accurate contulit Lolling, sed praeter litterarum nonnullarum formas accuratius expressas nihil invenit, quod a Beaudoinii exemplo discreparet.

a

. Ε Ο Σ Τ Υ Χ ΑΝΑΓΑ
. Α Ν Σ Τ Ρ Α Τ Α Γ Ε Ο Ν Τ Ο Σ
. Ω Ν Φ Ω Κ Ε Ω Ν Σ Ε Υ Σ Ι Ο Υ
. Η Ν Ο Σ Ε Β Δ Ο Μ Ο Υ Ο Μ Ο Λ Ο .
. Α Τ Α Π Ο Λ Ε Ι Σ Τ Ε Ι Ρ Ι Ω Ν Κ Α Ι
. . Π Ο Λ Ε Ι Μ Ε Δ Ε Ω Ν Ι Ω Ν Σ Υ .
. Π Ο Λ Ι Τ Ε Υ Σ Α Ν Σ Τ Ε Ι Ρ Ι Ο Ι Κ Α .
. Ε Δ Ε Ω Ν Ι Ο Ι Ε Χ Ο Ν Τ Ε Σ Ι Ε Ρ Α Π Ο
. . Ν Χ Ω Ρ Α Ν Α Ι Μ Ε Ν Α Σ Π Α Ν Τ Α
. Α Ε Υ Θ Ε Ρ Α Ε Π Ι Τ Ο Ι Σ Δ Ε Ε Ι Μ Ε Ν
. Ο Υ Σ Μ Ε Δ Ε Ω Ν Ι Ο Υ Σ Π Α Ν Τ Α Σ
. Τ Ι Ρ Ι Ο Υ Σ Ι Σ Ο Υ Σ Χ Α Ι Ο Μ Ο Ι Ο Υ Σ
(Α Ι Σ Υ Ν Ε Κ Α Η Ε Ι Α Σ Ζ Ε Ι Ν Α Ι Σ Υ
Ν Α Ρ Χ Ο Σ Τ Α Τ Α Τ Ε Ι Σ Ο Δ Ι Μ Ε Τ Α Τ Α Σ
. . Α Ι Ο Σ Τ Α Σ Σ Τ Ι Ρ Ι Ω Ν Κ Α Ι Δ Ι Κ Α
. (Ι Ν Τ Α Σ Δ Ι Κ Α Σ Τ Α Σ Ε Π Ι Π Ο Λ Α Ι
. Σ Π Α Σ Α Σ Τ Ο Υ Σ Ε Ν Ι Κ Ο Μ Ε Ν Ο Υ Σ
. Α Ι Σ Α Λ Λ Η Κ Ι Α Ι Σ Ι Σ Τ Α Ν Θ Ω Δ Ε Κ Α .
. Ε Ρ Ο Τ Α Μ Ι Α Ν Ε Ν Κ Τ Ω Ν Μ Ε Δ Ε Ω
. Ι Ω Ν Ε Ν Α Τ Ο Ν Θ Υ Σ Ε Ο Ν Τ Α Τ Α Σ
Θ Υ Σ Ι Α Σ Τ Α Σ Π Α Τ Ρ Ι Ο Υ Σ Μ Ε Δ Ε Ω Ν
. Ο Ι Σ Ο Σ Α Ι Ε Ν Τ Ι Ε Ν Τ Ω Π Ο Λ Ι Τ Ι Κ Ω Ν Ο Μ .
. Ε Τ Α Τ Ω Ν Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ω Ν Τ Ω Ν Σ Τ Α .
. Ε Ν Τ Ω Ν Ε Ν Σ Τ Ι Ρ Ι Α Λ Λ Η Β Α Ν Ε Τ Ω
. Ε Ο Ι Ε Ρ Ο Τ Α Μ Ι Α Σ Α Ρ Ε Σ Μ Ι Ο Ν Ο Ι
. Ρ Χ Ο Ν Τ Ε Σ Ε Ε Α Δ Μ Β Α Ν Ο Ν Η Μ Ι
. Ν Α Ι Ο Ν Κ Α Ι Τ Ω Ν Χ Ο Ω Ν Τ Ο Ε Π .
. Α Λ Ο Ν Τ Ω Ι Ε Ρ Ο Τ Α Μ Ι Α Ι Σ Υ Ν Δ Ι
. Α Σ Ε Ι Δ Ε Ο Ι Ε Ρ Ο Τ Α Μ Ι Α Σ Μ Ε Τ Α
. Ω Ν Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ω Ν Τ Α Σ Δ Ι Κ Α Σ Α Σ
. Ο Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ε Σ Δ Ι Κ Α Σ Ο Ν Τ Ι Κ Α Ι
. Λ Α Ρ Σ Ι Τ Α Δ Ι Κ Α Σ Τ Η Ρ Ι Α Λ Α Κ Α
Δ Ε Η Κ Α Λ Ρ Ξ Ε Ι Η Μ Ε Τ Α Τ Ω Ν Α .
Χ Ο Ν Τ Ω Ν Μ Η Ε Σ Τ Ω Δ Ε Ε Π Α Ν Α Γ
. Ε Σ Λ Ε Ι Τ Ο Υ Ρ Γ Ε Ι Ν Τ Ο Υ Σ Μ Ε Δ Ε
Ω Ν Ι Ο Υ Σ Ε Ν Σ Τ Ι Ρ Ι Τ Α Σ Α Ρ Χ Α Σ Ο Σ Ο Ι
Γ Ε Γ Ε Ν Η Ν Τ Α Ι Ε Ν Μ Ε Δ Ε Ω Ν Ι Α Ρ
Χ Ο Ν Τ Ε Σ Ξ Ε Ν Ο Δ Ι Κ Α Ι Π Ρ Α Κ Τ Η Ρ Ε Σ
Δ Α Μ Ι Ο Υ Ρ Ο Υ Ι Ε Ρ Ε Ι Σ Ι Ε Ρ Α Ρ Χ Α Ι Κ Α Ι
Τ Α Ν Γ Υ Ν Α Ι Κ Ω Ν Ο Σ Α Ι Ι Ε Ρ Η Τ Ε Υ

Κ Α Τ Ι Ε Ι Μ Η Τ Ι Σ Ε Κ Ω Ν Υ Π Ο Μ Ε Ν Ο Ι
Ι Σ Τ Α Ν Θ Ω Ν Δ Ε Ε Κ Τ Ω Ν Α Λ Ε Ι Τ Ο Υ
Ρ Γ Η Τ Ω Ν Τ Ω Ν Μ Ε Δ Ε Ω Ν Ι Ω Ν Κ
Α Ι Ε Κ Τ Ω Ν Σ Τ Ι Ρ Ι Ω Ν Δ Α Μ Ι Ο Υ Ρ
. Ε Ο Ν Τ Ω Ν Δ Ε Κ Α Ι Τ Α Ε Ν Μ Ε Δ Ε
. . . . Ε Ρ Α Κ Α Θ Ω Σ Ο Π Ο Λ Ι Τ Ι Κ Ο Σ Ν Ο
Μ Ο Σ Κ Ε Α Ε Υ Ε Ι Κ Α Ι Τ Α Ν Χ .
. . Τ Α Ν Μ Ε Δ Ε Ω Ν Ι Α Ν Ε Ι Μ Ε Ν
. Α Σ Α Ν Σ Τ Ι Ρ Ι Α Ν Κ Α Ι Τ Α Ν Σ Τ Ι
Ρ Ι Α Ν Μ Ε Δ Ε Ω Ν Ι Α Ν Κ Ο Ι Ν Α Ν Π .
. . Ν Κ Ο Ι Ν Ω Ν Ε Ο Ν Τ Ω Δ Ε Ο Ι Μ Ε Δ Ε
. . Ν Ι Ο Ι Τ Α Ν Θ Υ Σ Ι Α Ν Τ Α Ν Ε Ν Σ Τ Ι
ΒΑΣΑΝ
. . . Κ Α Ι Τ Ο Ι Τ Ο Ι Σ Τ Ι Ρ Ι Ο Ι Τ Α Ν Ε Μ Μ Ε
Δ Ε Ω Ν Ι Π Α Σ Α Ν Μ Η Μ Ε Σ Ε Σ Τ Ω Δ
Ε Α Π Ο Π Ο Λ Ι Τ Ε Υ Σ Α Σ Τ Α Ι Τ Ο Υ .
Μ Ε Δ Ε Ω Ν Ι Ο Υ Σ Α Π Ο Τ Α Ν Σ Τ Ι Ρ Ι
. Η Μ Η Δ Ε Τ Ο Υ Σ Σ Τ Ι Ρ Ι Ο Υ Σ Α Π Ο
. Ω Ν Μ Ε Δ Ε . . . Ω Ν Ο Π Ο Τ Ε Ρ Ο Ι
. Ε Κ Α Μ Η Ε Μ Μ Ε Ι Ν Ο Ν Τ Ι Ε Ν Τ Ο Ι
. Γ Ε Γ Ρ Α Η Μ Ε Ν Ο Ι Σ Α Π Ο Τ Ε Ι
Σ Α Ν Τ Ω Ν Τ Ο Ι Σ Ε Μ Μ Ε Ι Ν Α .
Τ Ο Ι Σ Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Τ Α Λ Α Λ Α Ν
Τ Α Δ Ε Κ Α

b

. . . . . Ο Ι Ε Ο Ν Τ Ω Ν
. Ρ Α Υ Α Ν Τ Ω Ν Δ Ε Τ Α Ν Ο Μ .
Α Ο Γ Ι Α Ν Ε Ν Σ Τ Α Λ Ν Κ Α Ι Α Ν . . .
Ν Τ Ω Ν Ε Ν Τ Ο Ι Ε Ρ Ο Ν Τ Α Σ Α . . .
Α Σ Θ Ε Σ Τ Ω Ν Δ Ε Τ Α Ν Ο Μ Ο . . . .
Α Ν Κ Α Ι Π Α Ρ Α Ι Δ Ι Α Π Τ Α Ν Ε Σ . . .
Γ Ι Σ Μ Ε Ν Α Ν Α Ο Μ Ο Λ Ο Γ Ι Α Π . . .
Θ Ρ Α Ξ Ω Ν Α Λ Λ Α Ι Σ Ε Α Μ Α Ρ . .
Ρ Ε Σ Θ Ρ Α Σ Ω Ν Δ Α Μ Α Τ Ρ Ι Ο Υ Σ
Α Λ Τ Ε Υ Σ Ε Υ Π Τ Α Λ Ι Δ Α Σ Θ Ρ Α
Σ Ω Ν Ο Σ Α Ι Λ Α Ι Ε Υ Σ Τ Ι Μ Ο
Κ Ρ Α Τ Η Σ Ε Π Ι Ν Ι Κ Ο Υ Τ Ι Θ Ο Ρ Ρ Ε
Υ Σ Δ Ο Ν Τ Ω Ν Δ Ε Τ Ο Ι Σ Τ Ι Ρ Ι Ο Ι
Τ Α Φ Α Τ Ρ Ι Α Τ Ω Ν Μ Ε Δ Ε Ω Ν Ι
Ω Ν Ε Ν Ε Τ Ε Ο Ι Σ Τ Ε Τ Τ Α Ρ Ο Ι Σ
Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Μ Ν Α Σ Π Ε Ν Τ Ε Κ Α .
. Ο Π Ο Ν Τ Α Ν Κ Α Λ Ε Ι Μ Ε Ν Α Ν
. Α . . Τ Ρ Ε Ι Α Ν

[Θ]εὸς τύχαι ἀγαθ[ῆι]. Στρατηγίσαντος | [τ]ῶν Φωκέων Σωξίππ[ου], | [μ]ετὰ ἐλθόντες συλλογ[ὴν τ]ὸ σέλει Στειρίων καὶ | [τῆ]ι σέλει Μεδεωνίων· συ[νε]κολέσαντον Στειρίοις αὐτ[ῶν] | Μ[ηδεώνι]ον ἔχοντα ἱερά, πό[λεμ]ον, χώραν, δαμίους, πάντα | [ἐ]πεύθεραι, ἐπὶ τοῖδε· εἶμεν | [τ]οὺς Μεδεωνίους πάντας | [Σ]τειρίους ἴσους καὶ ὁμοίους, | καὶ συνολλαγίαζεν καὶ συμαχεστανεῖν ἅπ μετὰ τῶς | [πό]λεος τῶς Στειρίων, καὶ διαλῦξθην τὰς δίκας τὰς ἐπὶ πόλ[ε]ι πάντας τοὺς ὑποτιμένους | [τῆ]ν Δωσίαν. ἐπτὰν δὲ αὐτ[ὶ] | [ἐ]ρεττοῦσιν ἐν τῶν Μεδεω[ν]ἰων ἅπα, τὸν Φυτίεια

τοὺ[| Φυτίου τοὺ πατρέως Μεδωνε[ίων, ἐπειδὴ ἐστὶ τῆ πολιτικῆ τάξει, |
35 α]ὐτοὺ τῶν ἀρχόντων τῶν στα[θ]έντων ἐν Σπάρ. λακεδαιμόνι | [δ]ὲ ὁ
ἱερεὺς ἀφίκτωρ ὢ τοὶ | ἀφίκτορες Πλειόδωρον Θωμ[α]ρώπου, καὶ τὸν
γρ[α]μματέα τὸν διακτόρ. ὄ κα, | ἐν δὲ πλατεῖαι, μετὰ τῶν ἀβέβ[αίων. αὐ
38 ἐπειδὴ δὲ ἐπάνεγ[κ]ε τοὺς Μεδωνέονς ἐν Σπάρ τοὺς ἀφίκτ. | ἐπειδὴ
ἐπάνεγκε τοὺς Μεδωνέονς ἐν Σπάρ τοὺς ἀφίκτ. καὶ τὸν ἐν Μεδωνίοι ἱερέ, καθὸς
40 ἐν τῶν Σπάρτ. | ἐστάθωσαν δὲ ἐν τῶν πλατειμάτων τῶν Μεδωνέων αἱ
εἰκόν[ε]ς τῶν Σπάρτ. | ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸν ἐν Μεδωνίοι ἱερέ, καθὸς καὶ
ὁ πολιτικὸς νόμος κελεύει. καὶ τὸν γ[ε]ίτονα τῶν Μεδωνέων τῶν | [ἐ]ξ-
42 τὸν Σπάρτ. καὶ τὸν Σπάρτ. καὶ τὸν Σπάρτ. καὶ τὸν Μεδωνέων πεντέ σ[ε]κατ. πανταχόθεν δὲ
Μεδω[ν]έων τῶν Φυτιῶν τῶν ἐν Σπ[ά]ρ[ῃ] κατὰν, καὶ τοὶ (τοῦ) Χείρεος
44 τῶν δὲ Μεδωνέων πατέρ. μὲ ἐξέστω δ[ὲ] ἀσυλλήπτοισσιν τοῦ[ε] | Μεδωνέονσι
αὐτὸ τὸν Σπ[ά]ρ[η] μηδὲ τοὶς Σπάρτ. αὐτὸ | [τῆ]ν Μεδωνέων
ἀσυλίαν | [δ]ὲ καὶ μὲ ἐμπίπτειν τὸ τοῦ[ε] γ[ρ]αμματέονσε, ἀποτείσσεται τοὺς
ἐμπεπτωκότας ἀργύριο τελεσ[τὰ δύ]ω.

[. . . . . ν]ἐωσιστων. | [γ]ράψ[αι δὲτον δὲ τὸν δο[ί]λογίαν τὸ σταλμὸ
48 μὲ ἀφαλ[ε]ίψεται τὸ τὸ ἱερὸ τοὶς Δ[ε]λφ[οῖ]σι. δίοτον δὲ τὸν διαλογεῖσαι
τοὶ παρὰ βουλεῖ τοὶ [ἐ]κ[κ]λησίαν. ἐ δὲ καὶ ἀργύρι τοὶ | Φωκέων Δελ-
λιείσ. μὴ[ρ]ε[ῖ]ρας· Φάτιν Δημητρίου Ἐλάτειον, Εὐπολίδα Φιλίππου
50 Δελλιείσ, Τιμ[ή]σιππον Ἐπινίκου Ταθρ[ε]ᾶτ[α]. δόντων δὲ τοὶ Στίρει | τῆ
φυτρίᾳ τὰν Μεδωνίων ἐν ἔτεσε τετταρσι | ἀργυρίου μνᾶς πέντε καθ' |
52 τρόον τὸν καθάμενον | . . . . τρώιον.

Hoc pactum, quo Stiriorum et Medeoniorum civitates in unam confunduntur, quoniam communem Phocensium praetorem penescripturn habet, neque vero aut ante Antiochorum dominationem aut post foedera a Romanis restituta (Pans. VII, 16, 10) factum esse potest, necessario annorum 194 et 146 a. Chr. terminis circumscribitur. Neque desunt quibus ad hanc sententiam eum confirmandam, tum accuratius definiendum uti liceat; nampe Beandoniana monumi, eundem Thrasonem Lilaeensem, apud quem hoc pactum deponitur (vs. 71), in titulis Delphicis apud Wescherum et Foucartum *Inscr. rec. à Delphes* 81 (initio alterius n. Chr. n. saeculi). 198. 308. 312 (paullo post a. 170 a. Chr.) recenseri. Qui cum hic iam adulta aetate filium sui Eupalidae cognominem (vs. 73) habeat, vix multo ante annum 170 a. Chr. tabulam incisam iudicaverim. Eodem spectat Thrasonis Elateusis nostri vs. 72, etsi ea quidem minus momenti habet, quia apud Wescherum et Foucartum n. 81 nomini apud Phocenses satis frequenti non adiungitur patris designatio. Denique quod dixi Medeonios eives in titulis Delphicis (Weacher-Foucart 392. 402. 436; *Bull. de corr. Hell.* V p. 412 n. 20) juvenili aetate ad annum 182/1 a. Chr., quo anno hunc titulum, quippe quo Stephanorum civitas fundibus de medio tollatur, nisque recreationem esse, id argumentum impugnavit Feldmann, sed iniuria si quid video. Etenim quod dicit, trin finisse eiusdem nominis eppida, id non ob omni parte verum est. Namque Acraenaicae quidem civitati illos homines ascribere propteren non licet, quia eius nomen recte per iota scribitur (Meδων Steph. Byz. s. v.; Meδωνεῖς I. G. Sept. I, 16; I. Bosnack Philol. LIV p. 54 n. 6), Boeoticum vero nequam finisse nego. Namque Stephanum Byzantius quidem Meδὼν· Βοιωτικὴ πόλις habet, sed ab eo πόλεις vocari perfrequenter, quae ea vera nomina sint, i. e. loca habitata, quae tamen nullam habeant remphilicam sed alina civitatis partes efficiant, nemo peritus negabit. Strebo vero IX, 2, 28 p. 410 Can. tantum abest, ut illam de Boeotica Medeonicorum civitate opinionem confirmet, ut ea contra manifesto redarguatur eius disputatione. Nam qui sic loquitur: Meδὼν δ' ἐστὶ Φωκικὸν ἐν τῇ Κωπαΐᾳ πέδιῳ, διέχουν Βοιωτίας στενόπους ἑκατὸν ἑξήκοντα, ὃ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνου πλέκεται, πλατὺν δ' ἐπὶ Ὀγχηστοῦ ὑπὸ τῷ Φανοπεῖ ἄρει, ἀφ' οὗ καὶ μετωνομάσθαι Φανοὺς· τὰς δὲ Φλεγύας καὶ τοὺς λέγεται [ὡς ἔοικεν] ἐκ τῆς Ἀλιαρτίας καὶ Μεδεῶνος καὶ Ἠλειῶν, εἶναι δυνατὸν ἐκ τῆς ἀληθοῦς λοιπὸν ἐκ Φλεγύου καὶ Ἠλειῶν, ἐκεῖνα δὲ ἐπὶ

Θεὸς τύχαι ἀγαθαῖ. Ἄρχοντος Τιμοφάντους, ἀφ' ἱερᾶς Καλλι[σθένους Δωρο]θέου, Ἀντιόχου Λάμπιδος τὰ ἴδια σώματα Δαυ[ΐδαρο, Φιλ]ό[ξ]ε[νος], Σωτήριχος, Παρμενίων, Ῥόδων, καὶ παραστατεῖ[ξαντι] παρὰ τοὺς θεοὺς καὶ τὸν Ἀπολλατῆν καὶ τοὺς κολίτας καὶ | [τοὺς] Φωκῆ[ας· εἰ δὲ τί κε καὶ παταβολλήσεται, ἐπεγτατέτω ἀργύριο | [ἱερᾶς τρι]ακόσιαι ἀττικαὶ ἐπὶ τοῖς ἐπιγεγραμμένοις ὑπὸ τῶν ἀργόντων αὐτῶν ἐν αὐτᾶ ξυμῶι ἔγτυ.

Litterarum formae hunc titulum alteri a. Chr. n. saeculo vindicant. Versus octavi initium sagaciter restituit Bechtelius, provocans ad manumissiones Delphicas apud Wescherum et Foucartum *Inscr. de Delphes* 179 et apud Haussoullierum *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 419 n. 32. In nominibus restituendis item Bechtelium secutus sum praeter vs. 1 extr. 2 init., ubi litterae a Lollingio enotatae cum illius supplemento Καλλ[ιγραφ]ε[ῖ] conciliari nequibant.

35. 36 Lapis calcarius leucophaeus a. 0,67, l. 0,51, c. 0,34, supra fractus, a lateribus integer quidem, sed ita detritus, ut versuum initia et finis evanuerint, Stiride prope ecclesiam dirutam S. Nicolai sitam in arce antiqua. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 31 n. 74 tab. VIII (Lebas *Inscr.* II, 994. 995); F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 77 n. 1548). Contulit Lolling.

(35)

Δ Ε Κ Α Τ Ε Λ Ε :
Α Τ Ε Κ Α Λ Ι Μ Η Κ Α Τ Α Δ Ο
Ε Σ Σ Ω Μ Η Θ Ε Ι Σ Μ Η Τ Ε Ο Ι Κ Α
Λ Α Ο Σ Υ Γ Ε Ρ Τ Ο Υ Τ Ο Υ Σ Υ Μ Η Θ Ε Ι Σ
Ι Δ Ε Κ Τ Ι Σ Κ Α Τ Α Δ Ο Υ Α Ι Σ Ο Ι Τ Ο Φ Ι /
Υ Ο Θ Ι Ε Ρ Ο Ν Τ Ω Ι Α Σ Κ Α Λ Α Γ Ι Ω Ι Α Ρ Γ
Ο Ι Ω Σ Κ Α Ε Υ Θ Ε Ρ Α Ι Ε Ρ Ο Ν Τ Α Υ Ρ Ο Ι Σ Σ Τ Α Σ
Γ Ι Ο Σ Ε Γ Γ Ε Ι Τ Α Δ Ε Κ Α Ι Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Τ Ο Υ Α Σ Κ Λ Α
Ω Ν Σ Τ Ε Ι Ρ Ι Ω Ν Τ Ε Κ Α Ι Φ Ω Κ Ε Ω Ν Α Σ Α Μ Ι Ο Υ
Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Σ Σ Τ Ο Λ Α Ν Υ Ο Α Υ Γ Ν Α Τ Ο Υ Σ Ω Σ Ι Ι
Ε Σ Ω Ν Υ Α Ε Ι Σ Τ Ω Ν Ο Σ Σ Τ Ε Ι Ρ Ι Ο Ι

(36)

Α Ν Α Γ Α Θ Α Ν Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Ε Ν Σ Τ Ε Ι Ρ Ε Ι Ν Ι Κ Α
Ϛ Ρ Τ Ο Υ Ε Α Μ Ε Ρ Ι Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι Β Ι Θ Υ Σ Α Ι Τ
Τ Α Ν Α Θ Ε Σ Ι Ν Α Υ Τ Ο Ι Σ Δ Ο Μ Ε Ν Α Ν Α Τ Ε
Ε Ι Σ Α Υ Γ Ε Α Ε Υ Θ Ε Ρ Ε Σ Α Ν Κ Α Ι Α Ν Ε Θ
Ε Ν Α Ν Κ Α Ι Ο Μ Ε Ι Α Ι Α Ν Τ Ω Α Σ Κ Α
Α Θ Ε Σ Ε Ι Κ Α Ι Τ Ο Υ Γ Π Ρ Ο Σ Τ Α Τ Α Ε
Α Ο Υ Α Σ Κ Α Ι Ε Ι Α Α Φ Ε Ι Ε Α Μ Ε Ρ Ι Σ
Α Ι Ψ Α Ρ Α Μ Ε Ι Ν Α Τ Ω Σ Α Ν Ε Α Μ Ε Ρ Ε Ι
Δ Ε Κ Α Τ Ε Λ Ε Υ Τ Α Σ Χ Ω Ν Τ Ι Υ Π Α Ρ Χ Ο Ν
Ο Μ Ε Ι Δ Ι Α Θ Α Υ Α Σ Α Ι Α Υ Τ Ο Υ Σ Κ Α Ι Μ Η
Μ Η Δ Ε Κ Α Θ Ο Γ Υ Ο Ι Ο Ν Τ Ρ Ο Γ Ω Ν Α Ν Ε Γ Α Φ
Ο Ν Ο Ν Α Γ Ο Γ Α Ν Τ Ω Ν Ε Ι Δ Η Τ Ι Σ Ε Ξ Α
Ε Ι Δ Ι Γ Α Σ Η Γ Α Ρ Θ Ε Ν Α Σ Ε Χ Ε Σ Ε Σ Τ Ω
Τ Ο Υ Α Σ Κ Λ Α Γ Ι Ο Υ Κ Α Ι Α Λ Α Ο Ν Τ Ο Ν Θ Ϛ
Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α Ν Κ Α Ι Γ Ο Τ Α Γ Ο Τ Θ Ι Σ Α Τ Ω
Τ Ρ Ι Α Κ Ο Ν Τ Α Κ Α Ι Τ Ο Μ Ε Ν Η Μ Ι Σ Ο Ν Ε Κ Σ Τ Ω
Ν Γ Ο Θ Ι Ε Ρ Ο Ν Τ Ο Υ Α Σ Κ Α Λ Α Γ Ι Ο Υ Κ Α Ι Ο Ι
Ι Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Σ Σ Ν Ι Κ Α Ν Ξ Ε Ν Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ
Α Τ Η Σ Ε Υ Α Ρ Χ Ο Υ Α Ρ Ν Ι Α Σ Α Ι Χ Μ Ι Ω Ν
– – Σ

35 [..... ἐπεὶ] δὲ καὶ τελέ[υτησεν ....., ἔστω Φιλ.... καὶ | Διοὶ Διυσ[ίῳ]ι τε καὶ μὴ παταβολλ[έσαντι μήτε | Φι.... μήτ]ε Διοῖ μηδεῖ, μήτε οἱ πλησ[ιόχωροι οἱ .... | μήτε ἄ]λλοι ὑπὲ[ρ τούτους μηδεὶς | μηδὲ μιᾶ]ˇ ἐνδόσει | γράσω· εἰ δέ τι παταβολλήσεταί Φιλ..... ὁ Διοτέ, ἀπ[ε]τισάτω] παρὰν τὸν Ἀπολλατῆ ἀργυρίου τάλαντον, οἱ δὲ | ἄρχο[ν]τες ἐπιμελ[ησάν]θων τούτου. πρωϊστατησάτω δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ Διὸς ὁ Ἀπολλ[ω]νίε, ἕκατον δὲ καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπολ[λ]ατῆ καὶ ἄλλοι ὁ παμπ[ηγ]ῶν Στειρέων τε καὶ Φωκέων, ἀξίωσις [ἕ]ὰν πάτρα δίκης καὶ | ξυμάτ[ος]. μάρτυρες· Πόθων Πολ[ύ]κρατος, Σωτά[.... ..... | ..... Δ]ίξιππ Θ[ε]ισίτιμ[ος.

36 [Θεὸς τύχαι ἀγαθαῖ. Ἄρχοντος ἐν Στειρε]ι Νικη[.....] | μυσὶ τετρά[δι]ου, Ἑπταέρι Ἀρίστωνος καὶ Βίζυος, αἱ[τησαμένου | τὸν σε[β]άσ[τ]ον αὐτοῦ δόκιμ[ον ἀνάγ]ρ[αφ]ον ἐν τῷ | Ἀπολλατ[ήρι, ἀπελευθ]έρωσαν καὶ αὐτ[ῷ]ι[ναι σώματα δύο γυναικεῖα, Πω]ξ[ί]δ[ικα καὶ Θαι]ῖ[δ]ικ, τῷ Ἀπολλατῆ, συναδικ[ησάντος τῷ ἀπ]ελ[ε]υθέρτι καὶ τοῦ προ|στάτα Ἐ[πικράδου]ς | .....]ιλαν, δὲ καὶ ἐλ[ά]σσω Ἑπτ[αέρι |.....] | ..... κ]αὶ παραπαλεσάντων Ἑπτ[αέρι καὶ Βίζυι, ὧν καὶ ἡ χώρα]· ἐσσὶ δὲ καὶ τελευτάσαντι, ὑπαγχ[όντι Διὶ Σ]ωσ[ίῳ]ι Παρ[θένι καὶ] Θαι[δ]ίκι θεῖ[σ]αισι αὐτοῖς, καὶ μὴ [παταβολλ]ε[σάντ]ω αὐτ[ὸ]ς μηδὲ καὶ[ὁ ἐκ]δὲ τρόπω, ἀνε[κφ]ύγοις σύγκε τὸν πάντα χ[ρ]όνον ἀπὸ πάντων. εἰ δέ τις ἐφορ[ήσ]ειεν ἢ ἐκολυσ[β]ήσαιτο Θαι[δ]ίκιος ἢ Παρθένιος, ἐξέστω [κρατοῦσιν ὑπὲρ αὐτοῦ | τὸν ἱερέ]α τοῦ Ἀπολλατητ καὶ ἄλλον τὸν βο[ύλοντα Στειρέων ἢ Φωκέων ἐν δημοσ]ίῳ[ι, καὶ κατασκευάτω] ἐ παταβολλ[έσαντος ἀργ]ύρι[ον μνᾶς] τριακοσ[ίας, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ ἔστω] τοῦ κρ[ατοῦντος, τὸ δὲ] ἥμισυ κ[ολίταις τοῦ Ἀπολλατητ, καὶ ἐμβάσις ἔστω]

Digitized by Google

Διὸς ἐφεσ[ί]ῳ. κἀφ' ὑμῶν Νέων Σπουσίου, [. . . . .] . . . . . κρίν-
τος Κλώρηχος, Ἀρίστου Ἀχ[αι]ὸς, ...] . . . . . κρείτ-
τους.

Mucoumisio n. 35 non aliter ac n. 36 ad duas mulieres spectat. Etenim Mossii ratio a Becktelio probata propterea reiicienda est, quia is id quod omnino certissimum est femininum *Διὸς ἔφεσα* vs. 7 arbitratu mutationis mutuit propter masculinum *κρείτ*τους vs. 4, quod ad mucoumisios referri ut certum sit tantum abest, ut multo commodius de eis, qui libertinae in servitutem abstractori sint, intellegatur. Huic rationi vermum 3—5, quos Rossius et Becktelius fere intactos reliquerunt, supplementum accommodavi, quod nobis pro certo venditare, etsi haud absurde hic praecipuo loco eius qui mucoumisti heredes commemorari vix negaverim.

Item alterius tituli n. 36 versus 1—8 plenius quam priores editores restituere conatus sum, ac certe conexum sententiarum recte assecutus esse mihi videor, etsi singillatim nonnulla sunt quae displiceant, maxime vs. 3 fin., ubi definitivus perfecti passivi non eiusmodi exsequitur, qualia sunt *δεδόχθαι, ἐψηφίσθαι, ἐκυρώθαι* sim. in decretis usurpata, satis defendatur sane dubito.

Illa omnes mucumisiorum tabulas Siciras non magno inter se tempore intervallo distinueri nomina docent compluribus locis redeuntia: Polo Pythyonti f. est n. 35, 10 et 43, 2, Nico Xenocriti f. n. 36, 12, Xenocritus Nicoula f. n. 43, 7, Callo Agesonis f. archon n. 42, 2, Ageso Callonis f. testis n. 43, 4. Atque etsi certiora de aetate horum titulorum exploranda nequeunt, tamen omnes priore alterius a. Chr. n. saeculi parte incisos esse pro certo licet pronuntiari.

37—40 Basis marmoris caerulei a. 0,80, l. 0,19, c. 0,45, in ecclesiola diruta S. Nicolai, quae est inter ruderа antiquae Stiriorum arcis. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 446 (*V.* Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 76 n. 1542, p. 78 n. 1546). Contulit Lolling.

(37) (40) (38)

ΑΡΙΣ

ΑΙ//// ΤΑΡΧΟΣΚΑΙΠΟΛΩΝ ΙΙΜΑΙΟΥΡΑΝ

ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΟΙΕΠΑΡΜΟΣΤΟΥ ΚΑΦΙΣ
ΘΕΩΝΟΕΩΝΟΜΝΑ

ΕΙΑΣΚΑΙΠΟΛΥΓΝΩ

ΑΣΚΛΑΡΙΩΙ ΤΟΣΟΙΑΑΤΩΝΟΥ ΑΣΚΛΑΡΙΩΙ
ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΙΕΡΩΝΟΣ

(39)

ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΣΤΕΙΡΕΙΦΙΑΩΝΟΣΤΟΥΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥ.
ΜΗΝΟΣΤΕΤΑΡΤΟΥΣΩΤΗΡΙΑΣΕΞΕΝΩΝΟΣΔΕΔΟΓΑΙΘΙΤΙΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣΕΞΕΝΩΝΑΚΑΙΠΑΡΑΜΟ
ΝΟΝΤΟΥΣΙΔΙΟΥΣΘΡΕΠΤΟΥΣΠΑΡΑΜΕΙΝΑΝΤΑΣΣΩΤΗΡΙΔΑΤΑΝΤΟΝΤΑΣΣΩ..ΧΡΟΝΟΝΚΑΙΑΝΑΤΙΘ...
ΑΥΤΟΥΣΤΩΘΕΩΤΩΑΣΣΚΛΑΡΙΩΤΩΘΕΝΣΤΕΙΡΕΙΜΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΑΣΤ.....ΚΙΣΤΟΥΣΕΡΓΟΥ....
ΜΜΕΝΟΥΣΜΗΔΕΚΑΘΟΥΟΙΟΝΤΡΟΥΟΝΟΙΚΑΙΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩΣΑΝΕΩΠΗΙ.....ΟΝΤΑΣΣΩΔΑΣ...
ΝΟΝΚΑΙΘΑΥΑΤΩΣΑΝΚΑΙΤΑΩΡΙΑΥΤΟΥΚΑΘΩΣΕΩΣΕΣΤΙΝΑΥ..... ΑΤΩΣΑΝΕΙ....
ΜΗΤΟΙΗΣΩΝΤΙΚΑΘΩΣΓΡΟΓΕΓΡΑΥΤΑΙΤΕΛΗΣΕΣΤΩΑΝΑ..... ΤΑΥΤ....
ΤΩΣΑΤΩΣΑΝΑΡΓΥΡΙΟΥΙΑΣΤΡΙΑΚ.ΝΤΑΚΙΣΔΕ.... ΑΑΜΒΑΝ.....
--ΓΕΝΗΘΕΙΣ..ΟΥΑΛΓΩ.ΙΑ.....ΙΑΡΜΕΝΑΞΕΣΤΗΚΑ....

Antiquissimi ex his titulis sunt n. 37 et 38, quibus imagines duae huic basi impositae dedicabantur Aesculapio. Deinde planiciei vacuae incisa est manumissio n. 39, denique quod ipsum titulum dant duas dedicationes patebat, ei minutissimis litteris inscriptus est titulus n. 40.

Inscriptionis n. 39 litteraturam, quam paullo minus accurate repraesentaverat Francogallus, hic ex Lollingii collatione exhibemus, qui de finite testatur initio versus primi Θ, praeterea ubique Θ in lapide esse. Idem n. 40 vs. 6 ΛΑΤΩΝΟΥ, non ut Beaudouinus habet ΛΑΓΩΝΟΥ incisum esse refert.

37 [. . . ε]ὐ[π]ο[| *Διὸς*]ος | Ἀσκλαπιῷ.

38 [Τ]ιμοκ[ράτ]ους | Κύφις | Ἀσκλαπιῷ.

39 *Θεὸς τύχαι ἀγαθαῖ. Ἄρχοντος τὸ Ἀνέρος Φλάνος τοῦ Φλα-*
κράτους[,] | μηνὸς τετάρτου, Δωτρεφίου Πύνωνος Δελφὸς ἀφῆτι Διὸς Πύθιος
Σίνων καὶ Παράμειλον τοὺς ἑδίους Ὀρσιτούς, παρμειόντας Χωτηρίδι
τᾶν τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον, καὶ ἀνπὶ ζωτι | αὐτοὺς τῷ Διῒ τῷ Ἀσκλαπιῷ
τῷ ἐν Στείρει, μὲ κατπολιβ[ε]σπτῶι δὶ μοῦ]σι τοὺς ὀρ[ι]γ[ι]νᾶμμένους μοῦ]
σι[ν] ἀπ[ὸ] ἐτέου τρέτου, εἰ μὲ παρμειόντανσι Χωτηρίδι τᾶν τὸν τᾶς ζωᾶς
[χ]ρό[νο]ν, καὶ Διὸ[ν]ύσωσι καὶ τὰ ἄμα αὐτοῦ, καθὼς ἔδοε ἐστὶ, αὐ[τὸ]
παρ[ε]μένοσι. εἰ [δὲ κα] | μὴ ποιέσωσι καθὼς ὀρ[ι]γ[ί]νᾶται, ἀτελὲς
ἔστω ἀ ἀνιέ[ω]σις κὰ κ[α]τακ[υ]ρία||ν[σ]τω ἀργυρίου [μ]ν̃ᾶς τρια-
κ[ο]σίω. εἰ δέ [τις ἐκ]βιαιέβαιόσετ αὐτῶν, ἀ[] | τε γνησθίῳ ἀβιαιογρ[ά]φ
[ὀνμφος καβ] ἁμέτου ἔστω καὶ κατακεκυρώσ[θω . . . . .].

40 . . . . . *Ἀρ[ί]σταρχος καὶ Πόλων* | οἱ Ἐκαμώσιοι, | *Θέων Θέ-*
νος, Μοιρίας καὶ Πελ[ο]ρώτης οἱ Λατώνιοι, | *Τασκράτης Ἡρώσος.*

Tituli dedicatorii n. 37. 38 tertii a. Chr. n. saeculi esse videntur, manumissio c. 39 secundi incuntis. Hae non multo recentiorem iudicaverim litulum n. 40, neque enim litterae ω forma illa aetate offensioni esse potest. Quid hic hominum recensus sibi velit iatet; nam testium nomina instrumento manumissionis subiuncta haec esse propterea improbabile est, quia ea titulorum dedicatoriorum collocatione colligi liect, non magnam lapidis partem supra perilase. Utique quod Bechtelius alii persuasit, ipsius manumissionis n. 39 testes, quia spatium io inferiore lapidis parte deesset, in superiore inter titulos dedicatorios inscriptos esse, id insigni scripturae discrimine quae inter hos titulos intercedit redarguitur.

In titulo n. 39 vs. 3 *τὸν*(*τα*) *τὰν* emendaverunt editores priores. At idem *τᾶν τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον* est in manumissionis instrumento Tithoreni n. 190, 9, quum tamen his diverso loco ac tempore in eadem formula eundem errorem commissum esse omnium maxime improbabile sit. Quare quod in aliis dialectis in nominum propriorum modo, quae in *-ων, -ονος* eadunt, accusativio factum esse scimus, ut Ἄϊων, Θέων pro Αἰσιων, Θέωνα fingerentur, id apud Phocenses etiam in voce *πᾶν* usu venisse statuo. Cui sententiae minime obstat, quod alii duo titli Tithorenses in eadem ara incisi (n. 192, 12. 194, 20) sane vulgare illud *πάσαν τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον* habent.

41. 42 Tabula marmoris leucophaei a. 0,51, l. 0,58, c. 0,15, imposita pilae in macelia horti, qui est ante portam meridionalem monasterii S. Lucae Stiriensis. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 30 n. 73 tab. VII (Lebas *Inscr.* II, 987. 993); P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 109 n. 89, ed. 2 p. 159 n. 224; W. Dittenberger Sylloge Inscr. Graec. 445; F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* I p. 76 n. 1541. p. 77 n. 1545). Contulit Lolling.

Digitized by Google

(41) Φ Ι Λ Ω Ν Λ Ι Θ Ο Υ Ρ Γ Ο Σ
Α Σ Κ Λ Α Γ Ι Ω Ι

(42) ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΣΤΕ|ΡΙ
ΚΑΛΛΩΝΟΣΤΟΥΑΓΗΣΩΝΟΣΝΟΣΤΕ/ΤΑΡ
ΤΟΥΠΡΑΣΙΑΣΘΕΩΝΟΣΛΟΙΗΤΙΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣΕ/ΥΡΑΣΙΝ
ΚΑΙΤΟΕΞΑΥΤΑΣΠΑΙΔΑΡΙΟΝΟΝΟΜΑΔΡΙΩΝΜΗΚΑ
ΤΑΔΟΥΛΙΣΑΣΘΩΔΕΑΥΤΟΥΣΜΗΘΕΙΣΜΗΔΕΚΑΘΟΡΟΙ
ΟΝΤΡΟΓΟΝΟΙΚΑΙΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩΣΑΝΠΡΑΞ|ΑΚΑΙΤΑΓΥ
ΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΑΦΡΟΔΙΣΙΑΕΡΩΣΑΝΩΝΤΙΚΑΙΘΑ/ΥΑΝΤΩΚΑΙΤ.
ΩΙΙΑΑΥΤΩΝΠΡΟΙΗΣΑΤΩΣΑΝΕΙΔΕΜΗΘΑΥΔΝΤΙ/ΚΑΙΡΟΙΗΣΕΝ
ΤΙΤΑΩΡΙΑΑΥΤΩΝΚΑΘΩΣΠΡΟΓΕΓΡΑΠΤΑΙΑΤ/ΕΛΗΣΕΣΤΩΑ
ΝΑΘΕΣΙΣΚΑΙΓΟΤΑΠΟΤΙΣΑΤΩΣΑΝΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝ
ΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΙΔΕΤΙΣΕΡΙΑΝΒΑ/ΝΟΙΤΟΑΥΤΩ
ΝΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΖΟΙΤΟΔΕΤΕΓΕΝΗΟΙΣ/ΑΔΟΥΛΑΓΩ
ΓΙΑΑΥΤΩΝΑΚΥΡΟΣΚΑΙΑΡΕΜΕΝΑ/ΕΣΤΩΚΑΙΠΡΟΤΑ
ΙΟΤΙΤΟΔΕΚΑΤΑΔΟΥΛΙΖΟΜΕΝΟΣΕΝΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
. . . ΤΟΜΕΝΗΜΙΣΟΝΕΣΤΩΤΟΥΡ/ΟΣΤΑΝΤΟΣΤΟ
. . ΗΜΙΣΟΝΤΟΥΑΣΣΑΛΙΟΥΕΙΣ/ΕΤΩΔΕΓΡΟΣΤ
. ΜΕΝΥΓΕΡΕΥΤΟΥΣΤΟΝΘΕ/ΛΟΝΤΑ*ΩΚΕΩΝ

41 Φίλων λιθουργός | Ἀτελευτή.

42 Θεὸς τύχαι ἀγαθῆι. Ἄρχοντος ἐν Στείρι | Καλλωνος τοῦ Ἀγησωνος, μηνὸς τεταρτεύοντος, Πραξίας Θέωνος ἀφ' ἱστᾶ Διὸς Ἐλευθερίου Ἐπραξεν | καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς τακθέμενα, ᾧ δοκει Δικρίνει. μὴ ἐπιτιθοῦναι ἐξὸν δὲ αὐτὸν μηδενὶ μηθ' ὑπὲρ τριῶν, εἰ μὴ συμμισσάντων Πραξίᾳ καὶ τῷ γράψαντι αὐτοὺς λαβομένῳ, ὃς δ' ἂν ζῶντι, καὶ θανόντι καὶ τ|ὰ | ὑ[ῆ]κα αὐτῶν κυριεύσαντων· εἰ δὲ μὴ θελήσωσι καὶ ἐπιτρ[ε]ῖτε τὰ ὑμῖν αὐτῶν, καθὼς προγέγραπται, ἀτελὴς ἔστω ἀ δούλωσις καὶ κατακυρώσαντων ἀργυρίου μνᾶς τριάκοντα. εἰ δὲ τις ἐπιλοιδόσεται αὐτῶν ἢ κατακολουζήσει, ἃ τε γεγένηται[ν]ται διολογήσηι αὐτὸν πάσχειν καὶ ἀργύ|ριόν ἔστω καὶ κατακεκυρῶσθαι ἢ κατακολουζήσαντος μνᾶς τριάκοντα, | [καὶ] τὰ μὲν ὕμισυ ἔστω τοῦ προστίμου, τὸ | [δὲ] ἥμισυ τοῦ Ἀπ(ο)λλωνιεῖ. ἐξέ(σ)τω δὲ πρατ[ά]μεν ὑπὲρ (αὐτοῦ τὸν Φίλωνα Φωκέων.

De aetate cf. quae adnotavi ad n. 35. Emendationes errorum lapicidae n. 42, 2 et 14 perspicuae sunt, paullo obscurior verus tertio. Nam quod olim nunqui ΙΔΙΑΡ pro ΙΔΙΑΙ exaratum esse, id nunc displiceri non tam quia mirum sit, quadratariam in errore emendando Rerum errasse — nam haec non recte se habere utique constat — quam quia hoc adverbium ita et insuitate et otiose ponitur. Quare quum alibi haud raro τὸ ἴδιον δουλωθὲν παλιόρνι similiaque legantur, hic quoque eiusmodi additamentum a lapicida primum omissum, deinde supplendi consilium captum, sed quum iterum in inscitendo lapsus esset, rursus obiectum esse putaverim. Vs. 14 ἡμίσεια pro ἥμισυ (i. e. ἥμιση, cf. n. 39, 8) ex vulgari pronuntiatione potius natum existimo quam ex mero lapicidae errore.

43 Titulus in latere anguste tabulae lapideae. In monasterio S. Lucae Stiriensis exscripsit Lolling.

Ρ Ϙ
Α Ρ Τ Α Ι
Τ Ω Ν Μ Α ι
Τ Υ Ρ Ε Σ Α
ΗΣΩΝΚ
ΛΑΩΝΟΣ
ΕΝΟΚΡ
ΟΣΝΙΚΩ
ΝΟΣΠΟΛ
ΝΠΟΛΥ
ΝΩΤΟΥ
ΙΡ.ΟΙ ΠΟΛ
ΑΣΔΑΜ
ΝΟΣΞΕ
ΜΟΥΙΑ
ΙΕΡΩ
Σ

[..... τὸν π]ρ[ογε]γ[ρ]αμ[μέ]νον σ[ὺ]τῶν. μ[ὴ ἐ]ξεῖναι Ἀ[γ]ήτορι Κ[ρ]ίωνος, [Σ]πινθ[ή]ρ[ι]ος Νίκωνος, Πλ[ά]ωνι Πολυ[γ]νώτου Σ[ι]ρ[ί]ου, Πολ[ί]ᾳ Δαλ[ι]ῶρει, Σι[ι]ν[ά]φ[ι]ν[ι] | Ἡρω[ί]ς, ...

Apparet lapicidam cum in fronte lapidis maximam partem manumissionis exarasset neque spatium sufficeret, in latus angustum transgressum illic ipsum instrumenti finem et textum nomina incidisse. Sed utrum lapis ita muro aliqui immissus sit, ut notitiae planiciei titulus latuit, an haec inscriptio in eadem tabula ac n. 41. 42 sit, ex eis quae Lollingius apographo suo accripsit non apparet. De aetate ac de nonnullis nominibus, quae eadem hic et alibi occurrunt, cf. quae exposui ad n. 35. 36.

44 Marmor album magnopere deterium prope ecclesiam dirutam sitam orientem versus a monasterio S. Lucae Stiriensi; ecclesiam S. Nicolai in arce Stiridis veteris intellegendam esse, etsi Rosius nomen non addit, perspexit Lolling. Ed. Rom Inscr. ineld. fasc. I p. 33 n. 75 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 1221; Letas *Inscr.* II, 988). F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 76 n. 1840). Lollingius frustra quaesivit.

ΟΙΚΥΝΑΓΟΙ
ΙΕΤΩΝΕΩΣΕΝΟΥ
ΛΡΙΔΑΜΟΣ.ΡΙΣΤΕΑ
Ο.ΡΑΜΟΣ
ΙΛΟΜΗΛΟΣ
ΝΑΞΩΝΦΑΙΝΕ.ΑΟΥ
ΝΑΞΙΜΗΛΟΣΦΕΙΔΟ/..
ΔΑΜ
.Α Φ
ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΑΝΕΘΗΚ

Digitized by Google

Οἱ κωμῆται
[Ἀμύντου Λαζίνου
[Χ]ρυσάνθους [Ἀ]μυντία
[Ὀ]ρ[σ]ί[ν]θους .....
5 [Φ]λάουλος .....
[Μ]ουσᾶν Φωκ[ρ]έου
[Μ]ουσαίκῳ. Θεοδο[ί]ου
δοκ.....
[Ἀ]θρ.....
10 Τιμόξενος .....
ανέθ[ηκαν].

Vs. 3 supplevit K. Keil Anal. epigr. p. 82, vs. 4 Bechtel. Haec dedicatio manumissionibus n. 35. 36. 39. 42. 43 aliquanto antiquior videtur, tertio a. Chr. n. saeculo exarata.

45 Fragmentum inaedificatum in pariete ecclesiae diruiae S. Nicolai in arce Stiridis veteris. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 440 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 77 n. 1543). Perlustr. videtur.

ΑΛΦΡΟΔΙΤΑΙ
.....α Ἀφροδίτῃ.

46 Fragmenta duo lapidis calcarii leucophaei a. 0,21. *a* inaedificatum in sinistra parte portae septentrionalis monasterii S. Lucae Stiriensis. Ed Rangabé *Ant. Hell.* 2110 (K. Keil Zur Sylloge Inscr. Boeot. p. 594; R. Meister ap. Bezzenberger *Beitr.* VI p. 18 n. 42; W. Larfeld Sylloge Inscr. Boeot. 252*c*; R. Meister ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* I p. 266 n. 825. De Rangabei errore, qui ad ecclesiam S. Lucae in monte Helicone sitam retulit, v. quae exposui vol. I praef. p. VI. Recte inter situm Phocensem exhibet F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 81 n. 1551). Fragmentum *b*, inaedificatum a regione illius in dextra parte eiusdem portae, exscripsit Lolling.

a

b

Ἀρίστ[ων τὸν ἀνδ]ριάν[τα] | Σενόφ[ιλον Ἀτκ]αῖ[ον].

47 In coenobio S. Lucae Stiriensis. Integrum titulum edd. Spon Itin. T. III P. II p. 10; Wheler Itin. p. 323; ex suis schedis Muratori T. I p. CCCCLXXXVIII. 5; Meletius Geogr. p. 333 (Boeckh C. I. G. 1730). Postea lapide fracto frustulum e perit, reliqua duo fragmenta (*a b*) diversis locis inaedificata sunt in pariete orientali ecclesiae ab exteriore parte, ubi etiamnunc exstant. Fragmentum *a* solum ed. Leake *Travels in Northern Greece* II p. 531 tab. XX n. 95, *b* adiunxit Rangabé *Ant. Hell.* 1220 (Lebas *Inscr.* II, 989). Utrumque contulit Lolling.

a *c* *b*

Dum integer erat lapis hanc habebat formam:

Θεοῖς Σεβαστοῖς καὶ τῇ πόλει τὴν κρήνην καὶ τὰ πρὸς τοῖς βαθμοῖς καὶ τὸ | ἐποίκιον Ξενοκράτης καὶ Εὐμαρίδας ἀνέθηκαν ἐκ τῶν ἰδίων | καὶ τὴν τοῦ ὕδατος εἴσαγωγήν.

Quum Leakius hunc titulum ad fontem intra ipsum monasterii pericholum profluentem, cuius nemo praeter illum mentionem facit, referat, multo probabilius est, eum fontem intellegendum esse, qui aquae copia insignis medio inter antiquissimi oppidi Stiriorum parietinas (Παλαιοχώρι) et monasterium S. Lucae loco prorumpit; eo enim antiquitus cives usos esse ex Pausania X, 35, 9 discimus: τὸ δὲ ὕδωρ οἱ ἀνδρωποι τὸ πάντων ὅσον στάδιοι τέτταρα ὑπενεγκάμενοι λαμβάνουσιν ἐκ πηγῆς· ἡ δὲ πίτρος ἐστὶν ὑφηρμοσμένη, καὶ ὁρίσται κατέστησε δι' αὐτῆς ὑπηρ. Sed quo loco Bursianus *Geogr. von Griechenland* I p. 184 ex Pausaniae verbis colligat, tunc eas, quas hic titulus praedicat, structuras nondum fuisse, non intelligo, neque inscriptionem illius aetate recentiorem esse probabile est. Namque Θεοῖς Σεβαστοῖς in universum dici de omnibus qui se in imperio orbis terrarum excipiunt principibus, neque necessario de compluribus, qui simul imperaverint, Augustis accipiendum esse constat.

48 Basis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,90, l. 0,40, c. 0,36, inaedificata in monasterio S. Lucae Stiriensi dextrum versus a porta, qua in lapidarium monasterii a septentrionibus intratur. Edd. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 33 n. 76 tab. VII; Lebas *Inscr.* II, 991. Contulit Lolling.

. . . Τ . . . . . .
. . . . . ΙΙΙΑ
. . . . . ΒΗ
. . . . . ΡΘΙ
ΚΟΤΒΡΤΤΑΝΝΙ
ΚΟΤΜΕΓΙΣΤΟΥ
ΓΤΝΑΙΚΑΝΤΣΤΙ
ΡΙΕΗΝΠΟΛΙΣ
ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΗ'
ΕΠΙΚΤΑΤΟΥ
ΤΟΥΦΙΛΙΣΤΙΗ
ΣΕΝΤΟΣΑΤΥ

Quum versus 2—4 a dextra, 5—8 utrimque manifesto integri sint, idem in versus 9—12 non cadere apparet. Namque si quis tres priores ex his sic supplaet, ut Romine fere fecit: ἐπὶ ἀρχ[όντω]ν | Τ' Ἐνν[ίου] | τοῦ Φλαυτ[ίου], primum quidem pro compluribus archontibus unum modo habeamus, deinde litteris ΝΟC suppiendis spatium non sufficiat, denique versus duodecimus nullam habeat explicationem. Accedit quod Ἐκάτερος legibus dialecti aeolicae accommodatum est (vide Abrens de dial. linguae Graecae II p. 131), etsi haec barbaries non incredibilis est in hominibus, qui Septimii Severi aetate priscum sermonem suscitare conabantur, cuius studii sana nullum aliud hic cernitur vestigium. Sed hae omnes difficultates non possunt expediri ubi statuas basim ex duobus lapidibus compositam decorum homilium imagines sustinuisse, quorum elogia quidem superstim in utroque lapide scripta essent, sed magistratuum eiusque qui curam monumenti faciendi gesserat nomina continuis versibus per ambos lapides transcurrerent. A dextra conicias Septimii Severi statuam fuisse, praesertim cum hunc sollemnem ordinem in mariti et uxoris imaginibus coniunctis fuisse exempla lapidum Olympicorum docuit (cf. quae exposui Olympia V, Inscriptiones p. 508 ad n. 408. 409).

Digitized by Google

Haec igitur priscina tituli forma finisse videtur:

[Ἰουλίαν Δά]-
[μιον Σαΐδη]-
[τον, Αὐτοκράτο]-
[ρος Καίσαρος]
[Αὐτωνίου Σεβ]-
[αστοῦ Σεουή]-
[ρου Σεουή]-
[ρου Εὐσεβοῦς]
[Εὐτ]υ[χίανος]
[Σελευκεὺς Ἀχιλ]-
[λεὺς Ἀθηνᾶ]-
[νεῦς Ἡλιο]δ-
5 [ρου Βρυταν]-
[νοῦ μεγίστου]
[γενόμενος, ἐ]πι-
[μέλου κώμ]
[ης ἀρχόντω]ν .... τοῦ ....],
10 [Ἐπιπτὰ τοῦ [....., ...]
τοῦ Φλαττία[νος, ἰταμεύ]-
[σ]αντος Αὐκ..... τοῦ .....].

Intra annorum 209 et 211 p. Chr. spatium hunc titulum exaratum esse ex cognomine *Britannici*, quo Septimius Severus ornatur, colligendum est.

---

49 Lapis leucophaeus inscriptus litteris grandibus, inaedificatus infra fenestram in porta septentrionali monasterii S. Lucae Stiriensis. Ed. Rangabé *Ant. Hell.* 339 (Lebas *Inscr.* II, 996; Roehl I. G. A. p. 69 n. 329; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 81 n. 1549; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 232 n. 230 *e*). Exscripsit Lolling.

ΥΑΡΙΜΕΔΕΣ

Χαριμέδης.

---

50 Fragmentum stelae sepulcralis marmoris leucophaei, a superiore parte anthemio ornatae, ante ecclesiam S. Nicolai quae est inter rudera antiqui Stiriorum oppidi. Exscripsit Lolling.

ΑΛΞΕΝΙΚΑ

[Κα]λλονίκα. Cf. n. 13, 1.

---

51 Tabula longa lapidis calcarii leucophaei, inaedificata in muro orientali monasterii S. Lucae Stiriensis. Ed. Chandler *Inscr.* II p. 82 n. 147 (Boeckh C. I. G. 1748; Lebas *Inscr.* II, 997). Contulit Lolling.

[Υ] ΡΡΙΧΟC

Primam litteram non iam exstare testatur Lolling.

[Π]ύρρος.

---

52. 53 Tabula lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, a. fere 1,00, l. 0,90, c. 0,45, in ecclesiola S. Georgii prope Stirin (v. ad n. 55). A dextra anaglyphum virum stantem repraesentans, a sinistra locus anaglypho vacuus relictus. Exscripsit Lolling.

52 Σωτάδης.
53 Καλλιτύχης.

Cave hanc nomina coniunctim legas et de Sotade Callityches filio interpreteris. Neque enim moris fuit apud Phocenses homines externa origine designare (v. ad n. 73), et planicies anticae dispositio indicat, duorum, non unius hominis hoc epitaphium esse. Sic igitur res se habuisse videtur: Sotade mortuo Callityche uxor et illi et alii monumentum aequivocale paravit, illius effigiem anaglypho insculpendam curavit, suae locum reliquit, quae tamen post ignius obitum nescio qua de causa — cogitari possunt multae — non elaborata est. Genetivus in ea aetate, quam litteratura nostrat, quae utique imperatoribus Romanis non antiquior est, nullum habet offensionem.

---

54 Tabula lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, l. 1,00, inaedificata in muro orientali ecclesiae S. Lucae Stiriensis. Ed. Rangabé *Ant. Hell.* 2108 (K. Keil *Zur Sylloge Inscr. Boeot.* p. 594; R. Meister ap. Bezzenberger *Beitr.* VI p. 18 n. 40 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* I p. 366 n. 826. De errore Rangabei, quo factum est ut hic titulus in inscriptionum Boeoticarum collectiones irreperet, vide quae dixi vol. I praef. p. VI). Exscripsit Lolling.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΕΙΑ

Φιλοκράτεια.

---

55 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei, a superiore parte anthemio ornata, inaedificata sinistrum versus a porta ecclesiolae S. Georgii altas viginti quinque minutarum intervallo a monasterio S. Lucae Stiriensis orientem et meridiem versus, quartae partis horae spatio ad orientem ab oppido antiquo Stiriensium. Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι
ΞΕ Ν Ο Ι
....

Ἐπὶ | Ξενοῖ.

Digitized by Google

56 Lapis inaedificatus in muro quodam monasterii S. Lucae Stiriensis e regione ecclesiae ab orientali parte, tam excelso loco ut legi de plano vix possit. Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι
Π Α Ρ Θ Ε Ν Ι Ω Ι

Ἐνὶ | Παρθέν[ῳ].

57 Lapis inaedificatus inversa positura in pariete septentrionali ecclesiae S. Lucae Stiriensis. Ed. Rangabé *Ant. Hell.* 2109, qui iniuria ecclesiae S. Lucae in monte Helicone sitae scribit (inde repetiverant K. Keil *Zur Sylloge Inscr. Boeot.* p. 694, R. Meister ap. Bezzenberger *Beitr.* VI p. 18 n. 41; W. Larfeld *Sylloge Inscr. Boeot.* 252*d*; R. Meister ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* I p. 286 n. 824; vide quae adnotavi vol. I *praef.* p. VI). Cum vera originis indicatione Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 34 n. 77 (Lebas *Inscr.* II, 1000; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 81 n. 1550). Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΦΙΛΟΞΕΝΑΙ

Ἐνὶ Φιλοξέν[ᾳ].

IV.

BVLIS.

58 Inter rudera Bulidis in fragmento lapidis. Ed. P. Forchhammer Halkyonia p. 27 (Roehl I. G. A. p. 68 n. 317; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 232 n. 230*d*).

. . . . *ergidi* . . .

59. 60 *In parte asciculae eruinitae cuiusdam, in regione veteris Bulidis indice Wheleri Itin. p. 325.* Boeckh C. I. G. 1741 (Lebas *Inscr.* II, 999).

ΕΠΙΞΕΝΟΒΟΥΛΗ
ΕΠΙΞΕΝΩΝ

59 Ἐπὶ Ξενοβούλῃ.
60 Ἐπὶ Ξένωνι[ι].

Satis recentia aetatis lapis esse videtur propter terminationem prioris nominis (n. 59). Nam etsi Pausanias X, 37, 2 Bulidis incolas Phocenses non fuisse testatur, tamen quis dialecto usi sint quae antiquam vocalem *ā* conservaret non est dubitandum.

V.

DAVLIS.

61 Basis lapidis calcarii leucophaei alta 1,40, lata a superiore parte 0,39, ab inferiore 0,42, crassa 0,38. In superficie duo foramina. Exstat in ecclesia τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, quae est in vico *Davlia*. Partis anticae inscriptionem (*a*) ed. Walpole Mem. p. 459 sqq., lateris sinistri angustioris titulum (*b*) Leakius in Walpolii Itin. p. 513 sqq. Inde repetivit Boeckh C. I. G. 1732, qui praeterea partis *a* apographo Koehleriano usus est (Boeckhii exemplum repetivit Franz Elem. Epigr. Graec. p. 280 n. 123). Lapide magis deinde exscripsit Lebas et edidit *Inscr.* II, 815. Minusculis litteris exhibet Leake *Travels in Northern Greece* II p. 627 n. 1. 2. Lebasii exemplum cum lapide consilii et tres primos lateris *b* versus exscripsit Lolling. Quae neque Lollingius neque Lebasius legerunt, ex antiquioribus apographis intra uncos addidimus.

[*Textum vide pag. 16.*]

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Αὐτοκράτορι Τραιανῷ Ἁδριανῷ Καίσαρι Σεβαστῷ | τὸ Β', Ὑπάτῳ Πεδανίῳ Φούσκῳ Σαλουστιανῷ ὑπάτῳ, περὶ Δ' | πρόκωνσ[ι]δι Νουμιδίων ἐν Χαμουνίοις· | Ζωπυρος Ἀρτέμωνος καὶ Παμφίνους | Ζωπύρου οἱ ἔγδικοι τῶν δουλίων πάλους ἐκαστρυσεσσαντο ἀσέβαστα | ἀστραγράφδιν τὸν δοδεῖναν ὑπὸ Τ(ίτου) Φλαυίου Βιβούλου τὸν ὑπ-
ατηγράκοντα. |

Τ(ίτος) Φλάουιος Εἰβοῦλος, ὁ δοδὲς κρεὸν καὶ ἀφρητὸν ὑπὸ Κιντίου Μαξίμου ἀνθυπάτου καὶ ταμιοδὸς ὑπὸ Οὐλπίου Σευήρου ἀνθυπάτου | ιστιαξῦ Ζωπύρου τοῦ Ἀρτέμωνος καὶ Παμφίνους | τοῦ Ζωπύρου καὶ Μεσσίου Λιτιγίου περὶ χώρας | παραδεδειγμένοι, ἀνειτ(αξε) ἱστήριον μέρος | ἀφ' ἑτέρου εἰβούλοντι καὶ δει τὸν αὐτοῦ-δεα ἰΑδρι. | ακλείσαντος με ἀπαφρουσεδαι Κλαδίου Γ[ρ]ηγαινοῦ τοῦ κρατίστου ἀνθυπάτου, κρίσιν

Digitized by Google

a

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΤΡΑΙΑΝΩΑΔΡΙΑΝΩΕΚΑΙ
ΣΑΡΙΣΕΒΑΣΤΩΤΟΘΕΓΝΑΙΩΠΑΣΑΝΙΔΑ|ΟΥ
ΣΕΚΑΣΑΔΕΙΝΑΤΟΡΙ ΥΠΑΤΟΙΣ ΠΡΟΘ
ΕΝΟΥΣΜΒΡΙΩΝ ΕΚΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ
ΖΩΝΥ[ΡΟ]ΣΑΡΙ|ΣΤΗ Ω|ΝΟΣΚΑ|ΙΠΑΡΜΕΝΩΝ
ΖΩΝΥ[ΡΟΥΟΙ|ΓΑΙΚΟΙΤΗΣ]ΔΑΥΛΙΕΩΝΤΩ
ΛΕΩΣΕ[Μ Λ]ΡΤΥ[ΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤ]ΟΑΠΟ|ΣΙΝ
ΑΝΤΙΓΕ[ΓΡΑ|]ΦΑΙ[ΤΗΝΔΟΘΕΙΣ]ΑΝΥΠΟΤΑΛΟΥ
ΙΟΥΕΥΒΟΥΛΟΥ[ΤΗΝΥΠΟ]ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΝ
ΤΑΛΛΟΥΙΟΣΕ[ΥΒΟΥΛΟΣ]ΟΔΟΘΕΙΣΕΚΡΙΤΗΣΕΚΛΙΟΡΙ
ΣΤΗΣΥΠΟΚΑ[ΣΙ]Ο[ΥΜΑΣΙΜΟΥ]ΛΝΘΥΠΑΤΟΥΚΛΙΤΗΡΗ
[Θ]ΕΙΣΥΠΟΟΥ[ΑΛΕΡΙΟΥΣΕΟΥΗ]ΡΟΥΛΝΘΥΠΑΤΟΥΜΕΤΑ
[ΣΥ]ΖΩΝΥΡΟΥ[ΤΟΥΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΚΑ]|ΠΑΡΜΕΝΩΝΟΣ
ΤΟΥΖΩΝ[ΥΡΟΥΚΛΙΜΕΜΜΙΟΥ]ΛΝΤΙΟΧΟΥΠΕΡΙΧΩΡΑΣ
ΛΜ[ΙΣΘΗΤΟ[ΥΜΕΝΗΣΑΚΟΥΣ]ΕΚΑΤΕΡΟΥΜΕΡΟΥΣ
Φ[ΟΣΟΝΕΘΕΟΥ[ΛΟΝΤΟΛΙΣΠΙ]ΤΗΝΛΥΤΟΥΤΙΛΝΕΛΘΩΝ
ΕΚΛΕΥΣΛΝΤΟΣ[ΜΕΛΠΟ]ΦΗΝΛΙΣΘΛΙΣΛΔΙΟΥΓΡΑ
ΝΤΛΝΟΥΤΟΥ[ΣΡΑΤΙΣΤΟΥΛΝΘΥ]ΠΑΤΟΥΚΡΕΙΝΩΛΛΗΣ[Σ]
ΥΠΟΓΕΓΡ[ΛΨΑΤΛ]Ι[ΛΓΡΟΥΣΡ]ΥΠΠΙΟΥΟΝΗΓΟΡΛΣ[Ε]
ΠΛΡΛΤΛΓΗ[ΚΛΕΛΣΚΛΗΡΟΝΟΜ[ΩΝΜΕΜΜΙΟΣΛΝΤΙΟ
ΧΟΣΕΚΛ[ΤΛΛΛΒΟΜΕΝΟΣ]Ε[ΒΤ]Ω[Ν]ΕΠΙΜΕΚΟΜΙΣΘΕ[Ν]
ΤΩΝΓΡΛΜΜΛΤ[ΩΝΠΡΟΣΗΚΕΙΝΛΝΤΗ]ΟΧΩΠΛΚΕΡΛΣ
ΩΚΙΚΛΥΛ[Φ]ΟΣΛΛΕΝΕΥΡΕΘΗ]ΠΛΕΙΛΤΟΥΤΩΝ
ΚΡΕΙΝΩΕΙΝΛΙ[ΤΗΣΔΛΥΛΙΕΩΝ]ΠΟΛΕΩΣ ΟΜΟ
ΙΩΣΑΓ[ΡΟΥ]Ε[Ι]ΥΣΥΛΕΙΛΣΠΛΕΘ[Ρ]ΛΥΛΚΡΕΙΝΩ
ΕΙΝΛΙΛ[ΝΤΙΟΧΟΥΤΑΔΕΛΟΙΠΛΤΗ]ΣΠΟΛΕΩΣΕΙ
ΝΛΙΧΑΡΙΩ[Ν]ΠΛΛΤΛΝΟΥΚΛΙ[Μ]ΟΣΧΟΤΟΜΕΝ
ΠΛΘΟΡ[Λ]ΣΧΛΚΡΕΙΝΩΕΙΝΛΙΛΝΤ]ΙΟΧΟΥΤΛΔΕΛΟΙ
ΠΛΤΗ[ΣΠΟΛΕΩΣΤΗΝΔΕΛΡΧΗ]ΝΤΗΣΜΕΤΡΗ[ΣΕΩΣ]
ΚΡΕ[ΙΝΩΓΕΝΕΣΘΛΙΤΗΣΧΩΡΛ]ΣΟΘΕΝΛΝΒΟΥ
[Λ]Η[ΤΛΙΛΝΤΙΟΧΟΣΕΝΕΚΛΤΕΡ]ΩΝΤΩΝΛΓΡΩΝ
[Δ]ΡΥΝ[ΠΙΩΚΛΙΕΥΣΥΛΕΙΛΣ]ΝΛΕΠΛΛΤΛΝΔΙ
[ΛΙ]ΜΟΣ[ΧΟΤΟΜΕΛΙΣΜΙΛΕΝ]ΛΜΦΟΤΕΡΟΙΣΑΡ
ΧΗΤΗΣ[ΜΕΤΡΗΣΕΩΣΕΣΤ]ΛΙΜΕΤΡΟΥΜΕΝΩΝ
[ΛΠ]Ο[ΤΗ]Σ[ΛΟΘΕΙΣΗΣΑΡΧΗΣΤΩΝΕΛ]ΕΣΗΣΜΗ
Φ[Λ]ΛΟΓΟΥΜΕΝΩΝΤΛΙΣΜΕΤΡΗΣ]ΕΙΣΙΝΛΠΛΣΑΙΣ
ΜΗΤΕΡΕ[ΙΡΩΝΜΗΤΕΘΕΣΛΤΡΛΧΗ]ΛΟΝΤΛΙΛΙ
ΜΗΛΥΝ[ΛΜΕΝΛΓΕΩΡΓΕΙΣΘΛΙΥ]ΠΕΡΔΕΚΛΣ[Η Υ]
[ΡΛ]ΕΣΤΗΝ ΠΛΡΗΣΛΝΤΑΛΛΟΥ]ΙΟΣΕΥΒΟΥ
ΛΟΣΛΠΕ[Η]ΗΝΛΜΗΝΚΛΙΕΣ]ΡΛΓΙΣΜΛ]Ι Λ΄ΜΕΣ
ΤΡΙΟΣΣΩ[ΚΛΛΡΟΣΚΛΕΩΜΕΝΗΣ]ΕΚΛΘΟΜΕΝΟΥΣ
ΝΕΙΚΩΣΝΕΥ[Μ]Φ[Ο]ΡΟΥΛΛΜΠΡΙΛΣ]ΝΕΙΚΩΝΟΣ
ΖΩΝΥΡΟΣΛΝΤ[ΙΠΛΤΡΟΥ]ΣΩΣΙΒΙΟΣΛΡΛΚΩ
ΝΟΣ ΝΕΙΚΩΝΛΛ[ΕΣΛΝΔΡ]ΟΥΛΕΩΝΘΕΟΔΟ
ΤΟΥΚΛΛΛΩΝ[ΥΛΛ]ΚΟΣΚΛΣ]ΣΙΟΣΜΛΡΤΙΛΝΟΣ

ΥΗΛΙΣΜΑΤΙΤΗΣΠΟΛΕΩΣ

b

ΟΔΟΣΔΕΗΕΠΙΤΟΝ[
ΛΡΧΛΓΕΤΗΝΚΕΣΕΙΠΛΛ
ΤΟΣΚΛΛΛΜΟΥΣΔΥΟ
ΤΛΔΕΣΗΜΕΙΛΚΛΙΤΟΥ.
ΟΡΟΥΣΤΗΣΜΕΤΡΗΣΕ
ΩΚΕΝΧΛΡΛΖΟΥΣΙΕΙΟ.
ΝΗΕΝΤΟΕΤΗΣΕΙΚΛΔ[ΣΕ]
ΤΟΥΔΩΔΕΚΛΤΟΥΜΗ
ΝΟΣΗΜΩΝΟΤΛΝΕΝ
ΧΛΡΛΧΘΩΣΙΝΕΠΕΛΕ[ΥΣ
ΣΟΜΕΝΩΝΛΥΤΟΥΣ
ΠΕΡΙΛΓΡΟΥΛΡΥΠΠΙΟ[Υ]
ΚΛΤΛΤΗΝΠΡΟΚΟΜΙΣΟ..
ΣΛΝΧΕΙΡΛΥΠΟΣΕΚΡΛ..
ΛΔΟΣΖΩΝΥΡΟΥΤΟΥ
ΕΓΛΙΚΟΥΚΛΙΤΛΝΠΤΕΡ[Η]
ΛΙΛΝΛΣΩΣΙΚΡΛΤΟΥ[Σ]
ΚΛΙΛΜΝΛΣΩΝΛΖΩΝΥ
ΡΟΥΛΡΧΟΝΤΩΝΚΡΕΙΝ.
ΜΕΝΕΙΤΛΙΣΕΠΕΙΤΩΛ
ΡΙΟΜΩΕΚΤΗΣΛΠΟ[Λ
ΣΕΚΣΤΗΣΕΥΒΟΥΛΟΥ
ΤΕΤΡΛΚΟΣΙΩΝΤΡΙΛΚΟ
ΤΛΠΕΝΤΕΤΗΠΛΕΘΡΩΝ
ΤΟΥΤΟΥΕΧΕΙΝΛΠΛΙΤΗ
ΣΙΝΕΣΡΛΠΙΛΔΛΛΗΠΟ
ΤΗΣΔΛΥΛΙΕΩΝΠΟΛΕ
ΩΣ ΠΛΡΗΣΛΝ
ΕΟΥΡΡΙΟΣΛΥΤΟΒΟΥ
ΛΟΣΚΕΚΡΙΚΛΚΛΙΤΗ
ΤΗΝΜΡΩΤΗΝΚΕΣΕΡΛ
ΓΙΕΣΝΕΙΚΕΙ]ΦΟΡΟΣΛ
ΚΟΜΗΛΟΥΣΕΚΕΡΙΚΛ
ΛΓΛΣΙΛΣΤΕΙΜΩΝΟΣ
ΚΕΚΡΙΚΛ ΨΛΙΛΙΟΣ
ΛΛΜΟΣΩΝΟΣΕΚΣΡΛ
ΓΙΣΛΤΕΤΛΡΤΗΝΕΙΣΙΛ
ΠΕΜΠΤΗΝΜΗΝΤΡΟΔΩ
ΡΟΣΛΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥΛΝ
ΤΙΚΥΡΕΥΣ ΝΕΙΚΛΡΕ
ΤΟΣΜΙΣΤΟΥΤΙΘΟΡΕΥ[Σ]
ΤΥΡΛΝΝΟΣΤΥΡΛΝΝΟΥ
ΕΣ]ΡΛΓΙΣΜΛΙΛΕΙΝΛ[Υ]
ΝΟΣΚΛΛΛΙΚΡΛΤΟΥΕΤ[Η
ΘΟΡΕΥΣ ΣΘΣ ΚΟΡΝ[ΗΛΙ]
ΟΣΛΣΙΟΧΟΣ ΕΥΝΟΥ[Σ]
ΕΠΛ]ΡΛ ΚΛΛΛΙΓΕΝΗ[Σ]
ΚΛΕΟΝΕΙΚΟΥΣΕ]ΡΛΓΙ[ΚΛ]
ΤΙΘΟΡΕΥΣ

Uncis saepsi sse litteras, quas iam Lebasius non invenit in lapide. Praeterea Lollianus fines versuum in latere *b* magis etiam mutilus reppererit, ut hae litterae non iam agnoscerentur: Va. 53 Ο ‖ vs. 60 Θ ‖ vs. 64 Υ ‖ vs. 72 ΤΗ praeter sinistram partem lineae transversae ″/// ‖ vs. 80 Δ ‖ vs. 81 ΟΣ ‖ vs. 82 Σ ‖ vs. 85 Ω ‖ vs. 86 Ν ‖ vs. 94 ΝΗ ‖ vs. 95 Γ1.

Digitized by Google

ἀπ[ὸ]δε | ὑπογέγραπται· ἀγρὸν δρυπτόν, ὃν ἠγόρασε | παρὰ τῶν Κλέους κληρονόμων Μίσωνος Ἀντίγγου, πεντηκοντόπουτον ἐν τῶν ἐπὶ τῷ κωμοδιδ|σκάλῳ προσόντων Ἀντεργίν κλήρων | Φωκικὴ ὁλκ, ἅτα ἐν εὐρυχῷ πλευ|
τούτου, | ἀρούου ἐφὸν τὸν Δαυλιέων πόλεως. ὅκείδεε· ἀγροῦ εὐβοτάτου κλήρου υἱ· ἀρούου | ἐόνου Ἀντέργου, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς πόλεως εἶναι. χρώνον πλατύτατον ἀπὸ μεσημβρινοῦ | κλήρου τοῦ Ἀντέργου, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς πόλεως. τὸν δὲ ἀγρὸν τὸν μετρούσιον | ἀρούου γενόσθαι τὸν χῶρον, ὅσον ἂν βοῶντον Ἀντέργος ἐν ἐκατέρῳ τῶν ὄγρων, | δρυπτὸν καὶ σπείρεσθαι, ἐν δὲ πλατύτατον | καὶ μακρότατόπους ἀπὸ ἐπ' ἀμφοῖρος ἀφ[ὸ]ρ τῆς μετρόντος ἔστω, μετρούσιον | ἀπὸ τῆς ὀδοῦσης ἀρχῆς τῶν ἐφρέδρε, ὡς [ὑ]πογεγράπται τοῦς μετρόντον ὀπάτασε | μέτε ἔστω τρηχὺν ἄπτε καὶ | μὴ διεπιπτοῦ γραμμοῖσθαι ὕπερ ὅτου σφόρου ἐστὶν. σφόρου·

Τίτου Φλαυίου Εὐβούλου ἀπαφρόνων καὶ ἐπφρόντων.
Α(ὐλους) Μίν[τερνος Σαβῖνος
Κλαυδίους Κλεάνδρους |
Νείκων Σωσφόρου
Ἀπατρίου Νείκωνος |
Ζωΐλος Ἀντιόχου
Σατυλίδες Δρόμωνος
Νείκων Ἀλεξάνδρου
Λεύκ Θεοδώτου
Κόϊλιος Φλάκκος
Κάττιος Μαρτιανός

Ψηφίσματι τῆς πόλεως.

Ὅδε δὲ ἡ ἐπὶ τὰν | ἀρχομένην ἔξει πλῆτος πολλοστὸς δὲκ. | τὰ δὲ σπαρὸν καὶ τειλέ[ι] | ἔρον τὸν μετρούσιν ἐκγραπέσθων καθὼς ἐντὸς τὸς πλείθρε | τοῦ Δαυλιατῶν καθὼς ἔσαν ἐπὶ Τιβ(ερίου) Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ τὸ δεύτερον καὶ Ἀππίου Ἰουνίου Σιλανοῦ τὸ δεύτερον. | περὶ ἀγροῦ ἀμφισβο[ι]τέσαι χρέος ὑπὸ Χερσι[ν]ήσιος Ζωσίμου τοῦ | ἐγδίκου καὶ τῶν περὶ | Φλάνιν Σωσιπάτρου | καὶ Δεύκιον Ἀντίγγιον ἀγρὸν πρὸ[ε]ίμεν, εἰ τι λείπει τῷ ἀφεῖσθαι ἐν τῇ ἀπαφρόνσει τῆς ἐλεύθερλας | τετραπλάσιον τριπλᾶ·[ῖ]ον πάντι πλέθρον, | τοῦτου ἔχειν ἀπείρεσιν Χερσονῆσιν ἀπὸ | τῆς Δαυλιάνων πόλεως. σφόρου·

Κούρσος Λεύκιος[ος] πάρεσι καὶ (τῆνι) | τὸν κρῖτον ἐφφρόξαν(α)
Νεικηφόρος Λυ[καυόνιος πίκραν |
Τελέσιος Τέλεσος | πίκραν
Π(ούπλιος) Αἴλιος | Δαυαξένος ἐφφρόξαμεν τοτάρτον
Εὐτύ[χ]ρος] | πίκρτον
Μητρόδωρος Ἀπολλωνίου Λυ[καυόνιος
Νικηφόρος Πίστου Τι[θορεύς
Τ(ίτιος) Τιμόνιος | ἐφφρόξαμεν
Ἀπολ[ώ]νιος Καλ[παύτιος Τι[θορεύς
Σέξ(τος) Κορνήλιος Ἄξιος
Εὐνοῦς | Ἑπαφρόδ
Καλ[ρόνιος | Κλουνάτιος ἐφφρόξαμεν | Τι[θορεύς.

Duae hae tabulae continentur sententiae ad duas lites spectantes, quarum sane altera ex altera nata videtur, alia ab aliis iudicibus pronunciata, prior a T. Flavio Eubulo (vs. 9. 11. 40), altera a Curio Autobulo collegisque (vs. 76 sqq.).

I (vs. 1—47). De quattuor fundis, ex quibus duo (ἄρουσαι et εὐξύλεια) ἀγροὶ vocantur, reliqui duo (μετρούσιοι et πλάτασοι) arboribus consitae fuisse videntur, lis orta erat inter Memmium Antiochum quendam et civitatem Dauliensium, quia si fallor Antiochus hos fundos totos suos esse aiebat, cum civitas aliquam partem publicam esse contenderet. Quam rem ut causa cognita diiudicaret sub finem principatus Traiani Caesius Maximus proconsul Achaiae mandaverat T. Flavio Eubulo, apud quem Zopyrus Aristionis f. et Parmeno Zopyri f. civitatis nomine causam orabant. Qui quod ἄρδωσε τὸν Δαυλιὸν πόλεως vocantur (vs. 7), Boeckhius quidem patronos huius ipsius litis causa a Dauliensibus electos intellegit. Sed hoc oratorum genus principatus temporibus συνέδικοι potius nomine significatur (γραφοσυνέδρου συνδίκους ὁ δῆμος C. I. A. III, 38, 45); quod contra ἔνδικος perpetuus magistratus est, qui apud praesidem provinciae lura et causas civitatis suae defendit, cf. Plin. ep. X, 110, 1: *Ecclesiae, domine, Amisenorum civitatis potebat apud me a Iulio Pisone denariorum circiter quadraginta milia donata ut publice ante vigesimum kalendas Ianuarias, utrobarbyne mandata tuis, quibus eiusmodi donationes remittor* (all. a Marquardtio *Röm. Staatsverwaltung* I p. 214 not. 8). Neque est, cur ex titulo Daulieusi aetate suppari vocabulum aliter intellegatur. Iam cum et Cassii Maximi et eius, qui hoc exeepit, Valerii Severi (vs. 12) proconsulatus praeterirent, principium causa cognoscentur, huius demum successor Clodius Granianus (vs. 18) Eubulum sententiam pronuntiare iussit. Eius sententiae, quae Chaeronese pronuntiabatur, spographum a. d. IX Cal. Novembres 118 p. Chr. Daulida transmiserunt Zopyrus et Parmeno defensores civitatis, ut huic tabulae incideretur, id quod factum est ex decreto senatus populique (vs. 47).

II. Quae in dextero latere (vs. 48—90) incisa sunt, ea etsi simplici particula δὲ prioribus illis anaecturatur, tamen non posse ad idem iudicium spectare eum ex nominibus subscriptis (vs. 40—46 et vs. 75—96), quorum ue unum quidem utrobique redit, tum ex argumento collegii Boeckhius. Immo hoc alterum esse arbitrium, quo illius prioris pariter quaedam accuratius definaintur et supplentur. Sed errare videtur, quod illorum nominum subscriptorum vim plane diversam fuisse vult utrosque fuisse, etsi hic et illic eadem vox πωφόνων usurpatur. Nempe prius iudicium ab uno Eubulo pronuntiatum esse manifestum est, ut illos decem, qui praeterea adfuerunt, testium modo officio fungi apparent. Quod contra Curium Autobulum una cum illis audecim, quorum designatio ipsius nomen subsequatur, alteram sententiam pronuntiasse. At, quod mihi quidem non negligendum videtur, inter hos alii quidem indicasse (εἰσφανεν) aut signasse (ἐσφράγισαν πρότον, ἔστερον, πίωτον) se scribunt, alii nuda nomina ponunt. Qua de re animadvertere licet, hos plerosque Tithoreuses aut Antiryreuses vocari, illos vero omnes praeter unum Caligenum Cleonicei f. Tithoreuses (vs. 94—96) ethnicis carere, ut Daulienses esse colligendum sit. Quare hos quidem septemviros, Curium Autobulum, Nicephorum Lycomedis f., Agasiam Timonis f., P. Aelium Damoxenum, Isidorum, Tyrannum Tyranni f. Daulienses et Calligenem Cleonici f. Tithoreuses, arbitros fuisse iudico, qui litigantium consensu electi in ipsa Daulieusium civitate de nonnullis rebus, quae ambiguae essuerant in illo Eubuli arbitrio, decerneront, reliquos quinque testes huic negotio adfuisse.

Ac prima quidem huius sententiae pars (vs. 47—58), quae est de via dimetienda et terminis ponendis, nihil habet obscuritatis. Altera vero (vs. 59—75) difficultatibus quibusdam implicata est maxime, quia haec ad Antiochi cum populo Daulieusi controversiam spectare apparet ac tamen illius nomen hic non legitur. Quod vero Boeckhius sibi persuasit, hic hominem, cui Serapias Zopyri f. nomen eodi quique Antiochi causam coram arbitris defendisset, commemorari, id cum aliis gravissimis de causis incredibile est, tum quia Χερσόνησος manifesto audieris, non viri uomeo est. Quare neque Ζωσίμου a Χερσιτῆς pendet, sed a χρέος, neque τοῦ ἐγδίκου ad Χερσονῆσον refertur, sed ad Ζωσίμου, qui sine dubio non diversus est a Zopyro Aristionis f. defensore civitatis (vs. 6), ut totius causatioi vis haec sit: 'cum Serapias litteras manu Zopyri defensoris civitatis et archontum Philonis Sosicratia f. et Damonis Zopyri f. scriptas protulisset'. Sic igitur res se habebat: Paullo post Eubuli sententiam pronuntiatam Antiocho defuncto eius res familiaris hereditate ad Serapiada filium pervenit. Iam cum index a proconsule datus eius agri, qui ἄρουσαι vocabatur, quadringenta triginta quinque plethra Antiocho adiudicasset, quod eam numerum excederet populo Daulieusium, dimensione facta repertum est, totum agrum eam mensuram non capere. Inde nova lis orta inter civitatem, quae Serapiada minore numero contentam esse intelleat, et ipsum, quae ut quod deesset, alienda sibi populus supperet, postulabat. Atque orbitri secundum eam iudicarunt freti litteris defensoris et magistratuum ab ea profatis, ex quibus apparebat, etsi in sententia Eubuli nihil definite de ea re scriptum erat, tamen hoc meuti arbitri magis accommodatum esse, ut Antiochus utliqne ne minus quadrigentis triginta quinque plethris acciperet. Quae interpretatio si vera est, haud exiguum momentum addit Boeckhii opinioni, aliquantum temporis inter Eubuli iudicium et hanc Curii Autobuli et collegarum sententiam intercedere, ita ut nullo modo duodecimus mensis (vs. 56) eiusdem anni intellegi possit, cuius mense Octobre ad finem vergente (vs. 4. 5) Eubuli decretum Chaeronea Daulida missum est, ut lapidi incideretur.

Digitized by Google

62 Daulide in ecclesia (S. Theodori) sita in orientali clivo collis praerupti, qui olim arcem veteris Daulicorum oppidi sustinebat. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 37 n. 82 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 770*p*; Lebas *Inscr.* II, 814; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 68 n. 1526). Ex illius ecclesiae parietinis annus C.A.N. in ipso vico *Daulia* nova sedes *τῶν ἀγίων Ἀναργύρων* exstructae, omnes qui ad hanc rem utiles videbantur, lapides exulsi et in ea structura consumpti sunt, quo factum est, ut tituli a Rossio lecti n. 62. 64. 66. 67. 73 evanescerent.

ΤΟΝ . . ΣΠ
ΠΡΟΔΙΚΙΑΝΕΠ . .
ΟΣ . . ΙΤΟΥΣΙΑ
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣ
ΠΡΟΞΕΝΙΑΣ ΟΓ

[. . . . . *αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις*] *π*[*ρ*]*οξενίαν, πολιτείαν, προεδρίαν,* | *τριβωνίαν, ἐνκτησιν, ἀτελίαν καὶ τὰ ἄλλα πάντα* | *ὅσῃ καὶ τοῖς ἄλλοις πρόξενοις καὶ εὐεργέταις* | *τῶν πόλεων* [*τῶν Δαυλίων ὑπάρχει. ἔγρυσ*]
5 *τάξε* | *π*[*ρ*]*οξένιας· Θε . . . . . .*

In supplementis aliquantum deflexi a Rossii ratione, quem Bechtelius secutus est, maxime propter ambitum partis deletae, de quo ex versu 3 satis certa coniectura fieri potest. Vs. 2 fin. *ἐγκ*]*τησιν γῆς καὶ οἰκίας* Ross et Bechtel, sed non est, cur in transscribendo erratum esse statuamus.

63 Marmor leucophaeum, a. 0,25, l. 0,30, inaedificatum ianuis arcae positum in ecclesiola diruta S. Taxiarchis in orientali clivo collis, qui quondam sustinebat Daulicorum arcem. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 53 n. 1. Exscripsit Lolling.

ΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΕ
ΣΤΟΥΤΕΙΜΑΓΟΡΟΥΕΝ,
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΒΟΥΛΑΡΧΕ
ΦΙΛΟΝΙΚΟΥΜΗΝΟΣΔΕΚΑΤ
ΙΣΑΝΤΟΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΠΤΟ
ΩΝΟΣΕΥΑΝΔΡΑΕΠΑΡΜΟΣΤΟΥ
ΣΤΕΙΜΟΚΡΑΤΕΙΑΝΑΡΙΣΤΑΡ)
ΤΙΓΤΑΝΙΔΙΑΝΙΣΤΙΙΙΙΝΜΑΡ

[*Θεὸς τύχαι ἀγαθᾶι. Ἄρχοντος Πρ. Δαυλέω* | . . . . . *ας*] *τοῦ Τεισάγορος, ἐν ἔτεσιν* | *ἐκείνοις τῶν πόλεως, βουλαρχήσαντος* | . . . . . *τοῦ Φιλόνικος, μηνὸς δεκάτου,* | . . . . . *γίνεται κατὰ τὸν νόμον Πο . . . .* | . . . . . *ωνος, Εὐάνδρου Ἁπαρμοστέου* [*τοῦ*] | *ἰδίου δούλου Τεισαγόρεως, Ἀρστάγοραν*, | *καλόκτυπον ἐκ τῶν ἰδίων ἐστίμησ. μαρτυρες* | . . . . . .

Paris quum hunc titulum de muliere nescio qua ad census aut convivium privatim invitata interpretaretur, vs. 5 init. [*ἐκκλ*]*ητοὺς* supplevit, adhuncque formularum *καλόκτυπον ἐκ ξένων εἰ ἐκ τῶν κοινῶν ἐστίων* in titulis perfrequentium. Sed mirum in modum neglexit, maximum momentum hic habere publicae et privatae invitationis discrimen, ut illam lapidi inscribi sollemne sit ac legitimum, hanc omnium maxime incredibile. Quid dicam de magistratuum nominibus praeminuis, de comitiorum mentione, de formula *κατὰ τὸν νόμον*, de tesibus adhibitis, quae omnia in illa interpretatione ineptissima sunt? Atqui cum appareat, hic dici de negotio aliquo publice et sollemniter, neque vero a populo aut senatu aut magistratibus, sed a duobus privatis hominibus, quorum nomina vs. 5. 6 nominativo casu leguntur, peracto, quis dubitabit, quin manumissionis instrumentum tenuemus, qui litterarum genere nihil est per Ilas regiones frequentius? De verbo vs. 5 reponendo sane res ambigua est; nam quod in mentem venit [*ἀπολυθ*]*ήτωσαν*, in eo *ἀπελευθερίζω* quidem pro vulgari *ἀπελευθερόω* dialecto convenit (cf. *ἀπελευθερισμός* n. 109, 13), sed medium activi loco unurpatum quomodo defendam non habeo. Postremum versus solemnem aliquam manumissionis formam indicat, de qua nesquam alibi bis aut similibus verbis mentio fit. Nempe hospitium non poterat intercedere nisi inter liberos; qui igitur paterfamilias coram testibus servum suum mensae hospitali adhibebat, ea re significabat, se eum liberum esse velle. Nota est Romanorum *manumissio per mensam*; sed nescio, an apud Graecos quoque vestigia similia instituti lateant in illis verbis, quae per Thessaliam vicinaque regiones perfrequenter leguntur in servorum manumissionum latercullis *ἀπελευθερωθεὶς ξουσῆ λάρα aut ξουσῆ λυσφόρτει*, in quibus nomen substantivum plerumque omittitur. Praescripta vs. 1—4 ad manumissionem in comitiis publice promontistam spectare non est, quod monemi.

64 Lapis inaedificatus in ecclesiola S. Theodori. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 36 (Lebas *Inscr.* II, 813; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 68 n. 1525). Perlinse videtur (v. ad n. 62).

ΤΟΣΕΝΔΑΥΛΙΑΘΕΟΔΩΡΙΔΑ
ΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣΕΝΩΤΑΤΟΥΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΕ . . . .

[*Ἄρχοντος ἐν Δαυλῖᾳ Θεοδωρίδα* [*τοῦ* . . . . .|. . . . . *Βουλαρχέοντος Γ*]*ωνᾶ τοῦ Ἀριστίωνος, ἐν ἰνδικτιῶνος* . . . . .]. Vs. 2 med. nomen emendavit Bechtel.

65 *'Daulide in lapide; Cyrsac. p. XXXII n. 212 versibus non distinctis, et ex schedis Cyriaci Barberinis Murat. T. II p. DXCIV. 1, ex quo verorum divisionem dedi. Attigit Corsinus F. A. T. II p. 442'* Boeckh C. I. G. 1725 (Lebas *Inscr.* II, 811; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 67 n. 1524). Perlinse videtur.

ΤΟΥΠΑΤΡΩΝΟΣΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣΚΑΛΛΙΚΛΕΟΥΣΜΗ
ΝΟΣΔΟΜΟΥΙΕΡΗΤΕΥΟΥΣΑΣΤΑΑΘΑΝΑΠΑΤΟΠΛΟΥΤΑΣΙΕ
ΡΟΓΑΛ . . . . . ΕΝΝΟΜΩΕΥΣΑΔΙΑΕΞΕΤΡΕΥΣΑΣΤΟΥΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ
ΜΑΡΤΥΡΕΣΑΓΕΔΑΜΟΣΠΥΘΕΑΚΑΛΛΙΚΛΗΣΦΙΛΩΝΟΣ
ΤΕΙΜΑΤΟΡΣΤΑΝΤΟΣΔΑΥΛΙΕΙΣ

[*Ἄρχοντος ἐν Δαυλῖᾳ* . . . . .] *τοῦ Πάτρωνος, βουλαρχέοντος Καλλικλέους, μηνὸς Ἱ*[*βρόμου, ἱσταμενούσης τῇ Ἀθήνᾳ* [*Δαυλ*]*οπολιτῶν, Ἱερο*[*π*]*οι*[*ῶν* . . . . . *Ἰασυλίρους.* | *μάρτυρες· Ἀγέλλιος*
5 *Πυθέα, Καλλικλῆς Φίλωνος, Τεισά*[*γ*]*ορος* [*Θ*]*ο*[*λ*]*λ*]*ίου, Δαυλιεύς.*

Verba tituli fondissime corrupta non possunt probabilitate restitui nisi ex parte. Vs. 1 *Πάτρωνος* non archontis nomen esse sed patris, Cyriacus demonstrat. Vs. 2 sub finem *Δαυοπολιτῶν* nomen, quod in titulo Thasalico legitur (v. indicem), satis certa ratione restitui; multo violentius Bechtel (*τῇ*· *Ἱ*]*π*(*οδρομίδι*) *Πλειστ*(*αρχίᾳ*)*ι*. Minus certum est quod sequitur nomen, sed id utique ab 'Ιερο . . . . initium capisse videtur. Ipsam manumissionis formulam non magis exspectio quam Boeckhius aut Bechtelius, nisi quod in litteris ΑΕΞΕΤΡΕΥΣΑΣΤΟ latere videtur Σ ἐξε[δ]ο[μ]ε]ρο (cf. n. 66, 3). Quod si et hinc et ex aliis exemplis apparet, apud Cyriacum consonarum Τ et Θ commutationem neutiquam insolitam esse, tertii testis patri Φίλωνος nomen fuisse non improbabile videbitur.

Digitized by Google

66 Tabula marmorea pedem et dimidium alta, duos pedes et octo pollices lata, undique dentata, transverse infixa parieti ecclesiae S. Theodori in arce antiqua Daulicensium. Ed. Rom Inscr. inedd. fasc. I p. 35 n. 81 tab. VIII (Leban *Inscr.* II, 812; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 66 n. 1523). Perfisse videtur (v. ad n. 62).

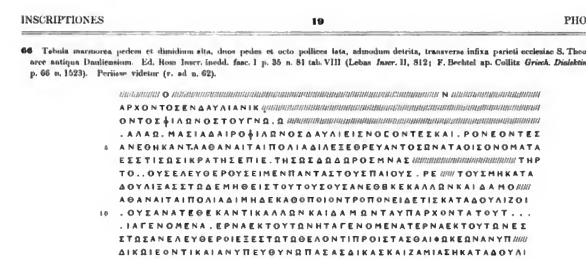

[Θε]ὶς τύχαι ἀγαθᾶι. | Ἄρχοντος ἐν Δαυλίᾳ Νικ[..... τοῦ ... ..., Δαυλιέων] | [τῶν δὲ ἀνα]γραψάντων Φίλωνος τοῦ Γνᾶ[ιος]..... | Κ]αλ-[λ]ω[ν] | Μ[ε]νεκλέα, Δαμᾶ[ι] Φίλωνος Δαυλιεῖ τοῦ[ντες καὶ ἀφι]ερώσαντες | ἀνέθηκαν τῶ Ἀθάνᾳ τῷ Παλλάδι [δ]ὲ ἐξεθρέψ[ψ]αντο σῴ[ο]ντα, σὺ δὲ ἀνα-
μνησ[θ]ε[ί]ης ἕστη Διστιμφάτης, Ἐπά[ν]ετ[ο]ς, Δ[α]βόβριος, Μνασ[.....]ος, ... τος. | τοῦ[τ]ους δὲ Δαυλιέους τοὺς πάντας τοὺς [β]ήλους ἀ[ν]α[π]-
τεύσ[α]ντας δι᾽ μνῆσιν τούτους, οὓς ἀνέθηκε Κάλλων καὶ Δαμῶ τῷ | Ἀθάνᾳ τῷ Παλλάδι, μηδὲ καθ᾽ ὑστέρου τρόπου. εἰ δέ τις ποτανθυλάξ[αι]τ[ο] οὓς ἀνατεθήκασιν Κάλλων καὶ Δαμῶ [ἢ τὰ ὑπάρχοντα τούτων | ἢ τὰ γενόμενα τ[ῶ]ν[ω ἐκ τούτω]ν ἢ τὰ γενόμενα τ[ῶ]ν ἐκ τούτω[ν], ἀράσσεται Διὸς[θρεπ. ἐξέστω (δὲ) τῷ Σάλαντι πρᾶξαι]σθαι θυσίαν ἀνατ[ε]θῆναι ὑπὲ[ρ ὧν]τι καὶ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἐπιλαμβάνοντα] ἢ κατα[βολὴ]ν ἐ[ποιτο — ἢ αὐτὸν ἢ τὰ ἐκ τούτων — τοὺς ἀνατεθημένους ὑπὸ Κάλλωνος καὶ Δαμῶς, ἀποτεισάτω τα[ῖ] Ἀθάνᾳ καὶ τῷ πρατῆρι ὑπὲρ τοὺς ἀνατεθημένους καθ᾽ ἑκάστην ἁρμαξίαν μνᾶς δέκα, καὶ τὰ ἐκ τῶν τριῶν ἔστω | τῶν Ἀθάνας, τὸ δὲ τρίτον ἔστω τοῦ πρατῆντος. παρεμε[σ]τ[ώ]σαν] | δὲ καὶ Κάλλωνα Μυσπία καὶ Δαμῶν Φίλωνος Δαυλιέ[α]ς οἱ ἀνατεθημέν[ο]ι π[ε]ρ[ὶ]οντες τὸ πεντ[ά]ετ[ε]ρ[ι]κὸν πάν-τες πᾶν τὸ ἄ[γ]ωνίσ[μ]α· εἰ δέ μὴ πο[ί]ο[ι]σε, πύρια | ἐ[σ]τ[ὶ]ν ὑ[π]ὲρ ἑκατ-τεμένους τρόπο[ι] οἱ κὰ Σάλαντι. [παρεκέσ]τωσαν δὲ καὶ αὐτόνο, δὲ] | καὶ αὐτοὶ [ζ]ῶ[ν]τι Κάλλων καὶ Δαμῶ· ἐπεὶ καὶ δὲ αὐτοὶ ἀπεδόσαντο. Κ[αλ]λίων Μυσπία καὶ Δαμῶι Φίλωνος, τοὺς ἀνέθεσαν τῷ Ἀθάνᾳ Παλ-λάδι[ι] τύχαι ἀγαθᾶι. | Ἄρχοντος ἐν Δαυλίᾳ Νικ[..... τοῦ ... ..., Δαυλιέων] | [τῶν δὲ ἀνα]γραψάντων Φίλωνος τοῦ Γνᾶ[ιος]..... | Κ]αλ-[λ]ω[ν] | Μ[ε]νεκλέα, Δαμᾶ[ι] Φίλωνος Δαυλιεῖ τοῦ[ντες καὶ ἀφι]ερώσαντες | ἀνέθηκαν τῶ Ἀθάνᾳ τῷ Παλλάδι [δ]ὲ ἐξεθρέψ[ψ]αντο σῴ[ο]ντα, σὺ δὲ ἀνα-
μνησ[θ]ε[ί]ης ἕστη Διστιμφάτης, Ἐπά[ν]ετ[ο]ς, Δ[α]βόβριος, Μνασ[.....]ος, ... τος. | τοῦ[τ]ους δὲ Δαυλιέους τοὺς πάντας τοὺς [β]ήλους ἀ[ν]α[π]-
τεύσ[α]ντας δι᾽ μνῆσιν τούτους, οὓς ἀνέθηκε Κάλλων καὶ Δαμῶ τῷ | Ἀθάνᾳ τῷ Παλλάδι, μηδὲ καθ᾽ ὑστέρου τρόπου. εἰ δέ τις ποτανθυλάξ[αι]τ[ο] οὓς ἀνατεθήκασιν Κάλλων καὶ Δαμῶ [ἢ τὰ ὑπάρχοντα τούτων | ἢ τὰ γενόμενα τ[ῶ]ν[ω ἐκ τούτω]ν ἢ τὰ γενόμενα τ[ῶ]ν ἐκ τούτω[ν], ἀράσσεται Διὸς[θρεπ. ἐξέστω (δὲ) τῷ Σάλαντι πρᾶξαι]σθαι θυσίαν ἀνατ[ε]θῆναι ὑπὲ[ρ ὧν]τι καὶ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἐπιλαμβάνοντα] ἢ κατα[βολὴ]ν ἐ[ποιτο — ἢ αὐτὸν ἢ τὰ ἐκ τούτων — τοὺς ἀνατεθημένους ὑπὸ Κάλλωνος καὶ Δαμῶς, ἀποτεισάτω τα[ῖ] Ἀθάνᾳ καὶ τῷ πρατῆρι ὑπὲρ τοὺς ἀνατεθημένους καθ᾽ ἑκάστην ἁρμαξίαν μνᾶς δέκα, καὶ τὰ ἐκ τῶν τριῶν ἔστω | τῶν Ἀθάνας, τὸ δὲ τρίτον ἔστω τοῦ πρατῆντος. παρεμε[σ]τ[ώ]σαν] | δὲ καὶ Κάλλωνα Μυσπία καὶ Δαμῶν Φίλωνος Δαυλιέ[α]ς οἱ ἀνατεθημέν[ο]ι π[ε]ρ[ὶ]οντες τὸ πεντ[ά]ετ[ε]ρ[ι]κὸν πάν-τες πᾶν τὸ ἄ[γ]ωνίσ[μ]α· εἰ δέ μὴ πο[ί]ο[ι]σε, πύρια | ἐ[σ]τ[ὶ]ν ὑ[π]ὲρ ἑκατ-τεμένους τρόπο[ι] οἱ κὰ Σάλαντι. [παρεκέσ]τωσαν δὲ καὶ αὐτόνο, δὲ] | καὶ αὐτοὶ [ζ]ῶ[ν]τι Κάλλων καὶ Δαμῶ· ἐπεὶ καὶ δὲ αὐτοὶ ἀπεδόσαντο. Κ[αλ]λίων Μυσπία καὶ Δαμῶι Φίλωνος, τοὺς ἀνέθεσαν τῷ Ἀθάνᾳ Παλ-λάδι[ι] τύχαι ἀγαθᾶι. | Ἄρχοντος ἐν Δαυλίᾳ Νικ[..... τοῦ ... ..., Δαυλιέων] | [τῶν δὲ ἀνα]γραψάντων Φίλωνος τοῦ Γνᾶ[ιος]..... | Κ]αλ-[λ]ω[ν] | Μ[ε]νεκλέα, Δαμᾶ[ι] Φίλωνος Δαυλιεῖ τοῦ[ντες καὶ ἀφι]ερώσαντες | ἀνέθηκαν τῶ Ἀθάνᾳ τῷ Παλλάδι [δ]ὲ ἐξεθρέψ[ψ]αντο σῴ[ο]ντα, σὺ δὲ ἀνα-
μνησ[θ]ε[ί]ης ἕστη Διστιμφάτης, Ἐπά[ν]ετ[ο]ς, Δ[α]βόβριος, Μνασ[.....]ος, ... τος. | τοῦ[τ]ους δὲ Δαυλιέους τοὺς πάντας τοὺς [β]ήλους ἀ[ν]α[π]-
τεύσ[α]ντας δι᾽ μνῆσιν τούτους, οὓς ἀνέθηκε Κάλλων καὶ Δαμῶ τῷ | Ἀθάνᾳ τῷ Παλλάδι, μηδὲ καθ᾽ ὑστέρου τρόπου. εἰ δέ τις ποτανθυλάξ[αι]τ[ο] οὓς ἀνατεθήκασιν Κάλλων καὶ Δαμῶ [ἢ τὰ ὑπάρχοντα τούτων | ἢ τὰ γενόμενα τ[ῶ]ν[ω ἐκ τούτω]ν ἢ τὰ γενόμενα τ[ῶ]ν ἐκ τούτω[ν], ἀράσσεται Διὸς[θρεπ. ἐξέστω (δὲ) τῷ Σάλαντι πρᾶξαι]σθαι θυσίαν ἀνατ[ε]θῆναι ὑπὲ[ρ ὧν]τι καὶ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἐπιλαμβάνοντα] ἢ κατα[βολὴ]ν ἐ[ποιτο — ἢ αὐτὸν ἢ τὰ ἐκ τούτων — τοὺς ἀνατεθημένους ὑπὸ Κάλλωνος καὶ Δαμῶς, ἀποτεισάτω τα[ῖ] Ἀθάνᾳ καὶ τῷ πρατῆρι ὑπὲρ τοὺς ἀνατεθημένους καθ᾽ ἑκάστην ἁρμαξίαν μνᾶς δέκα, καὶ τὰ ἐκ τῶν τριῶν ἔστω | τῶν Ἀθάνας, τὸ δὲ τρίτον ἔστω τοῦ πρατῆντος. παρεμε[σ]τ[ώ]σαν] | δὲ καὶ Κάλλωνα Μυσπία καὶ Δαμῶν Φίλωνος Δαυλιέ[α]ς οἱ ἀνατεθημέν[ο]ι π[ε]ρ[ὶ]οντες τὸ πεντ[ά]ετ[ε]ρ[ι]κὸν πάν-τες πᾶν τὸ ἄ[γ]ωνίσ[μ]α· εἰ δέ μὴ πο[ί]ο[ι]σε, πύρια | ἐ[σ]τ[ὶ]ν ὑ[π]ὲρ ἑκατ-τεμένους τρόπο[ι] οἱ κὰ Σάλαντι. [παρεκέσ]τωσαν δὲ καὶ αὐτόνο, δὲ] | καὶ αὐτοὶ [ζ]ῶ[ν]τι Κάλλων καὶ Δαμῶ· ἐπεὶ καὶ δὲ αὐτοὶ ἀπεδόσαντο. Κ[αλ]λίων Μυσπία καὶ Δαμῶι Φίλωνος, τοὺς ἀνέθεσαν τῷ Ἀθάνᾳ Παλ-λάδι[ι]

Ὅρους [εἰ]μὲν πάντας. τ[ὰ] δὲ [τέγ]μαρσο τῶι ἀνα[θέ][σε] παρὰ τὸν Σαφτέν (καὶ τὸν) ἄ[π]ε[ρ](ν)ον τοῦ Σαφτέν ἐ[ν] Δαυλίᾳ. Ὅστρωσος τοῦ Μεστ[ο]ῦ ἱερεύσας. μάρτυρες· Ἀ[ρ]ιστόδουλος Θοινία, Κάλλων Τιμαγόρου Δαυλιεύς, Πάμφιλος Φίλωνος Τιθρα[ῖος].

In hoc titulo, qui mirum in modum verbose et negligenter conceptus, non sine crebris lapicidae erroribus incisus, denique non omni ex parte recte a Ronsio descriptus multas gravesque habet offensiones, supplendo et emendando eximio acumine elaboravrunt Rossius et Bechtelius. In universum Bechtelii rationes secutus sum, ut praeter nonnulla perexigui momenti, quae commemorare operae pretium non est, his modo ab eo discederem: vs. 6 Rossius probante Bechtelio in ΕΤΙΕ . ΤΗΣΩΣ latere existimabat Ἐπ[ά]ν[ε]τ[ο]ς, ego emendatione non violentiore praetuli nomen notissimum Ἔπ[ί]ν[ε]τ[ο]ς, quia illud offensione carere mihi non videtur. Vs. 23 Rossius παρὰ τὸν Σαφτέ[ναν ἱερεύσ]αν ingerite τὸν τῆ Σαφτέν, quod propter intolerabilem tautologiam E. Curtius repudio Σαφτε[ῖ]ν[ὰ]ν emendare conatus est. Sed ὁ ἱερεύσ᾽ ὑπὲρ Σαφτέν (pro genetivo legitimo) inauditum est, id quod Bechtelius reposito ἱερεύσαντα emendare studuit. At reliquit gravissimum articuli τὸν Σαφτέναν offensionem; qui argumento est, non hominis qui sacerdotio fungebatur, sed ipsius dei nomen hic agnoscendum esse (cf. n. 35, 8). Litteras aliquot transiliuisse videtur quadratarius, id quod etiam alibi in hoc titulo usu venit.

67 Daulide (*Daulia*) in ecclesia. Ed. Rom Inscr. inedd. fasc. I p. 37 n. 84 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 1225; Leban *Inscr.* II, 810; Pittakis Eph. 2437; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 68 n. 1528). Perfisse videtur (v. ad n. 62).

ΑΡΤ . ΜΙΔΙ
ΕΩΤΕΙΡΑΙ

Pittakis solus priorem versum integrum habet, sed eum lapide non vido litteram **Ε** pro arbitrio supplevisse suspicor.

Ἀρτ[έμ]ιδι | Σωτείρᾳ.

68 Stela sepulcralis marmoris subcaerulei, a. 1,70, ad ecclesiam S. Eliae in vico *Davlia*. Exscripsit Lolling.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΑ
ΥΟΥΣ ΥΟΥΣ

Ἀριστοβούλα.

Digitized by Google

69 Fragmentum stelae sepulcralis marmoreae cum scrotario inusitatum parieti ecclesiae *τῶν ἁγίων Ἀναργύρων* in vico *Daulia*. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 450. Exscripsit Lolling.

Ε Υ Ν Ι Κ Α

Α Ρ Ι Σ Τ Ο Μ Ε Ν Η Σ

Φ Ε Ι Δ Ι Α Ο

Εὐνίκα.

Ἀριστομένης | Φειδίου.

Notabilis est genetivus Φειδίου, qui in titulo neutiquam antiquo — nam tertio aut secundo a. Chr. saeculo exaratus videtur — sine dubio a vicinorum Boeotorum sermone repetendus est.

70 Daulide. Ed. Lebas *Inscr.* II, 816. Lollingius frustra quaesivit.

Ν Ε Μ Ι Α Σ

Νεμίας.

Non videtur de lectione dubitandum; formam hypocoristicam putaverim a Νεμήσιος pro Νεμήσης (cf. Νεμνίε n. 170, 2) derivatam.

71 Tabula marmoris albi cum sŏmate, in vico *Daulia* apud Euthymium Maduram. Exscripsit Lolling.

Π Ο Λ Υ Ξ Ε Ν Α Κ Λ Ε Ω

Πολυξένα, Κλεώ.

72 Tabula marmoris leucophaei cum sŏmate, gradus vicibus fungens in scalis ecclesiae *τῶν ἁγίων Ἀναργύρων*, quae est in vico *Daulia*. Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι Ε Υ Δ Α Μ Α

Ἐπιεύδαμα.

73 In ecclesia S. Theodori, quae est in loco ubi fuit arx Daulicensium. Edd. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 37 n. 83 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 2118; Lebas *Inscr.* II, 817); Leake *Travels in Northern Greece* II tab. V n. 23; Pittakis Eph. 2436 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 68 n. 1527). Perliese videtur (v. ad n. 62).

Ε Π Ι Π Α Τ Ρ Ο Ι

. Α Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α

Λ Α Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α

Var. lect. Expressi Rossii exemplum. Leakius vs. 1 extr. ΡΩΙ habet et versus tertii primum litterum omittit. Pittakis vs. 1 extr. ΤΡΟΝ legit, vs. 2 init. [1]Α.

Ἐπὶ Πατρῶι.

[Α]*λκμᾶτεω* | *Λακρατείη*.

Vs. 3 fin. Rossius *Λακρατεί*ο[ς] supplevit assentientibus posterioribus editoribus. Sed neque maternae originis nota in Phocensium titulis alibi occurrit (v. ad n. 53) neque quisquam ex editoribus hic lacunam notavit. Quare sine dubio [Α]*λκμᾶτεω Λακρατείη* i. e. Lacratea Lacratis filia, legendum est. Cf. n. 14, 2.

VI.

PANOPEVS.

74 Tabula lapidis leucophaei cum sŏmate. Infra titulum excavatio lapidis quadrangula, cui tabula picta olim inserta fuisse videtur. In ecclesiola *ἁγίας Παρασκευῆς* supra vicum sentivum *Malta* situm viginti minutarum intervallo a vico *Hagios Vlasis*. Exscripsit Lolling.

Μ Ι Κ Κ Α

Μίκκα.

75 Lapis leucophaeus l. 0,40, inaedificatus in ecclesiola *ἁγίας Παρασκευῆς* (v. ad n. 74) ad eum angulum, qui spectat inter meridiem et occidentem solem. Exscripsit Lolling.

Π Υ Ρ Γ ʿ ||||||||||

Πυργ[ω].

76 Tabula marmoris albi cum sŏmate, cuius nunc dextra modo pars (*b*) exstat in ecclesiola S. Athanasii sita in ipsa Panopei veteris arce. Totum titulum ed. Meletius Geogr. p. 332 (Boeckh C. I. G. 1739; Lebas *Inscr.* II, 809). Fragmentum *b* exscripsit Lolling.

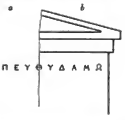

Ε Π Ε Υ Θ Υ Δ Α Μ Ω

Ἐπ' Εὐθυδάμω.

77 Tabula marmoris albi inaedificata in ecclesia Panagiae sita decem minutarum intervallo a vico *Hagios Vlasis* ad eam regionem, quae spectat inter septentrionem et occidentem solem. Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι Ο Ν Α Σ Ι Μ Ω

Ἐπὶ Ὀνασίμω.

Digitized by Google

VII.
ABAE.

78 Marmor subcaeruleum, a. 0,46, l. 0,36, c. 0,13, in ecclesia S. Georgii quae est in vico *Kalopodi*, quo alludum videtur ex vicino templo Apollinis Abaei. Ed. I. Bilco *Bull. de corr. Hell.* VI (1882) p. 171 (W. Dittenberger Syllogo inscr. Graec. 192). Contulit Lolling.

ΒΑΣΙΛΕΥΣΦΙΛΙΠΠΟΣ
ΑΒΑΙΑΝΤΟΙΚΟΙΝΔΙ
ΧΑΙΡΕΙΝ ΟΙΠΑΡΥΜΩΝ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΑΜΕΙΝΙΑΣ
ΠΑΓΧΑΡΙΔΑΣΚΩΤΙΜΟΣ
ΑΡΧΕΔΑΜΟΣΚΕΥΑΝΔΡΑΡΧΙ
ΑΣΧΙΝΙΚΟΒΟΥΛΟΣΑΠΟΔΟΝ
ΤΕΚΤΟΥΘΕΙΣΜΑΔΙΕΧΕΓΓΗ
ΣΑΜΟΠΡΟΞΕΥΠΑΡΧΗΙΥΜΙΝ
ΤΗΣΙΕΡΑΣΚΑΡΑΣΚΗΠΑΤΕΛΕΙΩ
ΚΑΘΑΠΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΙΔΙΑ
ΤΟΝΘΕΟΝΟΥΝΚΑΙΥΜΙΝΒΟΥΛΟ
ΜΕΝΟΣΧΑΡΙΣΕΣΘΑΙΓΕΓΡΑ
ΑΤΩΝΗΡΑΚΛΕΙΔΗΜΗΝΕΝΟ
ΕΙΝΥΜΑΣ ΕΡΡΩΣΘΕ
ΤΟΥΣΓΚΑΙΠΥΘΕΡΕΤΑΙΟΥ
Ξ
ΛΙ
ΟΥ

Vs. 8 sub finem lapicida primo errore Χ pro Λ incidere coeperat. Quae infra versum sextumdecimum exstant, non ad pristinum titulum pertinere, sed ab oticso homine iudiferi causa leviter insculpta esse refert Lolling.

Βασιλεὺς Φίλιππος | Ἀβαίοις τῶν ποτ᾽ | ἐμῶν· Οἱ παῖ ἰδιῶν | ἀρετῶν | Δίωνί, Λυκούργου, | Πανγνάρου, Σάτυρε, | Ἀρχίππου, Κλώνος, Ἀρχ[ίου], | Νικοβούλου, ἀνελο[ίσ]ατ᾽ εἰ ὑφ᾽αὐτοῦ λελήφ[θαι], ἔστε ὑπάρχῃ ὑμῖν | τὴν ἱερὰν χώραν ἀ ἀτέλε[ια] | καθὼ καὶ πρότερον· καὶ διὰ | τὸν θεὸν οὗ καὶ ὑμῖν βουλόμενος χαρίζεσθαι γέγρα[φ]α τῷ Ἡρακλεῖδῃ καὶ ἐνέ[γκ]ῃν ὑμῖν· ἔρρωσθε. | [Ἔτους γ᾽ καὶ ι᾽, Ξανθικοῦ πεν]τεκαιδεκάτου.

Philippum Demetrii, non Amyntae filium intellegendum esse litterarum tituli tertii a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis mori accommodatas, a quarti parte media omnino abhorrena documento est. Quum Antigonus Doson sub finem anni Iuliani 221 a. Chr. aut ipso initio insequentis vita functus sit (cf. Droysen *Geschichte des Hellenismus* III, 2 p. 156 not. 1), annigne civilis apud Macedonas luctuum fuerit aequinoctium autumnale, sequitur, ut secundus Philippi annus coeperit ab autumno 220 a. Chr., tertiusdecimus ab autumno 209 a. Chr. Iam Hyperberetaeus ultimus anni mensis est (Ideler *Chronologie* I p. 394), unde hanc epistulam anni 208 a. Chr. mense Augusto aut Septembre scriptam colligitur. Itaque non potest referri ad eam expeditionem, quam proximo demum anno 207 a. Chr. Philippi iussu in Phocenulum terram susepit Polybiadas (Polybius X, 42, 2; Liv. XXVIII, 5 sqq.), neque convenit nomen ducis, cum tamen consentaneum sit ei, qui toti expeditioni praeesset, mandata a rege da immunitate templi religiose servanda dari. Quare sumendum est iam anno proxime superiore partem exercitus a rege missam Heraclide duce (commemorantur autem duo huius nominis homines inter praefectos regis, Gyrtonius apud Polyb. XVIII, 22, 2 et Tarentinus apud eundem XIII, 4, 4) usque Abas in Phocida penetrasse, id quod eo tempore, quo Philippus Aetolos apud Lamiam bis vicerat (Liv. XXVII, 30, 2), facillimo negotio fieri potuisse nemo facile negaverit.

79 Lapis qui gradus vicibus fungitur in scalia ante domum sacerdotis in vico *Xerochos*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 68 n. 7.

ΣΩΤΗΡΙΚΑ
ΑΣ . . ΙΡ. ΓΑΑ

Ξ

Vs. 1 σωτῆρ κα[ὶ εὐεργέτ]ῃ (vel κτίστ]ῃ) fuisse probabile est. De reliquis restituendis desperandum videtur.

80 Titulus incisus in ventre scyphi nigri, a. 0,08, inventi in parietinis Abarum, quae sunt prope vicum hodiernum *Xeroche*. Ed. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 tab. XXVI n. 14 (Roehl I. G. A. p. 68 n. 315; P. Cauer Delectus inscr. Graec. ed. 2 p. 226, 4; F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 63 n. 1512; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 232 n. 230*c*).

ΔΙΟΚΕΙΤΟΝ

Διοκείτου.

81 Saxum rude, a. 1,20, l. 0,45, in necropoli veteris Abaeorum oppidi. Exscripsit Lolling.

ΜΝΑΜΑΨΙΟΝΟΣ

Μνᾶμα Χίονος.

82 Stela sepulcralis lapidis, qui vocatur πῶρος, a. 0,73, l. 0,33, c. 0,26, in necropoli Abaeorum. Exscripsit Lolling.

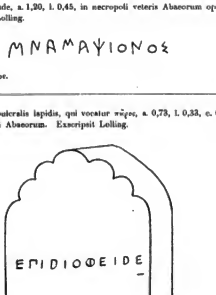

[1] Ἐπὶ *Διοφείδει.*

Digitized by Google

83 Saxum rude, a. 1,35, l. 0,45, olim in necropoli Abaeorum, nunc translatum in vicum *Drachmani*. Exscripsit Lolling.

ΕΡΙΡΑΜΡΕΙΡ
Ϸ

Ἐπὶ Πυκασίρα.

84 Tabula marmoris albi a superiore parte foliis acanthi ornata, ad latus orientale ecclesiolae S. Nicolai sitae viginti quinque minutarum intervallo a vico *Exarcho* meridiem versus. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 58 n. 9. Exscripsit Lolling.

ΣΕΝΑΡΙΣΤΑ
Ζ Ω Ι Λ Α
ross ross

Στεφάνιτα.
Ζωΐλα.

85 Marmor insculptum in pariete ecclesiolae S. Nicolai sitae prope vicum *Exarchos*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 58 n. 8.

ΤΟΙΑΥ
ΕΓΟΝΕ
ΜΥΘΙΟΝ
ΕΠΙΠΕΝ
ΑΙΚΑΤΑΦΩ

– ⏑⏑ ⏑⏑ ⏑⏑ – ⏑ νει ⏑⏑ ⏑ ×
⏑⏑ ⏑⏑ ⏑⏑ ⏑⏑ ⏑ ξ γοιῆτιν ⏑⏑ ⏑ ×]
[– ⏑⏑ ⏑⏑ – παραὶβώτου – ⏑⏑ ×
– ⏑⏑ ⏑⏑ – ἐσὶ πὶφ]ὸσὶ – ⏑⏑ –×]
[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – δδου γοιῆσιν ὑφ]ήν.

Epitaphium distichis elegiacis compositum fuisse sumpsit Paris, qui praeter [γοι]ῆσιν vs. 5 nihil supplevit. Sed id maxime propter versus tertii reliquias mihi minus probabile; immo quattuor hexametris heroïs subiunctum fuisse pentametrum, quo totum carmen clauderetur, existimo. Quae carminis forma in titulis Graecis nequaquam inaudita est (cf. G. Knibel Epigr. Graec. Index p. 701 sq.).

VIII.
HYAMPOLIS.

86 Basis cubi figura, lapidis calcarii leucophaei, fracta in tres partes, ex quibus maxima (*a*) a. 0,80, l. 0,67, c. 0,40; angulus sinister inferior (*c*) perit. Reliqua exstant in media ex tribus ecclesiolis diruïis viri docti *Soulet* (v. ad n. 84). Vidit Leake (cf. *Travels in Northern Greece* II p. 169), sed exscribere tum non poterat. Inferiorem partem (inde a vs. 6) non sine lacunis ed. E. Curtius Anecd. Delph. p. 73 n. 38, totum tibitum P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 54 n. 2 Fragmenta a et *b* exscripsit Lolling, qui etiam ectypum chartaceum misit.

a

ΤΟΣΕΝΥΑΜΠΟΛΙΣΩΤΗΡΟ [Υ]
ΣΜΗΝΟΣΟΓΔΟΟΥΒΟΥΒΑΣΤΙΟΙΣ
ΜΑ [Ζ] Ω [Ξ] Α ϕ ΗΤΙΤΑΝΙΔΙΑΝΔΟΥ
ΑΛΑΝΙ [Ε] ΟΧΡ [Υ] ΣΟΝΕΛΕΥΘΕΡΑΝΑΠΟΤΑΣΣΑ
ΜΕΡΟ [Ν] ΑΜΕΡΑΣΠΑΡΟΝΤΟΣΕΡΙΚΤΗΤΟΥΤΟ [Υ]
ΤΟΥΣ [Ω] ΣΙΚΡΑΤΟΥΣΤΟΥ | ΙΕΡΕΩΣΤΟΥΣΑΡΑΠΙΑ ‹[Σ]
ΚΑΙΤΗ [Σ] ΕΙΣΙΔΟΣΕΝΩΠΙΟΝΤΩΝΠΡΟΓΕΓΡΑ [Μ]
ΜΕΝΣ [Γ] ΝΘΕΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΤΡΑΓΙΑΝ
ΚΑΙΣΑ [Ρ] Ο] ΣΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΜΗΘΕΝΙΜΗΔΕΝΠΟ
ΘΗΚΟΥ [Σ] ΑΝΠΑΡΑΜΕΙΝΑΣΑΝΑΥΤΗΤΟΝΤΗΣΖΟΗΣ
ΧΡΟΝΟΙ [Ч] ΑΝΕΝΚΑΗΤΩΣΕ ‹ ‹ ΟΛ //// ΑΙΣΠΑΝΤΙΚΡΙ
ΤΗΚΑΙ [Τ] ΑΝΤΙΔΙΚΑΙΟΔΟΤΗΦ [Υ] ∩ [ΑΞ] ΑΙΜΟΥΤΗΝ
ΒΟΥΛΗΣ ΙΝΕΙΔΕΤΙΣΤΟΥΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣΩ
ΜΑΤΟΣ [Ε] //// [Υ] ΟΙΤΟΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΤΟΙΣΠΡΟΓΕ
ΓΡΑΜΜ ΕΝΟΙΣΘΕΟΙΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
[Β] ΔΙΤΟΜ [Ε] ΝΗΜΙΣΟΝΕΣΤΩΝΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕ
ΝΩΝΘΓ ΙΝΤΟΔΕΗΜΙΣΟΝΤΟΥΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣΑΥΤΑΣ
ΕΣΕΣΤΩ ΔΕΠΡΟΣΤΗΝΑΙΤΩΘΕΛΟΝΤΙΜΑΡ
ΤΥΡΕΣ ΟΙΘΕΟΙ

Quae uncis inclusi, Lollingius non vidit in lapide.

[Ἀρχο]ντος ἐν Ὑαμπόλει Σωτήρου | .....ε, μηνὸς ὑρδόου, Βουβαστιεως, | [Ἀκυ]ληιων Σωτᾶ ἀφ[ι]ε[ι]ν τὸν ἰδίον δοῦλον Ἐπάγγελτον Παυ[δέ-
ρον ἀπὸ τῆς σήμερον ἡμέρας, παρόντος Ἐπικτήτου (τοῦ) | τοῦ Σωσιπάτρου, τοῦ ἱερέως τοῦ Ἀμφιάλεω | καὶ τῆς Εὐκλέος, ἐκόντων τῶν προγεγραμμένων θεῶν καὶ τοῦ Λεζάρτου Γερμανι[κοῦ] | Καίσαρος Γερμανικοῦ, μηδενὸ μηδὲν ἐνβράσοντος, παραμείνοντα αὐτῇ τὸν τῆς ζ[ωῆς | χρόνον

ἀναγκάσαι. εἰ δ'ἐχεθ[υμ]ει [τῆσδε πρίτῃ καὶ σαυτὶ δικαιοσύνῃ φυλάξαι μου τὴν] βουλήσιν. εἰ δὲ τι τοῦ προγεγραμμένου σὺμπαντος θελήσεις μετελθεῖν, ἀποστατέτω τοῦ προγεγραμμένου θεοῦ ἀγκυρίου μισθὸς τριακοντα, | καὶ τὸ μὲν ἥμισυ ἔστω τῶν προγεγραμμένων Φιλῶν, τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ προστάντος αὐτῶι· | ἐξέστω δὲ προστάντα τῷ Φίλωνι. ἀλλήλοις· αἱ δὲ Σπά-

Actaeum tabulae indicat Traiani Caesaris (a. 98—117 p. Chr.) nomen (vs. 8. 9). Verum tertio ζῶντα participium esse statuit Paris, sine dubio ita intellegens, ut non testamento manumissam servam indicetur. Sed id sic enuntiari potuisse nego ideoque malui Ζωΐᾳ patris nomen agnoscere.

87 Marmor, quod in pariete alterius ex duabus ecclesiolis desertis vici *Smixi* ita insedificatum erat, ut planicies *B* in muro lateret, *A* vero conspicua quidem esset, sed propter obscuritatem loci legi nequiret, praesertim quum haec quidem lapidis pars admodum detrita esset. Lapide ex muro evolso utriusque lateris complutia ectypa chartaceo confecit eorumque ope exscripsit titulum edidit P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 59 n. 11.

A

. . . . . .
ΑΝΤΙ.Ο
ΔΕΧ.ΡΤΟΥΩΣ.
ΝΤΑΣΕΡΙΣΤΟΛΑΣΤ
5 .Α.ΟΣΙΟΣΔΥΟΙΝΧΩΡΙΟ
Ι.ΓΕΚΟΙΝ..ΗΡΟΣΤΡΑ
.ΡΛ.Ρ.ΟΝ.Κ.ΤΗΡΟΛΕΙΗΡΟ
ΕΣΒΕΥΤΩΝ..ΟΥΣΑΩΣΓ.
ΕΤΕΙΝ.ΑΝ..Ρ..ΗΙΤΑΧΩΡ
10 ΙΝΡΡΟΣΡΥΡΓΟΥΚΑΙΤΩΝΧΩΡΙΣ
ΤΩΙΑΡΟ..ΩΝΙΚΑΙΤΗΙΑΡ.Ε.ΙΤ.
.ΡΡΟΣΟΔΟΥΣ.ΙΩΣΤΩΙ..ΑΡΟΛ
ΚΑΙΡΡΟ....Κ..ΝΕΤΟΙΝΕΡΟ
Χ Ω..ΟΣΓΕΤΗ.ΚΑΙΡΑΝ..ΟΕ.ΑΣ
15 ΩΜΕΝΟΣΑΛΛΗ.Ι.ΤΑ...ΕΛΦΟΥΜΕΝ
ΜΟΥΕΡΙΣΤΟΛΗΝΚΑΙΟΑΝ....ΟΙΥ.ΕΙΣΙ
ΑΣΑΝΑΘΕΤΕΣΙΣΤΑΝΑ.ΚΑΙΕΡΕΥΣ
ΤΟΡΑ..ΑΣΙΝΑΥΤΑΣ....ΟΥ/Α.ΙΝΤΩΝ
ΡΑΡΓΥΡΙΟΝΠΑΡΑΤΗΣΡΟΛΕΩΣΤΑΧΡ
20 ΡΑ..ΟΝΤΕΣΤΑΝ.ΡΑΝΚΑΙΔΑΜΟΣΙΑΝ
ΩΝ.ΥΝΝΙΩΝΟΣΤΙΜΑΓΟΡΑΙΣΧΥΛΟΥΝΙ
ΕΤΟΥΡΕΡΑΛΛΩΣΑΕΡΙΤΩΙΓΕΡΡΑΙ
ΔΑΕΞΓΕΙΤΩΝΡΟΤΑΟΥΣΘΡΑΣΩΝΑ
ΡΟΤΙΧΩΡΙΑΤΟΡΟΤΙΤΑΙΚΡΙ.Α
25 ΓΕΙΤΩΝΡΟΤΑΩΘΡΑΣΩΝΑΡΙΣΤΟΚ
.ΤΕΟΣΡΟΤ]ΣΤΩΙΑΧΡΙΩ..ΥΝΤΑ
.ΤΩΝΡΟΤΑΣΦΙΛΩΝΚΑΙΕΡΓΟΥΡΟΘ
...ΘΟΝΟΝΡΑΕΘΡΑΔΕ..ΤΡΙΑΓΕΙΤ
...ΣΡΕΡΑΣΟΝΥΜΟΚΛΗΣ.ΑΣΙΔ
30 ....ΡΑ...ΤΑΡΑΚΟΝΤΑΓΕΙΤΩΝΡΟ
ΡΑ..ΝΑΡΩΝ.ΙΟ.ΜΕ.Ο
ΟΣΦΙΛΟΜΗ..ΛΕΟΘΕΤΟΥ
ΘΡΑΔΕΚΑΤΡΙΑΓΕΙΤΩΝΡΟΤΑΩΝ
Α.ΡΙΟΥΑΛΛΑ..ΩΡΙΟΝΠΡΑΕΘΡΑΤΡΙΑΙ
35 .ΡΙΟΥΠΟΘΕΣΣΠΕΡΑΣΠΟΛΥΞΕΝΟΣ·Φ
ΟΣΥΛΛΕΙΚΟΣΓΕΙΤΩΝΡΟΤΑΩΤΟΧΩ
ΔΥΩΠΡΑΕΘΡΑΛΛΩΠΡΑΕΘΡΑΤΡΙΑΓΕΙΤΩ
ΕΡΑΣΤΙΜΑΝΔΡΟΣΜΥΝΝΙΩΝΟΣ
ΟΤΑΩΦΙΑΩΝΚΑΙΕΠΡΟΥΡΟΘΕ
40 ΘΡΑΕ..ΝΗΚΟΝΤΑΕΣΣΓΕΙ.ΩΝ
ΡΟΣ.ΙΙ..ΑΟΥ.Α
ΙΣΤΟΣΑΕ
Ο

B

\ΣΠΡΑΕΘ
ΑΔΘΕΑΙΝ
ΚΡΑΤΕΟΣΓ
ΡΑΣΘΕΑΙΝΕΤ
ΚΡΑΤΕΟΣΑΧΡΑ
ΡΛΕΘΡΟΝΓΕΙΤΩΝ
..Ο.ΤΡΑΤΟΣΑΥΣΙ
ΡΟΘΕΣΓΕΡΑΣΘΕΟ
ΡΟΣΣΙΜΜΙΧΟΥΤΑ
ΤΟΙΣΠΟΛΥΦΙΤΑΤ
ΘΡΑΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ
ΡΙΣΤΩΣΘΕΑΡΤΙΟΣ
ΤΩΝΡΟΤΑΩΝ..Γ.
ΔΑΣΑΡΧΕΔΑΜΟΥ
ΟΘΕΣΣΡΕΡΑΣΑΡΙΣΤΟΙ
ΤΗ.....ΝΑΕΙΔΑ..Α
ΚΑΙΑΙΡΛΕΘΡΑΤΡΙΑ
ΣΙΑΓΕΙΤΩΝΡΟΤΑ
ΚΙΩΝΘΕΟΔΩΡΟΥΡΟ
ΡΕΡΑΣΙΟΔΟΥΦΙΛΩ
ΝΟΣ_ΚΛΕΩΝΑΤ
ΜΩΝΕΣΚΑΙΤΑΣΡΑ
ΜΕΝΑΡΛΕΘΡΑΕΚΑΤ
ΔΕΚΑΓΕΙΤΩΝΡΟΤΑ
ΙΚΑΗΣΑΜΦΙΔΑΜΟΥ
ΘΕΣΣΡΕΡΑΣΚΑΛΛΙΚ
ΟΣΑΙΝΕΤΟΥΣΡΟΤΙΘ
Ρ.ΟΙΔΙΡ.ΕΘΡΑ
ΤΩΝΡΟΤΑΩΑΛΛ
ΧΩΡΑΡΟΘΕΣΣΡΕ
ΘΟΔΩΡΟΣΛΓΙΔΙΡ
ΡΟΣΙΡΙΛΛΕΙΔΙΤΟ
ΕΚΑΤΟΝΕΙΣΙΡΛΕΘ
ΔΥΟΓΕΙΤΩΝΡΟΤΑΩ
ΚΑΔΩΜΒΙΤΩΝΡΟΔΕ.Ρ
ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣΕΚΑΛΛΙΜ

. . . . . σπτι . σ[. . . . . τοῦ] δὲ τ̣χ[υ]χ[ή]σ̣ει δὲ . . . . . |
. . . . . ρ τῶν ἐκστηλῶν τ̣[. . . . . τῶν παρ]α[π]ήσεως δικαίω
χωρίῳ . . . . . | . . . . . γη ποσ[ῶ] 'Ηράκτρατος . . . . . | . . .
. . . . .] . . ε . ρ . σ . ν . π τῷ πόλει Ἡρᾳξτρατος . . . . . | . . . . . .
αχ]ε̣ιβλυσιων . . συσα αὐτωῖχρ . . . . . | . . . . .]ετων [τ]ὸν [Α]λ[ε]ξίμαχα
χωρίῳ . . . . . | . . . . .]ν τῳδε σώρωι καὶ τῶν χωρίῳ . . . . .
. . . | . . . . .] τῳ Ἀπελλ]ίωνι καὶ τῷ Λ̣ρ[ί]ω̣[ν]ι . . . . . |
. . . . .] πρεσβέυσε . . σε τῷ [τῳ] Ἀπελλίωνι καὶ τῷ Λρτέωνι | . . . .
. . .] καὶ πρα . . . . π . . σε τοῦ (ἡ)μετὲ χωρίου(?) . . .] . . . . . Ἀπέλλ]ω-
ν[σε . . τα . καὶ κων . . α . αε . . . . . | . . . . . ωμενος ἄλλα . . .
τα[. . . . . α]ὐλο̣ῦμαί σὲν . . . . . | . . . . . πασι ἐκστηλαι καὶ ἐ
ἐν [αὐτ]ῇ ὑ[μ]ῖν . . . . . | . . . . . σε, ἀνιέντες τ[ὲ] τὸ
ν̣α[ι]ο̣[ῦ](?). ἱερεὺς [. . . . . | . . . . . γ]ράφ [τ]ῶτον αὐτὸς . . . . .
. ου [τ]ὰ[ρ]ω τῶν . . . . . | . . . . . ρ ἀργύρων παρὰ τὸς πόλεως. τα
χ̣ρ . . . . . | . . . . . ρα . . οντες τὰν [ἰ]ρὰν καὶ δωμοτὰν [γ]ρά̣μ-

Digitized by Google

..... | .....ων [Μ]υνιχίωνος, Ταυρήρα Ἰσχ̣ύλου, Ν[π̣ .....
..... | .....μετ ὑπὲρ αὐλαί[ε], ὅτα ἐστὶ τῷ πεπραμένῳ .....
... | ..... δὲ ἐξ̣ γράτων κατ' αὐτὸ θράτων Λ[υσιτανικ]ήτεος. .....]
30 κατὶ χ̣ωρία, τὸ κατὶ τῷ κ[ήπ]ῳ, ... | ..... γράτων κατ'
αὐ θ̣ᾶλον Κλ[ώ]σσιον, σὺ̣Σ' ἐστ[ί]γκτος .....] | ..... Θ̣ανον, πλ̣ῖ̣θρα
δ̣ι[α]τ̣ρία, γράτων κατ' αὐτὸ ..... | ..... σὺ̣Σ' ἠ[γ]τ̣ί̣γκτος
Ὀ̣υ̣λ̣π̣ι̣α̣ν̣ὸ̣ς [Π]ατούλιος ..... | ..... πλῖ̣θρα [τ]ετ̣ρ̣ά̣π̣ο̣ντα,
γράτων πα[τ' αὐ .....]... σὺ̣Σ' ἐστ[ί]γκτ̣ος Ἀ]θ̣ᾶλων Δ[ιο̣σ̣ι-
δ̣ά]ν̣τ̣ος ..... | ..... σι Φ̣ιλω[λ]ος̣ Λυσ̣ί̣τ̣ε̣ου(?) [.....
... | ..... πλῖ̣θρα διαστρία, γράτων κατ' αὐ Ὀ̣ι̣υ̣μπιάδ̣ος Πατ̣ι̣ν̣ε̣ος,
σὺ̣Σ' ἐστ[ί]γκτος .....]λ̣ῆ̣ρ̣ο̣ς. ἄλλα ἐχ̣[ωρί]α, πλῖ̣θρα
35 τρι[ά]κοντα, γράτων κατ' αὐ | ..... Ἀγ̣ρ̣έ̣ω̣ν, σὺ̣Σ' ἐστ[ί]γκτος Πολυ-
ξ̣ε̣ν̣ο̣ς Φ[..... | ..... ἀγ̣ρ̣ὸ̣ς Ὑλ̣λ̣α̣ι̣ώ̣ς, γράτων κατ' αὐ τὸ χ̣ω-
[ρί]ο̣ν τὸ ..... | ..... ἄλλα χ̣ωρί̣ο̣ν, πλῖ̣θρα] δύο, ἄλλα πλῖ̣θρα ἑ̣ξ̣-
κ̣ά̣ι̣δ̣ε̣κ̣α̣ τρία, γράτων κατ' αὐ ....., | ....., σὺ̣Σ' ἐστ[ί]γκτος Τ̣ι̣μ̣ό̣θ̣ε̣ο̣ς
Νυσσ̣ε̣υ̣ς. ἄλλα χ̣ωρί̣ο̣ν, πλῖ̣θ̣ρ̣α̣ [.....], γράτων κ[α]τ' αὐ θ̣ᾶλον
40 Κλ̣ε̣ί̣τ̣ω̣ν, σὺ̣Σ' ἠ[σ]τ̣ί̣γ̣κ̣τ̣ο̣ς | ..... ἄλλα. πλ̣ῖ̣θ̣ρ̣α ἑ̣π̣τ̣ὰ̣κ̣ι̣ς̣-
π̣ε̣ν̣τ̣α ἓξ̣ γα[ί]ῳν [κατ' αὐ ..... | σὺ̣Σ' ἐστ̣ί̣γ̣κ̣τ̣ο̣ς .....]τ̣ος [...
λ]ί̣ε̣ν̣ ..... | .....στος Δε.....
45 ..... σε, πλῖ̣θ̣ρ̣α ..... , γράτων κα[τ'] αὐ Θεαύξ̣ε̣τ̣ο̣ς Καλλ[ι-
κ̣ρ̣ά̣τ̣ε̣ο̣ς, σ[ὺ̣Σ' ἐστ]ί̣γκτος Θεόπεπτ̣ος Καλλ[ικράτεος. σχ̣οῖνοι] | πλῖ-
θ̣ρ̣α, γράτων [κατ' αὐτ] | .. ἠ]π̣ε̣ί̣ρ̣ω̣τ̣ο̣ς Λυσι.....], σὺ̣Σ' ἐστ̣ί̣γ̣κ̣τ̣ο̣ς Θεό-
[τ̣ι]μ̣ο̣ς Σωκ̣ή̣γ̣ε̣ο̣υ, τὸ [κατ]ὶ | τοῦ Πολυφ̣ή̣μ̣ο̣υ τ[... πλῖ̣θ̣ρ̣α δυσὶν
πο̣ν̣τ̣α, ... Δ]ί̣γ̣γ̣ε̣ι̣ς Θεάγ̣τ̣ο̣υ, [γρ]ά̣[τ̣ω]ν κατ' αὐ ..γ..δος Ἀρχ̣έ-
δ̣ά̣μ̣ε̣ο̣υ, [σ]ὺ̣Σ' ἐστ̣ί̣γ̣κ̣τ̣ο̣ς Ἀρ̣ι̣σ̣τ̣ο̣μ̣ή̣[τ̣ο̣ς ...]κ̣ο̣π̣ί̣ο̣υ . α . .ναιου πλῖ̣θ̣ρ̣α
τρι[ά]κ̣[ο]ντα, γράτων κατ' αὐτὸ Θ̣ε̣ξ̣ί̣μ̣ο̣υ Θεόδωρο, σὺ̣Σ' ἐσ]τ̣ί̣γ̣κ̣τ̣ο̣ς δ'
ἐδ̣ὲ̣ Φ̣ι̣λ̣ί̣π̣π̣ο̣υ. Κλέων Λυ...ιων ἓξ̣ πὰ τὸ σπα.....μενι πλῖ̣-
θ̣ρ̣α ἑπτ̣ά[κ]ι̣ | δύ̣ο, γράτων κατ' αὐτὸ ....]ιωλὸν Ἀμφιθ̣ά̣λ̣ο̣υ, [σ]ὺ̣Σ'
ἐστ̣ί̣γ̣κ̣τ̣ο̣ς Καλλιμήδ̣ο̣υς Θε]α̣ιώτ̣ε̣ο̣υ. σκοῖ Σ...|κ. εἰδε πλ̣ῖ̣θ̣ρ̣α [...,
γράτων κατ' αὐ ἀλ]λ̣ο̣ι̣ ἀρ̣ὰ̣ | χ̣ώρα, σὺ̣Σ' ἐστ̣ί̣γ̣κ̣τ̣ο̣ς Π.ι]Θάνδρ̣ο̣υ Αγ-
δ̣ι̣ή̣τ̣ε̣ω̣ς. | κ̣ά̣τ̣ω̣ Βαιδ̣ὸ̣ς τὸ [πρὸ]ι τῇ | Κ̣ω̣ν̣ο̣π̣ί̣δ̣ι̣ο̣ι. πλῖ̣θ̣ρ̣α δε-
κ̣α̣π̣έ̣ν̣τ̣ε̣, κ̣ά̣τ̣ω̣ κατ' αὐτὸ [τὸ Κ]λ̣ω̣σ̣τ̣ρ̣ί̣δ̣ι̣ο̣ν, σὺ̣Σ' ἐ[στ̣ί̣γ̣κ̣τ̣ο̣ς] | Σ̣ω̣κ̣ρ̣ά̣-
τ̣ε̣ς Καλλικ̣ρ̣ά̣τ̣ε̣ο̣υ.

Titulum magna ex parte evasculum neque ubique recte lectum ad egros quosdam Apollini et Dianae consecratos spectare apparet, ita ut vs. 1—23 leges et conditiones donationis contineant, quae nunc neque restitui neque intelligi possunt, reliquam partem tituli enumeratio fundorum occupet, quorum unicuique vicini ab oriente et ab occidente addantur, um item a septentrionibus et a meridie, ut appareat hos omnes agros uno tractu ab oriente ad occidentem se excepisse neamque et continuum agri Hyampolitani regionem efficisse, cuius terminos communes meridionales et septentrionales in singulorum fundorum situ definiendo commemorare non attinebat. Ceterum in priore inscriptionis parte multa insunt obscura, veluti duorum fundorum mentio (vs. 5. 13), cum tamen infra multo plures enumerentur, et quae versibus 15—17 de epistula necio cuius legantur, qua nisi fallor donatio continebatur. Ac cum Paris pauca modo quae ultro se offerebant supplementa posuisset, ego paullo plura expedire conatus sum. In situ agrorum definiendo duo delubra commemorantur, alterum (vs. 26) incertum, siquidem emendationem meam paullo violentiorem esse me non fugit; alterius vero nomen Ἐκατώ̣ν̣ι̣ον bis (vs. 76. 78) leviter corruptum certissima emendatione restitui. Quod quminus Ἑκατώλιον Apollinis cognomen esse alimde notum est (Syll. Inscr. Boeot. 373, 2e), rix dubium videtur quin eiusdem dei, cui haec prandia dono dantur, fanum intellegendum sit. Verum 63 ita intellegendus est, ut fundo ab occidente vicinus esse indicetur Philonis Philonis f. ager, ita tamen ut via intercedat, ἀ̣ δ̣ὸ̣ς, ut δὸς τετράμ̣π̣ε̣δ̣ο̣ν ἑτῶν est quadrimestri spatio interpositus.

Mira dialecti fluctuatio, quae potissimum in prosiaeno vocalium α et ᾳ sim cernitur, hunc titulum altera secundi a. Chr. n. saeculi parte non antiquiorem indicat; ex altera parte nihil inest quod ut usque ad imperatorum Romanorum aetatem descendamus suadeat.

88 Columna marmoris leucophaei, a. 1,00, l. 0,28, s. 0,28, in parietinis vici deserti quae vocantur *Simiri*. Qui locus cum multo pupius abait a loco Hyampolis veteris (prope *Bogdáno*) quam a ruderibus Abaeae (*Palaeo-Exarchi*), titulos illic repertos Hyampolitanos potius quam Abaeos esse probabile est (cf. adn. ad n. 83. 87. 89). Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 449 (F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 63 n. 1513). Exscripsit Lolling.

lapidis forma:

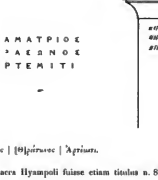

Δαμάτριος | [Θ]ρύτωνος | Ἀρτέμιτι.

Dianae sacra Hyampoli fuisse etiam titulus n. 87, 9. 11 testatur.

89 Lapis calcarius a. 0,54, l. 0,29, inaedificatus in exteriore muro ecclesiae S. Georgii in vico *Exarcho*, ubi dolatus videtur ex parietinis Hyampolis antiquae prope vicum *Bogdáno* sitis. Ex Nicolai Chalkiopuli spicegrapho ed. C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVII p. 614 (F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 61 n. 1506). Multo accuratius Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 449 (F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 73 n. 1535). Cf. quae adnotavi *Deutsche Literaturzeitung* 1886 n. 11 p. 367. Exscripsit Lolling.

ΚΡΙΝΟΛΑΟΣΚΕΝΟΠΕΙΘΕ
ΟΚΙΕΡΗΤΕΥΣΑΣΤΟΠΡΟΠΥ
ΛΟΝΚΑΙΤΑΣΣΤΟΑΣΚΑΙΤΟΥ
ΟΙΚΟΥΣΣΑΡΑΠΕΙΚΙΣΕΙ
ΑΝΟΥΒΕΙΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Κ̣ρ̣ινόλαος Σενοπείθ̣ο̣υς ἱερ̣ο̣τ̣ύ̣σ̣α̣ τὸ πρόπυλον καὶ τὰς στοὰς καὶ τοὺς | οἴκους Σ̣α̣ράπ̣ε̣ι̣ δ̣ε̣ί̣κ̣ε̣ι̣σ̣ι· Ἀνούβει χ̣α̣ρ̣ι̣στ̣ή̣ρ̣ι̣ο̣ν.

In manumissionis instrumento Delphico paullo post annum 170 a. Chr. lapidi inciso (Wescher-Foucart *Inscr. rec. à Delphes* 82; Sylloge Inscr. Graec. 463) legitur στρατηγ̣ο̣ύ̣ν̣τ̣ο̣ς τὸ Φ̣α̣ν̣ί̣ω̣ι Μ̣α̣κ̣ε̣δ̣ό̣ν̣ι τοῦ Κ̣ρ̣α̣τ̣ε̣ύ̣ο̣υ Τ̣α̣κ̣ε̣λ̣ί̣ο̣υ. Huius praetoris patrem ipsum Xenophilae filium esse non credo, quia huius titulus aliquanto recentior esse videtur, sed eiusdem familiae homo sine dubio est. Cf. etiam n. 91, 9.

90 Tabula marmoris leucophaei, a. 0,16, l. 0,95, inventa ad eum angulum moenium Hyampolis veteris, qui spectat inter meridiem et orientem solem, translata in ecclesiadum dirutam, quae est in arce antiqua. His lapis cum aliis ab utraque parte communibus summam partem magnae basis efficiebat. Ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 222 n. V. Anno 1883 iterum contulit idem.

Digitized by Google

ΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΑΝΕΘΗΚΕΝΚΑΙΤΗΠΟΛΕΙΑΓΩΝΟΘΕ
ΤΗΣΑΣΑΥΤΟΥΤΩΝΗΜΕΓΑΛΩΝΚΑΙΣΑΡΗΩΝΚΑΙΤΩΝΗΜΕΤΕΡ
ΑΩΝΚΑΛΑΦΗΒΟΛΙΩΝΤΕΚΑΙΑΛΦΙΩΝΔΙΣΟΥΣΑΓΩΝΑΣ
ΜΟΝΟΣΚΑΙΠΡΩΤΟΣΕΙΣΗΓΗΣΑΤΟΚΑΙΕΤΕΛΕΣΕΝΕΚΤΩΝΙΔΙ

lapidis figura:

ab antica parte:

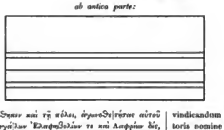

a latere:

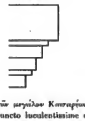

. . . . . *ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν καὶ τῇ πόλει, ἀγωνοθετήσας αὐτοῦ τῶν μεγάλων Καισαρείων καὶ τῶν μεγάλων Ἐλαφηβολίων τὸ καὶ δεύτερον ἔτι, τῶν ἀγώνων | μόνος καὶ πρῶτος εἰσαγήγαγεν καὶ ἐτέλεσεν ἐκ τῶν ἰδίων[ων].*

Quum ille cuius hic titulus est, tres ludos a semet ipso primum institutos praedicet, necessario monumentum Caesaris aut Augusti aetati vindicandum est, quia *τῶν μεγίλων Καισαρείων* appellatio nullo imperatoris nomine proprio adiuncto luculentissime demonstrat, haec sacra non aliquo ex posterioribus principibus gubernaculo reipublicae tenente demum condita esse.

---

91 In ecclesia ad viam, quae Parapotamiis ducit Hyampolin (quae nunc est *Bogdáno*).[1] Ed. Rosa Inscr. inedd. fasc. I p. 37 n. 85 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 1226; Lebas *Inscr.* II, 818; F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 73 n. 1534). Lollingius, qui a Rosio aliquam ex diruta ecclesia vici deserti *Smixi* (v. ad n. 90) indicari perquam probabiliter coniecit, hunc lapidem frustra quaesivit.

ΝΟΝΤΩΝΦΩΚΕΩΝ
ΟΝΞΕΝΟΠΕΙΘΕΟΣΑΡΕΤΑΣ
ΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΑΣΕΝΑΥΤΟΥΣ

[Τὸ πο]λὺ τῶν Φωκέων | [Κρισθλί]ωνα Ξενοπείθους ἀρετᾶς | [ἕνεκεν] καὶ εὐνοίας τᾶς ἐν αὐτοῖς.

Nomen vs. 2 init. ex n. 89, 1 supplere non dubitavi, quia neque in litteratura neque in sermone quicquam est, quod hos titulos ad eandem aetatem referre vetet. Cammone Phocensium concilium id hic significari videtur, quod aliquot post 146 a. Chr. annis Romanorum permissu restitutum erat (Pausan. VII, 16, 10).

---

92 In latere eiusdem lapidis, qui in fronte habet titulum n. 83. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 57 n. 3.

ΕΥΚΛΕΙΔΑΣΚΑΛΛΩ
ΤΙΜΑΝΔΡΟΝΤΟΝ
ΥΙΟΝΣΑΡΑΤΙΙΣΙΑΝΟΥΒΙ

Εὐκλείδης, Καλλῶ | Τίμανδρον τὸν | υἱὸν Σαράτι, Ἰτι, Λυσίδι.

Timandrum Hyampolium habes etiam n. 87, 10. Titulum ut n. 89. 91 secundo aut primo a. Chr. n. saeculo vindicaverim.

---

93 Basis marmoris leucophaei, a. 0,77, l. 0,53, c. fere 0,30, in vico *Smixi*. Edd. Mundry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 450; P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 57 n. 4. Excripsit Lolling.

ΤΕΙΜΩΝΑΓΑΣΙΟΥ
ΕΡΩΤΙΝΠΑΡΩΝΟΣ
ΤΗΝΙΔΙΑΝΓΥΝΑΙΚΑ

Τείμων Ἀγασίου | Ἐρώτιν Πάρωνος | τὴν ἰδίαν γυναῖκα.

Inscriptio sine dubio eis quae proxime antecedunt recentior, primo aut secundo p. Chr. n. saeculo exarata. Qui n. 61, 81 est Agasias Timonis filius, ad eandem stirpem pertinere videtur, etsi ille quidem in titulo Dauliensi sine ethnico commemoratur, ut civem Dauliensem esse probabile sit.

---

94 Basis lapidis calcarii leucophaei; inferior pars terrae immissa, quae conspicua sunt a. 0,75, l. 0,53, c. 0,52, in vico deserto *Smixi*. In superficie duo foramina. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 58 n. 9. Excripsit Lolling.

Lollingii exemplum:

ΑΝΤΙΚΑΙΚΑΤΑΣΗΣΗ
ΑΤΟΝΗΦΙΙΙΟΤΙΟΦΘΟ
ΛΕΙΚΑΙΣΝΛΛΑΣΑΣ
ΣΑΝΠΟΛΙΜΕΙΖΟΝΑ
ΙΛΝΙΩ

Parisii exemplum:

ΛΝΠ ΛΙΚΑΤΑΞΗΣΗΣΑ
ΟΠΟΝΗΦΗΤΟΥΤΟΝΦΘ
ΕΣΤ.ΛΗΝΛΛΑΞΑΣ
ΟΡΛΝΠΟΛΥΜΕΙΖΟΝΑ

lapidis figura:

De titulo lecto difficillimo restituendo in tanta epographorum discrepantia desperandum videtur, praesertim cum quae Paris extricasse sibi visus est [*Ἐκ τ*]*ἀνόνου κατα*[*ξήσατο* | [*τεῖσ*]*αν τὸν τοῦτον ἀ*[*ξ*]*ίω*[*ν*]*ας ἀντ*[*ι*]*λα-λλάξασ*[*αι* | *χ*]*ρόνων πολὺ μείζονα* sensu cassa sint. In Lollingii epographo vs. 3. 4 dactylici metri speciem habent, sed vs. 1. 2 repugnant. Vs. 4 vocativus [*Τ*]*ιμόνοιλ* fulmen videtur, cum dativus eiusdem nominis, quem Paris vs. 1 init. reponere conatur, cum eis quae Lollingius legit conciliari nequeat.

Digitized by Google

95 Stela marmoris subcaerulei supra acanthi foliis magnifice exornata, ad ecclesiam S. Georgii, quae est in vico *Kalapodi*. Minusculis litteris ed. Lauke *Travels in Northern Greece* II p. 187, maiusculis P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 59 n. 10. Exscripsit Lolling.

Ἀμύνανδρος.

96 Fragmentum stelae sepulcralis lapidis calcarii leucophaei, ad medium ex tribus ecclesiolis dirutis, quae sunt in vico deserto *Smixi*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 57 n. 5. Exscripsit Lolling.

Ἐπαίνε[τος, | Λαμινί[ας].

IX.
ELATEA.

97 Pars inferior tabulae marmoris leucophaei, a. 0,35, l. 0,36, c. 0,09, inventa in muro quodam templi Minervae Cranaeae, nunc est in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 332 n. 9. Exscripsit Lolling.

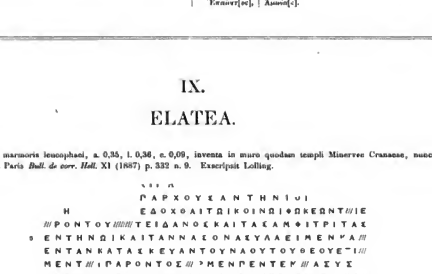

[..... τὰν ἀβπάρχουσαν Τυνίδε ..... | ..... ἀβπλόχθυ τῷ
5 σωσῆ Φωτῖον τ[ῷ] εἰξον τᾶ[ι Πυθτάδδοι καὶ τᾶν Δωφορήτων] | ἐν Τάγγ
καὶ τὰν νάσσαν ἀσυλα ἐόδεν, καὶ[ο] | ἐν τᾶν κατεστανῶν τοῦ κοινοῦ τοῦ Θεοῦ
ἄ[κ]ρ | μὰν σ[υ]σ[ί] κ[αμ]πτος [ὀβ]ολοὶ πέντε ἀβπλόχθυ τῷ σωσῆ Φωτῖον τῶν πρ[υτανίων τ]ῶ | καὶ τοῦ κοίλου κατὰ λόγον, ἀνατιτέλλει |
10 κατ[α]ξίως τῶν θεῶν κ[αὶ τᾶ]ς πατρίδος | εὐσεβέστατα κατὶ Τυνίνον. ἐπαινέσται δὲ καὶ | τὸν κόλλον Τυνίνον, ἐὶ τοῦ τε ἱεροῦ τῶν ἐκκαλλίων κοσμήσει καὶ τᾶν κατὶ Φωτῖδε εὐσεβέσταν ἀνατεθέντα, καὶ ἐόδεν Τε-
15 [γ]ίνει ἐσκολλέτοιον πάτε δεδομένον ἐκ Φωτίων. δόδεν | δὲ καὶ θεσπίσ δωτεν τῷ Θεαρῷ μ[ῆν]ι, καὶ ἄ[ττ]ι | ξένον καλεσάντων αὐτὸν τοὶ φ[ω]-σάρχαι. πα[ρ]αγγε[λ]ία δὲ καὶ ἐν σκάλαι τρὸς τὸ ἀ[κ]ρόπολιν, σ[υμ]| σπον-
20 δᾶσαι τᾶν ἐν τῷ ἱερῷ τᾶς [Α]θάνας | ἐν κρατῆρα, τᾶν δ' ἐν τῷ ἀγορᾷ ἐν Ἐλευθ[ρί]. | τᾶν δὲ ἐν δελφ[ι]δὶ· τὸ δὲ ἀνάλ[ωμα δόμεν τ]οὶ | φανάρχ[αι, καὶ τοὺς ἀβ]ιτ[ο]ντᾶρας Διο[σ].

Haud infrequentia fuerunt saecula tertio et secundo a. Chr. n. plebiscita civitatum Graecarum, quibus ius asylum templis nobilissimis alius civitatis tribuebatur; quo ex numero, quod hic editur, commune Phocensium de sacris Neptuni et Amphitrites Tenia decretum si non antiquissimum, at certe unum ex antiquissimis est. Namque litterarum nihil habet, quod sb optimae aetatis aua abhorreat, et utique aliquanto antiquior est titulorum n. 99—103 scriptura, quin anno 240 a. Chr. certe non multo posteriores esse certa ratione evincitur. Quod si quis usque ad medium quartum s. Chr. n. saeculum ascendere et verba *τρυτανίων Φωτίων τῶ πρ[υτανεύο]ντ[ι]* aut *τοῦ κοίλου κατὰ λόγον* ad sacrum illud bellum annorum 355—346 a. Chr. referre audeat, litterarum certe formis vix redargustur. Verum eniuvero eiusmodi de asylia deliberationes ab illa antiquiore aetate omnino alienae esse videntur. Quare praestat priori tertii a. Chr. n. saeculi parti titulum vindicare; enim temporis res Graecae cum propter testimoniorum penuriam omnibus obscurissimae sint, ne id quidem pro certo pronuntiari licet, de quonam potissimum bello illa tituli verba accipienda sint. De *ἀρτστράτῳ* magistratu (vv. 22) vide quae dixi ad n. 101, 9.

Digitized by Google

98 Marmor caeruleum, a. 0,66, l. 0,45, c. 0,18, inventum in peribolo templi Minervae Cranaeae, qui locus nunc vocatur *κατὰ στὸν Λιθὸν* aut *κατὰ τὸ ἁγίου Ἐλίσσου*, infra substructiones ipsius templi. Ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* III (1878) p. 19. Anno 1888 denuo contulit idem et ectypum charactesmo missit.

ΤΙΘΕΣΘΑΙΒΟ...ΝΙΑ
Ω////ΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΕΙΝΑΙΑΥΤΟΙΣΕΙ
_ΑΓΩΝΤΑΙΕΝΔΕΤΗΙΧΩΡΑΙΔΙΩΝΑΙΤ
ΝΑΙΤΟΔΙΚΑΙΟΝΔΙΔΩΝΑΙΑΥΤΟΥΣΚΑΙ.
ΓΙΝΗΤΑΙΑΡΟΤΩΝΥΡΕΚΤΙΘΕΜΕΝΩΝΚΑ
ΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΥΡΕΔΕΤΩΝΑΛΛΩΝΑΡΑΝΤ
ΜΒΑΝΕΙΝΒΟΙΩΤΟΥΣΚΑΙΦΑΚΕΙΣΠ[ΑΡΑΛΛΗ] ex rasura
ΕΙΝΑΙΔΕΒΟΙΩΤΟΙΣΚΑΙΦΩΚΕΥΣΙΔΙΟΡΩΣΑΣ
ΟΑΝΔΟΣΗΙΚΟΙΝΗΙΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΟΜΝΥΕΙΝΔΕΤΑ
ΝΑΚΑΙΤΑΚΑΤΑΠΟΛΕΙΣΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝΕ
ΛΗΝΕΡΕΙΔΑΝΑΙΡΕΘΗΙΤΑΜΕΝΒΟΙΩΤΩΝΕΝΟΓΧΗΣΤ///
ΛΑΤΕΙΑΙΕΣΟΡΚΙΣΕΤΩΣΑΝΔΕΤΟΥΣΑΝΕΝΒΟΙΩΤΑΡΧ
ΙΝΟΙΣΤΡΑΤΗΓΟΙΤΟΥΣΔΕΣΤΡΑΤΗΓΟΥΣΚΑΙΤΑΚΑΤΑΡ
ΒΟΙΩΤΑΡΧΑΙΤΟΔΕΟΡΚΙΟΝΕΚΑΤΕΡΟΙΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ ΟΡΚΟ[Σ]
ΟΝΔΙΑΤΟΜΒΑΣΙΛΕΑΚΑΙΤΗΝΗΡΑΝΤΗΜΒΑΣΙΛΕΙΑΝΚΑΙΤΟΜΠΟΣ[ΕΙ]
ΝΑΘΗΝΑΝΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΕ/
ΙΣΤΟΙΣΚΑΙΦΩΚΕΥΣΙΚΑΤΑΤΑΣΘΜΟΛΟΓΙΑΣΑΔΟΛΟΣΕΙΣΤΟΝ
ΟΝΟΝΕΥΟΡΚΟΥΝΤΙΜΕΜΜΟΙΕΙΝΠΟΛΛΑΚΑΓΑΘΑΕΙΔΕ[ΙΟΡΚΟΙΗΝΤΑ
ΥΣΔΕΒΟΙΩΤΑΡΧΑΣΚΑΙΤΟΥΣΣΤΡΑΤΗΓΟΥΣΑΝΑ
ΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΕΙΕΣΤΗΛΗΝΚΑΙΑΝΑΘΕΙΝΑΙΕΚΑΤΕΡΟΥΣ
ΙΣΕΝΙΕΡΩΙΟΥΑΝΔΟΚΙΗΙΕΓΚΑΛΑΙΣΤΩΙΕΙΝΑΙ

Quae uncis inclusi evanuerant, eum Lollingius lapidem iterum examinaret.

[..... | ἰὸν δὲ τι ἐκεκ]οτὸν ἢ βο[ιλὴ ἢ ὁ]ῆμ[ος] Βοιωτοὶ καὶ τὸν Φωκέα ἢ | Φωκεῖς ἐκ Βο[ιω]τῶν, ἀτέλειαν εἶναι αὐτοῖς ἐξαγομένοι τε καὶ | ἐσ πόλιν ἐξ]άγοντα· ἐὰ δὲ τὸ χ̣ρῆμ̣α δόλιόν τι[ὰ τέλη .... | .....]σατο δίκαιον δόλιόν αὐτοῦ καὶ ἀ[μαξίδιον ..... |
ἰὸν δὲ τι]ν[ὰ] κρίνει ἀπὸ τῶν ἐκεκτεδιλένων καθ[άπερ], ἀπὸλ εἶνοι | κατὰ τὸ τέλεος κ̣ρ̣ῆ̣ ἐκατέρους· ἐὰ̣ν̣ δὲ τὸν ἄλλων ἀκάντων τὰ νόμι̣μα τέλη ἀ̣ν̣α̣λ̣ί̣σκ̣ω̣σ̣ι Βοιωτοὶ καὶ Φωκῆς κ̣α̣ρ̣ὰ̣ τὰλλ̣ά̣λ̣ω̣ν ..... | ..... ἐξ]ίσ̣ω̣σι δὲ Βοιωτοὶ καὶ Φωκῆσι δ̣α̣ρ̣ξ̣ά̣σ̣α̣ν̣τ̣[σ̣ι ..... | ....
...] ἰὸν δὲξῆ κ̣α̣ρὰ σ̣υ̣μ̣π̣ά̣τ̣ρ̣ι̣α̣ι̣. ἰὸν̣τ̣ω̣ν δὲ τὸ ἰ̣σ̣ο̣δ̣ί̣κ̣η̣μ̣α ἀ̣χ̣ρ̣ι̣κ̣ὸν τὰ τε κεῖμ̣ὰ καὶ τὰ κατὰ τάξεις ἀπὸ ἰ̣σ̣ό̣ν̣τ̣ω̣ν ἰ̣σ̣ό̣ν̣τ̣ω̣ν ἐφ̣ ..... | ....]αν ἐκπλὸν αἴρ̣ω̣σ̣ῖ̣, τὰ μὲν Βοιωτῶν ἐ̣ν̣ Ὀγχ̣ε̣σ̣τ̣ῷ̣, τὰ δὲ Φωκέων ἐ̣ν̣ Ἡ̣λ̣α̣τ̣ε̣ί̣ᾳ̣· ἐξαμελ̣ε̣ί̣σ̣θ̣ω̣σ̣α̣ν̣ δὲ τοὺς μὲν Βοιωτάρχ̣α̣ς̣ α̣ὐ̣τ̣ὸ̣ν̣ ἐ̣ν̣ Φωκέων πο̣λ̣ε̣ι̣ σ̣τ̣ρ̣α̣τ̣η̣γ̣ε̣ῖ̣, τ̣ο̣ὺ̣ς̣ δὲ σ̣τ̣ρ̣α̣τ̣η̣γ̣ο̣ὺ̣ς̣ κ̣α̣ὶ̣ τὰ κ̣α̣τ̣ὰ̣ φ̣υ̣λ̣α̣ὰ̣ς̣ [ἀρ̣χ̣ὰ̣ς̣ εἰ]
Βοιωτάρχ̣α̣ι· τὸ δὲ ἱ̣ρ̣ὸ̣ν̣ ἐ̣κ̣α̣τ̣έ̣ρ̣ω̣ν̣ σ̣υ̣ν̣ε̣ρ̣γ̣ὸ̣ν̣τ̣ω̣ν. Ὅρκ̣ο̣ς̣ε̣ι· | Ὄμνυω τὸν Δία τὸν Βατ̣ά̣λ̣ι̣ο̣ν καὶ τὸν Ἥρ̣ω̣ν τὸν Βοιω̣τ̣ὸ̣ν̣ καὶ τὰ̣ Πατ̣ρ̣ῷ̣ι̣ο̣ι̣ καὶ τὴν Ἀθ̣η̣ν̣ᾶ̣ν̣ καὶ τοὺς ἄλλ̣ε̣υ̣ς̣ θ̣ε̣ο̣ὺ̣ς̣ π̣ά̣ν̣τ̣α̣ς̣ καὶ π̣ά̣σ̣α̣ς̣ ἐ̣μ̣μ̣ο̣ν̣ε̣ῖ̣ν̣ τῇ σ̣υ̣μ̣μ̣α̣χ̣ί̣ᾳ̣ Βο̣ι̣ω̣τ̣ο̣ῖ̣ς̣ κ̣α̣ὶ̣ Φ̣ω̣κ̣ε̣ῦ̣σ̣ι κ̣α̣τ̣ὰ̣ τὰς ὁ̣μ̣ο̣λ̣ο̣γ̣ί̣α̣ς̣ α̣δ̣ό̣λ̣ο̣υ̣ς̣ ε̣ἰ̣ς̣ τὸ̣ν̣ [π̣ά̣ν̣τ̣α χ̣ρ̣]όνον· ὑ̣μ̣ο̣σ̣ε̣ῖ̣τ̣ε̣ δ̣ὲ̣ μ̣ὴ̣ ὧ̣δ̣ε̣ κ̣α̣λ̣ῶ̣ς̣ π̣ο̣ι̣ῶ̣σ̣ι̣, ε̣ἰ̣ δ̣ ἐ̣φ̣ι̣ο̣ρ̣κ̣ή̣σ̣ω̣, τ̣ο̣ῖ̣[ς̣ π̣ά̣ν̣τ̣α̣ς̣. τοῖ̣ς̣ δὲ Βοιωτ̣ά̣ρ̣χ̣α̣σ̣ι καὶ τοῖς σ̣τ̣ρ̣α̣τ̣η̣γ̣οῖ̣ς̣ α̣ἰ̣σ̣θ̣η̣ρ̣ο̣ῦ̣σ̣ι τὴν σ̣υ̣μ̣μ̣α̣χ̣ί̣α̣ν̣ τὴν π̣ρ̣ὸ̣ς̣ Φ̣ω̣κ̣έ̣α̣ς̣ κ̣α̣ὶ̣ π̣ο̣ι̣ῶ̣σ̣ι̣ κ̣α̣τ̣ὰ̣ τὰ̣ δ̣ι̣α̣τ̣ε̣τ̣α̣γ̣μ̣έ̣ν̣α̣ ἐ̣ν̣ τῇ̣ σ̣υ̣μ̣μ̣α̣χ̣ί̣ᾳ̣ Βο̣ι̣ω̣τ̣ο̣ῖ̣ς̣ κ̣α̣ὶ̣ Φ̣ω̣κ̣ε̣ῦ̣σ̣ι κ̣α̣τ̣ὰ̣ τὰ̣

convenit quam tertio medio. Praecipue litterae alphae formam hic constanter usurpata, quae in angulo arcum pro linea recta habet, etsi tertio saeculo non plane inaudita est, tamen longe frequentius occurrit per totum fere saeculum secundum cum alibi (veluti Olympiae in sententia Milesiorum de lite Lacedaemoniorum cum Messenia, Olympia V, Inscriptiones p. 103 n. 52) tum in ipsa Phocide (cf. n. 32). Neque vero improbabile est, eis ipsis miseriis ac vicissitudinibus, quas per aliquot decennia experti erant, Phocenses simulatoque rursus in unum coierunt permotos esse, ut hoc fundo facerent cum vicina Boeotorum natione, cui similes casus erant pertimescendi. Itaque paullo post annum 196 a. Chr. haec lapidi incisa esse existimaverim.

99—102 Marmor leucophaeum. In latere sinistro (*A*) tituli n. 99. 100, in planicie antica conversa (*B*) n. 101, in planicie postica concava (*C*) n. 102. Inventus lapis in ecclesiola diruta infra ecclesiam S. Theodori, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 359 sqq. n. 2—5. Exscripsit Lolling.

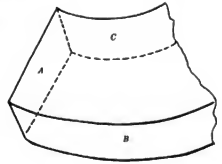

A

(99) ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙ ΩΚΕΙΣΕΔΟΚΑΝΜΕΝΕΙΔΕΙΜΕΝΕΤΙΜΟΥΛΥΣΑΙΑΝΕΡΙΣΤΟΝ
ΑΓΕΜΑΧΩΙΠΡΩΤΟΜΑΧΟΥΛΑΡΙΣΑΙΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΚΓΟΝ ///
ΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΦΩΚΑΡΧΕΟΝΤΩΝΚΥΔΙΠΠΟΥΤΙΟΦΟΡΡΕΟΣΣΕΝΟΤΙΜΟΥ
ΕΛΑΤΕΟΣΕΥΔΡΟΜΟΥΦΑΝΟΤΕΟΣΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΑΝΤΙΑΟΧΟΥΦΑΝ
ΟΣ

(100) ΘΑΙΤΥΧΑΙΑΡΧΟΝΤΟΣΓΕΝΑΙΟΥΕΔΟΚΕΑΠΟΛΙΣΤΩΝΕΛΑΤΕΩΝ
ΜΑΧΩΙΜΕΙΛΙΧΟΥΒΟΙΩΤΙΩΙΕΣΩΡΩΠΟΥΠΡΟΞΕΝΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝ
ΝΑΣΥΛΙΑΝΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΚΑΙΠΟΛΕΜ ///ΥΚΑΙΕΙΡΑ
ΝΚΑΙΚΑΤΑ /// ΑΛΛΑΣΣΑΝΚΑΙΓΑΣΕΓΗΤΗΣΙΝΚΑΙΟΙΚΙΑΣΚΑΙ
ΣΑΛΑΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ

B

(101) /////// ΑΡΧΕ /// ΛΑ // Α
//

99 Ἀγαθῆ τύχῃ. Φωκεῖς ἔδωκαν Μενεφιλεῖ Μαντίκου, Λυσῶ Λυσίππου, | Λ̣γ̣ι̣λ̣ί̣κ̣ῳ Θρασυκλέους Λαμπτρεῖσι πρεξεινίαν αὐτοῖς καὶ ἐκγό-|νοις· | κατὰ τὸν νόμον, φυσαμένου τοῦ Κυδίππου Τελεσσέως, Στρατίου | Ἐλατέως, Βοιβρίου Φωκεέως, γραμματεύοντος Λυτάλκου Φωβιεῖτος.

100 [Ἀγαθῆ τύχῃ. Ἄρχοντος Γνουσίου Ξένωνι ἀπὸ τῶν Ἐλατέων | [Κλεο]μάχῳ Μαλιέως Βοιωτῷ ἐξ Ὠρωποῦ πρεξεινίαν, ἀτέλειαν, | [ἐπ]ήκοον, αὐτῷλιν καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις καὶ σκηλ[οῦ] καὶ εἰρ[ήνην], | καὶ κατὰ γῆ̣ν καὶ κατὰ θ̣[άλατταν, καὶ γῆς ἐ]κτησιν καὶ οἰκίσεις καὶ | γ̣ά̣μ̣ο̣υ̣ς̣ ἀπὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πρεξέ̣ν̣οις καὶ εὐεργέταις.

101 [Φωβ]ρ̣χ̣[ί]σ̣ν̣τ̣ω̣ν̣ ..... | ..... Β̣μ̣[ί]τ̣ι̣ο̣ς̣]. Ἐ̣λ̣π̣[ί]σ̣ι̣ς̣, ἐ̣δ̣[ό]ξ̣ε̣ τῷ κοινῷ· ἐπειδὴ ..... | τοὺς Φωκεῖτας πρόξ̣ε̣ν̣ο̣υ̣ς̣ ὄ̣[ν]τ̣α̣ς̣ εὐεργετεῖν, γ̣ί̣μ̣ε̣ι̣ν̣ τε πρᾶξ̣ι̣ν̣ τὸν Ἐ̣π̣ι̣κ̣ο̣ύ̣ρ̣ε̣ι̣ο̣ν̣ καὶ εἶναι αὐ̣τ̣ὸ̣ν̣ καὶ ἔκ- | τελεῖ ..... αὐ̣τ̣ὸ̣ν̣ καὶ χ̣ρ̣ή̣σ̣α̣σ̣θ̣α̣ι̣ τ̣ο̣ῖ̣ς̣ φ̣ί̣λ̣ο̣ι̣ς̣ καὶ ἐ̣π̣ι̣κ̣ο̣υ̣ρ̣ε̣ί̣ο̣ι̣ς̣· δεδόχθαι τῷ κοινῷ Φωκέων ἐ̣φ̣ε̣σ̣ε̣ί̣σ̣ι̣ν̣ ..... Τυλλ̣ί̣σ̣ι̣ο̣ν̣ (?) ἐν Κρίσει, ἀ̣ν̣α̣γ̣ρ̣α̣ψ̣α̣ι δὲ αὐτῷ τὸν ὑ̣α̣γ̣ό̣ρ̣ε̣υ̣σ̣ο̣ν̣ π̣ρ̣ε̣ξ̣ε̣ί̣ν̣ι̣ο̣ν̣ π̣α̣ρὰ τοῦ | κοινοῦ Φωκέων, δ̣η̣γ̣ό̣σ̣α̣ι̣ δὲ καὶ ἐ̣ν̣ τ̣ῶ̣ι̣ λ̣α̣ι̣ῶ̣ι̣ χ̣ρ̣ό̣ν̣ο̣ν̣ μ̣ε̣τ̣α̣π̣ί̣π̣τ̣ο̣ν̣τ̣α̣ς̣ τ̣ῶ̣ν̣ ἀ̣ρ̣τ̣ῶ̣ν̣ αὐτοῦ τρεῖ | φ̣ω̣ν̣ί̣ρ̣ω̣ν̣ κ̣α̣ὶ̣ σ̣ι̣ν̣ω̣δ̣ί̣α̣ν̣ ἐ̣ν̣ τ̣ῷ̣ κ̣ο̣ι̣ν̣ῷ̣ τῶ̣ν̣ Ἑ̣λ̣λ̣ή̣ν̣ω̣ν̣ γ̣ρ̣α̣φ̣ε̣ῖ̣σ̣α̣ν̣ τ̣ὸ̣ν̣ | [Τολεσίνεω(?) ἀνδρα] | [βλαψίνους τὸν ὑκαγκλέοντα. ὀρῶν Ἠσυ-κρίτου Ηυδέω[νος].

102 Θεὸς τύχῃ. ἐγνώθη. Ἄρχοντος Ἀ̣μ̣φ̣α̣ρ̣ί̣τ̣ο̣υ̣ Φ̣[ο]ῖβ̣ι̣ν̣, γ̣ρ̣α̣μ̣μ̣α̣τ̣ε̣ύ̣ο̣ν̣τ̣ο̣ς̣ δὲ τοῦ συνεδρίου Μ̣ο̣[ο]ρ̣[ί]β̣α̣ τοῦ Δεκάλεοντ̣ος, ἀ̣ πόλις τῶν Ἐλατέων ἔδωκεν | Ἀλέξωνι Ἀλεξ̣ά̣μ̣ε̣ν̣ο̣υ̣ Ὀ̣λ̣υ̣ν̣ί̣ῳ ἐξ ..... πεσν αὐτῷ καὶ | ἐκγόνοις πρεξεινίαν καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὅσα καὶ τοῖς | ἄλλοις πρεξένοις ὑπάρχει κατὰ τὸν νόμον. ἔργων τῶν πρεξε-νίων· Ἀθάλης, | Κλεαρ̣ί̣δ̣α̣, Μόνυβδος.

Hasc omnia decreta eiusdem aetatis esse consentaneum est; ac n. 100 quidem qui hospiti publici honore afficiur Cleomachus Milichi f. Oropius, ab eo rogata tenemus tria eiusdem generis plebiscita Oropia, ex quibus unum (I, 232) Dionysii, duo reliqua (I, 253. 256) Stratonis communis Boeotorum archontis nomen praescriptum habent. Illum aliquo ex proximis ante 247 a. Chr. annis, hunc non multo post in magistratu fuisse demonstratum est I, 298. Praeterea Cleomachus sacerdos Amphiarai (I, 253. 302) etsi patria nomen adiunctum non habet, tamen quin idem sit, vix est dubium. Privilegium Elatense illis Oropiis antea suppar esse inde quoque cernitur, quod in uno ex eis (I, 253) Cleomachi rogatione prorsenae honor confertur in Gennaeum Cleonis f. Elatensem, eundem sine dubio, qui hic archon recensetur.

Quod in titulo n. 101, 9 comparet ἀρτῆρφ collegium, ei n. 97, 32 idem tabulae erigendae negotium mandatur. Sed illic ex Lollingii apographo ἀ[ρ]τ̣ε̣ῖ̣ρ̣ω̣ι̣ potius scriptum fuisse colligitur. Utro loco erratum sit, ambiguus lusercea; sed utique ἀγτεῖρῳ derivationem habet simplicissimam et officio magistratus egregie accommodatam, ἀρτεῖρῳ vero nullam.

103. 104 Marmor leucophaeum, fractum a dextra et a superiore parte; a sinistra alius lapis cum hoc commissus erat. Altitudo lapidis 0,52, lat. 0,45, cr. 0,28. Inventus in ruderibus ecclesiolae S. Ioannis, exstat in museo vici *Draskomani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 364 n. 6. 7. Contulit Lolling.

(103)
Δ Η Σ Ω Σ Ι Κ Α Η Σ Χ Α Ρ Ι Λ
Ν Τ Α Κ Α Ι Κ Α Τ Α Κ Ο Ι Ν Ω Ν Ε Κ Α Ι Κ Α Τ Ι
Ᾱ Ο Ν Ε Ν Τ Α Γ Α Ρ Α Β Α Λ Ω Ι Ν Α Ε Ν Α Σ Υ Ο Υ Δ Α Ι //
Δ Ι Τ Ρ Ι Α Δ Α Μ Ω Ι Τ Ψ Ι Κ Α Ι Α Τ Ε Ρ Ω Ν Τ Α Ι Μ Ε Σ /
Τ Α Ν Ψ Ο Λ Ι Ν Α Μ Δ Ω Ν Ε Α Ι Δ Ε Δ Ο Σ Θ Α Ι Α Υ Τ Σ
Α Τ Α Γ Α Ν Κ Α Ι Κ Α Τ Α Θ Α Λ Α Σ Σ Α Ν Ε Α Ι Υ ///
Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Σ Τ Α Σ Υ Ο Λ Ι Ο Σ Τ Υ Δ Ω Ν Ε Α Λ Τ Ε Ω //

(104)
‹ Α Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ω Ν Ο Σ Ε Ψ Ε Ι Δ Η Δ Ε Σ
Ν Α Μ Ω Ν Ε Κ Α Ι Τ Α Ν Α Ν Α Σ Τ Ρ Ο Φ Α Ν Ψ Ο Ι Η Σ Α Μ Ε Ν
Α Μ Ε Ρ Α Σ Γ Α Ε Ι Ο Ν Α Σ Υ Ε Ρ Ι Τ Ω Ν Κ Α Τ Α Τ Ο Κ Η Ι Τ Α Δ Ε Υ /
Ω Τ Α Ρ Α Τ Α Σ Υ Ο Λ Ι Ο Σ Τ Α Τ Ε Ρ Ε Γ Ι Τ Α Δ Ε Υ Μ Α Τ Ι Ε Α Θ Η Κ Ο Ν Τ /
Ε Ν Δ Ε Κ Ο Μ Ε Ν Α Ν Φ Ρ Ο Ν Τ Ι Δ Α Τ Α Σ Τ Ω Ν Ε Ν Α Ρ Ρ Α Σ Τ Ι Α Ε Ο
\ Ι Ε Α Θ Η Κ Ο Ν Ε Σ Τ Ι Τ Ο Ι Σ Ε Ψ Ρ Ο Τ Ι Μ Ε Ο Ν Τ Ο Ι Σ Ο Σ Α Ε Λ Ο Ν Φ Ω Σ Ι Σ
Μ Α Ν Δ Ρ Ω Ν Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ο Ι Σ Τ Ε Σ Υ Ν Ε Δ Ρ Ο Ι Σ Ε Α Ι Τ Ξ Ω Α Μ Σ
ι Δ Ε Δ Ο Σ Θ Α Ι Α Υ Τ Ω Κ Α Ι Ε Κ Γ Ο Ν Ο Ι Σ Α Υ Τ Ο Υ Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ι Α Ν Ψ
Ο Μ Ι Α Ν Ψ Ρ Ο Ε Α Ρ Ι Α Ν Α Τ Ε Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Ε Κ Α Τ Α Γ Α Ν /// Ι Κ Α Τ Α Θ Α Λ
Ο Ι Σ Α Λ Λ Ο Ι Σ Υ Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ Ε Λ Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Σ Τ Α Σ Υ Ο Λ Ι Ο Σ Τ Σ
Σ Τ Ω Ν Υ Μ Ο Σ Ν Ι Κ Ο Δ Ω Ρ Ο Υ

103 [Θεὸς τύχῃ. Ἐπειδὴ Χαιρεδήμου ..... διατελεῖ | κατὰ πάντα καὶ κατὰ καιρὸν καὶ κατ' ἰδίαν ἀναφαίνεται | [εὐεδοῦσ]α ἐν τε παρακλ[ή]σεσιν, συνοδίαι[ς] καὶ πρεσβείαις πάσ[αι] | [ἀλλ]ην, δεδόχθ[αι τῷ δήμῳ τῷ Ἐλατέων, ἐπαινέσαι αὐτὸν ἀρετῆ]ς ἕνεκ[α καὶ εὐνοίας] | ἧσαν τῆς εἰς τὸν τῶν πάν[των καὶ δεδόσθαι αὐτῷ ἐγκτῆσιν οἰκί-]ας καὶ γ̣ά̣μ̣ο̣υ̣ς̣ καὶ [ἀτελείαν καὶ πρόσοδον καὶ εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγω-]γὴν καὶ ἐμπορίαν καὶ ἀ[γορὰν τὴν καὶ κατὰ θάλασσαν, καὶ] | εἶναι αὐτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις [πρεσβείαις καὶ] εὐεργέταις τῶν πόλεων τῶν | Ἑλλήνω[ν ὑπάρχειν].

104 [Θεὸς τύχῃ. Ἄρχοντος Ἀρίστωνος· ἐπειδὴ Ἀπά[τουρος ..... παραγεγόμενος | ἐν τὰν πόλιν ἁμῶν καὶ τὰν ἀνατεραφὰν κοσπάσα[ιος ..... | .....]ε παρὰ τᾶς πόλιος τὰ τᾷ ἐστατ-ὸν δεύσαις καὶδρώσατα [..... αἰ]κάτενα τὰν] διδεχομένων φρον-τίδα τᾶς τῶν ἐν ἀφορατῷ ἐόντων συστρόφις ..... | ....., καὶδὲν κ]αὶ καδδὲν ἄλλ̣ο τᾶς παρουσάσιος δεῖμα· ἔσως αἰδὲ ἃ πόλις ἃ πόλις φαίνεται χάριν ἔχοντα τόδε | καλὸς αἰτιμοδὲν τὰν] ἀνδρῶν, δεδόχ̣θ̣αι τοῖς τε συνέδροις καὶ τᾷ δάμᾳ, [ἐπαινέσαι Ἀπα ..... | ....., αἰδὲ δεδόσθ]αι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις αὐτοῦ πρόξενίαν, αἰκάτελαν, ἀσ[φάλειαν, | ἀτελίαν, ἐπ]ηκοΐαν, πρόεδρίαν, ἀτέλειαν καὶ κατὰ γᾶν [καὶ κατὰ θά-]λασσαν, καὶ τἄλλα κάντα | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πρεξένοις καὶ εὐερ-γέταις τᾶς πόλιος τᾶ[ς Ἐλατέων ὑπάρχει. ἔργων | τᾶς πρεξενίας· Ἀφι-στανίωνος Νικοδάμου.

Hunc lapidem litteratura demonstrat illo, qui titulos n. 99—102 habet, aliquanto recentiorem sic vix ante saeculi a. Chr. n. secundi mediam partem incisum esse.

Digitized by Google

105. 106 Fragmentum marmoris leucophaei undique mutilum, inventum in ecclesiola deserta infra ecclesiam S. Theodori, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 366 n. 8. Exscripsit Lolling.

(105)
Α
ΕΠΙΓ
ΞΕΝΙΑΡ
ΑΘΑΛΑΣΣ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΓ
ΟΝΝΟΜΟΝΕΓΓΥ
ΑΝΝΕΟΣ

(106)
Γ Α Θ ,
ΝΕΔΩΚΕΝΟΝΩΝ
ΤΟΙΣΑΥΤΟΙΣΚ
ΙΑΤΕΛΕΙ/
ΚΑΙΤΑ

105 [Ἀγαθῇ]ι τύχηι. | ..... ἔτει[..... πρεξείνου, [..... ἀτέλειαν καὶ κατὰ γῆν | καὶ κατὰ θά-
5 λασσαν, καὶ τἄλλα πάντα | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πρεξείνοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει | κατὰ τὸν νόμον. ἔγγραφος τῆς πρεξενίας· ..... | ..... μόνος.

106 [Ἀγαθῇ]ι τύχηι. | Ἀ φεῖλε Ἐλατεῖς Τίβιον Κόιντ[ον, ... καὶ .... | ..... ἔρημ αὐτοῦ αἰῶ εὐεργέτας πρεξείνον καὶ
a ...[..... καθ ἑκάστην καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ | θάλασσαν καὶ τἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πρεξείνοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει κατὰ τὸν νόμον].

107 Fragmenta duo lapidis inter se contingentia; a sinistra exstat margo. In vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 367. Exscripsit Lolling.

[illegible]
ΣΜΝΤΑ
ΘΕΝΕΤ
ΤΙΜΑΙΣ
ΤΕΤΑΙΚΑ
ΤΕΙΑΝΑ
ΔΑΤΙ·

..... ἐπεσθ[..... δωτοῦσι λόγων καὶ πρόεδρ]ον τὸ [βέλτιστον τῇ πόλει .....]ξαν ἐν .... | ταισὶς ....
5 ..... [τεσσι παῖ[..... ὧσιν αὐτῷ πρεξενίαν, ἰσοτελ]εῖ-
τειαν, πε[φόλαιον, ἀτέλειαν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θά]λασσαν καὶ τἄλ[λα τοῦτ]α ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πρεξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει.

108 Marmor leucophaeum undique fractum, a. 0,62, l. 0,45, admodum detritum. In vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

ΛΙΝ
ΤΩΤΑΝ
ΓΡΟΣΠΟΛΙ
Δ ΙΙΓΠ ΙΙ –
ΥΟΙΝΑ" ΠΩΣ
ΟΝΓΡΑΜΜΑΤ
ΙΙ\"ΑΝΕΓΙΙ
ΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝ
ΑΓΑΜΑΙΚΑΤΑ
ΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕ
ΝΑΥΙΙΙΙΙΙΙΙΩ
\ΣΠΟΛΙΟ"
ΛΑΤΕΩΝΚ
ΛΕΑΣΩΤΙ
vacat

Vs. 1 [τὸν πάρ]ε vs. 2 ..... τν τὸν [πόλ]ι vs. 3 ..... γρεν Ηολ[ε]ν[ι]; vs. 6 [τ]ὸν γρωμασ[ε]ν[ι]; vs. 7 .....ε σωγ...[vs. 8 [τὸ πρ]ογραμμα[τε]ύ; vs. 9. 10 [καὶ κατ]ὰ γᾶ[ν κ]αὶ κατὰ [θάλασσαν, καὶ τἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πρεξένοις καὶ εὐεργέ]ταισ τοῖς πόλιος ὑπάρχει]; vs. 12 [τῆς πόλιος; vs. 13 [Ἐ]λατέων α ....; vs. 14 [ἔγγραι τᾶς πρεξενίας· ....ηδέη, Λύσ]ιππος .....].

109 Tabula marmoris leucophaei, a. 0,35, l. 0,25, inventa in muro quodam intra ipsum templum Minervae Cranaeae, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 337 n. 10. Exscripsit Lolling.

ΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝ

ΑΡΧΟΝΤΟΣΚΑΛΑΙΙΠΠΟΥ
ΤΟΥΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΣΓΡΑΜ
ΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕΤΟΥΣΥ
ΝΕΔΡΙΟΥΠΟΛΥΞΕΝΟΥΤΟΥΣΕ
ΝΟΚΑΤΕΟΣΥΑΦΙΣΜΑ
ΜΗΝΟΣΤΕΜΕΤΟΥΤΟΥΕΝΤΕΚΑΙ
ΔΕΚΑΤΕΙΑΕΝΤΟΙΣΣΥΝΕΔΡΟΙΣΧΕΙ
ΡΟΣΚΟΥΡΟΣΣΕΝΟΔΟΚΟΣΘΕΟΓΝΙΟΣ
ΕΔΟΞΕΤΟΙΣΣΥΝΕΔΡΟΙΣΤΕΦΑΝΟΝ
ΤΟΝΟΝΤΑΓΡΟΤΕΡΟΝΓΑΙΔΑΛΑΜΤΩ
ΝΟΣΕΛΕΥΘΕΡΟΝΕΙΜΕΝΕΛΑΙΤΟΝΑΓΕ
ΛΕΥΘΕΡΙΣΙ/// ΝΑΥΤΟΥΑΝΑΓΡΑΨΑΙ
/// ΝΤΟΙΙΕΡΟΙΤΑΣΘΑΝΑΤΑΣΤΑΣΕΚΡΑΝΑΙ
ΣΑΓΟΤΕΤΟΥΜΕΝΕΚΑΕΙΑΣΑΙΡΟ
ΤΑΣΤΡΟΠΟΙΟΝΟ/// ΑΤΟΣΕΙΚΑΕΙΕΝΤΩΙ
ΔΑΜΩΔΟΝΗΔΟΣΕΚΑΕΙΕΝΤΩΙΔΑΜΩΙ
ΓΕΝΟΜΕΝΑΣΤΑΦΟΡΙΑΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝ
ΟΔΑΜΟΣΕΑΛΑΤΕΩΝΚΑΙΜΕΝΕ
ΚΑΕΙΑΛΑΜΤΡΩΝΟΣΑΦΙΕΝΤΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝΤΟΝΟ
ΤΑΤ/// ΕΡΟΝΓΑΙΔΑΛΑΜΤΡ///

[Θ]εοῖ τύχαι ἀγαθᾶι. | Ἄρχοντος Καλλίππου | τοῦ Ἀριστοκλέος, γραμματεύοντος δὲ τοῦ συνεδρίου Ηολυξένου τοῦ Σεισαμέως. ψήφισμα.
ὁπυῖς αἰσιώτερον πανταυσὶ βελτίστωι. ἒν τοῖς συνέδροις γενέσθαι δόξασι θεόφρασ· | ἐπειδὴ τοὺς συνέδρους, Σπίφωνον | τὸν ὑπὸ πρέσβυν καὶ ἐπὶ Λύσι(π)που Ἀλιέως ἐπὶ | τὸν ἀπὸ Σωτηριχ[ί]δ[ου] αὖτου ἀναγράψαι | [ἵ]ν τῷ ἱερῷ τῶν Ἀθήνων τῶν Κρανιῶν ἀπὸ τε τοῦ Μενεκλείου κατὰ | τοὺς πόλους ἀ[ξ]ιόμενος, εἶπε καὶ ἐν τῷ | δήμῳ δόξ[ε]ι τοῖς καὶ ἐν τῷ δήμῳ | γενομένοις ψηφοφορίας κατὰ τὸν νόμον.
Ὁ δῆμος Ἐλατέων καὶ Μυσ[κλέων Λύκιππος ἀφικόντ]ι | Ἰλιάδηρον Σπίφωνον τὸν ἑ[αυ]τῶν πρόξενον καὶ εὐ[εργέτην].

Digitized by Google

pliciter Menecline servus dicatur, sed *ὁ ὢν πρότερον παῖς Δάμωνος*. Quae verba ita modo commodam explicationem habeant, si post ipsum domini mortem statim manumissum sumemus. Consensu vero senatus populique consecrim propterea opus fuisse, quia nullum superstitem habebat Menoclia necessarium, qui post patrie mortem tutoris (*κυρίου*) officium susciperet.

Quod vs. 8 legitur vocabulum *χρυσοτάκτους*, eo Suidae explicationem, a nonnullis in dubitationem vocatam, quia adhuc nullum eius usus exemplum notum erat, *χρυσοτάκται· οἱ τὰς χρυσοτακίας ἐκτελοῦντες*, luculenter confirmari monui Paris.

110 Pars superior tabulae lapidis calcarii leucophaei, a. 0,41, l. 0,42, c. 0,12. Scriptura lectu difficilis. Invenitur lapis in muro occidentem versus a templo Minervae, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 326 n. 3. Exscripsit Lolling.

ΘΕΟΣ ΚΑΤΕΒΑΛΟΝΤΟΦΩΚΕΙΚΤ
ΑΧΡΗΜΑΤΕΝΔΕΛΦΟΥΣ ΔΔΔ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΙΛ ΒΟΥΛΟΘΘ
ΙΙΙΑΙΕΧΙΙΙΙΩΝΘΕΜΕΔΕΩΝΙΘΥΒΡΥΤΑ
ΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΩΝΔΕΛΦΩΝΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥΑΙΙΙΙ
ΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΩΝΘΥΑΙΙΙΙΙΩΝΔΙΙΙΙΩΝΟΣΕΤΥΜΩΝΔΑ
ΜΑΡΤΥΡΕΣΦΩΚΕΩΝΑΓΗΕΙΡΙΠΠΟΣ
ΔΙΙΙΙΙΙΙΙΙΣΧΕΤΙΔΗΣΠΛΕΙΣΤΕΑΣΚΑ
ΣΩΝΒΡΟΤΟΣΔΕΑΛΦΩΝΠΛΕΙΣΤΕ
ΙΙΙ / ΙΙΙΤΡΑΓΕΣΙΤΑΣ

Θέοι. Κατεβάλοντο Φωκῆς τὰ χρήματα ἐν Δελφοῖς ΔΔΔ. | ἄρχοντος [Νικ]ο[κλείδου ἐ]π[ὶ δὲ] Αἰσχρίωνος Νεθωνιεῦ, Βουτα[ι]ωνιῶν Δελφῶν Ταμιεύοντος, Α ... | ..... σε, Κτεανίδα. | μάντυρες Φωκέων Ἀγήνορος, Α[πα]τουριδη, Πλειστέας, Κλ[ε]ίδημος, Δελφῶν Πλειστέος. ..... | πρατῆρ[ες. .....

Phocenses quum anno 346 a. Chr. a Philaeo duce eiusque mercennariis deserti in deditionem venire cogerentur, inter alias durissimas conditiones Amphictionum decreto eis annuum sexagenorum talentorum tributum impositum, quod pendarent, dum opes direptas Apollinis Pythii restituat essent. Diodorus narrat XVI, 60, 2: *ἔχειν δὲ Φωκῆν τὸν χρόνον μὴ φόρου κατ' ἐνιαυτὸν τῷ Θεῷ ἀφόρου τάλαντα ἑξήκοντα, μέχρις ἂν ἐκτίσωσι τὰ ἀποχρησθέντα χρήματα κατὰ τὸν ἱερονίκην.* Atqui reddenda erant duo plus quam decem millia talentorum ex computatione, quae exstat apud eundem XVI, 56, 6: *ἔστι γὰρ τὰ πᾶν κατασκεῦε χρυσοῦ καὶ ἀργύρου λόγον ἀναγομένων τῶν χρημάτων εὑρίσκεσθαι τάλαντα τετρακισχίλια, τῶν δὲ ἀργύρου ἀναθημάτων τῶν τε ὑπὸ Κρίσσου καὶ τῶν ἄλλων ἀνακτόνων ἀνατεθέντων τοὺς πάντας στρατηγοὺς δεδιωκομένους τάλαντα πλέον τῶν ἑξακοσίων, πρατταόμενον δὲ καὶ τὸν χρυσὸν ἀναθημάτων ὑπερβάλλειν τὰ μέχρι τάλαντα.* Quae ut conficerentur annuis sexagenorum talentorum pensionibus fieri non poterat ante annum 170 a. Chr. Sed re vera per plus quam sexquisaeculum quotiensuis eam summam solvere perrexisse Phocenses, praesertim in tantis turbis quantae per illam aetatem Graeciam continenter vexaverunt, nullo modo credibile est. Ac cum hi tituli manifesto ad illa pecuniae spectent, nihil in eis inest, quod omnes ad alteram partem quarti et priorem tertii a. Chr. n. saeculi referre velint. Videmus his per annum sub tempus conciliorum Amphictionicorum (*ἐν τοῖν ἱεροῖν τελεσίν* n. 111, a) tricena talenta reddita esse.

Recte Paris ex litterarum formis, inter quas praecipue Θ pro O memorabilis est (cf. n. 130), titulum n. 110 omnium antiquissimum ac sine dubio quarto a. Chr. n. saeculo scriptum collegit. Adde quod vs. 3 sub finem genetivus secundae quam dixeri declinationis terminationem Θ, non ΟΥ habuisse videtur. Tamen aliquot certe anni inter deditionem Phocensium et hanc pensionem elapsi erant; nanque qui hic inscribitur communis Phocensium magistratus, cum non eat probabile maninse post eladem anni 346 a. Chr., sed restitutum esse, cum Athenienses et Thebani paullo ante eisdem Chaeronensem (a. 338 a. Chr.) Phocenses in oppida sua reduxerent; cf. Paus. X, 3, 3.

Va. 3 [Θη]σ[έ]ω[ς]δείλαι Paris, quod spatii rationibus minus accommodatum est. Vs. 8 init. Α[ρ]ετοῦς idem, quod cum Lollingii epographo conciliari nequit; quod possit, cum vestigiis ab illo enotatis convenit, sed nequaquam certum est.

111 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,82, l. 0,44, c. 0,12. Undique praeter inferiorem partem exstat margo. Invenitur lapis prope orientalem morum substructionis templi Minervae Cranaeae, translatus in museum vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 323 n. 2. Exscripsit Lolling.

ΙΙΙΕΟΣΦΩΚΕΙΣΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΑΛΟΝΤΟΡΙΑΝΥΙΤΑΤ
ΑΛΑΝΤΑΕΝΔΕΛΙΙΙΟΝΤΕΝΤΑΝΕΑΡΙΝΑΜΠΙΑΑ
ΙΑΝΑΡΧΟΝΙΙΙΙΝΟΦΙΙΙΙΙΙΙΚΙΑΡΧΕΑΔΑΜΟΥΕΛΑ
ΤΕΙΕΟΣΚΡΙΤΩΝΟΣΙΙΙΙΙΙΙΙΙΑΕΛΙΤΩΝΟΣΕΛΑΤ
ΕΙΕΟΣΚΡΙΤΩΝΟΣΡΟΥΥΓΡΑΜΑΤΕΩΝΤΟ
ΕΤΙΜΑΡΙΙΙΟΥΕΡΩΧΟΥΑΡΧΟΝΙΙΙΟΣΔΕΛΦΟΙΣ
ΠΑΛΑΙΟΥΕΥΑΝΟΣΟΣΒΡΥΤΑΝΕΥΟΝΤΩΝΘΗΒ
ΑΓΟΡΑΣΕΛΙΝΙΟΣΕΙΙΙΙΟΣΕΓΠΙΑΤΟΥΑΡΙΣΤΩΝ
ΙΙΙΑΤΟΣΕΥΓΟΛΙΣΚΑΕΟΔΑΜΟΥΚΛΕΩΙΙΙΑΙΝΗΣΙΑΔΜΟ
ΙΙΙΑΣΕΑΣΕΥΑΝΤΙΛΑΟΥΘΕΟΔΩΡΟΣΚΡΑΤΣΙΔΑΤΕ
ΙΙΕΔΙΙΙΙΟΣΑΙΣΧΡΙΩΙΙΙΑΓΕΣΤΡΑΤΟΣΔΑΡΚΕΟΣΛ
ΙΩΝΙΙΙΙΙΜΑΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΧΙΑΣΚΩΝΚΕΩΝΤΥΔ
ΙΙΙΣΕΛΑΤΕΥΣΝΙΚΟΔΩΡΟΣΚΛΙΑΙΕΥΣΞΕΝΟΡΙΩ
ΙΙΙΑΣΙΙΙΙΧΟΣΑΛΚΡΙΤΟΣΕΛΑΤΕΥΝΙΚΟΒΟΥΛΟΣΕ
ΛΑΤΕΥΣ

[Θ]έοι. Φωκῆς [κατεβάλοντο τριακο]σία τ[άλαντα ἐν Δελ]φο[ῖ]ς [ἐ]ν τῶν ἱερῶν τ[α]μιῶν, ἄρχ[ο]ντ[ων Φιλ]ο[κλείδου Ἀχ]αρ[ν]έως Ἐλ]ευσ[ίνος, Κρέ]οντος Ἠ[ρακλε]ώτου Ἐλευσ[ίνος, Κρέ]οντος Π[ο . . . . ου, τρα]μ[ατεύοντο]ς Ταυρ[έω]ν, ἄρχ[οντ]ος Δελφ[ῶν | Πολ]ύκλε[ι]τος Ἐλε[ύθε]ρος, Βρυ[ν]ικούντων Θε[σ]πιέων Ἐλεύσ[ι]νος, Ε[ὐ]θύκλ[ε]ς Ἐπε[ρ]άτου, Ἀρ[ι]στων [. .]ντος, Εὐτέλε Κλεόβ[ο]υλος, Κλυ[τ] Αἰνε[σ]ιάδ[ου]. | Ν[ικ]ιτίου Εὐσ[ε]ρ[ί]ου, Θεόδωρος Κρατεῖδ[ο], Τε[λ]έ[σ]μαχος Αἰ[γ]κ[ωμεύς]. Λ[υ]σ[ι]τέλους Ἀ[θ]η[ν]ᾶ[θεν], Φανόκλ[ε]ους Τε[λ]ε[ι]ᾶ[τ]ε Ἐλ[ευσ]ῖνος, Ναυσίκλεος Ἀλ[ω]πε[κ]ῆθεν, Σπουδ[ι]ᾶ[ς] Ε[ρ]χ[ι]έ[ως], Ἀπ[ο]λλ[ω]νίου Κολ[λυτ]εύς, Ναυσίκλεος Ἐλ[ευσ]ῖνος.

Cf. quae adnotavi ad n. 110. Supplementa paene omnia Parisii sunt, a quo dimentiendi tulla causa erat praeter quadratum leviora, ubi Lollingii epographum cum illius restitutione pugnabat (veluti vs. 6 Τιμ[ησ]ίου Par.).

Digitized by Google

Vs. 4 ubi Paris adnotavit ethnicum incertum esse, quia tria essent ab eadem littera E incipientia, Ἐχχαιδεύς, Ἐλατ(ε)ύς, Ἐμπεύς, hoc ponere non dubitavi, quia reliquis duobus spatium non sufficit. Quod vs. 7 sqq. propria prytanum nomina ad unum omnia nominativum casum habent, etsi genetivus Βρυτανιούτων praecmittitur, nullam habet offensionem; gemina plane eiusdem neglegentiae exempla habes I, 1672, 4 sqq.: ἀφελῳστεινῶν Δωρῖέως Ἀριττίου Πλατεύς, Ε..... | Ἰσιμάχῳ Θεόδοτ, Κύρνιος Δεσπ[ρίου]ς Φιττεύς, Κικροπίδων Ἑρμαῖς ..... Maxime Nausikles Λυ[σ]πάδους et Olympia V, Inscriptiones p. 73 n. 36, sqq.: ὑπὸ Ἰλλαβαίου Ἀγησίου, Φίλιτ[ο]ν Αἰκυωνίδος, | Βα[δ]ίτου Κ[ε]φα[λ]ῆν.

112 Tabula lapidis calcarii leucophaei, l. 0,43, fracta in duas partes inter se contingentes. Litterae inter lineas leviter incisae. Inventus lapis in muro templi Minervae Cranaeae, nunc exstat in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 327 n. 4. Exscripsit Lolling.

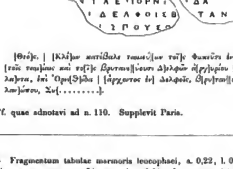

|Θεόξε. | [Κλ]ῆων κατέβαλε ταμί[ας τῆ]ς Φωκέων ἐν Δελφοῖς | [τοὺς τοιμῆσ]ας καὶ πρ[ύτ]α[ν]ε[ι]ῶσαν Δελφῶν ἀρχήγετιν | [ΔΔ]ΔΔ τάλ[αντα, ἐπὶ Ὀρ]θ[ο]ῦδος | [ἀρχοντος ἐν] Δελφοῖς, Θ[εο]φραιπ[ι]ώνιον Με[λ]ανθίου, Σν[.....].

Cf. quae adnotavi ad n. 110. Supplevit Paris.

113 Fragmentum tabulae marmoris leucophaei, s. 0,22, l. 0,18. A sinistra exstat margo. Litterae altae 0,01. In museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 330 n. 6. Exscripsit Lolling.

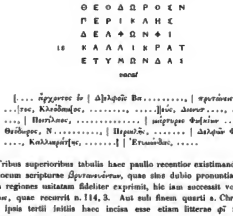

sacat

[.... ἀρχοντος ἐ]ν | Δ[ελφοῖς Βα.....], πρυτάνεσ .....
...τος, Κλεόδαμος, ..., ...βίου, Δωσιτ ..., ...
..., | Πατ[ρ]λοκ, ... | μάντυρες Φιξεῖσ .....], | Θεόδωρος, Ν....., | Περιπτ[ό]ν, ... | Δελφῶν Φ.....
..., Καλλικράτ[ης, ...] | Ἐτεωνεῖδας, ...

Tribus superioribus tabulis haec paullo recentior existimanda est, quia in locum scripturae Βρυτανιούντων, quae sine dubio pronuntiationem per illas regiones usitatam fideliter exprimit, hic iam successit volgaris πρυτάνων, quae recurrit n. 114, 3. Aut sub finem quarti s. Chr. n. saeculi aut ipsis tertii initiis haec incisa esse etiam litterae φ̄ forma tum maxime volgaris indicare videtur.

114 Pars inferior stelae lapidis calcarii leucophaei, a. 0,40, l. 0,35, c. 0,10, in vico *Dracchmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1881) p. 329 n. 5. Exscripsit Lolling.

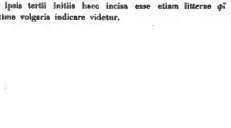

.....ασ[.....]..... τῆι γερ[ούσαι] | [ἐπὶ] πρυτάνεσ. μ[ήν]ρος Φαιδίου | Κ[λεωνυμ]ος, Ἑρμίου, Πε....., ...]. m. Κλεαρ[ε]τος, Ἀντιφάν[ης, Σ]ίβυρ, Λύ[σιπ]ος, Ἀρτ[ι]ώνυμος, Ὀλυμπι[ό]νικος] | Δελφῶν Πυθόδωρος, Ἱερ[ό]τροφος], Ὀ[ρ]θ[ί]ππων, Μαῖων, Ἐχχ[ύλλος, ..., | Δάμων, Καλλ[ί]σσους, ...

In versibus 2—4 restituendis a Parisii ratione paullulum declexi. In eum magistratus significationem πρυτάνεσ nominibus propriis prytanum, quorum primum ab M..... incipiunt, praemitti statuit. At cum vs. 5 Δελφῶν scriptum sit, ea nomina quae proxime antecedunt, non prytanum Delpharum, sed testium Phocensium esse colligendum est. Neque vero ullus ante versum octavum locus est, ubi vocabulis μάρτυρες Φωκέων respondis spatium sufficiat, praeter vs. 3. Quod quoniam etiam alterius versus reliquiae ab eis formulis quae in reliquis huius generis tabulis leguntur plane discrepant, vocem πρυτάνεσ clausulam enuntiasi alicuius efficere existimo, qua aliquid praecipitatur quod eis qui quotannis prytanes constituuntur faciendum sit. De aetate tituli vide ad n. 113.

115 Fragmentum tabulae marmoris leucophaei, a. 0,34, l. 0,36, in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 330 n. 7. Exscripsit Lolling.

[.... ἀρχοντ]ος Δ[ελ]φ[ο]ῖσ, βουλευόντω[ν Μελανόπου, Δαμοξέ]νους, Κλέωνος, Αἰσχρέω[ν]τα. μάρτυρε· Πασ[ξ]ένους Ἀργεῖοσ· Δελφῶν Γλ[αύκων, Αντ]ίδαμος, Μελ[ά]νιππος, Ἀχ[αι]μένης, Θηβ[α]γόρας, Ἐτεωνεύδας· Φωκέων Κλεαρέτου, Σώστρος, Ἀλ[ε]ξίμαχος, Κ[ά]λλιππος, | Ξενόφαντος, Διοτρεφ[ί]δης, Δαμ[ο]ξένου, Κλεόνικος.

Digitized by Google

Haec tabula rursus omnibus superioribus recentior est, quia prytanum loco hic enumerantur illi *βουλεύοντες*, quos in permultis titulis Delphicis tertii s. Chr. n. saeculi ad finem vergentia et secundi ineuntia redire notum est. Ac desiderantur satis certa argumenta, quibus hanc quoque tabulam ad pensiones a Phocensibus post bellum sacrum factas spectare demonstretur. Nam alia quoque multa cogitari posse negotia Elateen peracta, quibus Delphi et Phocenses una tenter adfuerint, nemo infitiabitur; neque negligendum est hic praeter sex Delphos et octo Phocenses etiam Argivum hominem in testimonium adhiberi, cuius rei in titulis 110—114 nihil simile reperitur. Ceterum cave de tituli aetate quicquam inde colligas, quod hic nomina quaedam inveniuntur, quae etiam in illis antiquioribus titulis obvia sunt, ut Ἐτεανόδωρ (n. 110, n. 113, t.t. 115, 8), Θεόξενίμος (111, 7. 115, 9), Μελάνιππος (112, 8. 115, 4). Nam ea per multas aetates in eisdem familiis nobilibus Delphicis identidem redeunt, ut etiam prior alterius s. Chr. n. saeculi parte, sesquisaeculi spatio post eam aetatem qua titulus n. 110 inscriptus est, in titulis Delphicis frequentissima sint (Ἐτεανόδωροι Syll. Inscr. Graec. 198, 123. 127. 181. 319, 7. 447, 7. Θεόξενίμοροι 448, t.t. 453, 8. 455, 2. 3. 456, 2).

116 Pars inferior tabulae marmoris leucophaei, a. 0,27, l. 0,31, in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 352 n. 8. Exscripsit Lolling.

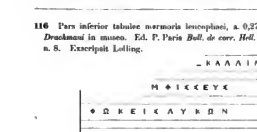

. . . . . Καλλίμαχος Ἀμφιτεύς, | Φωκεὺς· Λύκων, | Ἀριστογείτων.

Num hoc quoque fragmentum ad tabulas pecuniarium a Phocensibus Delphis enumeratarum referendum sit, propterea dubium est, quia vs. 1. 2 non Delphi, sed Amphissenses homine nomen legitur. Tertii a. Chr. n. saeculi esse litterae *ΦΣ* forma argumento est.

117 Fragmenta duo stelae lapidis calcarii leucophaei, c. 0,16; a undique fractum, *b* a dextra margineum integrum habet. In vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 340 n. 11. Exscripsit Lolling.

a

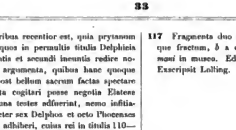

b

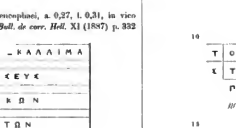

Vs. 2 [. . . . *ἀρ]χεῖσ᾽ α[ὐτ]ῶι*; vs. 3 [*τ]ῶν πολ[ιτῶν*]; vs. 4 [*αἱ]χμᾶι οὖ*]; vs. 5 [*οἱ πανδυναμίου ἀρ]χοντες*]; vs. 6 [*ἐκ τῶν ἀκρ[οσόλασ*]; vs. 7 . . . . *αστα δόωι*[*ι*]; vs. 8 *ἢ δὲ ἐλαβ[ὸ . . .*]; vs. 9 [*ἀρ]χαρ[έσ*]; vs. 10 *καὶ νεῖ*[*ε*]; vs. 11 *τε*[*ὐ*]*χε Διόσι*; vs. 12 [*Ηελιογρ]άφου*; vs. 13 *Ηελιογραφ*]*νος*]; vs. 14 [*τ*]*ῶν Φωκέ*[*ων*]; vs. 15 . . . . *ων καὶ*.

Argumentum tituli obscurum est.

118 Lapis leucophaeus, a. 0,70, l. 0,86, fractus in tres partes, inventus Elateae, ubi inaedificatus fuit in fundamentis ecclesiolae S. Ioannis. Exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* IX (1885) p. 222 sqq.; *Elatée*, Parisiis 1892 p. 229 sqq. Ex Lollingii apographo Th. Mommsen C. I. L. III Suppl. p. 1923 (Mommsen et Blümner Edictum Diocletiani p. 43 sqq.).

[*Textum vide pag. 34.*]

a (27, 1—91)

	. . . . .	ι[π]ὸς α᾽ Ж *στν*
	[*ὑπερ ἡ*]*ιὰ φυ*[*σ*]*μος τὸ προεισ*[*αι*]*νος κατακλύστερα ἐ*[*γ*]*ὼν κε*[*κ*]*αλ*[*ὼν ὅτο*]*ι πεφιζ*[*ήφισται*]*ν*	
5	*φυ*[*σ*]*μος α᾽*	ἱστὸς α᾽ Ж *α*
	φυ[*σ*]*μος Β᾽*	ἱστὸς α᾽ Ж *ω*
	φυ[*σ*]*μος γ᾽*	ἱστὸς α᾽ Ж *σ᾽*
	ἀπὸ λόγου τ[*ρ*]*αγίος σ*[*ὲ*]*χρ*[*ι*]*τ᾽ ὧν ἰδι*[*ω*]*τῶν ὅτοι π*[*ὼ*]*ν᾽ φυσκλαμ*[*ήν*]*ον*	
10	*κε*[*κ*]*αλ*[*ὼν ὅτοι πεφι*]*σταται*[*ν*]	
	φυ[*σ*]*μος α᾽*	ἱστὸς α᾽ Ж *υ᾽*
	φυ[*σ*]*μος Β᾽*	ἱστὸς α᾽ Ж *τ᾽*
	φυ[*σ*]*μος γ᾽*	ἱστὸς α᾽ Ж *σ᾽*
15	*ὑφαίμα κ᾽ φυ*[*σ*]*μος Σκυτ*[*ο*]*παλ*[*ατ*]*ων*	ἱστὸς α᾽ Ж *ατ᾽*
	Ταρτ[*α*]*νων*	ἱστὸς α᾽ Ж *α*
	Βελ[*δ*]*ιων*	ἱστὸς α᾽ Ж *ω*
	Λαιδ[*α*]*ιων*	ἱστὸς α᾽ Ж *χ᾽*
	Ταρτ[*α*]*ιλ*[*ε*]*ξανδρ*[*ων*]	ἱστὸς α᾽ Ж *φ*
20	*φυ*[*σ*]*μος*[*ε*] *Β᾽ Σκυτ*[*ο*]*παλ*[*ατ*]*ων*	ἱστὸς [*α᾽* Ж *. .*]
	Ταρτ[*α*]*ιων*	ἱστὸς α᾽ Ж *ψ᾽*
	Βελ[*δ*]*ιων*	ἱστὸς α᾽ Ж *χ᾽*
	Λαιδ[*α*]*ιων*	ἱστὸς α᾽ Ж *φ*

b (27, 91—93)

25	*Ταρτ*[*α*]*ιλ*[*ε*]*ξανδρ*[*ων*]	ἱστὸς α᾽ Ж *τ᾽*
	φυ[*σ*]*μος γ᾽ Σκυτ*[*ο*]*παλ*[*ατ*]*ων*	ἱστὸς α᾽ Ж *ψ᾽*
	Ταρτ[*α*]*ιων*	ἱστὸς α᾽ Ж *χ᾽*
	Βελ[*δ*]*ιων*	ἱστὸς α᾽ Ж *φ*
30	*Λαιδ*[*α*]*ιων*	ἱστὸς α᾽ Ж *χ᾽*
	Ταρτ[*α*]*ιλ*[*ε*]*ξανδρ*[*ων*]	ἱστὸς α᾽ Ж *τ᾽*
	ὅσες ἀπὸ φυ[*σ*]*μος τὸ προεισ*[*αι*]*νος κατακλύστερα ἐ*[*γ*]*ὼν κε*[*κ*]*αλ*[*ὼν ὅτοι πεφι*]*σταται*[*ν*]	ἱστὸς α᾽ Ж *σν*
35	*φυ*[*σ*]*μος Β᾽*	ἱστὸς α᾽ Ж *σ᾽*
	φυ[*σ*]*μος γ᾽*	ἱστὸς α᾽ Ж *σν*
	ἀπὸ λόγου τ[*ρ*]*αγίος σὲ τ᾽χρ*[*ι*]*τ᾽	τῶν ἰδι*[*ω*]*τῶν ποὶ τῶν φυσκλαμ*[*ήν*]*ον φύ*[*ζ*]*μ*[*ος*] *α᾽*	ἱστὸς α᾽ Ж *χν᾽*
40	[*φ*]*υσμος Β᾽*	ἱστὸς α᾽ Ж *τ᾽*
	[*φυ*]*σμος γ᾽*	ἱστὸς α᾽ Ж *σ᾽*
	[*υκ*]*ρωκεῖων φυσμος α᾽	. . πολιτῶν*	ἱστὸς α᾽ Ж *σφ᾽*
	. . . . .	ἱστὸς α᾽ Ж *π . .*
45	. . . . .	[*ὑ*]*ρτὸς α᾽* [Ж *. . .*]

b (27, 91—93)

	[. . . *πατυδιύτ*]*ρ*[*α ἐ*]*λαν* [*τ*]*ρ*[*ιακόσ*]*ιοι ποστα*[*ρῶν*	ἱστὸς α᾽ Ж *γ᾽*
	φύμος Β᾽	ἱστὸς α᾽ Ж *βφ᾽*

Digitized by Google

a

ΠΟΦΩΝ..ΗΣΤΗΣΤΡΟΕΙΡΗΜΕ
ΝΗΣΚΑΤΑΣΕΣΤΕΡΕΙΕΝΟΖΩΛΩ
ΩΝ·ΗΤΟΙΠΤΕΡΙ ΩΜΑΤΩΝ
ΦΩΡΜΗΣ Α
ΦΩΡΜΗΣ Β
ΦΩΡΜΗΣ Γ
ΑΠΟΛΛΟΥΤΡΑΧΕΟΣΕ..ΧΡΗΣΙΝΤΩΝΔΙ
ΩΤΙΔΩΝΗΤΟΙΤΩΝΑΜΕΛΙΩΝ
ΚΟΣΜΩΝΗΤΟΙΠΕΡΙΣΩΜΑΤΩΝ
ΦΩΡΜΗΣ Α
ΦΩΡΜΗΣ Β
ΦΩΡΜΗΣ Γ
ΩΒΡΑΡΙΩΝΑΜΕΛΙΩΝΕΣΚΥΤΟΠΩΛΙΤΑ
ΝΩΝ
ΤΑΡΣΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ
ΛΑΔΙΚΗΝΩΝ
ΤΑΡΣΙΚΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝ'
ΦΩΡΜΗΣ Β ΣΚΥΤΟΠΩ
ΛΝΩΝ
ΤΑΡΣΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ
ΛΑΔΙΚΗΝΩΝ
ΤΑΡΣΙΚΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝ'
ΦΩΡΜΗΣ ΣΚΥΤΟΠΩΛΙΤΑ
ΝΩΝ
ΤΑΡΣΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ
ΛΑΔΙΚΗΝΩΝ
ΟΠΕΡΑΠΟΦΩΡΜΗΣΤΗΣΠΡΟΕΙΡΗΜΕ
ΝΗΣΚΑΤΑΣΕΣΤΕΡΕΙΕΝΟΖΩΛ
ΦΩΡΜΗΣ Α
ΦΩΡΜΗΣ Β
ΦΩΡΜΗΣ Γ
ΑΠΟΛΛΟΥΤΡΑΧΕΟΣΕΙΣΧΡΗΣΙΝ
ΩΝΔΙΩΤΙΩΝΑΜΕΛΙΩΝΟΥΡΑ
..ΦΩΡΜΗΣ Α
..ΦΩΡΜΗΣ Β
..ΦΩΡΜΗΣ Γ
..ΝΑΙΚΩΝΦΩΡΜΕΑ
..ΤΟΛΙΤΑΝΩΝ

b

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΡΑΙΕΝ..ΝΔΟΝ..ΚΟΙΤΑΡΙ
ΩΝ
ΦΩΡΜΗΣ Β
ΦΩΡΜΗΣ Γ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΥΤΡΑΧΕΟΣΕΙΣΧΡΗΣΙΝΤΩ
ΔΙΩΤΙΩΝΗΤΟΙΩΝΑΜΕΛΙΩΝ
ΦΩΡΜΗΣ Α
ΦΩΡΜΗΣ Γ
ΦΑΣΚΙΔΑΣ Α ΦΩΡΜΙΣΑΠΟΛΛΩΝΟΥΣΥΤ
ΠΟΛΥΑΠΟΤΑΣΙΟΥΝΒΙΕΝΝΟΥΝΑ
ΑΙΝΟΥ ΠΟΛΥΜΕΣΤΕΡΟΥΚΑΙΒΙΑΣΤΑΤΟΥ
ΦΑΣΚΙΔΑΣ Α ΦΩΡΜΙΣ Β
ΦΩΡΜΙΣ Γ
ΦΑΣΚΙΔΑΣ Α ΦΩΡΜΙΣ Α
ΦΩΡΜΙΣ Β ΦΑΣΚΙΔΑΣ Α
ΦΩΡΜΙΣ Γ ΦΑΣΚΙΔΑΣ Α
ΑΠΟΛΛΩΝΟΥΤΡΑΧΕΟΣΕΙΣΧΡΗΣΙΝΤΩΝΙ
ΔΙΩΤΩΝΗΤΟΙΩΝΑΜΕΛΙΩΝ
ΦΩΡΜΙΣ Α ΦΑΣΚΙΔΑΣ Α
ΦΩΡΜΙΣ Β ΦΑΣΚΙΔΑΣ Α
ΦΩΡΜΙΣ Γ ΦΑΣΚΙΔΑΣ Α
ΤΥΛΛΗΣΠΑΤΡΟΣΚΑΙΔΩΤΡΑΛ
ΛΝΗΝΤΟΙΩΝΠΟΝΤΙΑ
ΔΑΜΑΣΩΝΗΝΗΤΟΙΣΠΤΡΑΜΜΑΝΟΙ
ΦΩΡΜΗΣ Α
ΦΩΡΜΗΣ Β
ΦΩΡΜΗΣ Γ
ΑΠΕΡΑΠΟΦΩΡΜΗΣΤΗΣΠΡΟΕΙ
ΡΗΜΕΝΗΣΚΑΤΑΣΕΣΤΕΡΕΙΕΝ
ΤΡΙΑΚΑΔΕΣΠΟΣΕΙΚΑΣΤΟΦΩΡΜΑ
ΦΩΡΜΗΣ Α
ΦΩΡΜΗΣ Β
ΦΩΡΜΗΣ Γ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΥΤΡΑΧΕΟΣΕΙΣΧΡΗΣΙΝ
ΤΟΙΣΝΕΩΤΕΡΟΙΣΚΑΤΟΙΚΟΥΣΙ
ΤΟΙΣΤΕΧΝΗΤΑΣΠΟΙΕΙΣΘΑΙ
ΛΟΨΕΡΓΑΖΟΜΕΙΣΤΗΝ ΑΑ
ΑΥΡΙΛΙΚΕΩΣΦΡΙΟΥΣΕΙΣ ΑΑ
ΧΡΥΣΕΛΑΤΑΙΣΕΙΣΛΑΜΝΑΣ ΑΑ
ΧΡΥΣΟΕΙΣΤΡΕΙΣΙΣ ΑΑ
ΧΡΥΣΟΞΟΙΣΕΙΣΕΡΓΟΝΚΑΘΑΡ
ΠΕΡΙΑΡΥΡΙΟΥΤΟΥΕΣΤΙΝΜΑ
ΠΟΥΣ

c

ΙΣΤΙΝ..Η.ΩΝ
ΔΕΞΜΑΤΙΚΩΝΟΡΘ
ΙΣΤΟΣΑΝΓ ΙΣΤΟΣΑΝ
ΥΠΟΒΑΛΤΙΩΝΕΧΟΥΣ' ΒΣ ΙΣΤΟΣΑΝΒΗΒ
ΙΣΤΟΣΑΝΑΥΤΩΝΟΣΥΤΥΡΙΩΝΕΧΟΥΣ' ΒΣ ΙΣΤΟΣΑΝΑΓΓ
ΑΠΟΛΥΚΤΟΙΜΟΝΟΒΑΦΟΥΣΧΟΥ' ΒΣ ΙΣΤΑΝΗ
ΙΣΤΙΝΟΕΜΗΝΕΧΟΥΣ' ΑΑ ΙΣΤΑΒΦ(?)
ΙΣΤΙΝΟΕΜΗΝΕΧΟΥΣ'ΩΝ ΒΣ ΙΣΤΑΚΓΦ
ΦΑΚΙΔΙΛΩΝΕΜΙΜΙΩΝΤΩΝΒΑΤΤΟΕΜΩΝ
ΕΧΟΝΤΩΝ ΒΣ ΙΣΤΟΣΑΝΡΔΑ
ΥΠΟΒΑΤΤΙΕΧΟΝΤΩΝ ΒΣ ΙΣΤΟΣΑΝΓΒ
ΟΣΥΤΥΡΙΑΕΣΧΟΝΤΩΝ ΒΣ ΙΣΤΟΣΑΝΗΒ
ΑΠΛΟΥΤΟΙΜΟΝΟΒΑΦΟΥΣ ΒΣ
ΙΣΤΙΝΟΕΜΗΝΕΧΟΝΤΩΝ ΑΑ ΙΣΤΑΚΓΦ
ΙΣΤΙΝΟΕΜΗΝΕΧΟΝΤΩΝ ΒΣ ΙΣΤΑΚΒΦ
ΜΑΦΟΡΤΙΩΝΟΡΘΟΕΙΜΩΝΠΥΓΝΑΙΚΩΝ
ΒΑΛΤΤΟΕΜΗΝΕΧΟΝΤΩΝ ΑΑ ΙΣΤΑΚΗΕ
ΥΠΟΒΑΛΤΤΗΕΧΟΝΤΩΝ ΑΑ ΙΣΤΑΚΗϹ
ΟΒΥΤΥΡΙΑΕΣΧΟΝΤΩ' ΑΑ ΙΣΤΑΚΗ(?)Ͳ
ΑΠΛΟΥΤΟΙΜΟΝΟΒΑΦΕΧΟΝ' ΑΑ ΙΣΤΑΚΗΔ
ΙΣΤΙΝΟΕΜΗΝΕΧΟΝΤ' ΑΑ ΙΣΤΑΚΓΦ
ΕΝΑΤΑΕΙΝΕΜΕΝΤΟΙΤΟΙΣΠΡΟΕΙΡΗΜΕ
ΝΟΙΣΕΙΔΕΣΙΝΠΑΝΤΑΜΕΤΡΑΤΑΡΑ
ΨΥΛΑΞΙΣΕΣΘΟΜΕΝΟΙΤΟΥΤΟΜΕΝΕΝ
ΠΟΙΗΣΟΜΕΝΟΙΤΟΥΤΟΠΡΟΣΤΑΞΟΜΕΝ
ΣΤΟΥΤΟΓΑΡΜΕΤΟΥΚΑΙΤΟΥΤΡΑΤΟΥ
ΛΟΓΟΥΓΕΝΟΜΕΝΟΥΤΟΥΤΟΜΕΝΤΗΣ
ΤΟΙΟΥΤΟΣΤΗΣΠΟΡΦΥΡΑΣΚΑΙΤΟΥ
ΛΙΝΟΥΚΑΙΤΟΥΣΤΑΘΜΟΥΚΑΙΤΟΥ
ΕΡΓΟΥΚΑΙΤΟΥΜΕΤΡΟΥΝΔΙΑΠΡΑΞΑΙ
ΤΕΛΕΙΑΙΣΧΕΝΕΣΘΑΙ ΧΡΥΣΟΥΒΡΥΖΗΣΕΝ
ΠΕΡΙΑΙΣΧΕΝΟΛΟΚΟΤΤΙΝΟΙΣ ΑΑ
ΧΡΥΣΟΥΕΝΗΓΜΕΝΟΥ ΑΑ
ΤΟΙΣΤΕΧΝΗΤΑΙΣΤΟΙΣΕΙΣΤΟΜΕΤΑ
ΛΟΨΕΡΓΑΖΟΜΕΙΣΤΗΝ ΑΑ
ΑΥΡΙΛΙΚΕΩΣΦΡΙΟΥΣΕΙΣ ΑΑ
ΧΡΥΣΕΛΑΤΑΙΣΕΙΣΛΑΜΝΑΣ ΑΑ
ΧΡΥΣΟΕΙΣΤΡΕΙΣΙΣ ΑΑ
ΧΡΥΣΟΞΟΙΣΕΙΣΕΡΓΟΝΚΑΘΑΡ
ΠΕΡΙΑΡΥΡΙΟΥΤΟΥΕΣΤΙΝΜΑ
ΠΟΥΣ

Digitized by Google

φύσμασι γ' ἐστὸν α' Ж μυ'·
ἀπὸ λίνου γραφῆσι τὶς χρῶν τοῦ[ι] | ἰδιωτῶ τέσι φυσιλαιμμῶ
φύσμασι α' ἐστὸν α' Ж σν'
φύσμασι β' ἐστὸν α' Ж π
φύσμασι γ' ἐστὸν α' Ж ψ'
φυστικοὶ α φύσμασι ἀπὸ λίνου σκυτ[α]τεϊκὸ(ι)τεσσι) ἀπὸ Ταιγετοῦ ἢ Βελβίνο
ς Λ[ա]βω[ν]ήσι ἢ ἐξ ἴσῆρου καθαιρωτάτου | λίνου Ж ρφ'
φυστικὸν σ' φύσμα β' ἐστὶ Ж στν'
φύσμασι γ' Ж ν'
ὅπερ αὖτὸ φύσμασι τῦς περιγεγραμμένοις κατασθέτεσσι (ε)ῖσ-
φύσμασι α φυστικοῖς α' Ж ψ'
φύσμασι β φυστικοῖς α' Ж φ
φύσμασι γ φυστικοῖς α' Ж υ
ἀπὸ λίνου γραφῆσι εἰς χρῶν τῶν ἰδιωτῶν τέσι φυσιλαιμμῶ-
φύσμασι α φυστικοῖς α' Ж τ'
φύσμασι β φυστικοῖς α' Ж σ'
φύσμασι γ φυστικοῖς α' Ж χ'
τύλη μετὰ προτασεβαλίσεν Τρωι[λ]ιανοῦ τέσι Αντωνησία Ж βλ'
Δουασεπιηῖ τέσι Κυπρίω καὶ αἱ λε[πτοί]
φύσμασι α' Ж μυ'
φύσμασι β' Ж σν'
φύσμασι γ' Ж ν'
ὅπερ αὖτὸ φύσμασι τῦς περιγεγραμμένοις κατασθέτεσσι (α)ὖ- | τῶν καὶ προ-
σεβαλ(ιστοῖ) φυσμάτοι α' Ж γ'
φύσμασι β' Ж φ'
φύσμασι γ' Ж υ'
ἀπὸ λίνου γραφῆσι εἰς χρῶν | τῶν ἰδιωτῶ τέσι φυσιλαιμ-
ῥίον φύσμασι α' Ж τ'
φύσμασι β' Ж τ'
φύσμασι γ' Ж σν
σκυλίδνος εἰς χρῶν τῶν ἰδιω[τῶν Ж ρ'
σκυλίνων Τωλ[ι]ανῶν φυσ[ίμασι α'] Ж βρ'

c (29, 21—31, 1)

ἰσ̣ω̣[σ]τ[α]ι[ι]τ[ι]
Δελωτιανῶν ὀρ[ζ(ουσιῶν)
ὑποδιδ(ύσεων) ἐστὸν α' Ж ..
ὑπολιδέτεων ἐχ̣χυσ(τῶν) οὐ(ζυγώσεις) ς' ἐστὸν α' Ж ιβ
ἐξ̣υτυμίες ἐχ̣χυτ̣ο̣(ν) οὐ(ζυγώσεις) ε' ἐστὸν α' Ж μ γ

ἀπλόου τὸν μανοδίπου ἐχ̣χυ(τῶν) οὐ(ζυγώσεις) ε' ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж ιε
ἰσηγουτέων ἐχ̣χυτ̣(ῶν) λί(τραι) α' ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж βρ'
ἰσγουτέων ἐχ̣χυτ̣(ῶν) οὐ(ζυγώσεις) ε' ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж γρβ'
φυκτοῦλον σπα(ι)τῶν Βλαττεσσίων | ἐγχύτων ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж ρ
οὐ(ζυγώσεις) ε' ἐστ̣ὸς α' Ж μ σ
ὑπολιδέττεσς ἐχ̣χύτων οὐ(ζυγώσεις) ε' ἐστ̣ὸς α' Ж ιβ
ἐξ̣υτυμίες ἐχ̣χύτων οὐ(ζυγώσεις) ε' ἐστ̣ὸς α' Ж μ ιβ
ἀπλόου τὸν μανοδίπου ἐχ̣χύτων | οὐ(ζυγώσεις) ε' ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж ιφ'
ἰσηγουτέων ἐχ̣χύτων λί(τραι) α' ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж γρβ'
ἰσγουτέων ἐχ̣χύτων οὐ(ζυγώσεις) ε' ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж βρ'
μαφορτέων ὀρθοτίσων γναυμεσίων | Βλαττεσσί-
μ(ων) ἐχ̣χύτων λί(τραι) α' ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж ,ρ
ὑπολιδέττεσς ἐχ̣χύτων λί(τραι) α' ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж ,τ
ἐξ̣υτυμίες ἐχ̣χύτων λί(τραι) α' ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж ,ωυ'
ἀπλόου τὸν μανοδίπου ἐχ̣χύ(τῶν) λί(τραι) α' ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж ,α
ἰσηγουτέων ἐχ̣χύτ̣(ῶν) λί(τραι) α' ἐστ̣ὶ(ν) α' Ж γρβ'
ἰο ἄπαστω μίστει τοῦς προειρημ[έ]νοις εἴδεσι πάντα τὰ μίστρα καφ(ιλιατ-
σκοῦσ[ι] λφ(ά)λ(α, τοῦτο μὲν ὃσ | γνωσιο(μέσι, τοῦτα δὲ ὃσ τοῖς σ[υμ]-
βιοῦσι παὶ τοῖς λοιποῖς (ε)ῖδεσ παὶτὰ (ε)ῖδος μίστρῳ· οὐ γὰρ γεγράφεται
μετοιξὺ τοῦ ὀγκώματοσ καὶ τοῦ ψιμυτοῦ, | λόγῳ γεναίου τούτα μὲν
τῦς | ποιήτεσι τῦς καφόμενς καὶ τοῦ | λόου καὶ τοῦ σταθοῦ καὶ τοῦ |
εἴγου καὶ τοῦ μέτρου ἢ διάτρατέ(ι) | δ[ρ(α)λ(ε)ὶ γ' γράφεται
περὶ χ̣ρυτοῦ.
χ̣ρυτοῦ ὄμ̣ύζ̣ες ἰσ | .... ιος ἐ̣ ἰσ ἰδιωτεύσεσ λί(τρα) α' Ж ι
χ̣ρυτοῦ ὑπογύου λί(τρα) α' Ж ,ζ
τοῖς τεχ̣γίτησ τοῖς εἰσ τὸ μέτα[λ]λον ἐρχ̣ομέ(ν)ους οἷσ
τὸν λί(τρα) α' Ж ,
πέμπτ̣ον[μ]έ̣ζ̣ει τῖς λί(τρα) α' Ж ,
χ̣ρυσελάτεσ οἷς λύμενς λί(τραι) α' [Ж ,]
χ̣ρυσωστρωῖ σὶς λί(τραι) α' Ж ,
χ̣ρυσοχ̣ῷ σὶς σκ .....
χ̣ρυσοχ̣ῷ σὶς ἔργον παιδιᾶ..
περὶ ἀ̣ργ̣υρέ̣ου τοῦ' ἐστ̣ιν ια ....
σκυ' ....

Hoc edicti Diocletiani fragmentum commentario illustrare non lubet.

119 Duo fragmenta inter se contingentia partis inferioris tabulae marmoris leucophaei, a. 0,31, l. 0,22, c. 0,07. Effossa lapis in deubro Minervae Cranaeae, exstat in vico *Draskmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 341 n. 12. Exscripsit Lolling.

ΣΑΡΑ
ΕΙΑΩΝΙ
ΛΙΣΕΤΩΙ
ΗΔΕΙΣΕΜΗ
ΜΗΤΕ^
ΣΑΙΔΕ
ΣΕΣΤΩΙΑ///ΕΙΑ
ΟΣΑΙΝΕ'ΣΓΙΜ
ΤΑΙΑΘ///^ΑΣΕΥΚΕ
ΜΑΣΑΓΟΑΛΩΝΡΟ
ΤΕΙ///ΝΧΑΡΙΤΕΣ
ΚΕ///ΥΣΑΝΤΟΣ
ΦΕ///ΤΟΣ
vacat

Vs. 4 lapicida primum O pro E exaraverat, quod deinde emendavit.

[..... σπ'ε]ῖ ἀκτ[γρά]φετο ἀφ[ε]ὶλον. σ[αὶ πατεθε]ὶλ[ε]ῖτο
ε[ὖσεβα μ]ε[τὰ]σ, μ[ῆτε .....] | μήτε α[λλος. συνδικ]ε[ῖ]σ̣α δὲ [ὑπὲρ φι-
γατε[ῖ]σ ἐστ̣ιν(ὶ) α[ἰ]τ[ία. [ἐ δὲκ]ε ασκί. ἐνωκλ[ή]σα[ι τοῦ Δ]ιὸ[ς]η, Ζεύς,
Εἰ[ξ]ιλικί, Λυκίλλαι, Με[τα]δικῇ, Χάριτες, | μ[ε]λ[ε]τ̣ώ̣σ̣α̣τε | Φ[ί]ρ̣[ε]τος.

Mannumissionem hic haberi intellexit Paris, sed priorem partem neque ad medium versum octavum intactam reliquit; quae etsi in plerisque versibus paurae nodo litterae perierunt egregiam habet difficultatem, quia verba et formulas mirum quantum a religiosarum civumodi instrumentorum mos abhorrent. Cuius discriminis causa in aetate tituli posita mihi videtur, quippe cuius litteratora quartum a. Chr. n. saeculum referat, cum iugens manumissionum Delphis et per totam Phocidem inventarum numerus tertii aut secundi, haud paucae etiam posteriorum saeculorum sint. Neque negandum est, antiqui aliquid et horridi in structura et conezione enuntiatorum cerni. Supplementa mea non sequo certa esse omnia probe scio. De primo enuntiato, quod ab initio mutilum est, lubricum est iudicium, etsi de participio [ἀφ]ε̣ὶλον quidem non videtur dubitandum. Sumpsi Pherecta ex condicione manumissum esse, ut partem pretii statim numeraret, partem se debere confiteretur et stato die pendere; quod si facere neglexisset, manumissionem irritam fore. Activum κατεθε̣ὶλ̣ε̣ῖτο (vs. 3) etiam in titulo Tithoreusi occurrit, quum vulgaris harum tabularum usus medium postulet. Vs. 4 fin. nomen patroni qui manumisit scripsi cum erat. Vs. 5. 6 [συνδικ]ε̣ῖσα mihi non ab omni parte placet, cum quia ambitus lacunae vix huic supplemento sufficit, tum quia vox desideratur, cuius vis aliquanto latius patet; nam hoc enuntiato manifesto idem dicitur, quod in recentioribus tabulis prolixius sic fere exprimi solet: *ἐξεῖναι δὲ πρεσβεῦσαι ὑπὲρ αὐτὸν τῷ Δὶ τῶν Φωτέων, ἀνυπεύθυνον ὄντα καὶ ἀζήμιον πάσαι δίκαι καὶ ζημίαι.* Mira brevilocuentia vs. 7. 8 populi consensus (de quo cf. quae dixi ad n. 109) indicatur, neque tamen quicquam hic est, quod cum sermonis usu pugnet; immo simplex verbum *αἰνῶ*, quo Attici fere

Digitized by Google

alutiment, apud alias gentes Graecas de eo proprie usurpatur, qui alium sententiam suo assensu comprobat. Adde quod certe compositum ὁμοιοῦν et substantivum ὅμοιος in litteris publicis Delphorum simili vi usurpata esse solitum (Syll. Inscr. Graec. 223, 28. 32). Decrum enumeratio, quibus Pheres libertatem suam tutandam commendat (vs. 8—13), item sine exemplo est, sed prope ad eam accidit formulam, quam in manumissionis tabula Aetolica (v. infra Part. IV) legimus: Πολίσματος Αἰτω[λ]ῶν τὸν θεῖον Σωτῆρα Δι[ό]δ[ω]ρον ὑπὲ Δία Τὸ Ἀθάνα.

120—127 Lapis calcarius leucophaeus, cuius figura infra delineata est; altitudo (*ba*) 0,64, latitudo ab inferiore parte (*ab*) 0,75, a superiore (*cd*) 0,42, crassitudo (*cd*) quae exstat (nam a postica parte lapis fractus est) 0,38. Planicies *A* titulum n. 120, *B* n. 121—123, *C* n. 124—127 habet. Lapis quondam inaedificatus erat in ecclesia S. Georgii, nunc translatus est in museum vici *Drachmani*. Inscriptionem n. 120, quae est in superficie *A*, ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 379, titulos litteris *C* E. Curtius Anecdota Delphica p. 74 n. 39 (inde repetiverunt Rangabé *Ant. Hell.* 953—956; F. Beehtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 71 n. 1532). Multo plenius et accuratius P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 376 n. 16. Omnia excripsit Lolling, qui monet in latere *B* infra reliquias titulorum a se exaratas etiam alia id genus instrumenta incisa fuisse, sed omnia ita detrita, ut vix quicquam, quod operae pretium sit, legi possit.

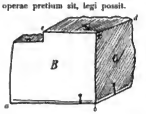

(120)
Ε Ο Σ Τ Υ Χ Α Ν Α Γ Α Θ Α Ν Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Ρ
Ο Υ Σ Υ Ν Ε Δ Ρ Ι Ο Υ /// Α Ν Δ Ρ Ο Κ Λ Ε Ο
Λ Η Σ Ι Α Τ Ω Ν Σ Υ Ν Ε Δ Ρ Ω Ν Τ Ρ Ι Α Κ Α Δ Ι
Ε Ι Σ Α Λ Κ Ι Π Π Ο Υ Α Φ Ι Ε Ν Τ Ι Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Α
Δ Ε Σ Σ Ω /// Ν Ι Κ Α Ν Μ Η Τ Ε Β Ε Ρ Ε Ν Ι Κ Α
Μ Η Θ Ε Ι Σ Μ Η Δ Ε Κ Α Θ Ο Π Ο Ι Ο Ν Τ Ρ Ο Π Ο Ν
Ε Ι Δ Ε Τ Ι Σ Κ Τ Α Δ Ο Υ Λ Ι Σ Ο Ι Τ Ο Σ Ω Σ Ι Ν Ι
Α Σ Σ Κ /// Λ Α Π Ι Ω Ι Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Μ Ν Α Σ
Σ Ι Ν Ι Ρ /// Α Κ Α Ι Τ Α Ξ Ε Κ Τ Α Υ Τ Α Σ Κ Α Ι
Δ Η Ν Κ /// Α Ι Π Ρ Ο Ι Σ Τ Α Σ Θ Α Ι Α Υ Τ Α Σ Κ Α Ι
Θ Α Ι Ε /// Π Ι Τ Ω Η Μ Ι Σ Ω Τ Ο Υ Ε Π Ι Τ Ι Μ Ι Ϛ
Δ Ε Η Μ Ι Σ Ο Ν Π Ο Θ Ι Ε Ρ Ο Ν Τ Ο Υ Α Σ Κ Λ Α Π Ι
Τ Ι Μ Α Ι Ν Ε Τ Ο Σ ////////////////////////////////////// reparo
////////////////////// Α Λ Λ Α Ι Κ Ρ Α Τ Ε [ΟΣ]////// reparo

B

(121)
Χ Κ Λ Ι Σ Ι Ε Ι Σ Τ Ο Υ Α Σ
Η Μ Ι Σ Ω Ι Τ Ο Υ Ε Π Ι Τ Ι Μ Ι Ο Υ Τ Ο Δ Ε /// Λ Ι Σ Ο Ν Ε Σ Τ Ω
Ε Ο Σ Ε Υ Σ Ε Ν Ο Σ Ε Ρ Μ Ο Σ Ξ Ε Ν Ο Υ Α Ρ
Ξ Ε Ν Ο Π Ε Ι Θ Ε Ο Σ
(122) Ο Σ Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Υ
Ε Ν Ε Ν Ο Μ Ω Ι Ε Κ Κ Α Η
Α ////////// Ο Φ Ε Λ Ι Ω Ν Α Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ο Ν
Ϛ Η Ε Ρ Μ Ι Σ /// Υ Ν Ε Υ Δ Ο Κ Ε ////////// Α Σ Κ Α Ι
Α Δ Ο Υ Λ Ι Ξ Α Σ Θ Α Ι Μ Η Θ Ε Ν Α
Ξ Σ /// Ω Κ Α Ι Α Ν Ε Π Α Φ Ο Σ Ε Ϛ Τ
Ι Σ Α Τ Ω Ο Κ Α Τ Α Δ Ο Υ Λ
Ν Τ Ω Α Σ Κ Λ Α Ρ Ι Ω Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ
Ο Ε Σ Ι Ω Σ /// Ν
Ι Α Λ Λ Ο Σ Ο
Η Μ Ι Σ Ο Ν Ε Σ Τ Ω Π Ο Θ Ι Ε Ρ Ο Ν
Ϛ Ν Υ Μ Ο Υ Σ Τ Ρ Α Τ Ά Ν
(123) Ν Δ Ο Υ Σ Ω
Λ Ι Σ /// Μ Α
Σ Π
Ϋ Θ Ι Λ Ε
Π Λ /// Σ Λ Σ Α Ν /// Ε Ρ Ι Α Υ Τ /// Σ
Ϲ Σ Ω Ν Ϋ Δ Ε Η Ϛ
Λ Γ Σ Σ Ι Ν Α Λ Λ Ο
Ϛ Ρ Α Τ Ι Σ Τ Ο Υ
Ι Ε Υ Δ Ο Κ Ε Ο /// Σ Α Σ Ν Ο

Digitized by Google

C

(124) ΙΤΥΧΑΙΑΡΧΟΝΤΟΣΝΙΚΑΝΔ
_ΥΟΝΤΟΣΔΕΤΟΥΣΥΝΕΔΡΙΟΥΣΤΨ
ΙΑΡΕΚΛΗΣΙΑΙΑΦΙΗΤΙΑΣΩΤΟΔΩΡ
ΚΑΙΥΘΕΡΟΝΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΕΑ
ΜΗΘΕΝΕΣΤΩΔΕΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΑΣΘΑΙ
ΔΡΡΩΙΜΗΤΕΑΛΛΑΞΙΜΗΘΕΝΙΜΗΔΕΝΑ
ΤΕΙΣΑΤΡΩΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΟΜΕΝΟΣΑΥΤΟ
ΤΡΙΑΣΚΑΔΑΥΙΩΙΚΑΙΟΜΟΙΩΣΕΛΕΥΘΕΡΟ\
ΘΩΣΑΝΥΠΕΡΙΑΥΤΟΥΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΟΙΑ
ΣΕΛΑΡΙΟΥΚΑΙΑΛΛΟΣΟΘΕΛΩΝΕΠΙΤ
ΟΣΩΝΜΑΡΤΥΡΕΣΕΥΕΛΠΙΔΑΣΥΓ
(125) ΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΙΨΟ
ΩΣΙΟΝΑΓΥΛΟΣΔΙΟΚΛΕΙΔΑΝΚΑΙΤΑΝΘΥΓ
ΜΑΡΕΚΛΗΣΙΑΤΩΝΣΥΝΕΔΡΩΝΓΡΑΜΜΑ
ΕΠΕΙΚΑΤΕΒΑΛΟΝΤΑΛΥΤΡΑΤΑΕΚΤΩΝΥΟΛ
ΤΟΣΤΟΥΔΣΕΛΑΡΙΟΥΘΕΥΚΡΙΝΕΟΣΤΟΥΘΕΩ
ΑΝΜΗΔΕΚΑΛΛΙΔΑΜΗΤΕΑΥΤΩΙΣΩΣΙΝΕΙΜΗ/
ΤΕΑΥΤΑΣΤΑΥΤΑΣΜΗΘΕΤΑΤΑΥΤΑΝΥΠ\
ΤΕΙΣΑΤΡΩΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΟΜΕΝΟΣΑΡΓΥΡΙ
ΟΜΟΙΩΣΚΑΙΥΘΕΡΑΙΟΝΤΩΣΑΝΕΔΙΕΓΔΙ ΔΕ
ΧΟΙΟΝΤΕΣΚΑΙΟΙΕΡΕΥΣΤΟΥΔΣΚΑΔΑΥΙΟΥ
ΓΕΥΘΥΝΟΣΕΩΝΑΡΤΥΡΕΣΤΑΥΣΕΑΣΕΙΦΙΕΙΡΑΣΥ
(126) ΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΝΙΚΑΝΔ_
ΝΟΣΤΡΙΤΟΥΕΝΕΝΝΟΜΩΔΕΚΑΡΧΕΣΙΑΣΤΩΝ
ΑΡΑΜΕΙΝΑΣΑΝΔΙΑΝΙΑΧΡΙΚΑΣΠΗΔΙΑΝΗΘΕΣ
ΣΙΑΝΔΛΑΔΑΚΑΙΕΥΘΕΡΑΣΕΤΠΑΚΑΙΑΝΕΨΑΦΟΣΔΙΩΝ
ΜΙΑΝΨΟΘΙΕΡΟΝΤΡΑΣΚΑΔΑΥΙΩΡΑΡΓΥΡΙΟΥΤΑΔΑΝ
ΑΡΧΟΝΤΕΣΟΙΑΕΙΝΑΡΧΟΙΟΝΤΕΣΚΑΙΟΙΕΡΕΥΣΤΟΥ
ΕΠΙΤΙΜΙΟΥΤΟΔΕΗΜΙΣΟ ΙΙΙΙΙΣΤΑΤΩΠΟΘΙΕΡΟΝΤΟΥΑ
ΑΡΙΣΤΟΤΙΜΟΥ
(127) ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΑ ΟΝΤΟΣΝΙΚΩΝΟΣ
=ΝΕΝΝΟΜΩΙΕΚΑ ΑΤΩΝΣΥΝΕΔΡΩΝ

vacuum spatium unius versus

ΟΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΟ ΣΣΑΤΗΡΙΝΑΡΓΥΡ
ΔΙΚΑΣΕΣΘΩΣ ΕΡΙΑΥΤΑΣΟΙΑΡΧΟ
ΟΥΕΓΙΤΙΜΙ ΡΕΣΠΡΑΚΛΕ.Τ

120 (Θ)ιὸς τύχαι ἀγαθᾶι. Ἄρχοντος Μ[..... γρ]αμματέοντος | δὲ τῆ[ι συνεδρίαι· Ἀ]θηναγόρᾳ, μηνὸς ..... ἐν δὲκάτηι ἐκκλ[ησίαι τῶν συνέδρων, γραμματεύ· | Βερενίκα ..... ιαι .....]ρος Ἀλκί[ου]ν ἀφίκετο Ἐλευθ[ερ]ὰν Σικυώνων. καὶ ἀπαντησάντ[ων] | δὲ Σ[ικ]υωνίων μετὰ Βερενίκα [ἐστιν .....]ος μεθ' ἑτέρων· | μεθ' ἃς ἐπορεύοντο αὐτοὺς· | οἱ δὲ τὸν κατ[η]φειλῆ[σ]τατα Χαιρ[ε]ᾶν, ἀπαντώσαν πεδ[ίο]ν τῆ[ι] | Λεπτολεωῖ ἀρχομέν μενῶι [..... τοὺ δικάσ]τας Ἐλευθ[ερ]ὰν ἀπὸ τὰ ἴσα τοιοῦτ· καὶ [ἐξέστω τῷ Φίλωτι συ]|[ὸν καὶ πρόστασθαι αὐτὸν καὶ [εἰς Ἐλευθερ]ὰν ἀφικεῖ[σθαι ἐπὶ τῷ ὥιήτῳ τοῦ ἐπιτιμίου ἀνυπεύθυν ὄντι καὶ ἀξιώμῳ. τῷ] | δὲ ἄιιωνι πεδ[ίαν τοῦ Ἀπολλωνίου ἔστω. μάρτυρες]· | Ταυσίστου [.....]ος, Κ]αλλιμήστους.

121 [... καὶ ἐγδικαζέσθωσαν περὶ αὐτῶν οἱ ἄρχοντες οἱ ἐπὶ ὑπο]|χ[ῶι ὄντες] ποῖ[ι δ' ἀ]φ[ί]κηται τοῦ Λητ[ωΐου καὶ ἄλλοι ὁ Φίλων | ἐπὶ τῇ ὥιήτῳ τοῦ ἐπιτιμίου, τὸ δὲ [ἡμίτιον ἔστω τοῖ]ς Ἀπολλωνιά[ταις μάρτυρες· | .....]ου, Εὐξένους Ἐρμαξίνου, Ἀμ.....], ... Σπουσίδου.

122 [Ἀγαθῆ τύχῃ. Ἄρχοντος .....]ος, γραμματεύοντος τοῦ συνεδρίου | .....], ἐν δεκάτηι ἐκκλησίᾳ, ἀφίκετ ὁ τοῦ ἐπιτιθ[ε]ὶ δεύλου] Ὀφελίωνος Ἐλευθερ[ὰν .....] .....]η Ἔρωτ, [τ]ουτοδοκιμ[ούσ]ᾳ[ισε καὶ τοῖσ μετ]οῖσ ..... μὲ ἐξέστω δὲ | Ὀφελίωνι κατηγδικάζ]εσθαι μεθὲν μεθὲν [μεθὲ ἀπὸ ἑνὸσ τρίτου, | ἀλλ' Ἐλευθέρου ναυ][ή]σ[ᾳ(?) καὶ αὐτὸσ]φορ ἔστω. εἰ δέ τισ ἀπαιτοῖτο ἐ κατα-

δικ[ά]ζοιντο· πεδίαν τῷ Ἀπολλωνίῳ ἀρχομέν [τελώντων, | ἐγδικαζ]έ-σθ[ω]σαν[ω· [δὲ οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ | Ἀπολλωνιῶ καὶ ἄλλοσ ὁ Φίλων ἐπὶ τῷ ὥιήτῳ τοῦ ἐπιτιμίου, τὸ δὲ] ἥμισυ ἔστω τοῖσ Ἀπολλωνιά[ταις μάρτυρες· | .....]ωνίου, Σεράστου .....

123 Vs. I [γραμματεύοντος τοῦ συ][ν]εδ[ρ]ίου Σω.....]· ve. 2 [Καλ]λι[σ]θ[ένει; ve. 5 κλ..σατον [π]ρὸ αὐτ[ῶ]ν; ve. 6 [ἀπωσ]ώ[σε ὡ, τὰ δὲ ὑφέστω ἔστω πεδ]ίον τῷ Ἀπολλωνί[ῳ]; ve. 8 [α]ρχαίστερ[ος ve. 9 [..... συνεγκαλεσάντοσ Νε.....

124 [Ἀγαθῆ]ι τύχηι. Ἄρχοντος Νικάνδ[ρου τοῦ ....., γραμματ]ε[ύοντος δὲ τοῦ συνεδρίου Ἐκ[..... μηνὸσ ..... ἐν δεκάτηι ἐκκλησίαι, ἀφίκετ Ἀγησάνδρ[ου] | Διονύσιον, συνεπιδικασάντοσ καὶ ....] | μὲ ἐξέστω δὲ κατακαλεῖσθαι [..... μέτε Λυσιτ]έλουσ μέτε ἄλλῳ μηδενὶ μηδὲ ἀπὸ ἑνὸσ τρίτου, ἢ ἀεὶ γεω-σάτω ὁ κατακαλεσάμενοσ αὐτὸν ἀρχομέν τελώντων πεδίᾳ· | τῷ Ἀπολλωνίῳ καὶ ἐκείνοι Διονύσῳ ἔστω ....., καὶ ἐγδικαζ[έ]σθωσαν περὶ αὐτοῦ οἱ ἄρχοντες οἱ ὑπ[ὸ ὑπ]ομν[ὶ ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺσ τοῦ Ἀπολλωνιοῦ καὶ ἄλλοσ ὁ Φίλων ἐπὶ τῷ ὥιήτῳ τοῦ ἐπιτιμίου ἀνυπεύθυν εἶσ ὧν. μάρτυρεσ· Εὐκλείδησ Πυ.....]ου .....

125 [Θε]ὸσ τύχαι ἀγαθᾶι. Ἄρχοντοσ Πα[.....], ἀφίκετ ....., Σίμωνοσ, Ἀγέλαοσ Δαοκλείδα καὶ τῶν Συμβιετέρα αὐτὸσ Κολλᾶσ, ἐν δὲ-σμῷ ἐκκλησίᾳ τῶν συνέδρων, γραμματεύοντοσ .....], | ἐπεὶ κατέβαλον τὰ λύτρα τὰ ἐκ τῶν πολέμων, ἀφικετ[έ]θησ τοῦ Ἀπολλωνιοῦ Θεοκρίτου τοῦ Θεόξενοσ. καὶ κατὰ πατάδικ[ά]στον ..... Διόδλεμον

Digitized by Google

μηδὲ Καλλιθὲ μήτε σύντ' ζεύξει, μηδὲ ἄλλος μηδείς, μήτε σύνταν ταῦτα μήτε τὰ τουτοῖ ὑπῆρχοντα, μηδὲ καθ' ἑνὸῦ τρόπου, ἃ ἐπιβεβαιοῦντα ἢ κατασβολιζόμενος ἀρχμεῖον τοὐτων πεδίφεον τῷ Ἀπολλωνι, καὶ | ἐμόνος βολόμενα ἐόντων, κ[αὶ] ἐγβεβαιζόσθων περὶ αὐτῶν οἱ ἀρχοντε οἱ δεὶ ἐνφρίζοντα ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπολλωνιὸ [καὶ ἄλλος ὁ βόλων ἐπὶ τῷ ὥιπῳ συμβεβούλευκε ἰδίω. μάρτυρες· Αντίοις Εὐφανέα, Σν.....

126 [Θεῖος τύχαι ἀγαθᾶι. Ἄρχοντος Νίκωνος, [ἀφ]ὲτο Δὸν Δυσ-]δίφεον | μη[νὸς τρίτου ἐν ἐννεμι ἐκκλησίᾳ τᾶν συνλλων ..... σίων | ν]ομοφυλάκων Δίων ἄγχι τὸ ζῶιν Δίων, μὶ ἐξ[ίστω δὲ κατασβολιζεσθ]αι .....]ρτων, ἀλλὰ Δυσδίφεα ἔστω καὶ ἀνέπαφα Δυσδ[ί- ἀποστασίαν δὲ ἃ κατασβολιζόμενος ζημίμαι πεδίφεον τῷ Ἀπολλωνῖ· ἀρχμεῖον τάλαν-]τον. ἐγβεβαιζόσθων δὲ περὶ αὐτὸς | οἱ ἀρχοντα οἱ δεὶ ἐνφρίζοντα ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπολλωνιὸ ἐπὶ τῷ ὥιπῳ τοῦ ἑαυτοῦ, τὸ δὲ γεγραμ ἐγτω πεδίφεον τοῦ Ἀπολλωνιῶ. μάρτυ[ρες· Ἀρτεπάων.....]

127 Ἀγαθᾶ τύχᾳ. Ἄρ[χοντος Νίκωνος, [ἀφὲτο Δυσδίφεω ....] | ἐν ἐννεμι ἐκκλ[ησίᾳ τᾶν συνλλφων [Σωτ]ᾶρ. ἀναιρεῖται δὲ] | ὁ κατασβολιζ[ό]μενος Χαιτᾶν ἀρχμεῖον τάλαντον πεδίφεον τῷ Ἀπολλωνιῶ. καὶ | ἐγβεβαιζόσθων αὐτ[ὸ αὐτὸς οἱ ἀρχόντες καὶ ἄλλος ὁ βόλων ἐπὶ τῷ ὥιπῳ | τῷ ἑαυτ[οῦ]αι. μάρτ[υρες· Ἡρακλ[ί]δης .....].

Ut in universum has litteras secundo a. Chr. n. saeculo exaratas consuetisque formulis conceptas nihil memorabile lateat, sic tantum n. 125 ab reliquis non uno nomine discrepat. Cuius rei causam hanc potissimum opinor, quod mulieres captivae hic manumittuntur pretio, quo ex locutum dicione solutae erant, illis qui redemerant reddito (vv. 4). Sane Pacis hic τὸ ἐν τῶν τέλεων τόπων supplevit, sed neque hoc dicendi genium, quo articulus alteri substantivo additur, alteri non item, sermonis usui accommodatum est, neque credibile pretium, quo servi se redimerent, lege civitatis definitum fuisse. Item vv. 6 nequeo cum editore primo facere, qui Καλλιθὲ et Ζεύξει virorum nomina dativo casu usurpata statuit et σύντ' legit. Sane singulare est, quod in qui mannissit non modo in servitutem redimbere, sed etiam (invitus) matrimonio sibi iungere (σύντ' ζεύξει) vetatur mulieres, sed id cum earum condicione et sorte de qua supra dixi cohaerere videtur, neque enim vernaculae vilesve servae sunt, sed mulieres honestae et ingenuae, quae captivitate libertatem amiserunt. Ceterum subiecti vice in hoc enuntiato is fungi videtur, qui sub finem versus primi primo inter eos qui manumittunt loco nominatus erat; neque enim, ut Peris putat, illi duo quorum nomina exstant soli id fecerunt, quia sic nonnisi mulieres capitativa conlungenda fuerint. Quae post versum sextum legunter ea ad pedis membrum (μέτ' κατασβολιζέται) modo spectare, non etiam ad alterum (μέτε σύντ' ζεύξει) sponte patet, sed hoc hyperbati genus non habet, quod reprehendatur.

128 Tabula mermoris leucophaei, a. 0,70, l. 0,70, c. 0,45, inventa in ecclesiola S. Ioannis, exstat in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Peris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 381 a. 18. Exscripsit Lolling.

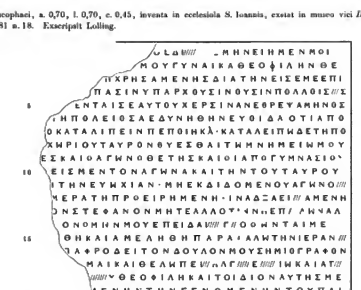

.....πρὸ]ν δὲ δ[ε]δ[ό]χθαι· τὰν μὲν πα | [.....
τὸν φιλτάτου] παν γραπῖαι θεοφίλου θε[ῖ]ναι .....]
χ]ρηματίσαι δὲ τὸν εἰς ἐκ]κ[λ]ησίαν .....] πᾶσιν
ὑπάρχοντα, οὗτιν πολλοῖς, [ῖ]ᾶ[ι] .....]
ἐστιν· χρηστὸν ἀνδ[ρ]ὸ[ν]ἀπάρχ, δε [.....] τῇ πόλει
ἀσφ ἐδοκ[ί]μαν τῷ δῆμῳ δὲν ἀπὸ | .....] πατρίδ[ι] λαπὶ
πεποίθασι. πατελαλὼν δὲ τῇ πό[λει χρηῖζον .....] αὐτὸν ἐπὶ τὸ
προσέδου τοῦ] χρωῖν ταῦρο Διόσθαι τῷ μεγάφῳ μεν | [καὶ ἀγόμα τὸ-
Διόσθαι ..... οἱ τε ἀρχ]οντὲς καὶ ὁ ἀγωνοθέτης καὶ οἱ ἀπὸ γραμ-
ματίον | ..... πὸς μὲν τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν τοῦ ταύρου | [Διόσθαι καὶ ..... καθ' τὸν ἐλευθέρων ἀγῶνὰ | .....
..... τῇ ἑβδόμᾳ τῇ πρωτομηνίᾳ. ὅπα δὲ ἀδ[ε]ἰαν | [ἐ

του ἀγῶνος ὠνῶια, καθὼς ἀπαγγειλάτω μέτε τῶν στεφάνων μέτε ἄλλο τι [τῶν] ἐκ[κ]λ[ησίαν, πλ][ὴ]ν ἐπισθίτω αὐτοῖ. ..... τῶν ἀπο-
βρόντων μου, ἐπειδὴ[περ] περιδόσεται μοι, [[.....]σεως δὲ μεθὲ τούτων, ἃ παρέχουσιν οἱ διηγ]όμενοι, καλλιῶδ, παραιτῶ τὸν ἱερέα [γυμ-
ναστίαν(?) .....]ξιπαρέχοντον δεδόλον μου συκ[ε]παγγα-
γόν[τα .....]ασι καὶ δίζαν .....]ν καὶ δεῖ[.....]
.....] γνοι μὲν θεοφίλα καὶ τὸ ἴδιον αὐτὸν .....]
.....]αίσιν τὸν γραπῖσιν τοῦ παμβίβε .....
...]ασιν πασίτρασιν ἀπτασθαι αὐ[τ .....]
...] δυσδοκεῖ τρέτον ἔχω | ..... χρη[.....].

Digitized by Google

Testamentum hominis divitis Elatensis, quo praecipue de sacrificiis, certaminibus aliisque exercitationibus, quibus sepulcro ipsius honos habendus esset, satis accurata praecepta continebantur. Paullo plura restituere conatus sum quam primus editor, sed tam multa a sinistra perisse apparet, ut de plerisque versibus supplendis plane desperandum sit. Secundi p. Chr. n. saeculi esse videtur.

129 Lapis a. 0,90, l. 0,50, c. 0,22, non lasvigatus, inventus in vico *Sfaka* sito prope Elateam in via quae Opuntem fert, nunc translatus in museum *Drachmani* in museum. Ex ectypo chartaceo, quod confecerat I. Bileo, ed. P. Foucart *Bull. de corr. Hell.* VIII (1884) p. 216 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 70 n. 1531; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 232 n. 229 *bis*). Exscripsit Lolling.

ΕΝΘΟΙΓΑ
ΝΑΚΕΙΟΙ
ΘΥΟΝΤΑ
ΣΚΑΝΕΝ
ΓΥΝΑΙΚΑ
ΜΕΓΑΡΙΜΕ

Ἐν τῷ Διονυσίῳ | Σθένια | σκανῆσι | γυμνικὰ | καὶ παρίμε[ν].

Litteratura nondum Ionica est, sed nulla habet remotioris antiquitatis vestigia, ut vix dubium sit, quin finem saeculi a. Chr. n. quinti non ita multo excedat tituli aetas.

130 Basis marmoris candidi, a. 0,47, l. 1,35, c. 0,70, a postica parte fracta, Elateae (*Lefta*) inter rudera ecclesiolae Panagiae, ubi liminis inferioris vice in porta quadam fuscia esse videtur. Titulus in partis anticae angulo sinistro superiore. Ab hac parte alius lapis cum hac commissus fuit, a dextra non item. In superficie complura formamina, ex quibus appareat alios lapides, planibus scilicet statuarum, huic impositos fuisse. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 367 n. 9 (E. Cougny Anth. Pal. III p. 587 n. 1014; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 174 n. 339). Exscripsit Lolling.

ΠΟΝΤΙΩΙΙΓΡΟΜΕΔΟΝΤΙΡΟΣΕΙΔΩΝΙΚΡΟΝΟΥΙΕΙ
ΗΓΟΛΙΣΕΥΣΑΜΕΝΗΤΟΥΣΔΑΝΕΟΗΚΕΘΕΙ
ΗΜΙΘΕΟΥΣΕΣΩΤΗΡΑΚΥΡΕΡΡΟΓΟΝΩΝΤΕΚΑΙΑΥΤΩΝ
ΚΑΙΓΗΣΚΑΙΤΕΚΕΩΝΚΑΙΣΦΕΤΕΡΩΝΑΛΟΧΩΝ

Totus titulus accurate *στοιχηδὸν* exaratus est, praeterquam quod vs. 1 duplex Ι in unius litterae spatium venit. Sub finem eiusdem versus, ubi Paris ΧΡΟΝΟΥ legit, Κ distincte in lapide legi testatur Lolling.

Ποντίῳ ἐκπαύσαντι Ποσειδῶνι Κρόνου υἱεῖ
ἡ πόλις εὐξαμένη τοὐπὶ ἀπόδοσιν δηῶ
ὑμνοῦσα σωτῆρος ὑπὲρ κράτεος τε καὶ αὐτῶν
καὶ γᾶς καὶ τέκνων καὶ σφετέρων ἀλόχων.

Elateenses aliquando per belli pericula voverant se, si patriam feliciter ab hostium vi atque oppugnatione defendissent, heroum quorundam (τῶν Διὸν τε Δ), quibus salus civitatis praecipue deberetur, imagines Neptuno consecraturos esse. Quod cum voti compotes facti praestitissent hasi simulacrorum hos versus inscalpendos curaverunt. Quinam fuerint illi heroës editores etsi pro certo pronuntiare non licet, tamen Dioscuros significari omnium maxime probabile videtur cum quia horum natura illae partes in tuendis per belli vicissitudines civibus accommodatissimae sunt, tum quia eos Elateae cultos esse testatur titulus n. 129, 1, cum *Γοναιτίων* mentionem faciat. Alium viam sane secutus est Paris, cum de Phoco heroë eponymo Phocensium cogitans monumenti originem ad narrationem de antiquissimis Phocensium cum Thessalis certaminibus (Paus. X, 1) revocaret. Sane litterarum huius tituli filo bello plus quam saeculo recentiorem esse; sed fortasse monumentum vetustate collapsum aliquando restitutum eoque tempore titulum antiquum novicia litteris repetitum esse. Neque vero ulla est causa, cur monumentum et carmen ea aetate, quam monstrat litterarum forma, id est quarto a. Chr. n. saeculo, vetustiora esse nonamus. Quod bellum voto et dedicationi ansam dederit, in tanta rerum Phocicarum obscuritate in medio relinquendum est. Sane de bello sacro vix cogitari licet; sed etiam priora saeculi quarti tempora acutiorum carebant incursionibus hostium in Phocida factis, per quarum occasiones tale quid accidere potuerit (cf. Xen. Hell. III, 5, 4. V, 2, 33. VI, 1, 1. 2, 1. 3, 1. 4, 2. 17. 21. 27).

131 Basis marmoris leucophaei fracta in duas partes, a. 0,38, l. 0,63, c. 0,30. Versus epigrammatis inter lineas leviter incisas. Artificis titulus (vs. 7. 8) satis negligenter exaratus. Pars dextra (*b*) solmodum detrita. Effossum utrumque fragmentum in parietinis templi Minervae transmissumque in vicum *Drachmani*, ubi exstat in museo. Edd. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 344 n. 14; E. Loewy *Inschr. griech. Bildhauer* p. 388 n. 155 *c* (E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 176 n. 343). Exscripsit Lolling.

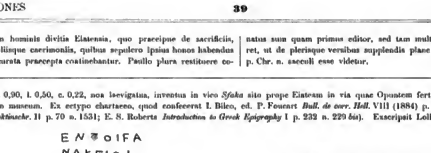

a *b*

[Ἡ]άνε' Ἀθανάη, τόδε [δ]ῖξαι ἱαπαφὲ σῆμ[α],
τὰ κρίνον ἐν χαλαῷ σ[τήσ]ειρ' ὦ – ⏑⏑ ⏑
ἐξ ἐσθλῶν ἔργων ἀκροδ[είτων· ⏑ – ⏑⏑ – ⏑]
πολλοὶς μαλλοτέγγυ φυτὶ ⏑ – ⏑⏑ ⏑

5 τῷ τῶν καὶ Εὐκλείδης Μούσαις φίλος, ἱ]ε[ῖσι ὑπὸγ]
κοινοῖ ἀσωμάτοισι εὐλογί[ας ἕσσαν.

Σπουδαίρετος Ἀγαφῶν[ι] | ἐπόησε.

Digitized by Google

Primum versum supplevit Paris, quinti supplementa mea sunt; in secundi fine nomen eius qui dedicavit, veluti Ἀγαγγέλου nimirum eiusdem memoratae fuisse existimaverim. Tertium et quartum attingere nolui, quia res nimis incerta est. Xenocratem statuarium eundem esse qui in titulis Oropiis I, 332. 336 sit et apud Plinium N. h. XXXIV, 83 Tisieratis aut ex aliorum sententia Euthycratis discipulus fuisse dicatur, summa cum probabilitate coniecit Loewy. Certe litterarum huius tirdli illius artificis aetati, id est priori tertii a. Chr. n. saeculi parti, accommodatissima est.

132 Pyramis argillacea exigua, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 38 n. 2.

ΘΕΔΩΡΙΣ
ΑΘΑΝΑΙ

Θεδωρὶς | Ἀθήνᾳ.

133 Fragmentum vasis argillacei flavi, nigro colore inducti, inventum inter rudera templi Minervae Cranaeae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 42.

ΘΕΚΕ

[..... ἀνέ]θηκε.

134 Basis rotunda lapidis calcarii leucophaei, a. 0,70, diameter sb inferiore parte 0,48, a superiore 0,46. Inventus lapis in ecclesiola diruta prope viam quae ad templum Minervae Cranaeae fert, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 375 n. 15. Exscripsit Lolling.

4a recens

Vs. 3 post ΙΚΕΤΑΙ Paris litteras ⁻O exhibet, quas Lollingius non vidit. Quae vs. 4 post Λ conspicitur littera ι, eam ex antiquiore titulo erasa reliquum esse, neque unquam aliud nomen, ut Paris opinabatur, post ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΑ scriptum fuisse adnotat Lolling.

[Δὶ Ἀνστρα]τοῦ | [τῶι δημοτρότωι | [καὶ? δι]κατρότα ἰαῖται | ...ε-
5 νυς, Δυωστράτα, | Πολλὼ.

Supplevit Paris. Πολλὼ hypocoristicum mulieris nomen est, ut Ἡδὼν (n. 35, 14. 40, 2. 43, 8) viri. Cf. Δεινὼ et Δείνων, Καλλὼ et Κάλλων multaque alia eiusdem generis.

135 Fragmentum marmoris leucophaei, a. 0,11; a superiore et sb inferiore parte exstat margo. In vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

ΙΟΣ
ΘΗΚΕ
ΤΟΑΙ

...ιος | [ἀνέ]θηκε τῆ | Ἀ]θεάδ[ι].

136 Duo fragmenta inter se contingentia tabulae marmoris candidi, c. 0,07, inventa inter rudera ecclesiae Panagiae, exstant in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 358. Exscripsit Lolling.

ΑΗΠΙΑΙΥΓΕ

[Ἀπο]λλων. Ὑγιεί[ᾳ .....].

137 Fragmenta sex tabulae marmoris albi, c. 0,045, inventa in muro substructionum templi Minervae Cranaeae, et translata in museum vici *Drachmani*. *a b c d e* ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 61. Adiuncto fragmento *f* omnia exscripsit Lolling.

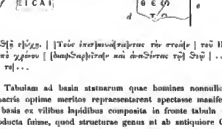

[Ἀγλεο]ξ[ὶ τὸν υἱόν. | [Τεὸς ἐνεπ]υσο[σ]ιήτας τὸν στολέ | τοῦ Πετ-
5 δώνε ἐνὶ χρόνοι | [δωκ]ραφήτα[ς καὶ ἀνα]θέτας τῆ Θεῦ | .... τα|...

Supplevi. Tabulam ad basin statuarum quae hominem nonnullum de Elatensium sacris optime meritos representarent spectasse manifestum est; videtur basis ex villibus lapidibus composita in fronte tabulo tenui marmoreo obducta fuisse, quod structurae genus ut ab antiquiore Graecorum more plane alienum, ita Romanorum aetate, cui hanc tabulam vindicant litterarum formae, omnium frequentissimum est. Dedicatas fuisse imagines Minervae Cranaeae manifestum est; neque vero manifestiam quae versibus 2—4 praedicatur ad eandem deam spectasse sed ad deum quemdam scriptores reliquias produnt. Atque etsi dubitari potest, utrum in Apollo an Neptuno fuerit, tamen huius nomen reponere mihi, quia ex a. 130, i primarias eius partes fuisse in sacris Elatensium discimus. Ceterum cum hoc elogio conferri licet 1, 1867, 5 περὶ ἱερέων δὲ τῶν τὸν Δώσιτον ἀναθέντων.

Digitized by Google

138 Fragmentum basis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,72; integer quondam lapis ea forma erat, quae infra delineata est. Etiam in sinistro latere quattuor laureae coronae, sed earum tituli, ut *e f g h*, data opera deleti sunt. Inventus lapis in ecclesiola deserta infra ecclesiam S. Theodori, exstat in museo vici *Drachmani*. Edd. Meletius Geogr. p. 336 (Boeckh C. I. G. 1731; Lebas *Inscr.* II, 819); multo accuratius P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 383 n. 20. Exscripsit Lolling.

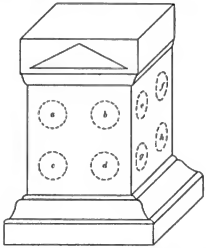

a	*b*	*c*	*d*	*e*	*f*
(corona hederacea)	(corona hederacea)	(corona laurea)	(corona laurea)	(corona laurea)	(corona laurea)
ΕΜΕΙ	ΝΕΜΕΙ	ΙΙΙΙΙΙΝΑ			*titulus perrit*
Α	Α				
g	*h*				
(corona laurea)	(corona laurea)				
ΕΦΕ	ΑΔΡΙΑ	*titulus perrit*	*titulus perrit*		
ΣΟΝ	ΝΙΑ				
	Β				

a Nisaea. b Nisaea. c d Ἔφεσον | Ἀδριάνιον *Β*. *e f* [Καίσαρι] | Ἀντίνοε *Β*[ιθυνικῷ].

Quod in titulo *cd* manifesto factum est, ut dupliciu victoriae Ephesiae monumenta duae coronae sculperentur, inscriptio vero communis per ambas continuaretur, id item in coronas *e f* cadere sumpsi, quis tituli *e* reliquiae, qui uno versu absolutus fuisse videtur, per se non sufficiunt ad integrum certamiuis alicuius nomen restituendum. Hadriani principatu (a. 117—138 p. Chr.) monumentum neque antiquius est neque si quid video multo recentius.

139 Superior pars basis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,36, l. 1,05, c. 0,77, iuxta rudera templi Minervae in colle, qui antiquitus Cranae vocabatur, nunc quod accolas aut a monte e regione sito, cui Λυκὸς nomen est, *κάστρο στὸν Λυκὸ* aut ab ecclesia diruta, quae est in meridionali collis clivo, *κάστρο τῦ ἁγίου Κήρυκο* vocatur. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 318 n. 1. Exscripsit Lolling.

ΣΕΑΣΚΑΙΠΡΕΙΜΑΤΟ
ΦΗΣΙΦΟΡΟΝΙΚΗΤΕΥΣ
Α Θ Α Ν Α ο ΕΡΑΝ

[Αὐ]τ̣οκ̣ρ̣ά̣τ̣ορ̣α τ̣ὸν υἱὸν | Ὀ]φ̣ιτ̣ι̣φ̣όρ̣ο̣ν ε̣ὐ̣σ̣ε̣β̣ε̣ύ̣σ̣α̣ν̣τ̣α̣ | Ἀ]θ̣ή̣ν̣ᾳ κ̣α̣τ̣[ὰ] [τ]ὸ̣ [ν]ί̣κ̣η̣[σ]α̣.

Vs. 1 [Θρ]ρ̣ήτ̣ιον Paris. Sed altero versu comparato vix plus duabus litteris initio intercidisse intelleges, et Lyseam Elatensem habes n. 125, 11.

140 Fragmentum marmoris leucophaei, a. 0,38, l. 0,43, inscriptionem in pariete domus Demetrii Piperi in vico *Drachmani*. Exscripsit Lolling.

Θεοῦ τ̣ε̣τ̣ο̣ς̣ ..... Σ̣ε̣β̣ῆ̣ Ἀ̣ν̣τ̣ω̣[νείν̣ῃ Σ̣ε̣β̣α̣σ̣τ̣ῇ κα̣ὶ ....] | Θεοῖς κα̣ὶ τ̣ῇ [πάτ̣ρ̣ᾳ .....] | φ̣ι̣λ̣α̣τ̣ά̣τ̣ῃ ὑ̣π̣[ὸ] ..... Κ̣υ̣ρ̣ε̣ί̣ν̣ο̣υ̣ .....ησε σ̣.....

141 Lapis summus basis alicuius cum margine ornato, infra quem titulus, a. 0,20, l. 0,38, erutus anno 1884 in templo Minervae Cranaeae. Ex ectypo chartaceo, quod miserat P. Paris, ed. E. Loewy *Inschr. griech. Bildhauer* p. 393 n. 241*e*. Exscripsit Lolling.

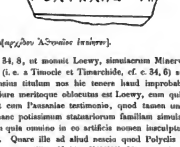

Πολυκλῆς Τ̣α̣ρ̣α̣χ̣ρ̣ῆ̣ν̣ο̣ν Ἀ̣ν̣τ̣ω̣ν̣ε̣ί̣ν̣ο̣υ̣ ἐ̣π̣ο̣ί̣η̣σ̣ε̣ν.

Pausanias X, 34, 8, ut monuit Loewy, simulacrum Minervae Cranaeae a Polyclis filiis (i. e. a Timocle et Timarchide, cf. c. 34, 6) sculptum esse refert. Eius ipsius titulum nos hic tenere haud improbabile iudicabat Paris. Sed ei iure meritoque obloquitur est Loewy, cum quis id adversa fronte pugnaret cum Pausaniae testimonio, quod tamen unum in causa esset, cur ad hanc potissimum statuariorum familiam simulacri originem referremus, tum quia omnino in eo artificia nomen inscalptum fuisse non esset probabile. Quare ille ad aliud saeculi quod Polyclis minoris, qui Timarchidis filius erat (Plin. N. hist. XXXVI, 35), opus hanc inscriptionem retulit, perquam probabiliter, siquidem et litterarum formae illius aetati (paullo post medium saeculum a. Chr. n. secundum) conveniunt et complures eiusdem familiae homines atque adeo aetates in uno eodemque loco artificiis exornando occupatos esse haud raro videmus.

142 Lapis calcarius leucophaeus, qui olim summam partem basis efficiebat, a. 0,26, l. 0,78, c. 0,48, invenius in ecclesia Panagiae, exstat in museo, quod est in vico *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 375 n. 14. Exscripsit Lolling.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΑΛΛΙΚ
ΛΗΣΘΥΓΑΤΕΡ
ΕΟΙΣ

[..... .....] Θεοδώρα Καλλικ̣[λ]ῆ̣ς̣ θ̣υ̣γ̣α̣τ̣έ̣ρ̣[α]
[..... τ]ῶν Σω̣τ̣ή̣ρ̣[ω]ν
[Θεοῖς.

Paris titulum a sinistra praeter versus tertii litteram initialem integrum esse sumpsit; sed id manifesto redargultur versuum positura, ex qua col-

Digitized by Google

ligitur vocabuli [Θ]ΕΟΙΣ litterarum mediarum O fere medium totius planitiei anticae locum tenere. Quare vv. 1 authorum parentium nomina, intervallo quodam separata, fuisse colligo, vv. 2 vero sinistram partem nomen proprium filiae occupasse. Sic habemus versus commode et aequabiliter, ut fieri solebat, dispositos. Utrum illa, quae a sinistra intercederant, omnia in eodem lapide fuerint, an alius eiusdem generis ille fuerint cum hoc communis, in medio relinquendum est.

143 Tabula marmoris leucophaei, a. 0,28, l. 1,20, c. 0,60, quae antequitim summam partem lasis attae effecisse videtur; Byzantinorum aetate caput pilae inde effectum est. In superficie duo vestigia pedum. Inventus lapis in ecclesiola diruta S. Georgii, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 371 n. 10. Exscripsit Lolling.

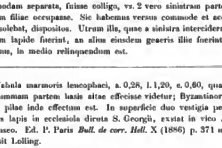

[Ὁ] δῆμος Ἐλατέων Φαύστ[ε]ι Κορνήλιον | [Λευκίου υἱὸν Σύλλαν Ἐπαφρόδιτον, ἀ]ρ[ετ]ασ[τίν]ου, τὸν ἑαυτο[ῦ εὐ]- ε[ργέτην Σω]τῆρ[α].

Faustus Cornelius Sulla Lucii dictatoris filius quaestor urbanus fuit a. 54 a. Chr., deinde quum Pompeius cum a. 49 a. Chr. proquestorem in Mauretaniam mittere Philippi tribuni plebis intercessione prohibitus esset (Caes. B. C. I, 6, 3. 4), illum in Graeciam scentus est pro quaestore (Cic. ad Att. IX, 1, 4). Proquestoris dignitatem, quam unus hic titulus testatur, per illud bellum, quod anno 48 a. Chr. clade Pompei Pharsalia finitum est, nactus esse videtur. In supplendo titulo cum aliis de causis a Parisii exemplo discedendum fuit, tum quia vv. 2 init. υἱόν, non [Κορνή]λιον fuisse ex Lollingii apographo perspicitur. Qua ex re cum in universum apparet, aliquanto plura utrimque quam prima editor statuit intercidisse, tum vero cognoscitur nullo modo versus priorius finem et tertii initium nulla interposita lacuna se exciperе posse, ut vox ἀρετασ[τίν]ου integra exstet. Neque ulla est offensio in titulorum ἀρετασίων καὶ ἀρετασ[τίν]ου (*pro quaestore pro praetore*) coniunctione, cuius alia exempla attulit Th. Mommsen *Römisches Staatsrecht* I p. 683 not. 4 (editionis tertiae).

144 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,80, l. 0,83, c. 0,32, quae olim anticam partem lasis efficiebat, cum postica pars ex alio lapide eiusdem planae figurae, qui periit, coniungeret. In hac tabula alius sedilquitor titulus fuit, quo excino hic inscriptiua est, ita ut planities non sotis accurate lavigata videatur. Inventus lapis in ecclesiola S. Demetrii, nunc exstat in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 372 n. 11. Exscripsit Lolling.

ΛΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΘΕΟΥ Φ
ΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΥΙΟΝ
ΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΥΙΩΝΟΝΤΡΑΙΑΝΟΝ
ΑΔΡΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑ
ΜΕΓΙΣΤΟΝΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥ
ΣΙΑΣΤΟ III ΜΑΤΟΝΤΟΓΓΑΑΤΕ
ΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΕΚΤΩΝ
ΑΡΓΥΡΟΤΑΜΙΕΥΤΙΚΩΝΚΑΙΤΑΝ
ΕΥΤΙΚΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΗΝΕΠΙ
ΜΕ/ΕΙΑΝΠΟΙΗΣΑΜΕΝΩΝΤ-
ΦΑΛΟΥΙΟΥΤΕΙΜΟΞΕΝΟΥΚΑΙΤ-
ΦΑΛΟΥΙΟΥΑΡΙΣΤΟΤΕΙΜΟΥΤΟΥ
ΙΕΡΕΩΣΤΟΥΠΥΘΙΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, θεοῦ | Τραιανοῦ Παρθικοῦ υἱόν, | θεοῦ Νέρουα υἱωνόν, Τραϊανὸν | Ἁδριανὸν Σεβαστόν, ἀρχιέρέα | μέγιστον, δημαρχικῆ[ς ἐξουσίας τὸ ιγ', [ὕ]πατον τὸ γ', Ἑλλήνων ἀ[ποκτίσαντα καὶ] ὅλως ἐν τῶν | ἀργυρεμπολικῶν καὶ τοιχ[ι]ουτικῶν χρημάτων, τὸν ἐκ[πάλαι] κοσμούντων Τ[ίτιον] | Φλάουιον Τιμοξένου καὶ Τ[ίτιο] | Φλάουιον Ἀριστείδου, τοῦ | ἱερέως τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος.

Hadriani octavum tribunicisse potestatis annus 124 p. Chr. est, quocum etiam tertius consulatus coniunxit, quem ille cum anno 119 p. Chr. gessisset omnibus reliquis principatus annis in titulis usurpavit. Pythii (non Ptolii, ut Parisio visum erat) Apollinis sacra, quae hic (vv. 13) tanguntur, in ipsa Elateensium urbe fuisse fusionem statuit est. Quid discriminis inter ἀργυρεμπολικὰ et τοιχ[ι]ουτικὰ χρήματα (vv. 8. 9) intercederet, Paris docta et subtili disputatione enodare conatus est, qui haud improbabiliter τοιῶν quidem quaestorem esse existimat, qui aerario publico praesit, ἀργυρεμπολῶν vero, cuius nulla occurrit in civitatibus Graecis ante Traiani principatum mentio, eundem magistratum, qui in occidentali imperii Romani parte *curator calendarii* appellebatur. Eius administrationem spectare ad eas pecunias publicas, quae privatis mutuae dentur, nasumque inde redemtes.

145 Basis lapidis calcarii leucophaei, fracta in duas maiores et duas minores partes, a. 0,42, l. 0,75, c. 0,55, inventa in ecclesia S. Ioannis, exstat in museo vici *Drachmani*. Edd. Meletius Geogr. p. 336 (Boeckh C. I. G. 1735) Lebas *Inscr.* II, 820); multo accuratius P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 374 n. 12. Exscripsit Lolling.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
ΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΕΥΣΕΒΗ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΒΡΕΤΤΑΝΙ
ΚΟΝΜΕΓ ΔΝΗΒΟΥΛΗΙ
ΚΑΙΟΔΗΜΟ ΑΤΕΩΝ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα | Μᾶρκον[-] Αὐρήλιον | Ἀντωνῖνον Εὐσεβ[ῆ] | Σεβαστὸν Βρεττανικὸν μ[έγ]ιστ[ον ἡ βουλὴ(ι)] | καὶ ὁ δῆμο[ς Ἐλ]ατέων.

Antonini Caracallae monumentum erectum intra annos 210 p. Chr., quo in una cum patre *Britannici* nomen assumpsit, et 213 p. Chr., quo accesserunt *Germanici* et *Fulvici* appellationes, quae hic nondum legeatur. Haec statuam patris obiit (a. 211 p. Chr.) et *fratris* nece (a. 212 p. Chr.) recentiorem esse pro certo affirmari nequit; nam etsi probabilis non est illis superstitibus annis Caracallae imaginem dedicatorus fuisse Elateenses, tamen fieri potest, ut similia illorum monumenta intercideriat.

146 Tabula marmoris leucophaei fracta a dextra et ab inferiore parte, a. 0,42, l. 0,44, c. 0,10. In superficie parvium foramen. In vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 342 n. 13. Exscripsit Lolling.

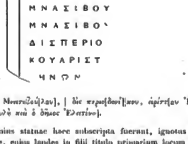

Μνασίβο[υλον] | Μνασιβούλ[ου], | δὶς στρ[α]τηγ[ήσαν]τα, ἀριστέων Ἑλ- λήνων, [τὸν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἐλατέων].

Ipse Mnasibulus, cuius statuae hasce subscripta fuerunt, ignotus est ceterosqui; at de patre, cuius laudes in filii titulo prisuarium locum habent, hanc legunter apud Pausanium X, 34, 5: τὸ δὲ Κεντηβόωνι τῶν ἀρ-

Digitized by Google

ντων τὸ κατ' ἰδί τὸν Ἑλλάνιον ἐνδημοῦντ ἀφίκετο καὶ ἐπὶ τὸν Ἑλλάνιον. ὅθεν δὲ ἀνὴρ Μυστιβούλιος (sic recte Paris legendum existimavit ex codicibus *La Lb*, qui infra Μυστιβούλου habent, quum hic sane et altero loco omnes libri in littera ι consentiant) *λέγων τὰ περὶ αὐτὸν ἀνδρῶν συντέτευχε καὶ ἀνταφροντισε πολλοὺς τῶν βαβζόντων ἕνεκεν ἐν τῇ μάχῃ. οὗτος ὁ Μυστιβούλιος ἄρσεσι γόνοι καὶ ἄλλαι συνέλαιτο καὶ Ὁλυμπιακὴν πάλαιτ κρὸς τοῦτ τρόπαιστε τε καὶ δικαστῆσι* (a. 161 p. Chr.) *στεφθεὶς καὶ τοῦ σὺν τῷ ἀγῶνι διαύλου· ἐν Ἐλατείᾳ δὲ κατὰ τὸν ἐδὼν τοῦ δρομέως Μυστιβούλιος γλαυκὸν ἔστησεν ἀνδριά.* Costoboccum incursionem Paris probabili coniectura coniungit cum eis, quae Cassius Dio LXXI, 12 de hac gente anno 174 p. Chr. ab Asingio Rhao et Rhapto ducibus ex sedibus suis expulsa narrat; tum ipsum eos errabundos in Graeciam venisse. Statuam illi, cuius titulum habemus, post id tempus, quo Pausanias illam patris vidérat, ei appositam esse non improbabiliter opinatur Paris.

147 Baxis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,80, l. 0,47, c. 0,48, inventa in ecclesiola diruta sita infra ecclesium S. Theodori; nunc est in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 375 n. 13. Exscripsit Lolling.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΙ
ΛΙΑΒΙΑΝΛΙΑΝΕΙΚΑΝ
ΙΙΙΙΙΙΙΙΙΕΞΕΙΑΝ ΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Φλαβίαν Ἀπολλω[ν]ίαν, [ἱερ]έαιναν [δ]ιὰ βίου τοῦ τε κοινοῦ Βοιωτῶν τῶν Ἀτανίων Ἀθηνᾶς κτλ.].

Integer eiusdem mulieris titulus honorarius (I, 3426) Chaeroneae exstat, quae Larisea patria fuisse videtur. Sed ut imperatorum Romanorum aetate Boeotorum et Phocensium res publicae arctissima necessitudine inter se continebantur (cf. n. 218, 4 sqq. *τὸν Βοιωτάρχην πατρὶς Βοιωτάρχαν, πάτραν δ' ἴσον, φωκηΐζ'χην*), sic illa summa sacerdotia simul in Boeotia et in Phocide gessit (*ἀρχεμένων — τοῦ κοινοῦ Φωκίων ἔθνους*), quae causa fuisse videtur, cur Elateae quoque eius statua erigeretur. De reliquis eius honoribus et sacerdotiis, quae quondam etiam in hoc lapide enumerata erant, vide titulum Chaeronensem. Vocalis *a* in syllaba finali nominis Ἀπολλω in titulo tertii p. Chr. n. saeculi nihil habet offensionis; cf. Olympia V, Inscriptiones p. 309 ad n. 179.

148 Basis exigua marmoris leucophaei, a. 0,08, l. 0,24, c. 0,18, in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 385 n. 26. Exscripsit Lolling.

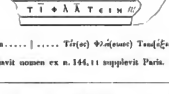

.....λον Ἀ.ε..... | ..... Τίτ(ος) Φλ(αυιος) Τειμ[όξενος .....].

Eius qui dedicavit nomen ex n. 144, 11 supplevit Paris.

149 In ansa vasis grandis argillacei inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae et translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 1.

ΑΘΑΝΑΣ
ΙΕΡΟΣ

Ἀθάνας | ἱερός.

Tituli n. 149—159 iudicant haec omnia vasa fictilia ad supellectilem sacram Minervae Cranaeae pertinuisse. Ac Paris quidem, quae Pausanias retulit de Ixaeris puerorum sacerdotum illius deae (X, 34, 6: *καὶ λευκὰ καὶ ἀπὸ ἐτῶν ἐστὶν οὐ πολλῶν τὸν ἀριθμόν*), his vasorum insolitae magnitudinis reliquiis confirmari existimat. Sed cum ex perigetae narratione appareat, cum more antiquo eiusmodi vocabulum retentum esse, miretis quod Paris neglexit ipsis titulis suum sententiam refelli. Etenim *ἀτάλαντος* ab Homero ad Pausaniam ubique feminini generis est, hic vero si omnino adiectivum adiungitur, constanter usurpatur masculinum *ἱερός* (n. 149. 156. 157. 158. 159).

150 Fragmentum marginis vasis grandis argillacei, inventum inter rudera templi Minervae Cranaeae, translatum Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 2.

ΑΘΑΝΑΣ

Ἀθάνας.
Vide adn. ad n. 149.

151 Fragmentum marginis vasis grandis argillacei cum fragmento ansae, inventum inter rudera templi Minervae Cranaeae, translatum Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 9.

ΑΘ

Ἀθ[άνας].
Vide adn. ad n. 149.

152 In margine vasis grandis argillacei, eruti ex ruderibus templi Minervae Cranaeae et translati Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 4.

ΑΘΑΝΑ .

Ἀθ[άνας].
Vide adn. ad n. 149.

153 In ansa vasis argillacei, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae et translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 3.

ΑΘΑΝΑΣ

Ἀθάνας.
Vide adn. ad n. 149.

154 Fragmentum marginis vasis magni argillacei, inventum inter rudera templi Minervae Cranaeae, translatum Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 6.

Η ΙΝ

[Ἀθ]ην[ᾶς] fuisse suspicerris, sed scrupulum movet vestigium litterae inter Η et Ν interpositae.

155 In ansa vasis grandis argillacei, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae et translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 5.

ΑΘΗΝΑΣ

Ἀθήνας.
Vide adn. ad n. 149.

156 Ansa vasis grandis argillacei, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae, translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 10.

ΙΕΡΟΣ

Ἱερός.
Vide adn. ad n. 149.

Digitized by Google

157 Ansa vasis grandis argillacei, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae, translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 9.

ΙΕΡΟΣ

Ἱερός.
Vide adn. ad n. 149.

158 Fragmentum argillae flavae nigro colore inductum. Litterae admodum negligenter inculptae. Inventum inter rudera templi Minervae Cranaeae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 46 n. 22.

ΟΣ

[Ἱερ]ός.
Vide adn. ad n. 149.

159 Ansa vasis argillacei grandis, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae, translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 11.

ΙΕΡΟΥΣ

Ἱερούς.
Vide adn. ad n. 149.

160 Discus argillaceus; supra litteras duo foramina. Inventus inter rudera templi Minervae Cranaeae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 38 n. 8.

Δ
Δ(ῆνας) Κ(ρατῆρες).

161 Parva pyramis argillacea, s. 0,02, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 38 n. 3.

in altera parte prope summum vericem:

Α Τ

in contraria parte:

Χ

Quid sibi velint hae litterae obscurum est.

162 Margo vasis grandis argillacei; littera sita 0,035. Inventus in ruderibus templi Minervae Cranaeae et translatus Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 7.

Ν

163 Stela magna marmoris leucophasi, a. 1,45, l. supra 0,57, infra 0,62. Attoma, quod fuit, excisum est. In museo, quod est in vico *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 382 n. 19 (E. Cougny Anth. Pal. III, 2 p. 590 n. 1736; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 98 n. 189). Exscripsit Lolling.

Ἐπὶ Δαμοτίμου.

Ἡ μάτηρ δὲ φιλόκνου τε κλυτὰ πατρὶς οἴδ' Ἐλάτεια
καλοῖσι Δαμοτίμου κυδαίνει λόγοις.
ἐσθλὸς γὰρ καὶ ἁμαιτὲς ἀνὴρ ἐν σωφροσύνῃ πόλιν

Θνήτοισι δαιμονίοις θνητὸν ἀπείρονα πόνον.
πολλάκι δ' ἀμφὶ τὸν μητρῷον τάφον εἰστήκων ἀίσσων
δεξιὸς ἐστιζόμενος ἐφράσατο τέκνοις χάριν.

Tertii a. Chr. n. saeculi esse videtur.

Digitized by Google

164 Fragmentum marmoris caerulei, a. 0,45, l. 0,42, quod gradus vici fungebatur in domo Nicolai Ismakopulo in vico *Drachmani*, nunc translatum est in museum. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 450 (versum primum repetivit F. Bechtel ap. Collitz *Gruech. Dialektinschr.* II p. 73 n. 1533; totum titulum E. Cougny Anth. Pal. III p. 590 n. 173c). Exscripsit Lolling.

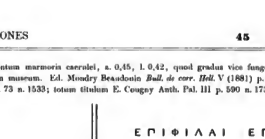

Ἐπὶ Φιλ[ι]. Ἐπὶ Διονυσί[ου].

Ὦ ξεῖν', τόδ' ἦ[θ]ελ[ον ἀ]στυφέστερον εἶναι],
ἄνδρα γεραλέον, κ.τ.λ. – – δὶ τέκνων τίνα' ἔβοτα(ε)
ὠλλεττούς Διόνυσος [– ∪∪ –]ε πιτύχ[ε].

Versum initialem epigrammatis Beaudouinus sic supplevit: ὦ ξεῖν', τόδ' ἦτέλεσ Διονύσου τὴν γενεήν, quod ut a sermone et sententia nihil habet offensionis, sic cum reliquis scripturae a Lollingio enotatis nullo pacto conciliatur; vice versa quod ipse Lollingius proposuit τὸν τε ἄνδρα accuratissime cum litterarum vestigiis superstitibus convenit, sed tam foedum vitium metricum nolim huic poetae imputare. Ceterum vix magno temporis intervallo a n. 163 distat hoc epigramma.

165 Saxum rude, fractum a dextra, a. 0,26, l. 0,72, c. 0,26, inscriptum litteris grandibus, extractum ex muro ecclesiae Panagiae et illatum in museum vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 358 n. 1. Exscripsit Lolling.

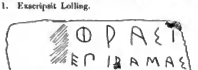

Φρασι[κ]..... Ἐπὶ Δαμασ[ι]....

166 Lapis calcarius leucophaeus quadratus, a. 0,35, l. 1,05, c. 1,10. In superficie excavatio cui immissa erat basis statuae. A dextra et a sinistra alii lapides adfinxi erant. Ad ecclesiam S. Athanasii, quae est inter parietinas Elateae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 384 n. 21. Exscripsit Lolling.

ΑΝΑΞΩ

Ἀναξώ.

167 Lapis inaedificatus in domo privata vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 384 n. 22.

ΑΡΧΙΝΟ
ΘΕΥΞΕΝΟΣ

Ἀρχῖνο[ς]. | Θεύξενος.

168 Marmor leucophaeum, a. 0,25, l. 0,95, c. 0,22, fractum in tres partes accurate inter se contingentes, in muro vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 381 n. 17. Exscripsit Lolling.

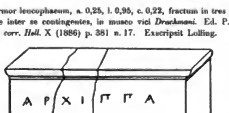

Ἀρχίνα.

169 Stela marmoris albi, a superiore parte ornata anthemio, inaedificata ad fontem in foro vici *Drachmani*. Exscripsit Lolling.

Δ Α Μ Ω
ΔΑΜΑΙΝΕΤΑ

Δαμ[ώ, | Δαμαινέτα.

170 Stela lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, in vico *Drachmani* ad domum Demetrii Piperis. Exscripsit Lolling.

ΕΡΙΤΕΛΗΣ
ΝΕΜΗΝΙΣ

Ἐπιτέλε[ς | Νεμηνίς.

171 Stela marmoris leucophaei, a superiore parte anthemio ornata, in vico *Drachmani* ad fontem quendam. Exscripsit Lolling.

ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ
rosa rosa

Εὐκλείδα[ς].

172 Fragmentum stelae sepulcralis marmoris leucophaei; a superiore parte reliquiae exiguae foliorum acanthi, quibus lapis ornatus erat, extant. In museo vici *Drachmani*. Exscripsit Lolling.

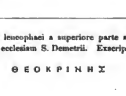

[Θ]εόδωρ[ε | ἐχαῖρ[ε].

173 Stela marmoris leucophaei a superiore parte anthemio ornata, in vico *Drachmani* ad ecclesiam S. Demetrii. Exscripsit Lolling.

ΘΕΟΚΡΙΝΗΣ

Θεοκρίνε.

Digitized by Google

174 Lapis calcarius leucophaeus coni obtusi figura; altitudo 0,34, diameter a superiore parte 0,21, ab inferiore 0,27. Inventus prope murum orientalem substructionum templi Minervae Cranaeae, exstat in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 345 n. 15. Exscripsit Lolling.

lapidis figura:

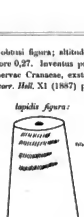

Μειλ[ί]χι[ο]ς | Δαμοστράτα, | Μίκα, | Χαιρίνα.

175 Fragmentum tabulae lapidis calcarii leucophaei, ad finitum in meridionali vici *Drachmani* parte. Exscripsit Lolling.

ΝΙΚΟΞΕΝΑ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ
rasa rasa

Νικ]ό[ξ]ενα, | Καλλικράτης.

176 Fragmentum stelae sepulcralis marmoris leucophaei a superiore parte scanthi foliis ornatae, in vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

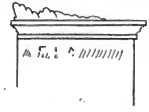

[Τ]ειω . . . .

177 Pars superior stelae crassae lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 384 n. 25. Exscripsit Lolling.

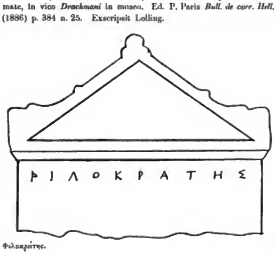

Φιλοκράτης.

178 Tabula crassa lapidis calcarii leucophaei, in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 384 n. 24. Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΑΓΑ
ΑΝΔΡΩΙ

Ἐπὶ Ἀγεσ[ι]άνδρῳ.

179 Superior pars magnae steine sepulcralis ornata anthemio, inventa Elateae, exstat in vico *Drachmani* prope ecclesiam. Edd. Meletius Geogr. p. 336 (Boeckh C. I. G. 1742); Pittakis Eph. 838 (Rangabé *Ant. Hell.* 2196); Lebas *Inscr.* II, 821. Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΓ /// ΝΑΙΩΙ
ΦΙΑΩ
ΚΑΛΛΙΔΩΡΑ

Ἐπὶ Π[ο]γνίᾳ.
Φιλ, | Καλλιδώρα.

180 Tabula lapidis calcarii leucophaei, inaedificata in vico *Drachmani* in pariete domus Andreae Eliopuli. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 384 n. 23. Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΠΡΑΞΟΙ
ΓΛΑΥΚΑ

Ἐπὶ Πραξοῖ. | Γλαύκα.

181 Lapis calcarius leucophaeus, l. 0,25. A dextra exstat margo. In vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

Ratio et argumentum tituli obscuriuscula; vs. 1 fortasse [Ἐπ]ξένα, [Καλ-λ]ξένα, [Μοσ]ξένα aut aliud huius generis nomen fuit, vs. 2 dativus nominis in -(ε)ινος cadentis agnoveris. Sed ne haec quidem certa sunt.

182 Fragmentum marmoris leucophaei, a. 0,13, l. 0,16, in vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

[. . . . . γ]ὴν Θαρ[ί]ᾳ(?) . . . .

Digitized by Google

183 Lapis calcarius niger cubi figura cui a sinistra alius adiunctus fuit, in vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

. . . . . εσσο.

184 Lapis calcarius admodum similis n. 183, sed paulin minus obscurus. Eiusdem monumenti haec esse vix possunt, quia litterae a superiore margine hic multo maiore intervallo distant, quam illic. Sed duo monumenta eiusdem generis eodem tempore dedicata haec fuisse probabile est. In museo vici *Drachmani*. Exscripsit Lolling.

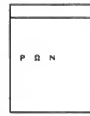

Tertium simile lapidem exstare, in qua una littera κ conspicua sit, Lollingius testatur.

. . . . . ρων.

185 Fragmentum tabulae tenuis lapidis leucophaei, a. 0,14, l. 0,18, in vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

. . . . . ης Η . . . . . .

X.

LEDON.

186 Saxum a. 0,90, l. 2,20, a dextra et a sinistra fractum, quod incolis vocatur *γρανιάνι πέτρα*, humi iacens in regione, quae vocatur *Dichile*, meridiem versus a vico *Modi*, decem stadiorum spatio a Cephisi fluminis ponte, hexagiuta passuum intervallo occidentem versus a torrente, ioxta quem via a ponte ad vicum *Modi* fert. Exscripsi Lolling.

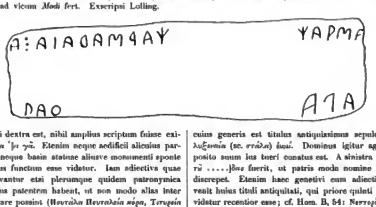

In ea parte quae intuenti dextra est, nihil amplius scriptum fuisse existimaverim quam Χαμαῖδαι 'ρι γᾶ. Etenim neque aedificii alicuius partem fuisse hoc rude saxum, neque basin statuae aliusve monumenti sponte patet; terunni potius vicibus functum esse videtur. Iam adiectiva quae a nominibus propriis derivantur etsi plerumque quidem patronymica sunt, tamen vim multo latius patentem habent, ut non modo alias inter homines necessitudines indicare possint (Νουτάλια Πευτηλεία πάρα, Τετραία γυνή est in epitaphio Larisaeo), sed etiam de rebus inanimis usurpentur, cuius generis est titulus antiquissimus sepulcralis Larisae inventus Ἡλιξωνία (sc. στήλη) ἐμοί. Dominus igitur agri Charmadas hoc termino posito suum ius toeri conatus est. A sinistra nescio an Χαμαιδαὶ ἀ ἐγὼ τὶ . . . . .δῶκε fuerit, ut patria modo nomine addito ab altero exemplari discrepet. Etenim haec genetivi cum adiectivo eominentio egregie convenit huius tituli antiquitati, qui priore quinti a. Chr. n. saeculi parte non videtur recentior esse; cf. Hom. B, 54: Νεττορίη παρὰ νῆ Πυλογενέος Διοκλῆος.

XI.

TITHORA.

187—190 Ara quadrata lapidis calcarii leucophaei, alta 0,86, lata ab inferiore parte 0,62, crassa ab eadem parte 0,53, ab omnibus partibus inscripta (in fronte tituli n. 187—190, in reliquis partibus n. 191—194), nunc pilae vicibus fungens in domo vici *Valtza*, quam possidet Ioannes Rhizos. Edd. ex latericia apographo Pittakis Ephem. 783 (in tabula lithographa errore n. 792); H. N. Ulricha Mus. Rhen. II (1843) p. 550; Lebas *Inscr.* II, 822. 823 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 159 n. 225); F. Beckstel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 83 n. 1554. 1555). Contulit Lolling.

Digitized by Google

(187)
ΓΝΩΣΙΦΙΛΟΣΚΑΙΕΥΤΙΧΕΣΝΑΥΤΟΝΥΙΟΝ
ΘΕΩΝΙΔΑΝΣΑΡΑΨΕΙΙΣΕΙΑΝΟΥΒΕΙ

(188)
ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΤΙΘΟΡΡΑΙ
ΑΡΜΟΣΕΝΟΥΤΟΥΘΕΟΣΕΝΟΥΙΕΡΗΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕΤΩ
ΘΕΩΙΤΩΙΣΑΡΑΠΕΙΝΙΚΟΔΑΜΟΥΤΟΥΒΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣΠΕΡ
ΠΤΟΥΑΠΕΔΟΝΤΟΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣΣΕΝΟΦΙΛΟΥΚΑΙΜΕ
ΝΕΜΑΧΟΣΜΕΝΕΦΙΛΟΥΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΚΑΙΤΟΥΥΙΟΥ
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΥΜΕΝΕΜΑΧΟΥΤΟΙΘΕΩΙΤΩΙΣΑΡΑΠΕΙΣΠΕ
ΛΕΥΘΕΡΙΑΙΤΟΝΙΔΙΟΝΕΣΕΛΕΥΘΕΡΟΝΝΙΚΩΝΑΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟ[Υ]
ΜΝΑΝΕΙΚΟΚΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΑΥΣΙΑΣΤΙΜΑΣΙ/
ΜΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΑΣΘΩΔΕΜΗΘΕΙΣΙΝΙΚΩΝΑΜΗΤΕΑΥΤΟΝΜΗΤΕ
ΤΑΥΤΑΡΧΟΝΤΑΜΗΔΕΚΑΘΟΠΟΙΟΝΤΡΟΠΟΝΕΙΑΕΤΙΣΚΑΤΑΔΟΥΑΙΖ[Ο]Η
ΤΟΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΑΡΓΥΡΙΟΥΤΑΛΑΝΤΟΝΠΟΘΙΕΡΟΝΤΟΥΣΑΡΑΠ[Ι]
ΟΣΕΣΕΣΤΩΔΕΚΑΙΠΡΟΣΤΑΜΕΝΤΩΙΘΕΛΟΝΤΙΦΩΚΕΩΝΚΑΙ
ΤΟΜΕΝΗΜΙΣΟΝΕΣΤΩΤΟΥΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣΤΟΔΕΗΜΙΣΕΟΝΤΟ\
ΘΕΟΥΤΟΥΣΑΡΑΠΙΟΣΑΩΝΑΠΑΡΑΤΟΝΘΕΟΝΤΟΝΣΑΡΑΠΙΝ
ΚΑΙΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΠΑΡΑΤΟΝΑΡΧΟΝΤΑΑΠΟΣΕΝΟΝΜΑΡΤ\
ΡΕΣΑΩΝΑΛΜΠΡΩΝΟΣΕΣΚΛΑΡΟΣΑΓΙΑΠΟΛΥΣΕΝΟΣΕΣΕΝΩ
ΝΟΣ

(189)
ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΤΙΘΟΡΡΑΙΜΝΑΣΙΑΤΟΥΣΕΝΙΝΟΥΣΤΡΑ
ΤΑΓΕΟΝΤΟΣΔΕΤΩΝΘΩΚΕΩΝΕΠΙΝΙΚΟΥΤΟΥΝΙΚΑΡΧΟΥΑΙΑΙΕΩΙΕΡΗΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕ
ΤΩΙΘΕΩΙΤΩΙΣΑΡΑΠΕΙΔΑΜΟΛΑΕΑΤΟΥΕΞΕΚΡΑΤΕΟΣΜΗΝΟΣΤΡΙΤΟΥΑΠΕΔΟΝΤΟΑ.
ΩΝΑΛΑΜΠΡΩΝΟΥΙΟΣΑΥΤΟΥΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΚΑΙΤΟΥΤΑΤΡΟΣΑΥΤΩΝΘΜΙΟΣ
ΔΕΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΤΑΙΩΝΑΙΚΑΙΤΟΥΤΙΜΟΣΕΝΟΥΙΟΥΛΑΜΠΡΩΝΟΣΚΑΙΘΕΩΝΟΣ
ΤΟΥΤΙΜΟΜΑΧΟΥΧΡΗΣΑΝΤΟΣΤΑΝΧΕΡΑΛΑΩΝΟΣΤΟΥΛΑΜΠΡΩΝΟΣΤΩΙΘΕΩΙΤΩΙΣΑΡΑ
ΠΕΙΤΩΙΕΝΤΙΘΟΡΡΑΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΙΟΝΟΜΑΣΩΤΙΜΟΣ[Τ]ΟΝΥΙΟ
ΑΡΧΟΥΣΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΙΣΝΤΕΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΘΕΩΝΤΙΜΟ
ΜΑΧΟΥΜΗΜΑΤΑΔΟΥΛΙΣΑΣΘΩΔΕΜΗΘΕΙΣΕΣΤΙΤΙΜΟΝΜΗΔΕΣΑΘΑΠΟΙΟΝΤΡΟΠΟΝΜΗ
ΤΕΑΥΤΟΝΜΗΤΕΤΑΚΑΕΧΗΛΑΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣΕΣΤΩΙΑΜΗΠΟΘΕΙΣΕΤΙΜΗΘΕΝΕΙΜΗΘΕΝΕΙ
ΕΙΔΕΤΙΣΚΑΤΑΔΟΥΑΙΖΟΙΤΟΣΤΙΜΟΝΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΣΕΣΗΚΟΝΤΑΠΟΘΙΕΡΟΥ
ΠΟΘΙΕΡΟΥΣΤΩΙΘΕΩΙΤΩΙΣΑΡΑΠΕΙΕΣΕΣΤΩΔΕΚΑΙΠΥΡΣΤΑΜΕΝΤΩΙΘΕΛΟΝΤΙΦΩΚΕΩΝΕΠΙΤΟΙ
ΜΙΣΙΚΑΙΤΟΜΕΝΗΜΙΣΟΝΕΣΤΩΤΟΥΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣΤΟΔΕΗΜΙΣΟΝΤΟΥΘΕΟΥΤΟΥΣΑΡΑΠΙΟΣΑΠ
ΑΜΕΙΝΑΤΩΔΕΣΩΤΙΜΟΣΑΛΜΠΡΟΝΙΤΑΝΔΑΝΤΟΙΠΑΤΡΙΛΛΑΩΝΟΣΚΑΙΤΙΜΟΣΕΝΟΥΤΟΙΩΝ
ΤΟΣΠΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝΠΑΝΕΙΔΕΜΗΠΑΡΑΜΕΝΗΛΑΜΠΡΩΝΙΑΙΠΟΤΕΙΣΑΤΩΑΡΓΥΡΙΟΥΠΛΑ
ΤΗΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΚΑΙΑΓΩΓΙΜΟΣΕΣΤΩΠΟΤΙΤΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝΕΠΙΤΙΜΙΟΝΔΙΔΟΤΩΔΕΛΑΜΠΙ
ΡΩΝΣΩΤΙΜΟΣΠΑΝΕΥΞΥΗΜΟΣΥΝΑΩΝΑΠΑΡΑΤΟΝΘΕΟΝΤΟΝΣΑΡΑΠΙΝΤΟΔΕΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΠΑΡΑ
ΤΟΝΑΡΧΟΝΤΑΜΝΑΣΙΑΝΜΑΡΤΥΡΕΣΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣΤΙΜΩΝΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΗΣΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑΒΙΩΝ
ΝΙΚΟΔΑΜΟΥ

(190)
ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΤΩΝΦΩΚΕΩΝΚΑΛΑΙ
ΚΡΑΤΟΥΣΤΟΥΚΡΙΤΟΔΑΜΟΥΤΙΘΩΝΙΟΥΕΝΔΕΤΙΘΟΡΑΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΤΟΔΕΥΤΕΡΟΝΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΤΟΥΣΩΚΛΑΡΟΥΜΗΝΟΣΩΔΩ
ΔΕΚΑΤΟΥΔΑΜΑΙΝΕΤΟΣΜΝΑΣΙΑΚΑΙΚΟΣΜΙΑΔΙΟΝΥΣΙΟΥΑ
ΠΕΔΟΝΤΟΤΟΘΕΩΤΩΣΑΡΑΓΕΙΤΟΕΝΤΙΘΟΡΑΣΩΝΑΡΑ
ΣΙΟΝΓΕΙΔΗΜΙΟΠΡΑΤΟΝΑΘΟΝΜΑΣΩΤΗΡΙΧΑΤΙΜΑΣΑΡΓΥ
ΡΙΟΥΜΝΑΝΔΕΚΑΕΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙ
ΠΑΣΑΝΟΠΩΣΠΑΡΑΜΕΙΝΗΣΩΤΗΡΙΧΑΔΑΜΑΙΝΕΤΩ

ΚΑΙΚΟΣΜΙΑΠΑΝΤΟΝΤΑΣΖΩΣΑΣΧΡΟΝΟΝΑΝΕΝΚΛΗΤ
ΚΑΙΠΟΙΕΙΤΩΤΟΕΠΙΤΑΣΟΜΕΝΟΝΠ
ΜΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΑΣΣΤΩΔΕΜΗΘΕΙΣΩΤΗΡΙΧΑΝΜΗΔΕΑΓΑ
ΓΕΤΩΔΕΙΣΔΟΥΛΗΑΣΧΑΡΙΝΕΙΔΕΜΗΥΠΕΥΘΥΝΟΣΕΣΤΩΚΑΙΑΠΟ
ΤΕΙΣΑΤΩΤΩΘΕΩΤΩΣΑΡΑΠΕΙΤΩΕΝΤΙΘΩΡΡΑΑΡΓΥΡΙ
ΟΥΜΙΕΣΟΥΣΙΑΔΕΕΣΤΩΤΩΘΕΛΟΝΤΙΦΩΚΕΩΝΠΡΟΣΤΑ
ΜΕΝΣΩΤΗΡΙΧΑΣΕ... .. ΙΑΛΑΥΑΙΤΟΥΣΑΠΟΔΟΜΕΝΟΥΣΕΙΔΕΤΙ
ΑΛΒΟΙΤΟΣΩΤΗΡΙΧΑΣΕΙΣΑΟΥΛΗΑΣΧΑΡΙΝΗΑΠΕΛΕΥΘΕΡΙΩΣΕΩΣΤΟΝΑΥΤΟΠΡΟΣ
ΤΙΜΟΝΑΠΟΤΙΣΑΤΩΔΕΣΟΥΣΙΑΔΕΕΣΤΩΤΩΘΕΛΟΝΤΙΠΡΟΣΤΑΜΕΝΦΩΚΕΩΝΚΑΙΤΟΜΕΝ
ΜΙΣΟΝΕΣΤΩΤΟΥΘΕΟΥΤΟΥΣΑΡΑΠΙΔΟΣΤΟΔΕΗΜΙΣΟΝΤΟΥΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣΧΩΡΙΣΤΑΣΑΣ
ΑΙΤΙΑΣΘΕΒΑΙΩΤΗΡΤΙΜΩΝΕΥΤΥΧΙΑΟΥΜΑΡΤΥΡΕΣΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ
ΚΑΕΟΝΙΚΟΥΛΟΥΚΙΟΚΝΗΛΙΟΣΝΙΓΕΡΤΙΑΩΝΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ

Var. lect. Quas litteras uncis inclusi, Lollianus non iam invenit in lapide. N. 189 va. 3 Λ.|ΩΝ Ulricha, Lolling, ΑΛ|ΩΝ Fittakis, ΛΕ|ΩΝ Leias, qui litteram mutilam pro arbitrio supplevisse videtur.

Digitized by Google

187 Γνησιφάνε καὶ Ἐπιξένε τὸν υἱὸν | Θευσθένη Σαμίσιε, Ἴρη, Ἀνούζα.

188 Θεὸς τύχαι ἀγαθᾶι. Ἄρχοντος ἐν Τυβάρρει | Ἀριμβίρου τοῦ Θευβίνου, ἱερατεύοντος δὲ τῆ | Θεᾶ τῆ Σαμίαι Νικοδώρου τοῦ Βίωνος, μηνὸς πάγκοινι, ἀνέθεκε Νεοπτόλεμος Σκυφθρου καὶ Μελήτωρος Μακεφθου, συνεβιβάσαντος καὶ τοῦ υἱοῦ | Νεοπτολέμου Μενεκράτου, τῆ Θεᾶ τῆ Σαμίαι ἐπ' ἐλευθερίαι τὸν ἑαυτε ἐξελεύθερον Νίκωνα τοπὸς ἀργυρίου | τὸν ἐκ τοῦ ἔργου τὸν ἑαυτοῦ. Βεβεωτέρ· Αὐτόνε Τιμοτίν. | καὶ πατοβολεξάντου δὲ καὶ τοῦ Νίκωνα, μετὸ αὐτὸν μένε | τὸ ἐνσαργόντον, καθὸ καθ' ἑαυτὸν τρόπον· εἰ δέ τε πατοβολεξάντε, ἀποτισάτω ἀργύριον τοὔνεπεν τοῦ Θεοῦ τοῦ Σαμίαος. ἱρέτην δὲ καὶ πρατέτασιν τῆ Θέλοντι Φωκίον, καὶ | τὸ μὲν ἥμιον ἔστω τοῦ πρατέτανε, τὸ δὲ ἥμιον τοῦ | Θεοῦ τοῦ Σαμίαος. ἢ δὲ καὶ παρὰ τὸν Θεὸν τὸν Σαμίαν | καὶ τὸ ἀντίγραφον παρὰ τὸν ἀρχοντα Ἀριμβίνον. μαρτύρες· Λεὼν Λυκίμενος, Διονύσιος Λεφίλ, Ἡρακλέτας Σεύηρος.

189 Θεὸς τύχαι ἀγαθᾶι. Ἄρχοντος ἐν Τυβάρρει Νικτεία τοῦ Σεύηνος, στρατηγοῦντος δὲ τῶν Φωκίων Ἐπανόνος τοῦ Νικάργε Αὐλωίος, ἱερατεύοντος δὲ | τῆ Θεᾶ τῆ Σαμίαι Δαμοκλέε τοῦ Ἐχεκράτεος, τοῦ τρίτε, ἀνέθεκε Δ[ε]ῖμος καὶ Λύκιμος ὁ υἱὸς αὐτοῦ, συνεβιβάσαντος καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, αὐτέων | δὲ συνεβιβάσαντος τῆ αὐτῆ καὶ τοῦ Τιμοξένου υἱοῦ Λυκιμένος καὶ Θέωνος | τοῦ Τασιαγένε, χρήσαντος τὸν χῆρα Λαῖνος τοῦ Λυκιμένος, τῆ Θεᾶ τῆ Σαμίαι τὸ ἐν Τυβάρρει ἐπ' Ὀλυμβίαι τοπὸ σκάριον, ἐ ἐστιν Δυτικὸν, τὸν υἱὸν | Ἀρχέτε, τοπὸς ἀργυρίου ποτ' αὐτὸν. τὸν τοῦν ἔχει πάντων. Βεβαιωτὴρ· Θέλων Ταυλιμάχου. καὶ πατοβολεξάντου δὲ μηδὲν Δύτικον μηδ' ἀπὸ' ἐπάνω τοῦτον, μήτε αὐτὸν μήτε ἄ[λ]λα τινὰ ἐγχ. ἀλλὰ Θεὸς ἔστω καὶ μὲ κεθεκτίτω αὐθὶ ὑπὸ τοῦτε ἤτοι· | εἰ δέ τις πατοβολεξάτω Δύτικον, ἀποτισάτω ἀργύριον ποτὶ ἱξεινοσίαν (δισχίλιοι) πενθήμοντα· ἔστω δὲ τῆ Σαμίαι ἱξεινία δὲ καὶ πρατέτανε τῆ Θέλοντι Φωκίον ἐπὶ τῆ ἡμέρι, καὶ τὸ μὲν ἥμιον ἔστω τοῦ πρατέτανε, τὸ δὲ ἥμιον τοῦ Θεοῦ τοῦ Σαμίαος. παρὰ τὸν ἀποτιμώτα δὲ Δύτικος Ἀπαμεὺς τὸν ζωὸν, τῆ κατρὶ Λίωνος καὶ Ταυξένου, ποιῶ | τὸ ἐπιστρέφοντον πάν· εἰ δὲ μὴ παρακαλῆ Λιμένα, ἀποτισάτω ἀργύριον ἱξδιακόσιον, καὶ ἀγόμενος ἔστω κατὰ τὰ γραμμάτια ἐπίπαλον. ὅδετο δὲ Δύτικον Δυτὸν τὸν ἐντραπτῶνα. ἃ δὲ καὶ παρὰ τὸν Θεὸν τὸν Σάμιον, τῆ δὲ ἀντίγραφον παρὰ | τὸν ἀρχοντα Νικτεῖνα. μαρτύρες· Καλλιγένης Τίμωνος, Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίδε, Βίων | Νικοδώρου.

190 Θεὸς τύχαι ἀγαθᾶι. Στρατηγούντος τῶν Φωκίον Καλλικράτους τοῦ Κρητοδήμου Τιβρωνίου, ἐν δὲ Τυβάρρ ἀρχιπύρε τὸ δεύτερον Χρετίππος τοῦ Σωκλέους, μηνὸς δυσδικατέου, Δαμοκράτος Νικτεία καὶ Κατυὰ Δαμοτέυ ἀγόμενοι τῆ Θεᾶ τῆ Σαμίαι τῆ ἐν Τυβάρρ ναῶι καμίσιον γρ(ύσεον) δημόσιαν, ᾧ ὄνομ Σωτηρία, τωὶς ἀργύριον ποὶν δέκα ἐν Δυτβρίαι — τὸν τωὶν ἐγκατι | πάσαν — ὅπως παραπαίη Σωτηρία Δαμοκράτη | καὶ Κατυᾶι καὶ τὸν τὰς ζωὰς χρόνον συνπλη[ω]σ[η] | καὶ πωιεῖν τὰ ἐπιτεταγμένον τῶν [τῆ Θ]ε[ῆ]γ[ά]ν[τ]ι[β]ρέτη. | καὶ πατοβολεξέτω δὲ μηθ[ὲν Σωτηρίαν μηδὲ σ]υγκύτα τὸ δούλιον χ[ρῆ]σ[θ]αι· εἰ δὲ μέ, ὑπαὶ Θεοῦ ἔστω καὶ ἀναίτεκτον τῷ Θεῷ τῷ Σαμίαος τῶ ἐν Τυβάρρ ἀργύριον μ(ύσε) ι'. ἱξετσία δὲ ἔστω τῷ Θέλοντι Φωκίον πρατέτανι Σωτερίαι ἤτοι | τῷ μὲ βίβλον τοὺς ἀναδόντους. εἰ δὲ τῆ ἐκελεύθετε Σωτερίαι τὸ δούλιον χρῆσ θ ἀπελευθερωθέντοι, τὸ σπὲ πρότ[ερ]ον ἀπέστωτον, ἱξεινία δὲ ἔστω τῷ Θέλοντι πρατέτανι Φωκίον, καὶ τὸ μὲν ἥμιον ἔστω τοῦ Θεοῦ τοῦ Σαμίαδος, τὸ δὲ ἥμιον τοῦ πρατέτανος χρῆσ πάσας | αὐτάς. βεβαιωτὴρ· Τίμων Κόττυβδον. μάρτυρες· Διονύσοβδος | Κλεούνου, Λεύκιος Καρνῆος Νίγρε, Τίμων Διονυσοδώρου.

Antiquisanimm esse titulum dedicatorium margini superiori planiciei antiae incisum (n. 187), tum deumm manumissionum instrumenta in quattoor interibus hasia (n. 188—194) exarata esse vix est, quod noncam. Atque ex his quidem bis bina (n. 189. 191 et 192. 194) eorundem annorum sunt, ut omnino quinque in septem titulis annorum magistratuum nomina legantur; sed eorum nomes admodum exiguis temporis intervallis distare uomina eorundem hominum, quea hic unquenquaque recurrunt, luculentissime demonstant. Neque vero est, quod inter dedicationem monumenti et illas manumissionis litteras plon temporis eiapsum statuamus. Nam si quis Gnonipbilum (n. 187, l. 194, 16) eundem hominem esse statuat, cuius ex filius alterius Theocidae imaginem a parentibus dedicatam bic lapis quondam sustinuerit, cum alter Samius testis officio fnnctus sit in manumissione Nicasi, admodum probabiliter certe iudicet.

Quum igitur constet, has octo inscriptiones eiusdem aetatis esse, eas initiis secnndi p. Chr. n. sseculi vindicare non dubitabimus, quia idem civis Tithorensis Nicaetus Plati f., a quo n. 193, 4 sqq. servam manumitti videmus, paullo post annum 118 p. Chr. testis adfuit, cum sententia de lite inter Daulienaium civitatem et Soraidaem Antiochi filium a Cerio Antoboio sociisque pronuntiatarem (n. 61, 41). Namque quin eundem inimicum, non duos cognomines hic et illic habeamus non dubitandum est propter alia aetatis indicia. Ex quibus litteraturae genus certe ultra initia aerae Christianae ascendere vetat, scriptura Λοὶωος vero (n. 190, 10), cum reipublicae liberae temporibus inaudita sit, Augusti imperio rarissima, post medium demum primum p. Chr. n. sseculum paullatim increbrescit (cf. Hermes VI p. 310). Quare si horum omnium titulorum originem ad Trajani fere principatum referemus, a vero utique non multum aberrabimus (cf. etiam adn. ad n. 200).

Tituli n. 188 versus 5. 6 ambigui sunt, quia aut ad υἱὸς ex proximis supplere licet σύνεδ (i. e. Μενεκράτου τοῦ Μενεφθου) et deinde Νεοπτολέμου Μενεκράτου, omisso articulo τοῦ, qui ex Atticorum usu nane necessarius esset, nollemnus huius hominis appellationem interpretari, aut haec omnia nic intellegere 'cum consentiret etiam filius Neoptolemi, cui nomen est Menecmarius'. Sed propter n. 189, 4 illa prior interpretatio probabilior mihi videtur, ut Neoptolemus Menemschi, non Menemachus Neoptolemi filius designetur. Versus 7 ἐξελευθέρωι observum est; neque enim nllo modo ad hanc litem manumissionem referri licet prolegni perversa ac inepte ridicula. Consilium quippiam hominem ab eo, qui nunc manumittit, antea ex captivitate redemptum (cf. n. 125, 4 cum adnotatione) indicari.

Titnli n. 189 vs. 4 Δ[ε]ῖμος eo certius est, quis litterum E ex omnibus, qui lapidem viderunt, unus latridis se agnovisse significat ac ue in qnidem integram (v. nov. test.). Vs. 5 sine dubio mera scriptoris neglentia est Ταυξένου υἱοῦ Λυκιμένους incisum est pro eo, quod debebat, Ταυξένου τοῦ υἱοῦ Λυκιμένους. Nam huic homini Timoxenus Lamprouis f. nomeu fuisse apparet ex versu 16. Vs. 10 fin. ἄ[λ] incertum est.

Titnli n. 190 vs. 6 Ulrichsius ingeniose nane γ(ενεᾶς) ἄτη) ε', δημόκρατον. Sed cum haec scripturae compendia vix idoneis exempiis eousfirmentur, neque quae manumittendi serva privata recte δημόσιαν tum esse, sed fnisse quondam, i. e. venditione ex bonis nescio cuius publicatis aliquando ad hunc dominum pervenisse dicatur, minui γρύσεον δημόσιον rescribere, qua in re non consulto compendiarium scripturam omurpatam, sed eadem neglegentia, quae in his titulis incidendis multifariam grassata est, maximam verbi partem omissam statuo. Vs. 9 κἀν τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. Editores πάντ[α], sed cum eadem scriptura recurrat n. 39, 5, metaplasmum agnoscere praestat. Vs. 10 fin. τὸ ἐγκ[ε]κτον supplevi pro eo, quod Bechtelius posuit, τὸ δυνατ[ὸ]ν; hoc nanc usitatius est, sed illud idem significat et cum litterarum reliquiis a Lollingio enotatis multo melius convenit; nam P proclivi errore pro Γ legi potuit. Vs. 15 ἤ[τ]ᾶ· ᾧ τε αὐτὰς βλάβ[ω τοὺς ἀναδόντους Bechtel; sed huic praeceptio nequo hic locus est, neque cum eo conciliari possunt, quae Lollingius legit. Quae supplevi, sane ne ipsa quidem ab omni parte placent, siquidem non satis perspicio, quo pacto in muliere illa in libertatem vindicanda cavendum fuerit, ne dnmmum daretur eis, qui manumisseut.

191. 192 In latere dextro eiusdem srae, quae in fronte habet titulos n. 187—190. Titulus n. 191 exeisa antiquiore inscriptione insculptus ideoque lectu difficilis. Edd. Pittakis Eph. 785 (in tabula lithographa per errorem n. 793); H. N. Ulrichs Mus. Rhen. II (1843) p. 558 n. VI; Leban Inscr. II, 826 (F. Beckstel ap. Collitz Griech. Dialektinschr. II p. 88 n. 1558b). Contulit Lolling.

Digitized by Google

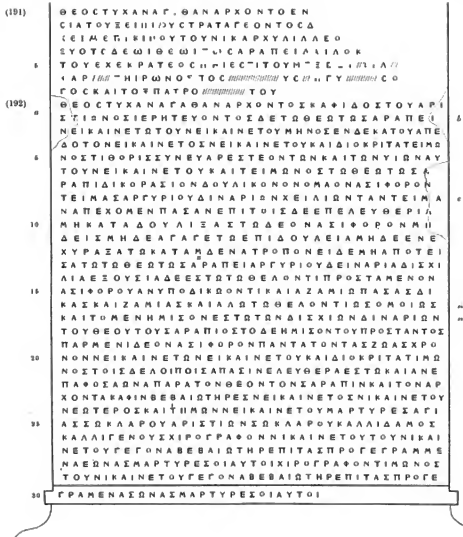

Particulae *abe* perierant, cum Lollingius lapidem examinaret. Vs. 24 littera E supra versum addita cum B superioris versu ita colligata est, ut forma litterarum typis accurate exprimi non possuerit.

191 Θεὸς τύχαι· ἀγ[α]θῆι. Ἄρχοντος(?) ἐν [Τ»Δῆρ Μου][τῶι τοῦ Σε[υ»][ε]ῖου, στρατηγήσαντος δὶς τῶν Φω[κ»][ω]ν] Ἐκ[ν»][ε]ου τοῦ Νικησ[ε]ῦ· Ἀσ[ω»][ε]ῖε, ἱερεῦ[ε»][ῆ]ε δὶ [τῆ»] Δηρ τῆ Σωρήτει [Δ]ε[φω]ν[ε»][ῶν] | τοῦ Ἐχμιστέου, [ωκ»]· ἠρξάτευ, [στεῖκον Κ]ωκυρ[ε»(?) Μ]ε[τρ]ώνος [. . . . . σ]ε[πτενδεκ]ά[ε»]τος καὶ τε[τ]ρᾶ[ε καὶ]τρὶ[ε καὶ]τρὶ.

192 Θεὸς τύχαι· ἀγαθῶι. Ἄρχοντος Καφίδος τοῦ Ἀριστίωνος, ἱερατεύοντος δὶ τῆ Δηρ τῆ Σωρήτει | Νικησι[ου] τοῦ Νικησίτευ, ἀπὸς δὲ ἰκδικαίευ, ἀπὶ[δετο Νικησίτεο Νικησιτεο καὶ Δικαίρτο Τίμωνος Το Σωρέιτε, συνεμαρτύρτοντων καὶ τῶν ἰλίν αὐτοῦ Νικησίτευ καὶ Τείμωνος, τῆ Δηρ τῆ Σπ[ρ]ωτεῖ περίτον βουλεαν, δοναι Ὀνατφόρον, | τεμὲς ἰρ·ηνίαν δικαίρον χρῦσον — τὸν τεμὲν ἀπίχοασε πάτων — ἰπὶ τρίτει ἰν[ι] Παυδρῆν· | μὴ κατυβολ»ξάττω δὶ Ὀνατφόρον μηδὲς μηδὶ σγνο-

γάτυ ἰνὶ δικλείαι, μηδὶ δι[χ»]χρη[ε]άτω πατὰ μηδέυ τρόπον· εἰ δὶ μὴ, ἀτσταιτάτω τῆ Δηρ τῆ Σωρατει ἀργυρίου δεκάεθα διτρ[γ]ραι· ἰξ[ε]σται δὶ ἰττω τῆ Σπ[ρ]ωτείαι πρατεῖαν Ὀνατφόρου ἰντυπεῖαν ὄντα καὶ ἀξ[ιό]νικτα δ[ί]κατ τοὶ ξυνίκε, καὶ δί[κ]ην τῆ Σπ[ρ]ωτεῖ δὶ ἐκάτυ, | καὶ τὸ μὲν πάντυ ἔττω τῶν διτρ[γ]ράων δικαίεα· | τοὶ δὶ Σπ[ρ]ωτεῖ τοῦ Σωρέιτε, τὸ δὶ πάντυ τοῦ πρατεῖτε. | παρικε[ε]ῖ δὶ Ὀνατφόρου πάντα τὸν τῶν ξυνὸς χρ[ό]νον Νικησίτευ Νικησίτου καὶ Δικαίρτυ Τίμωνος, τοὶς δὶ λοιπὸν ἐπάντων Δελ[φ]ῶν ἐττω καὶ ἰσοτέλειαι. ἀ δὶ κώ πυρὰ τῶν Σπ[ρ]ωτῶν καὶ τῶν ἀρ[χ]ετῶν λόγον, Δελφαντ[ό]ρε Νικησίτος Νικησίτυ | σνυτερος καὶ Τεῖων Νικησίτου, μαρτυρος· Ἀγήμας Σωκλέρυς, Ἀρετῶν Σωκλέρυς, Καλλ[ί]πολις | Καλ[λ]ιγένους. χ[ι]ρόγραφον Νικησίτου τοῦ Νικησίτου· γράτυ Βε[δ]ικατρὶ ἰπὶ τῆς πραγματογραφ[ί]ε[ε] ὀνὶς μαρτυρο εἰ αὐτοί. χ[ι]ρόγραφον Τίμωνος | τοῦ Νικησίτου· γράτυ Βε-[δ]ικατρὶ ἰπὶ τῆς πραγ[ματογραφί]ε[ε] αὐτὸς. μάρτυρε οἱ αὐτοί.

De aetate cf. quae adnotavi ad n. 187.

Digitized by Google

193 In parte postica eiusdem aeris, quae habet titulos n. 187—192. Inde a media fere parte versus obliqui positi, litteras admodum inaequales. Edd. Pittakis Eph. 784 (in tabula lithographa per errorem n. 794); H. N. Ulrichs Mus. Rhen. II (1843) p. 556 n. IV; Lebas *Inscr.* II, 824 (F. Beckstel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 86 n. 1555d). Contulit Lolling.

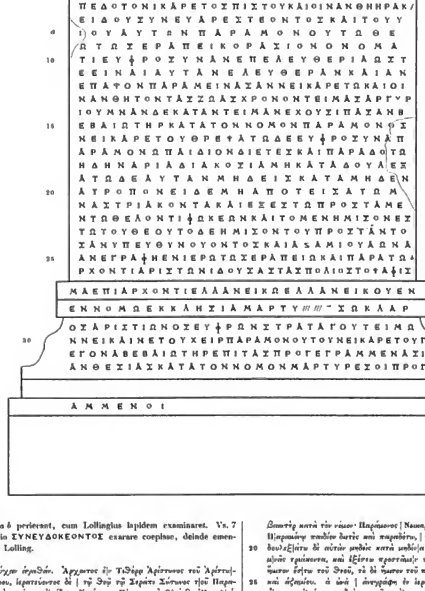

Fragmenta a b proferent, cum Lollingius lapidem examinaret. Vs. 7 lapicidam initio ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣ exarare coepisse, deinde emendasse testatur Lolling.

Θεὸς τύχαι ἀγαθαί. Ἄρχοντος ἐν Ταθρῳ Ἀρίστωνος τοῦ Ἀριστύλ-
ου τὸ δεύτερον, ἱερατεύοντος δὲ | τῷ Διῒ τῷ Σωτῆρι Σώτωνος τῆς Παρ-
μόνου, τοῦ τρίτου, ἀγεσίδικοι Νικάρετος Βίττου καὶ Οἰνόθεν Ἡρακλεί-
δου, συνεφεστρότατος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Παρμόνου, τῷ Διῒ τῷ Σω-
τῆρι εὐχήν, ὑπὲρ τῆς Κλυφερίων, ἐπ' Διονυσίῳ, ὅστις εἶναι αὐτὸν
ἐλευθέρων καὶ ἀτέλειαν πασῶν τῶν ἐν τῇ Νικοπόλει καὶ Ὀλυμπίᾳ τῶν τε
ζώων χρῆσιν, τεκεῖν ἀφρυγίου μηδὲ δίκαι. τὸν τεκόντ ἐχεστι πάντων. Βε-
βαιωτὴς κατὰ τὸν νόμον Παρμόνου | Νικαρέτου. Ἐφεῖ τάτε δὲ Κλυφερίων
Πλησιαίων τινὲς ἐπὶ παρηδίτου, | ἃ δουλῶσι δικαίοισι. ἐπὶ κατα-
δουλεξίᾳ δὲ αὐτῶν μηδεὶς κατὰ μηδεῖα τρόπον· εἰ δὲ μή, ἀποστεισάτω
μνᾶς τριακοντα, καὶ ἐξέστω ἐφεστάναι τῷ Φίλωνι Φωκίων, καὶ τὰ μὲν
ἥμισυ ἐστω τοῦ Θεοῦ, τὰ δὲ ἥμισυ τοῦ ἐφεστάντος, ἀποτεισάτω δὲ αὐτὸς
καὶ ἐξωνίου. ἃ δὲ | ἀνεγράφη ἐν ἱερῷ τῷ Διὶ τῷ Σωτῆρι καὶ παρὰ τῷ
ἄρχοντι Ἀρίστωνι, δεῖσαι τὸν κύλινδ τὸ ψήφισμα ἐπὶ ἄρχοντι Ἐλ-
λανίου Ἑλλανείου δι | ἐνάτου ἐκκλησίᾳ. μάρτυρες· Σώκλαρος Ἀρ-
στίωνος, Κλύφων Χρηστίωνος, Τεῖσις Νικασίδου. χρὶ Βαρμόσιον τοῦ
Νικασίδου· γλίγονα βεβαιωτὴς ἐπὶ τῶς ἀγωγραμμένως ἐπὶ τοῦ ἀστίος
κατὰ τὸν νόμον. μάρτυρες οἱ προγεγραμμένοι.

Digitized by Google

De aetate cf. quae disputavi ad n. 187. Vs. 18 fin. 19 init. *καὶ κορυδόν* | [*ἐπὶτῇ δονίμᾳ δαπάτᾳ* Boeckh. Sed neque *κορυδάλιον* de somina pecuniae propria vox est, neque est cur quicquam hic lapicidae sobordia turbatum statuamus. Forma *καταδωλεΓόντι* eum propter activum verbi genus, tum propter vocalem *o* pro *u* usurpatam magnam offensionem habet, etsi illud quidem tituli *n.* 119, 1 testimonio defenditur, hoc vero in flexione verborum in *-ίζω* cadentium in Thessalica certe dialecto imitatum fuisse constat (*ἀναλωσάμενος, ἀναλωσάμενόν*) in inscriptione Pheraea, v. infra), in alio genere etiam apud Phocenses invenitur (*ἀκξεύσει* n. 13, 1, *Καλλιούσα* n. 50).

194 In latere sinistro eiusdem aras, quae in reliquis partibus habet titulos n. 187—193. Edd. Pittakis Eph. 786 (in tabula lithographa per errorem n. 795); H. N. Ulrichs Mus. Rhen. II (1843) p. 557 n. V; Lebas *Inscr.* II, 825 (F. Beckstel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 87 n. 1555 *e*). Contulit Lolling.

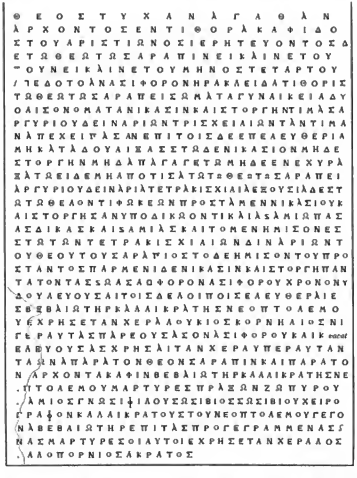

Pars inferior marginis sinistri (*a*) pericrat, cum Lollingius lapidem examinaret.

Θεῶι τύχαι ἀγαθᾶι. | Ἄρχοντος ἐν Τελφῖσι Κλεοβούλου τοῦ Ἀρτεμῶνος, ἱερατεύοντος δὲ τῷ Διὶ τῷ Σωσίνου Νικομάντου | [τοῦ] Νικομάντου, μουσῶι τετράετει, | οἰνίδοτα Ἀνατηφόρου Πρωτολάϊδα Τελφίς | τῷ Διὶ τῷ Σωσίνου σωματα γραικικὰ δύο, πίε ἀνδιατα Νικάτου καὶ Στεφῖν, τωπίς | πέρχιον δωνάμιον τριγχιλίων — τῶν τωιῆν σπύχιν πάτων — ἐπὶ τοῖσδε τοῖ Πυθοῖφρᾶι· | μὴ καταδωλεΓόντω δὲ Νικάτας μηδὲ | Στεφῖν μηδ' ἀποφερόντω μηδὲ ἐνεγκάτω μηδὲ ἐξάτω· | εἰ δὲ μή, ἀποτινύτω τῷ Διὶ τῷ Σωσίνου | ἀργυρίου δωνάμιε τετρακισχίλια. | Ἐξουσία δ' ἔστω τῷ δίδοντι Φωκίων ἀφοτίμων Νικατέων κἠπὶ Στεφῖν ἀνυκκαθίκην ὅτει καὶ ὁξιώσηι κατίης δίκας καὶ ζημίας, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ ἔστω τῶν τετρακοσχίλιον δωνάμιον τοῦ Διὸς τοῦ Σωσίνου, τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ προέστοντος. τεμενε(α)Γὸ δὲ Νικάτου καὶ Στεφῖ σκίπτι τὸν τόπ ζωὸς (Ἀνατηφόρι)Γ' Ὀνατηφόρου γόνου | δουλεύοντω, τῶν δὲ λοιπῶν δαΓδίχιοι ἔστων. *Βελβουντ.* Καλλικράτης Νεοπτολέμωι. ἔγρεσε τὸν χῆρα λούσιος κορυλόα Νέγρ. αὐτὸς παρούσας Ὀνατηφόρου καὶ πλουσιώτας χρέστα τὸν χῆρα ὑπὲρ αὐτῶν. | τὸ δικὰ παρὰ τὸν Διὸν Σάμσου καὶ παρὰ τὸν ἄγριππα Κάϊφ. *Βελβουντ.* Καλλικράτης Νεμηνιτολλωι. μάρτυρες· Πρόξενι Σωσύρου. | (Δ)ίωνος Υπωφλίου, Σωτίλλου Σωτιλίου. χρηστήριμφον Καλλικράτους τοῦ Νεοπτολέμου· γράμμα *Βελβουντῆ* δεῖ τὸς τροσγεγραμμένους οἶνόε. μάρτυρες οἱ αὐτοί. ἔγρεσε τὸν χῆρα Λέοντος | [Κ]ωπαίφρονος Ἀκρατος.

De aetate cf. quae adnotavi ad n. 187. Nomen mulieris, quae duas servas manumisit, vs. 6 Ἀνατηφόρου scriptum est, vs. 23 Ὀνατηφόρου, tertio loco vs. 21 ea ipsa re, quod lapicida inter utramque formam dubius haesrebat, scriptura gravius turbata videtur. Quare non sero errore A pro O inclusum bollicaverim, sed vulgaris pronuntiationis, quae sane cum manifesta nominis origine pugnabat, hoc vestigium esse perunsum habeo.

Digitized by Google

195—199 Marmor candidum a. 0,50, l. 0,33, quod quondam basi impositum erat, in vico *Velitza* in domo Lucae Katzamjae. Exscripsit Lolling.

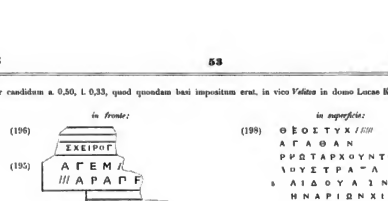

Similia monumenti ac n. 187—194 has esse reliquias apparet. Atque antiquissimus quidem titulus dedicatorius a. 195 manifesto sic se habebat: *Ἀγάμαχος* ..... | Σ]ωράνε, Ἴτες, Λυσεῖδι. Ex manumissionibus duae, quibus ille dedicatio circumdatur (n. 196. 197), adeo mutilae sunt, ut ex altera nihil agnoscatur praeter voces *χαιρέ[τωσαν]*, alterius vero tres versus omnino legi et suppleri nequeunt. Paullo plura disquisiuntur in titulo n. 198: *Θεὸς τύχ[η τε]* | *ἀγαθῶι*. Πρωταρχοῦντος Δ....|-λου, στρα[τ]ηγοῦντος ...]λίου, Ἀ[γ]ῶν [..... *ἀνέθετο* | *δ]ουαρίων χι-λίων* ..... *συνεδικείσ*[ης ...*αλαί*..... *ἀπ' αὐτοῦ δὲ συν-*]*τελουμένου* ..... | *ἀφ' οὗ συνεβουλ*]*ε*ύ*σθη δὲ* ..... | .....]ρο[..... | *ἀργ*]*υρίου* [..... | .]ro .....

Tituli n. 199 ratio et connexus non uno nomine obscura sunt, etsi haud paucae agnoscuntur dicendi formulae, quae in hoc inscriptionum genere sollemnes sunt. Vs. 1 ..... *ἀσκλ*]*ηπιῶι Σωτῆρι* Π]*ραμίων υἱὸς* ..... Vs. 2 *magistratis* fuisse [*ὁ δεῖνα*]*ς* Ἐρμ[α]*ῖ*[*ος*, Ἐ]*ρμᾶν γένει τῶν θεῶν*. ..... Sed quae in fine versus distincte scripta agnoscuntur, nullam habent sanam sententiam, quae vero initio fuisse videntur, pugnant cum vs. 3, ubi ant plures homines, aut si unum, non mulierem sed virum hic manumitti indicatur. Vs. 3 *ν τιν ἐν' Ἐλυθερίῳ ὄντ᾽ εἶναι αὐτὸν*] aut *αὐτὸ*[*ν*]. Vs. 4 ..... *του ἀνέπαυσαν* .... *των, τεταῖε σ*[*εμνῶν* .....]. Vs. 5. 6 [*τ*]*ὸν τοιοῦτ᾽ ἐζ*]*ε*ί*ν αὐτῶν. ἐπιξυσαι*]*σάτω*· ....]ου. *μὴ βουλ*[*ε*]*υ*[*τ*]*έσθω δὲ μηδὲν* .....].

200 Lapis concavus a. 0,92, l. 0,51, in sanctuario ecclesiae Panagiae, quae est in vico *Velitza* ad torrentem, qui vocatur *Κοχγιάλο*. Edd. Clarke *The Tomb of Alexander* p. 155 n. 4; Itin. P. II S. III p. 222 (Borckh C. I. G. 1733); Leake *Travels in Northern Greece* II p. 78 not. 1 tab. V n. 21 (Lebas *Inscr.* II, 827). Postremus versus nunc latet, reliqua exscripsit Lolling.

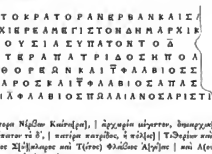

Αὐτοκράτορα Νέρβαν Καίσ[αρα], | ἀρχιερέα μέγιστον, δημαρχ[ικῆς] | ἐξουσίας, *ὕπατον τὸ β᾽,* | *πατέρα πατρίδος, ἀ τελέ[ι]* | Τ.Φλάβιος Σ[ε]βαστηνὸς Τί[τος] Φλάβιος Ἀ[γ]ρίππας | καὶ Δ(ούκιος) Φλάβιος Παλλάνιος Ἀριστί[ων].

Quartum consulatum Nerva gessit anno 98 p. Chr., qui fuit vitae eius supremus. Vs. 6 etsi Ἄνιος nomen proprium similitudine eius, quod in titulo Olympia V, Inscr. p. 545 n. 453 est, Ἠρόστ᾽ quispiam defendere conetur, tamen lenissima se parce nulla mutatione Ἀ[γ]ρ᾽ ex reponere malui, propter titulorum n. 188—194 testimonia, qui hoc paullo recentiores sunt. Ex quibus discimus, tres homines, qui hic nulla necessitudinis nota addite enumerantur, patrem cum duobus filiis esse; nam sine dubio haec statuenda est parentelae ratio:

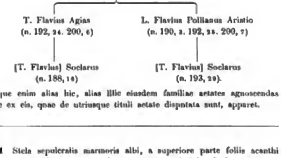

Neque enim alias hic, alias illic eiusdem familiae aetates agnoscendas esse ex eis, quae de utriusque tituli aetate disputata sunt, apparet.

201 Stela sepulcralis marmoris alti, a superiore parte foliis acanthi ornata, inaedificata in meridionali pariete ecclesiolae S. Georgii, quae est infra speluncam Ulixis quae vocatur. Exscripsit Lolling.

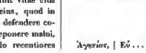

Ἀγησίας, | *Εὐ* .....ε.

Digitized by Google

202 Lapis calcarius leucophaeus margine superiore integro, inaedificatus ad angulum domus privatae cuius dominus est Lukas Kervunis, in vico *Velitza*. Exscripsit Lolling.

ΜΝΑ
ΥΘΟΔΑΜ

[Ἀ]μυν. | [Π]υθόδαμ[ος].

---

203 Tithoreae (*Velitza*) in ecclesia. Edd. Clarke Itin. P. II S. III p. 222; Dodwell Itin. T. II p. 138 (Boeckh C. I. G. 1744); Leake *Travels in Northern Greece* II tab. V n. 22 (Lebas *Inscr.* II, 830); F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 89 *n.* 1556). Lollingius frustra quaesivit.

ΑΡΧΕΒΟΥΛΑ
ΕΥΝΙΚΙΔΑΣ

Ἀρχεβούλα, | Εὐνικίδας.

---

204 Stela sepulcralis marmoris leucophaei a superiore parte anthemio ornata, in vico *Velitza* in domo quam possidet Lukas Katzamajas. Exscripsit Lolling.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Γλαῦκος.

---

205 Lapis calcarius leucophaeus, a. 1,00, l. 0,55, cum anaglypho mulierem atantem repraesentante et αἴτωματος, intra quod rosa. In epistylio titulus. Inventus tapis prope aream sitam ante antiquum Tithoreusium oppidum, nunc est in vico *Velitza* in domo Panagiotae Athanasiu qui et Sanidovasilis. Exscripsit Lolling.

ΔΙΟΚΛΕΑΧΑΙΡΕ

Διόκλεα χαῖρε.

---

206 Tabula lata marmoris leucophaei, postis vicibus fungens in porta scholae publicae quae est in vico *Velitza*. Ed. Dodwell Itin. T. II p. 138 (Boeckh C. I. G. 1746*a*) Lebas *Inscr.* II, 829). Exscripsit Lolling.

ΕΥΘΥΜΑΧΟΣ
ΦΙΛΩ
ΣΩΣΙΚΡΑΤΕΙΑ
ross ross

Εὐθύμαχος, | Φιλώ, | Σωσικράτεια.

---

207 Tabula marmoris leucophaei, a superiore parte foliis acanthi magnifice exornata, ad latus orientale ecclesiolae Panagiae, quae est occidentem versus a vico *Velitza*. Exscripsit Lolling.

ΕΥΚΡΑΤΗΣ

Εὐκράτης.

---

208 Tabula marmoris leucophaei, a superiore parte foliis acanthi magnifice exornata, ad latus orientale ecclesiolae Panagiae, quae est occidentem versus a vico *Velitza*. Exscripsit Lolling.

ΕΥΤΥΧΟΣ

Εὔτυχος.

---

209 Stela sepulcralis marmoris albi cum αἰτώματος, in vico *Velitza* in domo privata cuius dominus est Nicolaus Kólias. Exscripsit Lolling.

ΖΩΠΥΡΟΣ

Ζώπυρος.

---

210 Tabula marmoris leucophaei, inaedificata in occidentali pariete ecclesiolae S. Elisae, quae est supra vicum *Velitza*. Exscripsit Lolling.

ΝΑΛΑΩ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

[Κ]αλλά, | Μένανδρος.

---

211 Stela sepulcralis, infra titulum rosae duae. Tithoreae (*Velitza*) inaedificata in ecclesia. Edd. Rangabé *Ant. Hell.* 2111; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 52 (*Kleine Schriften* II p. 77) *n.* 58 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 82 *n.* 1553). Lollingius frustra quaesivit.

ΛΥΣΑΝΔΡΙΔΑΣ

Λυσανδρίδας.

---

212 Stela sepulcralis marmoris albi cum αἰτώματος intra quod rosa, in vico *Velitza* in domo quam possidet Nicolaus Kólias. Exscripsit Lolling.

ΞΕΝΟΤΕΙΜΑ

Ξενοτείμα.

---

213 Tabula marmoris leucophaei, nunc postis dextri portae vici fungens in peribolo ecclesiolae Panagiae, quae est in vico *Velitza* supra torrentem qui vocatur *Korgiólo*. Ed. Rangabé *Ant. Hell.* 2112. Manifesto eiusdem tituli appographum est, quod ille n. 2054 edidit errore ad vicum *Dadi* (Amphicleiae) referens. Exscripsit Lolling.

ΣΩΣΘΕΝΗΣ
ross ross

Σωσθένης.

---

214 Bis edidit Rangabé, *Ant. Hell.* 2053, ubi in vico *Dadi* (Amphicleia) esse dicit, et 2114, ubi in ecclesia Beatae Virginis in vico *Velitza* (Tithorea) exscriptum narrat. Neutro quidem loco anno exstat, sed cum titulum n. 213, quem hem his exhibet Rangabé cum eadem duplici originis significatione, Tithoreusem, non Amphicleiensem esse Lollingii testimonio constet, idem in hunc cadere omnium maxime probabile est.

ΦΙΛΑΡΧΟΣ
ΤΙΜΑΙΟΣ

Φιλάρχος, | Τίμαιος.

---

215 Tithoreae. Ed. Clarkius Itin. P. II S. III p. 222 (Boeckh C. I. G. 1746*b*; Lebas *Inscr.* II, 828). Lollingius frustra quaesivit.

ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ

Τιμοκράτης.

Digitized by Google

216 Marmor leucophlaeum inaedificatum supra portam in pariete occidentali ecclesiolae S. Eliae, quae est supra vicum *Valtza*. Exscripsit Lolling.

Numquam plus uno versu in lapide foisse testatur Lolling.

Ἐπὶ Λ[ν . . . . .

217 Tabula marmoris leucophlaei in schola publica vici *Valtza* ita inaedificata, ut portae postem efficiat. Exscripsit Lolling.

/// Π Ι Β Ο Ι Ε Κ ///
/////// Ε Σ Ι Σ
Ζ Ω Π Υ Ρ Ο ///

[Ἐξὶ Βάτσ[υ].
[Δ]ρξία.
Σοντρ[ί(ν)].

XII.

AMPHICLIA.

218 Basis lapidis calcarii leucophaei, l. et c. 0,53; inferior pars in terra abscondita, ita ut altitudo totius lapidis definiri nequeat. Quattuor passuum intervallo septentriones versus ab ecclesiola Κοιμήσεως sita in colle, ubi quondam fuit sex oppidi Amphicliae. Ed. Leake apud Walpol. *Travels* p. 608 n. 7 (Boeckh C. I. G. 1738); *Travels in Northern Greece* II p. 75 not. 1 lab. IV *n.* 20 (Lebas *Inscr.* II, 831). Exscripsit Lolling.

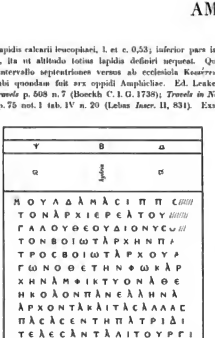

Τ(ρῶτον) Β(ουλῆς) Κ(ἀκου).

Μ(ᾶρκον) Οὐλ(πιον) Δαμάσιππε[ν], | τὸν ἀρχιερέα τοῦ [Διὸ]ς Ὀλυ[μπίου Διὸς Δωσιάτα], | τὸν βουτάρχην, πατέρα βουταρχῶν, ἀγωνοθέτην, φυ- | λάρχην, ἐκφαντίσαν, Θ[ησέα, πατ]έλλινα, | ἄρχοντα, καὶ τὰς ἄλλας | πάσας ἐν τῇ πατρίδι | τελέσαντα λειτουργίας, Κοντώλα Βλαστάχης ὁ | γυνὴ τὸν | ἄνδρα, εὐνοίας καὶ ἀρετῆς ἕνεκεν, Διοσίνου ἐν τοιούτοι.

Eiusdem Damasippi nomen redit in titulo Anticyrensi n. 8, 4., unde apparet hoc monumentum Septimii Severi aut Caracallae tempore dedicatum esse.

219 Tabula lapidea magna infra vicum *Dadi* ad viam. Angulus sinister superior (*a*) periit cum Lollingius illuc veniret, sed de scriptura consentientibus incolarum testimoniis plane constabat. Reliqua (*b*) exscripsit Lolling.

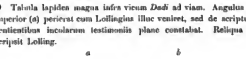

Εὐκλέα ν[ικῶν.

220 Pars superior stelae sepulcralis marmoris leucophaei anthemio magnifice exornata, inaedificata in pariete occidentali ecclesiolae S. Georgii, quae est in superiore parte vici *Dadi*. Exscripsit Lolling.

Α Ρ Ι /// Τ Ι Ω Ν
⁻ Ε Ν ////// Ι Ν Ι Σ

Ἀρ(ι)στίων, | [Σ]π[ο]υσ[ί]ς.

221 Tabula marmoris leucophaei a superiore parte anthemio ornata, inaedificata iuxta aedes telegraphi in vico *Dadi*. Exscripsit Lolling.

Δ Α Μ Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ
Φ ι Λ Ω
rosa rosa

Δαμοκράτης, | Φιλῶ.

Digitized by Google

XIII.

TITHRONIVM.

222. 223 Fragmenta duo marmoris caerulei, inventa Tithronii (*Velzouna*), translata in vicum vicinum *Daoli*, ubi nunc unum supra alterum inaedificata sunt in angulo domus Konstantini Kotridis, quae est in margine occidentali et septentrionali viei. *a* a. 0,36, l. 0,27, *b* a. 0,41, l. 0,22. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 441 (F. Berlstel ap. Collitz *Griech. Dialektsaschr.* II p. 81 n. 1552). Contulit Lolling.

a

(222)

Ν Α Γ Α Ε
ΑΛΟΓΑΙΟΣΑΝΗΡΚΑΛΟΣ
ΑΜΓΟΑΙΝΤΩΝΤΕΙΘΡΩΝΙΩ
ΤΕΝΗΤΟΙΣΑΕΙΧΡΕΙΑΝΕΧΟΝΤΟΙ
ΕΓΙΔΙΑΟΥΣΑΥΤΟΣΑΥΤΟΝΕΝΓΑΝΤ.
ΟΥΘΕΝΕΝΑΕΙΓΟΝΚΑΙΓΑΡΑΙΤΙΟ.
ΝΟΣΚΑΙΚΟΙΝΑΙΚΑΙΚΑΘΙΔΙΑΝΤΟΙΣ
/ΤΩΝΑΓΟΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝΑΥ *vacat*
ΤΑΙΓΟΛΕΙΤΩΝΤΕΙΘΡΩΜΙΩΝΕΓΑΙΝΕ
ΝΕΡΙΤΕΤΑΙΞΕΥΝ . . ΑΙΚΑΙΑΙΡΕΣΕΙΚΑΙ
ΟΣΘΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΕΠΡΟΞΕΝΙΑ
ΞΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΕΓΙΝΟΜΙΑΝΑΣΦ/
ΕΓΚΤΗΣΙΝΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΚΑΙΤΑΛΛΑΓΑΙ
ΓΕΤΑΙΣΥΓΑΡΧΕΙΔΙΑΠΟΣΤΕΙΛΑΙΔΕ
ΝΤΟΛΟΙΓΟΝΓΑΡΑΚΑΛΕΙΝΑΥΤΟΝΤΟ
ΟΝΓΙΝΕΣΘΑΙΚΑΙΚΟΙΝΑΙΚΑΙΚΑΘΙΔΙΑΝ
ΞΕΓΓΥΟΙΤΑΣΠΡΟΞΕΝΙΑΣ.ΕΝΕΚΡΑΤΗΣΕΤ
ΟΙΤΟΥΑΥΤΟΥΚΑΛ . . ΚΡΑΤΗΣΕΥ
. . . .

(223)

Ν Α Γ Α Θ Α Ν
ΝΙΟΣΑΝΗΡΚΑΛΟΣΚΑΓΑΘΟΣΥΓΑΡ
ΟΛΕΙΤΩΝΤΕΙΘΡΩΝΙΩΝΕΥΧΡΗΣΤΟΝ
ΑΕΙΧΡΕΙΑΝΕΧΟΝΤΟΙΣΤΩΝΠΟΛ
ΥΕΑΥΤΟΣΑΥΤΟΝΕΝΠΑΝΤΟΣΥΜΦΕ
/ΘΕΝΕΝΑΕΙΓΟΝΩΝΚΑΙΠΑΡΑΙΤΙΟΣ/
ΦΕΝΟΣΚΑΙΚΟΙΝΑΙΚΑΙΚΑΘΙΔΙΑΝ

b

ΤΙ
~ΘΑΙΕΔΟΣ
ΚΑΙΠΑΥΚΑΜΙΑΝ
ΟΙΑΙΚΑΙΑΙΡΕΣΕΙΑΙΕΧΕ
ΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙΣΕΠΡΟΣΕΝΙ
ΠΡΟΕΔΡΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙ
ΚΑΙΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙΕΙΡΑΝΑΣΚΑΙ
ΑΙΤΑΛΑΛΑΡΑΝΤΑΟΣΑΚΑΙ
ΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΥΓΑΡΧΕΙΑΡΧΟΝ
ΟΝΤΟΣΕΝΙΚΟΔΑΜΟΥΕΝΓΥΟ
ΕΤΡΑΤΟΥΕΥΦΡΑΝΘΡΑΡΧΙΚΑΕ

222 [Θεὸς τύχη]ι· ἀγαθῆι. | Ἔκτει[ι] . . . . . Ἀλασεῖος ἀνὴρ καλὸς [καγαθὸς] | ὑπάρχων περὶ τ[ὰ]ν πόλιν τῶν Ταυβρωνιω[ν] παρεῖχεν ἑαυτὸν εὐχρηστον καὶ ἑτοιμ[ο]ν τοῖς ἰδίοις ἐχρήσασι | τῆι πολει[τ]ῶν, ἀπροφασίστως] ἐκβαίνων αὐτοκινδύνως ὑ[π]ὲρ τῆς | τοιαύτης καὶ προθυμίας] οὖσ[α]ν ἐκλόγων καὶ παραιτήσε[ω]ς | ἀλλ' ὅπως ἀγωνοθ[ε]τήσηι καὶ ἀγωνίσηι καὶ ἀπ' ἰδίων τοῖς | [ἀπὸ δεκ]άτους τῶν πολιτῶν, ἀξίων ἐπαινεσαι-τυρητάντων αὐτῶ[ν], ... εδο[ξε] τῶ πόλει τῶν Ταυβρωνιων, ἐπαινε[ῖσθαι . . . . . Ἀλασεῖον ἐπὶ τε τῆ εὐσε[βεί]ᾳ καὶ αἰρέσει καὶ | [φιλοτιμίαι]ς ἣ ἔχει, καὶ δεδόχ[θαι αὐτῶ καὶ ἐκγόνοις προξενί]αν, προεδρίαν, ἀτ[ε]λείαν, ἐπινομίαν, ἀ[σ]φά[λειαν καὶ γῆς] ἔγκτησιν καὶ οἰκίας, καὶ τὰ ἄλλα | πάν[τα, ὅσα τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις ὑπάρχει. ἀναγρά]ψαι δὲ | [τὸν αὐτὸν καὶ πρεσβευτὴν καὶ ἵν' τὰ λοιπὰ παραπλήσι]α αὐτοῖ τοῖν πρότερον ἀγωνο[θε]τῆσι γένωνται καὶ κοσμῆ καὶ ἀπ' ἰδίων | [πρὸ τοῦ πολιτικ]οῦ ἔργου τὸν προξενικὸν [Μ]ενεκράτης Τ . . . . . |ι τοῦ αὐτοῦ· Καλ-|λ]ιράτης Εὐ . . . . . |. . . . .

223 [Θεὸς τύχη]ι· ἀγαθῆι. | Ἔκτει[ι] Νικοτιμίδ . . . . .]νος ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς ὑπάρχ[ων διατελεῖ τῆ τε πόλει τῶν Ταυβρωνίων εὐχρη-στου | [ἑαυτ]ὸν ἐν[τ]ὸν παρέχων καὶ τοῖς ἰδί[οις ἐ]χρήσασι τῶν πολ[ι]τῶν, ἀπροφασίστως ἐκβαίνω]ν αὐτοκινδύνως ὑ[π]ὲρ τῆ[ς τοιαύτης καὶ προθυμίας] οὖσαν ἐκλογῆς καὶ παραιτήσεως, ἀλλ' ὅπως ἀγωνοθετήσηι καὶ ἀγωνίσηι καὶ ἀπ' ἰδίων τοῖς ἀπὸ δεκάτου τῶν πολιτῶν, ἀξίων ἐπαινεσαι-τυρητάντων αὐτῶν, ... εδο[ξε] τῆ πόλει τῶν Ταυβρωνίων, ἐπαινε[ῖσθαι . . . . . Νικοτιμίδ]ην ἐπὶ τε τῆ εὐσε[βεί]ᾳ καὶ αἱρέσει καὶ | [φιλοτιμίαι]ς ἣ ἔχει, καὶ δεδόχ[θαι αὐτῶ καὶ ἐκγόνοις προξενί]αν, προεδρίαν, ἀτ[ε]λείαν, ἐπινομίαν, ἀ[σ]φά[λειαν καὶ γῆς] ἔγκτησιν καὶ οἰκίας, καὶ τὰ ἄλλα | πάν[τα, ὅσα τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις ὑπάρχει. ἀναγρά]ψαι δὲ | [τὸν αὐτὸν καὶ πρεσβευτὴν καὶ ἵν' τὰ λοιπὰ παραπλήσι]α αὐτοῖ τοῖν πρότερον ἀγωνο[θε]τῆσι γένωνται καὶ κοσμῆ καὶ ἀπ' ἰδίων | [πρὸ τοῦ πολιτικ]οῦ ἔργου τὸν προξενικὸν [Μ]ενεκράτης Τ . . . . . |ι τοῦ αὐτοῦ· Καλ-|λ]ιράτης Εὐ . . . . . |. . . . .

Digitized by Google

πρεσβυώσας αὐξῶν ἐκλείπων, καὶ παρώτιδες ἀβεὶ τοῦς ὀργυῶν γενήμασι καὶ κοιμῷ καὶ καθ' ἡδυ | [τοῖς δεσπόσι, ...] τ . . . .τῶν, ὅπως ἂν ἐξῇ τῷ αὐτοῦ καὶ τῶν Ταυζρωνίων, ἐσκαφέσθαι Πενταπυλον | . . . .των ἐκτὸς τῆς εἰσόδου καὶ αὐξόντα ἐφ' ἑκάτερα | αὐτὴ τῶν πυλῶν, καὶ ἐκβάσεσθαι αὐτὴν καὶ ἐγγραφὴν προζωπίδων, ἐστυλωτένων, πρεσβείων, κεντύλων, ἀστὰλαιν[ε] | κάντων, ἀνῳλυμένη καὶ πυλίοιν καὶ εἰρύσσις καὶ | ἐγκὲ ἐγκαυτὸν καὶ αἰσίοις αἰμὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅτι καὶ | [τοῦς ἄλλοις πρεξέσσις κ]αὶ εὐεργέτασις ὑπάρχει. . . . . γρομματοφύλακα Νικόδαμον, ἔτη[ς] | τῶν πρεξέσσις . . . . .]ητρώτου, Εὐφράνωρ Ἀρχιλόχ[ου].

Formulas iorum decretorum similimas quidem inter se esse, sed non ab omni parte easdem, in eis partibus quae aetatem tuerunt cum accusativo [τ]ῶμ πόλω n. 222, 8 collatus cum dativo [τῷ κ]οίλει n. 223, 2 demonstrat, tum καὶ post αὐρίτω n. 222, 10, quod n. 223, 11 non est. Quare ubi spatii rationes aut alia causa suadere videbatur etiam deperditas partes hic paullo aliter restituí quam illic; atque in universum quidem priores editores secutus sum, sed nonnunquam ob eis discendendum existimavi cum aliis de causis, tum quia hic illic supplementis illorum magnitudini incunarum, quae ex certissimis aliorum verorum supplementis ab ipsis propositis cognoscitur, non satis accommodata videbantur.

224 Basis lapidis calcarii, a. 1,08, l. 0,58, c. 0,55, Tithronii (*Veroana*).
Ed. Mendry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 444.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΜ
ΑΙΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΥΙΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΛΟΥΚΙΟ
ΣΕΠΤΙΜΙΟΥΣΕΟΥΗΡΟΥΠΕΡΤΙΝΑ
ΚΟΦΕΒΑΣΤΟΥΑΡΑΒΙΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ
ΜΕΓΙΣΤΟΥΗΠΟΛΙΤΕΙΘΡ
ΩΝΙΩΝΕΠΙΤΗΣΑΡΧΙΣΘΟΥΛΠΙ
ΟΥΓΡΑΤΟΥΥΠΟΕΠΙΜΕΛΗΤΗ
ΘΟΥΛΠΙΟΥΚΩΝΑΤΟΥΚΑΙ
ΤΕΙΜΟΚΡΑΤΗΣΠΕΙΜΟΚΑΤΟΥΣ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ(άρκον) [Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον Σεβαστὸν, | τὸν Αὐτοκράτορος Ἀντω]νίν[ου] | Σεπτιμίου Σεούηρου Περτίνακα Σεβαστοῦ Ἀραβικοῦ Ἀδιαβηνικοῦ | μεγίστου, τὴν πόλιν Τεθρωνέων ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Μ(άρκου) Οὐλπίου Γράτου, ἐπὶ ἐπιμελητοῦ | Μ(άρκου) Οὐλπίου Κόνατου καὶ | Τειμοκράτους Πειμοκάτους.

Cf. quae adnotavi ad n. 6, 12. 15. 8. 1. 4. 218, 2.

225 Fragmentum tabulae lapidis calcarii leucophari cum aëtomate ad torremem iuxta vineam Leventis sacerdotis, decem minutarum intervallo septentrionem versus a palaeocastro vici *Veroane*. Exscripsit Lolling.

ΕΡΙΑΔΕΣΙΝΩΙ
ΕΡΙΜΝΑΣΙΑ *bl*
ΕΡΙΚΛΕΩ *bll lll*

Ἐπ᾽ Ἀεξίῳ.
Ἐπὶ Μνασι[φ].
Ἐπὶ Κλεω[ν].

XIV.

DRYMAEA.

226—230 Marmor subcarcinum inaedificatum in pariete ecclesiae S. Ioannis, quae est in vico *Glumista*, ubi fuit Drymaea, a. 0,69, l. 0,40, c. 0,22. Ed. Mendry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 137 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 240 n. 385); F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 69 n. 1529).

[*Textum vide pag. 58.*]

226 [. . . . . σ᾽ δέ κα | μὴ δυνῇ ἀ πόλις τῶν Δρυαίων τὰν | [πατα]βολὰν πάσαν, ἀπδοὺς | [ἴ]σ[ᾳ]σ[ιδυτόντα | καὶ] σὺν[εγ]μυᾶν πάντᾳ, κατὰ τὰν Δρυαίων ἄρτον ἐπ᾽ | τᾷ δόσει τὰ ἐξ ἀρχᾶς τᾶν τῷ Διῒ καὶ | [τοῖς] Οὐτείοις καὶ Α[ε]σκλ[ᾑ]οῖς αἱ αἰσυμνᾶσι αἱ κατὰ | [τὰν] πόλιος τῶν Δρυαίων. εἰ δέ κα δυνάτη ἀ πόλ[ις] τῶν Δρυαίων τὰν ὑπάρκτα ἀπᾶς, καὶ]ᾷρῆς ἐν τῷ ἀκάτῳ γίγνεσται, τῷ Διῒ καὶ | [τ]οῖς Οὐτείοις, ἀτελὴ πλοίοις ἔστω | [καὶ ἐ]σπόρια πάντᾳ, καὶ ἀ συγγραφὰ ἀπ᾽ | [ἄλλ]ας καὶ ἀμείοις ἔστω. τὰν ἀκάτῳγον | [φ]υλάττοντι Κλείταιοι, Λέχγαιοι Καλλιπ[ό]λει, Ἀπείδαντι Ἀκραντεῖοι. Ἐξετάσοντο | [μοίρ]ᾳ· Ἐ[ὐ]ρύδαμος, Β[ο]ύτιλος, Λεοντο[μ]ένης Καλλικλείτα, Καλλίστρατος Φ[ε]ρένικος, Ἀνδρόβολος Κυνοσύρας, Οὐσιάγρας, | [Σ]πίπαγος Ἐρυθρῖνος, Θράσυλος, Καλλιάδας, | [Φ]λάνιππος Τιμαγόλα, Σεύξις, Τεύγναιος Ε[λ]ίκτας, Πολύξενος, Ἀρτεμίδωρ Τιδρ[ο]ῆμ[ος, Πατρο]κλείας, Τιμαφάνης, Σενοφῆ[ς], Ἀρστίων Αὐσυνῖς.

227 [Β]ουλομ[ᾳ]ένου δὲ Οἴσῳ Ἀντάμους Ἠρα[κ]λείτα, Φανοῖ Ἀντιφάτα, Ἀρστίωνος | [Ὀ]μολκίδα, ἱερᾶ[σ]θαι δὲ Εὐδόξφανος Ἠρα[κ]λείτα, Ἀρελλαυοῦ Ἀλκιθόου[ς] | μεγάτου, τὰ πόλα Τειζῆρμον ἐκ τᾶς ἀρχᾶς Μ(άρκου) Οὐλπίου Γράτου, ἐπὶ ἐπιμελητῶ | Μ(άρκου) Οὐλπίου Κόνατου καὶ | Τειμοκράτου Τειμοκράτους.

228 [. . . . . τὸν κατα]β[ά]λαν τᾶν τρίτων πυλᾶσιν | [ἐπιφαμ]ᾶν τᾶς μετὰ τὰν βουλαρχίαν Τ . . .] . . . . . τοῦ Ἀντιγόνα, τὸν δὲ ἐσχάτιον ἐ- | τᾷ | [ἐχχωσάν δοῦσιν]ᾳ κατὰ τὸν τρίτον καταβολὰν δεκαδ[ράχ]ει ἐν πυλ]ᾶσιν[ε· ἐ]ρ[ί. . .]. .]ησ. α[ἰρε]μένοι· Ἀρστόδαμος, Θ . . . . .]εσσι, Ἀλκιάδας, Ἀρστιγένης | Νικιάδ[ε]ους, Μένιππος Λαφαί[ε].

229 Βουλαρχ[ε]ύοντα δὲ Οἴτῳ Εὐδό[ξφανος] | Ἠρακλείτα, ... φάνεος Δρυοπαί[ε]ι, | Κρωβύλ[ο]υ τῶν [Ὀ]μολκί[δαι], ἱερᾶ[σ]θαι δὲ Λα . . . . . | Ἠρακλείτα, [Ἀ]ρτεμίδωρ Χαρ[ο]δήμ[ου, . . Ἀν . . . ε]υ . . . τῶν, ὑπὸ Ἀ τε[λ]λαιί[υ], | τῶν [δὲ Φ]ιλ[ο]ύσιος στρ[α]τηγήσαντος Τειζ[ε]ήβδου. | Ἐ[ρ]ά- τῆρες, [μ]ηνὸς] πρώτου, κατιβλάτων | οἱ Δρυά[ο]ι τὰν τρίταν κατιβλάβαν τῷ Διῒ[ι] | καὶ τᾷ[ι] Οὐτείᾳ[ι] καὶ Δ' Ἠρακλείᾳ Ἠρακλ[ε]ι. | καὶ]ρηγορί- . . . . .]ῆσιος, [Εὐ]δ[ό]ξου Καλλιδά[ε]ω, | . . . .]τος, Εὐνόβιος Ἀ[π]ά[τα, Μένιππ]ος | Λαφαί[ε].

Digitized by Google

(236)
..ΔΙΟΙΚΗΑΡΟΛΙΕΩΝΔΡΥΜΙΩΝΤΑΣ
...ΕΥ..ΑΣΡΑΣΑΚΘΟΣΓΡΣΕΒΕΥΣΑ.
...ΔΡΗΘΑΥΤΟΙΣΚΑΤΑΝΟΜΟΝΕ....
ΔΑΝΕΙΟΝΤΟΣΕΑΡΑΝΤΙΟΙΣΘΕΩΙΚΑΙ
- ΟΙΤΑΙΟΙΣΚΑΙΑΙΑΟΙΣΙΟΙΚΟΝΟΜΙΑΙΣΚΑΤΑ
...ΓΟΛΙΟΣΤΩΝΑΡΥΜΙΩΝΕΙΔΕΣΚΑΔΙΟΙΚΗΣΑΡΓΟ
...ΤΩΝΔΡΥΜΙΩΝΤΑΣΕΝΗΚΟΝΤΑΝΔΣΚΑ
.ΩΣΕΝΤΑΙΟΝΗΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙΤΙΘΕΘΕΙΚΑΙ
.ΟΙΣΟΙΤΑΙΟΙΣΑΓΟΔΕΔΥΜΕΝΑΔΕΤΩ
..ΥΔΑΝΕΙΟΥΓΑΝΤΟΣΚΑΙΔΕΥΓΡΑΦΑΣΤΕ
.ΗΣΚΑΙΑΡΜΕΝΑΔΕΣΤΩΝΑΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ
.ΥΛΑΣΙΟΝΤΙΚΑΔΕΟΤΙΜΟΣΑΟΧΑΓΟΣΚΑΛΛΙΓΟ
.....ΛΑΙΑΔΑΣΑΜΦΙΣΙΕΥΣΕΣΤΕΙΣΑΝΤΟ
..ΡΤ..ΡΟΙ.ΥΡΥΔΑΜΟΣΝΕΤΑΛΟΔΑΔΕΟΝΤΟ
(ΕΝΗΣΚΑΛΛΙΓΟΛΙΤΑΙΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣΘΥ
.ΚΕΥΣΑΝΔΡΟΒΟΛΟΣΚΥΤΕΝΙΕΥΣΙΣΥΛΑΟΣ
.ΩΠΑΤΡΟΣΕΡΥΘΡΑΙΟΙΘΡΑΣΩΝΚΑΛΕΙΔΑΣ
.ΙΑΟΝΙΚΟΣΥΑΜΟΛΙΟΙΞΕΥΣΙΣΤΕΙΣΙΓΙΠΟΣΕ
.ΑΤΕΙΣΓΟΛΥΣΣΕΙΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣΗΣΤΕΙΘΡΩ
.ΙΟΙΓΙΑΤΡΟΚΛΕΑΣΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣΣΕΝΟΚΡΑ
.ΗΣΑΡΙΣΤΙΩΝΑΙΛΑΙΕΙΣ
(237) .ΟΥΛΛΑΡΧΕΟΝΤΩΝΕΝΟΙΤΑΙΑΝΤΑΝΟΡΟΣΘΗΡΑ
.ΛΕΙΩΤΑΦΑΙΚΙΑΝΤΙΚΥΡΙΤΑΙΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ
.ΜΙΛΙΑΔΑΙΕΡΟΥΤΑΝΔΕΕΥΘΥΡΟΝΟΣΘΗΡΑ
.ΛΕΙΩΤΑΦΑΙΚΙΑΝΤΙΚΥΡΙΤΑΔΟΜΗΝΑΙΟΥ
.ΓΑΛΙΟΥΤΕΝΕΑΔΕΩΝΣΤΡΑΤΗΓΕΟΝΤΟΣ
.ΟΣΚΑΙΟΣΑΝΟΤΕΟΕΜΗΝΟΓΠΡΩΤΟΥΔΙΟΙΚΗ

(238)
.....Ο.....ΤΡΙΤΑΝΓΥΛΑΙΑΣΕ
....ΑΣΤΑΣΜΕΤΑΤΑΝΒΟΥΛΑΡΧΙΑΝΤ...
...ΤΟΥΑΝΤΑΓΟΡΑΤΑΝΔΕΣΚΑΤΑΝΕΝΤΟΙ
.....ΑΥΤΟΙΜΕΤΑΤΑΝΤΡΙΤΑΝΚΑ
ΤΑΒΟΛΑΝΔΙΟΙΚ....ΕΝΓΥΛΑΙΑ..Ε...
..ΑΣΜ...ΥΡΟΙΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣΘ
ΕΙΟΙΑΛΚΙΜΟΣΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ
ΝΑΥΠΑ..ΤΙΟΙΜΕΝΙΠΠΟΣΑΚΡΑΙΟ.
ΒΟΥΛΑΡ...ΝΤΟΝΕΝΟΙΤΑΙΕΥΘΥ
(239) ΗΡΑΚΛΕΙΔΤΑ....ΦΑΝΕΟΣΔΡΥΟΠΑΙΟ.
ΚΡΙΝΟ..ΟΥ..ΙΛΙΑ..ΙΕΡΟ..ΤΑΝΔΕΛΑ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΤΑ..ΡΙΣΤΙΩΝΟΣΧΑΡΑ....ΟΥ
ΛΥΣ.....ΟΥ.....ΤΙΔΑΜΗΝΟΣΑΡ..ΛΑΛΑΙΟ.
ΤΩΝ...ΔΚΕΩΝΣΤΡΑ..ΓΕΟΝΤΟΣΤΕΙΣΑ.
..ΡΟΥ..Α....ΟΣ.Η....ΡΩΤΟΥΚΑΤΕΒΑΛΟΝ
ΟΙΔΡΥΜΙ....ΑΝΤΡΙΤΑΝΚΑΤΑΒΟΛΑΝΤΩΘΕ..
ΚΑΙΤΟ.....ΑΙΟ..ΕΝΗΡΑΚΛΕΙΑΙΗΡΑΚΛΕΙ
..ΡΤΥΡΟ.....ΔΑΜΟΣ..Ν..ΟΣΚΑΛΥΔΩΝΙ..
.....ΤΑΙΣΕΥΠΟΛΕΜΟΣΑΛ..ΙΟΙΜΙΚΚΟΣ
ΑΜΦΙΣΣΕΥΣ
ΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΩΝΕΝΟΙΤΑΙ..ΩΤΗΡΟΥΗΡΑΚΛ
..ΣΤΑΣΤΑΓΟΡΟΥΔΡΥΟΠΑΙΟΥΘΕΟΔΩΡΟΥΚΟ.
...ΕΟΣΙΕΡΟΘΥΤΑΝΔΕΑΡΧΙΝΟΥΗΡΑΚΛΕ
ΙΩΤΑ.....ΕΛΕΟΣΔΡΥΟΠΑΙΟΥΤΙΜΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΝΗΣΕΝΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙΟΥΤΩΔΕΦΣΚ
..ΤΙΟΣΜΗΝΟΣΓΟΡΤΟΣΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣΕΛ
..ΤΙΟΣΜΗΝΟΣΓΟΡΤΟΣΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣΕΛ
...ΡΙΣΙΜΟΣΙΟΓΕΩΝΑΓΕΣΚΕΝΟΙΟΥΤΑ..
....ΟΙΣΕ.....ΥΕΣΤΑ....ΝΑΤΟΥΘΕΟ.

Digitized by Google

230 Βυλαρχήσαντων δὲ Οἴτης [Σ]κύφου Ἡρακλείτεια, Εὐσεγίου Δρυσσεύς, Θεοδώρου Κά[λαυ]βις, ἱερεσυνῶν δὲ Ἀρχίου Ἡρακλήτου, [.....ε]ἴλεος Δρυσσεύς, Τιμαρχίου | | Θωλοσεύς, ναοῦ Ἀπολλωνος, τῶν δὲ Φωκίων στρατηγησάντος Καλλιφάντου Ἐλ[ε]υ[σ]ῖνος, ναοῦ φρατρ., ἐν κυλαῖ δὲ τᾷ[ι] | συνεδρίᾳι ἱαιάλογχα ἀπέχυτα εἰ Οἰτα[ί]ων | Δρυαλῆς, ἁ[λ]αλὰ μ[ετὰ τὰ] λοιπὰ τοῦ Ὀκτὶ καὶ τῶν Οἰταίων χρήματα τὰ κατὰ τοῦ δανείου τῶν Δρυαίων, τὸν ὀνάσαντα μισθ' ....]

Manifesto ei negotio, ad quod hi tituli spectant, egregia interveniit similitudo cum illo civitatis Orchomeniae et Nicaretes Thespiensis, quod habes 1, 3172. Nempe haec omnia referuntur ad summam pecuniae, quam Dryniorum populus mutuatus erat ex dei cuiusdam (n. 226, 4. 8. 229, 8. 230, 9) sacrario sacro. Cuius del nomen prorsum tacetur; sed haec ipsa res vetat de alio cogitari ac de eo, penes quem totius Octaeorum reipublicae regimen ac tutela fuerit. Atqui eum Herculem fuisse non modo propter eximias partes, quas in illius reginis fabulis et sacris tenebat, sed etiam propterea certum est, quia caput foederis Octaeorum sine dubio Heracleia fuit, siquidem obtique (n. 227, 1. 229, 1. 230, 1) principem inter balcenses locum tenet Heracleota; hoc equidem vero non modo nomen ab Hercule repetebat, sed etiam Ἡράκλεια ferias sollemnes habebat (n. 229, 8). Pro illo sere alicno syngraphiam (n. 226, 10) Octaeis dederant Dryuii. Sed cum status dies adesset, solvendi non erant ideoque legationes ad Octaeos missa (n. 226, 2. 4) impetraverunt, ut novum pactum (διαλογία n. 226, 8) de aere alieno quatuor pensionibus solvendo fieret. Quam per occasionem summam debitam etiam auctam esse, ut in illa Nicaretae causa factum videmus, consentaneum est. Quare τὸ δόκιμον τὸ ἐξ ἀρχῆς (n. 226, 4) probe distinguitur ab illis nonnisi ita minis (n. 226, 7), quae ex pacto recentiore debentur. Iam in hoc pacto conveniss videtur, ut prima pensio statim fieret; itaque litterae, quae hanc factam testantur, cum illa διαλογίᾳ in eiusdem instrumenti tenore connectae sunt (n. 226, 13). Sequitur documentum alterius pensionis (n. 227). Sed post hanc rursus mora intercessisse videtur; unm recte Beaudouinus statuit titulum n. 228 novum pactum confluere, quo illius antiquioris conditiones immutentur; neque mihi dubium est, quin hoc recentissimo pacto duarum, quas restabant, pensionum dies amplius prolati sint. Denique n. 229. 230 has ipsas pensiones tandem aliquando factas testantur.

Actatem tituli diligentissimis observationibus ita definivit Beaudouinus, ut multus dubitationi locus relinqueretur. Etenim Caphisidi Thanotemide (n. 227, 8) et Callicratis Elatensis (n. 230, 2) praeturas ex titulis apud Wescher et Foucart *Inscriptions recueillies à Delphes* n. 50. 53 anno 170 a. Chr. recentiores esse, sed paucis modo annis intellegitur, idemque comprobat satis multa hominum Actolorum et Phocensium nomina, quae haec tabula cum titulis Delphicis communia habet, ut Lochagi Callipatitae, qui a. 191 a. Chr. praetor Actolorum fuit (n. 226, 12; Wescher-Foucart 252, 1), Philonici Hyampolii (n. 226, 18), cui a. 172 a. Chr. hospitium publicum a Delphis decretum est (Syll. Inscr. Graec. 198, 284), Aristotelis Tithronii (n. 226, 19; Wescher-Foucart 128, 1, archontis Delphis Xenea, post a. 170 a. Chr.), Polycrati Tithronii (n. 226, 19; Wescher-Foucart 312, 1. 318, 4. 368, 1. 383, 1, praetor Phocensium archonte Delphis Praxia a. 178 a. Chr.), Timocratis Lilaeensis (n. 226, 20; Wescher-Foucart 128, 20), Xenocratis Lilaeensis (n. 226, 20; Wescher-Foucart 82, 18. 19. 90, 8, a. 172 a. Chr.).

De Octaeorum foedere nonnulla diximus ex his titulis; ac de Heracleotarum principato iam supra diximus; reliquarum civitatum nomina hic magna ex parte mutilata sunt, sed nonnulla feliciter restituit Beaudouinus, praecipue n. 230, 2. 3 Κά[λαυ]βις ex Athenaeo VI, 254 *F*, ubi Καλαυβία urba commemoratur. Quod vero idem ex n. 228, 1 colligit, civitatium foederatarum conventum πυλαῖόν nomen habuisse, id mihi neutiquam probatur; neque enim ulla est causa, cur huic voci hic alium vim tribuamus atque ubique habet; sellicet Amphictionum, inter quos et Octaei et Phoceuses erant, conventus frequentissimi praecipue idoneam facultatem praebebant huic negotio transigendo. Ac re vera eiusmodi conventibus Graecos uti solitos esse ad tales res administrandas notum est; sufficiat hic quoque Nicaretae Thespiensis mentionem iniecisse, cui pecuniae debitae solvendae ab Orchomenioruin civitate per Pamboeotiorum feriae (1, 3172, 25).

Tituli n. 226, 2 [ἐ]πρ[έ]σβευσαν[σ] editores; sed quum subiecti locum non legati, sed Dryuiensium civitas teneat, medio opus est. Vs. 13 ἐξ-ετείνατο Beaudouin, ἐξέτεταν τὸ [πρῶτον] Bechtel. Qui quod spatium huic supplemento sufficere dicit, erravisse videtur; namque a versu quarto omnes versus a dextra integri sunt, ut ne hic quidem quicquam amplius scriptum fuisse appareat. Desideres sane definitam primae pensionis mentionem; sed quum in priore huius pacti parte deleta sine dubio scriptum fuerit, ut prima pars summae debitae statim penderetur, ad hanc solam notam pensionis factae spectare sponte intellegitur. Medium vero veris genus de pecunia non ab ipsis Dryuiis praestante numeraria, sed per alios, fortasse per mensam argentarii, soluta intelleserim. Vs. 16 Κυτινιεῦς pro Κυτινιᾶν non lapidicae aut Beaudouini errore exaratum, sed hanc esse ultatam apud indigenas nominis formam testatur inscriptio Lebadensis I, 3055, 11: Δωρικὸν ἐκ Κυτινίου. Vs. 18 de ethnico Ἐπικτήτειος, quod unum noverunt titulí, cf. quae exposui ad I, 3058, 28.

Titulum n. 228, cuius de argumento in universum iam Beaudouinus recte indicavit, restituere conatus sum. De supplemento meo versus n. 229, 9 extr. Ἡρακλε[ωτ] cf. quae supra exposui. Item tituli n. 230 finem, quem editores lacunam reliquerunt, ita refeci, ut certe sententiam me assecutum esse confidam, etsi singula verba praestare nolo.

231 Columna rotunda, a. 0,48, diam. 0,40, excavata in usum baptismi, collocata extra ecclesiolam S. Ioannis in vico *Ghuniva*. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 449 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 70 n. 1330). Contulit Lolling.

ΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣΚΑΛΛΙΤΕΛΕΟΣ
ΑΣΚΛΑΡΙΩΙ

Δαμοκράτης Καλλιτέλεος | Ἀσκλαπιῷ.

Digitized by Google

XV.

LILAEA.

232 Basis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,70, l. 0,40, c. 0,26; in superficie foramen rotundum. In fronte titulus; postea alia inscriptio eidem lapidis planitiei incisa est, quae nunc iam legi non potest. Ad fontem Cephisi, infra murum substructionis in qua olim Cephisi deiubrum erat, in lacu parvo fontis. Exscripsit Lolling.

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ
ΞΕΝΟΔΩΡΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ
ΚΛΑΦΙΣΙΕΥΣ

Ξενοφάνης | Ξενοδώρα | Ἀνδρίκων | Κλαφισιεύς.

Titulus tertii, ut quidem videtur, a. Chr. n. saeculi.

233 Fragmentum lapidis calcarii, fractum a superiore parte, a. et l. 0,55, in loco *Nickeri*, ubi fuit antiquum Lilaeensium oppidum. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 444. Contulit Lolling.

ΑΔΙ
ΠΑΡΘΙΚΟ . . . ΣΕ
ΘΗΕΥΤΥΧΗΜΕ
ΓΙΣΤΟΝΑΙΑΑΙ
ΕΩΝΗΠΟΑΙΣ

. . . . . | Ἀδ[ριαν]ὸν | Παρθικὸ[ν Σεβ]ηρὸν Εὐτ[υ]χῆ Εὐτυχῆ Μέγιστον Λιλαιέων ἡ πόλις.

Monumentum honorarium Septimii Severi aut Antonini Caracallae.

Digitized by Google

PARS ALTERA.

TITVLI LOCRORVM ORIENTALIVM.

I.

LARYMNA.

234. 235 Tabula marmoris albi cum aëtomate et acroteriis, a. 0,83, l. 0,43, fracta ab inferiore parte. In vico *Kastri* ante domum Ioannis Zurunis. Ex Chalcidopli apographo a Wachsmuthio accepto ed. G. Kaibel Epigr. Graec. 493 (E. Cougny Anth. Pal. III p. 136 n. 276). Exscripsit Lolling.

(234) Φ I Λ Ω N

rasa rasa

(235)
ΔΕΡΚΕΟΤΟΝΔΕΣΣΕΙΝΕΚΑΤΑΦΘΙΜΕΝΟΙΟΦΙΛΩΝΟΣ
ΤΥΜΒΟΝΟΣΕΜΜΟΥΣΑΙΣΓΡΑΜΜΑΣΙΝΕΥΣΥΝΕΤΕΙΩΙ ab
ΤΑΙΔΕΙΗΝΗΣΥΝΗΣΕΝΑΠΑΣΙΔΕΚΕΙΝΟΝΕΝΑΣΤΟΙΣ
ΗΘΟΣΛΑΡΥΜΝΗΣΠΡΟΣΦΙΛΕΩΣΕΘΕΤΟ
ΤΟΝΚΑΙΕΤΑΚΜΑΙΗΝΒΙΟΤΟΝΑΕΙΠΟΝΤΑΚΑΘΗΒΗ N H
ΚΗΔΟΣΟΜΟΦΡΟΝΕΩΣΠΑΣΕΔΑΚΡΥΣΕΠΟΛΙΣ

234 *Φίλων.*

235 *Δέρκεο τόνδε, ξεῖνε, κατηφιόωντα Φίλωνα*
τύμβον, ὃς ἠωτὸν(ε)ος γραμμασιν εὐξυνέτοι[σ(ι)]
πασὶν ἀνηρίθμοις πρεσφύλιος ἔδυτο·
τὸν καὶ ἐτ' ἀκμαῖον βίοτον λείποντα καθ' ἕβην
ἤθεος ἠνορέωνος ἐπ' ἀκρυσέπολις

---

236 Tabula marmoris albi cum aëtomate, a. 0,70, l. 0,34, ad torcular Georgii Stamatelli in vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Exscripsit Lolling.

ΑΡΩΑΛΟΔΩΡΟΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΥ
ΡΥΘΟΚΛΕΙΑ
ΡΥΘΩΝΟΣ

Ἀπολλόδωρος | Αὐτοκράτου.
Πυθόκλεια | Πύθωνος.

---

237 Superior pars tabulae marmoris albi xanthemio venuste exarata, a. 0,60, l. 0,43, in vico *Kastri* apud Georgium Stamatelium. Exscripsit Lolling.

ΑΡΙΣΤΙΚΩΝ

rasa rasa

Ἀριστικῶν.

---

238 In vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Mense Februario a. 1888 Lollingius frustra quaesivit.

ΒΑΚΧΙΣ

Βακχὶς aut Βακχίς.

---

239 Tabula marmoris albi cum aëtomate, a. 0,60, l. 0,35, in vico *Kastri* apud Ioannem Lampru. Exscripsit Lolling.

ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΣ

rasa rasa

Δικαίαρχος.

---

240 In vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Mense Februario a. 1888 Lollingius frustra quaesivit.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Διονυσία.

Digitized by Google

241 Tabula marmoris albi cum aëtomate, a. 1,20, l. 0,45, in domo vici *Kastri*, cuius dominus est Georgios Taelemarkos. Exscripsit Lolling.

ΔΙΟΝΤΣΙΟΣ
ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Διονύσιος | Ἀρτέμωνος | χαῖρε.

242 Tabula marmoris candidi cum aëtomate, a. 0,80, l. 0,30, in vico *Kastri* apud Ioannem Lampru. Exscripsit Lolling.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΗΡΑΙΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Διονύσιος | Ἡραίου | χαῖρε.

243 Tabula marmoris albi cum aëtomate, intra quod rosa, a. 1,10, l. 0,37. In domo privata vici *Kastri*, cuius dominus est Lukas D. Lukas. Exscripsit Lolling.

ΕΜΜΟΝΙΣ ΧΑΙΡΕ
rosa rosa

Ἐμμονὶς χαῖρε.

244 Tabula marmoris albi, a. 0,90, l. 0,30, a superiore parte desinens in arcum, intra quem anthemium. In vico *Kastri* in domo privata, quam possidet Δῆμος Ἀργυρίου Βυζάντιος. Exscripsit Lolling.

ΕΥΤΥΧΙΣ

Εὐτυχίς.

245 Stela marmoris albi cum aëtomate, a. 1,00, l. 0,40, in loco sito viginti minutarum intervallo occidentem versus a vico *Kastri*, ubi erant complura sepulcra. Exscripsit Lolling.

ΚΑΛΛΙΤΕΛΗΣ
rosa rosa

Καλλιτέλης.

246 In vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Mense Februario a. 1888 Lollingius frustra quaesivit.

. ΑΡΑΝΙΑ
. ΑΡΙΝΙΚΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
. ΘΗΝΑΔΟΥ

[Κ]ρανία | [Ἐρ]ινίκου.
Δημήτριος | [Ἀ]θηνάδου.

247 Superior pars tabulae marmoris albi cum aëtomate, intra quod clypeus, a. ex l. 0,44, in vico *Kastri* apud Georgium Stamatellum. Exscripsit Lolling.

ΚΑΕΙΤΙΑΔΣ

Κ]λειτιάδης.

248 Tabula marmoris albi a. 1,12, l. 0,38, inaedificata in vico *Kastri* in pariete domus privatae, cuius dominus est Stamatis Selekos. Exscripsit Lolling.

ΝΙΚΑΣΙΟΝ
ΧΑΙΡΕ
rosa rosa

Νικάσιον | χαῖρε.

249 In vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Mense Februario a. 1888 Lollingius frustra quaesivit.

ΝΙΚΟΔΗΜΕ
ΧΑΙΡΕ

Νικόδημε | χαῖρε.

250 Tabula marmoris albi cum aëtomate, a. 1,00, l. 0,35, in domo vici *Kastri*, cuius dominus est Konstantinos Karnaskos. Exscripsit Lolling.

ΠΑΡΜΟΝΙΣ
rosa rosa

Παρμονίς.

251 Stela marmoris albi cum aëtomate, a. 1,20, l. 0,52—0,54, circiter quartae horae partis intervallo occidentem versus a vico *Kastri*. Exscripsit Lolling.

ΣΩΣΙΕΡΑΤΗΣ ΠΑΡΑΜΟΝΟΥ
rosa rosa

Σωσιφάτης Παραμόνου.

252 In vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Mense Februario a. 1888 Lollingius frustra quaesivit.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ

Σώστρατος.

253 Tabula marmoris albi cum aëtomate, intra quod clypeus, a. 1,00, l. 0,40. In domo privata vici *Kastri*, cuius dominus est Glikas Papaghikas. Exscripsit Lolling.

ΣΩΣΥΛΑ
Χ ΑΙΡΕ

Σωσύλη | χαῖρε.

254 Stela marmoris albi cum aëtomate, intra quod flos, a. 0,95, l. 0,40, quartae partis horae intervallo occidentem versus a vico *Kastri*. Exscripsit Lolling.

ΤΕΧΝΩΝ
rosa rosa

Τέχνων.

255 Pars superior tabulae marmoris albi desinens in arcum, intra quem anthemium, a. 0,65, l. 0,42. In domo vici *Kastri*, quam possidet Δῆμος Ἀργυρίου Βυζάντιος. Exscripsit Lolling.

ΙΙΙ ΙΙΙ ΛΟΞΕΝΑ
rosa rosa

[Φ]ιλόξενα.

Digitized by Google

II.

HALAE.

256 Tabula marmoris albi cum duabus rosis supra titulum, inaedificata in occidentali pariete ecclesiae S. Demetrii, quae est in vico *Malesina* tam exceiso loco, ut scalae ad ascendendum non sufficerent inscriptionque de plano telescopi ope legenda esset, qua de causa multa dubia aut errones in epographo suo esse adnotavit Lollingius, qui exscripsit.

ΚΟΦΗΣΕΚΓΕΤΡΗΣΛΟΓΟΝΕΜΠΟΥΝΔΕΞΑΙΟΔΙΤ ///
ΒΑΙΟΝΕΠΙΣΤΗΣΑΣΙΧΝΟΣΟΔΟΠΟΡΙΗΣ
ΕΝΘΑΔΕΓΩΚΕΙΜΑΙΤΕΛΕΟΥ /// ΟΣΘΕΛΠΕΙΣΤΟ ///
ΕΙΚΟΣΙΕΠΤΑΕΤΩΝΕΙΣΑΙΔΗΝΚΑΤΑΒΑΣ
ΠΑΣΙΝΑΝΕΓΚΛΗΤΟΣΓΕΓΟΝΩΣΕΘΑΝ /// ΕΠΟΟ /// Λ ///
/// ΥΧΙΠΟΝΗΡΟΣΕΩΝΑΚΡΙΣΙΑΔΕΤΥΧΗΣ
ΔΥΣΤΗΝΟΣΦ VIIIIIIIA ΤΙΣΕΓΩΔΥΠΟΒΑΣΤΟΔΑΝΕΙΠΟΝ
ΟΥΤΑΥΤΩΣΤΑΧΙΣΩΣΔΕΥΤΥΧΙΑΣΜΕΤΕΧΩΝ
ΕΙΠ /// ΤΗΜΑΚΕΛΖΩΗΛΥΠΑΙΤΑΡΕΠΟΝΤΑΙ
Κ /// ΔΕΟΜΩΣΤΑΥΤΑΣΕΚΤΕΛΕΣΑΝΤΑΘΑΝΕΙ ϟ
/// Ε /// ΝΟΣΑΝΕΙΔΑΙΜΩΝΕΙΗΜΑΛΛΑΟΝΠΑΡΑΒΑΤΑΣ
ΣΤΥΓΕΡΟΥΓΗΡΩΣΘΥΚΕΣΙΔΩΝΒΙΟΤΟΝ

Κ[υ]ρὸς *lo.* πίτρε λόγον ἐμπυον δέξει, ὀδίτ[α].
Duodec. hexametrum corrupte dactylicum.
'Εκ δὲ[ὸ] ἐγὼ κεῖμαι Τελέ[σ]ιμος – ⏑ ⏑ – ⏑]
absentiam fere sic Achivi nuncupabant.
"πᾶσιν ἀνέγκλητος γεγονὼς ἔθαν' [ἐβ]δ[ομηκοντ]ούτ[ης],
[ὀ]λ[ί]γ[ῳ] σωφρὸς ὢν, ἀφρυὰ δὲ τύχης
δύστανος· ἀ[φ]ικ[ό]μην τοι. ἐγὼ δ' ὑπεδύσατο τὸν ἀν' ἐπικ-
οὐ τοῦτος· τὸν, ἵστω δ' ὑπ[ο]γρίου μετέχων,
εἰπ[ε]ῖ τῷ σωμ[ᾳ]τῷ ζωῇ λύπαιο παρέσεσαι,
[χρῆ] δὲ σὼς τούτοις ἐντελέσσεται θανάτῳ,
[π]ρ[ί]ν[ε] ἂν ἀ[ν]θήσωσιν τὰ μέλλον παρπδόντας
[τοῦ] συγγεροῦ γήρως οὐκ ἐνθὼς ζόντον.

Epigramma inferioris aetatis esse cum litterarura prodit tum genus dicendi verbosum ac tamen multis locis poëtico colore plane carens; cf. praecipuse v. 8—11. Quid statuendum sit de voce barbara τούτος (v. 8), ubi sententia αὖτως postulare videtur, et de παρεδόντας (v. 11), quae a notissima voce παραδίδωμι cum paenultimae syllabae mensura discrepat tum utique aliam vim habere debet atque ilia, etsi sententia paullo obscurior est, id quidem in medio relinquendum existimo. Nam aut barbaro huius miseri poëtae sermoni haec tribuenda sunt, aut lapicida pervertit aut in summa legendi difficultate (v. lemma) Lollingius aliquot litteras non recte excepit. Versu tertio exeunte hoc utique statuendum est, ubi nomen cunctanter sane restitui, quis id in carmine alicubi enuntiatum fuisse probabile est neque ouquam praeterea et restituendo locus est. Ipsum nominis forma simili Τελέσσιμος (n. 111, 10) satis defendi videtur. Sed quae hoc nomen sequuntur, neque mensurae versus accommodata sunt neque sanam sententiam habent.

257 Tabula marmoris subcaerulei cum aëtomate, intra quod clypeus, inaedificata supra portam meridionalem ecclesiae S. Demetrii, quae est in vico *Malesina*. Exscripsit Lolling.

ΑΓΑΛΟΘΟΥΜΟΣ

'Αγαλοθούμος.

Memorabilis est Boeotica vocalis syllabae paenultimae. Halas ut Larymnam vicinam aliquantisper Boeotorum fuisse constat (v. Bursian *Geographie von Griechenland* I p. 192 not. 2). Atque etsi eas civitates, quae alios stirpis erant, etiam cum forderis Boeotorum participes factae essent patrio sermone uti potuisse tituli Megarensium et Oropiorum docent, tamen consuetudinem est per ilia tempora haud infrequenter homines origine Boeotos ex vicinia Halas se contulisse ibique domicilium posuisse.

258 Stela marmoris albi, a superiore parte scanthi foliis exornata, a. 1,25, prope domum Martini Nicolau in vico *Malesina*. Exscripsit Lolling.

Δ Α Ν Α Ι Σ
ναα ναα
ΝΙΚΟΤΕΛΕΙΑ

Δαναΐς | Νικοτελείᾳ.

259 Stela lapidis quem vocant κῶφο cum aëtomate, in quo clypeus, a. 0,55, l. 0,40, inaedificata in domo Martini Nicolau in vico *Malesina*, ad fornacem pistorium. Exscripsit Lolling.

ΖΩΙΛΟΣ

Ζωΐλος.

260 Stela marmoris albi cum aëtomate, a. 0,46, l. 0,47, inaedificata ad fornacem pistorium in domo Martini Nicolau, quae est in vico *Malesina*. Exscripsit Lolling.

ΖΩΠΥΡΕΧΑΙΡΕ

Ζώπυρε χαῖρε.

261 Stela marmoris albi, a superiore parte margine prominente ornata, a. 0,70. In vico *Malesina* ad domum Martini Nicolau. Exscripsit Lolling.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΑ

Νικοστράτα.

Digitized by Google

262 Tabula marmoris subcaerulei cum aëtomate, inaedificata supra portam occidentalem ecclesiae S. Demetrii, quae est in vico *Maleina*. Exscripsit Lolling.

Π Α Σ Ω Ν
Χ Α Ι Ρ Ε

Ζ Ω Π Υ Ρ Α
Χ Α Ι Ρ Ε

Πάσων | χαῖρε.
Ζωπύρα | χαῖρε.

263 Iuxta ecclesiolam S. Ioannis prope vicum *Maleina* exscripsit P. Girard et edidit de Locris Opuntiis p. 40 (F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 56 n. 1489). Lollingius ac bis frustra quaesivisse refert, oblatum vero monasterii Malesinensis meminisse alibi visum esse lapidem in vicum *Maleina* delatum. Fortasse eundem esse qui supra portam septentrionalem ecclesiae S. Demetrii inaedificatus esset. Nam eam olim titulum antiquum habuisse, nunc vero totam superficiem inscriptionis novae insculpendae causa laevigatam esse.

Ο Σ Ε Π Α Φ Ρ Α Χ Α Ι Ρ Ε

. . . . . σε Ἐπαφρᾶ χαῖρε.

264 Tabula lapidis, qui vocatur τάφος, cum aëtomate, a. 0,58, l. 0,35, in domo privata vici *Maleina*, quam possidet Δήμας Νικολάου. Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι Ν Ι Κ Ο Σ Τ Ρ Α Τ Ω Ι

Ἐπὶ Νικοστράτῳ.

265 Cylix nigra ornatu carens, in vico *Maleina*. Exscripsit Lolling.

Η Δ Υ Π Ο Τ Ο Σ

ἡδύποτος.

266 Cylix nigra sine ornatu. Titulus non pictus, sed insculptus. In vico *Maleina*. Exscripsit Lolling.

Φ Ι Α Ι Α Σ

φιάλης.

III.
OPVS ET VICINIA.

267 Lapis infra integer, a reliquis partibus fractus, a. 0,14, l. 0,36, litterae a. 0,013—0,017. In oppido *Atalanti* in angulo ecclesiae τῆς Μεταμορφώσεως, qui spectat inter meridiem et orientem solem. Edd. Kumanudis Ἀθηναίων I p. 489; ex ectypo chartaceo R. Weil *Arch. Zeitg.* XXXI (N. S. VI, 1874) p. 142 (F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 61 n. 1508). Contulit Lolling. Cf. quae adnotavi in indice schol. hib. univ. Halens. 1885/6 p. XI.

Α Μ Ω Ι Λ Ο Κ Ι Ω . Ω Ν ·
Τ Α Ι Χ Ω Ρ Α Ι Κ Α Ι Χ Ρ Η Μ Α Σ
Ν Ι Γ Π Ο Δ Ι Σ Κ Α Ι Φ Α Ρ Σ Α Λ Α Ι [Ο Ι]
– 4 Θ Ε Μοσσιμπρις Ρ Α Ε Δ Ε Ι Η Θ Η Τ Ο Κ Ο Ι Ν Ο Ν Λ Ο Κ [Ι]
5 /// Τ Ω Ν Ο Π Ο Σ Ω Ν Κ Α Δ Ε Ω Ν Τ Α Ι Δ Ε Α Ο Χ Σ
/// Α Υ Τ Ο Ι Σ Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Σ Α Ν Α Γ Ρ Α Φ Ε Ν Ε
Α Α Υ Τ Α Δ Ε Κ Α Ι Τ Ο Ι Σ Α Λ Λ Ο Ι Σ Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ι Σ Ε Ι Δ Ε Τ [Ι]
Λ Α Τ Ι Ο Υ Σ Σ Τ Α Τ Η Ρ Α Σ Α Π Ο Τ Ε Ι Σ Α Τ Ω Ε Ν Φ Α Ι Ν Ε Τ
Ν Β Ο Υ Λ Α Ν Κ Α Ο Ω Ν Κ Α Ι Τ Α Σ Α Λ Λ Α Σ Ε Ν Φ Α Ν Ι Σ Κ Α Ι Υ Γ Ο Δ Ι Κ Ο Σ
10 /// Α Μ Η Τ Ι Θ Η Δ Ε Ο Ν Α Υ Τ Ο Ν

Quas litteras uncis inclusi, non iam in lapide invenit Lolling. Vs. 9 litterum ! a lapicida errore omissam ac postea suppletam esse tentatur idem.

[. . . . . τῷ δήμῳ Λοε[ρ]ῶ]ν τῶν [Ὑπο]κνημιδίων . . . . . καὶ] τῷ χώρῳ καὶ χρωμάτ[ισαι] | . . . . .]ρι πόλει καὶ Φωκέ-
5 ων . . . . .]ων . . . . . ρα ἐδικάσθ[η] τὸ κοινὸν Λοε[ρῶν] | . . . . .] πάντων ἑκόντων καὶ βίωντα [ἀγ]ῶ[σ]αι . . . . .]
αὐτὸς καὶ ἐκγόνους ἀποχρήσθων ἧι πτόλις . . . . . τῆι αὐτῆι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις Θετταλοῖς. εἰ δέ τές κα | ἐκποδὼν ποιῆσαι-
τέους στατῆρας ἀπαιτεύτω ἐφοπλίτην δι | ὁ δίλλων ποτ τὸν βουλόν,
10 καθ' ἕν καὶ τὸς ἄλλος ἐφοπλίτας, καὶ ὑπέδωκε | [ἔττω ἔστω κῆι μὶ τιθῆ, δέων αὐτόν.

Etsi prior pars (vs. 1—6) tam lacera est, ut restitui probabili ratione nequeat, tamen summa argumenti dispicitur; etenim Pharsalios aliisque Thessalis hic honores decerni videmus, quia nescio qua ratione optime de Locrorum gente meruerant. Subsequuntur solito more praeceptа de illis honoribus lapidi incidendis (vs. 6); neque multa, cuius deinde mentio fit, alio referri potest atque ad eum, qui tabulam lasserit scripturamve deleverit; nam aliter non hoc potissimum loco haec inserta essent. Eiusmodi poenae propositae sunt eis, qui tabulas publicas deleverint, perfrequenter videmus (cf. Olympia V, Inscriptiones p. 24 ad n. 9, 4). Denique vs. 8—10 praecipitur, ut eius, qui tale delictum commiserit, nomen ad senatum deferatur; quodsi multam a senatu irrogatam non persolverit, iam reus in iudicium vocari iubetur (ὑπέδωκε ἔστω).

Digitized by Google

Quod vs. 5 fin. legitur ΔΕΛΟΧΙ, id nomen proprium esse, ut priores editores statuerunt, mihi persuadere nequeo; emendationi meae sane non nimium confido, siquidem ΔΕΛΟ quidem proclivi errore ex ΑΓΛΟ nasci potuerunt, sed verupalum morei littera X perperam inserta. Quinqun postremorum versuum supplementa mea sunt praeter levissima nonnulla.

Postremo versu ad *δίκαι αὐτὸν* (*eum debent*) infinitivum *τιθέναι* mente suppleudum esse ex eo quod antecedit *πᾶσι*, brevilocuelissa genere neutiquam inaudito, vix est quod moneam. De *πασ᾽ ὧν* v. 9 vide ad n. 334, 1.

Propter litterarum titulum ad secundum s. Chr. n. saeculum retrolli Weilius, non improbabiliter, etai etiam paullo antiquior esse potest.

268 In oppido *Atalanti* quondam in ecclesiola S. Panteleemonis. Ed. Meletius Geogr. p. 337 (Boeckh C. I. G. 1752; Lebas *Inscr.* II, 607 et 1012); accuratius Leake *Travels in Northern Greece* II tab. IX n. 39 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 59 n. 1503). Ecclesiolum pridem dirutam esse eiusque loca simplex *ἐπισκευαστήριον* exstare, titulum vero non reperiri testatur Lolling.

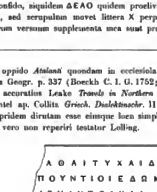

Var. lect. Versum septimum Meletius videtur paullo pleniorem legisse, cum in fine *Nικτία* habeat. Eiusdem errores enotare supervacaneum est, cum omnes Leakii apographo, quod expressi, emendentur.

[Ἀγ]αθῇ τύχῃ· δόμεν καὶ δουλὰς ψαφίσαντι· | Ὀ]ντούται ἄδωκαν
|..... Καφαλλίαι ἰε Κραβίῳ αὐτῷ καὶ [ἐ]γγόνοις πρεξείαι,
ἀτριάκοντα], | αὐτάλιε καὶ αὐτῷ καὶ γρωμάτεσσι κατὰ γᾶν] | καὶ κατὰ
Θάλαττον [καὶ πελάγει καὶ πέρατι], | ἄρχοντος Ἐρεθάξεω. ἔργον
τῶν πρεξτόνε]· | Ναυξίλεω Νικτίλεος, ...].

Versum primum nihil nisi [ἀγ]αθῇ τύχῃ δόμε[ν] continuisse opinatur Beehtelius, id quod spatii rationibus refutatur; nam plus dimidia parte lapidis a dextra periisse reliqui versus docent. Vs. 2. 3 supplevi ex n. 276, 3.

269 Marmor nigricans, a. 0,15, l. 0,26, inscdifcatum in domo privata oppidi *Atalanti*, cuius dominus est Christus Michalakis. Exscripsit Lolling.

vacat

ΓΝΤΙΟΙΚΑΙ/
ΟΚΥΠΑΤΑΙΟ
ΛΕΙΑΝΥΤΩΙΚ
ΥΚΑΙΕΙΡΑΝΑ
ΑΛΑΘΙΚΤΡΟΣΓ
ΝΟΣΕΝΓΥ

vacat

[Θέσ. Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἄρχοντος ......, Ὀσ]ίωται καὶ Λ[ακεδ]αι οἱ μετὰ | Ὀνησιππίου ἔδωκαν .....]σε Ἑκαταίῳ πρεξενίαν, πολιτείαν, γᾶς ἔκτησιν καὶ οἰκίας καὶ ἀτριάβλασιν αὐτῷ καὶ
5 τοῖς ἐκγόνοις αὐτοῦ καὶ ἀτελίαν καὶ πολίτειν καὶ εἰρήνας [καὶ κατὰ γᾶν | καὶ κατὰ θάλαττον καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅτα καὶ τοῖς] ἄλλοις πρεξίγοις καὶ εὐεργέταις δέδεται .....]σεν. ἔργον τῶν πρεξτόνε .....].

Supplevi praecipuo ex n. 276, cuius hunc titulum satis similem fuisse et litterae superstites et spatii rationes docent, etsi anomalia hic paullo aliter enuntiata fuisse cognoscitur. Litterae secundi n. Chr. n. saeculi sunt.

270. 271 Basis quadrata lapidis nigricantis, a. 1,00, l. 1,00, c. 0,35. In superficie foramen magnum rotundum. Lapis inscriptus a tribus partibus, quarta non laevigata. Tituli n. 270 et 271 nunc inxta alterum in antica parte scripti, n. 272—275 in latere uno; in altero quae scripta erant, propter positurum lapidis legi non poterant. Inventus lapis prope cum angulum oppidi hodierni *Atalanti*, qui spectat inter septentrionem et orientem solem. Edd. Komanudis Ἀθηνᾶς I p. 484; R. Weil *Arch. Zeitg.* XXXI (N. S. V, 1874) p. 140. 141 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 58 n. 1500. p. 59 n. 1504*A*. Titulum n. 270 repetiverunt O. Kaibel Epigr. Graec. 855 et E. Cougny Anth. Pal. III p. 18 n. 121).

(270) Πατρὸς ἀρξέλεως Πολυαράτου τῶν σὺν Ὕπνωι δόμοις, Βοιωτῶν ἄρχοντ᾽ ἀδελφεόν· δὸς γὰρ δὴ στολίσαις ἀγάστατα τῶν ἀπολέσαντο νόσωι ἐν πατέρων τηλόθεν ἀφιγμένος, καὶ τρίτον ἐστέων· Ὀνησίππου δὲ πολλὰν τάνδε καὶ ἀγρὸν καὶ βουλὰς θέσε ἀναμετστέραις. ἐν δὲ ἀγορᾶι ἀγάλματος οὐ ἀγνῶμον ἔκλεπτο πόσσις, ἀστῶν αἰνήσαις Θέσπιαι παρδιάσιν· τῶν καὶ ἀείμνηστον Νικητρέμου κλέος ἔστω, πίστιν ἐνεὶ πάντων αἰώνιος ἀγγετάτα.

(271) Θέσ. Ἄρχοντος Σωτίλεος Ὀνησίππου καὶ Δακεδ]αιμονίων τῶν ἐπὶ Θρασυλόχ[ου] Ἀθηναίων πρεξένων αὐτῶν καὶ εὐεργετῶν καὶ ἄτα τοῖς ἄλλοις πρεξένοις καὶ εὐεργέταις δέδεται πάντα κατὰ τὰν πόλιν. ἔργον Σωτίλεος Σωσίβιος.

In Nicasichori epigrammate (n. 270) versuum 2—5 argumentum pognare videtur cum eis, quae vs. 7. 8 leguntur; eam hace quidem Opuntium civem fuisse demonstrant, cum ille prior loens de foederis Boeotici magistratibus, boeotarcha et hipparchia, intelegendus sit. Sed haec difficultas facile tollétur, si memineerimus, ipsam Opuntiorum civitatem alii quantiuper Boeotorum rebus publicis interfuisse, id quod luculentissime demonstrat titulus Oropius I, 393, 2: *ἐπεὶ ἀφ᾽ οὗ ἐβοήθησαν Δαβίωνι Ἐπικράτους Ὀνοάνδρου*. Atque huic communi Boeotorum decreto qui praescriptus est archon Charopianus, eius nomen in duobus aliis titulis redit (I, 3068, l. 4250, 1), qui etsi ne ipsi quidem accuratiorem aetatis notam habeant, tamen probabiliter ad mediam tertii a. Chr. n. saeculi partem relati sunt. Sed quod annis ante hoc tempus forderi Boeotorum accesserint, quamdiu post illud in eo permanserint, latet. Utique haec observatio accommodata est ad commendandam Kaibelii sententiam etiam alias nominibus perquam probabilem, qui Nicasichori res fortiter gestas ad libertatem patriae a Macedonum dominatione vindicatam refert ideoque proximis post Deme-

Digitized by Google

trium Antigoni f. regem mortuum (229 a. Chr.) annis hoc monumentum erectum opinatur. Decreta honoraria n. 272—275 paullo recentiora esse sponte patet, neque vero est, cur multo post initium saeculi a. Chr. secundi exarsta statuamus. Cui temporis definitioni sane favet Weilii observatio de formula Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ οἱ κατὰ Θρονιῶν. Qua cum manifesto una pars Locrorum ab alia distinguatur, ille sunt tuto temporis eaus Locridis orientalis regionem, quae ad occidentem et septentrionem spectaret, etiam Aetolorum fuederi interfuisse, alterum orientalem et meridionalem, cuius caput Opus erat, iam sui iuris fuisse. Id vero cadere in novissima dominationis Aetolorum tempora. At ut concedo, illa formula non suoros fuisse Locros nisi ut hos, ad quos Opuntiorum principatus spectaret, sic alia distinguerent, sic non est, cur propterea ad omnes Locros orientales ilia verba referri posse negemus; nam alii quoque Locri fuerunt, ad quos Opuntiorum imperium nunquam pertineret, occidentales dico et Epizephyrios (cf. etiam adn. ad n. 309). Sed stut hoc se habet, suis finem tertii aut primis initiis secundi a. Chr. n. aeculi haec omnia incisa esse probabile est.

272—275 In latere *rinadem* lapidis, qui in fronte habet epigramma Nicaichori (n. 270) et Theoclidis proxenium (n. 271). Edd. Kumanudis Ἀθηνᾶιον I p. 485; R. Weil *Arch. Zeitg.* XXXI (N. S. VI, 1874) p. 141 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 59 n. 1504 *B*).

(272) Θεόξ. ἀγαθᾶι τύχαι. ἀρχοντος Π/ . . . . . ,
Ὀπουντίοι καὶ Λοκροὶ οἱ κατὰ Θρονιῶν ἰδίωμαν
Λυτυβίδαι Φραστοκλέος Αἰτωλὸς καὶ τῶν
ἐκγόνων αὐτοῦ πρόξενοι, σωτῆρες, γρᾶ
5 ψάντεσσι καὶ οἰκίαι καὶ ἀσφάλειαν καὶ πολίτευ
καὶ κέρασιν καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν
καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις πρόξενοι καὶ εὐεργέται
δέδοται πάντα. ἔγραψ[ε] Θεοκλῆς, ... στος, Ε . . . .

(273) . . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . καὶ ὅτα τοῖς . . . .
. . . . . ψαντα . . . . . .
. . . . . ιους Ἀμυνία. Ἄρχοντος (274)
. . . κλέους ἰδίωμαν Πυθονίκα γᾶς ἐνστατ[ᾶ
καὶ οἰκίαι[ς . . . . . .]
. . . . . .
. . . . . δ . . . . . .
[Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ οἱ κατὰ] Θρονιῶν ἰδίωμαν (275)
. . . κα . . . . . π . . . . . .
. . . . . .

Cf. quae exposui ad n. 270. 271.

276 Lapis fractus a sinistra, inventus eodem loco ac n. 270—275. Edd. Kumanudis ex ectypo a Stamataki accepto Ἀθηνᾶιον I p. 487; R. Weil *Arch. Zeitg.* XXXI (N. S. VI, 1874) p. 142 n. 3 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 113 n. 92, ed. 2 p. 160 n. 228; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 60 n. 1505). Perlime videtur.

[Θεόξ. ἀγαθᾶι τύχαι. ἀρχοντος Πυθωνος, Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ
[οἱ κατὰ Θρονιῶν ἰδίωμαν Δαισπάρχου Εὐήτου, Ἀφθονήτου
[. . . . . , ...], Κεφαλλίωνον δὲ Κρανίων
[αὐτοῦ καὶ ἐκγόνοις αὐτῶν πρόξενοι, σωτῆριαν, ἐπιτέλειαν,
5 ἀσφάλειαν καὶ πολίτευμ[α καὶ οἰκίαισι καὶ γεφυρώσετ-
σι καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ π]όλ[ε]μον καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις πρόξεξ-
νοις καὶ εὐεργέταις δέδοται πάντα κατὰ τὸν νόμον. ἔγρα
[. . . . . Σωτήριδος, Καλλιστρατίδας.

Cf. quae adnotavi ad n. 270. 271.

277 Fragmentum tenue marmoris albi, in schola Hellenica oppidi *Atalanti*. Ex ectypo chartaceo a Stamataki accepto ed. Kumanudis Ἀθηνᾶιον I p. 489. Exscripsit Lolling.

Α
Α Ρ'
Λ Ι Ω Ν Κ . . .
Ο Ν Χ Ρ Υ Σ Ω . . Σ .
Υ Ε Ρ Ι Τ Η Σ Α Γ Ο Σ Τ Ο Ν
Σ Ρ Ο Ν Α Μ Ε Ι Ν Ι Α Σ Α Ι Σ
Π Α Ο Κ Τ Η Ι Κ Ε Ι Λ Ι Ν

. . . . . α . . . . . | . . . . . αν . . . . . | . . . . λαον ἢπ . . . .
. . . . | στεφανώσαι αὐτ]ὸν χρυσῶι στ[εφάνωι . . . . . | . . . . . .
κ]αὶ τὸν ἀποστολ[ὶν . . . . . | . . . . .]δωρε Ἀμυνία καὶ Σ[ω-
. . . . . | . . . . . ἐ]π' ἀρετᾶ κ[αὶ δ . . . .

Plebiscitum honorarium secundi aut primi a. Chr. n. saeculi.

278 Tabula marmoris albi cum aetomate inaedificata supra portam (‘σπουδᾶν τᾶς αὐλείας Σόρας’) in monasterio deserto Eliae prophetae vu Καρνίκρι, duarum fere horarum intervallo a vico *Zeli* sito in eparchia Locridis. Ed. P. Enstratiadis Ἐφ. ἀρχ. περ. II p. 490 n. 443 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 113 n. 93; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 58 n. 1502). Exscripsit Lolling.

[*Textum vide pag.* 67.]

Θεὸς ἀγαθᾶι τύχαι. Ἀρχοντος Ὀρθωνικίδα, ἐδοξε τοῖς περὶ τὸν | Διόνυσον τεχνίταις τοῖς ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας, συνελεύσαν δὲ ἐν Ὀπουντι- ἐπειδὴ Σωτέλης Σωτέλους ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς, διὰ παντὸς | εὐνοι- ὑπάρχων τοῖς τεχνίταις καὶ λόγου καὶ πράξεως τὰ συμφέρ[ο]ντα καὶ αὐτὸς ἰδίαι ἑκάστῳ καὶ κατὰ κοινὸν πάντᾳ τῷ συνόδῳ, ἀπέδε[ξ]ατο τὴν παῖδ]ίστων κοσύλωσιν τῶν κατὰ τοὺς Θεοὺς τὰ τελεθείσας | καὶ τὰς κατὰ τὸ κοινὸν τῶν τεχνιτῶν εὐνόιας, ἐπαίνου δὲ καὶ ἀ | γωνος αὐτοῦ Σωτέλει [Ἀλκμέωνι, ὃν τῷ ἀναῤῥήτωι ᾗ ἐπαύσατ[ο] | τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῷ Ἑρμῆ καὶ τοῖν Μούσαιν πρόνοιαν ἔ]σεσθ[αι κατὰ κοινὸν ἢ]ιδί[ᾳ ὑπάρ]χαν ὑπὲρ τῶν συνόδων τῶν [τε]χνιτῶν, διακριθέντος ἐν τῷ ἀναγωνι, ἔτους καὶ ἑκατ[οστοῦ] | ἐνιαυτὸν λαυλδαν ἀ συνόδου τῶν τεχνιτῶν ἀγομέν[ων ἐν Δυ]- σίνοι τῷ Λεκάλλωι καὶ τῷ Ἑρμῆ καὶ ταῖς Μούσαι· ὕστε | δὲ πάντα τὰ προειρημένα φιλοφρόνως ἀ συνόδου ἀπόδε[χ]θαι τὸν [εὐεργετᾶν] Σωτέλαος καὶ Σεύδλου ἰσοδικησ[ῆ αὐτοὺς εἰς προεδρίαν . . . . . .]

Digitized by Google

ΘΕΟΙΣΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΑΡΧΟΝΤΟΣΟΡΟΘΕΝΕΙΔΑΕΔΟΞΕΤΟΙΣΠΕΡΙΤΟΝ
ΔΙΟΝΥΣΟΝΤΕΧΝΙΤΑΙΣΤΟΙΣΕΞΙΣΘΜΟΥΚΑΙΝΕΜΕΑΣΣΥΝΤΕΛΟΥΣΙΝΔΕΕΝΟ
ΠΟΥΝΤΙΕΠΕΙΔΗΣΩΤΕΛΗΣΣΩΙΝΟΥΑΝΗΡΚΑΛΟΣΚΑΓΑΘΟΣΔΙΑΠΡΟΓΟΝΩΝ
ΕΥΝΟΥΣΥΠΑΡΧΩΝΤΟΙΣΤΕΧΝΙΤΑΙΣΚΑΙΛΕΓΩΝΚΑΙΠΡΑΣΩΝΤΑΣΥΝΦΕΡΟ///
ΤΑΚΑΙΚΑΘΙΔΙΑΝΕΚΑΣΤΩΙΚΑΙΚΑΤΑΚΟΙΝΟΝΠΑΣΑΙΤΑΙΣΥΝΟΔΟΙΣ ΤΟΔΕ///
ΞΙΝΤΑΓΚΑΛΛΙΣΤΑΝ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣΤΑΣ ΠΟΤΙΤΟΥΣΘΕΟΥΣΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
ΚΑΙΤΑΣΠΡΟΤΙΤΟΒΟΙΝΟΝΤ ΤΑΝΕΥΝΟΙΑΣΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙ/
ΓΥΝΑΛΑΥΤΟΥΣΕΝΟΛΑ ΜΕΙΝΙΑΕΝΤΑΙΑΝΙΕΡΩΣΕΙΑΙΣΠΟΙΗΣΑ/////
ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΚΑΙΤΩΙΕΡΜΑΙΑΙΤΑΙΣΜΟΥΣΑΙΣΠΡΟΝΟΙΑΝΕ///
ΗΣΑΝΤΟΚΑΤΑΚΟΙΝΟΝΤ//ΝΑΡΙΣΤΑΝΥΠΕΡΤΑΣΣΥΝΟΔΟΥΤΩΝ/////
ΧΝΙΤΑΝΔΙΑΣΑΦΗΣΑΝΤΕΣΕΝΤΑΙΑΝΙΕΡΩΣΕΙΟΠΩΣΚΑΘΕΚΑΣ"////
ΕΝΙΑΥΤΟΝΑΛΜΒΑΝΗΑΣΥΝΟΔΟΣΤΩΝΤΕΧΝΙΤΑΝΑΡΓΥΡΙΟΝΙ///
ΣΙΑΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΚΑΙΤΩΙΕΡΜΑΙΚΑΙΤΑΙΣΜΟΥΣΑΙΣΘΕΑΙ/
ΔΙΑΠΑΝΤΑΤΑΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΑΦΙΛΟΦΡΟΝΩΣΑΣΥΝΟΔΟΣΑΠΟΔΕ///
ΜΕΝΑΤΑΝ////////////ΣΩΤΕΛΕΟΣΚΑΙΣΕΝΟΛΑΣΕΚΑΛΕΣΕ/////

Beckitellus fortasse initio versus quarti (*δαττεῖ*) quadratarii errore excidisse opinatur; sed etsi haec loquendi consuetudo frequentissima est in decretis honorariis, tamen hic omnis enuntiatorum structura et connexio illo supplemento evertitur, siquidem ita *ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ γραμ.* (vs. 7. 8) novum enuntiatum, quod nisi iuris esset, incipieret, quod tamen non ita se habere demonstrat pluralis *ἐπαίνεσαντες* et *διαφέροντες* (vs. 8. 9. 11). Quod contra quae tradita sunt, omnino sanam et rectam habent orationis conformationem.

Litterarum formae secundo a. Chr. n. saeculo conveniunt, qua aetate synodos technitarum Dionysiacorum maxime floruisse etiam aliis testimoniis constat (v. Olympia V, Inscriptiones p. 505 ad n. 405).

---

279 Fragmenta tria tabulae marmoris albi, inventa prope oppidum *Atalanti* inter rudera ecclesiae antiquae, in cuius locum nunc successit ecclesia S. Ioannis. *a* ab edita Athenas in aedes administrationi instructionis publicae destinatas, *c* exstat in schola Hellenica oppidi *Atalanti*. *a* ex apographo Eustratiadis et ectypo chartaceo, quae Lueders in transmiserat, ed. Th. Mommsen C. I. L. III p. 1055, *b* ex Luedersii exemplo addidit idem p. 1058; ex Lollingii ectypo idem Suppl. vol. III p. 1910. *c* ex Lollingii apographo, quo nos quoque utimur, ed. Th. Mommsen C. I. L. Suppl. vol. III p. 1922. (Omnia repetiverunt Th. Mommsen et H. Blümner *Der Maximaltarif Diocletian's* IV, 24 sqq. VII, 24 sqq. XXVI, 4 sqq.)

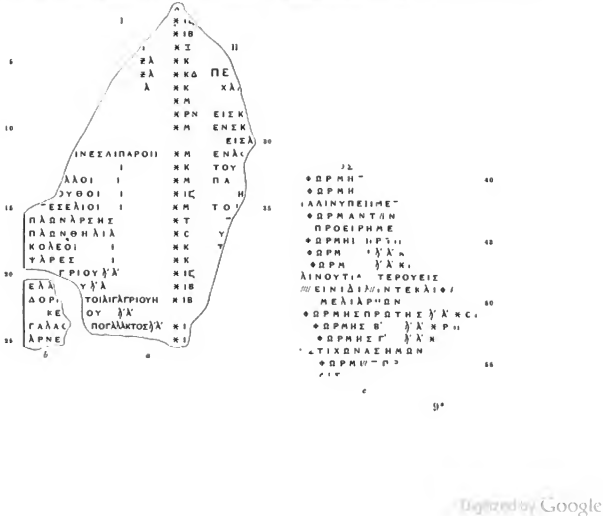

Digitized by Google

Fragm. *ab* col. I (4, 24—47).

[πρὸς ξ' α'] Ж [ξ']
. . . . . Ж ιϛ'
[τριγωνε] Ж ιζ'
[πεντ]αλιθι ι' Ж ιξ'
[σπιν]θηρ ξ(κόγχαι) α' Ж ιη'
[περιστερώ]νε ξ(κόγχαι) α' Ж ιθ'
[λίττεργιτοι] α' Ж κ'
[νυστ]ῶν ξ(κόγχαι) Ж κα'
[λοτρ]ε Ж κβ'
[θαλ]ασσ[ης] Ж κγ'
. . . . .δδες λιτραφὸ ι' Ж κδ'
. . . . . ι' Ж κε'
[πορφυβ]λιὸ ι' Ж κϛ'
[στρο]υθιὸ ι' Ж κζ'
[μυ]ρε λι(τρὰ) ε' Ж κη'
πάνυ ὄφιτος Ж κθ'
πάνυ ὑπὸ(ξυλα) Ж λ'
πελεκὺ ι' Ж λα'
ψ[ήφοι ι' Ж λβ'
[τ]ετραγώνου λ(ίτρα) α' Ж λγ'
Ἐλ[ε]ύθ[ε]ρ λ(ίτρα) α' Ж λδ'
δε[ξιὸς ὁ]τοι πέντρυμένου ἡ
κε[φαλὴ]του λ(ίτρα) α' Ж λε'
γ[ναλο]ξ[υσοῦ α]ὐτὸ γαλλωτος λ(ίτρα) α' Ж λϛ'
ἀρ[αιῶτου] [λ(ίτρα) α'] Ж λ[ζ']

Fragm. *ab* col. II (7, 24—32).

Β ι[ζ]: χ[αλκοκάτ]ων·
χ[αλκοκαυργῶν . . . . . Ж ν]
εἰς κ[όγχου λ(ίτρου) α' Ж ε']
ἓν σφ[ίγετον Ж ϛ']
εἰς ἀ[μφιφόρτας Ж ζ']
ἐνσ[ημείου . . . .] | του {. . . . Ж ε']
κλ[ώστρ . . . .] | ψ. . . . . .
του. . . . . .
τ. . . . . .
ν. . . . . .
τ. . . . . .

Fragm. *c* (26, 4—12).

[φώμυ]ε [α' λ(ίτρα) α' Ж ,αα']
φώμυε β' λ(ίτρα) α' Ж ϡξ']
φώμυε γ' λ(ίτρα) α' Ж ,ωα']
πάλιν ἓ[ξ]ης μετὰ τὸν] | φώμυον τὸν [τρίτον τὸν] |
τέσσαρσι[σιν]
φώμυε[ς δ'] π[ρ]ω[τ]ηε λ(ίτρα) α' Ж ψ,α']
φώμυε[ς β'] λ(ίτρα) α' Ж [χ,]
φώμυε[ς γ'] λ(ίτρα) α' Ж [,ωι']
πάλιν τ[ρ]ὶς [χι]λ[ί]ους εἰς [ξεξ]ήκ[οντ]α ἐδ[ά]φ[ους τε καὶ
φωλεὰ]ς[μ]ὸν
φώμυες πρώτ[ες λ(ίτρα) α' Ж σ[ι']
φώμυες β' λ(ίτρα) α' Ж β[κα']
φώμυες γ' λ(ίτρα) α' Ж [αβ']
στήχ[ω]ν ἀ[ρ]χαῖ
φώμ[υε]ς π[ρ]ώτ[ες Σκυτολατικῶν . . . . .]
Φτ. . . .

280 Duo lapides nigricantes a. 0,35, c. 0,61; latitudo lapidis *a* 1,38 in postica, 0,95 in antica parte; lapidis *b* 1,25 in postica, 0,87 in antica parte. Utriusque planicies antica concava, postica convexa, utraque accurate laevigata. In antica parte titulus. Litterae duorum priorum versuum altae 0,034, quattuor posteriorum 0,017. In utriusque lapidis superficie, prope eum locum, ubi inter se commissi sunt, singula pedum vestigia, quae tamen non possunt ad eandem statuam revocari, quia in lapide *a* sinistri, in *b* dextri pedis vestigium est. Ab exteriore parte luxta utrumque pedem bina foramina, quorum in ea, quod proxime marginem sinistrum lapidis *a* est, etiamnunc plumbum servatum est. Utrimque alius eiusdem generis lapides adiunctos fuisse ex ratione, qua sinistrum lapidis *a* et dextrum lapidis *b* latus elaboratum est, apparet. Inventi lapides prope ecclesiolam S. Georgii sitam iusta fontem ad introitum orientalem oppidi *Atalanti* et conservati ad portam occidentalem huius ecclesiolae. Ex ectypo chartaceo, quod confecerat P. Kanakas scholarcha oppidi *Atalanti*, ed. E. Loewy 'Εφ. ἀρχ. περ. III, ἔτος 1885 p. 199. Contulit Lolling.

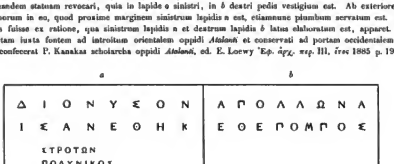

. . . . . , Διόνυσον, Ἀπόλλωνα, [. . . . . , | . . . . . τοὺς Θεσπ]ὶς ἀνέθηκε Θέσπιος . . . . . .
Στρότιν, | Πολύνικος | ἐποιησάτην | Θηβαῖο.

Cum Lollingius utrobique alios lapides adiunctos fuisse testetur, titulum quoque utrimque mutilum esse apparet. Etenim a sinistra quidem scripturam mancam esse, cum locus quo artificum subscriptio posita est prolatus, quia eam mediae dedicationi subiectam fuisse sumendum est, tum versus ulterius initium. Minus certum est de dextro latere iudicium, in quod neutrum ex illis duobus argumentis quadrat. Sed merum nomen Θέσπιος in solemni titulo dedicatorio non nimis antiquo usurpatum offensioni est. Scriptura quarti s. Chr. n. saeculo esse videtur. Ceterum deorum simulacra diis dedicari non insolitum est.

281 Superior pars basis lapidis calcarii hexagoni compositi ex duobus lapidibus, quorum uterque rursus in binas partes fractus est, a. 0,22, l. 1,90, c. 0,63, effossa iuxta officinam N. G. Matthaei fabri ferrarii in septentrionali margine eius partis oppidi *Atalanti*, quae ad occasum solis spectat, ubi etiamnunc est. Exscripsit Lolling.

Digitized by Google

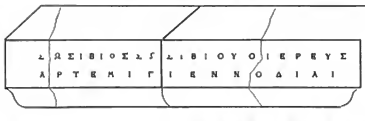

Διονύσιος Διονυσίου ὁ ἱερεὺς | Ἀρτέμιτι Ἐννοδίᾳ.

Cognomen *Ἐννόδιος* (*ἐννόδιε, ἐννοδίη*) partim Hecatae tributur (Etym. M. 344, 43) partim Dianae (Hesych. s. v. Studemund Anecdota I p. 270. 278. 283), haud infrequenter neutro addito nomine ipsum proprii nominis naturam induit, veluti in Antiphili epigrammate Anth. P. VI, 199 et in titulis Thessalicis (v. indicem), ubi probabilius de Hecate quam de Diana intelligitur. Hic titulus Opuntius secundi aut primi a. Chr. n. saeculi esse videtur.

282 Marmor album a. 0,44, l. 0,55, c. 0,25, posteriore tempore in basin statuae commutatum, id quod apparet ex pedum vestigiis in ea parte lapidis conspicuis quae e regione plausici inscriptae est. Inventus lapia inter reliquias aquaeductus prope areas oppidi hodierni *Atalandi*, nunc est in ipso oppido in impluvio domus Serdelopuli. Ex Nicolai Chalciopuli apographo ed. C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVII p. 612. Exscripsit Lolling.

Γ Ν Α Ι Ο Σ Κ Α Δ Π Ο Ρ Ν Ι Ο Σ Κ Α Ι Σ
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Θ Κ Ο Υ Σ Ε Β Α Σ Τ Ο Υ Κ Α Ι Σ Α
Ρ Ο Σ Κ Α Ι Α Ρ Χ Ω Ν · Α Γ Ο Ρ Α Ν Ο Μ Η Σ Α Σ
Ε Ν Τ Ε Τ Ω Ι Α Υ Τ Ω Ι Ε Ν Ι Α Υ Τ Ω Ι Α Γ Ν Ο
Θ Ε Τ Η Σ Α Σ Τ Ω Ν Τ Ρ Ι Ε Τ Η Ρ Ι Κ Ω Ν Δ Ι Ο Ν Υ
Σ Ε Ι Ω Ν Ε Κ Τ Ω Ν Ι Δ Ι Ω Ν · Δ Η Μ Α Ω Ι
Ρ Ω Μ Α Ι Ω Ν Κ Α Ι Ο Θ Ω Ι Σ Κ Ε Β Α Σ Τ Ω Ι Κ Α Ι
Σ Α Ρ Ι Κ Α Ι Δ Η Μ Α Ι Ο Π Ο Υ Ν Τ Ι Ω Ν Τ Η Ν
Ε Ρ Η Ν Η Ν Κ Α Ι Τ Α Ξ Ν Α Υ Τ Η Ι Α Γ Α Λ Μ Α Τ Α
Κ Α Ι Τ Η Ν Α Η Ν Ο Ν

Γναῖος Καδπώρνιος Σκαῖρος | ὁ ἱερεὺς Θεοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος καὶ ἄρχων, ἀγορανομήσας | ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ ἀγωνοθετήσας τῶν τριετηρίων Διονυσίων ἐν τῶν ἰδίων, δῆμος | Ῥωμαίων καὶ Θεῷ Σεβαστῷ Καίσαρι καὶ δῆμῳ Ὀπουντίων τὴν | πρώτην καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἀγάλματα | καὶ τὴν ναόν.

Qui vs. 2. 7 commemoratur *Θεὸς Σεβαστὸς Καῖσαρ*, Augustus intellegendus est cum propter ipsius nominis rationem, tum quia talia post illius principatum *Θεὸς Σεβαστὸς* (a. 47, l. 1, 2233, t. C. I. A. III, 66. 67. 68; ad idem fere redit χρόνῳ Σεβαστῷ Inscr. Graec. Sept. I, 2234, 1) dedicari solent. Memorabile est hic ante Caesarem Augustum commemorari populum Romanum, quod item a recentioribus eiusdem generis titulis alienum est.

283 In impluvio ecclesiae S. Theodori, quae est in oppido *Atalandi*. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* II, tab. IX n. 38. Ecclesia post Leakii tempora de nova aedificata est, qua in aedificatione lapis consumptus videtur.

. . . . . ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣΜΕΝ Σ Ι Α Ο Π
ΔΗΜΟΣΟΠΟΥΝΤΙΩΝ . ΚΑΙΡΩΜΑΙΟΙΟ
ΑΙΟΝΚΕΣΤΙΟΝΟ . . . ΤΙΑΣΕΙΟΥΙΑΙΟΝΤΟΝ
ΣΕΙΣΑ . ΤΟΥΣΟ . ΟΙΣ

. . . . . Πολέμαρχος Μν[ησιθέου Ὀπ]ούντιος. | Ὁ] δῆμος Ὀπουντίων καὶ Ῥωμαίων εἰ[σ]ηγησαμένων | Ἡβαίνε Κίττων Ὀβρ[ηΐου Δε]βελωιδίων τὸν [πάτ]ρωνα εὐνοίας ἕνεκα | τῆς εἰς αὐ[τ]ὸ[ν]ους Σ[π]ου-

Imperatorum Romanorum aetate hic titulus, si modo recte exscriptus est, vix antiquior fuerit, quia nomen gentile *Σουέλιος* cognominis vices gerens a more liberae reipublicae abhorret. Verum haud absurde conieceris ΣΕΙΟΥΙΑΙΟΝ pro ΣΕΡΟΥΙΑΝΟΝ aut etiam ΣΕΙΟΥΙΑΙΟΝΤΟΝ pro ΣΕΡΟΥΙΑΙΑΝΟΝ errore exscriptum esse. Versus primus finem alius tituli, sed eodem tempore eademque manu exarati efficere videtur. Fortasse plebiscitum honorarium erat, cui statim subiuncta erat monumenti decreti dedicatio.

284 Marmor leucophaeum undique fractum, inaedificatum in oppido *Atalanti* in domo mulieris, cui nomen Dimitrula Biachavaa. Exscripsit Lolling.

. . . . . Ἀσύκ]ω[ν . . . . . |. . . . . τὸν] πολέ[μ]ον . . . . . .].

Alterius versus supplementum ambiguum est, nam licet etiam nomen proprium, veluti [Π]ολέμαρχος] aut [Πτ]ολέμαιος], ibi agnoscere. De tempore cf. adn. ad n. 285.

285 In oppido *Atalanti*. Minusculis litteris edd. L. Ross *Königsreisen* I p. 96, minusculis Lebas *Inscr.* II, 1009.

Α Ε Υ Κ Ι Ο Ν Α Λ Α Λ Ι Ο Ν Τ Α Υ Ρ Ο Ν
Τ Ο Ν Γ Υ Μ Ν Α Σ Ι Α Ρ Χ Ο Ν Ο Ι Ε Ν Κ Ρ Ι
Θ Ε Ν Τ Ε Σ Σ Ε Π Α Υ Τ Ο Υ Α Ρ Ε Τ Η Σ
Ε Ν Ε Κ Ε Ν Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Σ Ι Α Σ
Τ Η Σ Ε Ι Σ Ε Α Υ Τ Ο Υ Σ Ε Ρ Μ Η
Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι

Λεύκιον Ἀλλάλιον Ταῦρον | τὸν γυμνασίαρχον οἱ ἐπιβλέποντες ἐπ' αὐτοῦ, | ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐεργεσίας | τῆς εἰς ἑαυτοὺς, Ἑρμῆ, | Ἡρακλεῖ.

Scriptura, quae est Arumoe (Hermae VI p. 310), titulum non post medium p. Chr. n. saeculum primum incisum demonstrat; neque Augusti aetate videtur antiquior esse, quia hominem Graeci tribus nominibus Romano nomine significati in hoc certe inscriptionum genere liberae reipublicae aetate perrari sunt.

Digitized by Google

286 Para inferior tabulae marmoris albi, a. 0,60, l. 0,62, c. 0,16, inventa in parietinis ecclesiolae *ἁγίας Τριάδος*, exstat in oppido *Atalanti* in domo Serdelopuli. Ed. P. Girard De Locris Opuntiis p. 45. Exscripsit Lolling.

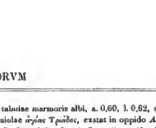

Vs. 7 *Δεμαίου* Girard, sed mediam literam Λ fuisse testatur Lolling.

5 [..... Δ]ι[ρ]ηφῆνι | *ἀρετὲς ἕνεκεν*, *ἐπιμελ*[*ήσαντος τᾶς* | *κατασκευᾶς* | *ἐκ τῶν ἰδίων* | *Δεμαίου*.

Quum titulus sine dubio ad monumentum honorarium nescio cuius hominis spectet, tabulam sumendum est olim frontem basis effecisse, cuius interior pars ex interibus aut lapidibus vilibus composita esset; quo genere structurae nihil frequentius fuisse Romanorum quidem aetate, cuius hoc monumentum sine dubio est, nemo ignorat. Apparet honorem quidem statuae publice decretum esse, sed sumptum in se recepisse hominem, qui illum cuius imagine erigebatur necessitudine aliqua attingeret. Atque huius quidem nomen, quod bis legitur in titulo (vs. 1. 7) haud inepte quispiam Graecum origine suspicetur, ortum illud quidem ex *Δρίμος* metathesi in consonae *ρ* cum vocalibus coalescione apud Graecos frequentissima (cf. Lobeck Elem. pathol. I p. 492 sqq.). Sed nescio an praestet nomen Latinum *Durnius* hic agnoscere, rarum sane, nam praeter perpaucos homines inferioris ordinis, qui in titulis occurrunt (Durnius Felix principialis C. I. L. VIII, 7050. M. Durnius X, 6582. XIV, 2027. Durnia P. I. Philumina XIV, 2182), duos nobiles novimus, M. Durnium triumvirum monetalem paullo post a. 20 a. Chr. (Eckhel Doctrina nummorum V p. 204) et C. Ummilium C. F. Tor. Durnium Quadratum (C. I. L. II, 172. X, 5182), qui a quaestura (a. 14 p. Chr.) usque ad mortem (a. 60 p. Chr.) sub quinque deinceps imperatoribus summis in republica honoribus functus est (cf. Nipperdey ad Tac. Ann. XII, 45). Sed si illa de hoc nomine opinio recte se habet, nomen gentile Romanum hic non proprie vi usurpari, sed nominis Graeci testar unum hominem significare, id quod apud Graecos perfrequens est (cf. Olympia V, inscriptionem p. 657 ad n. 643) eum inde apparet, quod vs. 7 neque praenomen neque cognomen adicitur, tum ea ratione qua v. 1 genetivus usurpatur in necessitudinis significatione.

287 Lapis calcarius niger, a. 0,68, l. 0,64, c. 0,21, qui nunc inversus supponitur est uni ex quattuor columnis, quae sunt intra ecclesiam S. Georgii in vico *Kolaka*. Ed. Girard De Locris Opuntiis p. 40 (F. Becktel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 56 n. 1490). Exscripsit Lolling, qui suspicatur eandem esse titulum, cuius extremum modo versum ex Nicolai Chalcispuli apographo edidit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVI p. 614 (F. Becktel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 61 n. 1507). Nam certe Κολάκεια locus in vicinia oppidi *Atalanti*, ubi lapidem esse scribit Wachsmuthius, nullus est, sive ea nomine appellativo κολάκεια (columna) natus est error, ut Lollingius coniicit, sive vici *Kolaka* nomen perperam lectum est ie Chalcispuli schedis, id quod mihi probabilius est.

ΘΑΛΗΣΚΑΙΠΑΥΛΟΣΟΙΑΡΙΩΝΟΣ
ΛΑΤΕΡΑΕΛΠΙΝΙΚΑΝΙΕΡΗΤΕΥΣΑΣΑΝ
ΑΜΑΤΡΙ ΚΑΙ ΚΟΡΑΙ

. . . . *καὶ* Παῦλος οἱ Ἀ[γ]ριωνος | [*τὸν μ*]*ητέρα Ἐλπινίκην ἱερατεύσαντα* | [*Δ*]*ήματρι καὶ Κόρῃ.*

288. 289 Tabula marmoris leucophaei, a. 0,55, l. 1,52, c. 0,16, limbis inferioris vice fungens in porte impluvii monasterii S. Constantini siti in loco Daphnuntia veteris. Edd. L. Ross *Intelligenzblatt zur Allgemeinen Litteraturzeitung* 1844 n. 80; *Königsreisen* II p. 135 (Lebas *Inscr.* II, 1007. 1008); W. Vischer *Epigr. und archäol. Beiträge aus Griechenland* p. 52 (*Kleine Schriften* II p. 77) a. 59 sub. VI n. 9. Exscripsit Lolling.

(288) ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ·Μ·ΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΚΑΙ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ ΦΛ

(289) ΜΑΝΤΩΝΙΟΝΓΟΡΔΙΑΝΟΝ·ΕΣΤΙΛΩΝΗΤΙΟΛΙΣ

288 *Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ*[*άρκον*] *Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον καὶ* [*Αὐτοκράτορα Καίσαρα Π*]*όπλιον Σεπτίμιον Γέταν Σεβαστοὺς*] | *ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος*

289 *Μ*[*άρκον*] *Ἀντώνιον Γορδιανὸν Εὐσεβῆ τὸν* | *πόλει.*

Titulum n. 288 per alium lapidem a dextra attingentem continuatum fuisse cum ex particula *καί* vs. 1 servata tum ex versus secundi collocatione apparet. Iam eum post illud *καὶ* lacuna aliquot litterarum sit, praeterea vero unusquam vel una littera perierit, ac illas quidem easu intercidisse, sed consulto excisas esse existimaverim; qua re confirmatur conjectura etiam alia nominibus maxime probabilis, Getae nomen ibi reponendum esse. Erecta igitur est utrimque fratris statua anno 211 aut 212 p. Chr. Aliquot decenniis post in Gordianum tertium, qui regnavit ab anno 238 ad 244 p. Chr., translatum est monumentum, sive statua Caracallae deiecta aliaque imposita sive inscriptione modo mutata. Mireris nudum nomen sine sollemnibus imperatorum titulis usurpatum; quod utique neglegentiam quandam habet, etsi fortasse qui haec incidit voces antiquioris tituli non deleti *Αὐτοκράτορα Καίσαρα* etiam ad Gordianum referri voluit. Hostilianum Eshcese intellegendi sunt; quos in opposita ipsorum oppido ora Locridis hoc monumentum erexisse neutiquam probabile est, sed videtur lapis posteriore demum tempore eo transvectus esse. Sed quin id nos ab omni parte certum est, nolui titulum hic desiderari.

290 Marmor nigrum, inter reliquias museuductus prope aream oppidi *Atalanti*. Ex apographo Nicolai Chalcispuli ed. C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVII p. 614 (G. Kaibel Epigr. Graec. 856; F. Beckstel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 58 n. 1501; E. Cougny Anth. Pal. III p. 19 a. 122). Perisse videtur.

Ἀρχίη νῦν δ' ἔτ' Ἀλαιώτας, ἐς δαὶ σὺζ[ων]
πατρίδος ἀφρούδα ῥίμα Διὸν δάτου.

Fortasse hic titulus ad eadem belli discrimina spectat ac n. 270; qua de re certius iudicari liceret, si litterarum formas novissemus.

Digitized by Google

291 Lapis calcarius cum sŧomate, in palaeocastro vici *Vallino* prope oppidum *Lamanita*. Ex Lollingii apographo edd. Roehl I. G. A. p. 65 n. 309; P. Caner Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 160 n. 226,1; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 56 n. 1492; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 243 n. 236*c*).

ΔΑΙΝΕΤΟ

Ἀγαθοῦτα.

292 Lapis a. 0,50, l. 0,57, cum anaglypho virum repraesentante, cuius inferior *pars* perit. In litteris tituli, qui iuxta caput viri incisus est, vestigia coloris rubri. Inventus est lapis in loco, qui vocatur Χλοκόβ, prope vicum Πρόπυλα, nunc inaedificatus in monasterio vici *Malesina* in pariete ecclesiae S. Georgii. Edd. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 tab. XXVI n. 20; G. Körte *Mitth. des arch. Inst. in Athen* III (1878) p. 313. IV (1879) p. 270; ex his et Lollingii apographo Roehl I. G. A. p. 66 n. 313 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 56 n. 1491; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 243 n. 236*g*). Cf. quae adnotaverunt R. Meister *Jahrbuch für Philologie* CXXV p. 524 et H. Roehl *Jahresbericht über griech. Epigraphik* 1868—1872 p. 117. Anno 1888 iterum exscripsit Lolling.

ΑΛΑΣΙΝΟ ///

Post O etiam unius litterae spatium esse, id quod negaverat Koertius Bioque lapidem laesum esse et sine dubio litteram Σ periisse refert Lollingius.

Ἀγαθοῦ[ς].

293 Lapis calcarius inventus non procul ab oppido *Atalanti* in vinetis. Pars sinistra cum initio tituli periit, dextra (*b*) translata est in oppidum, ubi adservatur in schola Hellenica. Totum titulum ed. P. Girard, *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588, tab. XXVI n. 26; De Loeris Opuntiis p. 44 (Roehl I. G. A. p. 65 n. 311; P. Caner Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 160 n. 226, 2; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1495; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 243 n. 236*e*). Partem superstitem (*b*) exscripsit Lolling.

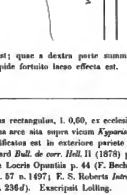

Littera quinta I est; quae a dextra parte summam hastam attingere videtur linea (Γ), lapide fortuito laeso effecta est.

Ἐξ[ακόντων].

294 Lapis calcarius rectangulus, l. 0,60, ex ecclesiola diruta S. Nicolai, quae est in antiqua arce sita supra vicum *Kyparissia*, delatus in ipsum vicum, ubi inaedificatus est in exteriore pariete domus Matthaei Antonis. Ed. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 (Roehl I. G. A. p. 65 n. 310); De Loeris Opuntiis p. 44 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1497; F. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 243 n. 236*d*). Exscripsit Lolling.

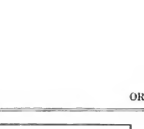

Ναυσιτέλ̣ε̣ς.

295 Lapis calcarius rectangulus, inventus in loco, qui vocatur τὸ Κορφὶ τὰ Πρίνια, prope oppidum *Atalanti* translatusque in oppidum, ubi inaedificatus est ad fornacem pistoriam in domo, cuius domina est Basilio Palla. Ed. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 tab. XXVI n. 18; De Loeris Opuntiis p. 45; ex Lollingii apographo Roehl I. G. A. p. 66 n. 312 (P. Caner Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 226, 3; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1496; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 243 n. 236*f*). Anno 1888 iterum exscripsit Lolling.

Παλλάδιος τε.

296 Lapis sepulcralis, inaedificatus in domo quadam vici *Kyparissia*. Ed. P. Girard De Loeris Opuntiis p. 44.

ΕΡ ////////

Ἐρ̣...

297 Tabula marmoris albi, fortasse monumentum sepulcrale. In schola Hellenica oppidi *Atalanti*. Exscripsit Lolling.

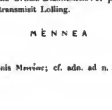

Με.....

298 Tabula marmorea cum sŧomate, ornata duabus pilis ab utraque parte tituli et corona oleagines infra inscriptionem, inventa quinque minutarum intervallo ab oppido *Atalanti*, nunc excavata in vas aquarium in domo oppidi, cuius dominus est Ἀθανάσιος Δίζας, itaque collocata, ut titulus lateat. Ed. P. Girard De Loeris Opuntiis p. 45 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 58 n. 1499). Apographum P. Kanakae transmisit Lolling.

ΜΕΝΝΕΑ

Μενέα.

Genetivus est nominis Μενέας; *cf.* adn. ad n. 327.

Digitized by Google

299 Lapis, qui dicitur τῦρος; titulus infra ipsum marginem superiorem. Insedificatus lapis in domo Nicolai figuli sita ad introitum septentrionalem oppidi *Atalanti*. Exscripsit Lolling.

..... Ηελο[ξ]ήνου.

300 Tabula marmorea ornata aftomate, in oppido *Atalanti* in schola Hellenica. Ed. P. Girard De Locris Opuntiis p. 45 (F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1498). Exscripsit Lolling.

Σωκράτεα | χαῖρε.

301 Basis quadrata lapidis lucophasi, a. 1,00, l. 0,80, c. 0,45, inventa in agro Demetrii Sinopani ad viam, qua ex oppido *Atalanti* ad portum (*Skala*) itur, translata ad ecclesiam S. Theodori. Ex apographo a Nicolao Chalciopulo confecto ed. C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVII p. 615. Plenius et accuratius a Stamataki exscriptum expressit Kumanudis Ἀθηναίων I p. 488. Exscripsit Lolling.

Vs. 1 inter D et M crux rudi opera insculpta.

D(is) M(anibus). | *T. Catoni T. f. Pol(lia) Sabino* | *Clat(erna) evo-*
c(ato) Aug(usti) vix[it] | *ann(os) XXXVIII, mil(itavit) a(nnos) XIX*
f. et m. f. C[ur]ndius Naevolus vivo | *optimo.*
Τ(ίτῳ) Κάτωνι Τ(ίτου) υἱ(ῷ) Πολλίᾳ Σαβίνῳ Κλατερναίῳ | ἑνὸς(άτῳ)
Αὐγούστ(ου). ἔζησεν | ἔτη ιθ', ἐστρατ[εύσατο ἔτη] | κθ' τὸν ἀρι.....

Nomen mirum, siquidem et Latinum et Graecum exemplum cognomen *Cato* nominis gentilis vice fungens exhibent, neque tamen probabile est utrobique eadem ratione peccatum esse, ut sumpsit Wachsmuth emendans *Catone(o)*. Claternam Galliae Cisalpinae oppidum esse monuit O. Hirschfeld apud Wachsmuthium. Ceterum compendia scripturae, quae sunt in titulo Latino vs. 5, non magis expedio, quam Graeci versum postremum ex superstitibus.

302 Tegula, in qua litterae impressae non cavae sed eminentes. In schola Hellenica oppidi *Atalanti*. Exscripsit Lolling.

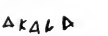

Κοίντου .....

303 Titulus incisus in ventre scyphi nigri, alti 0,60, inventi in sepulcro prope oppidum *Livanatas*. Ed. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 tab. XXVI n. 37 (Roehl I. G. A. p. 65 n. 307); De Locris Opuntiis p. 90 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 160 n. 227; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 242 n. 236*a*; F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1493).

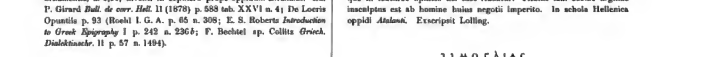

Καλ[ῶ] Βωτίλλου τ[ὸ κ]ύπελλ[ο]ν καλόν.

Primam vocem initio καλ[ό] supplevit Girard, cuius exemplum accuti sunt Roehl, Cauer, Roberts; deinde mutato iudicio Καλ[έσ] praeoptavit, ut Βωτίλλου nominativus esset; sed hoc eam sermonis legibus pugnare imre meritoque pronuntiavit Beehtelius ideoque genetivum καλ[ῶ] restituit. Emendatio [τ]ὸ necessaria est, etsi paullo violentiorem esse non est negandum.

304 Titulus incisus prope alteram ansam in ventre vasis nigri sine ornamentis, a. 0,90, inventi in sepulcro prope oppidum *Livanatas*. Ed. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 tab. XXVI n. 4; De Locris Opuntiis p. 93 (Roehl I. G. A. p. 65 n. 308; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 242 n. 236*b*; F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1494).

Θεοί.

305 Tabula rotunda argillacea nec loco prope marginem bis perforata, qua in texturae opificio usi esse videntur. Titulus iam coctae argillae inscriptus est ab homine huius negotii imperito. In schola Hellenica oppidi *Atalanti*. Exscripsit Lolling.

Ταυγ̣λίνε errore pro Ταυκλ(ε)ίνε scriptum esse haud improbabiliter statuit Lolling.

Digitized by Google

306 Caput columnae Ionicum; in inferiore planicie reliquiae tituli inciси primusque lapis in illum usum vocaretur idoneus mutilati. In schola Hellenica oppidi *Atalanti*. Excerpsit Lolling.

.....νους | [Ὀνυ]σ[ι]ος(?).

307 Tabula lapidis, qui vocatur σαρκ, operculi vice fungens in sepulcro effosso ab agricolis in monte sito prope vicum Locrorum *Zeli*, in loco qui vocatur ἐ τὰ πάτσικα δένδρα. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 63. H. Dieteli supplementa ex M. Fraenkelii literis edita sunt ibidem p. 339.

Ἐπὶ Μανίδᾳ | ἀνδρὶ ποδωκῷ | δείμῳ καὶ πλά[τι]μος παῖς φλόος].

IV.

THRONIVM ET VICINIA.

308 Fragmentum tabulae lapidis calcarii leucophaei, a. 0,16, l. 0,22, c. 0,09. A dextra exstat margo, supra versum primum vacuum spatium est. Inventus esse dicitur lapis in vico *Dimarchia* prope Thronium, exstat in vico *Anderas* apud Georgium Papadopulum. Ed. P. Girard De Locris Opuntiis p. 48 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 62 n. 1511). Excerpsit Lolling.

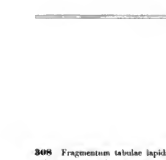

[Ἀγαθῇ τύχῃ. Θ]ρονιεὶς Βωπιω[ι] | .....τος Δίτυλῳ ἰα Φυ[τιείοι αὐτῶ κ]αὶ ἐκγόνοις τῶ[ι] | [σύντα χρόνο] πρόξενόν, ἰσο[πολ]ιτείαν, πρ[ο]μάντιν, ἀτ[ε]λείαν, σ[υ]μβόλαιον καὶ πο[λ]έμου καὶ εἰρήνης καὶ κατὰ | [γῆν καὶ κατὰ θά]λασσαν .....].

Bechtelium secutus sum praeter va. 1, ubi is [Ἀ]ρχ[ύντος .....] lolsset, cum mihi non videatur casui tribuendum, quod illa pervulgata formula initialis litterarum numero lacunam accurate explet, et va. 6 init., ubi ille *Ἰσοτέλειαν*, quod iusto longius est vocabulum.

309 Thronii in Locris Epicnemidiis, hodie Παλαιόκαστρο εἰς τὰ Μάμακα, supra vicum Ἐπικώρι. Ed. Meletius Geogr. p. 337 (Boeckh C. I. G. 1751 Leake *Travels in Northern Greece* II p. 178 not. 1; Lebas *Inscr.* II, 1006; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 61 n. 1510). Perliise videtur.

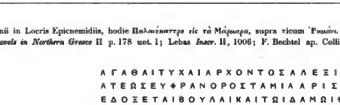

Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἄρχοντος Ἀλεξίου, γραμματέος Εὐφράνορος, τοιῶν Ἀρισ(τ)ένους, | Πλεῖ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δάμῳ Θρονιέων, | Ἀλκίνο[υ] Δημητρίου Ἐφ[έστιος .....] Οὐτι(ω)τῶν [.....ἰσ]τολογ-ὰχητον .....

Quid va. 4. 5 sibi velit Opuntiorum nomen, obscurum est. Qui sane vix hic nominari potuerunt, nisi aliquando eorum principatus etiam ad eam Locridis partem pertinuisset, in qua situm erat Thronienium oppidum; tamen cave suppleveris [κρέξιον τῶν] Ὀπ(ο)ν(τ)ίων; neque enim Thronienibus de Opuntiorum proxenia tribuenda decernere licebat. Postremam vocem supplere conatus sum; λόγχη idem ac λάχος, μερίς, significasse et lexicographi docent (Hesychius s. v. Etymologicum Magnum p. 569, 34) et titulus Chius (*Mitth. des arch. Inst. in Athen* XIII (1888) p. 168 n. 4 va. 9 sqq.: ἐὰν δὲ τι [ὑπερ]ὲκ τὰν κρι[κ]τηρίδιον τῶ ἐν αἰ λόγχω εἰσ[ιόν]τι). Quare si quis *ἰσολογχήσειον* interpretetur τὸν τὰ ἴσα λαχόντα, haec vis proxime accedat ad eius condicionem, qui volgo *ἰσοτελὴς* vocatur. Sed non est silentio praetereundum, illud nomen et ab etymologo Ionicum vocari et duo sola quae exstent eius testimonia, titulum modo allatum dico et versum Ionis tragici, ambo origine Chia esse.

Digitized by Google

310 Tabula lapidis calcarii leucophaei cum sêtomate, intra quod clypeus, a. 1,07, l. 0,35, inventa prope ecclesiolam *Ayíων Θεοφανιών* iuxta viciam desertum *Pávrahi*, ubi fuit antiqua Thronienssium urbs, exstat in ipsa ecclesiola. Exscripsit Lolling.

ΛΣΤΕΛΣΗΝΩΝ
ΧΛΙΡΕΤΕ
ννσσ νννσ

Λστία, Σάνων, | χμίρετε.

311 Tabula marmoris albi cum sêtomate, intra quod clypeus, l. 1,50, effossa in loco, qui vocatur *Anévitza*, in valle Boagrii fluvii, qua via a Thermopylis Elateam fert; nunc exstat ad fontem, qui est in meridionali vici *Rogóni* fine. Exscripsit Lolling.

ΕΜΠΕΔΟΝΨΒΑ

Ἐμπεδο[κ]λη.

312 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei cum sêtomate, in loco *Anévitza* sito in valle Boagrii fluvii, qua via a Thermopylis Elateam fert. Exscripsit Lolling.

Θ Θ ////////////

Θε.....

313 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei cum sêtomate, in loco *Anévitza* sito in valle Boagrii fluvii, qua via a Thermopylis Elateam fert. Exscripsit Lolling.

ΦΙ/// ΕΙΑ
ΚΑΛΛΙΒΟΥΛΑ
ΕΜΠΕΔΟΝΙΚΑ
ΧΑΙΡΕ

Φί[λ]ιππε, | Καλλιβούλα, | Ἐμπεδονίκα | χαῖρε.

V.

SCARPHEA.

314 Fragmentum marmoris albi, a. 0,28, l. 0,38. Supra et a sinistra parte exstat margo. Inventum lapis in regione *Trécholo*, quae est orientem versus ab ecclesiola S. Athanasii prope vicum *Molo*. Exscripsit Lolling.

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΣΚΑ
ΚΑΕΑΔΑΙΔΙΟΔΣ
ΤΙΜΟΚΛΕΟΣΘΗΒ
ΑΣΑΥΤΟΙΣΚΑΙΓ
ΝΙΑΝΙΣΟΠΟΛΙ
ΠΡΟ

Ἀγαθῇ τύχῃ. Σ[ε]πρφεὶς ἔδοσαν | *Κλεῖδε Διοδ[ότου, ...]* | *Τε[λ]μολίσι Θεβ[α]ίοισε ἐξ Ἀχαΐ[ας αὐτοῖς καὶ ἐ]γγόνοισ πρ[ε]ξ[ε]ίνοισ, ἰσοτε[λ]είαν, πρ[οδικίαν,]* | *πρ[οέδριάν .....]*.

Tertii a. Chr. n. saeculi ad finem vergentia aut secundi inuentis sunt litterarum formae. Sed quum postrema tertii saeculi parte Thebae modo in Aetoliorum modo in Macedonum potestate fuerint (cf. quae adnotavi ad I, 288. 289), probabilius indico, haec decreta esse paullo post a. 182 a. Chr.

315 Fragmentum tabulae marmoreae tenuis, l. 0,20, inscriptum litteris grandibus. In vico *Molo* in domo, cuius dominus est Anagnostis Skepanakos. Exscripsit Lolling.

ΟΥΜΑΡΤ
ΦΤΙΑΣ

Vs. 2 aut [.....ίου Μαρτ[ιαλίου] alindve huius generis nomen Romanum fuit, aut [τοῦ Μαρ[τίου μηνός]. Vs. 3 [Α]ντιά[χεις] supplendum videtur.

316 Tabula marmoris albi, a. 0,16, l. 0,68, c. 0,44, nunc in superficie escavata, inventa prope molam, quae est iusta aquas calidas Thermopylarum, exstat in domo vici *Molo*, cuius dominus est Pantelis Dimitriu. Exscripsit Lolling.

ΦΙΑΙΠΠΟΥΤΕΤ
ΡΑΡΧΙΑΣΕΡΓΟΝ

Φιλίππου τετ[ραρχίας] ἔργον.

Litterarum et orthographia alteram partem quarti a. Chr. n. saeculi referunt. Vocabulum *τετραρχία* cave imitata vi de gentis nescio cuius imperio quadrifariam diviso accipiens. Nam etsi illa ipsa aetate in Thessalia eiusmodi regionum rerum publicarum institutum est a Philippo Amyntae f. Macedonum rege (Dem. IX, 26), tamen, ut alia mittam, nullo modo una ex his Philippi nomine significari poterat. De posteritatibus vero Gallograecorum aliarumque nationum tetrarchiis iam propter inscriptionis aetatem cogitari nequit. At aliam nominis significationem commemorat Suidas s. v. *τετραρχία*: *οἱ τέσσαρες λόχοι, ἀνὴρ ἐξ, καὶ ὁ ἡγούμενος τετράρχης.* Cuius vocabuli militaris sane non exstat antiquior testis Arriano (Anab. III, 18, 5; Tact. 10, 1. 10. 28, 2), sed eum hic in Alexandri expeditione *τετραρχιῶν ἐνιαυτὸν* commemoret, non est, cur eum aut temporis vocabulum perperam immiscuisse arguamus. Atqui ordines numerosve militares perfrequenter apud Graecos ducis nomine genitivo cum additio definiri nemo fere ignorat. Monumentum igitur halemus a turma equitum, cui Philippus quidam praeerat, scriptum.

317 Fragmentum tabulae marmoris albi distincti maculis rubescentibus, a. 0,22, l. 0,72, c. 0,68, inventum prope ecclesiolam S. Athanasii sitam decem minutarum intervallo a vico *Molo* meridiem versus, exstat in ipso vico in domo, quam possidet Christos Anstuliótis. Exscripsit Lolling.

.ΤΡΟΥ
ΗΣΕ

[..... *κάτ]ρου* | *[ἔκα]τι.*

Digitized by Google

PARS TERTIA.

INSCRIPTIONES LOCRORVM OCCIDENTALIVM.

I.

AMPHISSA.

318 Marmor album s. 0,46, l. 0,18, insedificatum in parte domus filiorum Eliae Kontokionis, quae est Amphissae ad radices castelli. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 451 (*F. Bechtel* ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 49 n. 1474). Contulit Lolling.

. . . ι . ΙΧΑΝΑΓΑ ω Α Ν ////////////

320 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,86, l. 0,48, c. 0,35, inventus in vinea, cuius dominus est Lukas Ketéas, iusta ecclesiam Panagiae in vico *Kalopetinitsa*, sito inter oppida *Salona* et *Galaxidi*. Exscripsit Lolling.

De restituendo monumento, cuius argumentum satis memorabile fuisse videtur, desperandum est, praecipue quia aut utrimque aut certe a dextra scripturam in alia lapide attingente continuatam fuisse apparet; etenim neque vs. 1 et 2 neque 2 et 3 nulla alia litterae interposita coniungi possunt. Vel singillatim sibi certi dispiciuntur nisi pauculissimi: vs. 1 *ἰν τῶς σιαξαντῶς*; vs. 2 ..... *μ[ὴν ξυνία*; vs. 3 *Σωστ[ο]*; vs. 4 fortasse *Σ[ὺ]ν*; vs. 7 *ἐπι*..... Ceterum scriptura titulum quarto a. Chr. n. saeculo exaratum probat.

321. 322 Lapis quadratus, a. 0,39, l. 1,25, c. 0,50, Amphissae (*Salona*) in domo, quam possidebat Panagiotakis Pappakostas Tsamblas, nunc possidet eius vidua Aspasia. Utrimque alii lapides adiuncti erant. Edd. A. Conze et A. Michaëlis *Annali dell' Inst. arch. Rom.* XXXIII (1861) p. 75 n. 28 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 49 n. 1475). Exscripsit Lolling.

in fronte:

(321) ⌜ Α Δ Δ Α Ν Ο ⌝

in planicie superiore:

(322) Ι Α Σ Ι Α Α Ο Υ *vacat*
⌜ Ο Ε Υ Ν Ι Κ Ε Ι Ο Ν
//// Γ Α Ι Τ Α Ι Π Ο Α Ε Ι

Fragmentum n. 321 ambiguum est, etsi haud absurde conieceris [Ν]*ικᾶνορ ὁ δεῖνος* fuisse.

Aliquanto certius est indicium de titulo n. 322, siquidem id apparet, scripturam per duos contiguos lapides ita dispositam fuisse, ut eorum commissura singuli versus mediis diffunderentur. Qua re reputata non dubito haec restituere:

[..... *Μ*]*ενεκλάου*
[*πατρωνύσαν τῆ*] *Κλείτεια*
[*σὺν ζ*]*ῶσι τῷ ἄνδρ*[*ι καὶ τῷ υἱέι*.

Constat apud Graecos non modo heroum, a quibus quaeque civitas per belli potissimum discrimina auxilium, salutem, victoriam expectaret, sacra frequentissima fuisse, sed etiam haud raro nominibus propriis heroum hanc vim ac potestatem indicari consuevisse, cuius generis sunt Ἀ*γαμ*έμνων, Σωτῆρες, Σωτείρα, Πολιοῦχος, Φύλαξ similia. Iam cum Κλείτεια per leges sermonis non liceat aliunde atque a nomine proprio Κλείτος repetere, hoc existimaverim herois cuiusdam Amphissensium fuisse, cuius sacellum vetustate diruptum ille, quisquis fuit, Musaisi filius refecit (cf. I, 1827; F. Deneken apud Roscherum *Lexicon der griech. und röm. Mythologie* I, 2 p. 2479 sqq.). Nomen quod est Musailaus Amphissae frequentius fuit, quam ut ex eo certius quicquam de aetate tituli colligas: Musailaus Damoclis f. Amphissensis est apud Wescher-Foucart *Inscr. de Delphes* n. 145, 8, Damocles Musaisi f. n. 426, 18, idem cum Praxidemo fratre n. 428, 14, Phestio Musaisi f. n. 163, 2, Musaisus n. 390, 11. Litteratura titulum altero a. Chr. n. saeculo nitique non antiquiorem indicat.

323 In Achaia apud Solonemm Phocidis oppidum prope Delphos ad X mil. Cyriacus p. VIII n. 65. Ex axis et Cyriaci schedis ed. Muratorius T. III p. MDCCLXXV, 6 (Boeckh C. I. G. 1761; Lebas *Inscr.* II, 1020). Lollingius frustra quaesivit. Oppidum hodiernum *Salona*, quod Amphissae veteris locum tenet, a Cyriaco significari monuit Boeckhius.

ΠΟΛΥΕΤΙΟΥΓΟΝΤΗΝ
ΑΚΡΕΙΒΕΑΦΙΑΔΔΙΑ
ΤΗΡΕΚΤΗΝΙΔΙΗΝ

Υ Β

..... | *ἀκριβίῃν, Φὶλα* [*ἀ μ*]*ὲ γρὰ ἐκ σ*[*ὸ*]*ν ἰδί*[*ω*]*ν*. | *ψ ἀκρίσ*-*σατ*[*ο*] *β*(*ουλὰς*).

Primum versus ita corruptus, ut insanabilis videatur. Ne id quidem, quod Boeckhius statuebat propter litteras finales ΤΗΝ, quem articulum feminini generis putaret, iudicio hoc monumentum esse, certum est. Immo *ἀκριβίῃν* vs. 2 magis in virum cadit neque omnino hoc adiectivum per se elogii locum tenere credibile est, sed referendum ad nomen aliquod appellativum quod officium aut magistratum significet. Illud *τὸν* vero eo magis ambiguum est, quia vs. 2 extr. certum tenemus exemplum vocalis ε pro ι usurpatae, et vs. 3 bis Η pro ΕΙ perperam lectum videmus. Quare haud absurde quispiam in ΓΟΝΤΗΝ latere suspicetur ΠΟΛΙΤΗΝ; nam in dialecto non iam vigente, sed artificio quodam quasi ab inferis excitata haec formam vulgarem non magis miraberis quam *ποθ-* n. 318, 1. Genetivum vero facile tibi persuaseris a nomine illo pendere, ad quod *ἀκριβίῃν* referatur, veluti [*ἐνδικον τὸν*] [*π*]*ο*[*λ*]*ι*[*τ*]*ᾶν ἀκριβίῃν*. Sed eum hac sententia rursus pugnat initium versus primi, de quo vix quicquam certi dici licet; genetivum nominis proprii Πολυετίου hic scriptum fuisse non uno nomine improbabile est.

324 Amphissae. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1021. Lollingius frustra quaesivit.

ΦΟΙΔΕΛΦΟΝΕΠΟΙΗCΑΝ . . . ΚΑΙ . . .

Si modo haec recte exscripta sunt, *ὑιότατε* legendum esse [..... *Δελ*]*φοὶ Δελφὸν ἐνοείσ*[*ατο*] *καὶ* .... ex notissimo sermonis Graeci usu; cf. Demosth. XXXVI, 47. LIX, 89.

325 Tabula lapidis calcarii, a. 0,50, l. 0,16; a dextra exstat margo, superficies admodum detrita. Inventus lapis prope vicum *Kalopetinitsa*, situm inter *Salona* et *Galaxidi*, exstat in ipso vico insedificatus in domo privata, quam possidet Elias Danskas. Exscripsit Lolling.

Vs. 2 [*θ*]*ύγατερ* fuisse videtur. Reliqua obscurissima.

Digitized by Google

326 Lapis calcarius leucophaeus obiter laevigatus, a. 1,47, l. 0,50, c. 0,19, inaedificatus in septentrionali pariete ecclesiolae *ἀγίου Τριάδος*, quae est decem minuturum intervallo ab oppido Amphissa ad eam regionem, quae spectat inter meridiem et occidentem solem. Exscripsit Lolling.

Ν Ι Κ Α Ρ Υ Ο

Νικάρχη.

327 Lapis calcarius durus nibus ex monte Parnasso oriundus; undique exstat margo praeter angulum dextrum inferiorem. A. 0,74, l. 0,57, c. 0,20. Ad scalas domus Christi Portokalákis in orientali margine oppidi Amphissae (*Salona*). Ed. Wescher-Foucart *Inscriptions recueillies à Delphes* n. 478 (praef. p. VIII). Exscripsit Lolling.

Κ Α Λ Α Ε Ν Ι Κ Α
Θ Α Υ Ν Ι Ο Υ
Α Γ Π Σ Α Π Δ Ρ Ο ///
Ξ Ε Ν Α Π Θ Ο Υ
Κ Α Ε Ω Σ
[Κ Α Λ Α Ι Κ Ρ] Ν [Τ Ε Ο] Σ
Δ Α Μ Ο Τ Ι Μ Ο Υ
Τ Ι [Μ Η Σ] Ι Α [Δ]
[Θ Ε] Ν [Γ Ε] Ν [Ε] Σ
Π Υ ⌒ Ω Ν Ο Σ
Ε Π Ι Κ Τ Η Τ Ο Σ
[Π Ρ Α Σ Ι Δ Α Μ Ο Υ]
Τ ////////// ////////////
Α Ν Δ Ρ Ο ⌒ ⌒ Ν Σ

Intra uncos eas litteras addidi ex Wescheri et Foucarti exemplo, quas Lollingius non iam invenit in lapide. Quas ex Lollingii apographo mutilas exhibui, eas apud Wescherum et Foucartum integras sunt. Sed versus 3. 13. 14 apud editores Francogallos omnino desiderantur. Versus 6. 9. 12. 14 intra planicies excavatas non insculptis sed anaglyphi instar prominentibus litteris exarati sunt.

Καλλικάνα.
Ὀλύ[μ]πιο.
Λ[ε]ο[π]ά[ρ]η[ρ]ο[ς].
Ξενο[φ]ῶντο.
Κλαῦδ.
Καλλικράτους.
Δαμοτίμου.
Τιμησία.
Θεογένους.
Π[ο]ῦ[θ]ωνος.
Ἐπικτήτους.
Πραξιδάμου.
Τι.....
Ἀνδρόνικος.

Novem hic leguntur genetivi, tres certi nominativi (vs. 1. 11. 14), duorum nominum (vs. 3. 13) forma ambigua est. Inde apparet genetivos hic non paternae originis significationem habere, sed unumquodque nomen per se poni, ut quattuordecim hominum, sine dubio cognatorum, eodem loco sepulturam epitaphia agnoscenda sint. Genetivus in titulis sepulcralibus per illas regiones non insolitus est, aut addito *υἱοῦς* (n. 81. 219) aut nudus (n. 53. 291. 295. 298. 328. 337. 338. 343. 345); atque in nonnullis ex horum titulorum numero eadem ratione atque hic promiscue cum nominativo usurpatur. Memorabile est Xenanthum Amphissensem in titulo Delphico apud Wescherum et Foucartum *Inscr. rec. à Delphes* n. 386, 12 (a. 178/7 a. Chr.) commemorari, in alio vero n. 405, 9 (a. 189/8 a. Chr.) Agesandrum Pythonis filium, quod nomen utrumque hic inter eiusdem familiae homines redit. Theogenes Menandri f. Amphissensis est *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 417 n. 23, Theogenes Agiae f. p. 418 n. 31 (a. 188/7 a. Chr.), in eodem titulo habes Damotimum Amphissensem. Neque litterarum obstat, quominus hoc monumentum sepulcrale secundo a. Chr. n. saeculo vindicemus. De nominis Καλλικάνα scriptura cf. n. 13, l. 50.

328 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,62, l. 0,34, non laevigatus nisi in superiore parte planitiei anticae; inferior pars sine dubio terrae immissa erat. Prope oppidum Amphissam, fere quindecim minuturum intervallo ad viam, quae Topolium fert. Exscripsit Lolling.

Δ Α Μ Ω Ε

Δαμώε. Cf. adn. ad n. 327.

329 Tabula lapidis calcarii, a. 0,48, c. 0,16, inaedificata ad scalas quasdam in domo viri *Kalapotinákou*, siti inter *Salona* et *Galaxidi*, quam possidet Elias Danikas. Titulus in istere angustiore lapidis, qui a superiore parte fractus est. Exscripsit Lolling.

Ν Ι Δ Ε Ι

Nihil certi dispicitur.

Digitized by Google

II.

CHALIVM.

330 Lapis a Dawkinsio haud longe a Basilico prope Aexpum inventus et Oxonium delatus. Praeter hunc titulum etiam n. 331 et 332 habet. Ed. Chandler Marm. Oxon. II, XXIX. 1 (Boeckh C. I. G. 1567; Lebas *Inscr.* II, 580; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 164 n. 232; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 50 n. 1476). De lapidis origine cf. quae disputavit H. L. Ahrens De dialectis I p. 236 *not.* 1.

Α Γ Α Θ Α Τ Υ
ΑΡΧΟΝΤΟΣΣΕΝΩΝΟΣΕ
ΜΙΟΡΓΕΟΝΤΟΣΜΙΚΚΩΝΟΣΕΠ
ΛΕΟΓΕΝΗΣΑΛΑΚΙΘΟΟΥΑΙΓΙΕΥ
ΕΥΝΟΥΣΩΝΚΑΙΕΥΧΡΗΣΤΟΣΔΙΑΤΕ
ΤΑΙΠΟΛΕΙΤΩΝΧΑΛΕΙΕΩΝΕΔΟΣΕΤΑΙΠΟ
ΛΕΙΕΝΕΝΝΟΜΩΙΕΚΚΛΗΣΙΑΙΠΡΟΣΕΝ
ΟΝΕΙΜΕΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΝΤΑΣΠΟΛΙΟ
ΤΩΝΧΑΛΕΙΩΝΚΑΙΕΟΓΕΝΗΑΚΙΘΟΟΥΑΙΓ
ΚΑΙΕΚΓΟΝΟΥΣΑΥΤΟΥΚΑΙΕΙΕΜΕΝΑ . . ΩΙΙΣΟ
ΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΑΣΦΑΛΕΙΑΝΚΑΙΑΣΥΛΙΑΝΚΑΙ
ΜΟΥΚΑΙΕΙΡΑΝΑΣΚΑΙΓΑΣΕΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΝΚΤΗΣ
ΚΑΙΤΑΛΑΛΛΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΩΙΠΑΝΤΑΟΣΑ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤ
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΥΠΑΡΧΕΙ

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἄρχοντος Σίλωνος, ἧρ Ἀλγὼ δὲ ἐκ[υβερνᾶτ]ο τοῦ Μέ-
5 νωνος· ἐσ[ελάς] | Κλεογένης Ἀλκιθόου Ἀγαιέ[ς] | κύνος ὢν καὶ εὐγεν-
τος ὑπ[ὸ] | τῶ πόλει τῶν Χαλείων, ἔδοξε τῷ πόλει ἐν ἐκκλη-
ἐκκλησίᾳ, πρ[ξ]ένον εἶναι καὶ εὐεργέταν τᾶς πόλι[ος] | τῶν Χαλεί-
10 Κλεογένη Ἀλκιθόου Ἀγ[αι]έ[ος] | καὶ ἐκγόνος αὐτοῦ, καὶ εἶναι α[ὐ]τῷ ἐγκ-
[κ]τησιν καὶ ἀτ[ε]λ[ε]ιαν καὶ ἀσυλ[ί]αν καὶ σ[υ]μμαχ[ί]αν καὶ εἰρήνην καὶ
γᾶς καὶ οἰκίας ἐν κτῆσι· | καὶ τᾶ ἄλλα ὑπάρχειν αὐτῷ πάντα ἔσα
15 [καὶ] | τοῖς ἄλλοις πρ[ξ]ένοις καὶ εὐεργέ[ταις] | τᾶς πόλιος ὑπάρχε.

Huius lapidis, qui titulos n. 330. 331. 332 habet, originem Boeckhius demonstrare comatus est allato Theopompi apud Stephanum Byz. s. v. Χυλία testimonio de oppidulo Boeotico, cuius nulla alia memoria exstat. Contra quem Ahrensius verissime monuit, neque nominis formam quadrare (*de* Χαλάῳ est n. 331, 1) neque probabile esse horum titulorum aetate illud oppidum etiamtum sui iuris fuisse (si modo unquam fuit, cf. quae de Medeone disputavi ad n. 32), neque dialectum qualis hic esset ulla aetate in Boeotia unitatam fuisse. Quae omnia optime quadrare in Chaliem Locrorum occidentalium, cuius civen etiam eum Aegiensibus (n. 330, 4. 9) commercium habuisse multo probabilius esse quam illos Boeotos mediterraneos. Sed quod fundamentum fuisse videtur opinionis Boeckhiianae, id nec Ahrensius quidem sustulit. Eremin Asopi fluvii nomen in causa erat, cur ille de Boeotia potissimum cogitaret; qua de re Ahrensium sibi dixit, nisi Chalium Locrorum Oxolarum ab Asopo non multo remotius esse, quam Chaliam oppidulum Boeoticum. Verum enimvero Peloponnesiacum potius flumen, quod Sicyona praeterfluit, significari ex loci *Vaticano* (rectius *Vaticiba*) mentione apparet; id enim est nomen vici hoderni, qui Sicyonis veteris locum tenet (cf. Bursian *Geogr. von Griechenland* II p. 27). Illuc vero facillimo negotio navi ex opposita sinus Corinthii ora, ubi stetum erat Chalium, lapidem deportari potuisse luce clarius est, cum consilium maxime incredibile sit, eum Chalia Boeotorum Sicyona pervenisse.

Antiquissimum ex his tribus titulis n. 332 esse sponte patet; reliqui duo monumenti iam erecti basi incisi sunt. Sed non est, cur magnum temporis spatium intercedere existimemus. Aetatis notam paullo certiorem observavit Bechtelius, mouens Aristarchum Laladae f. Amphissensem (n. 331, 7) aut patrem aut filium (nero calami lapsu sepulcrum dicit) esse Laladae Aristarchi filii, qui anno 173/2 a. Chr. Apollini Pythio servas duos, Nicostratum et Olympiada, venumdedit (Wescher et Foucart *Inscr. rec. à Delphes* n. 191, 8). Sed mihi quidem filius potius quam pater illius Laladae esse videtur hic Aristarchus, ita ut paullo post medium saeculum a. Chr. n. alterum tituli exarsi sint. Namque Cleogenis Aegiensis (n. 330, 8. 9) patrem Alcithoum non diversum existimo ab eo, qui apud Polybium XXVIII, 12, 9. 13, 3 vocatur Ἀλκιθόε Ξενοφάντος Ἀγραῖε, sive levissimo errore ΑΛΚΙΘΟΟΣ in ΑΛΚΙΘΟΣ abiit, sive utraque forma usitata fuit, ut βαρυδέας, βαρυξέος aliaque id genus. Illius vero Alcithi sive Alcithoi legatio a Polybio commemorata incidit in annum 169 a. Chr., ut eius filium Cleogenem Aristarchi Laladae f. Amphissensis aequalem fuisse consentaneum sit.

---

331 In altero eiusdem lapidis latere, qui habet titulum n. 330. Ed. Chandler Marm. Oxon. II, XXIX, 1 (Boeckh C. I. G. 1607; Lebas *Inscr.* II, 581; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 50 n. 1477). Cf. quae uno lapidis loco denuo examinato adnotavit H. Roehl *Beiträge zur griechischen Epigraphik*, Berolini 1876 p. 4.

[*Tectum vide pag.* 79.]

Var. lect. Va. 2 med. ΑΙΡΑΣΤΥΩΝΟΣ Chandler. Sed Roehlius hanc lectionem admodum incertam, ac sibi ΑΠΑΣΤΥΩΝΟΣ aut ΑΓΡΑΣΤΥΩΝΟΣ potius in lapide fuisse videri indicavit.

Ἀγησάρχος ἐν μὲν Χαλάῳ Ἀλεξίωνι, μονὸς Καρεῖον, ἐν δὲ Ἀμφίσσῃ
ἀρίζηλος ἐστίᾳ· Ἀριστοκράτευ, μονὸς Ἀγρ[ι]ππ[ί]νου, ἀνέθεσαν Κλεογένης Ἀλ-
βρ[ο]ύτιος | Ἀλκίθε δὲ Ἀ[μ]φ[ι]σσ[έ]ως ἐσθμιονίκᾳ σῶμα ἀνδρίαν, ᾧ ὄνυμα
Δαμάτριος, τὸ γλῆνε Ἀπολλ[ω]ί, ἐσ' [Ἰ]σ[υ]θ[ρ]ίᾳ τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ναυπάκτᾳ
τοῦδε ἀγ[ω]νίου δρ[ό]μ[ω]ν γλ[ω]ν· τὸν τύμπι ἀπέχει πάτ[ον]. [Ββ]ιβλίοντ-
τᾷ μ[ὲ]τὰ τὸ συ[μ]βόλαν Φ[ί]λιπ[π]ος Χαλιεύς. τὸν αὐτὸ τὸ ἐκ[τ]ύγχαν[ε]φω
φυλ[ά]σσοντι τὸ Ἀτ[α]λ[ά]ᾳ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ναυπάκτα, Φιλ[ί]σσος Νικία,
Εὐγ[ν]ωθ[ί]δαι | Ναυπάκτιοι Κολυαεῖς, ἐν δὲ Ἀμφίσσᾳ Ἀρ[ι]στοτέλης Λυκί-
σ[π]ου· Φιλ[ί]σσος, Νικ[ε]ί[ο]νος, Πε[ι]σ[ί]ρ[ρ]ος, (Ν)ικ[ό]λαος, Θεόφ[ι]λος, Σε-
ν[ί]ων[ος], Καλλιτέλ[ε]ς, Πολυξ[ε]νίδ[ε]ς, Ἀλεξ[ί]τα[ος]. | Ξενόφ[ρ]αντος].

Digitized by Google

ΑΡΧΟΝ.....ΓΧΑΛΕΙΩΙΑΛΕΞΙΝΟΥΜΗΝΟΣΚΑΡΕΙΟΥΕΝΔΕΑΜΦΙΣΣΑΙΑΡ
ΧΟΝΤΟ.....ΡΧΟΥΜΗΝΟΣΑΙΙΑΣΤΥΩΝΟΣΑΠΕΔΟΤΟΚΛΕΟΓΕΝΗΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ
ΑΛΕΙΟΙΣΕΝΑΜ...ΣΑΙΕΝΕΡΓΑ.ΟΜΕΝΟΣΣΩΜΑΔΕΡΕΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΔΗΜΗΤΡΙΟΣΤΟΓΕ
ΝΟΣΑΛΟΩΙΚΗΕΝ....ΘΕΡΙΑΙΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΝΑΣΙΩΤΑΙΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΔΡΑΧΜΑΝΧΙΛΙΑΝΤΑΝΤΙ
5 ΜΑΝΑΠΕΧΕΙΠΑΣΑΝ.ΕΒΑΙΩΤΗ..ΑΤΑΤΟΣΥΜΒΟΛΟΝΦΙΛΙΟΣΧΑΛΕΙΕΥΣΤΑΣΩΝΑΣΤΟΑΝ.....
ΦΟΝΘΥΛΑΣΣΟΝΤΙΟΙΘΕΟΚΛΟΣ....ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤΟΥΝΑΣΙΩΤΑΦΙΛΟΞΕΝΟΣΝΙΚΙΑΕΥΧΑΝΔΡΙΔΑΣ
ΝΙΚΑΝΔΡΟΥΧΑΛΕΙΕΙΣΕΝΔΕΑΜΦΙΣΣΑΙΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣΧΑΛΙΑΔΑΜΑΡΤΥΡΕΣΦΙΛΟΞΕΝΟΣΝΙΚ..
ΛΑΟΣΠΕ....ΛΟΣΙΚΟΛΛΟΣΘΟΦΑ.....ΞΕΝΙ..ΚΑΛΛΙΤΕΛΗΣΠΟΛΥΞΕΝΙΔΑΣΑΛΕΞΙΝ..
ΞΕΝΟΣ....

De tituli aetate et origine cf. quae adnotavi ad n. 330. Nomen messis vs. 2, etsi ne post Roehlii collationem quidem de litteris plane constat, tamen Ἀγραττιῶνος fuisse apparet ex aliarum inscriptionum testimoniis a Bechtelio allatis, quae ut in alterius syllabae vocali magnopere variant (Ἀγραττιῶνος Wescher-Foucart n. 247, 1. 248, 2; Ἀγραττιῶνος p. 92, 1; Ἀγρατταιῶνος n. 215, 1; Ἀγραττιῶνος n. 256, 2), sic constanter omnes consonas γρ exhibent. Nomina propria vs. 5 sqq. sollerter restituit Bechtelius, nonnens Petalum Chaliensem (vs. 9) in titulis Delphicis apud Haussoullierum *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 430 n. 44. 45 invenire. Nomen Θυφώνις similis est eorum, de quibus dixi 1, 39.

332 In tertio latere eius lapidis, qui habet titulos n. 330 et 331. Ed. Chandler Marm. Oxon. II, XXIX, 1 (Boeckh C. I. G. 1594; Lebas *Inscr.* II, 579).

ΤΟΝΥΙΟΝ
ΝΑΠΟΛΑΛΩΝΙ

..... τὸν υἱὸν | ..... Ἀπόλλωνι.
Cf. adn. ad n. 330. Apollo sine dubio Νωτεύτας (n. 331, 4) est.

III.

OEANTHEA.

333 Tabula ahenea utrimque inscripta, inventa Oeantheae (*Galaxidi*), delata Corcyram in collectionem Woodhousii, unde pervenit ad Taylorum consulem Britannicum in eadem insula, cuius post mortem quid hac tabula factum sit, ignoratur. Ed. I. N. Oeconomides, Ἀταμιεῖον ἀνεκδότων ἐντυπωσίων διαφόρων, Ἐν Κερκύρᾳ 1860 (inde tabulam cum parte commentarii repetivit et prolegomena addidit L. Ross *Alte hekrische Inschrift von Chalcis oder Oeanthea, mit den Bemerkungen von I. N. Oekonomides herausgegeben*, Lipsiae 1854; item tabulam Oeconomidis expressit Rangabé *Ant. Hell.* 356 b). Ex ectypo chartaceo vera tabulae magnitudine repraesentavit II. Roehl I. G. A. p. 73 n. 322 (imagines ed. 1 p. 18 n. 2. ed. 2 p. 23 n. 2; E. L. Hicks *Manual of Greek historical inscriptions* p. 43 n. 31; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 114 n. 94. ed. 2 p. 163 n. 230; F. Bechtel sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 53 n. 1479; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 238 n. 332; Roehlii tabulae nos quoque repetimus). Cf. quae de titulo disputaverunt A. Kirchhoff Philologi XIII p. 1 sqq.; W. Dittenberger Index lect. Halens. hiem. 1885/6 p. XI; A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 144; E. Meyer *Forschungen zur alten Geschichte* p. 307 sqq.

[*Textum vide pag. 80.*]

A

I § 1 Τὸν ξένον μὲ ἄγον ἐτὰς Χαλλέος τὸν Οἰνωδία, μ|ηδὲ τὸν Χαλκέα ἐτὰς Οἰνωδίας, μηδ' χρήματα αἴ τι συλῆ· τὸν δὲ
I § 2 συλάντα ἀνατ(ε)ί τυλῆι. — Τὰ ξενικὰ ἰΣυλάντ(ε)ων ἄγον |
I § 3 ἄτυλον, πλὰν ἐλαίνου τοῦ κατὰ πόλιν. — Αἰ κ' ἀδικ(ε)ῖ συλῆι,
τέτρατον ἔχρεμπι· αἰ δὲ πλέον δὶν' ἀναγκαῖα ἔχα τὸ σύλον, ἐμπι-
I § 4 λεῖν ἐφ|έλλω ἔστε συλάσει. — Αἰ μεταβασεῖσι πλέον μηδὲ ἃ |
ἀ Χαλκὶς ἐν Οἰνωδίᾳ ἢ Ἰδομενεὺς ἐν Κηλέῳ, τῷ ἐνδοιαῖῳ δίκῃ
II § 1 χέρετω. — Τὸν κράξεντα, αἰ ψευδῆι κραξεῖσι, δικλείᾳ δικέτω.

B

II § 2 10 Αἰ κ' ἀνδεχ|έξωντι τοὶ ξυνόδεσσι, ἐπωμόσαντε ἰέλετ|ω ὁ ξένος ὀμόσσαι τὸν ὅκκα ἐχ|όδε κράξεται | καὶ ἐλλεξέτω ἀρετ|ὰν ἐόντα,
II § 3 16 ταῖς | μεσίοις ἐνὶ ἀνθρ|ε. — Αἰ κ' ὁ ἑστ|ὼς καὶ τὸν ξ|ένον ἀνελέ|ξεται κα(ὶ) τὸν συλλελε|, ἀναμαρτὼν | ἐλέτω τὸν
II § 4 ἐρωμ|ένον ἀρετ|ᾶν τὰν κ|ρεσσαμέν ἰμάσ|ασται. — Τὸς ἐρωμ|ένος τὸν αὐτὸν ἔμεν ἐκ|ὼν, πλὰν|ὼν δὲ νεκ|ῶν.

Digitized by Google

A

::TOM+ENOMMEHAIENIETAΣVAΛEIOΣ:TOMOIAMΘFAM
EDETOMVAΛEIEA:ETAΣOIAMΘIDΘΣ:MEDEVREMATAAITIΣV
ΛOI::TOMDEΣVAOMTAAMATOΣVENTA+EMIKAEΘAΛAΣAΣHAIEN::
AΣVΛOM:ΠΓAMEΛIMEMOΣ::TOKATATMONIV:AIKADIKOΣVΛOI::TE
TODEΣD RAVMAI:AIDEΠAEOMDEKAMARAMEVOITOΣVΛ OMHE
MIOΛIOMOΦΛETOF OTIΣIVΛAΣAI:AIMETAFOIKEOIΠΛEOMMEMOΣE
ΘVAΛEIEIEΣEMOIAMΘEAIEOIAMΘEIVΣEMVAΛEIOITAIEΠIDAMIAIDIKAIV
DEΣTO:TONΠRO+ENON:AIKEVDEAΠRO+ENEOI:DIΠΛ
EIOIΘOIEΣTO

B

AIKANDIVAIONTIITOI+ENODIKAI:EΓMOTAΣ:HEΛEΣ
TO:O+ENOΣ:OΠA<ON:TANDIKAN:EVΘOΣΓRO+ENO
KAIFIDIO+ENO::ARISTINDAN:EΓIMENTAIΣMNAIA
IAIΣ:KAIΠΛEON::ΠE NTEKAIDEKANDRAΣ:EΠITAIΣ
MEIONOIΣ:EN ΛE ANDRAΣ:AIKOFAΣΣTOΣΠOITONE
AΣTONDIKAIETAIKATAΣΣVNBOΛAΣ:DAMIOR<OΣ
HEΛEΣTAI::TOΣHORKOMOTAΣΣARISTINDANTAITE
NTORKIANOMOΣANTA:TOΣHORKOMOTAΣTONAVTO
NHORKONOMNVEN:ΠΛEΘVNDENIKEN

Tabulam, cuius egregia est utilitas in re iudiciali Graecorum cognoscenda. Oeconomides sobrio iudicio satis habuit quinto s. Chr. n. saeculo certe non recentiorem significasse; sed ne antiquiorem quidem esse post mirum L. Rossii errorem, qui quoque ad septimum saeculum ascenderat, Kirchhoffius ex litterarum collegit, quae nullum usquam remedioris antiquitatis indicium haberet; immo litterarum H et Θ formas recentiores, ex quibus illa constanter, haec praeter unum antiquioris exemplum (vv. 7) ubique usurparetur, vix multo ante tertium belli Peloponnesiaci hoc inscripta testari. idem cadere in litterae scripta hic ius esse usurpatum (ξρυσώτου, ἔρκος). Utroque nomine n. 334 paullo antiquiorem videri. Vice verea illic Ε et ΟΥ scribuntur, ubi hic Ε et Ο legimus. Quod in tanta similitudine titulorum utrum ad meram scribendi consuetudinem referendum sit, an ad pronuntiationis discrimen, etsi vix pro certo deliberari potest, tamen hoc mihi quidem probabilius est, quare malui hic ubique ε et ο scribere.

Quae hucusque disputata sunt, ad utramque tabulae planitiem aeque spectant. Sed non felelit homines doctos, duas distinguendas esse manus, quarum altera partem anticam praeter postremum enuntiatum, altera hoc ipsum et totam planitiei posticae inscriptionem exaraverit. Discrimen praecipue in litterarum λάμβα (A Λ), γάμματος (Γ C), νῦ (Ν Μ), ρῶ (Ρ Κ), figura cernitur. Neque vero litterarum modo, sed etiam argumenti differentiam inter has duas partes intercedere iam pridem observatum est, etsi Meyerus demum luculentissime demonstravit, non unius fuerisse duas partes, sed duo instrumenta diversi generis, nulla re nisi quadam argumenti similitudine inter se coniuncta, in una eademque tabula inciss esse.

I. Pactum de iurisdictione (σύνβολον, συμβολά) inter civitates Oeantheusium et Chaliensium (vv. 1—8). Hoc ab initio mutilum esse cum pervasum habuisset editores, Meyerus negavit hanc opinionem idoneis rationibus tantis; neque enim quicquam hic desiderari. At primum quidem nullum argumenti indicem praecinisti stique mirum est, cum vel tabulae prisca *sermonis* simplicitate insignes eo carere non soleant (cf. n. 334, 1) Olympia V, Inscriptiones p. 3 n. 2. p. 21 n. 9. p. 25 n. 10. p. 27 n. 11. p. 33 n. 13. p. 41 n. 16. p. 45 n. 18). Deinde argumentum nulla ex parte mancum esse concedere non possumus. Enumeli pactum praecipue de litibus, quae inter utriusque urbis cives intercederent, certa praecepta continere debebat. Iam hic de earum quidem Chaliensium, qui Oantheae, et Oeantheusium, qui Chalii habitarent, iudiciis legem tenemus (§ 4 vv. 6—8). At quid inris sit, si quando Chaliensi, qui una inquilinus sit Oeantheae, cum Oeantheusi lis oriatur aut vice versa, nonquam dicitur; nam quod editores ad hoc rausarum genus retulerunt, quae II § 3 (vv. 14—17) leguntur, id ipsum Meyeri praeclaro invento refutatum est. Neque eo confugere licet, ut eiusmodi praeceptis opus fuisse negemus, quia utrisque civitas communi Locrorum foederi interforit. Nam si de inquilinorum iudiciis nihil sanctum fuit communibus Locrorum legibus, sed omnia singularum civitatum pactionibus permissa, id quod ex hac tabula apparet, quo iure in illis altero genere id aliter se habuisse statuemus? Quare initium pacti in illa tabula deperdita fuisse pervasum habemus.

§ 1 vv. 1—3. *Neque civi Oeantheusi licuit peregrinum ex Chaliensium agro abducere neque civi Chaliensi ex Oeantheusium, neque peregrini bona ei capta pignoris loco auferre; sed quae peregrinus ipse ei cepit, ut pignoris loco teneret, ea illi rursus ei *reipere licuit.* In primo enuntiato τὸν Οἰανθέα et τὸν Χαλκέα subiecti, τὸν ξένον obiecti vicibus fungi Kirchhoffius vidit. Posteremum vero enuntiatum quum priores ad sequentia retruliserat, ut sic haec coniungerentur τὸν δὲ πολίαρχον ἀπὸ τᾶ συλᾶ τᾶ ξενικᾶ ἐξαλέσασθαι ἔγγυ ἀγύλου, primum Roehlius ab illis diremit, Meyerus vero hilari coniectionem letaleralidem esse compluribus rationibus demonstravit, praecipue quia ἀπὸ τᾶ συλᾶ gravissimae tautologiae crimen haberent. Quod contra si haec per se enuntiari nunemus et τὸν πολίαρχον obiecti accusativum intellegeremus, sanissima sententia ei, qui ipse vim fecerit, vim afferri licere statuitur. Ceterum non necessarium videtur cum Kirchhoffio et editoribus plerisque vs. 2 sub finem legere *ni τά(ε) συλᾶ*; nam *τά ni τι* ad pluralem *τχρήματα* relatum sani sermonis accommodatum est, et subiectum idem est quod antea (*τὸν Χαλκέα — τὸν Οἰανθέα*), et id pronomine indefinito indicari opus non sit. Vocem *ἀνάτως* Meyerus interpretatur *'sine culpa'*; accuratius etiam est *'impune, sine fraude sua'*, siquidem *ἄτη* frequenter damnum significat; cf. *ἀνατεῖ*, quod apud Thucydidem VIII, 67, 2 paimari emendatione reposuit H. Sauppius *Ausgewählte Schriften* p. 739. — § 2 vv. 3—4. *Bona peregrinorum, i. e. eorum qui neque Oeantheuses neque Chalienses sunt, e mari abducere licuit impune, excepto tamen porto (ὑπάκωμα) oppidi.* De portu igitur idem ius statuitur, quod paragrapho prima de agro enuntiatum est, de reliquis maris partibus non item. — § 3 vv. 4—6. *Qui iniuria sen factei, et quattuor drachmarum multa pendenda est (et bona capta sico restituenda); quod si ea plus dierum dies retinuerit, secuplum reddat* (cf. I, 1730, 1a ἐφ' ἡμοιλίαι Olympia V, Inscriptiones p. 41 n. 16, 8 ἡμιολίζει ἀ κάκα). Vs. 4 ἀδικεῖ(ε) *συᾶ* emendavit Kirchhoff, cum Oeconomides verbum compositum *ἀδικοσυλᾶ* agnoscere sibi visus esset, quod non nisi homine improbabile est. — § 4 vv. 6—8. *Qui cives alterius urbis in altera per tempus plus quam mensirum commorabitur, eodem iure iudiciisque utetur, quo cives.* Notum est unoquoque per Graeciam distingui solita esse duo peregrinorum alicubi commorantium genera, qui ad tempus ibi versarentur (ξένοι ἐνδημοῦντες, recentiore aetate nonnunquam παρεπίδημοι) et qui ibi habitarent (μέτοικοι, alibi σύνοικοι aut πάροικοι). Sed non unquidem incertum esset, utrius quisque generis esset, et Athenis et, ut hic videmus, Oeantheae et Chalii sanctum erat, ut quicunque ultra certum tempus mansaret, domicilium mutasse existimaretur. Apparet in formula *ni μετοβαλεῖ τὰλιν ποτὶ* quandam quasi prolepsin inesse, nam intra mensirum tempus *ἐνδημεῖ*, ex exacto demum *μέτοικος* fit.

II. Lex Oeantheusium de iure litibusque peregrinorum earumque, qui ordine iudicium eadem quae peregrini utuntur (vv. 8—18). Haec non ut illa, quae priore pacto exarata sunt, inter duas civitates conveniese, sed unius auctoritate constituta esse primus vidit E. Meyer. Probatur id tertine paragraphi (vv. 14—17) argumento recte intellecto, neque in reliquis legis partibus quicquam est, quod adversetur. Utrum Chaliensium an Oeantheusium lex sit, pro certo definiri nequit, sed hoc propter locum, ubi ea inventum est, probabilius videtur. Tabulae antiquioris spatium vacuum propteres videtur huic legi inscribendae adhibitum esse, quia utrumque instrumentum ad peregrinorum potissimum res iudiciales spectabat.

§ 1 (vv. 8—9). *Si praetorem duo male nuncupati vel *ungetur* in fraudem peregrini, cuius causam defendere debet, pornas loco duplum damni, quod illi dabun erit, pendet.* Cum antiquitus cives civium potius quam peregrinorum rebus favere consentaneum esset, lege cavendum erat, ne proxeni officium suum desererent. Nec hic dici de Chaliensi proxeno Oeantheusium aut Oeantheusi proxeno Chaliensium, sed ad cuiusibet peregrini civitatis proxenum Oeantheusem hanc referri, cum propter ea, quae de alterius inscriptionis argumento et natura supra disputata sunt, tum propteres Meyerus statuit, quia improbabile sit, Locrorum civitates suos invicem cives proxenise honore affecisse. Quod iudicium, si quid video, insigniter confirmatur eis, quae de Boeotarum et Phocensium institutis supra (I, 562. III, 1. 2) observavimus. Neque hic certum existimo, hic proxenum a peregrina civitate honoris causa electum, non ab ipsis Oeantheusibus magistratus honore praeditum intelligi. Namque hoc quidem proxenise genus satisquis videtur, quia ipsa vox non tam hospitem publicum indicat, quam cum qui peregrieis praesit eosque tueatur; exemplis eius instituti adzulit Meyer p. 312 not. 1, qui tamen de eius origine aliter iudicat. De postremis enuntiati verbis multifariam dissentiunt homines docti. Plerique Σῶν ἔστω scribunt; sed *τὰ Σῶν (multa)* vereor ne auctoritate idonea careat. Quo nomine magis laudanda Oeconomidis et Rossii lectio, qui Σῴστω i. e. Σῷον ἔστω scribunt; at ex ᾱ apud Locros ut apud Dorienses in eras et contractisse a nascitur (*γεφύρωσις* n. 334, 1), non ᾳ, ut ex ᾱι. Quare malui cum Roehlio unum verbum hic agnoscere, sed aude ille unum Σῴστω derivare posse sibi videtur, non intellego, unum Σῴστω a Σῷῳ scribendum est. Unde simul apparet, non licere ea quae proxime antecedunt, cum Oeconomide, Rossio aliisque in duas voces *ἐκ λόι* ut dirimi, qui constat etiam elatat dignamus omissum in voce ceteroquin eius tenacissima, sed *ἐκλοῖ* ab adiectivo *ἔκλοῖος*, quod analogia nequaquam destitutum est, derivari. Manet anacoluthia *τὸν κρίξε-νον — Σῴστω* pro *ἢ κρίξενος Σῴστω* aut *τὸν κρίξενον Σῴστων*, sed ea pe in una quidem ex reliquis, quae propositae sunt, lectionibus vitatur et antiquo horridoque huius tabulae sermoni accommodata est. — § 2 (vv. 10—14). *Si iudices peregrinorum disumtent, peregrinus, qui quempiam in ius vocavit, iudices (curatores) addilicios eligat optimos quosque, dummodo ne praeterea aut privatum hospitem neum, in litibus de minu aut de pecunia maiore quindecim, in minoribus octoni.* Xenodicarum magistratum etiam

Digitized by Google

in vicinia Phocidis uppidis fuisse titulus Stiriensia n. 32, 23 docet. Eorum consentientium quidem suffragiis in dirimitur, dissentientibus vero a peregrino adiciuntur novem aut quindecim cives ab ipso electi; inter quos quod et proxenum et suum privatum hospitem deligere vetatur, recte Meyerus eo refert, quod hi suo officio illius causae favere cogantur. Idem *ἀρνεῖσθαι* ad virtutem, non ad genium nobilitatem referri monuit (cf. Olympia V, Inscriptiones p. 95 n. 47, 34). — § 3 (τα. 14—17). *Si civis Oeantheusis alii civi dicet ea condicione, ut secundum leges pactionis de peregrinarum iudiciis factae his institutur, damnarji cum iureiurando sanctissimo se abstinuerint, aliqumi iudices (iuratores) optimos quosque.* Haec cum antea omnes de lite inter cives Oeantheusem et Chaeronensem intellexissent, Meyerus rectissime observavit, verba *ἐ ξιστρίσι τοὶ τὸν ξιστὸν* nullo modo ad duarum civitatium cives spectare posse, sed si civis civem in ius vocare diceretur, necessario eiusdem civitatis civem utrumque intellegi. Etenim quis antiquum ius civile Oeantheusium multis obsoletis institutis impeditum esset, commodius visum esse civibus, illo expeditiore et cultiore Indicirum ordine uti, qui inter cives et peregrinos pactione (*συμβολῇ*) constitutus esset; neque fuisse, cur cives eo uti prohiberentur. Sed videmus ad xenodicas has lites non delatas esse; quare summo magistratui civili (*δικαιοφύλακι*) iudicum eligendorum potestas datur, quos quia non ad alios, ut illi § 2 ad xenodicas, accedunt, sed soli per se iurati iudicant, *ὁμωμόκοι*, non *ἐπωμόκοι* vocari consentaneum est. Articulus in voce *δικαιοφύλακι* omissus antiqui sermonis est, ad *ὁμωμόκοι* additus significat eos, quibus in quaque lite opus sit, iudices. Damnigri iurant, se bona fide optimum quemque quem noverint electuros esse, ita ut inter *τὸν κεκτημένον ἐκάστοτε* et *ἀρετὴν* arctissima necessitudo intercedat, cf. Olympia V, p. 95 n. 47, 33 sq. (*ἐπὶ δικάστων αἱρεῖσθαι ἐν τοῖς τῶν ἀρετῶν*) et locum Festi illic a me allatum. Va. 15 *κα(τ) τὰν συμβολάν* editores. Sed cum Delphici quidem tituli singularem habeant (*Bull. de corr. Hell.* V p. 421 n. 34, 4. 5; Wescher-Foucart 53, 4. 5. 213, 4 *κατὰ τὰν συμβολάν*), genetivus vero cum praepositione *κατά* coniunctus ea vi, qua reliquarum dialectorum usus accusativum flagitat, duabus aliis exemplis Locrorum sermoni vindicetur (n. 267, 6. 334, 1), vix *συμβολᾶς* reponere non dubitavi. Ceterum *κατεχομένων* interpretes recte iusiurandum per quinque deos intelligent. — § 4 (τα. 17—18). *Iudices eadem modo iurent, et quod earum maior pars iudicaverit, ratum sit.* Hoc non ad eos modo, qui proxima paragraphi (va. 16) *ὁμοσάντων* dicuntur, sed etiam ad paragraphi secundae *ἐκτιμᾶσι* (va. 10) referri merito monet Meyer, quia aliter de illorum quidem iureiurando et ordine suffragiorum nihil usquam praecipereretur, id quod incredibile esset.

334 Tabula ahenea, a. 0,18, l. 0,35, non accurate incrigata, ita ut aliquot locis necessario inter litteras spatia nobis maiora relinquerentur, inventa Oeanthese (*Golaxoi*), translata Corcyram in collectionem Woodhousii, unde pervenit ad Taylorum consulem Britannicum in eadem insula; quo defuncto quid hac tabula factum sit, ignoratur. Ed. I. N. Oeconomides *Ἐπίκλημα λοκρῶν πρὸς τὰ πρῶτα ἐκδεδότινα*, Athenis 1860 (inde G. Curtius *Studien zur griech. und lat. Grammatik* II (1869) p. 441; F. Allen ibid. III (1870) p. 212 sqq.). Cum commentario bonae frugis pleniusimo repetivit W. Vischer Mus. Rhen. XXVI p. 89 sqq. (*Kleine Schriften* II p. 172 sqq.; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 110 n. 91). Ex cetypo deliceatum tituli imaginem exhibet H. Roehl I. G. A. p. 69 n. 321 (Imagines Inscr. Graec. ed. 1 p. 22 n. 1; E. L. Hicks *Manual of Greek historical inscriptions* p. 117 n. 63; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 161 n. 229; F. Bechtel sq. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 81 n. 1478 cum Addenda p. 90; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 234 n. 231 cum commentario p. 346 sqq.; R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach *Recueil des inscriptions juridiques Grecques* p. 180 n. X1; R. Meister cum commentario amplissimo et doctissimo *Berichte der Königl. sächsischen Gesellschaft der Wissenschaften* 1896 p. 272 sqq.; nos quoque Roehlii imaginem repetimus). Cf. quae de titulo disputaverunt C. Bursian *Litterarisches Centralblatt* 1870 p. 154 sqq.; A. Biedenauer Hermes VII p. 111 sq.; E. Egger *Journal des Savants* 1872 p. 29; M. Bréal *Revue archéologique* 1876 p. 115 sqq.; E. Curtius Hermae X p. 237 sqq.; U. von Wilamowitz-Möllendorff *Zeitschrift für Gymnasialwesen* XXXI p. 367; W. Dittenberger Index lect. Halens. hiem. 1885/6 p. XI sqq.; A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 116 sqq.; E. Meyer *Forschungen zur alten Geschichte* p. 291 sqq.

[*Textum vide pag. 83. 84.*]

A *Ἐν Νικέναικτι αἰ(ε) τινὲς ἀπέρωσιν· λοκρὸν τὸν Ὀτεωνείων, ἰὼ(ε) αὐ Νικαίνακτος γένεται, Νικέναικτι ἴσται ὅσα(ε) ξένοι ὄντι λαυχάνωι καὶ ὄντιν ἐξέλθει ἐκατογχάται, αἰ κα δείληται. αἰ κα δείληται, ὄνεν καὶ λίμεγ᾽ ὀνεν πέδιμα πάρκαιτον αὐτόν· καὶ τὸ γόνε καταφέ. τέλος τόδε τοῖδε ἐκβεβάκε λοκρὸν τὸν Ὀτεωνείων αὐτὸν φόνον· ἐν λοκρίδι κατέβα Ὀτεωνείων, ὄφρι κ᾽ αὖ τὸ λοκρὸν γένεται τὸν Ὀτεωνείων. αἰ (και) | δαδ(ε)ε᾽ ἀκυρωθι, καταλάσεται ἐν τῷ ἐστίαι καῦδα ἡβατὰν ἐβελόμεν ἐξέλλαν πόνι ἐνεγρέν. αἰ κα ὀν᾽ ἀνόμασε ἀπελλάνται Πλουτέικα λοκρὸι τοὶ Ὀτεωνείων,*

10 *ἐξέλλαν ἀνχρυσὸν, ἴσα ἔλαφτον ἔν, ὄνεν ἐγτυχόν. τέλος μὲ φαῖρον ρυθὶν ἐτι αἰ (μὴ)τὰ λοκρὸν τὸν ἐστεχμῶνα. — A — ἴσνχρον τοῖς ἐκβεβάκε ἐν Νικέναικτι μνηστῆσιν αἰ(ε)· Ὀτεωνῖον] τέγχηρ καὶ καπχωῖ μνδεωῖ ξεθάτον. τὸν ἄρκον ἐξέλλαν, αἰ κα δείληται, ἐκάγεν*

§ 2 *μετὰ τρόθοντα γίνεα ἀπὸ τὸ ἄρκα ἐκατὸν ἀνδρας Ὀτεωνεῖς Νικαναεῖσι καὶ Νικεναεῖσι Ὀτεωνίοις. — B — Ὅστις κα λοιτεύλεῖ*

15 *ἴν Νικέναικτι τὸν ἐκβεβάκε, ἀπὸ λοκρὸν τὸν λοκρίδα, ἔστ᾽ ἀ ἀέστεται τὰ γέβαια Νικαναεῖσι. — Γ — Αἰ κα μὲ γόνε ἐ τῷ ἐστίᾳ ἢ ἐ γέβαια τὸν ἐκβεβάκε τὸ ἐ Νικέναικτι, λοκρὸν τὸν Ὀτεωνείων τὸν ἐκάγεργέτεον τὸν ἐκγόνον, λοκρὸν τὸν Ὀτεωνείων*

§ 3 *τὸν ἐκάγεργέτεον κρατῆν, λοκρὸν ὄνε κ᾽ ἢ, αὐτὸν ὄντα, αἰ κ᾽ αὖθ᾽ ἢ ἐ κάθε, τρὶν μόνον· αἰ δὲ μή, τὸς Νικεναεῖσι νομέσι*

§ 4 20 *χρῆται. — Δ — Ἐπιναύκαιν ἀκρωθέντα ἐν λοκρίδι τοὶ Ὀτεωνείων καὶ Νικεναεῖσι κατρῖδι ἐν τὴγεργῆ, αὖν λοκρὸν τοὶ(ε) Ὀτεωνείων καὶ Νικεναεῖσι ἐν τῷ πόλι, ἢ κ᾽ ἢ, κατρῖδι ἐν | τὴγεργῆ. — E — Πληθοῦναῖν καὶ Μυστρίον, ἐνεί κα Νικεναεῖσι(ε) τὰν γένοται αὐτόι, καὶ τὰ χρήματα τὸν Νικεναεῖσι τοὶ ἐ Νικέναικτι χρῆται, | νὰ δ᾽ ἐν λοκρίδι*

B 25 *τοὶ Ὀτεωνείων χρῆται τοῖν Ὀτεωνείων || ὁμόιοι χρῆται, ὄσαι ἀ πόλις ἔκαστον νομίζει λοκρὸν τὸν Ὀτεωνείων. Αἰ (καὶ)*

τις ὑπὸ τὸν νοῦον τὸν ἐκβεβάκε ἀκυρῆι Πληθοῦναῖν καὶ Μυστρίον, τοῖς αὐτὸν νοῦοις χρῆται κατὰ πόλιν ἕκαστον. | — ζ —

§ 6 *Αἰ κ᾽ ἀδικῆραι ἄντι τὸν Νικεναεῖσι ξοκίοντος, ὄνως κα λοκρὸν τὸν Ὀτεωνείων ξοκίοντον νόμως ἐτι, αἰ κ᾽ ἀπόδῶσι, τὸν χρεμάτων κρατῆν τὸν ἐκβεβάκε τὸ κατακόσιον κρατῆν. — Ζ — | Τοὶς ἐκβεβάκε τὸν Νικεναεῖσι τὸν δίκαν κρῖδεν ἀρέτας κα(ε) τοὶς δικαστῆραις, ἀρέτας καὶ δίκαν τὸ Ὀτεωνεῖ κατὰ ξοκε αὐτεκαμῶν.*

§ 7 *Λοκρὸν τὸν Ὀτεωνείων κρατέοντα καταστάται, τὸν λοκρὸν τοὶ(ε) ἐκβεβάκε καὶ τὸν ἐκβεβάκε τὸ λοκρῷ, αὖτον κάκε(ε)τέτε ὄτιμον ἔοντ(ε). — Η — Ὅστ᾽ τε κ᾽ ἀπελλῆι κατέρα καὶ τὸ μέρε τὸν*

§ 8 *χρεμάτον τῷ πατρῖ, ἐνεί κ᾽ | ἀπογόνται, ἐξέλλαν ἀπόκεμεν τὸν ἐκβεβάκε ἐν Νικέναικτι. | — Θ — Ὅστις κα τὰ βεβαθότα ἀκφέλῃς τέγχῃ καὶ μνχρῷ καὶ μὴ, ἴσι κα μὲ ἀφέται ἐκάγεν δοκῆν,*

40 *Ὀτεωνῖον τε χάλιν αὐλεῖῃ καὶ Νεβαναῖων τὸν ἐκβεβάκε αὐλεῖν, ἄτιμον ἔοντ᾽ καὶ χρέματα κτωκτεφόρτεται. τὸνπαλαιὸν τὸν δίκαν δόκεν τὸν ἀρχέαν, ἢ τριάκοντ᾽ ἀπόρεις δίκαν, αἰ κα τριάκοντ᾽ ἀπόρεις λαΐσωῖῃ τοὶς ἀρχέαι. αἰ κα μὴ δίδῷ τῷ ἐκκαλοῦντι τὸν δίκαν, ἀτιμ᾽ ἔοντ᾽ καὶ χρέματα κτωκτεφόρτεται, τὸ μέρε κατὰ*

45 *βάλαστεῖν. δοκάτον ἄρκον τὸν νόμον. ἐν ἀδίκαι τὸν Ψιφῆξ ἔξεν κόμ. καὶ τὸ δίζωον τὸν Τεισυνοδίκε Λοκρᾶς τοιῆτι τέλεον ἔμεν Χαλκίδαε τοῖς τὸν Λυκρᾶν βασιλῆι.*

Lex Lucrorum Hypnocemidiorum de colonia Naupactum mittenda. Locros orientales, qui e regione Euboeae habitabant, anam civitatem effecisse neque quicquam fidei habere eorum opinionem, qui orientem versus a Daphnunte Opuntios, occidentem versus Epicnemidios incolisse statuerent, certissimis argumentis evicit Vischer p. 212 sqq. Sed

Digitized by Google

11*

Digitized by Google

B

Digitized by Google

quo pacto hic modo Ὀνοίτεος modo Τεττακωθεύς commemorentur, Meyerus demum expedivit, cum Opuntiorum imperio reliqua regionis oppida subiecta fuisse statuaret; quare ubi de origine et domicilio hominum quorumpiam diceretur, rectissime gentis nomen posui; magistratus vero, indicia, comme denique rerum publicarum regimen ad Opuntios solos referri, ut plane eadem ratio inter haec duo nomina intercederet atque inter Ἀζηνεῖς et Ἀγραεῖς, Χαιρώνεις et Ἀνεδωνιάδαι, Θηβαῖοι et Βοιωτοί. Quae veritatae disputata sunt, nisi quod reliquis exemplis inter se similimis unum immiscuit ab hac causa plane alienum; etenim Ἀζηνεῖς et Ἀγραῖοι non eam habent notionis rationem, quae inter Χαιρώνεις et Ἀνεδωνιάδαι, Θηβαῖοι et Βοιωτοί, Ὀνοίτειοι et Λοκρεῖς intercedit, sed cum illis comparanda sunt Μεγαρεῖς et Μεγαρικοί, Κορίνθιοι et Κορινθιακοί, Ἀμπρακιῶται et Ἀμπρακιῶτικοι. Quod ibernhiahin Athenicnsium refuta sic se habuisse neque Meyerus neque quisquam alius infitiabitur; sed eum unum ab omni tempore obtinuisse neque rerum publicarum mutationibus demum invectum esse intellegeri, quicumque omnem ἐζωπίαν et κτησιπάν apud Graecos rationem accurate observatione perspectam habebit; sed hoc fusius exponere non huius loci est. A Locris Hypocnemidiis igitur, quorum imperium penes Opuntios erat, colonia Naupactum missa erat. De hac colonia hic diei luce clarius est. Sed cum plerique ex prioribus, quorum opinionem maxime perspicue exposuit et defendit Meyerus, legem ab Opuntiis propositam agnoscant, Meisterus p. 288 pactum potius inter Opuntios et colonos, qui iam civitatem apud Locros Hypocnemidios retinuissent, hic haberi disputat docte sane et astbtiter, neque tamen ita ut mihi persuadeat. Etenim cum illis rectissime iudicet, pactum sinusnodi fieri non potuisse, priusquam coloni ex antiqua civitate discessissent, tamen tabula ipsa cum indice praemisso *non τόνδε ἀνῆρωσιν*, tum sinusnodi locutionibus, qualis est ἐπεὶ *οὐ Νικοκλεῖται γένοιτο*, demonstrat, colonium Naupactum deductum iri, non iam deductum esse. In universum igitur Meyerum verum videre existimo, quum diceret, hic ea modo lora enumerari, quibus coloni in antiqua patria usuri essent; neque enim Opuntiorum huisce deinde, quid lora colonia Naupacti esset, sed Naupactiorum, quorum in civitatem illi recipiebantur (cf. tamen quae exposui ad vs. 10. 13). Quod ἐπεύκεω dicuntur, recte Vincherus inde repetivit, quod in locum iam habitatum mittuntur; nam sic eos ad aliquid, quod iam exstaret, accedere, quare *sive* antiqui incolae expellererentur sive imperio colonorum subsugerentur sive eodem cum illis iure starentur, proprie vocem cum praepositione ἐπί componitam usurpari, cum tamen antiquae patriae ratione habita eodem iure ἐπεύκειν dici possent. Quam nominis definitionem Meyerus amplius comprobavit Charonis fr. 6 et Ephori fr. 73 allatis; pugnare eam ex vidctur Thucydidis loeis VI, 4, 3: Γύλιν δὲ Λευτέρμωνος ἐκ Ῥόδου καὶ Ἑστιαιᾶν ἐκ Κράτητος ἑπόμενον στρατιᾶς πολῦ ὕστερον. Sed nescio an hic propterea ἑπόμενον dixerit scriptor, quia utraque colonorum pars ad alterum accedit et cum ea coniungitur.

Quando illa colonia missa esset, homines docti inde dissenserunt; hoc sane constabat, id ollo modo fieri potuisse, quo tempore Naupactus ab Athcniensibus capta a Messenis teneretur (a. 454—404 a. Chr.). At cum Oeconomides tabulam illa aetate antiquiorem existimaret, Vincherus ad tempora brilo Peloponnesiaco aliquantum recentiora descendere mabuit; neque enim idoneam eausam colonias mittendas illo antiquiore tempore perspici; quod contra Naupacto a Locris recuperata (Pans. X, 38, 10 ἐκβαλόντων δὲ ὑπὸ ἀνάγκης τὸν Μεσσηνίων αὐτοὺς οἱ Λοκροὶ συνέλῃξαν αὖθις ἐς τὴν Ναυπακτίαν), ne brevi rursus amitteretur, colonia accita crendum fuisse, presertim cum oppidum amplissimum esset (Thuc. III, 102), neque facile nisi a magno civium numero defendi posset. Sed cum paene nihil sciamus de illarum regionum per priora saeculi quinti tempora rebus, quid valet quod occasionem coloniae deducendae demonstrare non possumus? Et litteraturam tirali cum Vincheri opinione pugnare nemo rei palaeographicae peritus negabit; quare cum Kirchhoffio recentiores editores ad unum omnes ad Oeconomidis sententiam redierunt; id nane non video, quare Meyerus tibulum multo antiquiorem dicat quam Naupactum ab Athcniensibus occupatam, atque adeo ante bellum Persicum incisum probabile existimet; neque enim est cur per multos annos colonos illos, qui iam cum deducerbantur, metuebant ne vi pellerentur (vs. 8). Nauctacti mansisse statumus; ne nescio an ipsum periculum ab Athcniensibus imminens novis civibus ex Locris orientalibus arcisendis ansam dederit (cf. E. Curtius Hermae X p. 238, qui num recte coloniae deducendae consilium ad Corinthios rettulerit anne dubito). Tabulae Oeanthensis (n. 333) comparationem, cui Vincherus multum tribuit in aetate huius legis definienda, nullam fere in hac re utilitatem habere existimo, cum quia ipsius quoque temporis mera coniectura constitutum est, tum quia litterarum quidem illic recentior est, nemo vero audiquior, neque constat quid a tempornm, quid a locorum, ubi utrumque monumentum incisum est, diserimine repetendum sit.

Inventa haec tabula dicitur Oeanthenae (*Galaxidi*), eamque in Locrorum occidentalium, non orientalium regione inscriptam esse litterarum quaerendum formae docent. Sed utrum Naupacti exarata sit, an Chalii (propter illud additamentum, quod legitur vs. 46. 47) definiri oequit, etsi hoc mihi quidem probabilius videtur (v. infra p. 88). Quare pro ea lege, quam nobis scripsimus, id quorum titulorum origo pro certo explorari non possct, inter eius loci ubi inventi essent monumenta referrentur, in Oeanthensium numerum recipimus, etsi Oeanthensis certe origine non est.

Ilic quoque dubitatum est a Kirchhoffio, num titulus ab initio lcreger esset. Non sane caret indice argumenti (vs. 1), sed eum graves affeuisones habere et Kirchinffius et alii existimaverunt. Atque σνβουλὴ quidem non recte reprehensum est; nam articulus additus inde repetendus, quod sine dubio prinsquam haec lex proponeretur iam alliquotiesper de colonis illa agitatum erat (vide quae adnotavi ad vs. 10. 11); quod autem erasi non ẽ sed ἕ nasci debuisse vinum est, id si verum esset facile vitari posset G. Curtii invento, qui aphaeresin ἑ *ἐφυσικὸν* statuit; sed no quis quidem est, siquidem et intra eandem vocem et in diutum consimilo Dorienses eosque, qui eodem fere sermonis genere utebantur, *ἕε* quidem et ἔη in *ε*, sed *ἐε* in ἔ contravisse demonstravi. Graviora sunt, quae de litteris *sorvelo* disputaverunt homines docti; nam aut mittam Oeconomidem, qui *ne τόνδε* (*ε*)*ν* (*ἐ*)*ργασίαι* scripsit (quasi vero infra definitur, quinam homines coloni mittorentur, non quibus legibus), plerisque editoribus placuit Bursiani lectio *ne*(*ν*) *τόνδε* (*ne. τὸν νόμον*). At sinusnodi ellipsis, ut ὧδε dicatur pro ὧδε *ἐ γένεσε*, a Graecorum sermone alienu est; quare Roehlius ad satis sodalx remedium descendit, ut plura neglegentia omissa ratus rentiuerent *ne*(*ν*) *τόνδε ἀζηνῆτα τὸν νόμον ἐργάσασθαι*, id quod ipso verborum ordine in actorum publicorum sermone inudito refellitur. Quod contra Curtius *ne*(*ν*) *τόνδε* legit, genetivum pro accusativo usurpatum statuens. Quae huius usus exempla attulit, *ἱκνέομαι πατὸς ἱερῆα*, *πατὸς Διὸς* similia, ea sane ab hac quaestione alienissima sunt. Verum eniamvero casuum cum praepositionibus coniunctorum usum in reliquis dialectis multifariam discrepare cum Attica certum est; ut alia omittam, Ipsi Locri, Phocenses, Delphi constanter *ὑπὲρ τοῦ* dicebant pro Attico *ὑπὲρ τινος*. Atque id ipsum, de quo hic quaeritur, *κατὰ τὰνδε ἀκουσάσθω hanc* Locrorum esse, tiuli n. 267, 9 testimonio probavi (cf. etiam adn. ad n. 333, 13). Quare non est, cur titulum integrum esse negemus.

Vs. 1—4. *Si quis Locrorum Hypocnemidiorum Naupactum migraverit, si si quando vicendi causa antiquam patriam adierit, liceat utpote peregrino — quia iam Naupactius est — hospitii iure et commodis frui et rem divinam facere, si velit; sin malit ut civis rerum sacrarum participes esse inter cives antiquos, hoc quoque licebit.* Ita Meyerus hoc sententiae primum recte interpretatus est, ut iam apparebat, iteratum αἴ κα δεύτερον, quod Vincherus epanalepseos figura defendit, alii ad lapicidae socordiam revocarunt, recte et accurate dici de duabus rebus, quarum colono optio detur. Si civis iure in sacris antiquae patriae uti praefert, non modo totum populi (*δᾶμον*), sed etiam minoris corporis, veluti phratriae, gentis, pagi, cuius fuit, rei divinae interesse licebit. Ad sinusnodi corpora enim recte Vincherus retiolit τοισίνον nomen, monens Aristotelem Eth. Nic. VIII, 11, 1160 a, 9 item ea omnia κοινωνίαν voce comprehendere. Vs. 2 utrum cum Riedenaurero et Meistero Ἀρχὸν τὰν Τεττακωθίων an cum reliquorum plerisque Ἀρχὸν τὸν Τεττακωθίον legendum sit, ambigum haeresis. Nam illud quidem commendat versus 6, neque absurdum est, omnes coniunctos a sedibus, ubi habitabant, Hypocnemidios vocatos esse, singulos non item. Sed articuli pro τὸν vix careri posse in sinusnodi praecepto demonstrant loci n. 333, 1. 2. 7. 9. 14. 14. 334, 29. 31. 34. 35. 37. Deinde lenissima medela Cauerus restituit *ὀπα*(*ι*) *ἔῆνε*, quod unum sexatesimae plane accommodatum ideroque reliquorum consilium (*ἐπέξεσε* i. e. *ἐπεξέσω* Oeconomides, *ἐπ*(*ελ*)*ξέσω* G. Curtius, de lacuna cogitavit Wilamowitzius) longe praeferendum est. Plane aliter hanc totam paragraphum interpretatur Meisterus; qui quod de sacrorum communione, qua coloni non in antiqua patria, sed Naupacti usuri sint, hic dici existimat, id cum ea opinione cohaeret, quam de totius tituli natura et argumento alii informa-

Digitized by Google

vit; quae cur mihi non probetur, supra exposui. Quod vero ὁσία (sc. ἔστι) λογχᾶνον legere iuvenili, de ea re provocat ad loros Homeri v, 421: οὐδ' ἔτι σοὶ μακὸν μύκτον ἀλλαλάσεται· χ, 412: πρὶν ἐπὶ κεκαλάσθαι ἐπ' ἀσκῶνον ἐλεγχέσσιν ad Pindari Pyth. IX, 36: ἐπὶ πλοῦτον ὄχεσι πρόσωπα πάσσωμεν. Quod his exemplis probare velit, ἐστὶν omitti in eiusmodi enuntiatis, sane probavit, etsi id quidem vix opus erat; vellem id potius exemplis probasset, in legibus aut partis civitatium apud veteres Graecos pro auctitato imperativo aut infinitivo etiam hanc formulam *fas est hoc vel illud facere* invenire. Cuius usus quum nullum noverim exemplum, praestare videtur ea prorsum editorum lectione et interpretatione acquiescere.

Vs. 4—6. *Vectigal colani Locrorum Hypocnemidiorum non pendent Locris Hypocnemidiis, priusquam quis rursus in Locrorum Hypocnemidiorum civitatem redierit.* Vs. 6 σῆς τε editores omnes, σὰν τε Meyer, quo lectione structura durior fit sine idonea causa.

Vs. 6—8. *Si in antiquam patriam redire volet colonus, licebit sine vectigali redire, dummodo Naupactio relinquat filium adultu aetate aut fratrem.* In commissura versuum 6 et 7 lapicidae errore omissam esse particulam *aa* Rochlius observavit. Vs. 7 πατελάσεται (τὸ) Bursian, πατελάσεται τὸ Meister; sed interpunctionem hic perperam ponitam esse non tam incredibile est quam illi videtur, et dinus accusativus τὸ *be* τῷ ἔστιν ex πείθει τέλεσσον ἐλεύσσειν ab eodem participio pendere non credo; si obiecti locum interque teneret, particula copulativa opus esset; quod vero τὸ *be* τῷ ἔστιν adverbialem accusativum esse vult Meiserus, id exemplis huius loci nequaquam similibus defendere conatus est. Quare cum plerisque editoribus πατελάσεται scripsi. Accusativus recte se habet, dissimodo ad spodosin, non ad protasin referatur participium. ὃ et ἐκ hic non ubi, ut visum erat R. Delbrueckio et R. Sabellio, sed Dorico more inde significare perbene exposuit Meister p. 280. ἐστὶρια ab ὑπνι (*intromitto*) descendere convenit inter editores; plerique vectigal intellegunt, quod pendant peregrini, quibus civitas detur. Causa rei eum idonea testimonia desideraret Meisterus, sacrificium (τὰ πάντρια similia) intellegere maluit. Sed acerbe, an in summa obscuritate rerum publicarum per illa tempora animum tribuerit testimoniorum penarise.

Vs. 8—10. *Si Naupacto vi expellentur coloni, in suam cuique antiquam patriam redire licebit sine vectigali.* Non ab externis modo hostibus, sed etiam ab antiquis Naupactiis ne colonii expellerentur periculum fuisse, Meisterus monuit.

Vs. 10—11. *Vectigal nullum pendent coloni, nisi una cum Locris occidentalibus.* Hoc Viscberus ita intellexit, et Naupactii quivis colonis alia vectigalia imponere voluerunt ac quae omnes eives penderent, eumque omnes secuti sunt praeter Meyerum, qui cum omnino ad Naupactiorum vectigalia hanc legem spectare ponse negaret, hoc cum proximo superiore connitato (vs 8—10) arctissime conexum statuens ita interpretatus est, colonis Naupactii vi expulsis in antiqua patria nihil vectigalis imponi licere, nisi quod dum Naupacti habitabant pependissent. Sed hac interpretatione ei plane fallor vis afferitur verbis tituli, quippe quae neque significent hoc ad eos modo spectare, de quibus proxime enuntiato verba facta sunt, neque temporis discrimen (*post redierit* — *antea*), in quo, si Meyerum sequimur, totius sententiae cardo vertitur, vel levissima vocula indicent. Quare ad Viscberi sententiam redeundum est; nam quod Meyrus monuit, hic non definiri quid Naupactia liceret vel non liceret, in universum quidem mea sententia verum est. Sed quum consentaneum sit, colonium non deducetam esse nisi pacto quodam inter Naupactios et Opuntios facto, in quo Naupactii se colonos in omnia ieris civium sine ullo discrimine recepturos esse promiserant, quidni Opuntii hoc pacto freti sis, qui nomen daturi essent in hanc colonium, tabula proquntia confirmaverint, eos nullis peculiaribus tributis sejuarstan a reliqua Naupactiorum civitate onerstum iri? De his, quae litteris consignata erant principaem Meisteri commentarius edoretur, mihi cum eo plane convenit, utut ceteroqui de tituli natura et argumento dissentimus.

§ 1 vs. 11—14. *Coloni iureiurando obstringuntur, nunquam se sua aponte ab Opuntiis defectoros esse. Triginta annis post primum iusiurandum elapsis licebit eosdem viris Opuntiis ac Opuntiis et centum viris Opuntiorum a Naupactiis postulare, ut iusiurandum iterotur.* Vs. 11 ἀ[π' Οἰ]ωντίων emendavit Vischer. Vs. 12 τί(χ)ῳ ex vs. 36 reposuit Roehl, cum priores hic dialecti Locricae proprietatem agnovisset. De sententia vocabulorum ἔρκια ὀσόργια Vischer recte provocavit ad Pausan. IV, 14, 4 κρώσσον καὶ αὐτοὺς ὀσόργιον ἔρκια μέτα ἀποστόνιοι τοτε κτλ. et ad Harpocrationem s. v. ὁπωτίδι ἔρκος. Alibi in eiusmodi documentis praecipi solet, ut necessario certis temporis intervallis iusiurandum rejetatur, hic id ignorum arbitrio permittitur, iis tamen ut, si alteri postulent, alteris negare non liceat.

§ 2 vs. 12—16. *Qui ex colonia vectigalibus non solvit Naupacto daccdet, is a Locrorum societate excludetur, dum debita Naupactiis prpendiarit.* De vocis ἐκτετελὲν notione, etsi aliibi non legitur, ipsa compositio et aliorum verborum similitudo nihil dubii relinquunt. Vs. 15 Rochlius, quem Cuserus et Meyerus sequuntur, quum reliqui editores ἀπὸ Λοκρῶν scribant, adiectivum componitum ἀπόλοκρον ignotum sibi visus est. Sed quod in ea compositione offensioni est, a nomine proprio gentia tale adiectivum deduci, id neque exemplo vocis ἀπάωτρος, ad cuius similitudinem ille provocavit, neque, quod scium, ullo alio defenditur. Hic quoque mihi plane cum Meisterio convenire video.

§ 3 vs. 16—19. *Si quis Locrorum Hypocnemidiorum Naupacti prolem aut alium heredem non relinquet, bona ad proximum agnatum inter Locros, undecunque oriundus est, pervenient ea condicione, ut ille, sive adulta aetate sive non sit, intra tres menses libet se conferat; nos enim, Naupactiorum leges de hereditate valebunt.* Quum priores omnes ἐγχίνεως legissent, Meisterus egregie acumine vidit, ἐγ'χίνεων per aphaeresin scriptum esse. Nam antiquiorem interpretationem non modo id incommodi habere, quod alterum ἐγ supervacaneum esset, sed etiam maiore vitio laborare; nunquo si prolis Naupacti non esset, quae hereditatem adiret, statim agnatus, qui apud Locros orientales esset, vocari. Privari igitur fratres aut alios agnatos, qui Naupacti habitarent, hereditatis iure, id quod incredibile est. Haec ratiocinatio rectissime se habet, eam γένος, siquidem gentilis notio ab hoc loco alienissima est, nihil significare potest nisi symbolum, qua fratres alii quo agnati non contenentur. Meisteri vero lectio indicat, si cequa filii nepotesve aequus (alii) heredes sini Naupacti, et proximum agnatum inter Locros Hypocnemidios hereditatem redire. Vs. 18 ἕως κ' ᾖ Meyerus interpretatur 'sive Hypocnemidia est sive Ozola'. Sed quomodo proximus agnatus colonii Hypocnemidii inter Locros Ozolas esse possit, non perspicio, quare illud 'undecunque orimndus est' ad singula potius Locrorum Hypocnemidiorum oppida refero, ut vs. 21 ἕ ὁ ἄ. Hypocnemidii hic simpliciter Λοκροί vocantur, ut infra vs. 34. 35.

§ 4 vs. 19—22. *Qui Naupacto redire volet in Locros Hypocnemidios, id per praeconem pronuntiandum curabit et Naupacti in foro et in eo Locrorum Hypocnemidiorum oppido, ex qua oriundus est, in foro.*

§ 5 vs. 22—29. *Si quis ex gentibus Parcathariorum et Myanchoreum Naupactius factus erit ipse, ea bona quoque, quae Naupacti erunt, Naupactiorum legibus utentur, quae vero bona in Locris Hypocnemidiis erunt, Locrorum Hypocnemidiorum legibus utentur, qualis in unoquoque oppido lege sunt inter Locros Hypocnemidios. Si quis Parcathariorum et Myanchoreum illinc, ubi Naupactiorum leges valent, in antiquam patriam redibit, suis quisque legibus, quae in unoquoque oppido sunt, utetur.* Quum Oeconomides hic tàs τοῦ πολίτου καὶ Μυτικέως legisset oppidoque duo ceteroquin ignota Locrorum Hypocnemidiorum significari putasset, Viscberus, cum praepositionis καί vim neque utroque loco eandem futuram esse et neutro aptam intellexisset, Παρκαθαρίων unam atque integram vocem esse demonstravit, dici vero hic de duabus gentibus sacerdotalibus; ipsa nomina hanc gentium dignitatem prodere Friedericus Nietzsche a Viscbero consultus egregie acumine perspexit; etenim Παρκαθαρίων a verbo κεκαθάρθαι (καθαρὸς Doricum est), Μυτικέων vero a μύτηε et ἀνέθεσθαι dictos esse cum aspiratione apud Locros haud inusitata (cf. ἁμὶ vs. 6. ἑχ Ὀζόλ· n. 333, 10); purgando igitur et expiando illos praecipue operam dedisse. Vs. 22 Νοκωνιατέ(ω)ν Oeconomides, G. Curtius, Meister, Νοκωνιατέ(ω)ν τῶν Vischer, quem reliqui sequuntur. Hanc consideationem vix violentiorem dixeris quam illam, siquidem eaeve erroris in propatulo est. Atque ipsa emendandi structura, quam Meisterus recte perspexit, vetat nos eam eo de emendatione consentire; nam ab αὐτὸς (*ipse*) genetivus partitivus Παρκαθαρίων καὶ Μυτικέων pendere nullo modo potest. Atqui αὐτὸς re vera eum protasi, un eum apodosi coniungendum esse, eam inde apparet, quod rectissime dicitur, si quis Ipae Naupactum mi-

Digitized by Google

graverit, etiam bona eius, quae Naupacti sint, Naupactiorum legibus oti, tum inde, quod apodoseos structurae nominativus *αὐτὸς* omnino accommodatus non est, ita ut interpretes ad errorem sculptoris confugere cogantur. Vs. 23 fin. post *ἐν Ναυπάκτωι* (*vnaiec*) supplevit non opus est. Vs. 27 *ὁπὲ τῶν πολέων* ita ut inde, ubi legibus Naupactiorum subditus est, decedat, Meisterus. Colos interpretatio a Meyero aliisque probata est, lore sine dubio, etsi plane genuinum huius usus exemplum me non notisse fateor. Hasse eandem rem video scripsisse mouere Meistero. Sed quam is praeferi interpretationem, *ὁπὲ τῶν πολέων* non aliter dici atque *ὑπ' αὐτῶν πολῶν* Eurip. Ion. 1333 aliisque id genus, ea ne ipsa quidem difficultatibus caret; nam quod *τὰ πόλεις τὰν ἐαβίαιον* de huius tabulae legibus interpretatur, monendum est, eis quidem defuisse, quibus condicionibus redire liceat exsul, nullo modo eum nosquam redire cogi; quare in illa Meisteri sententia, si plane falsa, praecipuitione *κατὰ*, non *ὑπὸ* uti debebat lex. Vs. 27 *πο* supplevit Roehl. Vs. 28 *τοῖς αὐτῶν πολεῖς* de peculiaribus illarum duarum gentium privilegiis intellexeris; neque obstat canstitutum relativum adiunctum; nam poterunt illa privilegia varia esse in singulis Locrorum oppidis. Tamen Vischerum verum videre persuasum habeo, qui hic simpliciter civitatum, unde quisque profectus sit, leges intelligit; nam quae hic de eius, qui Naupacto redierit, bonis cunctis statuuntur, consentaneum est non discrepare ab eis, quae vs. 24—27 de eorum, qui Naupacti habitant, rei familiaris parte in patria relicta praecipiuntur; illic vero ita loquitur lex, ut de proprio quodam Percolhariarum et Myncheorum lure intelligi nequeat.

§ 6 vs. 29—31. *Si cui colono Naupacti habitanti fratres sunt in antiqua patria, aliqua ex his defuncto colonus bonorum pro virili parte heres esto.* Nihil hic definitur, nisi ne cuius ius fratris hereditatem adeundi ea re imminuatur, quod Naupactius magnarit. Insigne rudis et lineoli structura documentum est, quod nonnulla mente supplenda sunt, quae plane necessaria videntur, nempe *εἰ δ' ἀδελφοὶ ὄσσι ἐν Ἀνδρᾶι ταῖς Ὑπεκοαισιδίαις* et *εἰ μ' ἀνεβιόην τῶν ἀδελφεῶν τις*. Quod contra id definite enuntiandum indicatur legislator, quod per se patebat, si plures essent fratres, non totam hereditatem, sed unam modo portionem ad colonum Naupactium perventuram esse; hoc enim tria postrema paragraphi verba sibi velle mihi cum editoribus convenit, sed non puto eos recte illi *τὸν χρημάτων πρατεῖν* per epexegesin adiecere *τὸ κατακύρεσθαι πρατεῖν*, quia sic sine idonea causa *πρατεῖν* ad accusativum causae transiretur; immo *τὸν χρημάτων* mihi videtur genetivus partitivus esse, *τὸ* vero pronomen relativum, et *κατακύρεσθαι* verbi finiti iocum tenere, ut *πρατεῖσθαι* (pro *πρατεῖσθαι τοὺτου τοῦ μορίου*) aliaque id genus frequenter usurpantur. Totum igitur enuntiatum Attice sic exprimendum iudico: *τὸν ἕτεσιον πρατὸν τῶν χρημάτων τουτου τοῦ μορίου, τὸ αὐτὸν πρατῆσαι ὅστι πρατεῖν*. Forma *τὸ* nullam habet offendiculum; nam neque hic neque in tabula Oeanthensi n. 333 aliud exemplum pronominis simplicis relativi occurrit, ut de Locrorum quidem dialecto neutrum in partem certum iudicium ferri liceat; sed eam arctissima necessitudine contineri scimus cum Doride, quam passim pronominis demonstrativi *ὁ, ἁ, τό* casibus obliquis relativa vi usam esse constat (cf. Ahrens De dialectis II p. 275 sq.).

§ 7 vs. 32—35. *Colonorum lites ante reliquas omnes ab iudicibus tractabuntur; si opus erit, eadem die qua ad iudicium delatae erunt, transigentur Opuntis. Putromion ex Locride eadem et ex colonis Locro datum si qui quoque unus magistratibus hungabor.* Prima parte huius paragraphi *epobelia* privilegium, quod perfrequenter apud Graecos honoris causa singulis hominibus tribuebatur, ab Opuntiis omnibus colonis conceditur, quis ei qui Naupacto Opuntia venit sane iudicii dilatio multo molestior futura erat, quam Opuntis. Qua de causa adeo eadem die lites dirudicari lubentur; sine dubio hoc non potest ad omnes litis species, sed infelicior accidit, quod accuratior definitio litteris *ποτοῦτος* continetur, quae aut vocabulum ceterorum plane ignotum aut graven scalptoris errorem habent. Vischeri emendatio *κατὰ ἓξ(ε)ις*, quae plurimorum editorum assensum tulit, tamen Meyero ire nasum sententiam praebere non est visa; etenim si tam lebolerabilis existimabatur mora, ut intra unius diei spatium iudicia transigi iuberentur, quomodo eis certum quoddam tempus quotannis redibus destinari potuit, qua in re actores per multos menses occasionem rei ad iudices deferendae expectare cogebantur? Item ex illis, qui pronomen personale tertiae personae *ἕοιο* agnoscebant, id quod Hochlius fecit adiuncto sudacissimo supplemento, C. A. M. Pond apud Robertsium p. 353 eum interpretatione contorta et obscura, nemo verum vidisse indicandus est. Ne Meistero quidem contigit, ut difficultatem expediret. In eum *λοιφὸν τὸν Ὑποκνεμιδίων* legerei, idque ad prius, non ad posterius enuntiatum referret, hoc dici existimavit: 'Locrus Hypocnemidius, qui in ius vocatus erit ab colono Naupactio, quantum lo ipse erit eodem die in iudicio illi praesto sit.' Etenim *κατὰ ἕοιο* (*κατ' ἐαυτοῦ*) ex Locrorum more (v. ad vs. 1) hic pro *καθ' ἑαυτὸν* usurpatum addi, quia mora iudicii etiam sine culpa rei interendere possit. At neglexit hic Meisterus, quod ipse alibi locis recte observavit, *ἀφίστα καὶ δίκας* nullo modo posse ad unum rem referri utrumque, sed *ἀφίστα* ad partes litigantes, *δίκας* ad magistratum, qui iudicio praesit spectare (cf. vs. 41. 42. 43). Una Riedenaueri opinio, qui *κατὰ ἓχ(ε)ις* emendat, a sententia quidem nihil habet quod reprehendas; sed loci Homerici, quos ille attulit, partim (A. 479. Hymn. Mere. 138) *κατὰ ἓχ(ε)ις* longe alia vi usurpant so quae hic et consueti sententiarum requiritur et ab ipso eis tributur: 'si opus sit' (*'ἐπ Bedarfsfalle'*). Videtur igitur de restituendis his verbis desperandum esse. — Altera pars paragraphi perobscura est. Id quidem cum alii senserunt, tum Meyerus perbene expressit, colonos sacrorum quidem et iuris privati communione cum antiqua patria etiamtum conexos fuisse, civitatem vero exuisse, cum Naupactii fierent, ita ut Opuntae in iudicio civis patroeinio uti deberent; sed id eorum bonori datum esse, ut non cum reliquis Naupactiis prorsus aequilum impleverent, sed suus cuique patronus quasi inquilino daretur. Item vires verba si quis Locrorum Hypocnemidiorum, qui domi remansissent, Naupacti cum colono litigaret, cum coloni patrocinio opus habuisse. Sed perspicuitati sententiae maxime officiunt postrema verba sine dubio graviter corrupta. In quibus otiri interdum de litteris *κοινοτικε*, illa quidem *πάσις ἐν ὁτεσιν ἢ ὁστε*) certa videntur. Verum haec ipsa ambigua sunt, quippe Vischer *ὁτέωνε* intellegit *magistratus* (*τοὺς ἐν ταῖσδε ὁτεσι*), Meyer *cives capite non deminutos* (*ἐπιτίμους*). Neutrum cum sermonis usu pugnare certum est. Atqui Meyerus Vischeri sententiam propterea reprehendit, quia pro Graecorum more incredibile sit, patronos ex magistratibus captos esse. Hoc concedo; sed quidni iterum praeferamus interpretationem a Vischero item commemoratam, sed reiectam, *αὐτοὺς τὰν ὁτεσιν ἢ ὁστε*) subiecti loco adiungi ad *κατατιθέναι*, ut non ex magistratibus, sed a magistratibus patronos eligi significetur? Num si omnibus eiusdem anni magistratibus in nomen collegium (*συναγχρμόν*) continentis hoc negotium mandari statuamus, non erit, cur parum distincte legislatorem, ne ipsum quidem mihi persuasit; nam perfrequentes in hoc genere sunt formulae, qualis est si *ἀρχοντες εἰ τοῖ ἔνεχεν ἦσιν*, ad quam tamen proxime accedere neuo non videt. Meisterus *αὐτοὺς τὰν πάντες ὁτεσιν ὄσιν*. Verum fuisse pluralem masculini generis *πάντες* a *πᾶς* deductum, qui nobiles vel locupletes significaret, etsi lingui doctrinae copia et mentis acumine prolaire conatus est, mihi tamen non persuasit, neque haec duo vocabula *πάντες ὁτεσιν* sic *ἀσυνδέτως* posita sermonis usui accommodata sunt. Quod eum ita sit, ut in re incerta Vischeri emendationem *τὰν πᾶς(ε)ις*, sententiae certe accommodatissimam, recepi; in hac verbum substantivum fuisse hoc clarius est, etsi ΕΣ ΟΝΤΙ corruptum vel pro huius hominis negligentia vix credibile videtur. Contra illa inconcinnitas, quod primo de eis modo litibus cogitare, quae Opunte a colonis Naupactiis civibus Opuntiis interdeerentur, genetivum *λοιφὸν τὸν Ὑποκνεμιδίων* praemisit, deinde vero, ut alterum quoque genus comprehenderet, subiecit *τὸν λοιφὸν τοκβάλλειν τὸν ἐν Ἐσβάλωι τῶ λοιφῶ*, non gravior est quam multa, quae alibi commisit.

§ 8 vs. 35—37. *Si quis colonus patrem domi reliquerit et cum eo partem bonorum, quas hereditate ad quem parentura est, ille defuncto eis bonis potiri vagna Naupactium transferre licebit.* Recte ex his colligit Vischerus, vulgo colonis, qui patres superstites haberent, statim suam bonorum partem traditam esse; sed si quando id non factum erat, lege cavetur, ne colonus propter civitatem mutatam hereditate privetur (cf. § 6).

§ 9 vs. 38—46. *Qui haec decreta violabit, nisi is de eis mutandis consenserint utrique, maior pars ville eivorum concilii apud Opuntios et maior*

Digitized by Google

pars colonorum Naupactiorum, exiles esto et bona eius publicandar. Qui eius nomen deferre volet, ei magistratus iudicium dabit intra tricensimum diem, si modo triginta dies eius magistratus reliqui erunt. Si actori iudicium non dabit, exiles esto et publicantor bona eius, ut est fundus eum emancipio.

Vocabulum *στάσις* hic ea vi nauratum videtur, quam habet in illa notissima Arthmii Zelitae sicla (cf. Demosth. LI, 44); nam quae vulgo dicitur *στάσις*, eam nimia lenem sanctionem poenalem in hoc gravissimo negotio existimaverim. Vs. 39. 40 *πλέον* non ut *πλεῖστ* n. 333, 12 maiorem suffragiorum partem, sed contionem (*πλῆθος, ὄχλος*) interpretatur Meyerus, iniuria si quid video. Nam nomen concilii contionive aut *δῆμος* (*πλῆθος, πλῆθος*) esse potest, aut *ὄχλος*, sed *Ὀνησιτίμου ὀχλίου πλῆθος* hac vi usurpatum non minus pugnaret cum sermonis legibus, quam *Ὀνησιτίμου ὀχλίου ὁ δῆμος*. Contra si *πλῆθος* maiorem partem (*die Majorität*) significat, nihil restat offensionis. Hic quoque convenit mihi cum Meistero. Concilium illud mille virorum plerique non omnem populum intelligunt, sed partem modo civium, qui soli suffragii ius habeant. Quam opinionem Viscberus confirmavit exemplis allatis eiusdem appellationis in civitatibus, quae sine controversia pascuum imperio regebantur, Locrorum Epizephyriorum (Polyb. XII, 16), Colophonia (Theopompus et Diogenes Babylonius apud Athenaeum XII, 526 *C D*), Agrigenti (Diogenes Laert. VIII, 66), Rhegii (Heracl. Polit. c. 25), Cymes Phricodiis (Heracl. Polit. c. 11). Obloculus est unus Meyerus, qui totius populi contionem intellexit. Concedendum sane est, neutiquam obiectique hoc vocabulum usurpatum est propterea eandem reipublicae formam et condicionem fuisse; sed quod ille neglexit, vocabulo osmerali nunquam apud Graecos comitia totius populi significantur, sed ea modo coetilia aut corpora, quae partem civium comprehendant; ut Athenis, simulatque populare imperium infringitur et ius suffragii arctioribus finibus circumscribitur, comparent illi *πεντακοσιομέδιοι* et *τριττύες* ante inauditi. Quot cives Opuntae fuerint, neque Meyerus neque quisquam alius seire potest; sed fulsae praeter illud mille, qui optimo iure esnent, alios cives sine suffragio ex ipso *ὄχλῳ* vocabulo iure meritoque collectum est. Vs. 40. 42 *τοὺνολον μέν* Viscberus et reliqui plerique pausive intellexerunt de reo, Roehlius et Roberts medium esse et ad accusatorem referri malnerunt. Quod unum, si quid video, pro rei natura probabile est. Neque enim hic ea vendum fuit, se reus causam dicere prohiberetur, sed ne facinus legis violatae mora iudici impunitus reliquaretur. Medii *ἐμπαλὸν δυο* unus sane perraras est, et duorum exemplorum a Robertsio allatorum alterum manifesto errore huc trahitur; nam apud Aristotelem Eth. Nic. IV. 2. 1127 b 17 *δὸ καὶ ἐμπαλὸν τῇ τύχῃ ἐστὶ τὸ μᾶλλον ἄξιον λαβεῖν τοῦτο πλεονεκτεῖν* passivum impersonaliter usurpatum esse apparet. Sed dialectum parum cognitam hac in re ab Atticorum usu discrepasse nulla ex parte improbabile est. Vs. 44 quorsum spectent verba τὸ *μέρος μετὰ ξυμπαθῶν* dissentiur. Viscberus utrumque retinuit ad sequens enuntiatum, sed ipse iure meritoque miratur τὸ *μέρος* de actore et reo dictum (*die Processparteí*). Item non fugit eum *μετὰ ξυμπαθῶν* habero nonnihil offensionis. Vocem *ξυμπάθεια* ab *ξυμπαθὴς* derivari ut *ξυμπτωσις* a *ξύμπτωμα*, manifestum est. Atqui hic cum de iuresirande dicatur, de servis non licere interpretari, quare ex tota familia liberos modo homines intellegendos esse. Qua in re importune accidit, quod lexicographi (*εἰσαῦτις* Etym. M. 698, 11. Steph. Byz. s. v. *εἶσις. εἰσαῦτις* Hesych. s. v., ubi Meisterus p. 325 not. 1 non recte [*εἰσ*] *ἀνατὶς δεῖλαι* emendat) hanc vocem ut *εἰσαῦτις* nihil nisi servum significare testantur. Praeterea Viscberus, quia illud antiquorum Germanorum institutum, ut necessarii inrelurando suo actorem aut reum adinveut, a Graecis alienum esset, *μετὰ ξυμπαθῶν* non 'una cum necessariis' sed 'corso necessariis' interpretatur, quod non per leges sermonis licerat, vehementer dubito. Sed has omnes difficultates effugiemus, si cum Meyero et Meistero τὸ *μέρος μετὰ ξυμπαθῶν* ad superiora referemus. Qua in re Meyerus sane non recte dixit, etiam alibi in hoc titulo *μέρος* solemne iuris vocabulum rem familiarem (*πλῆθος*) significare; etenim vs. 36, quem locum ille intellegit, manifesto vulgarem *partis* notionem habet. Neque vero, si rem familiarem vel hereditatem hic significaret, intellegeretur, cur voci *ἐχθρωτὰ*, quae manifesto eandem vim habeat, adderetur, aut cur servi, quos partem rei familiaris effecere haec clarius est, separatim commemorentur. Quae incommoda sollerter vitavit Meisterus, quum *μέρος* sane idem significare statueret, quod alibi voce *πλῆθος* indicaretur, neque vero rem *familiarem aut hereditatem*, sed *fundum* vel *agrum*. Iam apparet, accuratius definiri *τὸ ἐχθρωτὰ* hoc additamento; nunquo reliquarum rerum praeter fundum et servos, ut erant tum Locrorum res, tam exigua apud eos facultas fuit, ut ea in publicandis damnatorum bonis neglegi nihil incommodi haberet.

Uuuque litigantium iureiurando sollemni se obstringat. Suffragia iudicum in urnam coniiciantur. Lex Locrorum Hypocnemidiorum colonis tata eadem etiam de Chalienibus, qui Antiphata duce in colonium venerunt, valeat.

Vocabulum *δικάσται* (apud Atticos *δικασταὶ ἐν δικαστηρίῳ*) de accusatoria et rei turriuranda sollemne est. Quae sequuntur verba post *ὑπόμνεξιν ἔλαιν*, ea Viscberus cum leni emendatione *καὶ τὸ ὄνομα τῶν Τετακοσίων Λοκρῶν* superioribus adiuxit. Sed praestat cum reliquis plerisque *καὶ* retinere et ab hoc vocabulo incipere additamentum de Chalienium colonia, de quo vide supra p. 85. Cuius ex additamenti brevitate quod E. Curtius Hermae X p. 237 not. 2 colligit, titulum integrum non esse, falli mihi videtur. Nam verum quidem est, non omnia, quae antea de Locris Hypocnemidiis scripta erant, etiam in Chalienses quadrare. Sed id nihil incommodi habebat; namque, ut hoc potissimum utar, si Pereothasiae et Myaachei nulli omnino erant Chalii, quonte patebat, paragraphum quintam ad Chalienses non spectare. Verum eniuvero Viscberus, quum neget probabile esse, Chalienses quoque Opuntiorum iudicia adire coactos esse ideoque non sine exceptione, quae antea de Hypocnemidiis scripta sint, Chalienibus accommodari potuisse existimat, mentem illius additamenti non videtur plane perspexisse. Nam si omnia me fallunt, paragraphi septimae praecepta Chalienibus accommodata non id sibi volebant, ut Opuntii, sed ut Chalii coloni Chalienium Naupactium missi eum aliis antiquis civibus litigarent, patroni Chaliensis auxilio usi. Iam hoc additamentum non spectat ad res colonorum Hypocnemidiorum, neque eorum interest id unae tabulae sublongere; quod contra, eum omnia colonorum Chalienium lura hoc solo decreto, ut quaecunque in Hypocnemidios etiam in ipsos caderent, siterentur, sane opus erat eos exemplum tabulae Opuntiae sibi procurare, hoc ipsum, quod non etiamnuna teneamus. Fortasse inde, quod ex alia tabula non plane eadem litteratura exarata (nam Opuntiorum et Ozolarum scriptura aliquantum differebat, v. ad o. 333) haec transcripta sunt, errorum et corruptelarum multitudo nata est.

335 Anaa vasis ahenei reperta in oppido *Galaxidi* et in museum societatis archaeologicae Athenieusis illata. Ed. M. Collignou *Rev. arch.* XXXII (1876) p. 182 (Roehl I. G. A. p. 75 n. 323; Imagines ed. 1 p. 19 n. 8. ed. 2 p. 23 n. 3; F. Caser Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 164 n. 234; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 240 n. 233; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 54 n. 1480; A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 147 not. 2).

Κόρμασε καὶ τοὶ συνβωμογοὶ Διὸς Θρασίου | τῷ θεῷ.
Tinulus tabulia n. 333 et 334 tempore suppar videtur. De damiurgis Oeanthentium cf. n. 333, 12.

Digitized by Google

336 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,64, l. 0,32, c. 0,13, inscidenda ad angulum orientalem et septentrionalem domus Borodemi prope ecclesiam ἁγίων Παρασκευῆς in oppido *Galaxidi*. Exscripsit Lolling.

Ἀγαθὼν χ[αῖρε].
[Π]ροπὼν χ[αῖρε].

337 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate et acroteriis in oppido *Galaxidi* in domo, quam possidet Nicolaus Gribas. Titulus integer est. Exscripsit Lolling.

ΑΓΙΑ

Ἀγία.
Genetivus nominis, quod est Ἀγίου, esse videtur (cf. adn. ad n. 327).

338 In Achaia apud Cirrhum maritimum civitatem Phocidis, quam Anconam Pentagionque vocant Cyriacus. Nomen *Pentagioi* aliquantisper ei oppido Locridis fuisse, quod nunc *Galaxidi* vocatur, monuit Lollingius, provocans ad Χρονικὸν ἀνέκδοτον Παλαιρέθου a C. Satha editum. Titulum habet Cyriacus p. VIII n. 63. Ex Cyriaci schedis ed. Muratori T. III p. MDCCLXXV. 6 (Boeckh C. I. G. 1762; Lebas *Inscr.* II, 1014; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 55 n. 1483). Lollingius frustra quaesivit.

ΑΡΧΕΔΑΜΟΥ
ΘΑΥΜΑΡΕΤΑΧΑΙΡΕ

Ἀρχεδάμου.
Θαυμαρέτα χαῖρε.

339 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,54, l. 1,20, c. 0,17. Margo exstat a partibus superiore et dextra et, ut videtur, ab inferiore. In planicie antica obiter modo incisgata titulus incisus litteris altis 0,10. Exstat lapis ante ecclesiolam ἁγίου Τριάδος, sitam in colle fere dimidiae horae spatio meridiem et occidentem versus ab oppido *Galaxidi*; in proxima vicinia eius loci, ubi nunc est, invectum esse lapidem Lollingio affirmabant homines fide digni. Exscripsit Lolling.

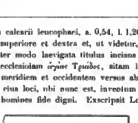

[..... Βρα]χύλλου
[ἑτῶν] λ'.

Brachyllum patrem potius defuncti esse quam ipsum, cuius hoc epitaphium est, cum propter spatii rationes existimo, tum quia recentior est lapis, quam ut hic de eo more cogitari liceat, de quo verba fecimus ad n. 327.

340 Lapis calcarius leucophaeus, cui infra ipsum marginem superiorem inciisa est inscriptio, inaedificatus ab exteriore parte in ecclesia S. Nicolai in oppido *Galaxidi* in angulo parietum orientalia et meridionalis. Exscripsit Lolling.

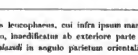

[Δ]ιμάνεμος.

341 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,28, c. 0,16, inaedificata ad scalas in domo privata oppidi *Galaxidi*, cuius dominus est Borodemus. Versus primus in margine paullinum prominente. Exscripsit Lolling.

Ἑρμίων [χαῖρε]. | Β[ρ]ισηνὶ χ[αῖρε]. | Ἀγαπ[ά]ν[ῃ] | χαῖρ[ε].

342 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei, ornata aëtomate et acroteriis, fracta in duas partes, inaedificata in macerie vineae, cuius domini sunt Euthymios Levantis et Ioannes Kyriakis, qui ex Phaleas, sitae in regione *Kapsanitsa*, fere decem miouturum intervallo ab oppido *Galaxidi*. Lapidem, priusquam hic titulus incideretur, inscriptum fuisse tenuis quaedam litterarum vestigia indicant. Exscripsit Lolling.

ΕΥΤΕΙΧΑ
ΧΑΙΡΕ

Εὐτείχα | χαῖρε.

343 Pentagiis i. e. in oppido *Galaxidi* (v. n. 338) vidit Cyriacus p. VIII n. 64. Ex suis schedis ed. Muratori T. III p. MDCXLIX. 14 (Boeckh C. I. G. 1763; Lebas *Inscr.* II, 1015; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 55 n. 1484). Lollingius frustra quaesivit.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΩΣ

Καλλικράτεος.
Καλλιστῶς.

344 In oppido *Galaxidi*. Edd. Dodwell Itin. T. I p. 131; Hughes Itin. T. I p. 397 (Boeckh C. I. G. 1764; Lebas *Inscr.* II, 1017; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 54 n. 1481). Lollingius frustra quaesivit.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ
ΞΕΝΩ
ΑΜΟΤΙΜΑ

Κλεόδαμος, | Ξενὼ, | [Δ]ωσοτίμα.

345 Lapis calcarius leucophaeus supra marginem prominente ornatus, a. 0,59, l. 0,47, c. 0,30. Infra titulum fuerunt duae rosae, sed eae exciisae sunt. Iuxta parvam portam lapidis ad orientale latus ecclesiae ἁγίων Παρασκευῆς in oppido *Galaxidi*. Exscripsit Lolling.

ΑΑΔΙΚΑΣ
ΕΥΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἀνδίκας | Εὐκρατείας.

Non puto haec duo nomina (ut n. 338, 343) separatim legenda, sed eadem mulieris, Laliceae Eucratis filiae, titulum sepulcralem hic haberi. Nam adiectiva patronymica, quae apud Boeotos frequentissima sunt, a Phocensium quoque et Locrorum vicinarum more neutiquam abhorruisse tituli n. 13, 2. 73, 2. 258, 2 indicio sunt. De genetivo cf. quae adnotavi ad n. 327.

Digitized by Google

346 In oppido *Galaxidi.* Ed. Hoglues Itin. T. I p. 397 (Boeckh C. I. G. 1765; Leban *Inscr.* II, 1018; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 54 n. 1482). Lollingius frustra quaesivit.

ΠΟΛΥΞΑΧΑΙΡΕ

Πολύξα χαῖρε.

Videtur hoc nomen hypocoristicum a Πολυξένα formatum esse, ut a Χαρξένα (cf. *Χαρίδαμα* I, 2899) descendit Χαρξέν (Olympia V, Inscriptiones p. 34 n. 12). Dubium sane est Χαρξεν, quod Bechtelius ex titulo Delphico apud Rossium Inscr. inedd. I p. 29 n. 72 affert; nam inscriptio utique mutila est, atque etsi Rossii interpretatio, qui γαρξεν (pro χαρίσεν) participium aoristi intellegit, sermonis usu redarguitur, qui nullas novit activas huius verbi formas, tamen γαρξαν[θαι] aut γαρξά[σ]θαι fuisse putaverim.

347 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,55, l. 0,44, c. 0,15, inaedificata in maceria vineae, cuius domini sunt Euthymius Levantis et Ioannes Kyriakis, qui et Phalesa, sitas in regione *Κερασίτσα* fere decem minutarum intervallo ab oppido *Galaxidi.* Exscripsit Lolling.

Χαρίσε, | Δαμώ[ς].

IV.

PHYSCVS.

348 Lapis calcarius leucophaeus, ab omnibus partibus motilus praeter superiorem, ubi exstat margo, inaedificatus in angulo meridionali ad orientali ecclesiolae *ἁγίων Ἀναργύρων* sitae ad radices montis, in quo fuit antiquum oppidum Physcus prope vicum *Malandrino.* Exscripsit Lolling.

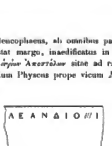

Titulis a. 348—355 eodem loco repertis Lollingius definivit situm veteris Physcensium oppidi, de quo antea ambigebatur (cf. Burnius *Geographia non Graecolandi* I p. 149; Lolling in Muelleri *Handbuch der klassischen Alterthumswissenschaft* III p. 137).

Inscriptionis a. 348 versus primus ambiguus; videtur quidem [Κ]λεισ̣θ̣ε̣[ν]ε̣ scripturn fuisse, quod quisquam non absurde ad eum Astoliorum praetorem, qui commemoratur in titulo n. 372, 1 retulerit. Sed potest etiam [.....κ]λεῖσε λα..... legi. Vs. 2 πρ̣ε̣ξ̣ε̣ι̣[σε]. Vs. 3 [Ἀ]γοτροφο̣ν̣[ι]. Apparet has reliquias decreti de hospitio publico in aliquem conferendo fuisse.

349. 350 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,57, c. 0,13; a sinistra exstat margo. Lapis liminis vice fungitur in porta, qua ex vestibulo in interiorem partem ecclesiae S. Ioannis intratur in vico *Malandrino* sito iuxta parietinas Physci veteris. Exscripsit Lolling.

(349) Λ Ο
ΝΙΟΤΑΝΕ
ΤΑΙΑΘΑ /// ΝΑΙΤΑΙΙΑΙΑΔΙΣΩΜΑ
/// ΝΟΝΑΓΩΝΑΤΟΝΕΠΕΛΕΥΘΕΙ
ΡΓΥΡΙΟΥΜΜΜΜΠΑΡΑΜΕΝΕ
ΟΣΠΑΡΑΔΩΡΟΘΕΑΝΑΧΡΙΟΥΚΑΣ
ΡΙΟΝΤΟΕΠΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝΗΓ
ΑΤΟΝΝΟΜΟΝΝΙΚΟΔΑΜΟΣΑΛΠΑ
ΛΕΥΤΑΙΣΔΩΡΟΘΕΑΜΑΡΤ
ΝΤΕΥΣΙΣΑΡΧΩΝΑΝΔΡΟΝΙΡ
ΑΡΙΣΤΟΠΕΙΘΗΣΦΥΣΕΙΣΓ
ΑΝΤΙΓΕΝΕΙΔΑΣΚΑΛΑΙΚΡΑ
ΛΩΝΑΠΑΡΑΝΔΡΟΝΙΚΟ
ΚΑΛΑΙΚΡΑΤΗΦΥΣΕΙΣ
(350) ΑΓΩΝΟΘΕΤΕΟΝΤΟΣΤΩΝΑΟ
ΟΣΜΗΝΟΣΤΡΙΤΟΥΑΡΕΩΣ
ΘΑΝΑΙΤΑΙΙΑΙΑΔΙΣΩΜΑΤΑ
ΛΕΥΘΕΡΙΑΙΙΑΙΣΟΝΟΜΑΤΑΛ
ΡΜΜΜ ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΝΤΩΙ
ΣΙΛΑΧΡΙΟΥΚΑΣΗΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΕΙΔΕΜΗΠΑΡΑΜΕΝΟΙΝΗΜΗΤΟΙ
ΕΚΤΩΝΙΚΟΛΑΟΣΤΥΠΤΩΝ
ΧΩΝΕΙΜΗΠΟΙΕΟΙΝΤΙΤΩΝ
ΝΟΙΝΑΡΧΩΚΑΙΑΦΡΟΔΙΣΙ
ΛΕΥΘΕΡΑΙΕΣΤΩΝΑΡΧ
ΤΟΝΝΟΜΟΝ

349 .....λ̣ι̣.....|.....στ̣ο̣ τὸν σ.....
τῷ Δ̣ὶ̣ ἀ̣ν̣ά̣γ̣ει τῷ Διὸς σῶσι [ἐκδηώσ̣ασ̣ι πολεσι(ν)τὸν Λγνωστον ἐπ' Δε-
Ὑ̣ρ̣ῖ̣ο̣ι τοῖσι ἀ̣[ν̣]ε̣γ̣ρ̣ά̣φ̣ο̣ι̣σι ΜΜΜΜ. παρασασ[ῆ δὲ Λγνω]τος παρὰ Δωρ-
ῖ̣ν̣ον ἄγχι σ̣ὺ̣ ν̣α̣ ζ̣ω̣ὴ̣ π̣ὸ̣ν̣ σ̣[ο]ὶ̣ξ̣ὴ̣ν̣ τὸ ἑκτατρίτατον ἢ [.... ἐκδώσω-

Digitized by Google

τῶν] μετ[ὰ τὸν νικῶ]σαν Νικόδαμος, Α[ρ]π[.....], Καλ[λ]ύτιος, Δωρ[ὸν Δε]- 10 ν[ικρ]ίδεω· .....ιδ[ρι, Ἐξ]ηξῆς, Ἀχχαν., Ἀντ[ρ]ό[μαχος, ...], | Ἀριστοκλεῖδα Φυτικῖς, ...], Λιττ[ρ]ιάδες, Καλλικρά[τη, ...] | ἀ δὲ πα[ρ]ὰ Δελφοῖσι[ν, ...], | Καλλικράτη Φυτικῖς.

350 Ἀγαθοκλέους τοῦ Λ[ι]σχίν[ου .....]ος, μνᾶν τρέτον, ἀπὸ[ν]τᾶς Νικόλαος ..... τῷ Λ[ι]σχίνῳ τῷ Ἰλιάδι σώματα γράφοντα δὶς ἐ[ξ Ἐλ]ευ- Θρᾶνο, ὅτε ἀνάστα Ἀ[γ]ὼν καὶ Ἀφροδίτια, ταῦτ[α] | ΡΡΡΡΡ. παρακατα- κοντοῦ δὲ Ἀγὼν καὶ Ἀφροδίτια, ἄγει οὗ κα ἐξ Νικόλαος, [ποιέντω τὸ ἐπιτασσόμενο]. | οἱ δὲ ὡς παρακίνον ἃ μὴ ποέξαν τὸ ἐπιτασσόμενο, σ[ώμα] | ἕτερο Νικόλαος τέτταρ[α]ν .....]χιον, εἰ μὴ ποίεν τὰ 10 τῶν [βιοστατᾶνίον. οἱ δὲ παρακ]ίνον Ἀγὼν καὶ Ἀφροδίτια ἄγει οὗ ἐξ Νικόλαος, ἁ[λ]λόθεμι ἕτερο Ἀγῶν καὶ Ἀφροδίτα μνᾶ] | τὸν νίκεο.

Manumissionum documenta n. 349—352 non magno temporum inter- vallo inter se distare nomina eadem hic illic redeuntia indicant. Qua in re imprimis memorabile est nomen ceterorum neutiquam frequens Αντι- γενίδας (n. 349, 12. 351, 8. 352, 7). Collatis similibus titulis Delphicis, in quibus eives Physcenses commemorantur, horum aetas aliquatenus defi- nitur. Namque apud Wescherum et Foucartum *Inscr. recueillies à Delphes* n. 74, 9. 13 (archonte Lalada, a. 170/169 a. Chr.) Ηερξίνων Χερσίτεω Φυ- σκέως et Χρύσιππος Ηερξίνου Φυσκέως sunt, quem hic n. 351, 8 Stratagus, n. 352, 8 Porthio inter testes Physcenses recensentur. Porro hic n. 349, 10 testis est Ζεξῆς sp. Wescher-Foucart n. 177, 7 πρυτανεύοντος Ζεξῆος Δαμα- κλέος Φυσκέως. Pulcmarchus (n. 351, 8), Stratagus (n. 351, 8), Callicrates (n. 349, 12. 14), Critias (n. 351, 9. 352, 8) coniuncti recurrunt inter testes tituli Wescher-Foucart n. 186, 13. 14 (archonte Delphis Theuxeno, paullo post a. 169 a. Chr.). Denique Antigenidam Physcensem, qui hic ter re- censetur (v. supra), habes etiam in manumissione Delphica Wescher- Foucart n. 432, 17 (Sylloge Inscr. Graec. 458), quam eiusdem aetatis esse demonstravi in adnotatione. Quae temporis indicia cum frequentiora et graviora sint quam ut fallere possint, confidenter harum quoque manu- missionum Physcensium aetatem non multis annis ab 170 a. Chr. aberse statuo.

---

351 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,24, l. 0,48, inaedificatus in pariete exteriore ecclesiae S. Ioannis, quae est in vico *Malandrino* sito iuxta parietinas Physci veteris. Exscripsit Lolling.

ΗΡΙΕΖΩΠΥΡΙΕΩΞΙΚΛΗΛ
ΝΟΕΟΙΚΟΓΕΝΗΩΣΤΕΙΕΡΑΕΙΜΕΝΤ
ΔΕΞΩΤΗΡΙΕΖΩΓΥΡΙΕΙΕΩΞΙΚΛΗΛΑ
ΝΤΕΞΤΟΕΡΙΤΟΕΚΟΜΕΝΟΕΝΟΕΩΞΚΑΖ
ΝΤΙΤΑΞΑΝΑΟΕΞΙΟΙΣΟΤΕΑΓΩΝΟΙ
ΧΟΕΑΙΝΕΑΕΡΟΑΕΜΑΡΧΟΕΚΡΙ-
ΝΙΚΟΔΩΡΟΣΜΑΡΤΥΡΟΙΑΡΙΕΤΟ
ΝΩΝΕΤΡΑΤΑΓΟΚΑΝΤΙΓΕΝΕΙΔΑ
ΝΑΡΩΝΞΕΝΟΤΙΜΟΕΚΡΙΝΙΑΣΑΛΕΕ/

[..... ἀνέθεσαν ..... τὼσπτα τέττορα, αἵς ἀνάστα Σωτῆρις, Σω- σωρίς, Σωτάλλινα, [Α .....]..., τὸ γ[ί]νο οἰκογενὲς, αἵτε ἱερὰ εἶμε τῆϊς Ἀθήνας. παραμεινάντων] δὲ Σωτηρὶς, Σωσωρὶς, Σωτάλλινα. Α[..... παρὰ .....]..., ποιέμενος τὸ ἐπιτασσόμενον ἅος κὰ ἐξ .... τὸ ἔγ- 5 γραφον | φυλασσόντι τὰς ἀνάστασις ἀ τᾶ σεμνοθέσι ..... | κὰ .....μένγος, Αὐτίος, Ηολλιάρχος, Κρι[..... ..]..... |, Νικά- δαρος. μάρτυρ· Λιττε....., | .....νων, Στρατάγος, Λιτηγενεί- δα[ς, ..., | ....., Α]ϑῆναι, Σενσταυς, Κρινίης, Αλεξα.....

De aetate cf. quae disputata sunt ad n. 349. Non minus quattuor ho- mines hic manumitti inde apparet, quod quae exstant tria nomina omnia mulierum sunt, ac tamen vv. 4 de omnibus coniunctim masculinum genus [ποιέντω usurpatur. Vs. 5 supplevi ex n. 374, 8, non ignorans, substan- tivum, unde τὰς ἀνοθέσιος pendet, etiam aliud fuisse posse. Vs. 6 fin. Κρι[ξάνας] (Wescher-Foucart n. 354, 3. 6) aut Κρι[ξόμας] (ibid. n. 189, 3) fuisse videtur.

---

352 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,44, l. 0,27, inaedificatus in pariete exteriore ecclesiae S. Ioannis, quae est in vico *Malandrino* sito iuxta parietinas Physci veteris. Exscripsit Lolling.

Ο_ΡΑΡΑΑΡΙΣΙ
ΣΕΙΠΟΝΚΑΙΚΥΡΙΑ
_ΡΕΙΔΕΚΑΑΡΟΟΟΑ
ΝΘΕΥΚΑΕΙΑΗΡΑΙΑΥ
ΕΙΔΕΛΗΡΑΡΑΜΕΝ
ΜΕΝΑΕΚΤΩΛΩΜ
ΑΝΤΙΓΕΝΕΙΔΑΣ
ΚΡΙΝΙΑΣ ΠΟΡΘΑΝ/
ΔΩΝΑΚΕΙ-ΑΙΡΑΡ
ΤΩΝΟΣΤΟΥΑΥΚ
ΟΥΕΧΕΝ

Sequuntur etiam octo versus minoribus litteris exarati sed tam male habiti, ut Lollingius eos legere nequiverit.

[..... παρακινάντι δὲ | ....]ος παρὰ Ἀρισ[τ..... | ....]μων, σὺν σαρὶ [ἕστω .....] | ἐπὶ δὲ τᾶ ἀπο[δόξι ..... 5 .....]ν[ῖ· Θευκλεῖν Ἡρο[κλ.....] | οἱ δὲ σὺ παρακινάν[τι ...., ἀτελὲς σὺ ἀβλαβὲς ἔστω ὁ ἀνὴ. [παίστιμον· .....]. | Λιτ- γενεῖδες, ..., | Κρινίης, Παρθανίδ[ας, ... | ἁ] δὲ ἀνὴ πίστει παρ[ὰ ..... | σγκυθυτέοντα ....]νιον τοῦ Λυκ[....., | ἀργεντεος .. ... τῆϊ· Ἐχεμήσιον ....].

De aetate vide, quae exposui ad n. 349. Initio tituli, quaenam ex nominibus et nominum frustulis ad manumissores, quaenam ad libertum referenda sint, non facile diiudicatur, ac praecipue, quae vv. 1. 2. 4 scripta exstant non video, quomodo inter se concilientur. A postremis duobus versibus alind eiusdem generis instrumentum initium cepisse videtur, ne- que tamen id ab omni parte certum est.

---

353 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,55, l. 0,26, inscriptus litteris gran- dibus, inaedificatus in exteriore pariete ecclesiae S. Ioannis in vico *Ma- landrino* sito iuxta parietinas Physci veteris. Exscripsit Lolling.

Σ ϵ Ω

Nihil certi dispicitur.

Digitized by Google

V.

TOLOPHON ET VICINIA.

354. 355 Fragmentum tenue tabulae marmoris albi, l. 0,30, inaedificatum in orientali pariete ecclesiolae *ἁγίας Παρασκευῆς*, situae iuxta parietinas Tolophonis antiquae non longe a vico *Vitrinitza*, infra fenestram parvam. Supra et a dextro latere exstat margo. Exscripsit Lolling.

(354) (355)

Ex titulo n. 354 nihil aetatem tuli nisi finis vocis [*ἄρχο*]ντος. N. 355 vs. 1 *ἀρχ[οντος]*; vs. 2 *Ἀζηνι . . . .* Versus tertii reliquiae obscurae.

[Τε]χμήρια Βαρσλάϊ.

Utrum illic, ubi hic lapis inventus est, Anticyrensium Locrorum an Erythraeorum oppidum antiquitus situm fuerit, dubitatur (C. Bursian *Geogr. von Griechenland* I p. 148; H. G. Lolling in Mueller's *Handbuch der klassischen Alterthumswissenschaft* III p. 137). Aeque incertum est, utrum Βαρσλάϊς hic proprium deae nomen sit an humana cognomen.

356 Tabula lapidis calcarii leucophaei fracta in duas partes, l. 0,57, c. 0,14, in superiore parte clivi meridionalis eius collis, in quo est paleocastrum vici *Trazonia*, iuxta reliquias sacelli alicuius. Exscripsit Lolling.

VI.

NAVPACTVS ET VICINIA.

357. 358 Titulus incisus rupi ad fontem orientem versus ab oppido Naupacto, ubi fuit Asclepieum Naupactiorum. Ed. R. Weil *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 24a. Exscripsit Lolling.

(357)

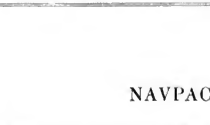

(358)

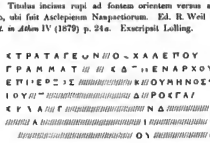

Manumissionum Naupactiarum tria genera distinguenda sunt: 1) In Asclepieo Naupactiorum iuxta oppidum ab oriente sito incisi sunt tituli n. 357—371, quorum plerique quia in vivo saxo exarata sunt, nunc quoque eundem locum tenent, pauci (n. 359—363) in oppidum delati hique in aedificationibus adhibiti sunt. 2) Duorum lapidum tituli (n. 372—378) cum Bacchi dedicationes habeant, sine dubio ex Dionysio Naupactiorum asportati sunt; sed eius delubri locus definiri nequit, quia de altero lapide (n. 372—373) nihil scimus, nisi eum Naupacti fuisse, alter vero (n. 374—378) non primitus loco inventus est, sed inaedificatus in oppidi moenibus. 3) In loco, qui antiquitus vocabatur *Κρανεῖ*, maiore intervallo a Naupactiorum oppido ad orientem et septentriones, alterum Aesculapii templum erat, cuius in columnis aliisque lapidibus scripti sunt tituli n. 379—387. Hos quoque in Naupactiorum numerum referendos esse docui ad n. 379.

Sed haec tria genera titulorum eum aliis rebus similiima sunt inter se, tum utique non magno temporis intervallo distant. Ac primum quidem apparet, omnes per eam aetatem exaratos esse, qua Naupactus Aetolorum fuerit. Mireris zane varietatem in praescriptis magistratuum nominibus; eunuin modo praetor Aetolorum unus nominatur (n. 357, l. 359, l. 364, l. 365, l. 372, 1), modo eponymus Naupactiorum *Σγρυμανίσσιος Σταφάς* n. 373, l. 374, l. 375, l. 379, l. 382, l. 384, 1) aut Boeotiorum *ἄρχοντος* n. 382, 1), modo ille una cum alteutro ex his (*στραταγήσαντος — γραμματεύοντος Σταφάς* n. 360, l. *στραταγήσαντος — ἄρχοντος Ἀ-*

Digitized by Google

Βουτταί n. 380, 1. 381, 1. 2), aut hi duo communitum (γραμματεύοντος Σωσώς —, ὑπὲ δὲ ἀρχόντος ἐν Βουτταῖ n. 385, 1). Neque tamen haec ad aetatis discrimina revocari posse apparet, cum quia eos ipsos titulos, qui diversum nomi significationem habeant (veluti n. 379—385), tamen homi num eorundem nomina usquequaque recurrentia arguunt tempore aequales esse, tum quia ipsa magistratuum vocabula neutiquam inter se pugnant. Nam gentis Aetolorum pars erat civitas Naupactorum, huius rursus oppi dulum Bottiorum (v. ad n. 379); quare huius civis simul et Bottiì et Naupactii et Aetolì erunt atque in suis magistratibus indicandis pro ar bitrio vel unum vel plures nominare poterant, quod idem etiam in ma numissionibus Delphicis videmus; quod contra memorabile est, nunquam Locrorum oreidestatium eponymum magistratum, agonothetam, commemorari (de a. 369, 1. 2 vide adnotationem meam). Alterum eiusdem rei indicium in mensium nominibus inest; nam ex octo nominibus, quae hic occurrunt, septem (Λήϊτος n. 368, 1. 383, 2. Ἀθανάτιος n. 385, 3. Δαστί ριος n. 374, 2. 384, 2. Εὐξένιος n. 370, 2. 373, 2. 379, 3. 381, 1. Ἱππο δάμιος n. 359, 2. 382, 3. Ὀπώδιος n. 375, 2. 376, 1. Πρυτάνις n. 380, 2) ex Aetolorum festis repetiti sunt, quo minus dubitandum sit, quin qui n. 357, 3. 4 recensentur θύσιος undecimus anni Aetolici mensis sit, qui adhuc ignorabatur (cf. E. Bischoff De fastis Graecorum antiquioribus, Lipsiae 1884 p. 363). Quam per occasionem monuerim, Λαφρισίου mensem, qui in uno titulo apud Weschervm et Foucartum n. 243, 7 Delphorum Poetro pio respondeat, quum vicies eundem, i. e. quartum inter menses Aetolicos locum teneat Dius, non sed Aetolorum, sed ad peculiare Naupactiorum Locrorum fastos referendum esse, siquidem, quod ipsum nane mirum est, una cum praetore Aetolorum etiam agonothetam Locrorum praescriptum habet illa manumissio.

Aetolis Naupactus anno 338 a. Chr. a Philippo Amyntae filio tradita est (Demosth. IX, 34. Strabo IX, 4, 7 p. 427) et per plura saecula in eorum dicione permansit. Nunquae quum anno 189 a. Chr. Aetoli a Ro manis cogerentur plerasque, quae extra suos natiquos fines occupaverant missa facere, Naupactum eis non adeuntam esse apparet ex pacis condi cionibus (Polyb. XXI, 32, 13. Liv. XXXVIII, 11, 9), quibus ea modo op pida dimittere iubebantur, quae inde ab anno 192 a. Chr. a Romanis ex pugnata essent aut sua sponte in eorum fidem venissent; atqui Naupactus anno 191 a. Chr. obsessa quidem erat a Romanis (Liv. XXXVI, 30, 6), sed neutiquam capta. Quid quod ne illud quidem constat, oppidum un quam Locris redditum esse. Nam id quod Burnianus *Geogr. von Griechen land* I p. 145 not. 3 dicit, Romanorum imperio Antirrhaeo promunturium publica auctoritate (*„officiell“*) terminum Locridis et Aetoliae constitutum esse (Strabo X, 2, 22 p. 460), ita ut eos scriptores, qui etiam imperia torum aetate Naupactum Aetoliae adiungerent, Plinium N. h. IV, 6 et Melam II, 3, 43, antiquioris temporis condiciones repraesentare appareret, non uno nomine parum accurate dicitur est. Nam primum quidem Strabo nihil de sua aetate aut de publica auctoritate dicit, sed simpliciter his verbis utitur: εἶτα Μακυνία πόλις, εἶτα Μολύκριον καὶ πλησίον τὸ Λεύκτρον· τὸ τὸς Αἰτωλοὺς ἔχον καὶ τὸν Ἀκαρνᾶνα, quae possunt sic intellegi, ut anti quum et tralaticium opinionem de naturalibus regionum terminis sequu tur, non curasse oppidum in Locride quidem situm sed ab Aetolis tum possessum. Deinde vero, si Strabo id diceres, quod Burnianus ei tribuit, non modo cum Plinio et Mela pugnaret, sed etiam secum ipse; nam, quod ille mirum in modum neglexit, illo soni libri loco, quem supra attu limus, definite dicit ὅτι δὲ τῶν Αἰτωλῶν Φολόης ἀφειμένον. Consentienes igitur Strabo, Mela, Plinius testantur, principatus quoque tem pore Aetolos Naupactum tenuisse.

Iam quoniam nemo erit, qui hos titulos Philippi aetate antiquiores in dicet, vix multum luerari sumus, quod in eis omnibus Naupactum Aeto lorum esse demonstravimus; sed accuratiora docent praetorum nomina, ex quibus ei quidem, quorum aetas certa est (Chalepus n. 357, Dicaear chus n. 359, Damocritus n. 360) extremis tertii et primis secundi a. Chr. u. saeculi annis eo magistratu functi sunt. Reliqui, si eum exceperis, cuius ne nomen quidem n. 372, 1 plane certum est, in eis tabulis legantur, qui in Asclepieo quod erat Crusis reperti sunt, Ladicus Arsinoëasis n. 380, 2. Trichas Stratius n. 381, 1. Quod quoniam egregie Augusti Mommseni acumine (v. Philologi XXIV, 1 sqq.) annorum 200—169 a. Chr. cum ar chontibus Delphorum etiam Aetolorum praetores cognii sunt, restat ut illos aut posteremis tertii a. Chr. n. saeculi annis aut post annum 169 a. Chr. in magistratu fuisse statuamus. Qua in re cave propteres ante Aetolorum dominationem n Romanis imminutam haec incisa statuas, quia homo Stratius praetora apud Aetolos fungitur; namque Stratum Acarna nise et Naupactum Locridis etiam post annum 189 a. Chr. in Aetolorum potestate manisse Livii narratio XLIII, 21, 6 πρ. testimonio est, et Ly ciscum Stratium constat anno 178 a. Chr. summum Aetolorum magistra tum fuisse (*Bull. de corr. Hell.* V p. 421 n. 34). Atque ut post annum 169 a. Chr. hos titulos Crusios, qui utique omnes inter paucorum annorum spatium compositi sunt, exaratos iudicemus, nondet litteratura n. 379. 380 — nam reliquorum non nervosae, quia Woodhousius eos minuscula ex primere satis habuit — illa quae n. 357 sqq. utuntur sine dubio aliquanto recentior. Quo ex indicio inscriptiones Dionysii Naupactiorum, vel potius eas ex ist., de quarum scriptura constet (n. 374—378), medium inter utrosque locum tenere iudicaverim. Sed utique nullus est in omnibus tribus generibus titulus, quem altero a. Chr. u. saeculo recentiorem esse probabile sit.

357 Χρυσογόν[ος Χαλκέου, | γραμματ[εὺς δὲ Μνησίχου, | ἐν ἱε]ρῶ[ι ..... ν, ἀφεὶς Φολόης, | ἐξ]ε[δόθη ....]δ[ι]ος Γα . . . ος [τῆς Λ]ι[ταιέ]ω[ν πόλε ὑπὲ]ρ[ίου .....].

Chalepus Naupactius Aetolorum praetor in duabus manumissionibus Delphicis (Wescher-Foucart n. 407, 1; *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 410 n. 16) coniungitur cum Hybrin Delphorum archonte, quem antiquiorem ex duabus cognominibus (cf. Syllogr. Inscr. Graec. 458 not. 1) intelligen dum esse docent Euclis et Xenonis sacerdotum Apollinis Pythii nomina. Iam cum inde ab anno 198 a. Chr. Eucle mortuo Xenon et Athambus sacerdotes recensentur, annum 200/199 a. Chr. vero Damocriti Calydonii primo magistratu occupatus sit, Chalepum aliquo ex postremis saeculi a. Chr. n. tertii annis praetorem fuisse apparet. Quod vero in altero titulo (Wescher-Foucart n. 407) manumissor est Μνησίχου Πλαγκτός, neutiquam improbabile est eum eundem esse, qui hic scriba recensetur; nam cave hunc γραμματέα τῶν Ἑπτὰ ἐν Κυνηγίοις esse putaveris. Etenim cum neque praetor definite Aetolorum esse dicatur neque scriba Naupactio rum, fieri non potest, quin uterque magistratus eiusdem reipublicae sit, i. e. Aetolorum.

In titulo n. 358 perpauca agnoscuntur: Va. 2 [γραμμα]τ[εύ]ς; vs. 4 fortasse [Λρτεμ]εί[δ]ος, nomen apud Locros usitatum (cf. n. 319, 2. 349, 11), sed Δωσι[δ]ος Naupactius est n. 362, 4; vs. 5 [ἐν Ναῦ]κλαρι. Reliqua obscura.

359 Lapis calcarius duos pedes longus, qui gradus vicibus fungitur in scala domus, quam possidet Konstantinos Lekopulos in oppido Naupacto. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 338 n. 1.

Digitized by Google

Ἐφηβαρχήσαντος Δαμαιάρχου τοῦ Τριτοκλείδου, ἀνέθηκεν Ἐπικράτεια Νικοστράτου τῶν γονικῶν, ὁ δῆμος Βραξίᾳ, ἀπὸ τῆς ἐπιβάσης αὐτῷ Ἡμερολαοβρου, τὸ γένος Λοκρίς, τ[ῆ] | Δικαίωνος τοῦ ἐκ Ναυπάκτου ἀφηρεῖτο] | Γ. Βαλλιστᾶς κατὰ τὸν νόμον Δαμαγέλ[ητος Ναυπάκτιος, μαρτυρεῖ· Φίλων | Φαιδίωνος, Πυρρίνος Σατυρί]ωνος, | Νικίας Νικολάωνος, Φιτταλὸς Λ[ρ. . . . . .

Dicaearchi Tritonii praetoris Aetolorum annos est 195/4 a. Chr. (B. Haussoullier *Bull. de corr. Hell.* V p. 469). Vs. 5 nominativus Σκύφα neglegentia in titulis haud infrequenti pro accusativo exaratus. Vs. 9, ubi Woodhousius Σατυρῖνον intactam reliquit, Σατυρί]ωνος emendavi, quia et hic et in titulo aetate suppari n. 360 testium nomina omnia, de quibus condicio lapidis certum iudicium ferri sinat, paternae originis significationem adiunctam habent.

360 Lapis fere duos pedes longus, in octodecim scalis domum Constantini Lukopuli ac n. 359 in oppido Naupacto. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 339 n. 2.

ΜΟΚΡΙΤΟΤΚΑΛΤΑΩΝΙΟΤΤΟΔΕ
ΟΚΔΕΘΕΑΡΟΙΣΚΔΑΜΟΝΙΚΟΤΤΟΤΔΑ
ΟΤΑΤΕΔΟΤΟΦΙΛΟΚΤΤΕΦΑΝΟΚΝΑΤΡΑ
ΝΑΤΡΑΚΤΟΙΣΚΠΜΑΓΥΝΔΙΚΕΙΟΝΔΙΟΝ
ΝΟΣΚΑΠΟΤΟΤΑΟΤΤΙΜΑΣΚΑΡΓΤΡΙΟΤΜ
ΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΕΤΔΙΚΟΣΚΑΜΟΙ
ΤΤΡΟΙΔΤΚΟΣΓΤΤΡΟΤΤΑΔΜΕΛΚΝΑ
ΚΔΙΛΠΝΑΙΣΚΠΩΝΟΣΔΙΑΠΝΔ
ΚΝΙΚΟΛΕΩΝΟΣΔΑΜΟΝΙΚΟΣ
ΠΑΡΑΤΟΤΚΑΡΧΟΝΤΑΣ

[Σεραπτήσαντος Δαμαιάρχου Κυκλωπίου τὸ δεύτερον, | γραμματεύοντος τὸ δεύτερον Δαμοκίνου τοῦ Δα[. . . . .], | μηνὸς . . . .ου, ἀνέθετο Φλαυΐᾳ Νικηφόρος τῇ | Ἀπολλοφάνους τῇ ἐκ Ναυπάκτου γυναικὶ, | ἀνδρὸς . . . . .] . . . τὸ γένος ἀπὸ τοῦ Λάου, τιμὴν ἀργυρίου Μ[. . . | βαλλιστὴς πέντε τὸν νόμον Ἐλάφιος Λα[φέ]. . . . . | μαρτυροῦσι· Λ[ήσιος Πέρσου, Δαφίτας Να . . . . .], ... ς, Φίλων Αἰσχύλους, Φίλων Φ[αιδίωνος, ... | Νικίας Νικολάωνος, Δαμοκίνου [. . . . . | ἀ ὠνὴ παρὰ τοὺς ἄρχοντας.

Damocritus Calydonius Aetolorum praetor fuit primum a. 200/199 a. Chr. (v. adn. ad n. 357), iterum a. 193/2 a. Chr. (Livius XXXV, 33, 9). Vs. 5 ἀπὸ τοῦ Λάου Woodhousius. At ιη Θ et Θ facillime confundi potuerunt, sic flexio nominis plane insudita est. Quare pro monte Thracio notissimo malui fluvium Illyricum ne ipsum quidem ignobilem intellegere. Cuius nomen cum manifesto barbarum sit, diversas formas, quas in litteris Graecis habet, ad studium insoliti sonī suo sermoni accommodandi referendas apparet. Atque ut de audacissimo immutatione Αἶας taceam (Hecataeus fr. 71. Scylax 26. Plinius N. h. III, 145), plerumque quidem Ἀώος (Polyb. V, 110, 1. XXVII, 16, 3. Strabo VII, 5, 8 p. 316. Livius XXXII, 5, 10 sqq. Plinius l. l.), apud Stephanum Byzantium vero (s. v. Ἀπολλωνία) Ἀόος vocatur. Inter quas scripturas media est, quam hic tenemus ideoque eam, etsi alium testem habet nullum, genuinam existimo, quam Graeci ni fallor adiectivorum ἁπλῶν (*orientalis*) et αὖος (*aridus*) similitudine motī pastibulum indixerunt. Vs. 7 init. supplevi et emendavi, cum Woodhousius substantivum βαφέως non agnovisset ideoque inanditum sane et incredibile nomen Ἐλάφιος legere sibi visus esset.

Vs. 6. 7 supplevi ex titulo n. 387, v. s, ubi eundem hominem ideoque neerediolum significari collatis scripturae reliquiis, quae utrobique exstant, perspicitur.

361 Lapis integer supra et a dextra, fractus infra et a sinistra, Naupacti in domo privata, ruinis dominus est Constantinus Lukopulos. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 340 n. 3.

ΔΙΣΜΑΚΑΡΓΤΡΙΟΤΜΝΑΝΤΜΒΕΒΑΙΟΙ
ΝΟΜΟΝΑΛΕΞΙΑΔΑΚΝΑΤΡΑΚΤΙΟΣ
ΛΕΞΑΝΔΡΟΣΦΙΛΟΝΑΤΚΟΣΑΤΚΙΣΚΟΣ
ΙΩΝΑΡΑΡΑΑΤΤΚΙΑΝΤΟΝΑΡΧΟΝΤΑ
ΛΟΤΤΟΤΑΣΚΔΑΠΙΟΤΑΡΚΟΤΤΟΤ

. . . . . [τιμὴν ἀργυρίου ὠνὸν Μ. Βαλλιστᾶ] | [παρὰ τὸν] νόμον Ἀλε-
ξάνδρου Ναυπάκτιος· | [μαρτυροῦσι· Ἀ]λέξανδρος, Φίλων, Λύσιος, Λυσίππου, | [τοῦ] Σωσιπάτρου τοῦ Ἀσωπιανοῦ Λύσιος τοῦ | [Νικοδώρου].

362 Fragmentum lapidis triangulum, ruinis vicis fungens in porta impluvii domus, quam possidet Christos Lukopulos in oppido Naupacto. Lapis undique fractus, sed titulus infra integer. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 341 n. 5.

ΝΕΙΚΑΤΑ
ΡΕΚΤΙΜΟΛ
ΚΑΤΚΟΣΦΟΡΜΙΩΝΑ
ΑΠΟΝΔΙΟΠΕΙΘΗΚΕΤΡΑ
ΛΗΚΝΑΡΤΑΚΤΙΟΙΔΑΜΟΚΡΙΤ
ΩΝΑΡΑΡΑ ΤΕΛΕΚΤΑΝΑΡ
vacat

[. . προσωλοῦ κατὰ | [τὸν νόμον . . . . . μάρτυρες· Τιμόλαος, . .
. . . . .]ης, Λύσις, Φαρσίου, Ἀλ[. . . . .], Ἀριλλίωνος, Δωσιτόκου Σεραπ-
[ι . .]. . . . .]ῆος Ναυπάκτιος, Δαμοκράτης [. . . . .] ἀπὸ παρὰ
Τελέστων Ἀρχ. .] . . . . . .

Initio de eo homine, qui in hoc titulorum genere modo *βαλλιστὴς* modo *τροσωλοῦτον* vocatur, verba fieri cum locus nollemus ante ipsa testium nomina, tum vestigia formulae in hac re usitatae *κατὰ τὸν νόμον* luculentissime demonstrant; neutrum nomen ante hic fuisse putest, sed quum n. 361, 1 locum substantivi *βαλλιστὴς* teneat versumque *βαλλιστᾶ*, non dubitavi hic *τροσωλοῦ* reponere, cf. n. 374, 6 sqq. *ἀνεθὲν καὶ ἄμωλυς οἱ ἀπὸ ἔστω ἁπὰ ἁ τροσωλοῦτον καὶ τροσωλοῦτον*. Vs. 4 [Ἀπολ]λίωνος supplevi. Vs. 6 nodum in scirpo quaesivit Woodhousius, cum [ἀ] *ὠνὴ παρὰ τέλεσ τῶν ἀρχ]όντων* scriptum esse diceret, quidquid id significaret. Hoc sane nihil significat, sed nomine proprio Τελέστων restituto omnia luce clariora sunt, nisi quod quisquam dubitet, utrum tres postremae litterae nominis proprii an vocabuli ἀρχ]οντες sint. At immodum est, in hac formula bus omnes titulos, sive nomen proprium adhibet sive non, magistratus vocabulo constanter articulum praemittere (ἀ *ὠνὴ παρὰ Λυσίων τῶν ἀρχοντα* n. 361, 4. *τὸν ὠνὸν φυλάσσοντι Ἀλεξίππωσ ἁ ἀρχων* scr. n. 379, 23. *Αὐ-
νὸς ὁ ἀρχων* n. 381, 19. *ἁ ὠνὰ πιρὶ τοῖς ἀρχοντας* n. 360, 12. *τὸν ὠνὸν φυλάττοντι οἱ ἀρχοντες* n. 375, 14. 380, 4. 382, 12. 383, 12. 384, 4).

363 Lapis undique mutilus insertus scalis in domo Constantini Lukopuli in oppido Naupacto. Litterae accurate et profunde incisae. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 341 n. 4.

[. . . . . Τιμόλαος Ἀρίστωνος . . . . .]
[. . . . . μάρτυρες· Μίνωϊχος . . . . .]
[. . . . . Ἀλ]ξίππου Τελέσ[ου . . . .]
. . . . . Αἰσχυλίσ . . . . . .
. . . . . Χρύσπους . . . . . .
[. . . . . Αἰσχ]ύλου Ἀρίστωνος . . . . .]
[τὸν ὠνὸν φυλάσσοντι Λεοτ]ισθένης . . . . .]
. . . . . σίσ Τιμοῦ . . . . . .

Nomina nonnulla ex reliquis eiusdem generis titulis supplevi.

Digitized by Google

364 Naupacti in rupe Aesculapii. Ed. Lebas *Inscr.* II, 992, qui sine dubio Aesculapii nomine (*cf.* n. 34, 4. 7. 35, 5. 8. 36, 5. 14. 37, 3. 38, 2. 39, 4. 41, 2. 42, 16. 46, 2) deceptus inter Stirienses Phocidis retitulit. Cum vera originis significatione H. Weil *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 243. Exscripsit Lolling.

Ↄ ΠΟΛ ΙΙΙ ΤΑ
ϟ ΔΟΝΤ ΙΙΙ ΙΙΙ ΝΑΣΙΚΛ
ΪΙΑΣΚΛΑΠ ΙΙΙ ΠΟΙΕΝ
ΩΜ / ΔΡΕΙ ΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΟΜΑΓΡ / ΤΙΩΝΤΟ
ΜΟ ΙΙΙ ΑΡΓΥΡΙΟ ΙΙΙ ΜΜΜΒ V ΙΙΙ ΑΙΩΤΗΓ
ΜΟΝ ΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΝΑΚΩΤΙΕΥΣΜΑ ΙΙΙΙΙ " ΥΡΟΙ
ΜΟΣ ΝΗΣΑΡΙΣΤΟΚ ΙΙΙ ΑΤ ▸ ΙΙΙ ΛΥΚΟΣ
ΠΗΣ ΝΑΥΓΑΚΤΙΟΙ

[Στρατηγέοντος ..... Μικρ]ε[α]λ[ί]ου, ἀπ[ὸ] ἱερῶ[ν] | [μισθω]σάν[τε] | κα[ὶ ..... τῆ]ς Ἀπολλω[νί]δ[ο] τ[ῆ]ς δ[ε] | [Ναυπακτίων]
5 σ[ῶ]ναι [ἀπ]ρεπ[έω]ν, ᾧ σ[ὼ]σαι Ἡρακλέα, τὸ | γράσε ..... δυ[τ]ε[ἀργυρέ]ου] ΜΜΜ. Ἐ[π]ὶ Σωσιστρ[ά]του [ἐπὶ τῶν σ]ῴων ..... ση Κυπαιέ. αὐ[ξητ]ῶ-
ρει· [.....]ποις, ... νες, Ἀρστα[ρ]ά[τε]ι, Λύσις, | ..... νε Ναυπάκτιοι.

365 Naupacti in rupe Aesculapii. Exscripsit Lolling.

Σ Τ Ρ Α Τ Α Γ
Τ Ρ Υ Μ (
ϟ// Π Ε Δ Ο Τ
Ι' Α Κ Τ Ι Ο
5 Ε Ι
Μ Ξ Ι
Π Α Ρ Ι Σ Κ Υ Α ΙΙΙΙΙΙΙΙ Ν
Λ Μ Α Τ Α Ε Γ Τ Γ (
Κ Α Υ Τ Α
10 Τ Η Ω Ν Μ Ν ΙΙΙ Ν
Α Δ ϟ Υ Κ ΙΙΙ Ε
Μ ⊿ ϟ Κ Ι Ο Υ ΙΙΙ Ε ϟ Α Α Ρ Ι
V ⊓ Ε Ω
Κ Λ Ε Ο Ν Ι Κ Ο Ϛ Τ Ε Λ Ο Λ Α Ο Ϛ
15 Ν Α Υ Ν Α Κ Τ Ω Ι Ο Ι Π Υ Γ Ρ Ρ Ι ΙΙΙΙΙΙ Σ Α Ι
Μ ΙΙΙ Γ Ο Φ Ο Ν Τ Ι Κ Α Τ Ι
Ν Η Ε Η Ρ Α Κ Λ Η Ο ΙΙΙ Α ΙΙΙ Α Ε Σ Ι Φ Α
Τ Ο Ν Α Σ Κ Α Λ Ι Π Ι Ο Ν ΙΙΙ Ν
Π Υ Ρ Ρ Ι Α Ν Α
20 Α Γ Ε Λ Α Ο Ν Κ Λ Ε Ο Ν Ι Κ Ο Υ Δ Ο Σ Α Ι ⎯ ΙΙΙ Α
Ο Ο Ν

Στρατηγέοντος ....., γρα]μματεύοντος Σ]τρ[α]τ[ο]κλέους (?) ....[.... α]ὐτεῖσ[τ]ο .... Ναυ]πακτ[ί]ο τῶ Ἀπολλα-
6 τῶ τῷ || [ἐ]ν Ναυπάκτῳ .....] || π ..... π[ι] ..... | π ..... Ἀρστα[ρ]ά[τ]ῳ ..... | λ ... ω[ι] ..... σώ]σαντα δ[ε
10 σ]ῴλλιμ ἰώλω[σ]ά[σ]α(ν) (?) .....] σὺν[ά ..... τη ... ω ..... ω[ε]ῖν ...] ..... π ..... δ[ο], Αὐσ[ι]ᾳ ..... | ... ... Ἀπ]ολλω[νί ... σ]ων Ἀμ .....] ..... Κλεο[..... ,
15 Κλεόνικος Τελ .....]ιων, ...] Ναυπά[τ]ιοι, Πυρρί[ας, ..]ν ...] .....] ..... σφυτιολ ..... τι .....]πω Ἡρακλε[ο]ν[ι] α ... ατ ... ταρα[.....] ...] τὸν Ἀπολ[ω]νεῖο [ἰ]ν [Ναυπάκτῳ], | ....
20 ..... Πυρρίαν Ἀ .....] ..... Ἀγέλαον Κλεονίκου, Δεξι ...] .... θ ..... ω .....

Perpauca suppleri licet, neque ex omnia certa sunt; praecipue de vs. 8 dubito, sed *cf.* n. 125, 4 cum adnotatione mea.

366 Naupacti in rupe Aesculapii. Ed. H. Weil *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 25*e*. Exscripsit Lolling.

ϟ Τ Α Γ Ε Ο Ν [Τ] ΙΙΙ Ϛ
Α
Α ΙΙΙ Ε Τ
Τ Ν Δ Α Μ
Δ Ο Υ [Ο Δ] Α Μ Α
Ο Ι Α Ϛ Κ Λ Α Π ΙΙΙ ΙΙΙ Ι
Ι Λ Ο ΙΙΙΙΙ Ι Κ Ι Ω
Σ Τ ΙΙΙΙΙ Α Ϛ Α Ρ Μ Ν Α
Ε Β Α Ι Ω Τ Η ΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ Κ Ο Ϛ ⊿ ΙΙΙ Μ Α Ι Ι
Γ Υ Ρ Α Κ Ρ Ι Ρ Ω Ν ϕ Ι
Π Ι Ε Ϛ ΙΙΙ Σ Ω Χ Ε Ι Ν Ι
Ε Χ Ε /
ϵ

Pauca litteras, quas Lollingius non iam invenit in lapide, ex Weilii apographo intra uncos addidi.

[Στρατηγέοντος .....]....σ[.....] | γρα-
5 μ]μ[α]τ[έ]οντος] τοῦ Στησι[.....] | Δαιδ[..... σω-
ί]β[α]τ[ο Δαιδ[.....] τῆ[ι Ἀπολλω]νεῖ [τοῖ δὲ Ναυπακτίω | σῶσα
ἀκ]ρ[ε]ίτ[ε, ᾧ σ]ῶσαι ...]ειο, τ[αμί]ε ἀρ[γυρίου] μνᾶ[ν .....] Εἰτ-
10 βουτεῖς [Δ]ε]ῶνος Σ[ω]μ[ο]δ[ρ]ου (?) .....] μά[ρ]τ[υ]ρ[ε]ς· Φιλ]ισμένων Φ-
.....], ..., ..., Π]ο[υ]τ[ι], Σωσ[ι]νεος .....] .....]
σ[χ] ..... ρ .....

367 Naupacti in rupe Aesculapii infra n. 366. Exscripsit Lolling.

Σ Δ Ι Ο ΙΙΙ Λ Ε Ν Δ Ρ
Ε Κ Λ Α Ρ Ι Ο ⊀ Π Α
Ο Ν Ο Μ Α ⊀ Ε
Α Ι Ι Μ Α ⊀ Μ Ν
5 Τ Ο Ν Ν Ο Μ
Ι Ι Ι Α Σ Α Ϛ
Ι Τ Α Ε Α
Λ ΙΙΙ Ι Ε Υ Χ ΙΙΙ
Υ Α Ρ Η
10 Ε Γ Γ Υ Χ Ω Ν ⎯
⎯ Χ

[.....]ο[ς Δι]ο[λ]ίε[ος, ἀπόδοτε Λ]ό[ρ[..]..... τοῖ Ἀ]πολ-
σωνεῖ τοῖ ἐν Ναυπ[ά]κτωι | σώσα ..... σ]ι ἴσσαι ..... ι ....
5 ....σ[..τ]ωσι [ἀργυρέου] ω[ι]σ ... [Διδασ]κάλ[ῳ αὐτοῦ τῶν τάφ]ων ....
..... αὐτ]ογρα· [.....]ως, Ἀσ .....] ..... ίσσε, Ἀ .....] .....] .....]

. . . . . ος Δαιδίου, μηνὸς Ἀγηλείου, | ἀπέδετο . . . . τ]ᾶ[ποινα τῶ Ἀπολλανεῖῳ τῷ | ἐν Νικυπάτᾳ σ]ὺν τοῖ γυμνασίοι, | ἔσσαι . . . . . , ταῖ[ς] ἀγχιρίοι MMM. | [Διὸ]σκουρῖ . . . .]ος Μόν[τ]ος, π[ρ]εσμεύτ[ας] δὲ . . . . .] . . ἐ[κ]ρὶ Λε[ρ]ᾶν δέτε . . . . | πεύσοντι τὸ ἐνστανσίμιον κρινὸ | τὸ δικαίον. εἰ δὲ μ[ὲ] κ[ρ]ιμάλλ[τι, ...]. . . . . 2] παρατι- | θεμένω[ν] ἐ[ν] τοῖ [χῶ]ρ[ο]ι . . . . .]. . . . . δε . . . . ν[α . . . .]. . . . .]ου, | Δ[ιο]σκόρος | . . . . .

Quae a sinistra leguntur quattuor versuum reliquiae, non huius tituli sunt, sed alius, qui sane eiusdem generis fuisse videtur.

369 Naupacti in rupe Aesculapii. Exscripsit Lolling.

ΧΕΟΝΤΟΣΤ
ΤΕΛΕΟΣ ⊦///
ΙΝΙΕΟΣ
ΥΑΠΕΔΟΤΟ
ΗΔΑΝ
ΑΠΙΩΙΛ
ΔΕΕΣΤΩ
ΕΙΙΙΙΙΛΕΟΣ
ΤΗΝ
ΑΠΙ
ΝΑΝΟΣ
ΤΕΣΔΙΟΚΛΗΣ

[Βουλ]ᾳχρίοντος τοῦ Δο[ιμοῦ τέλεος [. . . . .]. . Κυ]ρηνίος, μηνὸς | . . . . .ο[ν, ἀπέδετο . . . . .]. .ο]ῦσιν Ἡ[ρακλεωτ]ᾶι τῷ Ἀπολλωνεῖ . . . . | . . . . . δὲ ἔντυ . . . . .]. . . . . ει [Χ]ο[ρ]ι[κ]λέος | . . . | . . . . . τὸν [. . . . .]. . . . . τοῦ Ἀπολλοφάνου | . . . φ]ιλόσωτοι τῶν ἀγῶν δ [τι χρ]ήσιμ[ο]ς ἐσ[τὶ κ]αὶ ἀ ἀρχ]ηγέτ[ει Δαιδίᾳ, | . . . . . .

Initium supplevi secutus duas mannumissiones Delphicas anni 189/8 a. Chr., quarum alterum (Wescher-Foucart *Inscr. rec. à Delphes* n. 405) haec prescripta habet: *βουλαρχίοντος τοῦ Λοκρικοῦ τέλεος Δαιδάλεος Φυσικὸς μηνὸς Ἀγηλείου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἀρχοντος Σίλινος τοῦ Ἀτταΐδα μηνὸς Ἡραικλείου*, alterum (*Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 424 n. 38) haec: *ἀρχοντων Σίλινος τοῦ Ἀτταΐδα, μηνὸς Βουκατίου, βουλαρχίοντος Δαιδάλεος Φυσικὸς, μηνὸς Δαισιείου*. Atque huius editor Haussoullier miratus quidem est, quod hi soli tituli bularchum Locrorum haberent, quum praeterea ubique huius gentis magistratus eponymus esset agonotheta, sed quid rei esset non perspexit. Non est negligendum *τὸ λοκρικοῦ τέλεος* bularchum dici, non *τῶν Λοκρῶν*; neque enim haec est vana circumlocutio, sed *τέλεος* hic ut ubique in rebus publicis partem quandam maioris corporis significat, ut ex hac voce iure meritoque colligas, aliquando Aetolorum sympolitiam in complures distributam fuisse regiones, quarum mos quaeque magistratus haberet, unaque ex his omnes civitates Locrorum, quae tum Aetolici foederis participes essent, comprehensas esse. Quam sententiam confirmant Aetolica mensium nomina, Ἀγρίου et Δαισίου, quae in illis duobus titulis bularchi nomini adiicuntur ut archonti Delphorum Delphica Ἡράκλειος et Πατρῴσιος. Accedit quod simile institutum, certe in re militari, apud Achaeos fuisse indicat Polyb. V, 94, 1: *διὰ τὸ τοὺτον ὑφεστρέφειν κύκλῳ τόπον τῆς συντελείας τῆς Πατρωσίς*, ubi compositum *συντέλεια* idem fere valet, quod hic simplex *τέλεος*. Ceterum apud Aetolos non diu mansisse videtur illud institutum; nam plerumque etiam ubi is, qui mannittit, ea civitate Locrica oriundus est, simpliciter praetor Aetolorum praescribitur; qua ex re nescio an recte colligas, hunc quoque titulum non magno intervallo distare ab anno 189/8 a. Chr., quo illi duo exarati sint. Vs. 3 ethnicum restitui. Aegialium Epiri ab loco alienum esse aperte patet. Neque vero de Agrinio veteris Aetoliae oppido (Bursian *Geogr. von Griechenland* I p. 138) recte cogitaveris, siquidem bularchos ex ipsis Locris electos esse docent illi duo tituli, qui Physceensem hominem in hoc magistratu recensent. Quod contra paucis illa et exilia Doricensium Parnassiorum oppidula vicinorum Locrorum regioni adiuncta esse ab Aetolis non est improbabile. Vs. 11. 12 supplementa (cf. n. 375, 14. 376, 21) me nolle pro certis venditare vix est quod moneam.

370 Naupacti in rupe Aesculapii. Exscripsit Lolling.

ΟΝΤΟ–
ΗΝΟΣΕΥ
ΓΟΔΙ
ΤΟ
ΤΑ
ΕΛΑ
ΠΙΜ
ΑΤΟ
ΙΑΩΝΙΟΣ
ΝΟΡ///
ΥΡ
ΤΗΣΣΙ
ΝΚ
ΤΗΣΣ
ΣΣ
Λ

Vs. 1 . . . . . ντος, cf. sdn. ad n. 367. Vs. 2 [ω]ὐτὸ Ε[ὐ]θυδίκ[ου], cf. n. 373, 3. 379, 3. 381, 3. Vs. 3 [ἀπέδε]το Δι. . . . . Vs. 4 τ[ᾶ Ἀπολλωνεῖ]. Vs. 9 [Ποτ]ιδάνιος. Vs. 11 [μάρ]τυρ[ο]ι. Vs. 12 . . . . . ρος Εἰ. . . . . Vs. 13 [. . . . .]ῳ Κι. . . . . Vs. 14 . . . . . ρος Σ. . . . . Reliqua obscura.

371 Naupacti in rupe Aesculapii. Exscripsit Lolling.

ΤΙΜΑΣ
ΛΟΜΟΣ
ΔΑΠ
ΩΝΕΡ
ΤΕΟΣ
ΠΑΤ

ΗΣ///ΛΕΟΣΤΡΑ
ΟΡΙΝΟ
ΤΙΟΥΣΑ////////ΟΝ
ΨΛΕΩΝ

Vs. 1 τιμᾶς [ἀγορίαν ὧιν . . . .]. Vs. 5 [. . ἀ. πρ]έσεις. Vs. 6 Ποτιδα[νᾶ]ς [Κ]ρατερ[ο]ῦνος. Vs. 7 [Καλ]ιεύσας. Vs. 9 [Κ]λέ[ανος]. Praeterea nihil disjeci.

372. 373 Naupacti. Cyriacus p. VII n. 60. Ex suis ac Barberiniis Cyriaci schedis ed. Muratori T. II p. DXCII. 1 (Boeckh C. I. G. 1757; Lebas *Inscr.* II, 1023; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 251 n. 3. 4; idem ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 26 n. 1426. 1427). Perisse videtur.

(372)

ΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣΚΛΕΑΝΕΣ
ΕΥΔΟΚΕΟΥΣΑΣΚΑΙΤΑΣΜΑΤΡΟΣ . . . . .
ΝΙΚΑΙΑΛΠΟΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣΑΠΕΔΟΝΤΟΤΩΔΙΟΝΥΣΙΩ
ΤΩΕΚΤΩΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝ
ΛΥΚΙΔΟΣΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΙΣ
ΝΟΣΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥΝΙΚΟΚΟΥΛΟΣΔΙΟΝΥΣΩ

(373)

ΕΥΟΝΤΟΣΘΕΑΡΟΙΣΛΕΩ
ΕΥΘΥΔΙ
ΔΙΟΝΥΣΙΩ ΕΔΟΤΟΤΩΔΙΟΝΥΣΩΙ
ΝΑΥΠΑΚΤΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΣΩ
ΔΑΡΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΑΡΙΩΝΟΙΚΟΣΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ

Digitized by Google

372 Σχρατονγίνοντος Κλαν[δίου, ... συμβολαιογράφου τοῦ
μητρὸς | Νυκτὶς(ος) Ἀκ[ί]λ[α .....] Νουνκαντίου ἀπέθαντο τῷ Δαυ-
ντίνῳ | τῷ ἰδίῳ Νουκτ[ίνῳ ἰπ' Ἐλευθερίᾳ τέκνα ἀνδρῶν, ἰξ ὄνομα] | Αὐ-
κάλλιος τὸ γένος οἰκογεν[ὲς ἰφράγησαν ..... μάρτυρες .....
...]νος Ἀρτεμίκχιος, Νυκ[ί]δ[ας]λ[ιος Δαυσ]ούλιος].

373 [Γ]ραμματ[ι]ούντος Σχατρίου Ἀκί[..... | μονὶς] Ἐλβιαν[ὶς, ...
..[.... ἀπ]ὸ ὄρους τῷ Δαυνίνῳ [τῷ ἰδ]ί | Νουνκαντίῳ ἰπ' Ἐλευθερίᾳ σ[ῶσαι
ἀπ]ὸ βρ[ε]τέων, ἢ ὄνομα Ἀρίων, ὑπ[ογ]υ[ο]ῦ, τοὺς ἀργούτου [μοὺς .....].

Apparet a Cyriaco duos titulos, quorum unus inxta alterum in eadem lapidis planitie exaratus erat, in unum confusos esse; num quod Boeckhius tertii reliquias esse sibi persuasit litteras ΔΙΟΝΥΣΟ n. 375 in fine versus sexti, nihil propterea non probatur, quia quum prioris testis nomini originis paternae significatio adiuncta sit, improbabile est Nicobulum ea carusse. Cyriacus versus non separavit, Muratorii vero divisionem arbitrarium esse eo certius est, quia versuum vera confinia indicant lacunae non significatae vs. 3 paullo ante medium, vs. 4 post tertiam litteram, vs. 5 post quintam.

N. 372 vs. 1 Κλαν[δίου]ε Fick; sed cum hic incipiat lacuna usque ad ΕΥΔΟΚΕΟΥΣΑΣ pertinens, litteram Σ pro Δ lectam existimaverim proclivi errore ut nomen multo frequentius Κλαν[δίου] reposuerim. Vs. 2. 3 τὰς μητρὸς ..... | Νικ[ο]μ]ὸν ἀπὸ Νουνκαντίνου Boeckh probante Fickio. At ἀπὸ Νουνκαντίνου originis definitio insolita est et incredibilis, quare malui hic ut vs. 4. 5 lacunam latentem statuere, quae patris nomen praeter tres primas litteras hausisset. Vs. 5 lacunam Ficklus agnovit et explevit acumine egregio, cum Boeckhius Αυκ[ε]ον emendasset. De versus 6 fine vide supra; ΔΙΟΝΥΣΟ lectio ex Δαυνιν[ίωνος] quam ex Δαυνιν[ι] corrumpi potuisse sponte patet.

N. 373 vs. 2 ΕΖΣ[ιβ]ιαν[ὶς] Boeckh et Fick, sed apparet nomen mensis esse ut n. 370, 2. 379, 2. 381, 3.

374 Nasuneti in moenium parte orientali. Cyriacus p. VII n. 59. Ex suis et Barberiniis Cyriaci schedis ed. Muratori T. II p. DXCII. 2 (Boeckh C. I. G. 1756; Franz Elem. Epigr. Graec. p. 240 n. 95; Lebas *Inscr.* II, 1024; A. Fick ap. Berzenberger *Beiträge* VII p. 250 n. 2; idem ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 25 n. 1425). Exscripsit Lolling.

Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Υ Ο Ν Τ Ο Σ Θ Ε Α Ρ Ο Ι Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Ν Ο Σ Τ Ο Υ Α Ρ Ι Σ Τ Ω Ν Υ Μ Ο Υ Μ Η Ν
Σ Ι Ο Υ Α Π Ε Δ Ο Τ Ο Δ Ε Λ Φ Ι Ω Ν Σ Π Τ Ι Α Ν Ο Σ Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ι Ο Σ Σ Υ Ν Ε Υ Δ Ο Κ
Κ Α Ι Τ Α Σ Θ Υ Γ Α Τ Ρ Ο Σ Κ Α Λ Λ Ι Σ Τ Ω Σ Τ Ο Ι Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ο Ι Τ Ο Ι Ε Ν Ν Α Υ Π Σ
Α Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α Σ Μ Α Α Ν Δ Ρ Ε Ο Ν Ο Ι Ο Ν Υ Μ Α Λ Ι Β Α Ν Ο Σ Γ Ε Ν Ο Σ Α Ρ Α Β Α Τ Ι Μ Α
Μ Μ Μ Π Ρ Ο Α Π Ο Δ Ο Τ Α Σ Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Δ Α Μ Ο Κ Α Η Ε Δ Α Μ Ο Ε Σ Τ Ρ Α Τ Ο
/// Σ Γ Ε Ν Ε Α Ν Α Ι Β Α Ν Ο Σ Ε Ι Δ Ε Θ Ρ Ε Υ Ε Ι Α Τ Ε Α Ε /// Α Ρ Μ Ε Ν Α Δ Β Γ Α Ε Σ Τ Ι
/// Ι Ο Δ Ο Τ Α Σ Μ Η Π Ρ Ο Π Α Λ Ι Τ Ω Κ Α Ι Α Ι Β Α Ν Ο Σ Ε Σ Τ Ω Δ Ε Α Φ Ι Ω Ν Ο Σ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ο Ι
— Δ Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ Α Υ Κ Ι Δ Α Δ Α Μ Ο Τ Ε Λ Η Σ Μ Ι Κ Κ Ο Σ Β Ο Ι Σ Κ Ο Υ /// Ι Ρ Α Φ Α Τ Η Σ Ε Μ
Σ Ε Ι Ε Ω Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ Α Υ Κ Ι Δ Α

Γραμματεύοντος Σχατρίου Ἀρίστωνος τοῦ Ἀριστωνίου, μοῦσ Δαυν]-
τίνου, ἀπόθετο Δελφῶν Σωτῆνος Νουνκάντιος, συνυδε[ουσίου] | καὶ τὰς
Σχατρὶς Καλλιστοῦς, τοῦ Δαυνίου τοῦ ἰν Νουνκάτῃ ἰπ' Ἐλευθερίᾳ
τέκνα ἀνδρῶν, οἱ ὄνομα Λίβανος, γένος Ἀρμένιος, τοὺς ἀργούτου] | ΜΜΜ.
πρασοδόντας ποτὰ τὸν τόπον Δαμοκλέους Δαμοστρατί(ω). αὐ Σχατ[ρίου |
δὲ] γονέων Λιβάνου· αἱ δὲ Σχάτ[ρ, ἀπελπὶς καὶ] ἀράπια [ἀ] αἰ[κ]ὶ ἔστω
[καὶ ὃ κ]ρά[ατ]οβατος αὐ πρασοδ(ε)ύσω καὶ. Λιβάνου ἔστω Δελφίνους.
μάρτυρες [. ..... | Σ]ατπαδρος Λεόντιος, Δαματίνος, Μίκκος Βαΐτιος.
[Γρ]άμμα τᾶς δα[..... φυλάτ]τει Σωτικῆρος Λεόντιος.

Lollingii scripturam difficultates, quae priores editores torserunt, sublatae sunt simulque intellectum est hic quoque, ut n. 372. 373, Muratorium versus pro arbitrio divisisse. Vs. 5 αἱ δὲ (ωι) Σχάτ[ρ Ficklus collato titulo Wescher-Foucart n. 43, 12 συμ.: τραφέντι δὲ Μέδη Σατζίδων τὸν ἴδιον τοκέα καὶ τὰ μητρὸς ἔκγονα Κλαν[δίου] Σατζίδου Ἀρίστωνος τοῦ Ἀριστωνίου, μοῦσ Δαυν]τίνου, συνυδε[ουσίου] | καὶ τὰς Σχατρὶς Καλλιστοῦς, τοῦ Δαυνίου τοῦ ἰν Νουνκάτῃ ἰπ' Ἐλευθερίᾳ τέκνα ἀνδρῶν, οἱ ὄνομα Λίβανος, γένος Ἀρμένιος, τοὺς ἀργούτου] | ΜΜΜ. πρασοδόντας ποτὰ τὸν τόπον Δαμοκλέους Δαμοστρατί(ω). αὐ Σχατ[ρίου | δὲ] γονέων Λιβάνου· αἱ δὲ Σχάτ[ρ, ἀπελπὶς καὶ] ἀράπια [ἀ] αἰ[κ]ὶ ἔστω [καὶ ὃ κ]ρά[ατ]οβατος αὐ πρασοδ(ε)ύσω καὶ. Λιβάνου ἔστω Δελφίνους. μάρτυρες [. ..... | Σ]ατπαδρος Λεόντιος, Δαματίνος, Μίκκος Βαΐτιος. [Γρ]άμμα τᾶς δα[..... φυλάτ]τει Σωτικῆρος Λεόντιος.

375 In eodem lapide ac n. 374. Exscripsit Lolling.

Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Υ Ο Ν Τ Ο Σ Θ Ε Α Ρ Ο Ι Σ Ε Υ › Α Ν
Ο Υ Τ Ο Υ Π Υ Θ Ο Δ Ω Ρ Ο Υ Μ Η Ν Ο Κ Ο Μ Ο Λ Ι Ο Υ Α
Π Ε Δ Ο Τ Ο Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Σ Ε Υ Σ Θ Ε Ν Ε Ο Σ Τ Ω Δ Ι Ο Ν
ι ◂ Ω Ι Τ Ω Ι Ε Ν Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ω Ι Σ Ω Μ Α Α Ν Δ Ρ Ε Ι Ο Ν
Ο Ι Ο Ν Ο Μ Α Ε Υ Τ Υ Χ Ι Δ Α Σ Τ Ο Γ Ε Ν Ο Σ Γ Α Λ Α
Τ Α Ν Κ Α Ι Σ Σ Μ Α Κ /// Ι Ο Ν Ο Ι Ο Ν Ο Μ Α Α Φ Ρ Ο Δ Ι Σ Ι
/// Τ Ο Γ Ε Ν Ο Σ Θ Ρ Α Ι Σ Σ Α Ν Α Κ Α Ι Κ Ο Ρ Ι Δ Ι Α Ο Ν Ο Ι Ο Ν Ο Μ Α
— Δ Σ Ι · · Α Τ Α Τ Ο Γ Ε Ν Ο Σ Ο Ι Κ Ο Γ Ε Ν Ε Σ Τ Α Υ Τ Α Π Α Ν Τ
Τ Ι Μ Α Σ Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Μ Υ Ν Α Ν Δ Δ Δ Π Ρ Ο Α Π Ο Δ Ο
Τ Α Σ Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Α Υ Κ Ο Σ Α Υ Κ Ι Σ Κ Ο Υ Ν Α Υ
Π Α Κ Τ Ι Ο Σ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ο Ι Θ Ε Ω Ν Α Υ Κ Ι Σ Κ Ο Σ Α Υ Κ Ο Σ
Σ Ω Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ Α Π Ο Λ Α Ω Ν Ι Ο Σ ; //// Ο Τ Ι Ω Ν Π Ο Λ Υ
Κ Ρ Ι Τ Ο Σ /// Υ Ω Ν · Δ Α Σ Ε ; ; Α Ι Ο Σ Γ Ν /////// Ο Σ Σ Ω Σ ////
Π Α Τ Ρ Ο Σ Δ Α Μ Ο Ξ Ε Ν Ο Σ
Ξ Α Ν Ω Ν Α Ν Φ Υ ////////// Λ Υ Ε Ω Ν Τ Ι Ο Σ
Τ Ε Σ /// Α Τ / Α Ω Ν ////// Σ Ι Ο Χ Ρ Ε Ο Ν Υ Μ
Ε Υ Μ Α Ι Ο Σ Λ Υ Κ Ο Υ

Digitized by Google

Γραμματεύοντος Στησία Εὐφάντ[ου τοῦ Πυ]θοδώρου, μηνὸς Ὁπελλάου, ἀγάθαι δαιμόνωι τῶι Διοπ[ύθηι τῶ]ι δὲ Ναυτάκτηι σὺμ ἀν-
5 δράσιν, | οἱ δοῦμα Κύτινχλιος, τὸ γένος Γαλίτειον, καὶ σὺμ τρισμο[σ]ίοις | δοῦμα Ἀφροδεισ[ί]α, τὸ γένος Θρᾴσσαν, καὶ παρέδων οἱ δοῦμα | Σωσ[τρ]άτρα, τὸ γένος οἰκογενές, τοὔτοι σὺν[τ]α[ι] | τοιῆς ἀρχοῦσι μισὲν
10 ΔΔΔΡ. τρισσοδόξιος κατὰ τὸν αὐτὸν Λίσιος Λυκάτευος Ναυ[σ]ικάτου. μάρτυρε· Θέων, Λυκώτας, Λύκιος, | Σώτερμος, Ἀπολλώνιος, | Δημήτριον, Πολυ[λ]ερτος, Θ[ε]ομνῆας, Ε[ὐ]δαμος, Η[ερ]ῆος, Λυσ[ί]πτερος, Δαμά-
15 ξενος· | [τ]ὼν αὖτὸν φυλ[ά]κ[ω]ν εἰ[σ] αἰ[ὲ] ἀρχεμ[ό]τατ[ος] [Ν]α[υ]κ[ρατί]ων [π]ὰ
ὰ χρεοφ[ι]λ[ε]ξ[ι] | Εὐμαος Λίκτυ.

Ad vs. 15. 16 monendum est, in civitatibus Graecorum passim institutum fuisse, ut quae inter privatos de negotiis quibuscum conveniunt, scripta deponerentur apud magistratum quendam, qui χρεοφύλαξ aut χρεοφύλαξ vocabatur. De adoptione id apud Coos moris fuisse demonstrat titulus apud Paton et Hicks *Inscriptions of Cos* n. 368, VI, 34 sqq.: ὃν ἐποιήσατο κατὰ Ἀθηνοφίλαν τὸν Φίλωνος, καθ' ὑοθεσίαν δὲ τὰν ἐκ χρεοφυλάκων VII, 37 sqq.: ὃν ἐποιήσατο κατὰ Τεττάριχον τὸν Τεττιμείτεος καθ' ὑοθεσίαν τὰν ἐκ χρεοφυλάκων. Quo minus mirum est, idem apud Naupactios in manumissione usu venisse. Eiusdem rei satis certa vestigia exstant n. 376, 21, obscura et dubia n. 369, 11.

376 Naupacti in eodem lapide ac n. 374. Exscripsit Lolling.

Λ Ω
ΔΡΟΝΙΚΟΣ
ΣΑΝΑΣΙ
ΙΚΑΙΑΡΧΟΥ
ΤΟΤΟΙΔΙΟΝ
ΕΝΝΑΥΠΑΚΤ
ΕΥΘΕΡΙΑΙΣ
ΑΝΘΡΗΟΝΟΙΟ
ΑΙΣΤΡΟΣΟΙ
ΕΝΗΤΙΜΑΣ
ΙΟΥΜΜΜ
ΠΟΔΟΤΑΣ
ΤΟΝΝΟΜΟΝ
ΣΜΑΙΝΟΣΕ
ΑΡΤΥΡΟΙΑΑ
ΕΤΑΜΕΡΟΣ
ΟΟΩΝΔΡΟ
ΑΝΔΡΟΜΕΝ
ΣΤΑΝ
ΑΑΣΣΟ
ΦΥΛΑ
ΚΑΙ
vacat

[......, μηνὸς Ὁκο]λέου, | Ἀλεξάνεος ....|...ος καὶ Λυκ̣ξ̣[....] |
Δ̣[αμαι]ρ̣έχω [ἐπεδ]ώ[κ]ε τοῖ Δεσ[ποί]νοι τοῖ | ἐν Ναυτάκτοι ἐν' ἐλ[ε]υ-
Θ̣ε̣ρ̣ί̣ᾳ σ̣ὺ̣μ̣ α̣ὐ̣σ̣α̣ῖ̣ι̣ι̣ ἀ̣ν̣θ̣ρ̣ω̣ν, ὁ̣ς̣ ἀ̣ξ̣ι̣ο̣ῦ̣σ̣ι̣ν̣ ἔ̣τ̣τ̣ρ̣ε̣ς, ε̣ἰ̣σ̣ο̣ν̣γ̣ε̣ν̣έ̣ς̣ τ̣ω̣ν̣ ἰ̣ά̣ρ̣χ̣ω̣ν̣ [δ]ίω
MMM. [π]ρασσ[ε]υδέτω [κατὰ] | τὸν νόμον ....[ε ....π]ρ̣[ί]ασ̣τ̣ο̣ν̣. κ̣[ά]ρ̣-
τυρ̣ε̣· Α̣π̣.....ς | Ε[ὐ]δ̣ά̣μ̣α̣ρ̣ο̣ς̣ [.....ν, Δρε.....ς | Λ̣ε̣ῤ̣ῤ̣ά̣μ̣ί̣ν̣ο̣ς̣,
Α̣[.....ε. τὼν ξ̣ύ̣ν̣ω̣ν̣ | φ̣υ̣λ̣ά̣ξ̣ο̣ν̣τ̣ε̣ι̣ν̣ [ἀ χ̣ρ̣εο]φ̣ύ̣λ̣α̣ξ̣ ...|.....]ε καὶ |
.....

Vs. 1 mensis nomen supplevi ex n. 375, 2. Vs. 14 quale nomen fuerit non assequor, nam Ἀλυξξεύς nihili esse apparet, ex emendationibus, quae successerunt, [Κ]λ(ε)υξέυς maxime placet, sed ne hoc quidem certum est. De vs. 20 sqq. vide adn. ad n. 375, 15.

377 In eodem lapide ac n. 374. Exscripsit Lolling.

ΩΡΑ
ΣΘΕ
ΟΥΜΕ
ΑΠΕΔΩ
ΕΑΑΝ..
ΤΙΔΩΡΟΣΣΣΩ
ΝΑΥΠΑΚΤΙΟΙ
ΝΥΣΩΙΤΩΙΕΝΝΑ
ΑΚΤΩΙΕΠΕΛΕ
ΙΑΙΣΩΜΑ/ΙΙΔ
ΟΝΩΝΟΜΑΓΑ
ΣΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑ
ΜΝΑΣΑΡ
ΡΙΟΥΜΜΜΠΡΟΑΓ
ΔΟΤΑΣΚΑΤΑΤΟΝΝ
ΜΟΝΕΥΑΙΝΕΤΟΣ
ΩΠΑΤΡΟΥΝΑΥΠ/
ΤΙΟΣΜΑΡΤΥΡΟ
ΙΟΝΥΣΙΟΣΣΣ;Μ
ΑΚΑΙ ΟΣΣ;

.....μρ̣ί̣..., | γραμματεύοντος Σ̣τ̣ησ̣ί̣ο̣υ ..... τ̣[οῦ
Μα.....], ἀπεδόθη ....]ξαι Λεῤῥάνδρου, Λ̣[ε]ῤῥάνδρος Δω.....]
Ναυτάκτου τῶ̣ι̣ Δ̣ι̣[ο]π̣[ύ]θ̣ε̣ι̣ τῶ̣ι̣ δὲ Ν̣α̣ύ̣[σ]ι̣κ̣ά̣τ̣ο̣υ ἐ̣ν̣' ἐ̣λ̣[ε]υ̣Θ̣ε̣ρ̣ί̣ᾳ σ̣ὺ̣μ̣ α̣ὐ̣-
σ̣α̣ῖ̣ι̣ι̣ τ̣ῶ̣ν̣ ὃ̣ σ̣υ̣μ̣ λ̣έ̣γ̣ε̣[σ]θ̣[α]ι̣ α̣ἰ̣σ̣ο̣ν̣γ̣ε̣ν̣έ̣ς̣ τ̣ω̣ι̣ |]ε.....σσι α̣ἰ̣ρ̣ε̣ῖ̣σ̣θ̣α̣ι̣ τ̣ῶ̣ν̣ ἀ̣ρ̣χ̣ό̣ν̣τ̣ω̣ν̣.
MMM. π̣ρ̣α̣σσ̣ε̣[τ]ω̣δ̣έ̣τ̣ω̣ κ̣α̣τ̣ὰ̣ τ̣ὸ̣ν̣ ε̣[ἴ]ω̣ω̣ι̣ Κ̣ω̣μ̣ά̣τ̣α̣ς̣ Σ̣ω̣π̣ά̣τ̣ρ̣ου Ναυσι[κ]ά-
τ̣ο̣υ̣ς̣. μ̣ά̣ρ̣τ̣υ̣ρ̣ε̣ς̣· | Δ̣η̣μ̣ο̣ή̣τ̣ρ̣ι̣ο̣ς̣ Σ[ι]τ̣ω̣[δ]ί̣ω̣ι, Κ̣α̣[ρ]σ̣[ί]ω̣ι Σ̣ι̣.....

Vs. 13 inter τωῦτ et ἀρχομ̣ὸν videtur genetivus participii nescio cuius scriptus fuisse.

378 Naupacti in eodem lapide ac n. 374. Exscripsit Lolling.

Γ/// Τ Ο/////////// Υ /// Ω ///
ΥΠΑΚΤΩΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙ/////////////// Δ /// Ε ////
ΙΟΑΝΑΥΠΑΚΤΙΟΣΜ
ΥΠΑΚΤΙΟΙΑΙΚ

[..... ἀπέδω .....] τοῖ Δεσ[π]ό̣[ν]ᾳ [τῷ δὲ] | Ν̣α̣υ̣τ̣ά̣κ̣τ̣ᾳ ἐ̣ν̣' Δ̣ε̣υ̣Σ̣ω̣[ῖ]σ̣α̣ι̣ σ̣ὺ̣μ̣ α̣ὐ̣[σ]α̣ῖ̣ι̣ι̣ τ̣ῶ̣ν̣. Βε̣βαιωτήρ· ....]σα Ναυτάκτιος. μ̣ά̣ρ̣τ̣υ̣ρ̣ε̣ς·
....]ι· Ν̣α̣υ̣κ̣ά̣τ̣ι̣ο̣ν̣ι̣, Λ[ι]ρ̣ε̣.....

Digitized by Google

379 Titulus insculptus in columna templi, cuius parietinas Woodhousius invenit in angusta et saxosa valle torrentis, qui ab arcolis vocatur *ρύαμα τὸ Βαλαπεσιώτικο*, dnarum horarum intervallo a vico *Νέα Σκάλα*, in loco qui vocatur *Λογγά*, orientem et septentrionem versus ab Naupacto. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 343 n. 6.

Α Γ Α Θ Α Ι Τ Υ Χ Α Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Υ Ο Ν Τ Ο Σ
Θ Ε Α Ρ Ο Ι Σ ϕ Ι Α Ω Ν Ο Σ Τ Ο Υ Σ Ο Σ Ι Α Ε Ν
Μ Α Υ Π Α Κ Τ Ο Ι Μ Η Ν Ο Σ Ε Υ Θ Υ Α Ι Ο Υ Α Π Ε Δ Ο Ν Τ Ο
Δ Ο Τ Ο Σ Α Τ Υ Ρ Ο Σ Μ Ε Μ Υ Ο Σ Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ι Ο Σ
Τ Ο Ι Α Σ Κ Α Λ Π Ι Ο Ι Τ Ο Ι Ε Ν Κ Ρ Ο Υ Ν Ο Ι Σ Π Α Ι
Δ Α Ρ Ι Ο Ν Ο Ι Ο Ν Ο Μ Α Σ Σ Α Σ Κ Α Ι Κ Ο Ρ Α
Σ Ι Ο Ν Α Ι Ο Ν Ο Μ Α Σ Σ Ω Γ Ε Ν Ο Σ Ο Ι
Κ Ο Γ Ε Ν Η Τ Ι Μ Α Σ Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Ε Κ Α Τ Ε
Ρ Α Μ Ε Π Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α Π Α Ρ Α
Μ Ε Ι Ν Α Τ Ο Σ Α Ν Δ Ε Σ Σ Α Δ
Κ Α Ι Σ Ω Σ Ω Π Α Ρ Α Σ Α Τ Υ Ρ Ο Ν Κ Α Ι
Α Γ Α Θ Ω Τ Α Γ Γ Υ Ν Α Ι Κ Α Λ Υ Τ Ο Υ Π Ο
Ε Ο Ν Τ Ε Σ Τ Ο Ε Π Ι Τ Α Σ Σ Ο Μ Ε Ν Ο Ν Ε Ι
Δ Ε Μ Η Π Α Ρ Α Μ Ε Ι Ν Α Ι Σ Α Ν Α Τ Ε Ω Ν Α
Α Τ Ε Λ Η Σ Ε Σ Τ Ω Κ Α Ι Ο Π Ρ Ο Α Π Ο Δ Ο Τ Α Σ
Μ Η Β Ε Β Α Ι Ο Υ Τ Ω Π Ρ Ο Α Π Ο Δ Ο Τ Α Σ Ε Π Ι
Τ Ο Υ Τ Ο Ι Σ Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Λ Α Μ Ι Ο Σ
[illegible] Δ Ε Ο Ν Τ Ο Μ Ε Ν Ε Ο Σ Β Ο Υ Τ Τ Ι Ο Σ
[illegible] Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ο Ι Δ ϕ Η Ν Ω Ν Σ Ω Σ Ι Α Σ
Τ Η Λ Ε ϕ Ο Υ Σ Σ Ω Σ Ι Β Ι Ο Σ Ε Υ Β Ο Ο Σ Κ Α Λ Λ Ι Π
Π Ο Σ Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ι Ο Ι Α Λ Μ Ι Ο Σ Ν Ε Α Ι Ο Σ
Α Μ Υ Ν Α Ν Α Ρ Ο Σ Α Λ Μ Ε Ι Μ Ο Χ Ρ Α Τ Η Σ
Δ Α Μ Ε Α Σ Α Ν Τ Ι Ο Χ Ο Σ Γ Ε Υ Ρ Ω Ν Α Α Ε
Σ Ι Δ Α Μ Ο Σ Ο Α Ρ Χ Ω Ν Τ Α Ν Δ Ν Α Ν ϕ Υ
Α Α Σ Σ Ο Ν Τ Ι Α Λ Ε Σ Ι Δ Α Μ Ο Σ Ο Α Ρ Χ Ω Ν
Β Ο Υ Τ Τ Ι Ο Σ Κ Α Ι Σ Σ Ο Σ Ι Α Σ Τ Η Λ Ε ϕ Ο Υ
Ν Α Υ Π Α [illegible] Κ Τ Ι Ο Σ Χ Κ Α

Ἀγαθῇ τύχῃ. γραμματεύοντος | Θεαρόις Φιλωνος τοῦ Σωσία | ἐν Ναυπάκτῳ, μηνὸς Εὐθυδίου, ἀπήδαρε Δίττυρος Μόνυμος Ναυπάκτιος | τοῖ Ἀπολλωνὶ τοῖ ἐν Κρουνοῖς παπάῳ, αἱ ἴσσαι Σωσία, καὶ παρέσσαν ὁ ἴσσας Σωσία, γένος ἀξιργυρίο, τωὰς ἀργυρίο ἑκατὸν μ. ΡΗ, ἐς ἱερὸν Δη|μητρὸς· παμμεσσύνων δὲ Σωσία | καὶ Σωσία παρὰ Δίττυρον καὶ | Ἀγαθὼ τὸν γυναῖκα αὐτοῦ τοξίντες τὸ ἑστοστάλιον· αἱ | δὲ μὴ παμμείσσωσιν, ἀ τε ὠὰ | ἀτελὴς ἔστω, καὶ ὁ τροσπόδοτος | μὴ βαλόντω. προσκαλέσατο δὲ | τούτως κατὰ τὸν νόμον Λάμιος | Δεσποτιάδους Βοττῖος. μάρτυρες· Δάφων, Σωσίας | Τελέφων, Σωτᾶδας, Εὔδοξος, Καλλιστ|ος Ναυπάκτιοι, Λάμιος, Ναυᾶς, | Λαόμαθρος, Λυσιανδρίδας, | Δαμᾶς, Λυ|τίσσιος ὁ ἄρχων. τὸν ὠὸν φυλάσσοντι Ἀλεξί|δαμος ὁ ἄρχων | Βούττιος καὶ Σωσίας Τελέφου | Ναυπάκτιος.

Ex titulis a Woodhousio inventis n. 379—387 didicimus, in angusta convalle septentrionem et orientem versus a Naupacto, in loco qui *Κρουνοί* vocabantur, fuisse templum Aesculapii, cumque locum in agro oppiduli eniadum, cui nomen erat Βουττός, situm fuisse. Verum id oppidum non sui iuris fuisse, sed in Naupactiorum potestate, praescripta harum manumissionum docent, ex quibus quattuor eponymum Naupactiorum magistratum, scriban thesaurum, nominant (n. 379. 383. 384. 385). Id in una titulo n. 379 eo referas, quod is qui manumittit, civis Naupactius est. Sed tres reliqui, cum de servis ab homine Buttio (n. 383, 8), a Porio (n. 384, 8), a dualma mulieribus Phyllaeis (n. 385, 8) manumissis testentur, non minus Naupactii magistratus nomen in fronte habent. Quod nullam habet explicationem, nisi ut Buttios sub imperio Naupactiorum fuisse statuamus. Cave tamen eandem rationem inter Naupactum et Buttium intercessisse statoris atque inter Athenas et Acharnas; namque in testium recensibus ubique distinguuntur homines Buttii et Naupactii, quod in eiusmodi corpore, qualia demi Attici fuerunt, fieri nullo modo poterat.

380 In eadem columna ac n. 379. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 344 n. 7.

Σ Τ Ρ Α Τ Α Γ Ε Ο Ν Τ Ο Σ Α Α Δ Ι Κ Ο Υ Α Ρ Σ Ι Ν Ο Ε Ο Σ
Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Δ Ε Ε Ν Β Ο Υ Τ Τ Ο Ι
Λ Ο Υ Μ Η Ν Ο Σ Π Ρ Ο Κ Υ Κ Λ Ι Ο Υ Α Π Ε Δ Ο Ν Τ Ο
Δ Α Σ Σ Ε Σ Ι Χ Α Β Ο Υ Τ Τ Ι Ο Ι Τ Ω Ι Α Σ Κ Α Π Ι [illegible]
Δ Ι Τ Ω Ι Ε Ν Κ Ρ Ο Υ Ν Ο Ι Σ Π Α Ι Δ Α Ρ Ι Ο Ν Ο Ι Ο Ν Ο Μ Α
Λ Α Ο Σ Σ Ε Π Ε Α [illegible] Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α Ι Τ Ο Γ Ε Ν Ο Σ Ο Ι
Κ Ο Γ Ε Ν Η Τ Ε Ι Μ Α Σ Α [illegible] Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Μ Μ Μ Β Β Α Ι
Ω Π Ρ Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Λ Α Μ Ι Ο Σ Α Λ Ε Ο Ν Τ Ο
Μ Ε Μ Ε Ο Σ Β Ο Υ Τ Τ Ι Ο Σ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ο Ι Α Λ Ε Ξ Ι Α Δ Α Σ
Μ Ι Κ Κ Α Δ Α Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Μ Α Χ Ο Σ Μ Ε Ν Ω Ν
Ν ϕ Ι Α Ω Ν Τ Ι Μ Ο Λ Α Ο Σ Α Λ Ε Ω Ν Α Ρ Κ Ι Σ Ω Ν
Α Δ Α Σ Δ Α Μ Ο Σ Ξ Ε Ν Ο Σ Τ Ι Μ Α Ι Ο Σ Β Ο Υ Τ Τ Ι Ο Ι
Ι Σ Ο Σ Σ Π Α Τ Ρ Ω Σ Κ Υ Δ Ρ Ι Ω Ν Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ι Ο
Ω Ν Α Ν ϕ Υ Λ Α Σ Σ Ο Ν Τ Ι Ο Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ε Σ
Λ Ο Σ Α Μ Υ Ν Α Ν Δ Ρ Ο Σ Ο Ρ Α Σ Ω Ν Α Μ Ε Ι
Κ Ρ Α Τ Η Σ Δ Α Μ Ο Σ Ξ Ε Ν Ο Σ Β Ο Υ Τ Τ Ι Ο Ι

Στρατηγέοντος Λυκίου Ἀριστέου | [τὸ] δεύτερον, ἄρχοντος δὲ τῦ Βουττοῖ | ....λου, μηνὸς Βραυρωνίου, ἀνεθόντο | ..... δος, Σωτῆρι Βούττιος τῦ Ἀπ(ό)λλωνι τῦ ἐν Κρουνοῖ παπάῳ, αἱ ἴσσαι | .....λασις, ἀ[π]ὸ Δηλι|ῶνος, τὸ γένος ἀξιργυρῖ, τωὰς ἀργυρίου ΜΜΜ. βαλόντω κατὰ τὸν νόμον Λάμιος Λεοντομένεος Βούττιος. μάρτυρ[ες· Ἀλεξίσιδος, | .....], Μοκκάδας, Ἀριστόμαχος, Μένων, | [.....ω]ρ, Φίλων, Τιμόλεος, Λύσι, Ἀριστίων, | .... αἴσιος, Δαμοξένους, Τίμιος Βούττιος. | [.... ω]. Σ[ω]τε[ί]|πατ[ρ]ος, Κυδρίων Ναυπάκτιος. | τὸν] ὠὸν φυλάσσοντι οἱ ἄρχοντες | ....]ος, Λαόνικος, Θράσων, Λυσί[σ]ικράτου, Δαμᾶξένος Βούττιος.

De aetate cf. adn. ad n. 357, de Botticorum oppido ad n. 379. Vs. 13 .... νος, Σπάρτος, Κυδρίων Woodhouse. Sed malui emendare collato titulo n. 375, 19.

Digitized by Google

381 In eadem columna ac n. 379. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 344 n. 8.

Ἀγαπαγόρητος τὸν Αἰτυλὸν Τροχᾶ Ἀγαπ-
τίου Β', ὃν δὲ Βουττεῖ ἄρχοντος Λοκίου
τοῦ Λλεξιανοῦ, μηνὸς Ἐλευσινίου, ἀπέ-
δοτο Μακείων Βούττιος τοῦ Ἀπολωνιοῦ
5 τοῦ ἐν Κρανσοῖς σῶμα ἀνδρῶιον, εἰ ὄνο-
μα Φιλξένους, τὸ γένος Ἀφιλόσχιον,
τιμᾶς ἀργυρίου ΓΜΜΜ. βεβαιωτὴς
κατὰ τὸν νόμον Λίμνιος Ἀσυτομέν-
ος Βούττιος. παρεμενέτω δὲ Φιλξέν[ῳ].
10 ος κατὰ Μακείωνα δὲ κα ζῷ Μακείων
τιμᾶι τὸ κατεστησάμενον. εἰ δὲ μὴ τεῖ-
ος, ἀτελὲς τὸ ὠνὲ ἔστω. εἰ δὲ τί κα πάθῃ
Μακείων, τόνα ἃ ὠνὲ κυρία ἔστω πὶ
ἐ βεβαιωτὴς βεβαιέτω τοῦ Ἀπολωνιεῖ.
15 μάρτυρε· Μόνυ, Φίλων, Νεύδος,
... ος, Σκορπίων, Εὐρυπίδης Βούττιος·
Σώτυρος, Ἀντιφάτης, Πολύξενος,
Πολιόρκης Ναυπάκτιοι. τὸν ὠνὸν
φυλάσσοντι Λίμνιοι ἐ Ἄργων, Δα-
20 μξένους Βούττιοι.

De aetate cf. adn. ad n. 357, de Buttiorum civitate ad n. 379.

382 In eadem columna ac n. 379. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 345 n. 9.

Ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλέους ἐν Βο[υττεῖ],
[μηνὸς] Ἰακινθίωνος, ἀπέδοτο [Νικ]-
[ττ]ρατος Βούττιος τὸ Ἀπολωνιεῖ τὸν [ἐν]
[Κρ]ανσοῖς σῶμα ἀνδρεῖον, ὃν ὄνομα Σω..., τὸ[]
[γένος] εἰκεργετᾶ, τιμᾶς ἀργυρίου ΠΜ
[βεβαιωτὴς κατὰ τὸν νόμον Δαμάξ]ιτος
Βούττιος. παρεμενέτω δὲ Σω... παρὰ]
Νικοστράτου δὲ κα ζῷ Νικόστρατος, κεῖνο]
τὸ κατεστήσαντο. εἰ [δὲ τί κα πάθῃ
Νικόστρατος, τόνα ἃ ὠνὰ κυρία ἔστω πὶ]
ἐ βεβαιωτὴς βεβαιέτω.
εἰ δὲ τι μὴ πεποιᾶχ[ίν Σω...,
[ἀτελὲς]ιον Νικόστρατος τρόπον ὃν κα]
θῆι πέρος ἔντυ. μάρ[τυρες·]
15 Τίμαιος, Μικκίθιος, Ἀρίστω,
Εὐξενίδης, Φίλων, Λυκίτιος,
Ἀλεξίδιος, Πετρᾶλος,
τὸν ὠνὸν φυλάσσοντι οἱ ἄρχο[ντες]
Ἐλευσῖνι, Δαιωνιδρος
20 Βούττιοι.

Cf. adn. ad n. 357, 379.

383 In eadem columna ac n. 379. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 345 n. 10.

Γραμματεύοντος Στησᾶς ἐν Ναυπάκτωι
Φίλωνος τοῦ Δωτᾶ, μηνὸς Ἀγρείου, Θράσων
Εὐξενίδα Βούττιος ἀπέδοτο ἐν' Ἀπολυ-
ρίμι τοῦ Ἀπολωνιεῖ τοῦ ἐν Κρανσοῖς σῶμα ἀ-
5 ῥρένιον τὸ ὄνομα Ἐλεύνιλλος, τὸ γένος Σύριν,
τιμᾶς ἀργυρίου ΜΜΜΜ. τραπεζιᾶτις κατὰ τὸν
νόμον Λίμνιος Εὐξενίδα Βούττιος. μάρτυρε·
Δαιωξένους, Φίλων, Ἀντίοχος, Σκορπίων,
Λεοντεύπος, Καλλιάδης, Λίμνιος Λεοντο-
10 μένους, Κλεξένους, Αἴσω, Σωτυρίων, Γάστ-
ρων, Λιμνιος Εὐξενίδα Βούττιοι, Λιωνυσόδρος
Τεστιόδρου Ναυπάκτιος. τὸν ὠνὸν φυλάσ-
σοντι οἱ ἄρχοντες τῶν Βουττίων Ἀγρωᾶ-
δας, Ἀλεξίδαιος.

Cf. adn. ad n. 357, 379. Vs. 10 Κιστόνους Woodhouse, quod nomen nihil lenissima mutatione (ΑΕ pro ΑΣ) sustoll.

384 In lapide longo, qui sine dubio postis vicibus fungebatur in templo illo, de quo dixi ad n. 379. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 346 n. 11.

[Γραμματεύοντος Στησᾶς Φίλωνος τοῦ Δωτᾶ,
μηνὸς Δαισιείου, ἀπέδοτο Νικ]όδρο-
[ος]ίμιον Πάρρε παῖς βροτ οἱ ὄνομα Ἐτεω[ῦ]ρ τοῖ
Ἀπολωνιεῖ τοῖ ἐν Κρανσοῖς, τωῖν ἀργυρίν
5 ΜΜΜ. βεβαιωτὴς κατέτραπ κατὰ τὸν νόμ-
ν Λίσνιν, Ἀρχέλαον Πορι[ά]ν. τὸν ὠνὸν φυλάττο-
ντι οἱ ἄρχοντες. μάρτυρε· Φύλλιος, Ἀρχέλαος,
Φίλιος, Θραυτύλιος, Τελέσαρχος, Σίσυν,
Παυσαρίσε Πάρρι.

Cf. adn. ad n. 357, 379. Vs. 2. 3 Νικ δόρο Woodhouse, sed quum Δ pro Λ lectum esse multo probabilius sit quam Ε pro Α, lacunam vero initio versus statuere propter vs. 1 nihil haleat difficultatis, Νικ[ο]δόρο reponere malui. Vs. 3 in. παῖς δὲ Woodhouse, quod emendavi. Vs. 3 init. fine Ἐτεω[ῦ]ρ, vs. 6 Περίν Woodhouse; utrumque emendavi. Contra noli in dubium vocare scripturam βεβαιωτῆρες, qui est accusativus per illas regiones usitatissimus. Vs. 8 nomen Φιλόξενος mirum, siquidem neque ullum magnas nomen Romanum est in his omnibus titulis, et cognomen sic nude positum omnium minime in illud antiquissimum Romanorum cum Graecia commerciI tempus quadrat. Quare nata est suspicio, Φιλόξενος Graeci nominis Latinos fuisse quam illius regionis sermoni proprium esse; qui sic iudicet, certe nihil statuat nisi quod exemplorum plane gemino-rum similitudine defendatur.

385 Infra n. 384 in eodem lapide. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 346 n. 12.

Γραμματεύοντος Στησᾶς ἐν Ναυπά-
κτωι Ἀριστοκράτους τοῦ Παμφιλίδα,
μηνὸς Λλφισίου, ἐπὶ δὲ ἀρχόντων ἐν
Βουττεῖ Ἀλεξίδα, Τιμαίου, ἀπέδοντο
5 Ἀνδρὸ Ἀριστάρχου, Ἀνδρὸ Θεοξ[ή]ν, Φιλλα-
ῖνι, σῶμα ἀνδρεῖον, ὃ ὄνομα Κόπων, τὸ γέ-
νος Θράϊκα, τοῖ Λπολωνεῖ τοῖ ἐν Κρανσοῖ,
ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, ἐπ' Ἀπολυρίνι. βε-
βαιωτὴρες κατὰ τὸν νόμον Σάτυρος Ἀρ-
10 στιάδεω, Ἀντίοχος, Φιλλαῖος. μάρτυρε·
Τεύτων, Ἀρίστων, Θούλλις, Ἀριστόβουλος,
Ἀρίστος, Νικάνωρος, Ποιτουλεῖος Φιλλαῖος,
Ἀλεξιάδης Βούττιος, Λῶν ὁ ἀρχῶν. τὸν
ὠνὸν φυλάττοντι Ἀλεξίδαιος Βούττιος,
15 Λάρτων Φιλλαῖος.

Cf. adn. ad n. 357, 379. Ex nominibus testium dubitationem movet Λρίστων; nam si id Eretrienisium et Oropiorum, qui proxime Asopum habitabant, rhotacismo ex Λριάτων natum dicas, per se non absurde in-dices, sed quonnodo in illum Locridis vel Aetoliae angulum pervenerit eiusmodi nomen haud facile assequeris. Pro Θουλλις nescio an Θ(ε)ο-ύδωτος legendum sit.

Digitized by Google

386. 387 Angulus superior basis quadratae, cuius duae plasticies contingentes inscriptiones habebant, ex quibus alterius (n. 386) perpaucae litterae exstant. In eiusdem templi ruderibus ac n. 379—385. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 347 n. 13.

(386)

Νικ[
]δας
σθεν

(387)

ἔκστατ[ράμενοι· πρυτανεύσαι κατὰ]
τὸν νόμ[ον· ..... μάχ]-
ταρος· Ἀπ....., ...
λων, Ἐλαφ[..... Νικ]-
πατρα. τῶν [ἰδίων φιλάττοντι Βενε]-
τίων Λουτατιί[ας, ...].
Δπολίνε· ἐν δὲ Νικ[ράτου Λυ]-
κου Νικοδήμου Σκ[ιαδίτ Ἀριλοκιδοῦ].

Tituli n. 386 primum versus Naupacti urbis aut hominis Naupactii mentionem habebat, reliquorum duorum reliquiae obscurae sunt. Titulum n. 387 restituit quantum licebat, qua in re duorum postremorum versuum supplementa ex n. 361, a repetita sunt.

---

388 Naupacti ad portam. Ed. Cyriacus p. VIII n. 61 (Boeckh C. I. G. 1758; Lebas *Inscr.* II, 1025; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 252 n. 5; idem ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 26 n. 1428). Lollianus frustra quaesivit.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΔΕΛΡΟΥΚΑΠΠ

Ἐοῦ Στατίου [Σ]ιμμοῦ [Ν]ᾳ[υ]τ[ικοῦ .....].

---

389 Tabula lapidis calcarii leucophaei, l. 0,50, c. 0,17, fracta a superiore et ab inferiore parte; titulus quindecim versuum ita evanidus, ut praeter nonnullas trium priorum versuum litteras nihil legatur. Naupacti ante Introitum septentrionalem ecclesiae S. Demetrii. Exscripsit Lolling.

ΙΕΡΟΝΝ
ΟΣΔ
F

Ἱερὸν [Διὸς τ]ε[λε(ί) δ]ω[σ]τον .....

---

390 Naupacti in venticulo templi Turcici exscripsit Leake et edidit *Travels in Northern Greece* II tab. XXIII n. 104 (Lebas *Inscr.* II, 1029; G. Kaibel Epigr. Graec. 1071; E. Cougny Anth. Pal. III p. 317 n. 159). Duorum adhuc delubrorum Turcicorum parietinas exstare, sed in utroque ac hunc lapidem frustra quaesivisse testatur Lolling.

ΔΟΥΤΡΟΝΜΕΝ.Ρ
ΝΟΣΧΕΩΝΥΜΦΑΙ
ΟΝΗΤΟΙΣΙΔΥΓΕΙΗΝ
ΦΩΣΧΑΡΙΝΗΣΑ
ΔΡΕΑΣΘΗΚΕΥΝΟ
ΗΣΙΘΥΝΤΗΡΜΕ

[Δ]ουτρὸν μὲν [π]ρ[ηχῖο Νίκιφος], | [Σ]πευσάτε δ' ὀχέοι,
[ὦν] χάριν [ὑπε]λ[ί]π[ετε Θεὸν Εὐσ]ω[τ]ε Σωτῆρ' ἐπ.

Kaibelius supplevit, monens primum versum fere eundem recurrere in Anthologia Palatina IX, 684:

Νίκιφος μὲν πρηχῖα λιμένων, δνοτάτη δ' ὀχέοιν·
Θεὸν δέ με Πετρίλλας υἱὸς Ἐπικλέους.

Cui epigrammati cum ascriptum sit *ἐκ τῶν ἐν Τάφῳ τῷ κάτω κρίνων*, imitationem tituli in vicina insula positi apud Naupactios facillimam haberes explicationem. Quod si alterius versus emendationem nondum perfectam indicat idem, nihil in eius restitutione displicet nisi Σωτῆρ absolute inscriptum; quare pro *ἐκπλέοντι*, quo careri utique potest, putaverim genetivum primae declinationis scriptum fuisse, sed ut aptum vocabulum invenirem mihi non contigit.

---

391 Lapis fuscus non inexiguus inventus inter rudera sexis, situs prope vicum *Saulé*, duorum horarum intervallo orientem versus a Naupacto. Lapis per multos annos pavimento areae imminus erat ideoque magnopere detritus est; nunc exstat in desmarchia. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 348 n. 14.

ΕΙΑΩΝ
ΑΡΟΔΙΤΑΙ

Θεᾶσιν | Ἀφροδίτᾳ.

De Veneris apud Naupactios cultu cf. Paus. X, 38, 12.

---

392 Naupacti in monasterio S. Demetrii *Kravari*. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* II tab. XXIII n. 103 (Lebas *Inscr.* II, 1027).

ΕΩΕ
Α Ε
ΜΝΑΜΑ

Σωτ]ῆρες | *μνῆμα*. Genetivum masculini nominis Σωτῆρες esse putaverim, qui in antiquis Illyrum regionum titulis nonnumquam in *-ne* pro *-n* cadit (v. ad *n.* 521).

---

393 Lapis arenaceus leucophaeus; litterae neglegenter incisae et inaequales. Prope sepulcra nonnulla, quae sunt infra parietinas vici *Beltsina*, duarum horarum intervallo a Naupacto occidentem versus. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 348 n. 15.

Δ
ΔΡΑΙΚΩ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Δρακὼ | Νικολάου. Mulieris nomen num recte lectum sit, valde dubito.

Digitized by Google

394 Naupacti. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1026. Lollingius frustra quaesivit.

ΠΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙ

[Ἐ]π' *Ἀριστοκλεῖ.*

395 Naupacti. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1028. Lollingius frustra quaesivit.

Π' Ο
Η Κ
ΛΥΚ
ΘΩΓ
ΑΘ

Argumentum tituli obscurum; versus 3 reliquiae probabile reddunt, titulum sepulcralem fuisse, in quo defunctorum nominibus aetatis anni adderentur. Vs. 3 aut Ἀο[ρι] aut nomen nescio quod inde derivatum fuit. Quod genus nominis Naupacti et in Aetolia perfrequens fuisse tituli docent.

Digitized by Google

PARS QVARTA.

INSCRIPTIONES AETOLIAE.

I.

CALYDON.

396 Lapis inventus inter rudera Calydonis anno 1846, delatus in oppidum *Mesolongi*, ubi Cousinus vidit '*chez l'agent du Funkellösien*'. Edd. W. Henzen ex Papadopuli apographo *Bullettino dell' Instituto arch. Rom.* 1849 p. 105 (Lebas *Inscr.* II, 1031); W. Dittenberger Syllogе Inscr. Graec. 258; A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 23 n. 1418); accuratius G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 183 n. 1, cuius apographum exprimimus.

ΑΙΤΩΛΩΝΛΑΔΑ
ΨΑΡΕ.ΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΕΥΕ
ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΜΕΝΟΝΤΕΙΙ
ΟΥΚΟΡΝΗΙΟΥΣΥΛΑΛΑΚΑΙΣ
ΝΔΡΑΓΑΘΙΑ vacat

[Τὸ κοινὸν τῶν] Αἰτωλῶν Λύδωρ[ος .....]..... ὁ ἀρε[τ]ᾶς ἕνεκεν καὶ εὐ[εργετίας τῶν | εἰς αὐτὸ], στρατευσαμένων, τεθμοδότει δίρατι | ὑπὸ Λευκίου Κορνηλίου Σύλλα καὶ σ[τρατοπεδεῖ | δίρατι ἐπ' ἀγ]αθῶ[ι γενομένῳ].

In supplendo titulo Cousinum sequor, qui monuit hoc monumento confirmari, quae Appianus de militibus ex Aetolia ad bellum Mithridaticum coactis narraret Mithr. 30: Σύλλας δ' ὁ τοῦ Μιθριδατείου πολέμου στρατηγὸς ὑπὸ Ῥωμαίων αἱρεθεὶς ἐπὶ τοῦτο, τάττε πρῶτον ἐξ Ἰταλίας σὺν τέλεσι πᾶσιν καὶ σπείραις τρισὶ καὶ δέκα ἐς τὴν Ἑλλάδα κεχιλιοθόρτους χρηματεῖ μὲν αὐτίκα καὶ συμπάσχειν καὶ ἀγαθὸν ἐκ τῶν Αἰτωλῶν καὶ Θετταλῶν συνέλεγεν. Quod vs. 3 fin. pro δίρατι etiam σιδηρᾷ restitui posse dicit Cousin, id mihi improbabile videtur, nam si civitate Romana donatus fuisset Ladas, vix praenomen et nomen gentile Aetolos in titulo honorario ominosure fuisse existimaverim. Aetolorum foedus hic commemorari Cousino mirum visum est propter Pausaniae VII, 16, 9 testimonium de omnibus gentium Graecarum consiliis anno 146 a. Chr. a Romanis sublatis; quare Aetolis a Sulla demum permissum esse, ut antiquum foedus instaurarent, sibi persuasit, sed mirum in modum fugit eum, post ipsa verba aliata scriptorem statim sic pergere § 10: ἔτεσι δὲ οὐ πολλοῖς ὕστερον ἱερώσατο ὁ Δίων Ῥωμαίοις τῶν Ἑλλήνων, καὶ συνέδρια τε κατὰ ἔθνος συνεδέδοτο ἑκάστοις αὖθι. Hoc multis annis ante Sullam factum esse sponte patet.

397 Prope ecclesiam S. Ioannis sitam inter rudera Calydonis. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. III Tom. I (1864) p. 370 n. 13 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 28 n. 1428); plenius et accuratius G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 185 n. 2.

ΚΑΛΩΝΙΩΝΔΑΜΑΡΧΟΝ
ΝΟΣΚΑΛΥΔΩΝΙΟΝΤΟΝ
ΑΣΕΥΕΡΓΕΤΑΝ

[Ἀ πόλις ἀ] Καλυδωνίων ἀδαμάρχον | ..... νυος Καλυδώνιον, τὸν | [αὐτᾶς εὐ]εργέταν.

Titulus primi aut secundi a. Chr. n. saeculi esse videtur.

---

398 Stela sepulcralis, inventa in vinea prope *Kurtaga* haud procul a parietinis Calydonis antiquae et translata in vicum *Bokhari* (Μπουχάρι). Ed. Leake *Travels in Northern Greece* I p. 112 not. 1 tab. 1 n. 1 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1796c; Lebas *Inscr.* II, 1032; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 259 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 24 n. 1419).

ΦΙΛΟΥΜΕΝΑ
ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ

Φιλουμένα, | Ἀντίμαχος.

Digitized by Google

II.

ARSINOË ET VICINIA.

399 Lapis inventus in planicie sita ad radices septentrionales montis supra vicum *Angelókastro*, cuius cacumen nunc sustinet turrim Byzantinorum aetate exstructam inter rudera veteris Arsinoëssium arcis. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 351 n. 23.

Α Φ Σ Ι Ν Ο Ε Ω Ν

Ἀρσινόων.

---

400. 401 Lapis leucophaeus non inexigatus, latus fere 0,37, cuius in fronte versibus inaequalitates lapidis sequentibus lacuna est titulus. Dextra pars paullo minores litteras habet, ita ut versus non per totam lapidis latitudinem contineant, sed illam partem separatim legendam esse appareat. Videtur lapis olim ad murum periboli fani alicuius, Herculis sine dubio, pertinuisse. Inventus est in loco *Kokvarrá* sito inter secum Arsinoës (*Angelókastro*) et fluvium Cyathum. Ex Obergii apographo ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* VIII (1883) p. 340.

(400)	(401)
ΤΤΟΥΤΡΙΧΟΝΙΟΥΤΟΒΜ	ΙΙΜΑ
ΙCΑΡCΙΝΟΙCΤΟΙΗΡΑΚΛΕΙ	ΙΙΑΙ
ΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑCΩΤΩΤ	ΑΡC//Ν
Ι///ΝCΩΤΩΤΙΜΑCΑΡΤΥΡΙ	ΑΡΧΕΛ
ΝΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΚΥ	Δ
ΟΙΜΑΡΤΥΡΟΙΑΡΙCΤΑΡΧΟ///	ΘΡΑCΥΜ
ΑΛΕΞΩΝCΤΡΑΤΑΓΟΥΑ	ΝΗCΑΕΩ
ΝΙΚΟΒΟΥΛΟCΠΟΛΕΜΩΝΟC	
ΟΥΔΕΙΝΩΝΑΡΙCΤΩΝΥΜΟΥ	ΤΙΜΑΡΧΟC/
ΙΜΙΟΥΑΡCΙΝΟΕΙCΑΛΕΞΟΜΕΝΟC	///ΡΑΝ
ΑΛΕΣΟΜΕΝ·///ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ	ΟΙC
ΤΑΓΟΥΑΡCΙΝΟΕΙCΑΛΕΞΟΜΕΝΟC	

400 [Σκριπτάγιοντος τὼν Αἰτολῶν ....]ττου Τρεχσύου τὸ Β', μ[ὴνὸς ....., αἰτιθετο .....]ρε Ἀρτεσῖε τοῖ Ἡρακλεῖ | [..... τὼνα γενομ]ενῶν ἐ ἀτιμο Σωτε, τ[ὸ γένε ..... ἐφ' ἑτο Δαυδ]ρίου τ[ρ]ε[ὶ]ν Σωτα, τωῖδε ἀρχορ[ῖ]ον αὐτὸ ..... Δεἰδοπάντη]ρ κατὰ τὼν νόμον Κυ[δ ..... Τρεχσύου. αὐτρυμο· Λρίστραχ[ε | ...., ἀλλξεν Δεμοτίνου, Λ....., ..., Νικόξενος Πολίωντος, | [.....]ου, Δείνον Δεμοτίμανος, | [.....], Ἀλξεμενῖε Ἀρτεσῖε, Ἀλεξιανῖε | [.....], Ἀλξεμενῖε] Ἀλεξάνδρου, | .... Σκεπτάγιον Ἀρτεσῖε, Ἀλεξιανῖε | .....

Supplementa Lollingii sunt, nisi quod in vs. 5 [*Δεδοκαστῆρες ἔσαϝ*] reponere maluit. At verbum substantivum addi in hac formula non solet, quum verbum pro nomine usurpatum etiam in duobus titulis Naupactiis legatur, n. 361, 11 *Δεδόσθαι κατὰ τὰν σύλλυ*, n. 362, 11 *πρυτανῆι κατὰ τὰν συλλυ ὰ δόλυ.*

Tituli n. 401, qui eiusdem generis fuisse videtur, pauca modo verba legunture: Vs. 1 [τ]ειμαῖε ἀργυρίου ....]; vs. 3 Ἀρτ[ι]ενεύσ[ι]; vs. 4 Ἀρχί]λοτος]; vs. 6 Θρασύ]δαμος]; vs. 7 ....]ος Λυκ.....]; vs. 9 Τέλεσμος. Vs. 10 Lollingius [ἀγ]ελαμ[ίωνος] restituit, sed nescio an nomina propria patrios reliquisse sint.

Haec communiones propter litteraturam non antiqui Aetolorum foederis tempore exaratae videntur, sed postquam id Romanorum permissu restitutum est (cf. adn. ad n. 396), saeculo a. Chr. n. secundo ad finem vergente aut etiam recentiore aetate.

---

402 Lapis inventus in planicie sita ad radices septentrionales arcis Arsinoëssium. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 351 n. 22.

Λ Υ Σ Α Ν Ι Α

Λυσανία.

---

403 Columna sepulcralis, *Angelókastro*. Ed. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 368 n. 6 (A. Fick sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428*b*).

Μ Ο Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α
Ρ Υ Κ Λ Ε Ι Δ Α

Δ Α Μ Ι Π Π Α Σ

[*Δε*]*δοκαφόρεσαϝ* | [*Ἐλ*]*ρακλείδα.*
Δαμίππας.

Nomina supplevit Fickius, qui vs. 1 [*Ἐ*]*δοκαφόρεσαν* scripsit, sed etiam [*Δε*]*δοκαφόρεσαν* legi posse admonuit. Hoc prostuli, quia nomina ab *Ἐρασ-* incipientia in Aetolorum, Locrorum, Phocensium titulis paene inaudita sunt (*Ἐρασίξενος Ἔλατρεύς* n. 121, 3 unum est exemplum), quum illis quorum prior pars est *δᾶμος* vocabulum, per omnes eas regiones alibi sit frequentius. Ipsum *Δεκαφόρεσαν* habes infra n. 422, 4.

---

404 Columna sepulcralis inserta pavimento ecclesiae in vico *Hagios Ilias*. Ed. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I p. 370 n. 12 (A. Fick sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 28 n. 1428*b*).

Ε Υ Θ Υ Δ Α Μ Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Εὐθύδαμε | χαῖρε.

Meridiem et occidentem versus ab antiquo Arsinoëssium oppido inter Achelooum fluvium et montes ad eius ripam sinistram pertinentes, via augusta ex interiore Aetoliae planicie in eum qui mari adiacet campum fert; in huius viae exitu meridionali, ubi montes a flumine recedunt, vicus *Hagios Ilias* et iuxta eum ab occidentali parte in colle oppidulum antiquum natura et opere munitissimum est; quem locum Ithoriam a Polybio commemoratum (IV, 64, 9) esse opinantur Bazinus p. 340 et Eugenius Oberhummer *Akarnanien* p. 34, quum Burnianus (Mus. Rhen. XVI p. 440; *Geogr. von Griechenland* I p. 120) eum in contrario Achelei ripa Acarnanica in loco *Paleromanina* ponerent. Mihi Baziui indicium magis probatur. Sed utique non recte ille civitatem foederis Aetolici Ithoriam fuisse sumit, cum Polybius manifesto de castello potius dicat (§ 9 *τοῦτο δ' ἐστὶ χωρίον* § 10 *ἐξόχως τὸν τόπον*; § 11 *παραπλησίως δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς πάντας τοὺς κατὰ τὸν χεῖμα ἐνίοτε τῶν προσωπείων κατοικοῦντας*), et nemo unquam apud scriptores aut in titulis civis Ithoriensis commemoretur. In eius populi agro hoc castellum fuerit, non constat, sed proxima ex notis Aetolorum civitatibus est Arsinoë, quare hic potissimum titulum collocandum existimavi.

Digitized by Google

III.

TRICHONIVM ET VICINIA.

405 Columna sepulcralis immissa pavimento ecclesiae in vico *Mataranga*. Ed. Basin *Archiva des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 368 n. 7 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428*g*).

ΧΙΔΑ .
ΧΡΙΩΝΟ .

[Μοτ]χ[ί]δ[ε | Αἰτ]χ[μάνο]ς.

Orientem versus ab antiqua Arsinoëusium oppido (*Angelókastro*) in meridionali lacus Trichonidis parte duobus locis exstant antiquarum urbium parietinae, prope vicum *Papadhátsae*, ubi inventus est lapis n. 406 et sine dubio etiam n. 405 inde in vicinum vicum *Mataranga* delatus, et magis orientem versus prope vicum *Gavalóu*, ubi exstant tituli n. 407—410. Ex his duobus oppidis alterutrum Trichonium fuisse, a quo lacus nomen acceperit, inter omnes constat. Sed quum Bursianus (*Geogr. von Griechenland* I p. 136) et Bazinus (p. 321) Trichonio orientalem locum prope *Gavalóu* assignent, illud magis ad occidentem situm oppidum prope *Papadhátsae* vero Lysimachiam esse velint, Lollingius (I. v. Müller *Handbuch der klassischen Alterthumswissenschaft* III p. 139) hic potius Trichonium, illo altero loco vero Phytaeum situm fuisse existimat. Quod mihi propterea minus probatur, quia Bazinus recte monet, id quod a Strabone X, 3, 22 refertur, Lysimachiam medium locum tenere inter Pleuronа et Arsinoën, accurate eadem ab illis parietinis, quae sint prope *Papadhátsae*. Quod contra palaeoconstrum vici *Murataeu*, quo Lollingius Lysimachiam transferi, in proxima vicinia Arsinoës (*Angelókastro*) est et longissime remotum a Pleurone.

Titulum n. 405 quum Bazinus a sinistra integrum esse opinatus esset, Fickius supplevit, a quo alterum nomen mutuatus sum; prius ille [Μο]χ*ρᾶτε* esse suspsit, quod mihi propter litterarum vs. 2 deficientium numerum minus probatur.

406 Titulus lecta perditicilis, rudibus litteris incisus in stela non laevigata, in vico *Papadhátsas*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 351 n. 24.

ϕ ΑΛΑΚΡΟΥ

Φυλάκαρο.
Cf. adn. ad n. 405.

407 Apud Demetrium Paparoni in vico *Gavalóu*. Edd. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 189 n. 6; W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 352 n. 26.

ΤΡΩΙΑΣ
ΑΝΕΘΗΚΕ

Τρωὶς | *ἀνέθηκε*.
Cf. adn. ad n. 405.

408 Stela lapidis leucophaei, in arce antiqua prope vicum *Gavalóu*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 352 n. 27.

ΑΛΕΞΙΑΣ

Ἀλεξίας.
Cf. adn. ad n. 405.

409 In ecclesia diruta sita in campo prope vicum *Gavalóu*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 189 n. 8.

ΧΑΡΙ . ΕΝΟΥ

Χαρι[ξ]ένου.
Cf. adn. ad n. 405.

410 Lapis durus candidus venis distinctus; litterae elegenter incisae. In vineis ad radices orientales collis siti prope vicum *Gavalóu*, qui arcem antiquam sustinebat. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 352 n. 28.

Ω ϕ ΕΛΙΩΝΟΣ
ΑΝΘΙΓΡΑΣ

Ὡρω[γ]ένους. | Ἀν[θ]ίγρας.
Cf. adn. ad n. 405.

IV.

THERMVM ET VICINIA.

411 Lapis insculptus in pariete aspidis ecclesiae S. Nicolai in vico *Molvista*. Litterae admodum detritae. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 187 n. 4.

ΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝΦ . ΛΑΙΟ .
ΤΟΥΠΑΝΤΑΛΕΩΝΟΣ . . . ,ΙΟΙΙΙΟΥ . ΑΝΑΙΤΩΛΙ
. Ο . . ΕΔΟΞΕΤΟΙΣΑΙΤΩΛΟΙΣ . . . . . ΡΑΤΕ
ΟΣΜ . . . Ο . . . . . ΟΙΝΟΝ
ΤΩΝ . ΙΩ . . . . Ν . . . . . .
ΠΡΟΞΕΝΙ . . ΤΟΥ . . Ο . . . . . .
. . ΕΛΜΟ . . . . . .

Digitized by Google

Supra ipsam oram orientalem lacus Trichonidis in loco, qui nunc vocatur *Palaeokástaro*, ubi inventi sunt tituli n. 412. 415. 416, situm fuisse Thermum demonstravit Bursian *Geogr. von Griechenland* I p. 136 refutata Leakii, Kieperti, Barisi sententia, qui Philippum Demetrii f. illo in septentrionali lacus littore iter (Polyb. V, 7 sqq.) fecisse sumpserunt. Immo eum meridionalem lacus oram secutum esse cum aliis de causis tum propter verba c. 7, 2 *τὴν μὲν γὰρ ἐπ᾽ αὐτὸν εὐσύνοπτον ἱστορίαν τὰς περὶ τὰς σφαλάτρους* [4 λίαν σχολὴν ἔτι τριάκοντα σταδίων* omnium certissimum est. Neque recte Cousinus etiamei reliquiis n. 416, 1 exstantibus Bursiani sententiam refelli existimavit. Quid enim est, cur hoc ethnicum ad ipsius loci incolas potissimum referamus, cum ab alia nescio qua civitate Thermi, id est in suectissimo et celeberrimo Aetoliae loco, statuam dedicari nullo modo improbabile sit? Quid quod certissimum eius rei exemplum, monumentum n. 415 ab Opuntiis dedicatum exstat? Neque omnino Thermum civitatem fuisse, sed locum consecratum qualis erat Olympia, recte statuit Lollingius; id enim cum ex Polybii descriptione apparet, tum inde iure meritoque colligitur, quod inter homines Aetolos, qui sat apud rerum gestarum scriptores aut in titulis commemorantur, ut multi sunt Calydonii, Pleuronii, Trichonienses, Arsinoëtaenes, Naupactii, Stratii, ita ne unus quidem usquam comparet Thermius origine. Quin igitur tituli supra enumerati monumentorum Thermi erectorum sint, nulla ex parte dubium est. Duo lapides in ecclesia vici vicini *Mokista* inaedificati (n. 411. 413. 414) nescio an indidem delati sint; sed fieri potest, ut antiquitus in delubro vici subsapiam lacus Thermum siti fuerint.

Praeterea Aetolorum nomen n. 411, 3, quin recte suppleverim, eo minus dubium est, quia certe patronymicum Φιλλεῖος in Aetolia non inauditum fuisse testatur Polyb. IV, 77, 6. Quare non video cur Cousinus Φίλ]λ[ωνος] emendare maluerit. Pater huius praetoris videtur fuisse Pantaleo Pleuronius, qui eodem summo magistratu ter functus est, primum Ol. 148, 3 (a. 186 a. Chr.), tertium Ol. 151, 3 (a. 174 a. Chr.). Secunda praetura aut in Ol. 149, 2 (a. 183 a. Chr.) aut in Ol. 150, 1 (a. 180 a. Chr.) incidit, quia reliquorum qui interiecti sunt annorum magistratus noti sunt. Filii praeterum igitur intra annorum fere 160—146 a. Chr. spatium consideri probabile est. Ceterum tabulam inopiti publici a communi Aetolorum culpam decreti hic haberi apparet, etsi totus instrumenti tenor in integrum restitui nequit.

412 Tabula magna, Thermi (*Palaeokástaro*). Ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 221 n. V (W. Dittenberger Syllogi Inscr. Graec. 441). Cf. Lollingii admotationem *Mitth. des arch. Inst. in Athen* VIII (1883) p. 341 not. 1.

ΠΟΛΥΦΩΝΛΥΚΟΥΑ /// /// ΣΑΝΤΗΝΙΔΙΑΝΘΡΕΠΤ ////
/// /// ΕΥΘΥ /// Ω ΣΕΝΥΠ /// ΔΙΑΓΤΗΝΗΛΙΟΝΜΗΔΕ
/// /// ΔΕΝΠΡΟΣΗΚΟΥΣΑΝΝΑΤΑΤΟΥΣΑΙΤΑΛΩ ///
ΝΟΜΟΥΣΙΖΟΤΕΛΗΚΑΙΕΝΤΕΙΜΟΝ

Πολύφ]ων Λύκευ Λ[ύσ]ων τὸν ἴδιον Σφενδ[ό]ν[η]δαιον υἱὸ[ν] Δία Ὕψ[ι]στον μεθ[ύ]σ[τ]ην | μ[ηδὲν πρ]οσέσεσται κατὰ τοὺς Αἰτωλ[ο]ύς | νόμους ἐντελῆ καὶ ἔντιμον.

Nomen mulieris manu missae ex titulis ap. Wescher-Foucart *Inscr. de Delphes* 119 et ap. Rangabé *Ant. Hell.* 945 supplevit Lolling.

Supra hunc titulum in eadem tabulae planicie Lollingius litteras ι.ΟΥΑΙ et infra has complurium versuum titulum lecta difficillimum, in quo versus primi esitus ΜΑΡΚΟΥΝΙΓΕΡΙ agnoscelastur, exaratum fuisse testatur.

413. 414 Lapis inaedificatus in exteriore muro ecclesiae S. Nicolai, quae est in vico *Mokista*. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. III Tom. I (1864) p. 368 n. 8 (Weil *Zeitschr. für Numismatik* VII (1880) p. 125); P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 n. 246, 31; A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428d); accuratius G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 188 n. 5; W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 353 n. 30.

(413)

ΑΡΤΕΜΙΤΟΣΑΓΕΜΟΝΟΣ

(414)

ΑΡΤΕΜΙΤΟΣΑ

Var. lect. Tituli sinistri quattuor postremas litteras non iam legit Woodhouse. Vice versa extrema littera A eius quae a dextra est inscriptionis apud Woodhousium est, apud Cousinium non item.

413 Ἀρτέμιτος Ἀγεμόνος. 414 Ἀρτέμιτος Ἀγεμόνος].

Cognomen deae etiam in aliis Graeciae regionibus haudquaquam infrequens (cf. Usener *Götternamen* p. 134 not. 28).

415 Basis magna lapidis calcarii supra margine simplici ornata, integra praeter exiguam partem fractam in angulo sinistro inferiore. Litterae non profunde quidem, sed accurate incisae, vehementer detritae. In parietinis, quae vocantur *Palaeokástaro*, prope locum *Κεφαλόβρυσις*, ubi fuisse videtur Thermum. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 352 n. 29.

ΑΡΟΛΙΕΤΩΝΟΡΟΦΤΝΤΙΩΝΚΑΙΟΙΛΟΚΡΟΙ
ΟΙΜΕΟΡΟΦΤΝΤΙΩΝΤΟΝΣΤΡΑΤΑΓΟΝ
ΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝΑΤΚΩΡΟΝΠΟΛΕΜΑΡ
ΧΟΝΚΑΙΚΤΑΩΝΙΟΝΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ
ΙΕΦΝΟΙΑΣΤΑΣΕΙΣΑΜΦΟΡΕΤΟΙΣ
ΟΙΣΑΝΕΘΗΚΑΝ

Ἀ πόλις τῶν Ὀπουντίων καὶ οἱ Λοκροὶ | οἱ μα[τ᾽] Ὀπουντίων τὸν στρατηγὸν | τῶν Αἰτωλῶν Λύσωνος Πολυαρ[χί]ου Κα[λ]λιάνακτος ἀρετᾶς ἕνεκεν | [α]ὐτοῖς εὐνοίας τῆς εἰς αὐτοὺς τοῦ | [Ὃ]ρμῆς ἀνέθηκαν.

Va. 2 init., ubi Woodhousius incipit οἱ μάτ᾽ Ὀπουντίων, supplevi ex n. 271, 4. 272, 3. 275, 1. 276, 1. Versus quarti emendatio, quam ipse Woodhousius dubitans proposuit, omnium certissima est.

Digitized by Google

Lycopus Aetolus legatus Romam missus est anno 190 a. Chr. (Polyb. XXI, 25, 11) una cum Alexandro, Phaeneo, Chalepo Naupactio (n. 357, 1). Quare eius praeturam, ut Chalepi, alicui ex posterioris saeculi tertii annis viudicaverim, quis eius temporis, quod interiectum est annis 200 et 170 a. Chr., praetores paene omnes noti sunt. Litterarum sane tituli paullo recentiorem aetatem indicare videtur, sed infra annum 170 a. Chr. descendere nolui, quia eiusmodi legationi provectiores modo homines et in republica diu versatos interfuisse cum per se probabile est, tum reliquorum legatorum nominibus confirmatur.

416 Lapis fractus a sinistra; litterae admodum detritae. In loco *Κεφαλλονιγιά*. Ed. G. Constn *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 186 n. 3.

ΔΙΟΙΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟ
ΟΥΠΟΛΥΔΑΙΤΑ
.ΥΧΑΒΙΙΜΑΧΕΤ
ΡΑΤΡΟΥ

[..... Καλυδῆβιοι, *στρατηγοῦντ*ος | τῶν Αἰτωλῶν ..... τῆ]ς Ηλειάδ[ο]ς, | [ἀρχ]όντων(?) ..... τοῦ Χαβ[ρ]ί[α], Μαγ[α]ί[ο]υ ..... | τοῦ .....
π]ατρου.

Dedicatio populi civium Aetolici, quem Calydoniorum potissimum fuisse non plane certum est (v. adn. ad n. 411). Subiungitur ipsi dedicationis formulae primum praetoris Aetolorum nomen, tum utrius quorum aliorum magistratuum. Horum nominum reliquias (vs. 3. 4) num recte interpretatus sim sane dubito, sed nihil video probabilius.

V.

PHISTYVM.

417 Lapis inaedificatus in muro exteriore ecclesiae S. Trinitatis in vico *Kryonero*. Ed. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 369 n. 11 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428).

ΑΓΑΘΑΙ . . . . . ΣΕ . . . . . .
ΤΡΙΧΟΝΕΟΣΜ . . . . . ΟΝΔΕΕΠΙΠΟΛΙΟΣΕΝΦΙΣΤΥΟΙ
ΝΙΚΟΛΕΥ.ΝΟΣΝΙΚΙΑ . . . ΣΕΝΩΝΟΣΦΙΣΤΥΩΝΘΕΟΚΟΛΕΥΟΥ
ΣΑΣΑΛΚΗΣΤΙΟΣΑΠΕΔΟΤΟΑΥΚΟΣΛΥΡΙΣΒΟΥΑΡΣΙΝΟΘΕΥΣ
ΑΦΡΟΔΙΤΑΙΣΥΡΙΑΙΦΙΣΤΥΙΔΙΣΩΜΑΑΝΔΡΟΝΟΙΟΝΟΜΑΚΓΑ
ΡΟΣΤΑΓΕΝΟΣΟΙΚΟΓΕΝΗΣΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΤΙΜΑΣΑΡΓ . . .
ΟΥΜΜΜΑΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΛΥΚΟΦΩΝ
ΑΓΗΤΑΒΟΥΚΑΤΙΕΥΣΜΑΡΤΥΡΟΙΚΡΑΤΙΑΔΑΣΥΒΡΙΛΑΟΣ
ΒΟΥΚΑΤΙΕΙΣΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣΣΤΡΑΤΟΛΑΟΣΒΟΥΚΑΤΙΕΙΣ
ΛΥΚΩΝΛΑΜΙΟΣΣΕΝΩΝΑΓΗΣΩΝΦΙΣΤΥΟΙΑΛΚΗΣΤΙΣ
ΑΩΝΑΚΕΙΤΑΙΠΑΡΑΣΕΝΩΝΑΦΙΣΤΥΩΝ

Ἀγαθῇ [τύχῃ. Στρατηγοῦντ]ος [τῶν Αἰτωλῶν .....] | Τρ[ιχόπλοι,
φυγὼν ..... ἀρχ]όντω[ν δὲ ἐν πόλει ἐν Φιστυῖ] | Νικολ[α]έως,
Νικ[ί]ας, Σένωνος Φιστυῖν, Θεοκλεινείδεω Ἀλκήστιος, ἀπέδοτο Λύκος
Λυ[σ]ι[ά]δεω Ἀρσινοεὺς | Ἀφροδίτῃ Συρίᾳ Φιστυΐδι σώμα ἀνδρῶν, εἰ ὄνομα
Σ[π]ε[ί]ρης, τ[ῆ] γάνος οἰκογεν[ίς], ἐπ' ἐλευθερίᾳ τιμᾶς ἀρ[γυρί]ου
ΜΜΜΜ[Δ]. Βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Λυκόφρων | Ἀγήτα Βουκατεύς.
μαρτυροῦ[σι] Κρατιάδας, Σύβριλος | Βουκατεύς, Ἀρίσταρχος, Στρατόλαος
Βουκατεύς, | Λύκων, Λάμιος, Σένων, Ἀγήτων Φιστυεύς, Ἀλκηστις. | Ἃ
ὠνὴ κεῖται παρὰ Σένωνα Φιστυῶν.

Titulum saeculo a. Chr. n. altero medio aut ad finem vergente incisum existimaverim, ut non appareat, utrum va. 1 praetor foederis Aetolici antiqui an a Romanis restituti (v. adn. ad n. 396) commemoretur. Va. 3 quod legitur Θεοκλεινείδεω singulare est, ut non absurda sit coniectura, V perperam additum esse in transscribendo, ut initio eiusdem versus in nomine Νικολ[ά]ως. Certe vulgarem verbi formam etiam in Aetolia usitatam fuisse docet titulus n. 421, 2, qui simul alterum exemplum huius verbi de mulieribus usurpati habet. Va. 5. 6 nomen restituit Fickius collato titulo ap. Wescher-Foucart *Inscr. rec. d Delphes* n. 151, 2: Σκαῖρος Ἀκραίου Ναυπάκτιος.

Eo loco, ubi lapides n. 417. 418 inventi sint, delubrum Veneris, Phistyorum vero oppidum in proxima vicinia, prope vicum hodiernum *Sopoukro* situm fuisse admodum verisimile videtur Collingnon *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 221.

Digitized by Google

418 Lapis leucophaeus, inata pariete meridionalem ascelli S. Trinitatis prope vicum *Kryonero*, situm in septentrionali ora lacus Trichonidis. Ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 221. n. IV (A. Fick sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 24 n. 1420; E. Loewy *Inschr. griech. Bildhauer* p. 195 n. 276).

Ε Π Ι Α Ρ Ω Φ Υ Λ Α Ι ΙΙΙΙ
Ω Ν Α Υ Κ Ω Ν Ο Ε Τ Ο Υ
Λ Υ Ν Κ Ο Υ ΙΙΙΙ Κ Ο Ρ Γ Ι
Ω Ν Ο Ε Τ Ο Υ Α Γ Η Ε Ω
Ν Ο Σ Ε Χ Ε Λ Α Ο Υ Τ Ο Υ Τ Ι Μ
Α Ι Ο Υ Φ Ι Ε Τ Υ Ω Ν Σ Ω ¯
Ω ΙΙΙ Π Ο Λ Υ Ο Υ Χ Ο Υ Ε Π Ο Η Σ

Ἐπὶ ἱαρῶ φυλά[α]ων Λύκωνος τοῦ | Λύσιου, [Σ]ωσιτέλους τοῦ Ἀγέσωνος, Ἐγχελίου τοῦ Ταυλίου Φυτινῶν. Δώ[ο]ρ[ο] Πολυεύχευ ἐποίη[σε]. De loco cf. adn. ad n. 417. Vs. 1 ἱαροφυλάκων Lollingius, quod nullum habet sensum probabilem vocalis productae explicationem; ἱαροφυλάων error typothetae aut tacita editoris ipsius emendatione apud Fickium expressum est. Malui duo vocabula distinguere, praesertim cum haud improbabile sit compositum ἱαροφύλαξ in locum antiquioris ἱαρῶ φύλαξ successisse, periode ac primo ἱερὸν σῶμ̣ξ (Demosth. LIX, 78 ex codice Σ), postea ἱεροσύλξ dicebant. Vocalis -ο in terminatione genetivi ex antiquiore sermone resederat, cuius generis exempla haud rara sunt (cf. n. 447, 8 Θεραπάνοι).

419 Lapis mousse saeroe vicibus fungens in ecclesiola Sanctorum Apostolorum in vico *Sopanikon*, sito excelso loco supra septentrionalem Trichonidis lacus ripam ad montem *Vitsa*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 353 n. 31.

Κ Α Λ Λ Ι Σ Τ Ι Α Τ Ο Σ Α Ι Σ Σ Χ Ρ Ι Ω Ν Ο Σ
Ε Τ Ω Ν Κ Ζ Χ Α Ι Ρ Ε
Σ Τ Ρ Α Τ Ω Κ Α Λ Λ Ι Σ Τ Ι Α Τ Ο Υ
Ε Τ Ω Ν Ν Ε Χ Α Ι Ρ Ε
Δ Ι Κ Ε Ο Π Ο Λ Ι Σ
Α Υ Κ Ι Δ Α Ε Τ Ω Ν Κ Ζ
Χ Α Ι Ρ Ε

Καλλίσ[τ]ρατος Λίσχχίωνος | ἐτῶν μ̄[ε] χαῖρε.
Στράτω Καλλισ[τ]ράτου | ἐτῶν ν̄[ε] χαῖρε.
Δικ[α]ιοπολις | Λυκίδα ἐτῶν ν̄[ε] χαῖρε.

Vs. 1. 3 nomen leviter corruptum emendavi; Woodhousius, quod miretis, Καλλιστίνος recte se habere opinatur.

VI.

THESTIA.

420 Tabula tenuis marmoris albi fracta in tres partes, in oppidulo *Paravola* sito ad septentrionalem lacus Trichonidis ripam, ubi mons *Vitsa* angustum modo transitum inter se et lacum reliquit. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 354 n. 32.

Ε Υ Π Ο Ρ Ο Σ
Ε Π Ι Ν Ι Κ Ο Υ Α Π
Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ο Σ
Ε Τ Ω Ν Ν Ε
Χ Α Ι Ρ Ε

Εὔπορος | Ἐπινίκου ἀπ[ε]λεύθερος | ἐτῶν ν̄[ε] χαῖρε.

VII.

APODOTI.

421 Magnus lapis integer, inscriptus litteris grandibus sed neglegenter exaratis, inaedificatus in maceria recentioris aetatis in campo supra ipsas angustias fluvii *Morno*, quae sunt prope locum *Velukhovo*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 350 n. 20.

Α Γ Α Θ Η Ι Π Π Α Α Σ Τ Ω
Θ Ε Υ Κ Ο Λ Η Σ Α Σ Α Ι
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Τ Ι
Α Ν Ε Θ Η Κ Α Μ

Ἀγαθῆι τύχαι. | Θευκολήσαισαι | Ἀρτέμιτι | ἀνέθηκαν.
De verbo Θευκολέομαι cf. quae adnotavi ad n. 417, 8.

Digitized by Google

422 Lapis a superiore parte margine prominente ornatus, inscriptus litteris accuratis incisis, sed a superiore parte vehementer detritus. Invenius fere a. 1888 inter rudera oppidi antiqui supra angustias (*Στενά*), per quas *Morno* fluvius fertur prope locum, qui hodie vocatur *Velukhono*. Exstat apud Demetrium Kostantello cuius est deversorium (*Khan*) situm ad ipsas angustias. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 349 n. 18.

ΟΝΙΚΑΣ
ΝΑ
ΚΑΛΟΝΙΚΑΣ
ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΙΑΣ
a ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΣ
ΝΙΚΙΑ ΔΑΣ
ΑΡΙΣΤΙΩΝ

Versu 1 integrum nomen ΚΑΛΟΝΙΚΑΣ legi potuisse, quo tempore lapis inventus esset, Woodhousio narravit Kostantello.

a [Καλ]*λονίκης*, | ..... *να*, | Καλ*ονίκας*, | *Δαμοκρατείας*, | Πατρ*οκλέος*, | *Νικίας*, | *Ἀριστίων*.

423 Lapis integer, litterae eleganter incisae. Tertius versus multo minores litteras habet quam priores duo. In agro ad ripam fluminis *Morno* prope ecclesiam dirutam S. Basilii, situm fere miliarii Anglici intervallo ab angustiis (*Στενά*), per quas flumen prope locum *Velukhono* fertur. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 367 n. 2 (A. Fick sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 26 n. 1428*b*); W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 350 n. 19.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
ΝΙΚΑΤΑΣ
ΜΟΛΥΣΧΡΙΟΣ

Δικαιόπολις | *Νικάτας* | *Μολύσχριος*.

Versu tertio ethnici, quod est Μολυσχριεύς, formam insolentiorem habuit editores consentiunt, neque id improbabile iudico, dummodo vs. 2 Νικάτας genetivum paternum originem designantem esse statuatur; de hoc genetivo nominum in *-ας* cadentium cf. quae adnotavi ad n. 456, 3. 521, 1. Sin vero vs. 1. 2 duos nominativos agnoscere malis, tertium verbum proprium potius tertii hominis nomen habendum erit quam originis significativo.

424 Columna sepularis, inter rudera oppidi antiqui siti ad dextrum fluminis *Morno* ripam prope virum *Konakhos* septentrionem versus a loco, qui vocatur *Velukhono* (cf. n. 421—423). Ed. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 368 n. 4 (A. Fick sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428*d*).

ΤΙΜΟΛΑ

Τιμόλα.

VIII.

OPHIONEES.

425 Stela lapidis duri candidi venis obscurioribus distincti, orusta supra titulum margine prominente; litterae eleganter incisae. In mola Nikuli Makrijanni, quae est prope confluentes fluviorum *Stylia* et *Phidaria* in ea regione, quam antiquitus incolebant Ophionees. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 348 n. 16.

ΚΡΙΝΟΛΑΟΥ

Κρινολάου.

426 Lapis longus rudi arte elaboratus inventus in palaeocastro sito prope monasterium dirutum S. Demetrii, quod est fere sexaginta spatio septentrionem versus a vico *Megali-Labatiud*. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 367 n. 3 (A. Fick sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 26 n. 1428*c*); W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 349 n. 17.

ΝΙΚΑΝΟΡ
ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ
ΠΟΛΕ
ΜΑΙΟΥ

Expressi Woodhousii exemplum sine dubio accuratius illo antiquiore, nisi quod Bazinus vs. 1 fin. ΩΡ habet, fortasse rectius.

Νικάν[ω]ρ. | Γαλατείας. | Πολε*μαίου*.

Trium hominum sepulcrum, duorum virorum et unius mulieris, quorum in designatione pronieue omnia vitiosa et genetivus usurpatur ut n. 327. 336. 403. 422 et alibi per illas regiones.

Digitized by Google

IX.

EVRYTANES.

427 Lapis situs ad viam iuxta fluvium *Bremitza* prope desertum vicum *Sphiti*. Tituli quinque modo priores versus legi possunt, reliqua evanuerunt. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 368 n. 5 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428*a*); W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 350 n. 21.

ΤΕΡΜΩΝ
ΕΙΤΕΑΙΩΝ
ΕΟΙΤΑΝΩ
ΔΑΕΧΤΗΙ
ΕΥΑΙΧ[ΟΣΟΣ]

Quae uncis inclusi, Bazinus non habet. Reliquis in rebus apographa consentiunt.

Τέρμων | Εἰτεαίων | Ἐοιτάνῳ | Δαεχτη[ν]. Duo Eurytanum populi aut pagi hi esse videntur. Versuum 4 et 5 minoribus litteris exaratorum reliquiae obscurae sunt.

428 Lapis arenaceus fuscus; angulus dexter superior fractus. Titulus rudi arte profunde incisus litteris grandibus. Inventus in fundo V. G. Pharmakis prope vicum *Lepiană*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 355 n. 34.

ΑΝΤΙΚΡΑΤΕΙ
ΑΝΤΙΔΙΚΟΥ

Ἀντικράτε[ι] | Ἀντιδίκου.

429 Stela lapidis arenacei leucophaei, elegantor polita, inventa inter parietinas oppidi antiqui prope *Zelimitza*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 355 n. 37.

ΕΥΡΥΝΟΜΗ
ΤΙΜΑΓΟΡΟΥ

Εὐρυνόμη | Τιμαγόρου.

430 Lapis arenaceus leucophaeus, quem possidet Kostas Zakakis in vico *Zelimitza*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 355 n. 35.

ΕΥΤΥΛ
ΑΙΝΙΧΟΥ
ΚΛΕΟΤΑΣ
ΤΕΛΕΜΜΟΥ

Vs. 1 fin. litterarum Ο et Μ vestigia in lapide agnosci testatur Woodhouse.

Εὐτύ[χ]ι[δ]ε | Αἰνίχου. Κλέοτας | Τελέμμου.

Primum nomen Εὐτύμας fuisse sibi persuasit Woodhouse. Sed mihi probabilius est Λ pro Χ et Μ pro Σ lectum esse errore satis proclivi. Tertium nomen scrupulum movet; coniecteris aut Κλεύτας aut Κλεύτος exstare voluisse quadratarium.

431 Fragmentum stelae inventum a. 1888, quod possident Chrysaphogeorgaioi in vico *Zelimitza*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 355 n. 36.

ΤΕΛΕΝΙΚΟΣ
ΑΓΟΡΑΙΟΥ

Τελένικος | Ἀγοραίου.

X.

APERANTI.

432 Titulus in lapide leucophaeo non laevigato rudi arte neglegenter incisus, in area Χερμωνίου in vico *Hagios Vasilios*. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 367 n. 1 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 26 n. 1428*a*); W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 354 n. 33.

ΣΙΜΑ
ΘΕΟΔΟΤΟΣ
ΡΙΑΩΠΑΣ
ΚΡΙΤΟΛΑ
ΟΣ
ΔΡΑΥΜΑ

Σίμα, | Θεόδοτος, | Ῥιαώπα[ν]ας, | Κριτόλα[ος, | Δ[ρ]ῦμα.

Woodhouseus vs. 3 Ῥιαώνας, vs. 6 [Λ]ρῦμα, quae barbara nomina esse sibi persuasit. Sed in postremo nomine Fickii emendatio omnium certissima est, in tertio mea vix incertior. Nam quod Fickius scripsit [Φιλ]-[δ]ώνας, id multo minus convenit cum ductibus litterarum traditis.

Digitized by Google

XI.

AGRAEI.

433 In valle, quam perfluit *Βράκου* fluvius. Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 62 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 249 n. 3 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 24 n. 1421).

Λ Λ Ε
Ξ Α Ν
Δ Ρ Ε
Χ Α Ι
ς Ρ Ε

ς Ἀλλ[ξ]ανδρε | χ[α]ρε.

434 Tabula inventa in sepulcro prope vicum *Μολυκάκι*. Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 61 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 249 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 24 n. 1423).

Τ Ε Λ Ε Δ
Α Σ

Τελλ[ί]ας.

Digitized by Google

PARS QVINTA.

INSCRIPTIONES ACARNANIAE.

I.

OENIADAE.

435 In monumento Oeniadarum (*Tripardokastro*). Ed. Cyriacus p. V n. 41 (Boeckh C. I. G. 1796; Lebas *Inscr.* II, 1037; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 247 n. 3 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 17 n. 1407).

ΑΡΙΣΤΙΔΑΣ

Ἀριστίδας.

436 Oeniadis. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1036 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 172 n. 245; A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 17 n. 1408).

ΕΠΙΤΕΛΕΟΣ

Ἐπιτέλεος.

437 Oeniadis. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1035.

ΞΕΝΙΑΣ

Ξενίας.

438 Lapis immissus aedi in ecclesia S. Pantaleemonis, quae est in vico *Vatochi*. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* III p. 556 not. 3. IV, tab. XXXIV n. 163 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1796*b*; Lebas *Inscr.* II, 1034; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 1 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 17 n. 1405).

ΦΟΡΜΙΩΝ
ΘΥΙΩΝΟΣ

Φορμίων | Θυίωνος.

II.

ASTACVS.

439 Stela sepulcralis ornata foliis laureis, in valle prope vicum *Dragomesto*, ubi fuisse videtur Astacus. Ed. L. Heuzey *La mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 78 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 1 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1402).

ΣΩΤΙΩΝΟΣ

Σωτίωνος.

III.

CORONTA.

440 In vico *Prodromos* in impluvio scholae. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 183.

ΙΣΕΠΤΑΕΤΗΜΕΚΑ[. . . ΚΛΑΥΣ
ΗΚΑΝΕΡΗΜΑΙΗΠΙΡ . . . ΟΝΥΠΟΥ
ΟΣΑΥΓΕΝΕΤΑΣ . . . . . ΠΙΚΡΟΤΟ
ΟΝΥΘΡΕΥΑΜΕΝΑ . . . . . ΙΣΕΧΕΙΜ

[Τετράκις ἑπτακαὶ με Κλέ]ανδρος πλούσιος ἑταῖρο[ν]
[Θῆκεν ἐρημίῃ ἐν]αρίῃ ὑπὸ ψ[αμάθῳ]·
– ∪ ∪ ∪ ἀρούσαι – ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ∪ –
[τοὺς] τὸ δρεψάμενα [ἐναρὲς ἔχει με φίλα].

Digitized by Google

Etsi tertius versus adeo mutilatus est, ut certa ratione restitui nequeat, tamen totius carminis sententia ea esse videtur, adulescentem quendam eum peregre, fortasse in navigatione, decessisse, in praesentia quidem a sodalibus, qui una iter fecerant, in littore arenae sepultum esse, sed patrem certorem factum corpus illinc repetivisse et patriae humo reddidisse.

Coronta Acarnaniae commemoratur a Thucydide II, 102, 1, cuius ex narratione cum appareat, oppidum inter Stratum et Astacum situm fuisse, omnium maxime probabile est, parietinas, quae sunt prope vicos *Prodromo* et *Chrysovitze*, ipsius Corontaeorum oppidi esse (cf. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 367 sqq.; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 35). Civitatem sui iuris fuisse videmus ex titulo n. 517, 2, ubi scriba senatus Acarnanum est Ναύπις Βοΐδιον Κορωνα[ῖος]. Haec igitur est genuina ethnici forma, cuius loco Stephanus Byzantius a. v. fictitium Κορωνεὺς exhibet.

441 Ante domum privatam vici *Chrysovitza*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 182.

Π Ο Λ Ε Μ Ω Ν
Φ Α Σ Ε Ι Δ Α

Πολέμων | Φασηίδα.

IV.
STRATVS.

442 Tabula abenea a. 0,105, l. 0,185, c. 0,002. Litterae altae 0,006—0,006. In quatuor angulis foraminum clavis figendis destinata. Inventa tabula in ruderibus veteris Stratiorum oppidi ad eum templi angulum, qui spectat inter septentriones et orientem solem. Ed. A. Joubin *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 445 n. 1. Cf. quae de titulo exposuit F. Beckhel Hermae XXXI p. 318.

Δ Ο Ξ Ε Τ Α Ι Π Ρ Ο Λ Ι Τ Ω Ν Κ Τ Ρ Α Τ Ι
Ω Ν Α Υ Ε Ι Α Ι Τ Ω Ι Κ Α Λ Α Ι Α Τ Ω Ι Μ Φ
Γ Α Ρ Φ Ι Κ Α Ι Α Ρ Ι Ε Τ Ι Ω Ρ Υ Ι Τ Ω Ι Α Ν Υ Ε Ι
Α Κ Α Ι Κ Α Λ Α Ι Π Ο Ι Τ Ω Ι Α Ν Υ Ε Ι Α Ι Π Ρ
Ο Ξ Ε Ν Ι Α Ν Δ Ο Μ Ε Ν Κ Α Ι Π Ρ Ο Ν Ο
Μ Ι Α Ν Κ Α Ι Π Ρ Ο Π Ρ Α Ξ Ι Α Μ Α Υ Τ Ο Ι
Σ Κ Α Ι Γ Ρ Α Φ Ε Α Ι Π Ρ Ο Φ Ε Ν Υ Ο Ι Π Ρ Ο Σ
Τ Ο Σ Β Ι Σ Κ Ω Ν Τ Ε Ι Σ Κ Α Μ Β Ρ Ο Σ
Κ Α Ι Α Τ Φ Α Σ Ι Α Ν Β Ο Λ Α Ρ Χ Ο Σ Φ Σ Ε Σ Π Ρ
Ο Ρ Α Ρ Ο Σ Κ Ι Τ Υ Α Ο Η Ν Ι Ο Σ Β Ο Ι Τ Ι Α Σ

[Ἔδ]οξε τῆ πόλι τῶν Στρατίων, Αὐσίφ τῆ Καλλία τῆ Μεγαφα[ῖ καὶ Ἀριστίωνι τῶι Αὐσίφ]ι καὶ Καλλία τῶι Αὐσίφ κ[ἐξ]ενίσαι δόσιν καὶ προνομίαν καὶ προεδρίαν αὐτοῖ[ς καὶ γραφῆ]. πρόσταγμα· Ἡρ[ί]ππος, Β[ρ]ύτων, Τελέσαρχος· | καὶ ἀτέλειαν. Βούλαρχος δὲ Σ[ω]ξ[ί]δημος Ἀστυλοχιδᾶο τοῦ Φασηείδ.

Titulus insignis eum aliis rebus tum litteratura, quae numero quidem et significatione litterarum tota Ionica est praeter signa H pro aspirationis nota et Ε pro vocali ē productа usurpata; quod contra formae litterarum haud paucae (Α Δ Ρ Ε Ξ Μ Ν Ρ Φ) ex antiquiore illius regionis scriptura servatae sunt. Qua ex re iure meritoque colligas eo ipso tempore, quo Ionica scriptura Strati uti incipierent, haec exarata esse, id est initio quarti a. Chr. n. saeculi.

Sub finem primus editor legendum existimavit καὶ ἀτέλειαν Βούλαρχος ἐστ[ησε] (i. e. ἐίκεν). *agnoscebat* inde Φασηείδ, definite admodum, Βούλαρχος hic progrimm nomen, non magistratus aut municipalis vocabulum esse. Sed ita *agnoscebat* unius nominis reliquiae habendae essent, id quod omnium maxime improbabile est. Sed vel si Βούλαρχος ἐστ[ησ]ε[ν] [Π]ήρρου Στυλλου τοῦ Φασηίδ legamus, gravissimae restant offensiones. Nam ut taceam de mira inconstantia, qua additamenti quidem rogatur nomination perscribitur, principalia vero rogationis uectur non item, aoristus ἔστησεν plane inauditus est. Quem quod apud Homerum se legisse profitetur Joubinus, sine dubio imperativi ἔστησε illic haud infrequenter occurrentis memoria deceptus est. Quare mihi quidem dubium non est, quin illa καὶ ἀτέλειαν non additamentum separatim a quopiam rogatum et populi suffragiis probatum significent, sed mero lapicidae errore supra omissa et postea non suo loco adiecta sint. Reliqua vero temporis notatio eius, qui concilio praefuit, nomine expressam continent. Talia plerumque quidem decretis praemittuntur, sed parsim etiam subinguuntur, cuius rei in ipsa Stratiorum civitate alia habes exempla n. 443, 9. 445, 11. Verbum substantivum sane plerumque non additur; sed hoc antiquioris moris esse indicant tabulae arcaegineamum Minervae Poliadi ex sociorum tributio consecratarum C. I. A. I, 237, 26: Σοφοκλῆς Κλεανδίδηι ἐλλογιμώτατος ἦ[ι]; 240, 4: Αἰσχύλος Ἐλευσίνιος ἐλλογιμώτατος ἦ[ι]; 247, 2: ἐλλογιμώτατος ἦι Φιλίππωι Ἰκαριεύς. Quibus quid cogitari potest similius huius Stratiorum plebiscito? De forma Dorica ἔ nulla potest esse dubitatio; nam etsi vocalis ē prodiretur nullum praeterea hic occurrit exemplum, tamen eum H (vs. 10) spiritus aperi nota sit, illa non potest non eadem ac correpta nota Ε significata fuisse. Ne de nomine quidem bularchi mihi quicquam ambiguitatis restare videtur, siquidem litteram Στα, quae sane ne ipsa quidem alibi ei hac inscriptione occurrit, non rotundam sed quadratam fuisse ex litterae Φ (φ[ε]) formis iure meritoque colligitur. Nihil igitur peccatum est sive in incidendo sive in exscribendo, nisi quod in fine versus noni Ε pro Ι lectum est, simillimo errore ac versu 7 exeunte.

Haec omnia litteris consignata erant, priusquam edertur commentatio Bechtelii, e qua non sine gaudio intellexi, collegae serunonis Graeci peritissimo de posterorii enuntiati interpretatione saecum plane convenire; utrumque nostrum sua sponte in eam incidisse definite testari non inutile erit.

443 Lapis calcarius, a. 0,60, l. 0,27, c. 0,08, integer praeter dextrum latus, ubi dimidia fere pars perit, fractus in duas partes, quarum altera effossa est in angulo septentrionali et orientali templi inter rudera antiqui Stratiorum oppidi, altera in ara magna, quae fuit ante idem templum. Ed. A. Joubin *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 448 n. 2.

Ϟ
Ε Δ Ο Ξ Ε Τ Η Ι Β Ο Σ
Π Ε Δ Ι Ε Ι Ι Π Π Ο Κ Α
Σ Τ Ο Υ Γ Π Ρ Ο Σ Ε Ν Ο
Α Υ Τ Ο Ν Κ Α Ι Ε Γ Γ Ο Ν
Ω Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι Α Ν Γ Α Ν
Κ Α Ι Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α Ν
Σ Φ Α Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Κ Α
Λ Α Σ Σ Α Ν Κ Α Ι Α Υ Τ Ω
Ι Μ Ν Α Μ Ο Ν Ο Κ Α Υ Σ Ο
Τ Α Β Ο Υ Λ Α Ι Π Ι Φ Α Κ Ο Υ

Digitized by Google

ἔδοξε τῷ πλέθει τῶν Στρατίων· | Ἡσθι̃ Ἱπποκλείδει Εὐδοτί ἐπ Καρ-
φίττου· πρόξενόν τε νῦν Στρατίων | αὐτὸν καὶ ἐκγόνους, καὶ τὸν
ἀνατὸ ἀτέλειαν πάντων καὶ ἐστελίαν· | καὶ πολιτείαν [καὶ ἀτελίαν
καὶ ἀξφάλειαν καὶ ἀφορίαν τῶν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ αὐτῷ καὶ
χρήμασιν, ἐφ᾽ ὁμοίοις Λυτεῖ, γραμματέοντος] | τῷ βουλῷ Πεδίωνος.

Tituli n. 443—445 Attici sermonis usu insignes sunt, qui in reliquis duobus constanter servatur, cum hic sane fluctuetur (va. 1 τῇ; va. 10 τῷ βουλῷ). Quam dialectum non licet ad eam aetatem referri, qua omnino per omnes Graecise regiones communis illa sermonis forma ex Attica nata antiquus linguae discrimina expulerat. Namque cum n. 445, 3 iudicio sit, hanc decretis esse primogenam Stratiorum oppidum in Aetolorum potestatem pervenisse, id est ante annum 268 a. Chr. (cf. E. Oberhummer *Akarnanien* p. 145. 271), ne litteratura quidem tertio a. Chr. n. saeculo recentior esse potest. Illa vero aetate antiquum dialectum nondum exstinctam fuisse apud Acarnanes certum est. Restat igitur, ut sermonis unum ad eorum, qui peculiarem honore affecisbantur, patrias rectarumsi ex quibus unus (n. 444, 4) certe Euboeensis est, in alterum, si modo recte supplevi, idem cadere videtur (n. 443, 2); tertii (n. 445, 1) origo ignoratur.

Dativus (n. 443, 2) nullo modo iis enuntiati quod sequitur structurum quadrat. Quare hunc quasi quendam argumenti indicem existimo, quibus Atticis praecipue plebiscita laud raro praemittuntur (cf. Saturae H. Sauppio oblatae p. 56 not. 2).

---

444 Apud Ph. D. Muschum in vico *Suvorighi* sito prope parietinas Strati veteris. Ed. H. G. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 224 n. 2 (E. Oberhummer *Akarnanien* p. 269 n. 6).

ΕΟΙ
ΤΗΙΠΟΛΕΙΤΩΝΕ
ΝΑΡΙΣΤΙΠΡΟΝΑΡΙ
ΤΟΥΣΚΑΡΥΣΤΙΟΝ
ΝΟΝΕΙΝΑΙΚΑΙΕΥΕΡ
ΣΤΡΑΤΙΩΝΑΥΤΟΥ
ΟΝΟΥΣΚΑΙΕΔΩΚΑ
ΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩ
ΕΛΕΙΑΝΚΑΙΠΟΛΙ
ΙΣΕΓΓΥΤΗΣΙΓΚ

[Θ]εοί· | [Ἔ]δοξεν] τῷ πόλει τῶν Σ[τρατίω]ν, Ἀρίστωνον Ἀρ[ισ-
τ]ο̣κράτους Καρύστιον | [πρόξ]ενον εἶνα καὶ εὐεργέτην] Στρατίων αὐτὸ[ν]
κ[αὶ ἐκ]γόνους, καὶ εἶνα[ι] αὐτῷ ἀτέλειαν πάντω[ν καὶ ἐστ]ελίαν
καὶ πολ[ι]τείαν καὶ [γῆ]ς ἐγκτησιν κ[αὶ οἰκίαν ....]

Cf. quae adnotavi ad n. 443.

---

445 Apud Ph. D. Muschum in vico *Suvorighi* sito prope parietinas Strati veteris. Ed. H. G. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 223 n. 1.

ΝΡΡΟΞΕΝΟΝΕΙΝΑΙΤΩΝ
ΕΤΗΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΙ
ΚΑΡΝΑΝΙΑΣΕΝΟΡΟΙΑΙΙΙΙ
ΟΛΕΙΚΑΙΕΓΚΤΗΣΙΝΚΑ
ΙΑΣΚΑΙΑΤΕΛΕΙΑΝΚΑΙ
ΑΣΦΑΛΕΙΑΝΚΑΙΑΣΥΛΙΙΙ
ΚΑΙΧΡΗΜΑΣΙΚΑΙ
ΗΝΗΣΚΑΙΚΑΤΑ
ΑΝΤΟΝΓΑΝΤ
ΑΙΣΕΚΓΟΝΟΙΣ
ΒΝΟΣΦΟΙ
ΙΡΡΟΥ
ΙΝΟΝΤ

.....ν πρόξενον εἶνα τῶν | [πόλεων καὶ εὐεργέτην, καὶ πολιτεί-
α]ν[αι αὐτῷ τῆς Ἀκαρνανίας ἐν ἀσυλί]ᾳ [ἐν βουλεύσει ἐβλέπ, καὶ ἐγ-
κτησιν καὶ] | γῆς καὶ οἰκί[ας καὶ ἀτέλειαν καὶ] | [ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλί]αν τὸν καὶ αὐτῷ καὶ χρήμασι καὶ | [πάλλων ἔστε
καὶ αἰ]χ̣μὰς καὶ κατὰ | [γῆν καὶ κατὰ θάλατταν τὸν πάντα | χρόνα
καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις. | [γραμματεύοντος βουλῆς ...]μους Φιλτείσεος,
.....]ίσεως, [.....]ωνος.....

De aetate cf. quae adnotavi ad n. 443. Non Stratiorum, sed communis Acarnanum concilii hoc esse decretum apparet. Vs. 2 init. [Ἀκαρνά-
νων καὶ εὐεργέτην Lolling. Sane hoc exspectaveris; sed quum reliqua versus inter viginti sex et undetriginta litterarum numerus fluctuent, hic triginta quinque fuisse vix credibile existimaverim. Si ante de civitatibus Acarnaniae dictum fuisse sumemus, supplementum quod posui non improbabile videbitur.

---

446 Tabula lapidis calcarii, a. 0,27, l. 0,25, c. 0,10, fracta undique praeter latus sinistrum, inventa in antiquo Stratiorum oppido in eo angulo templi, qui spectat inter septentriones et orientem solem. Ed. A. Joubin *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 449 n. 3.

ΙΣΤ
ΣΟΙΤΑ
ΡΣΙΑΣΜΥΣΙ
ΦΙΑΛΙΑΣΤΗΑΑ
ΜΝΑΣΕΙΑΣΔΑΜΟΚ
ΣΙΜΟΣΡΕΤΑΛΟΥΡΔ
ΘΕΟΚΛΗΣΘΕΞΝΟΣΔ
ΤΕΙΣΑΝΔΡΟΣΜΕΝΕΚΡ
ΘΥΙΣΝΙΔΑΣΗΡΑΚΛΕΟ
ΛΕΣΝΡΕΡΙΚΛΕΟΣΔ
ΦΡΥΝΩΝΡΕΡΙΚΛΕΟΣ
ΣΙΜΑΙΘΟΣΡΕΡΙΚΛΕ
ΞΕΝΝΥΣΙΡΩΝΟΣΔ
ΘΡΑΣ·ΜΑΧΟΣΦΙΛΟ
ΝΕΑΙΘΟΣΦΙΛΟΞΕΝΟ
ΝΙΟΡΟΣΦΙΛΟΞΕΝΟ

.....ς Τ.....
...τοῖτ[ς .....]
.φάνι Μοτ[.....]
Φιλλίας Τελαθ[ήνιος ...]
Μνασείας Δαμοκ.....
Σίμος Ἐρετ(ρ)ᾶ Λουρ(ι)Δ
Θεόκλης Θέξ(ε)νος Δ
Τεί̣σανδρος Μενεκ[ράτους ....]
Θυΐσνις Δᾶς Ἡρακλε[ώτης ....]
Λέων Περμ̣ι̣λέο Δ
Φρύνων Περμ̣ι̣λέο ...
Σίμωθος Περμ̣ι̣λέο ...]
Ξέν[ι]ς Ξέν̣ο̣ς Δ
Θρασ[υμαχος Φιλ]ξίνου ...]
Νίκ̣ω̣θος Φιλ̣ξ̣ί̣ν̣ο̣υ̣ ...]
.νικος Φιλξίνου ...]
[..... ...]φο[ί]ου ....].

Laterculus pecuniarum a civibus munificentia in aedificationem aliudve nescio quod opus collatarum, exaratus ut quidem videtur tertio a. Chr. n. saeculo.

Digitized by Google

447. 448 Magnus lapis, qui partem arae effecisse videtur ante templum effossum Strati Acarnaniae. Ed. A. Joubin *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 451 n. 4.

(447)

```
                    Υ
                   ΠΡ
        ΠΕΔΟΤ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΟΥ
   ΣΤΡΑΤΙΟΣΤ ΙΙΕΠ Μ
   ΕΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΥΝΟΣ ΣΤΟ
   ΟΣΦΡΥΓΑΤΙΜΑΣΑΡΓΜΡΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩ
   ΩΝΑΕΣΤΩΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝ
   Ω ΚΡΑΤΗΣΣΩΤΕΛΕΟΣΣΤΡΑΤΙΟΣ
   ΤΑΝΩΝΑΝΦΥΛΑΣΣΟΝΤΙΣΩΤΕΛΗΣ
   ΣΩΚΡΑΤΕΟΣΣΩΤΑΚΟΣΙΩΤΕ ΣΤΡΑ
   ΤΙΟΙΜΑΡΤΥΡΟΙΣΩΣΑΝΔΡΟΣ ΑΙΙΩΝΟΣ
   ΗΓΗΝΗΤΟΣΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
   ΙΟΣΞΕΝΩΝΟΣΠΟΛΥΞΕΙΝΟΣΛΟΧΑΓΟΥ
   ΓΟΜΑΧΟΣΑΛΦΙΟΥΑΝ Ο ΑΝΤΙ
```

(448)

```
                    Γ
                   ΟΝΟΜΑ
                   Ε ΑΑ
                   ΟΣ
                   Ν
   ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΕΜΗΠΑΡΑΜ ΑΤΕ
   ΛΗΣΑΩΝΑ ΤΩ ΚΑΤΑΤΟΝ
   ΝΟΜΟΝΣ
```

447 [.....] αἰνέϊδε[ι] Διονύσεος .....ον | Σερράτεος
[τῷ δ]ὲ δὶν ἐπ' [Πλευθερίῃ σώῃμ]α | ἰοὐβρῆϊον, ᾧ ὄνομα Ἴνεξ.....ε, τὸ | [γῆ]ρος Φρύγη, τιμὴν ἀργ(υρίου) μ(υρίας). σαφηνιστέον | δὲ [κα]μὰ Διονύσου ἐνέτ[ει] καὶ ζῷ Διονύσου· αἱ δὲ μὴ σαφηνίσται, ἀτελὲς ἀ ὠνὴ ἔσται.
[Διζδωσιν]ῃ κατὰ τὸν νόμον | [Σ]ωσφόρος Σωτήλεος Σερράτεος, | τὸν αὐτὸν φυλάσσοντα Σωτήλεα | Σωκράτεος, Σίτταιος Σωτή[ω] Στρέϊτιος. μάρτυρες· Σώσανδρος [Σωτ]ήμους, | ..έγνητος Λίσχρίωνος, Ἀπολλώνιος, | ...ιος Ξένωνος, Πολύξεινος Ασχήγου, | ...τάμενος Λυφφίου, Ἀλ[τήγεν]ε[ι] Ἀντι.....

448 [.....] ἀνέϊθετο Διονύσεος .....ον Σερράτεος τῷ Διὶ ἐπ' Ἐλευθερίῃ τῶμ[α] [ἰοὐβρῆϊον ᾧ] ὄνομα [..τ....., τὸ γένος ....., τιμὴν ἀρ]γ(υρίου) ..... σαφηνιστέον [δὲ] | .τ..... καμὰ Διονύσου ἐνε πα ζῷ | Διονύσου· εἰ δὲ μὴ σαφηνίσται, ἀτελὲς ἀ ὠνὴ [ἔσ]ται. [Διζδωσιν]ῃ κατὰ τὸν | νόμον Σ[ω]τήλεος Σωκράτεος Σερράτεος .....].

Hae litterae dnorum servorum ab eodem domino Dionysio Stratio manumissorum secundi a. Chr. n. saeculi esse videntur.

---

449 Lapis sepulcralis, in vico *Lapetu* sito prope rudera Strati veteris. Edd. Lenke *Travels in Northern Greece* I tab. I n. 2 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1794); Leb as *Inscr.* II, 1038); L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 64 (P. Caner Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 172 n. 244; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 244 n. 1 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1381).

```
Δ Ι Κ Κ Ω
Λ Α Μ Π Ω Ν Ο Σ
```

Δικκὼ | Λάμπωνος.

---

450 Strati Acarnaniae (*Surovigdi*). Ex Doubleti apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632.

```
Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Ο Υ
```

Ἡρακλείου.

---

451 Strati (*Surovigdi*) in domo privata. Ex Colnaghii apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 3; L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 63 (ex hoc A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 244 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1382).

Colnaghii exemplum:	*Heuzeyi exemplum:*
ΣΑΤΙ	ΣΑΡΠ
ΚΛΕΑΝ	ΚΛΕΑΝ
ΣΩΙΣΙΑΑΑ	ΣΩΣΙΛΑ
ΑΝΘΙΑ	ΑΝΘΙΑ

Σωτ[ηλεῦ], | Κλέ[ωνος], | Σώσ[α]. | Ἀνθία.

Quum versus tertius Heuzeyi apographum Colnaghiano aliquanto accuratius esse indicet, etiam in primo restituendo cum Fickio, qui sane Colnaghii exemplum omnino ignorabat, Heuzeyum sequi malui. Utrum nominativi an, ut Fickio placuit, genetivi restituendi sint, in medio relinquendum est. Versu quarto Ἀνθί[ας] Fick, non improbabiliter, si genetivus fuisse statuas.

---

452. 453 Lapis magnus quadrangulus ab omnibus partibus integer, ornatus margine prominente a parte sinistra et a superiore. Nunc est ante domum Pangin cuiusdam in vico *Oktia*, sito semihorae spatio a parietinis Strati antiquae; incolae eum ex ruderibus templi alicuius in vicinia siti allatum dicebant. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 182.

(452) ΑΕ·
ΜΖ·ΚΟ ΦΑΒΙΟΣ (453)
Ε Υ

Apparet a sinistra (n. 452) duorum hominum epitaphium fuisse, ex quibus nihil superest nisi aetatum designationes [ἐτῶν] λϛ' et [ἐτῶν] μϛ', a dextra (n. 453) viri titulum sepulcralem Κό(ωνος) Φάβιος ..... | ἐν[ὼν ..].

Digitized by Google

V.

PHOETIAE.

454 In ruderibus Phoetiarum (*Foria*). Edd. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 65 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1401); G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 182.

Α Ι Θ Ρ Ι Α Σ
⁻ΑΣΧΡΗΣΤΑΣ

Αἰθρίας | τῆς χρηστῆς.
Fickii coniectura, qui Ἀβελῆος emendandum opinabatur, Cousini apographo refutata est.

VI.

ALYZIA.

455 Marmor inventum Alyziae (*Kandila*) in horto. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 143 n. 7.

ΚΑΕΩΝΜΕΝΕΤΟΑΝΕΘΗΚΕ
ΑΡΤΕΜΙΔΙΕΥ *ligatae*

Κλέων Μενέτου ἀνέθηκε | Ἀρτέμιδι εὐχήν.
Titulum quarti a. Chr. n. saeculi esse indicat Ο pro ΟΥ in genetivi terminatione scriptum (vs. 1). Versu secundo supplementum non plane certum est, quia etiam cognomen deae ibi fuisse potest.

456 Basis marmoris nigri, inaedificata Alyziae (*Kandila*) in muro domus. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso edd. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 143 n. 8; L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 77, cf. p. 410 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1400).

Υ Γ Ι Ε Ι Α Ι
Ι Π Π Ο Ν Ι Κ Α
Μ Ε Ν Ν Ε Ι Α Σ

Ὑγιείαι | Ἱππονίκα | Μενν[ί]ας.
Mennesam Alyzeum habes n. 459, 2; neque enim inter nomina Μενέας et Μενείας ullum intercedit discrimen nisi scripturae. Probabile est hic duos haberi homines dedicantes, Hipponicam mulierem et Mennean virum; sed fieri etiam potest, ut donum deo ab una Hipponica oblatum sit, Μενείας vero genetivus sit (cf. n. 423, 3. 484, 4. 521, 1) paternam originem significans.

457 Alyziae (*Kandila*) 'in un ingolo'. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 143 n. 9.

Α Λ Υ Ζ Ε Ι Ω Ν

Ἀλυζείων.

458—461 Stelae duae inaedificatae Alyziae (*Kandila*) in ecclesia ab utraque parte portae. Edd. W. Henzen ex Colnaghii apographo a Newtono misso *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 143 n. 10; plenius et accuratius L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 492 n. 79 (antiquiores titulos n. 458 et 459 repetivit A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1403).

(458) Α Ν Α Σ Σ Α
Ο Ν Τ Ε Ο Σ

(460) † ΥΠΕΡΕΥΧΙC..Ε.ΘΕΡΙ
C..ΥΑΝΑΓ . . . .

Α Ρ Ι Σ Τ Ο Μ Ε Ν Η Σ (459)
Μ Ε Ν Ν Ε Α

† ΚΑΙΥΠΕΡΩΝΗΜΗCΤΗCΓΥΝ . . . . (461)
ΑΤΤΟΤΑΓΑΠΗC

458 [Ἀ]γάσσ̣τα | [Ἀ]ντ̣ιας.
459 Ἀριστομένης | Μενέα.
460 † Ὑπὲ̣ρ εὐχ̣[ῆ]ς [Ἐ]π̣[ι]στ̣ρ̣[α]φ̣ὴν ἀναγ[ράψαντος].
461 † Καὶ ὑπὲρ μνήμης τῆς γ̣υ̣[ναικὸς] | αὐτοῦ Ἀγάπης.

Antiquiores tituli (n. 458. 459) secundi aut primi a. Chr. n. saeculi esse videntur, recentiores (n. 460. 461) Christianorum hominum vix ante quartum p. Chr. n. saeculum incisi sunt.

Digitized by Google

De loco, ubi hic lapis et n. 462 exstent, error natus est ex Heuzeyi lemmate. Etenim E. Oberhummer (*Akarnanien* p. 305 f. 308 f. 317 f. 318 n. 2204. 3244) haec monumenta Astaco vindicat, eademque videtur Fichli opinio esse. Ac sane Heuzeyi verba '*au même endroit*' (n. 79. 80) per se rectius referuntur ad proximum titulum n. 78 '*dans la vallée de Dragomesti* (*Astacos*)', quam ad superiorem n. 77 '*à Kandila* (*Alyzia*)'. Sed hanc lievem editoris negligentiam esse intelleges, si ipsam Acarnaniae descriptionem evolveris, ubi p. 410 hos lapides in ecclesia vici *Kandila* esse definite testatur Heuzeyus.

Nomina tituli n. 458 cum integra esse sumpsisset Heuzey (*Ἀνατυπ. Ὀφειλ.*), hanc opinionem iure improbasse supplevit Fickius.

462 Alyziae (*Kandila*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 402 n. 80 (A. Fick sp. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 8 et sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1404).

ϟ ΡΥΝΙΧ . .
ΑΛΕΞ . . .

Φρύνιχ[*ος*] | *Ἀλεξ*[*ά*]*νδρου*.
De origine v. quae adnotavi ad n. 458—461.

463 In vico *Kandila*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181.

ΓΕΜΕΛΛΑΕΤ
ΧΑΙΡΕ ΕΥ
ΠΩΛΛΙΩΝΕΤΣ
ΧΑΙΡΕ

Γεμελλα ἑτ[*αῖρ*] *χαῖρε*.
Πωλλίων ἑτ[*αῖρ*] | *χαῖρε*.

VII.
PALAERVS ET VICINIA.

464 Palaeri (*Kekrapula*) in tabula grandi. Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 72 (P. Cauer Delectus inscr. Graec. ed. 2 p. 172 n. 243; A. Fick sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1395).

ΑΟΑΝΑ.
ΔΙΟ<

Δ[*ι*]*όσαντος*, | *Διός*.

465 '*Myrtunte*'. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1039.

ΛΩΤΑϟΙΑΔΑΣ

[*Δώ*] *Ταφιάδας* [*ἀνέθηκε*].

Emendare et suppiere conatus sum; quam facili errore ΔΙΙ in ΑΩ abire potuerit, sponte patet. *Ταφιάδας* vero nomen derivatur a *Τάφιος*, quod ut nomia ethnica in nomen proprium abire potuit ac potissimum quidem in Acarnania, cuius antiquissimi incolae Taphii perhibebantur. Quod contra nomen *Λεπαξιάδας*, quod hic agnoscere sibi videtur Oberhummer *Akarnanien* p. 319, nullam habet probabilem explicationem. Inter titulos Palaeri et vicinitas hanc propterea recepi, quia Μυρτοῦς quidem oppidum in Acarnania nullum fuit, sed iuxta ipsas Palaeri parietinas lacus, qui vocabatur *Μυρτούντιον* (Strabo X, 2, 21 p. 459; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 19. 286).

466 Palaeri (*Kekrapula*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 75 (A. Fick sp. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 3 et sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1398).

. ΘΑΝΑΛ . . .

[*Ἀ*]*θαν*[*ᾶς*].

Utrum nominativus an genetivus restituendus sit non liquet, nam uterque casus in titulis sepulcralibus, qui Palaeri (*Kekrapula*) et Sollii (*Zavarda*) inventi sunt, satis frequens est. Atque illos quidem qui genetivum habent (n. 467—469. 473—480), antiquiores esse quam qui nominativo (n. 470. 471. 481. 482) aut vocativo (n. 472) utantur, consentaneum est, quia hic usus recentiore tempore usquequaque pervulgatus erat, quam secundus casus ubicumque nominn aliquando in usu fuit, prioris aetatis sit. Sane litterarum ductus nullam habent insignem discrepantiam, qua hoc temporum discrimen confirmetur.

467 Palaeri (*Kekrapula*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 73 (A. Fick sp. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 1 et sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1396).

ΔΙΚΑΙΑΣ

Δικαίας.

468 Cippus sepulcralis; litterae non incisae, sed anaglypho expressae. In ecclesia quadam deserta vici *Kekrapula*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 2.

. ΙΟΝΥΣΙΟΥ

[*Δ*]*ιονυσίου*.

469 In ecclesia quadam deserta vici *Kekrapula*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 1.

ΦΑΙΝΑΙΕΤΑΣ

Φαιν[*ε*]*έτας*.

470 Palaeri (*Kekrapula*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 76 (A. Fick sp. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 4 et sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1399).

ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΑ

Κριτοβούλα.

Digitized by Google

471 Paleri (*Kokropula*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 u. 74 (A. Fick ap. Bezzeberger *Beiträge* VII p. 246 u. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1397).

ΚΛΕΥΜΕΙΙ . Η
. ΤΙΑΡ Ο Ν Ο .

Κλευμεί[τ]η[ς] Σ[τ]ιπωνο[ς].

---

472 Lapis inventus in vico *Kokropula*, translatus in vicum *Zaverda*, ubi exstat in horreo Georgii Karpusis. Ex G. Doubleti apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632.

ΧΥΤΡΙΧΑΙΡΕ

Χυτρὶ χαῖρε.

---

473 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 3.

ΑΞΙΟΧΟΥ

Ἀξιόχου.

Lapides n. 473—482 inventi sunt in vico *Zaverda*, sito illo quidem ad ipsum litus maris infra antiquum Palaeremum oppidum (*Kokropula*). Ium Thucydides II, 30, 1 in narratione de rebus aestate a. 431 a. Chr. gestis haec habet: *οἱ δ' ἐν ταῖς ἴσαις ναυσὶ τὰς Ἀθηναίας ἐν ὀσῳ περὶ Πελοπόννησον Σόλλιόν τε Κηφαλλῆνα πόλισμα αἱροῦσι καὶ παραβάλλονται Πελαγοῦσιν Ἀκαρνᾶσιν μόνοις τῶν γῆς ταύτης οὐκ ὄντας, καὶ Λύκευόν τε.* Neque vero nosquam Sollium reddidam esse Corinthiis probabile est cum propter querellas Corinthiorum, de quibus in anni 421 a. Chr. memoria loquitur Thucydides V, 30, 2 (*Κορίνθιοι δὲ παρόντων σφίσι τῶν στασιωτῶν — ἀντέλεγον τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἃ μὲν ὠδικοῦντο, τὰ δοκοῦντες ὀσιώτατα, ἢν αὖτε Σόλλιον αφίσιν ἀπολαβεῖν καφ' Ἀθηναίων αὖτε Λησιτέλειον, εἰ νέ τι ἄλλο ἐπὶ ἑκάτερα Πελοποννησίοις, κρατοῦσιν δὲ πανοικησίαν τοὺς ἐκ Ποτειδαίας μὴ ἀγαθὸν εἶναι*), tum quia post Thucydidem nusquam eius oppidi mentio fit. Quae quum ita sint, haud inepte reliquias in proxima Paleri vicinia prope vicum *Zaverda* repertas Sollio vindicaverunt K. Bursian *Geographie von Griechenland* I p. 115 et H. G. Lolling apud I. de Müller *Handbuch der Alterthumswissenschaft* III p. 140. Quod contra L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 396 sqq. et K. Oberhummer *Akarnanien* p. 31. 36 sq. parietinas castelli sitas prope Palaeram ab occidentali et meridionali parte inxta vicum *Plagia* in columine angusti et praerupti collis saxosi, Sollii esse existimaverunt. Sed mihi quidem Bursiani et Lollingii opinio praeferenda videtur, maxime propter Thucydidis locum III, 95, 1: *παρέβαλον τὸν ἐς Σόλλιον.* Nam cum in eis, quae deinceps narrantur rebus nullae sint Sollii partes, nulla alia cogitari potest oppidoli commemorandi causa, nisi ut ipse locus, quo naves appulerunt, definiretur. Maritimum igitur erat oppidum, quo Palaerenses sibi tradito sine dubio portu (*ἐπωνίᾳ*) obtinebant. Atqui illae de quibus Heuzeyus et Oberhummerus cogitaverunt reliquiae castelli aut oppiduli mediterraneae sunt non minus quam ipsa Palaerensium urbs. Quod Oberhummerus dicit, inter Thyrrheum (*Hagios Vasilios*) et eum, de quo nunc disputamus, locum sequis intervallis distantes complurium castrorum reliquias exstare, id siquid video neuti, quam sufficit ad demonstrandum, portum prope hodiernum vicum *Zaverda* situm antiquitus Thyrrheorum potius quam Palaerensium fuisse.

---

474 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 4.

ΕΥΦΡΟΝΟΣ

Εὐφρονος.

475 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 7.

ΚΡΕΟΜΑΧΑΣ

Κρεομάχας.

Hoc nomen etsi permirum est, tamen non putaverim ab editore male lectum esse. Etenim ex similimo Κλεομάχα hoc natum videtur non transscribentis errore, siquidem P et A litterae ne leviusimam quidem similitudinem habent, sed pronuntiatione, qua has consonas perfrequenter apud omnium regionum homines Graecos permutatas esse nemo fere ignorat.

---

476 Lapis a dextra parte gypso oblitus, ut nunc tres postremae litterae legi nequeant. Litterae non ineisae, sed anaglypho expressae. In domo Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 9.

ΛΑΜΙΑ[ΔΟΣ]

Tres postremas litteras Cousino indicavit dominus illius domus, qui eas exscripserat, priusquam gypso occultarentur.

Λαμιάδος.

---

477 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 5.

ΜΥΡΜΙΔΟΝΟΣ

Μυρμιδόνος.

---

478 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 8.

. ΕΝΑΡΧΙΔΟ .

[Σ]εναρχίδο[ς].

---

479 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 6.

ΞΕΝΟΤΙΜΟΥ

Ξενοτίμου.

---

480 In vico *Zaverda* in domo, cuius dominus est Demetrius Konduzis. Ex G. Doubleti apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632.

ΣΕΝΩΝΟΣ

[Σ]ένωνος.

---

481 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 1.

. ΚΤΙΑΣΧΑΙΡΕ

[Λ]κτιὰς χαῖρε.

---

482 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 2.

ΡΟΑΥΣΕΝΑ

Βοϊλυξένα.

Digitized by Google

VIII.
THYRRHEVM.

483 In vico *Hagios Vasilios* apud Georgium Kyriakum. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 165 n. 1 (P. Viereck Sermo Graecus p. 45 n. XXII); E. Oberhummer *Akarnanien* p. 197).

Σ Υ Μ Μ Α Χ Ι Α Π Ο Τ Ι Ρ Ω Μ Α Ι Ο Υ Σ
Ε Π Ι Υ Π Α Τ Ω Ν Γ Α Ι Ο Υ Κ Ο Ι Λ Ι Ο Υ Κ Α Λ Δ Ο Υ Γ Α Ι Ο Υ Υ Ι Ο Υ
. Ε Υ Κ Ι Ο Υ Δ Ο Μ Ε Τ Ι Ο Υ Γ Ν Α Ι Ο Υ Α Ι Ν Ο Β Α Ρ Β Ο Υ Σ Τ Ρ Α Τ Η
. . Υ Ν Τ Ο Σ Κ Α Τ Α Π Ο Λ Ι Ν Γ Α Ι Ο Υ Σ Ε Ξ Ε Ν Τ Ι Ο Υ Γ Α Ι Ο Υ Υ Ι Ο Υ
. . . . Ε Τ Ω Ν Σ Ε Ν Ω Ν Α Ε Υ Κ Ι Ο Υ Γ Ε Λ Α Ι Ο Υ Λ Ε Υ Κ Ι Ο Υ Υ Ι Ο Υ Π Ι Ν Α Σ
. . . . Α Χ Ι Α Σ Α Ν Ε Τ Ε Θ Η Κ Α Τ Α Σ Υ Γ Κ Λ Η Τ Ο Υ Δ Ο Γ Μ Α
. . . . . Υ Σ Α Ν Τ Ω Ν Δ Ω Ρ Ο Θ Ε Ο Υ Τ Ο Υ Ι Α Σ Ο Ν Ο Σ
. . . . . Τ Ο Υ Μ Ε Ν Α Ν Δ Ρ Ο Υ # Τ Ω Δ Η Μ Ω
' Ω Ν . . ' Ι Τ Ω Δ Η Μ Ω Ι Τ Ω Υ Ρ Ρ Ε '. .

Συμπεψία τοῦ Ῥωμαίου.
Ἐπὶ ὑπάτων Γαΐου Κοιλίου Καλδου Γαΐου υἱοῦ, | [Α]ὐτοκράτορος Δομετίου Γνναίου (υἱοῦ) Αἰνοβαρβου, στρατη[γ]οῦντος κατὰ πόλιν Γαΐου Ἰουλίου Λευκίου Γαΐου υἱοῦ, | [ἐπὶ δὲ] τῶν ἔξωθεν Λευκίου Γελλίου Λευκίου υἱοῦ, πάσῃ τ[ε] | [συμπ]ρήξῃ ἀναπέδη κατὰ συγκλητικὸν δόγμα, | [πρεσβε]υσάντων Δικρα- | δίου τοῦ Ἰάσονος | [καὶ Μενάνδρου] τοῦ Μενάνδρου· Τῷ δήμῳ | [τῷ Ῥωμαίων ἐκ]ὶ τῷ δήμῳ τῷ Θυρρείων | αἰῶνα καὶ φιλίαν καὶ συμμαχίαν ἔστω .....].

C. Coelius C. f. Caldus L. Domitius Cn. f. Ahenobarbus consules fuerunt anno 94 a. Chr. Ex ducibus praetoribus urbanus C. Sentius manifesto idem est, qui paucis post annis Macedoniam proviciam administravit ingeniosque Thracum impetum, cum primo male adversus eos pugnasset (Liv. perioch. 70), tandem feliciter repressit (Oration 5, 18, 30; Cic. in Pison. 34, 84); L. Gellium praetorem inter peregrinos patrem existimo consulis a. 72 a. Chr., svum consulis a. 36 a. Chr. Neque enim ulla ex parte probabile est, eundem hominem, qui a. 94 a. Chr. praetura functus sit, viginti duobus demum annis post ad consulatum perrexisse. Sane sic nullo modo teneri potest Drumanni opinio, qui ad Ignium consulem anni 72 a. Chr. retrulit, quae apud Ciceronem Brut 27, 105 de L. Gellio C. Carbonis in consulatu (a. 120 a. Chr.) contubernali legantur; sed ea per se propter temporum rationes omnium maxime improbabilis est; immo ille Carbonis contubernalis sine dubio praetor peregrinus huius tituli est. Memorabilis est scriptura Αἰνόβαρβος, similliima ea quidem illius quae in titulo Oropio paucis modo annis recentiore I, 413, 24 legitur Αἰνόβολος. Qui concentus sum demonstret, iam primo a. Chr. n. saeculo ineunte duas vocales initiales in unam syllabam coaluisse, sponte patet ad antiquitatis affectationem referendam esse formam Ἀνοβάρβου in titulis aetatis imperatorias (C. I. A. III, 581, 2. 604, 4). Μένανδρος Μενάνδρου est in titulo n. 486, 9, qui huic aetate suppar videtur. Neque tamen supplementum versus octavi pro certo venditare volo.

484 Naupacto tributi Lebas, qui edidit *Inscr.* II, 1022 (E. Oberhummer *Akarnanien* p. 270 n. 7).

Δ Ι Ω Ν Ο Υ Σ Ε Ι
Τ Α Κ Ε Π Ο Λ Ι Ο Κ Τ Α Ν Θ Φ Τ Ρ Ρ Ε Ι Δ Ν Κ Α Δ Ε Ο Φ Α
Ρ Η Τ Ο Τ Χ Α Ο Ν Α Π Ε Υ Κ Ε Κ Τ Ο Ν Ε Ω Τ Ι
Ε Ν Ι Α Σ Κ Α Κ Κ Θ Π Α Ι Ο Ν Α Π Τ Ο Φ Τ Κ Α Ι Ε Γ Γ Ο
Κ Α Μ Α Τ Α Ρ Α Ν Τ Α Ε Ι Μ Ε Ν Δ Ε Α Π Τ Ο Ι Κ
Α Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Α Κ Υ Λ Ι Α Ν Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Κ Α Ι Χ Ρ
Λ Ι Κ Α Τ Α Γ . . . . . Α Λ Α Κ Κ Α Ν
Κ Ε Ι Α Ν

. . . . .δῶν, [. . . . . πρεξ]ένο[ι] εἶ[ναι] | τᾶς πόλιος τῶν Θυρρέων Κλεόφαντα Ἀγαθ[ί]ωνος Χάονα Πτωσστῶν, Σώτιμον Σ[ω]σίου Καστρωσίων, | σύνγονα καὶ ἔγγονον αὐτῶ ἅπαντα. εἶναι δὲ αὐτοῖς [καὶ ἀτε]λῆ[λυτο καὶ ἀτυλία καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖ]ς ἐκγόνοις | κ[αὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θά]λασσαν | . . . . . κεων . . . .

De aetate tituli recte iudicasse videtur Oberhummer, qui eum tertio a. Chr. n. saeculo tribuit. Naupacti lapidem inventum esse cave crediderls Lebasio; immo is hic similem errorem commisisse videtur atque in titulo n. 364, cuius de origine Lollingii testimonio plane constat. Deorum primorum versuum fines supplevit R. Schoellius apud Oberhummerum. Versum tertium sic distinxit Oberhummer: [Ἀγα]θοῦ Χάονα, Πτωσστῶν Σατ[ωσε], id quod ipsum per se spectatum probabilitas indicaverit. Sed quid tum faciemus initio versus quarti, inter quod et finem superiorem 4—6 litterae modo intercidisse reliqui versus docent? Quare mihi Χάονα Πτωσστῶν sic coniungere, ut posteriore nomine pagum aut patrem Chaonum gentis significari sumerem (cf. Κρὶς Αἰτίτας, Θεσπιὰς Σκοτουσσαῖος et similia), id quod eo minus debet improbabile iudicari, quia nomina gentium in -τᾶς cadentium in Epiro finitimisque regionibus omnium maxime frequentia sint, aliena illa quidem a reliquis omnibus Graeciae partibus ut easdem Boeotorum nomen, quorum de origine fortasse hinc coniecturam capere licet. Neque sententiae mese obstat, quod Peucestorum nomen nunquam praeterea legitur; nam multa sunt eiusdem generis ethnica Epiratorum, quae plane ignoraremus, nisi fortuito in inscriptionibus Dodonaeis inventa essent, veluti Δωττῖος, Κλεθωνεῖς, Ὑγχεστιεῖς, Φοιναιεῖς (v. indicem). Neque a veri specie abhorret, Πτωσστῶν nomen Macedonicum notissimum nihil esse nisi huius ethnici formam leviter deflexam. Versu 4 non possum non agnoscere genetivi formam a nominativo non discrepantem, quam habes n. 521, 1 sc fortasse etiam n. 423, 2. 466, 2. Versus 5 init., quod Oberhummerus non expedivit, supplevi collata formula in hoc decretorum genere apud Acarnanas non inusitata (sic) τὸν αὐτὸν χρόνον cf. n. 448, 9. 516, 12. 517, 4.

Digitized by Google

485 Tabula (*a*) lapidis duri, a. 0,37, l. 0,52, c. 0,10, integra a superiore et a sinistra parte, a dualbus reliquis mutila, utrinque inscripta, inventa in loco qui vocatur Τσούρι intra antiquum oppidum Thyrrheum in fundo Ioannis Tsampi, translata in vicum *Hagios Vasilios*, ubi exstat in impluvio Themistoclis Strati. Exscripsit Constantinus Samius, addito fragmento δ, quod ad utram lapidis plasticem pertineat, in medio relinquendum est. Huius epographo eius est Andreas N. Skias, qui fragmentum δ non iam vidit, sed lapidis a utramque partem ipse denuo exscripsit et omnia edidit 'Εφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 29 n. 1. Cf. quae adnotavit A. N. Skias ibid. p. 176.

a

A

ΧΩΡΟΙΕΡΩΑΛΗΘΕΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΟ
ΤΟΝΔΕΜΗΚΑΤΑΒΑΛΟΝΤΑΗΜΙΟ
ΔΡΥΜΩΙΟΦΙΛΟΜΗΛΟΥΓΕΝΟΜΕ
ΤΑΝΜΑΚΡΑΝΚΑΙΕΙΣΤΑΝΕ
ΔΡΥΝΤΟΝΠΟΤΙΤΑΙΟΔΩΙ
ΛΥΡΟΛΑΟΥΤΑΕΡΓΙΑΟΙΡ
ΡΕΝΤΕΕΤΕΩΝΑΡΥ
ΚΑΙΑΔΡΑΙΝΕΤΟ
ΛΑΡΙΑΔΙ

B

Ἰ[ε]ΑΛΡΓΙΛΟΣΜΝΑΣΙΠΛΕΘΡΟΝΕΑΝΤΑΙ
ΥΚΑΙΟΙΣΤΡΑΤΑΓΟΙΕΤΕΟΜΑ///

ΥΝΕΥΔΟΚΟΥΝΤΩΝΥΠΕΡΤΑΜ
ΟΥΚΑΙΣΥΜΠΡΟΒΟΥΛΩΝΚΑΙΤΩΝ
ΙΤΩΝΕΥΚΡΑΤΕΟΣΛΥΚΙΣΚΟΥ
ΛΕΤΥΟΣΑΡΙΣΤΑΣΑΛΚΕΤΑ
ΟΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣΛΥΚΙΣΚΟΥΑ
Α ΜΟΝΟΣΜΝΑΣΙΚΡΑ

b

ΜΑΤΑ
ΚΑΙΕΥΑ
ΧΩΡΗΣ
ΜΑΧΟ

Χώρι[ς ἐπιλαβόν· Ἀριστοκράτευς . . . . .] | τὸν δὲ μὴ κατιαλλάσσοντα ἁμίλλων ἀφέλλο τὸν τεαῦτ· σπρὸν ἐ τυτὶ τρῖ | δρυμώ, ἐ Φιλομήλου τριπιμήνον . . . . . παρὰ τὸν πλευρόν] | τὸν μεταξὺ καὶ εἰς τὸν τ . . . . .]ἄξῖν τὸν αὐτὶ τῷ ἐξῷ . . . . . | Λυφελίου τὰ ἐπίλοιπα . . . .] | πάντι ἔτέων ἄρι . . . . . | καὶ Ἀδραινέτου . . . . . | Λαπιαστιῶν . . . . [. . . . .]τῆι ἀρχαῖαι μισῆι πλέθρων, ἐὼν τοπί[. . . . .]. . . ἀφ' καὶ οἱ στρατηγοὶ Ἐτεοκλῆχρ[. . . . .] . . . . ἠμυνδιωκόντων τότε τὰν [πόλ]ιν . . . . . προβολὴν καὶ συναχρεῖολλαν καὶ τὰν [. . . . . .ήτων Ελαφίτεος, Αναύτιος, [. . . . .], Λίτυος, Ἀρίστιος, Ἀλκίτα, [. . . . .], ... ος, Ἀρίστωνος, Λυσίτιος, Ἀ[. . . . .], Φιλίσκους, Μενεκράτους, ...].

Titulus de agris Calliceratis cuiusdam, cuius res familiaris publicata fuisse videtur, venum datis, tertio a. Chr. n. saeculo lapidi incisus. Etsi in maiore tabulae parte (*a*) nonnullis locis paullo plura supplere mihi licuit quam editori Graeco (*A*, l. 1—4. *B*, l. 1. 15), tamen in summa rei non multum incrarunt, siquidem nunquam integrum enuntiatum restituere possumus. Minoris fragmenti (*b*) scriptura tam mutila est, ut supplendi conatu alutinere satius sit.

486 Stela sesquipedem Anglicum alta, a superiore parte ornata, immissa muro domus privatae in vico *Hagios Vasilios*. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* IV p. 21 not. 1 tab. XXXIV n. 164 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 982 u. 1793*b*; Lebas *Inscr.* II, 1047; P. Cauer Delectus inscr. Graec. ed. 2 p. 172 n. 242; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 1 et sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 u. 1389; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 270 n. 6).

ΠΡΥΤΑΝΙΣ
ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣΘΕΟΔΟΤΟΥ
ΕΣΤΙΑ
ΛΥΣΙΑΣΜΕΝΟΙΤΙΟΥ
ΥΠΟΠΡΥΤΑΝΙΕΣ
ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΔΩΡΙΜΑΧΟΥ
ΑΕΩΝΙΔΑΣΑΕΩΝΙΔΑ
ΑΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣΜΝΑΣΙΣΤΡΑΤΟΥ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
ΣΩΤΕΛΗΣΕΠΙΤΕΛΕΟΣ
ΛΑΜΙΣΚΟΣΛΕΟΝΤΟΣ
ΜΑΝΤΙΣ
ΕΥΞΕΝΟΣΔΑΞΙΜΟΥ
ΑΥΛΗΤΑΣ
ΛΕΩΝΛΕΟΝΤΙΣΚΟΥ
ΙΕΡΟΦΟΡΟΣΦΙΛΙΠΠΟΣΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ
ΜΑΓΕΙΡΟΣΝΙΚΑΝΔΡΟΣΣΩΚΡΑΤΕΟΣ
ΔΙΑΚΟΝΟΣΠΡΩΤΟΣΔΑΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΡΧΟΙΝΟΧΟΥΣΚΑΛΛΙΠΠΟΣΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ
ΙΕΡΟΘΥΤΑΣ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΤΙΜΟΚΡΑΤΕΟΣ

πρύτανις·
Πολύευκτος Θεοδότου
ἑστία·
Λυσίου Μενοτίου
ὑποπρυτάνεις·
Ἐπικράτης Δωριμάχου
Λεωνίδας Λεωνίδα
Ἀγησίστρατος Μνησιστράτου
Μένανδρος Μενάνδρου
Σώτελης Ἐπιτέλεος
Λάμισκος Λεοντος
Μάντις
Εὐξενος Δαξίμου
Αὐλήτας
Λεων Λεοντίσκου
ἱεροφόρος Φιλίππος Πολυεύκτου
Μάγειρος Νικάνδρος Σωκράτεος
Διάκονος πρῶτος Δαμήτριου
ἀρχοίνοχους Καλλίππος Πολυεύκτου
ἱεροθύτας
Καλλικράτης Τιμοκράτεος

Scriptura et sermo alterum aut primum a. Chr. n. saeculum indicat. Qua de causa haud improbabile est, Menandrum Menandri f., qui hic hypoprytanis est, aut patrem esse illius legati, qui a. 483, 8 (a. 94 a. Chr.) est, quae est Oberhummeri sententia, aut eiden eundem atrolaque hominem indicari. Apparet recenseri hic omnes, quorum partes aliquae erant in sacris quibusdam peragendis. Similes catalogi exstant haud pauci, inter quos eminent ei, quibus sacrorum Olympicorum antiquites et ministri perscripti sunt (cf. Olympia V, Inscriptiones n. 58—141). Vs. 3. 4 ἑστιά[σεως] Αυτίου Boeckh, quod supplementum in titulo ceterogui plane integro, cuius exemplum a Leakio confectum ne hic quidem ullum locum indicium habet, perquam improbabile ratus Fickius legit ἑστίαν· | Λυσίου Μενοτίου, provocans ad inscriptiones Laconicas C. I. G. 1435. 1439. 1440. 1442. 1446, in quibus methor quaepiam ἑστία πόλεως recenseretur. Neque accusatr ἑστία τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν Olympia V, Inscriptiones p. 561 n. 473, 12. 474, 8.

Digitized by Google

487 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*) apud Thomam Mantzavinos. Ex ectypo et apographo suo ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 173 n. 2 (E. Oberhummer *Akarnanien* p. 271 n. 9).

Φ Ι . Ο Ι
Δ Α Μ Α Σ Ι ς
Σ Ω Τ Ω Ν Τ Ι
Δ Α Μ Ι Ω Ν Ν Ι Κ Α Ι
ΝΙΚΟΜΑΧΟΣΑΣ
Σ Υ Μ Β Ι Ω Τ /
Π Ο Λ Υ Α Ι Ω Ρ Ο Σ Ε Υ Π Ο /
Α Λ Κ Ι Φ Ω Ν Κ Α Ι Σ Ω Μ Ε Ν Ι . –
Ε Υ Α Λ Κ Ο Σ Κ Α Ι Σ Ω Μ Ε Ν Ε Ο Σ
Α Λ Κ Α Ι Ν Ε Τ Ο Σ Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Υ
Φ Α Ι Ν Ε Α Σ Σ Ω Τ Ι Ω Ν Ο Σ
Μ Α Ν Τ Ι Σ Ε Υ Σ Ξ Ε Ν Ο Σ Δ Α Ζ Ι Μ Ο Υ
Α Υ Λ Η Τ Α Σ Δ Α Ζ Ι Μ Ο Σ Δ Α Ζ Ι Μ Ο Υ
Μ Α Γ Ε Ι Ρ Ο Σ Σ Ω Τ Η Ρ Ι Χ Ο Σ
Δ Ι Α Κ Ο Ν Ο Σ Α Υ Κ Ο Σ
Π Α Ι Δ Ε Σ
Α Υ Σ Ι Σ Ξ Ε Ν Ο Σ Α Ε Ο Ν Τ Ο Σ
Κ Α Ε Ο Μ Ε Ν Η Σ Α Θ Α Ν Α Δ Α Σ Ο Ι Ε Υ Α Λ Κ Ο Υ
Κ Α Ε Ο Μ Ε Ν Η Σ Α Λ Κ Ι Φ Ω Ν Ο Σ
Α Λ Ε Ξ Ω Ν Α Ε Ο Ν Τ Ο Σ

Φλε . . . .
Δαμώ[ττιπποι . . . . .]
Σώτων Τα . . . . . .
Δαμών Νικη[φότου]
Νικόμαχος Αν . . . .,
συμβιώτη σ[ὺ]·
Πολύδωρος Εὐπό . . .
Ἀλκιφῶν Κλεωπό[λις]
Εὐάλκου Κλεωπόνος
Ἀλκαίνετος Ἀλεξάνδρου
Φαίνεας Σωτίωνος
Μαντισεύξενος Δαζίμου
Αὐλητὰς Δαζίμου Δαζίμου
Μαγείρος Σωτηρίχου
Διάκονος Αὐκου
Παῖδες
Αὐσὶς Ξένοτος Αεόντος
Καεομενῆς Ἀθανάδα Σοιεὺς Αλκου
Καεομενῆς Ἀλκιφῶνος
Ἀλεξῶν Αεόντος

Titulus proxime superiori aetate suppar, quippe qui eundem habeat harumpicem Eutxenum Dazimi filium (n. 486, 13. 487, 12). De argumento lubricum est iudicare, quia inidem eorum, quorum maxime partes erant, nomina continenea intercidit. Id sane manifestum est, haec quoque ad sacra quaedam spectare, sed vix ad eadem ac n. 486, aiquidem illic neque *συμβιωτὰ* neque *παῖδες* sunt, hic praeter prytanes et hypoprytanes quorum nomina cum superiore tabulae parte periisse suspiceris, etiam *ἱερόφαρε, ἀρχιτέκτονε, ἱερόξενε* desiderantur, ea certe loco, quem in altera tabula obtinent.

488 Lapis fractus a dextra, qui gradus vice fungitur in scalis domus privatae, quae est in vico *Hagiou Vasiliou*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 179 n. 4.

Μ Ρ Χ Ρ Η Ρ

Videntur a dextra, ubi lapis fractus est, signa ΔΓ'ΗΗ periisse, ut 16666 drachmarum et quattuor obolorum summa, i. e. quinquaginta milium drachmarum tertia pars, perscripta fuerit.

489. 490 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Carminia n. 489 apographum litteris minusculis confectum, quod Philistiella professor Athenicnsis A. Kirchhoffio misorat, publici iuris fecit G. Kaibel Mus. Rhen. XXXIV p. 187 n. 481*b*. Accuratius exemplum ex ipso lapide a se exscriptum litteris maiusculis, addito altero titulo (n. 490), edidit G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 178 n. 3 (E. Oberhummer *Akarnanien* p. 272 n. 11).

(490) Δ Α Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ
Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Υ
Ε Τ Ω Ν Ι Α
Χ Α Ι Ρ Ε

(489) Π Α Τ Ρ Ι Σ Μ Ε Ν Κ Α Σ Σ Ω Π Α Π Α Τ Η Ρ Δ Ε
Μ Ο Ι Η Ν Μ Ε Ν Ε Δ Η Μ Ο Σ
Μ Α Τ Η Ρ Δ Ε Ε Ξ Ε Τ Ε Κ Ν Ω Ξ Ε Ν Α Ρ Ι Σ Τ
Ο Κ Ρ Α Τ Ε Ι Ε Χ Ε Ν Ι Κ Α Ν
Δ Ι Σ Σ Α Δ Ε Τ Ε Κ Ν Α Λ Α Π Ο Υ Σ Α Ν Ο Π 5
Α Ν Τ Ο Β Α Ρ Η Σ Α Λ Α Β Ε Μ Α Δ Η Σ
Α Κ Ρ Ι Τ Ο Ν Α Σ Τ Ο Ρ Γ Ο Υ Θ Η Ρ Ο Σ Ε Χ Ω Ν
Κ Ρ Α Δ Ι Η Ν
5 /// Α Ρ Ι Δ Ε Τ Ε Κ Ν Α Λ Α Π Ο Ν Α Υ Σ Ι Ξ Ε Ν Ω 10
Η Δ Ε Γ Ο Ν Ε Υ Σ Ι Ν
Ο Ρ Φ Α Ν Α Τ Α Υ Τ Α Τ Ρ Ε Φ Ε Ι Ν Μ Α Τ
Ρ Ο Σ Ε Ρ Η Μ Α Ν Ε Α Σ
Α Μ Ε Τ Ε Ρ Α Ν Δ Ε Α Ρ Ε Τ Α Ν Ο Υ Φ
Θ Ε Ν Ξ Ο Μ Α Ι Α Γ Α Ρ Α Τ Ε Ρ Μ Ω Ν
Π Α Σ Α Τ Ο Ι Η Π Ε Ι Ρ Ο Υ Γ Α Ι Α Φ Ε Ρ Ο 15
Π Α Ο Σ Ε Ρ Ε Ι

489 Πατρὶς μὲν Κίττωνα, πατὴρ δέ | μοι ὦ Μενέδημος,
μάτηρ δ' ἐξετίνωσεν Ἀριστοκράτει· Ἐχενίκαν
δεσπὸ δὲ τέκνα Σισσόνου ὁ πλουτοῦσαρ λαῖδι τ' Ἄλκος
ἀκρίτου Ἀντάρρου Θορίου | κράδιν.
5 [ἀοιδῶι δὲ τέκνα Λέκκι Δεξίππου | τὸν γνωσίον
ἀφαυρὰ τοῦτα τρίφαι μητρὸς ἔρνια οἴκου.
ἐκατέρων δ' ἀρετὰν οὐ φθίσεται· ἀ γὰρ ἀτίμων
πάτρα τοι Ἠνείρου γαῖα φέρει τοκέας ἐσί.

490 Δωκρατίων | Διονυσίου | ἐτῶν νε' | χαῖρε.

Antiquiorem titulum (n. 489) secundo a. Chr. n. saeculo incisum iudicaverim. Etenim antiquiorem non esse cum carminis indoles, quam inferiorem aetatem referre iure dixit Kaibelius, tum mira in vocalium e et ā usu inconstantia (Μενέδημος, Ἄλκος, κράδιν, Ἠνείρου — πάτηρ, μητρός, Ἐχενίκαν, ἀρετάν, ā, ἀοιδῶι), quae dilectum non iam in quotidiano usu hominum vigentem, sed artificiose revocatam indicat, tum iota mutum in voce Ἄλκος ouisnum indicio est. At altero a. Chr. n. saeculo recentiorem non esse versus postremus prodit, siquidem Ἠνείρου γαῖα φέρει τοκέας scribere non poterat poēta ea aetate, qua iam omnis rei bellicae usus in civitatibus Graecis Romanorum imperio subitatus erat. Nam quod Kaibelius observavit, versu nono poētam antiquioris carminis exemplum secutum esse, id totum prova exemplaris Philisticlani lectione nititur. In quo cum τὸν Ἠνείρου ingerretur, sane fortuitissimum vitium metricum suspicionem movebat, id pro alius terrae nomine versus mensurae accommodato, veluti Μακεδονίης, repositum esse. Iam quum τοῦ Ἠνείρου in lapide esse constet, non est quod auctorem carminis alienā pro suis adhibuisse putemus. Ceterum cum in universum dictiohis elegiacis utatur, altero loco pro pentametro hexametrum posuit, propter nomina propria illum versum respuentia, ut monuit Kaibel. Meliore Cassopaea asservat civi Thyrrheo Lysixeno, quod nomen in eadem civitate habes n. 487, 17, etsi hunc ille vix idem est atque Echetimae maritus.

Alter titulus (n. 490) manifesto imperatorum Romanorum aetate incisus est.

Digitized by Google

491 In vico *Hagios Vasilios* in domo, cuius dominus est Themistocles Stratos. Ex G. Doubleti apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632 n. 3.

Κ Α Ε Ω
Δ Ι Ο Φ Α Ν Τ

Καλὸ | Διοφάν[τ]ου.

492 In vico *Hagios Vasilios* in domo, cuius dominus est Themistocles Stratos. Exscripsit G. Doublet, cuius ex apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632 n. 1.

Λ Υ Κ Ι Σ Κ Ο Σ
Φ Α Λ Α Κ Ρ Ι Ω Ν Ο Σ

Λυκίσκος | Φαλακρίωνος.

493 Stela a. 0,62, l. 0,30, cum sêtomate, in domo Constantini Lisrostathis, quae est in vico *Hagios Vasilios*. Ed. Andreas N. Skias Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 34 n. 2.

Ν Ι Κ Α Σ Ι Σ
Κ Α Σ Α Ν Δ Ρ Ο Υ

Νικασὶς | Κασάνδρου.

494 Lapis magnus ruber, inaedificatus in pariete domus privatae in vico *Hagios Vasilios*, ubi fuit quondam Thyrrheorum oppidum. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 5.

Α Ρ Ι Σ Τ Ι

Ἀρίστι.

495 Lapis parvus inaedificatus in domo Georgii Cyriaci, quae est in vico *Hagios Vasilios*. Ed. Andreas N. Skias Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 34 n. 4.

Ν Ι Κ . Σ .

Νο[μ]ο[θ].

496 Stela cum sêtomate, infra quod ramus myrti anaglypho expressus et sub eo cymatium. Lapidis mutilati altitudo maxima 0,35, latitudo 0,45. Litterae intra excavatam lapidis partem non insculptae, sed anaglyphi instar prominentes. In vico *Hagios Vasilios*. Ed. Andreas N. Skias Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 36 n. 6.

Α Α Κ Ε Τ Α Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀλκήτα χαῖρε.

497 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 67 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 4 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1394).

Α Μ ϕ Ι Α Λ Ι Δ Α Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀμφιλίδα χαῖρε.

498 Stela inventa Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. Leake *Travels in Northern Greece* IV tab. XXXIV n. 165 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1794*c*; Lebas *Inscr.* II, 1054; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1390).

Α Ν Θ Ι Σ Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀνθὶς χαῖρε.

499 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 66 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 3 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1390).

Α Ρ Ι Σ Τ Ω Ν Ε Ι Α Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀριστώνει χαῖρε.

500 Lapis insedificatus in vico *Hagios Vasilios*, ubi quondam fuit oppidum Thyrrheorum, in macerie horti ecclesiae, iusta portam ab exteriore parte. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 12.

Α Ρ Χ Ε Λ Α Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀρχέλα χαῖρε.

501 Lapis exiguus, Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 10.

Γ Ν Α Θ Α Ι Ν Α Χ Α Ι Ρ Ε

Γνάθαινα χαῖρε.

502 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 68 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 5 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1391. Cf. quae de titulo disputavit C. Bursian Mus. Rhen. XVI p. 435).

Ϝ Ρ Ω Σ Ι Σ Χ Α Ι Ρ Ε

Ϝέρωτις χαῖρε.
Nomen mirum neque erroris suspicione careus. Coniecerim Ϝερ[ρ]ὶς aut [Π]ερ[ρ]ὶς in lapide esse. Usitque de digammo in titulo illarum regionum Ionica litteratura exarato cogitare non licet.

503 Lapis magnus quadrangulus, Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 6.

Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Α Χ Α Ι Ρ Ε

Ἡράκλεια χαῖρε.

504 Stela a. 0,30, l. 0,35, fracta ab inferiore parte. Litterae insculptae in parte excavata lapidis. In domo Constantini Lisrostathis, quae est in vico *Hagios Vasilios*. Ed. Andreas N. Skias Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 34 n. 3.

Κ Α Λ Λ Ο Ι
Χ Α Ι Ρ Ε

Καλλοῖ | χαῖρε.

Digitized by Google

505 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 69 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 6 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1392).

ΑΕΙΟΙ
ΧΑΙΡΕ

[Κ]λοεῖ | χαῖρε.

506 In vico *Hagios Vasilios* in domo privata, quam possidet Themistocles Stratos. Ex G. Doubleti apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632 n. 4.

ΑΕΩΝΧΑΙΡΕ

Δέων χαῖρε.

507 Stela sepulcralis, ornata denticulis et floribus, Thyrrhei (*Hagios Vasilios*) inaedificata in pariete domus privatae. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 11.

ΝΙΚΙΠΠΑΧΑΙΡΕ

Νικίππα χαῖρε.

508 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*) apud Dionysium Lampum. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 9.

ΝΙΚΟΚΑΗΣΧΑΙΡΕ

Νικοκλῆς χαῖρε.

509 *Stèle à fronton, ornée d'oves, de denticules et de fleurs, lettres en relief.* Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 8.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΕΧΑΙΡΕ

Νικόστρατε χαῖρε.

510 In vico *Hagios Vasilios* in domo, quam possidet Themistocles Stratos. Exscripsit G. Doublet, cuius ex apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632 n. 2.

ΣΩΣΑΝΔΡΕ
ΧΑΙΡΕ

Σώσανδρε | χαῖρε.

511 Lapis magnus quadrangulus, Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 7.

ΣΩΣΙΠΠΕΧΑΙΡΕ

Σώσιππε χαῖρε.

512 Stela inta 0,56, supra et infra mutila, in vico *Hagios Vasilios* in impluvio Apostoli Sabbatopuli. Ed. Andreas N. Skias *Ἐφημερὶς ἀρχαιολογικὴ*, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 35 n. 6.

ΟΣΣΩΤΙΩΝΟΣΧΑΙΡΕ

.....ος Σωτίωνος χαῖρε.

IX.
ANACTORIVM.

513—515 Tabula marmorea inventa Actii (*Punta*). Ex Ponquevillii apographo ed. Boissonade inter Lucae Holstenii epistolas a se editas p. 417 sqq. (Diar. class. XVII p. 366 sqq.); *Guomale Arcadice* IV p. 61; Rose Inscr. Graec. p. 282 sq.); Pouqueville Itin. T. III p. 109; Hughes Itin. I p. 426 sqq. Qui omnes cum solum titulum integrum, qui a sinistra est (n. 513), exhibuissent, primum duos reliquos (n. 514. 515) adiecit et omnia multo accuratius exscripsit Leake ap. Walpole *Travels* p. 503 sqq. (inde Boeckh C. I. G. 1793) et *Travels in Northern Greece* IV p. 27 not. 1 tab. XXXV n. 168 (inde Leba *Inscr.* II, 1043; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 242 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 12 n. 1380; E. Oberhummer *Ἀθηνᾶ* IV p. 262 n. 3; solum titulum n. 513 repetivit P. Caner Delectus Inscr. Graec. ed. I p. 118 n. 98. ed. 2 p. 171 n. 241). Tituli n. 513 exemplum anno 1810 confectum, graviter illud quidem corruptum et mutilatum aut eius, qui transscripsit, negligentia aut editoris aut typothetae, minuendis litteris, versibus non distinctis, ed. Christopherus Philetas *Νέα Πανδώρα* τόμ. III (1853) φυλλ. 308, Ἰανουαρ. 15 νεῦ. 490. Sed non neque huius apographi vitia neque manifestas antiquissimorum editorum errores curamus, et Leakii exemplum omnium accuratissimum representare satis habemus.

[*Textum vide pag. 124.*]

513 Ἐπ' ἱερησύνου τῆ Ἀπόλλωνι τῆ Ἀκτίῃ Φιλ[ί]ππωνος, | πρωτοστάτουντος δὲ Ἀχαΐτα τοῦ Νομᾶ Ἀλεξ[έ]ρεω, | συναγωνοθετούντων δὲ Νικοτιμίχεω τοῦ Ἀριστακλέος Λιτιαιεύ, Φιλοξένου τοῦ Ἡρακλείτου Φυτιώος, | γραμματέος δὲ τῆ βουλῆ Ηρείτου τοῦ Δαοκλέος | Μετρονακλέη, Κικυρτέως· ἔδοξε τῆ βουλῆ καὶ | τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων· πρεξίστοις τάσι | καὶ εὐεργέτοις τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων κατὰ | τὸν νόμον Ἀχαΐτον Ὀλυμπίονος Πατρῆ, Πύθωνος, | Λεύκωνος τοῦ Ποσείδω Ἀπολλόνιε Ῥωμαῖος, καὶ ἐκγόνοις αὐτοῖς | καὶ ἐκγόνοις ἐκ Λακηρανίᾳ ἀφιδόλωσιν καὶ αὐτοῖς | καὶ χρήμασιν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ | κόλπου καὶ εἰρήνης καὶ γᾶς καὶ εἰκίας ἐμπτσιν, | καὶ τὰ ἄλλα τάσι καὶ φιλοξένοισι ἐσσίτια ἔσε καὶ τᾶδε | πόλοι καὶ ἐπιγράτοις τοῦ κοινοῦ τῶν | Ἀκαρνάνων ὑπάρχει.

Digitized by Google

(513) Ε Π Ι Ε Ρ Α Π Ο Λ Ο Υ Τ Ω Ι Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Τ Ω Ι Α Κ Τ Ι Δ Ι ϕ Ι Α . . Μ Ο Ν Ο Σ
ΟΣ
Π Ρ Ο Μ Ν Α Μ Ο Ν Δ Ε Α Γ Η Τ Α Τ Ο Υ Ν Ι Κ Ι Α Δ Α Υ Σ Ε Ι Ο Υ
Σ Υ Μ Π Ρ Ο Μ Ο Ν Α Μ Ο Ν Ω Ν Δ Ε Ν Α Υ Σ Ι Μ Α Χ Ο Υ Τ Ο Υ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Κ Α Ε
Ο Σ Α Σ Τ Α Κ Ο Υ ϕ Ι Δ Ο Υ Σ Ε Ν Ο Υ Τ Ο Υ Η Ρ Α Κ Α Ε Ι Τ Ο Υ ϕ Ο Ι Τ Ι Α Ν Ο Σ
Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Ο Σ Δ Ε Τ Α Ι Β Ο Υ Λ Α Ι Π Ρ Ο Ι Τ Ο Υ Τ Ο Υ Δ Ι Ο Π Ε Ι Θ Ε Ο Σ
Μ Α Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Τ Α Κ Ο Υ Ρ Ο Τ Ρ Ο Π Ο Υ Ε Δ Ο Σ Ε Τ Α Ι Β Ο Υ Λ Α Ι Κ Α Ι
Τ Ω Ι Κ Ο Ι Ν Ω Ι Τ Ω Ν Α Κ Α Ρ Ν Α Ν Ω Ν Π Ρ Ο Σ Ε Ν Ο Υ Σ Ε Ι Μ Ε Ν
Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Σ Τ Ο Υ Κ Ο Ι Ν Ο Υ Τ Ω Ν Α Κ Α Ρ Ν Α Ν Ω Ν Κ Α Τ Α
Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Α Γ Α Σ Ι Α Ν Ο Λ Υ Μ Π Ι Ω Ν Ο Σ Π Α Τ Ρ Η Π Ο Γ Α Ι Ο Ν
Λ Ε Υ Κ Ι Ο Ν Τ Ο Υ Σ Π Ο Π Λ Ι Ο Υ Α Κ Ι Λ Ι Ο Υ Σ Γ Ρ Ω Μ Α Ι
Ο Υ Σ Κ Α Ι Σ Ε Ι Μ Ε Ν Α Υ Τ Ο Ι Σ
Κ Α Ι Ε Κ Γ Ο Ν Ο Ι Σ Ε Ν Α Κ Α Ρ Ν Α Ν Ι Α Ι Α Σ ϕ Α Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Σ
Κ Α Ι Χ Ρ Η Μ Α Σ Ι Κ Α Ι Κ Α Τ Α Γ Α Ν Κ Α Ι Κ Α Τ Α Θ Α Λ Α Σ Σ Α Ν Κ Α Ι
Π Ο Λ Ε Μ Ο Υ Κ Α Ι Ε Ι Ρ Α Ν Α Σ Κ Α Ι Γ Α Σ Κ Α Ι Ο Ι Κ Ι Α Σ Ε Γ Κ Τ Η Σ Ι Ν
Κ Α Ι Τ Α Α Λ Λ Α Τ Ι Μ Ι Α Κ Α Ι ϕ Ι Λ Α Ν Θ Ρ Ω Π Α Π Α Ν Τ Α Ο Σ Α Κ Α Ι Τ Ο Ι Σ
Α Λ Λ Ο Ι Σ Π Ρ Ο Σ Ε Ν Ο Ι Σ Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Σ Τ Ο Υ Κ Ο Ι Ν Ο Υ Τ Ω Ν
Α Κ Α Ρ Ν Α Ν Ω Ν Υ Π Α Ρ Χ Ε Ι

Ε Π Ι Σ Τ Ρ Α (514)
Ω Ν Ο Σ Ο Ι Ν
Κ Ο Υ Τ Ο Υ (
Ε Δ Ο Σ Ε Τ Α
Ν Ο Υ Σ Ε (9
Ν Α Ν Ω Ν
Π Α Υ Σ Α Ν
Ε Ν Α Κ Α Ρ
Κ Α Ι Κ Α Τ
Ε Ι Ρ Α Ν Α Σ 10
Μ Ι Α Κ Α Ι ϕ
Ν Ο Ι Σ Κ Α
Ν Α Ν Ω Ν
Ε Π Ι Ε Ρ Α Π Ο Α (515)
Ν Ο Σ Δ Ε
Ν Α Υ Σ Ι Μ
Ρ Α Κ Α Ε Ι Τ Ο
Δ Ι Ο Π Ε Ι 5
Ι Κ Ο Ι Ν Ω Ι Τ
Ν Ο Υ Τ (
Ε Μ Μ Ε
Λ Ε Ο Ν Τ Ι
Α Ι Α Σ 10
Θ Α Λ Α
Κ Τ Η Σ Ι
Λ Ο Ι Σ (
Υ Π Α Ρ .

514 Ἐπὶ στρατηγοῦ τῶν Ἀκαρνάνων Γάϊγγου τοῦ Ἀνδρ[ονικου Οἰνιάδα, πρεσβεύοντος δὲ Νικιαδείχου τοῦ [Ἀριστοκλέος Ἀτταικοῦ, κοινὸς .... ..]δ. | Ἔδοξε τῷ βουλῷ καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων, πρεξίσσονος εἰδικὰ καὶ ἐφεστίου τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων [κατὰ τὸν νόμον ....]. | Ἱπποτιμήσαι ..... καὶ εἶναι αὐτοὺς καὶ ἐκγόνους | ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἀφειλίαν καὶ αὐτέλειαν καὶ χρήματα | καὶ πατρὶ γᾶν καὶ κατὰ βάλασσαν καὶ πολίων καὶ | οἰκιῶν [καὶ γᾶν καὶ οἰκίαν ἐγκτῆσιν καὶ τἄλλα πάντα καὶ ἀφοσιώματα πάντα, ὅτα καὶ ταῖς ἄλλοις πρεξίσσοις καὶ ἐναγέτοις τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων ὑπάρχει.

515 Ἐπ' Ἰερωνίδου τοῦ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ θύσαντος, πρωτανεύοντος δὲ [Ἀρχέτα τοῦ Νικίου Ἀλυζεύτου, γυμνασιαρχούντων δὲ | Νικτιδείχου τοῦ Ἀριστοκλέος Ἀτταικοῦ, Φιλοξένου τοῦ Ἠ[ρακλείτου Φοιτιάδος, γραμματέος δὲ τῷ βουλῷ Ἡριπίου τοῦ | [Δ]ιφανεῖ[δους Ματροπολίτα, κοινὸς ..... Ἔδοξε τῷ βουλῷ καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων, πρεξίσσονος τῶν καὶ ἐναγέτους τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων κατὰ τὸν νόμον ....], Ἐκκαιδεκάτου .....] | Ἀποτίνουσι, καὶ εἶναι αὐτοὺς καὶ ἐκγόνους ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐν ἀσυλίαισι καὶ αὐτέλειαι καὶ χρήματι καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ | θάλασσαν καὶ πολίωνι καὶ οἰκίαι καὶ ἐγκτήσι, καὶ τἆλλα πάντα καὶ φοιτίαν ἔχοντα πάντα, ὅτα καὶ ταῖς ἀλλοίαις πρεξίσσοις καὶ ἐναγέτοις τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων] | ὑπάρχ[ει].

Non modo quae in eodem lapide sunt hospiti publici decreta perexigua actatis intervallo inter se distare, sed ne inter duos lapides quidem inscriptos multiplina annos elapsos esse nomina hominum hic illic recurrentia produnt (cf. n. 513, 1—9. 514, 2. 3. 515, 9. 4. 5. 517, 1). Atque inter omnia aetatis vestigia, quae Oberhummerus diligenter et acute exploravit, omnium certissimum est, quod Oeniadarum civitas hic foederis Acarnanum participes fecit (n. 514, 3. 517, 1). Quae cum in Aetolorum potestate facerit ab anno 330 usque ad a. 189 a. Chr., ante illud quidem tempus haec nae incisa esse liane clarius est; restat ut hoc anno recentiores titulos esse statuamus. Difficilius est ab altera parte originem eorum certis temporum terminis circumscribere; sed utique anno 146 a. Chr. priora haiusce generis, praesertim propter antiquum morem Romanos honoris significandi, qui in titulo n. 513, 9. 10 observatur; nam neque omissum Graeco more υἱόν, neque additum Romanae recentiori consuetudini accommodatum est (cf. Hermae XVI p. 149). Utrum ante bellum Persei hae inscriptiones exaratae essent, an post, ambigebat Oberhummerus. Sed illa quidem opinio non legatione in Macedoniam missa (n. 516, 7) nititur. Atqui cur Acarnanes non potuerint ad aliquam ex illis quattuor civitatibus, in quas Macedonia anno 167 a. Chr. divisa est, legatos mittere non video; gravius culpam videatur, quod Foucartus ad titulum syllogen Lebasianae n. 194d (v. infra) adnotavit, dativum τῷ κοινῷ inveniri in decreto Acarnanum, quod legatorum ad Philippum regem missum usurationem faceret. Id enim manifesto spectat ad n. 516, 8; itaque cum in editis huius tituli exemplaribus Philippi nomen non occurrat, Foucartum apographum non Lebasiano modo sed etiam illo, quod Philetas edidit, plenius habuisse collegit Oberhummerus. Iniuria ai quid video; namque sententiarum tenorem et versuum ambitum exemplis Lebasii et Philetae inter se collatis tam accurate explorata habeamus, ut confidenter negemus Philippi nomen illic unquam scriptum fuisse. Immo Macedonicum legationem propter eam, quam sibi informaverat de plebisciti aetate sententiam mera coniectura ad Philippum potissimum regem retruliase videtur Foucartus. Ut igitur ratio, quae ad tempora anno 167 a. Chr. priora deducere videbatur, accuratius examinata evertitur, sic inconcussa manet, quam ideas Oberhummerus proposuit, ut illo anno recensiora decreta demonstrarent. Nempe post Persei bellum ex Acarnanum foedere immo Romanorum dimissi sunt Leucadii (cf. Liv. XLV, 31, 12); atqui neque in ullo ex his quinque decretis neque in sexto, quod Spartae inventum ideoque in hanc collectionem non receptum est, sed manifesto illis tempore suppar (Lebas-Foucart II, 1944; Fick ap. Collitz Griech. Dialektinschr. II p. 12 n. 1379; Dittenberger Sylloge 321; Oberhummer Akarnanien p. 261 n. 2) inter summos foederis Acarnanici magistratus civis Leucadius comparet, id quod in illius oppidi magistratibus et opibus plane incredibile esset, nisi tum ius exemptum fuisset Acarnanum concilio. Itaque annorum 167—146 a. Chr. terminis haec omnia decreta continueri videntur.

Supplementa priorum editorum sunt praeter n. 514, 8, ubi Nanninnelli Aristoclis f. Astaceni nomen ex n. 513, 1. 515, 3 repeti.

Digitized by Google

510. 517 Lapis inventus Actii (*Punta*). Edd. ex Colnaghii apographo a Newtono misso W. Henzen *Bullettino dell' Instituto arch. Rom.* 1860 p. 141 n. 1. 2; plenius et accuratius Lebas *Inscr.* II, 1041. 1042. Postea ex apographo iam anno 1810 facto, quum etiamtum multo maior lapidis pars exstabat, ineditum eximiumque titulum minusculis litteris non sine gravibus erroribus edidit Christophorus Philetas Nic Basiliēe rās. III (1863) φιλλ. 308, Ἰανουαρίου 15, σελ. 490 sqq. (E. Oberhummer *Akarnanien* p. 265 n. 4. p. 268 n. 5 cum addendis p. 300). Necessario utrumque exemplum separatim repetimus.

Lebasi exemplum:

a

(516) ΤΑΕΙΝΟΜΑΧΟΤΜΑΤΡΟΠΟΛΙΤΑΜΗΝΟΣΒΟ
ΠΕΙΑΗΔΙΟΓΕΝΗΣΔΙΟΓΕΝΟΥΣΓΡΓΑΜΗ
ΑΜΑΙΑΝΚΑΙΑΝΑΣΤΡΟΦΑΝΕΡΟΝΗΣΑΤΟΑΣΙ
ΥΜΑΤΙΑΝΕΣΤΡΑϕΗΚΑΛΩΣΚΑΙΔΙΚΑΙΩΣ
ΕΚΑΙΕΠΙΣΕΝΑΣΕΑΜΑΚΕΔΟΝΙΑΙΤΟΙΣΑΡΟΣ
ΕΙΣΑΡΡΩΣΤΙΑΝΕΜΠΡΕΣΟΥΣΙΝΑΝΕΥΜΙΣΘΟ
ΑΜΩΝΕΥΡΟΙΑΣ ΟΘΕΝΔΕΔΟΧΘΑΙΤΑ
ΝΟΥΣΓΡΓΑΜΗΝΟΜΕΠΙΤΕΤΑΙΚΑΤΑ
ΙΗΤΑΙΚΑΛΩΣΚΑΙΕΥΣΧΗΜΟΝΩΣΠΡΟΣ
ΤΟΜΒΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΤΟΤΚΟΙΝΟΝΤΩΝΑΚ
ΑΝΚΑΙΑΣϕΑΛΕΙΑΝΚΑΙΑΣΤΡΑΙΑΝΚΑΙΠΟΛΕΜ
ΩΠΑΡΑΝΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣ ΡΡΟΣΓ

(517) ΠΙΑΚΤΙΩΙΓΑΣΤΡΟΤΤΟΤΑΝΔΡΩΝΟΣ
ΤΦΡΑΣΩΝΟΣΑ Τ ΖΕΙΟΤΦΓΡΑ
ΤΩΙΚΟΙΝΩΙΤΩΝΑΚ ΝΑΝΩΝΓΡΟΣ
ΓΕΝΗΡΑΣΙΩΝΟΣΚΟΡΚΤΡΑΙΟΝΚΑΙΔΥΤΟ
ΑΛΕΙΑΓΚΑΙΑΣΤΑΙΑΝΚΑΙΠΟΛΕΜΟΤΚΑΙΕ
ΠΟΙΣΓΡΟΣΕΝΟΙΣΤΩΝΑΚΑΡΝΑΝΩΝΥΠΑ

b

ΛΙΚΑΙΤΟΙΚΟΙΝΟΙΤΩΝΑΚΑΡΝΑ
ΤΑΔΕΤΜΑϕΙΑΛΟΓΟΝΟΙΑΙΚΑΙΤΕ
ΕΞΕΙΔΕΝΑΓΕΝΗΑΙΟΓΕΝΟΤΣ
ΩΝΚΑΙΤΡΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΕΝΑ
ΕΙΡΑΝΑΣΚΑΙΓΑΣΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΝ
ΑΙΕΤΕΡΓΕΤΑΙΣΤΟΤΚΟΙΝΟΤ

ΔΑΓΡΟΜΝΑΜ ΔΕ
ΤΕΟΣΔΕΒΟΤΛΑΣΙΝΙΚΙΑ
ΜΕΝΚΑΙΕΤΕΡΓΕΤΑΝΤΩΝΑΚΑΡ
ΓΟΝΟΤΣΚΑΙΤΡΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΚΑ
ΚΑΙΓΑΣΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΝΚΤΗΣΙΝ

Philetae exemplum:

516 [Ἐπὶ Ἱερο]πόλου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ .... πρυτανεύοντος δὲ Εὐρύλοχου τοῦ Ἀγησάρχου Ἀτταναύου, | [γυμνασιαρ]χοῦντος δὲ ... Ἀ[θηκτ]ορίδου Φλώνος τοῦ Ἄρνου Μελισσέως, Ἐκπαίωνος .... [γραμματέως δὲ τῆ]ς Βουλῆς Δέσποτος τοῦ Δαναωχέως Μητροκλέους, [Δελ]φὶ Σωσάνορος Τετάρτου Μελισσέως, ἱστολὸς Δατήνος Διογένους Περγαμηνὸς ἐνδιαίτους εἰς τὰς πόλεις τῶν Ἀκαρνανίων ὑπάρχοντες]

5 Ἀκαρνάνες τάντα ἐνδιαίτοι καὶ ἀσυντέφορι ἐσσόντα ἄξιόι μὲν αὐτόι αὐτοῖ, ἄξιαι δὲ τᾶν [αὐτοῦ] κατήρων ἔς τε τὸ ἐστοδόκιαντι ἀνατεφόρι καλὸν καὶ ἀκήλιες, αἵτε κάντα αὐτὸν αὐτῶν ἐκεβλήθιόν ἀπερφανέντως, ὁμόσαι δὲ καὶ ἐνὶ ξύνοι [ἄ]ι Μανεθαῖϝι τοῖς ἀρχοντίοιν προτέθυται ὑπὸ τῶν Ἀκαρνάνων πολεῖ [sic], καὶ προτυπέθυτα τόκ χρέιες, τόκ ἐς ἀρροτίαν ἐκπεττόν ὄνευ μεσθοῦ δεκαπεντῶν κουλιανοῦ .... αὐτὸς αὐτῶν ....

517 Ἐπὶ Ἱερο]πόλου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ Σώτορος τοῦ Ἀνδρώνος Οἰνιάδα, Πρωνικίωνος δὲ τῶν Ἀκαρνάνων Φλογίου τοῦ Θράσωνος Λιλαξέως, Γρομματέων δὲ Βουλᾶς Νικία τοῦ Βοΐου Κερκυταίου, ἐδόξε τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων πρόξενον εἶναι καὶ εὐεργέταν τῶν Ἀκαρνάνων καὶ κάντα χρόνον Κνυρίαν Βατίωνα Κερκυραῖον, καὶ αὐτὸν καὶ ἔκγονος, καὶ

5 ὑπάρχοι αὐτῷ καὶ ἀτέλεαν καὶ ἐστέλασιν, καὶ ἀσφάλειαν, καὶ ἀτελίαν, καὶ πολίτευ καὶ εἰρήνας, [καὶ γᾶς ξυλητρῶν, καὶ τὰ ἄλλα γάνα, ὅσα καὶ τοῖς λοιποῖς πρόξενοι τῶν Ἀκαρνάνων ὑπάρχοι.

Representanteri editoris Graeci exemplum religiose servatis vel minimis rebus, accentibus, litterarum maiuscularum usu inconstanti, supplementis, verborum divisione. Etiam illud ἄι', quod n. 516 vs. 8 interpositum est, Philetae debetur. Versuum divisionem ille non indicavit, iis ut de eo ex Lebasii modo exempto conjecturas fieri possit.

Ex his duobus exemplaribus plebiscita honoraria sic videntur refingenda esse:

516 [Ἐπὶ Ἱερο]πόλου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ ....., πρ[υτανε]ύοντος δὲ Εὐρύλοχου τοῦ Ἀγησάρχου Ἀτταναύου, | [γυμ]νασιαρ[χ]ούντος δὲ ..... Ἀ[θηκτ]ορ[ί]δ[ο]υ, Φλώνος τοῦ Ἄρνου Μελισσέως, Ἐκπαίωνος [.....], γρ[αμ]ματέος δὲ τ[ῆ]ς Βουλῆς Δέσποτος τοῦ Δαναωχέως Μητροκλέους, [Δελφ]ὶ Σωσάνορος(?) | [Δ]ο[τάρ]χου Μελισσέως· ἱστολὸς Δατήνος Διογένους Περγαμηνὸς ἐνδιαίτους εἰς τὰς πόλεις τῶν Ἀκαρνανίων (ὑπερ)όντων· Ἀκαρνάνες τάντα ἐνδιαίτοι καὶ ἀσυντέφορα ἐσσόντα ἄξιόι μὲν αὐτοὶ κατήροι, ἄξιαι δὲ καὶ τᾶν [αὐτοῦ] κατήρων, ἔς τε τὸ ἐστοδόκιαντι ἀνατεφόρι καλὸν καὶ ἀκήλιες, αἵτε κάντα αὐτὸν αὐτῶν ἐκ[βλ]ηθιόν ἀπερφανέντως, ὁμόσαι δὲ καὶ ἐνὶ ξύνοι ἄι Μανεθαῖϝι τοῖς ἀρχοντίοιν προτέθυται ὑπὸ τῶν Ἀκαρνάνων πολεῖ [sic], καὶ προτυπέθυτα τόκ χρέιες τόκ τε ἀρροτίαν ἐκπεττόν ὄνευ μεσθοῦ δεκαπεντῶν κουλιανοῦ [τόκ] αὐτοτυπεῖν τοῖ τὸ ἔζυγ[ον] | ὄνευ αὐτοῖν· ἔδοι δὲ[δό]χθαι τᾶι βουλᾶι καὶ τοῖ κοινοῖ τῶν Ἀκαρνά-
10 [νων, ἐστοδόκιαν Δατήνι Διογένους Περγαμηνὸν ἐνί τε τῷ κατὰ [τὸ ἐστ]ύδιον φιλοτειμίαι καὶ τᾶγχυρᾶι καὶ τᾶ σπουδᾶι τᾶ περὶ [αὐτὸν καλὸν καὶ τὸν τύπ]ταλον· πρ[ό]ξενον δ]ὲ τόδε Διογένη Δατήνος | [Περγαμηνὸν καὶ ἔκγονον] καὶ κάντα χρόνον τὸν σοφὸν τῶν Ἀκ[αρνάνων, καὶ ὑπάρχεν αὐτῷ ἐν Ἀ]καρνανίᾳ ἀτέλειαν καὶ ἐστέλειαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ πολίτ[ε]ι[αν καὶ] εἰρήνην καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἐ[γ]κτησιν καὶ τὰ ἄλλα φιλο[τε]ίμ[ησ]α πάντα, ὅτα καὶ τοῖς [λοιποῖς] πρ[ο]ξένοι[σ]ι τῶν Ἀκαρνάνων ὑπάρχει. | [τοῦ Ἀκαρνάνων ὑπάρχοντος].

Digitized by Google

517 Ἐπὶ ἱερατέοντ τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Λατίῳ Γάϊστρου τοῦ Ἀνδρωνος Οὐλπίου, πρυτανεύοντος δὲ | τῶν Ἀκαρνάνων Φιλοκλέος τοῦ Θρασύκλεος Ἀλιζώνιος, γραμματεύοντ[ος δὲ Δ]ουλάδε Νικίω | τοῦ Βαβίου Κορνηλίου, ἔδοξε τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων, πρεσβεύσαι καὶ συνχάρτας τῶν Ἀκαρνάνων τὸν πάντα χρόνον Ἐκγόνην Πατρώνιος Κορνηλίου καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους, καὶ ὑπάρχειν αὐτῷ καὶ αἰτήσασθαι καὶ ἐντέλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀτελῆ πάντων καὶ εἰρήνην καὶ γῆς καὶ πόλεως ἔγκτησιν, | καὶ τὰ ἄλλα τίμια, ὅσα καὶ τοῖς λοιποῖς πρόξενοις τῶν Ἀκαρνάνων ὑπάρχει.

De actore cf. quae disputavi ad n. 513. Restituendi negotium spographorum discrepantia gravitor impeditur, ex quibus Lebasianum perquam accuratum est, sed mutilum. Philetae vero exemplum nullo pleniora praeter tituli n. 516 vs. 9—14 qui ab illo nescio quo pacto omissi unius Lebasii fide nituntur, sed singuluri neglegentia confectum. Quo nomine primum vituperandum est, quod versuum divisionem indicare supersedit; verum noli jotare, eam in tenore tituli a nobis restituta plane arbitrariam esse. Inuno fragmentum Lebasianum 4 ipsum dextrum lapidis marginem habere facile probatur, siquidem n. 517, t a sinistra viginti quattuor litterae intercidisse certissimum est. Iam si tot fere litteras retro numeraveris in Philetae exemplari ab eis, quae nunc apud Lebasium sunt initia versuum n. 517, 1—8, aut si eandem numerandi rationem certis ac necessariis versuum n. 516, 8—14 supplementis adhibueris, ubique in ipsos fines versuum in fragmento b servatorum incides. Paullo incertior est ratio in versibus n. 516, c—e, quorum apud Lebasium non exstat nisi fragmentum a utrimque mutilum; sed hic quoque integri quosdam versus initium quattuor et viginti fere litterarum spatio cinctare ab eo loco, a quo apud Lebasium versus incipit, consentaneum est. Primorum dinorum versuum distinctio sane nullam habet fidem. Litterarum per singulos versus numerum dinctuat inter 64 et 82, quin scriptura astis inaequalis est; nonfer quaeso tituli alteritus (n. 517) vs. 1—3 cum 4—6 in Lebasii editione. Versus enimvero quod in titulo n. 516 nonnulli versus secundum rationem quam modo exposui divisi illum numerum longe excedunt, ad interpolationem audaciesimam referendum est. Qua in re vs. 7 quidem ὑπὸ τῶν Ἀκαρνάνων et omitti et addi licuit aequo iure; sed omisso versus litterarum est octoginta unius, addito nonaginta sex. Versu sexto αὐτοῦ cum una tituli, qui praeterea unum pronomen reciprocum αὐτοκατοῦ (vs. 5. 6. 8) novit, pugnare manifestum est; quod si reponas, nonaginta quinque litterae erunt, illo omisso paullo plus quam octoginta. Denique versu quinto vocabula εὐεργέτην Ἀκαρνάνος structurum planissimum et huiusmodi instrumentorum unus accumodatissimum tam importune turbant, ut de eorum fide dubitari deberet vel si non accederet alterum argumentum ex numero litterarum repetitum, quas versus cum illo additamento habet nonaginta quattuor, sine eo septuginta quattuor. Neque vero interpolavit modo, quinquie anno 1810 titulum exscripsit, sed etiam corrupit neglegentia; quod quominum ne 517, t Γάϊστρου perperam pro Γ'ἀϊστρου lectum esse Lebasii exemplum arguit, apparet in partibus quae solius Philetae fide traditae sunt, nominum propriorum formas insuditas in gravissimam corruptelae suspicionem incurrere. Quare nullus dubito, quin Τεόμιστο n. 516, 4 nomen nihili sit; nam recte [Σ]ωσίφ[ε]ου reposueriae, sane dubium est. At ne Σωσιφεῦς quidem offensione caret, ut neuciam an Σωσίδους potius nomen notissimum in lapide fuerit. Quod contra Ἐτεωνίους (n. 516, 3) genetivum non est quod reprehendatur, dumodo non cum Phileta hoc idem nomen esse statuamus supra Ἐτεωνεῖς, sed hypocoristicum inde derivatum. Longe gravissimas difficultates habent tituli n. 516 versus septimus et octavus. Ex quibus hunc quidem, quem neuo dum stiigersi, certa ratione restituì; ille vero perspicuus est praeter unum illud καρόν. In eo quod Chlebasianum latere putat καρ' οἷς, id ut facilitate mutationis arridet maxime, ita structurum enuntiati perveriti; nude enim hoc recepto pendebit dativus τοῖς ἀποστολεῖν κρεῖττονιδι? Quod contra Philetae emendatio καρέστι sententiae et structurae aptissima est, sed eadem violentissima. Quare suum sum imperfectum Doriemm παρ[ῆν restituere; eius formaso etiam Aeurnanibus usitatam fuisse docet n. 442, 9. Sane ille titulus quarti a. Chr. n. saeculi est, hic eiterius, quo tabi conservata esse sane mirerin. Error ex itacismo si qui transcripti familieri natus est, neque huic opinioni obstat illud ne non ab spographi austore sed a Phileta, qui edidit, adiectum.

518 Anactorio tribuit Lebas, qui edidit *Inscr.* II, 1048 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 82 n. 3180; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 271 n. 10).

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΕΠΙΡΥΤΑΝΙΟΣΠΑ . .
ΑΡΧΟΥΤΟΥΔΙΑΙΝΟΥΓΡΑΜΜΑΤΕ
. . ΤΟΣΑΛΙΑΣΚΑΓΑΝΟΡΟΣΤΟΥΑΛΓΙΕΚΟΥ
ΛΟΥΤΟΥΑΝΔΡΟ

Ἀγαθῇ τύχῃ· ἐπὶ πρυτάνεως Π. . . ἄρχου τοῦ Φαλίου, γραμματεύ[οντος] τῶν ἰδίων Διηνίππου τοῦ Ἀλκέτα, ... ἀγ τοῦ Ἀνδρ . . .

Eini unina Lebasii testimonium de origine tenuum, quem io hoc genere non semel errasse constat (cf. adn. ad n. 364. 484), tamen eor hunc potissimum titulum ad Thyrrheorum civitatem referre maluerit Oberhummer non perspicio.

519 Actii. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1044.

ΠΑΣΑΣ
ΚΛΕΟΥΣΕΡΓΟΝ
ΥΟΛΒΟΦΨΕΡΤ

– – – –

Versu primo hominem docti cum iure miraeantur formam Προκλεΐδας, variis rationibus haec difficultatem expedire conati sunt, cum Boeckhius quidem genetivum Προκλεΐδου reponere improbabiliter, K. Keilius vero (*Arch. Zeig.* 1849 n. 594) et Kaibelius nominativum recte se habere defenderent allatis testimoniis Plutarchi Alcib. 24: ὧν γὰρ ἐπάνεισιν (Τετταφόρας) παραδείγμα τῶν πολλῶν καὶ ὧδέπως καὶ λεκυθον ὀγκωθὲν ὕστερον καὶ διατριβὰς ἔχοντα καὶ πατησόμενος ὑπομένοντα βοσκομένῳ καὶ περιττὸς Ἀλκιβιάδου πολὺ ἔζησε καὶ πάντες αὐτὸ πολῖται καὶ προσχαρίσαντες ἀπέλαυον et tituli C. I. G. 2058 (Syll. I. G. 248) vs. 101: ἐπεὶ τὸ ἱ ἱερὸ ἐ Σωσίνεε. Sed hic quidem eum statum herois manifesto significetur, nihil est insoliti, illic vero Persicum, non Graecum morem tangi apparet. Quare nominativo hic locum esse nego; genetivum huius declinationis vero apud Corinthios eorumque colonos aliquando in -ω exisse F. Bechtelius colligit ex vocibus τοῦ Φόγγε et τοῦ Ἀρμόκε in arbitrio Megarensium de Epidauriorum et Corinthiorum finibus (Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 16 n. 3025, 19 sqq.). Sane illic mira cernitur inconstantia siquidem in provinciae illorum locorum vicinia (vs. 12—16) quater legitur τοῦ Κερκυρα et vs. 20. 21 adeo alternant τῶν Λῆγεσίμε et τοῦ Λῆγεσίμε; sed nescio an haec confusio generis masculini et feminini ex ipsa terminationis aequalitate nata sit. Quo accedit quod etiam in aliis titulis Aetolicis et Acarnanicis eiusdem formae vestigia occurrunt, certissima quidem n. 484, 4, paullo incertiora n. 423, 2. 456, 2. Genetivus in -ας s femininis ad masculina permansavit, ut apud Tegeatas vice versa genetivus in -ου a masculinis in feminina translatus est.

522 In oppidi *Vonitsa* ea parte, quae vocatur *Bakáli*. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* IV tab. XXXIV n. 166 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1794; Lebas *Inscr.* II, 1043; Rochl. I. G. A. p. 76 n. 330; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 132 n. 107; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 81 n. 3176; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 36 n. 60).

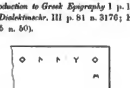

Rochlius versum hexametrum fuisse opinatur hunc fere in modum conformatum:

[Πάντες — — ἀκ]ρόλυ', ἐς Ἀ[ιγεσίμιον κυτ' ἔσσαν].

Non absurde quidem, etsi etiam alia exogitari possunt. Nominum reliquias, velut .... ολλος Αμ[φότερ] has esse sane vere simile non est. A. Fickio vero (*Göttinger Gel. Anzeigen* 1883 p. 124) hexametri initium Ἀπόλλ]ων Λοκ[ρίδι] agnoscenti haec obloquitur Hoffmannus mocens titulum a sinistra mutilum esse.

523 In loco Ἀλιάς sito prope *Vonitsa*. Edd. Meletius Geogr. p. 322; ex schedis Apostoli Zeni Muratorius Diar. Ital. p. 425 (cf. p. 431), qui Corcyrae tribuit (inde Muratori T. I p. XXI; Bonada T. I p. 97; Donatus p. 35, 6; Brunck Anal. T. III p. 188; Iacobs Anth. Pal. T. II p. 868; Boeckh C. I. G. 1794 a; Lebas *Inscr.* II, 1046 a; G. Kaibel Epigr. Graec. 830; E. Cougny Anth. Pal. T. III p. 39 n. 255; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 244 n. 1 a et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1385).

ΜΑΧΑΤΑΣΕΠΟΗΣΕ
ΤΟΝΔΙΟΣΑΛΚΜΗΝΗΣΤΕΓΟΝΟΝΤΙΜΑΙΣΙΝΑΕΣΩΝ
ΥΙΟΣΑΑΣΘΕΝΕΟΣΤΗΣΕΝΑΓΑΛΜΑΤΟΔΕ
ΜΝΗΜΗΝΑΘΑΝΑΤΟΝΣΩΣΩΝΠΑΤΡΟΣΤΕΚΑΙΑΥΤΟΥ
ΛΑΦΑΝΕΟΣΚΑΙΕΙΝΟΔΟΞΙΟΥΕΝΤΕΜΕΝΕΙ

Μαχάτας (Ι)ρήσε.
Τὸν Διὸς Ἀλκμήνε τε γόνον τιμῆσιν αἴξων
υἱὸς Ἀπόλλωνος σώσαν ἀγυιᾶσι τόδε,
μνῆμα ἀθάνατον σῴζων πατρός τε καὶ αὐτοῦ
Λαφάνεος κλεινοδόξιον ἐντεμένει.

524 Titnio n. 523 annexos hos duos versus exhibet Montfaucon et omnes qui ex eo illum titulum expresserunt, veluti Boeckh C. I. G. 1794 b. Sed Meletius eos non habet, ut appareat a Montfaucone duorum monumentorum ab eodem homine dedicatorum titulos in unum confusos esse (Lebas *Inscr.* II, 1046 b; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 1 b et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1385 b).

ΩΦΑΝΗΣΑΛΑΣΘΕΝΕΟΣΑΣΚΛΑΠΙΩ
ΑΝΕΘΗΚΕΜΑΧΑΤΑΣΕΠΟΗΣΕ

[Ἀ]σφάνες Ἀπολλίωνος Ἀ]σκλαπιῶ | ἀνέθηκε.
Μαχάτας ἐπόησε.

Vs. 1 emendavit Boeckhius, iniuria si quid video vituperatus a Kaibelio, qui [Ἀ]σφάνες supplere mavult. At mira est inconstantia in patris et filii nominibus ab eadem stirpe repetitis, et in sitero eiusdem hominis titulo n. 523, 6 item Ἀσφάνεσ meribitur.

525 Lapis sepulcralis, inventus inter rudera Anactorii et delatus in oppidum *Vonitsa*. Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 70.

. ΑΙΡΙΠΠΑ
. ΙΝΙΧΟΥ
. ΑΚΥΝΘΙΑ

[Χ]αιρίππα | [Θ]ιόκλυς | [Σ]ακυνθία.

526 In colle saxoso praecurrito, qui vocatur ἄγιος Ἠλίας, prope promunturium *Gelada* situm orientem versus ab oppido *Vonitsa*. Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 71 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 3 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1387).

ΚΑΛΑΛΑΙΣΧΡΟΥ

Καλλάϊ]σχρου.

Digitized by Google

527 In domo privata sita in ea parte oppidi *Vonitza*, quae vocatur *Bodâ*. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* IV tab. XXXIV n. 167 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1794 *f*; Lebas *Inscr.* II, 1050; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 4 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1388).

ΣΤΙΑΠΑΣ

Στιλπᾶς.

528 Prope oppidum Vonitza in loco, qui vocatur ἅγιος Βασίλειος, vidit Meletius qui edidit Geogr. p. 322. Inter titulos Coreyraeos habet Montfaucon Diar. Ital. p. 426. (Muratori T. III p. MCDLXXIX, 10; Boeckh C. I. G. 1794 *c*; Lebas *Inscr.* II, 1051; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1386).

ΤΕΛΛΙΑΣΠΥΘΙΩΝΟΣ

Τελλίας Πυθίωνος.

529 Prope oppidum *Vonitza* in loco, qui vocatur ἅγιος Βασίλειος, vidit Meletius qui edidit Geogr. p. 322. Ut Coreyraeum exhibet Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4; Boeckh C. I. G. 1794 *d*; Lebas *Inscr.* II, 1053).

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣΤΥΑΝΕΥΣΕΥΤΩΝΟΧΑΙΡΕ

Ἡρακλείτος Τυανεὺς εὐτῶν ὁ χαῖρε.

530 Anactorio tribuit Lebas, qui edidit *Inscr.* II, 1052.

ΣΩΤΙΩΝΧΑΙΡΕ

Σωτίων χαῖρε.

X.

AMPHILOCHIA.

531. 532 In moenibus utrimque a porta quadam oppidi, quod Argos Amphilochicum vocant, in finibus Epiri, ab ostiis Achelui milliaria IX distans, loco qui tum Gerovilia dictus, ponit Cyriacus p. V n. 40. In eodem oppido (Argia) sinuta Achelouum fluvium, quem incolae Ierovilian vocant, in lapidibus moenium- ponit Iulianus Giambertus, cuius schedae, quarum apographum ex Villoisonianis habemus, fluxerunt e Cyriaco. Ex schedis Cyriaci utrumque titulum dedit Muratori T. III p. MDCLIV et titulum *b* (n. 532) insuper ex mia p. MDCXXX, 8. Ceterum Achelous hodie dicitur Aspropotamo, non Ierovilia; neque ad Achelouum est Argos Amphilochicorum. *Amore* has inscriptiones recte tribuit Krumin Hellad. T. II P. II p. 343' Boeckh C. I. G. 1795 *a b* (Lebas *Inscr.* II, 1055 *a b*; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 247 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 17 n. 1406).

(531)

ΚΕΦΑΛΟΣ
ΠΡΑΥΧΟΥ

(532)

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ
ΤΕΛΩΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

531 Κέφαλος | Πραύχου.
532 Ἀνδρόνικος | Τέλωνος χαῖρε.

De horum titulorum origine admodum lubricum est iudicium, quia confusa et inter se pugnantia narrat Cyriacus. Nam quod prope ostium Achelui inventos dicit lapides, id ad Oeniadarum oppidum spectare videtur; quare huic vindicavit Fickius. Neque vero in finibus Epiri hoc est neque quisquam illic situm opitari poterat Argos Amphilochicum, cui urbi Cyriacus hos cippos vindicat; quare Amphilochorum genti tribuere maluit Oberhummer in indice nominum (*Akarnanien* p. 307*a*. 316*a*. 325*a*. 328*a*). Sed utra ex his sententiis praeferenda sit, ut diiudicari possit tantum abest, ut haud absurde tertiam neque probabilem eis adiungas. Etenim *Gerovilia* aut *Ierovilia* locus in Acarnania quantum scimus nullus est; quod Borckhius monuit, Achelouum non sic hodie vocari, sed *Aspropotamo*, id sane nullius momenti est; nam ad ipsum fluminis nomen *Ierovilia* non relatum est uni Giamberti, qui sua Cyriaco debet, negligentia et festinatione; ipse Cyriacus definite locum, ubi lapides inventi sint, non fluvium eo nomine designat. Quod si corruptelam aliquam — neque enim exemplum ipsius Cyriaci manu scriptum exstat — latere conicias in nomine inaudito, haud incepte *Surovigli* vicum in loco veteris Stratiorum oppidi situm indicari existimaveris.

533 In vico *Tharibui*. Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 60 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 249 n. 1 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 24 n. 1422).

ΞΕΝΟΛΑΕ
ΧΑΙΡΕ

Ξενόλαε | χαῖρε.

Digitized by Google

PARS SEXTA.

INSCRIPTIONES INSVLARVM MARIS IONII.

I.

LEVCAS.

534 Tabula lapidea, a. 0,26, l. 0,65. Infra titulum spatium fere 0,05 scripturae vacat, a dextra et a sinistra margo excavatus. Superior pars et angulus sinister superior laesus, reliqua integra. Veronae in museo lapidario n. 52. Maximam partem tituli (vs. 3—13) ed. Scipio Maffei Mus. Veron. p. XXXV (inde Boeckh C. I. G. 1846; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 175 n. II; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 98 n. 3207; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 272). Vere anni 1896 M. Fränkel lapide diligenter examinato tres primos versus exscripsit, reliqua contulit.

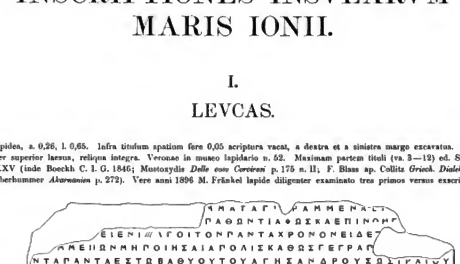

[..... γράμματα γεγλυμμένα. εἰ δέ τί κα | .....] κεδωτι αὐτ' δξε[ι κα ἐκπωλῶντι, | .....] εἶσι [αὐτ]ῷι τὸν κύπτα χρόνον. εἰ δὲ τῆι τῶν ἐν τῷ δήτει γεγραμμένων μὴ πιστὰ ἐ- 5 τέλεε κακῶδε γέγραπται, τὰ | περίοντα πάντα ἔστω Βοδόνει τοῦ Ἀγησάνδρου, Δικ[τ]ρί[τ]ωι | [τῆ]ῦ Λευκίων, Δικαιρίτου τοῦ Σάδδιος, Δοκλέου τοῦ Δαιμί[λ]ου, Πολεμάρχωι τοῦ Πολεμάρχου, Ἀνδρίωνος τοῦ Σωτίμου, στρατηγὸς· Ἐσκλείδας Διονύσιο. τρέζουλος· Εὐφράνωρ Ἀγχιλέου. πολιαρχεῦντες· Ἀρείων Ἀριώνος. μάρτυρες· | Σώστρατος Λευκίωνος, Ἀγήμων Ταλίστιος, Ἀριστοκλῆς Λίσιος, Χάρων Ἀρχιθέρου, Ἀνδρων Δοτίωνος, Ζεῦξις Δωρίωνος. εἰστίγητος Σώστρατος Λευκίωνος.

Unde lapis Veronam delatus sit, non traditur; quo factum est, ut de origine tituli haud levis ilis oreretur inter homines doctos; nam Boeckhius quidem inter Corcyraeos recepit fretus nominibus Agesandri, Androsis, Aristomenis, Dionysii, Euclidis, Leontis, quae et hic et in monumentis Corcyraeis de quorum origine plane constaret legerentur. Quod contra P. Gardner *Catalogue of the Greek coins of the British Museum, Thessaly to Aetolia*, 1883 p. LIV et E. Oberhummer *Akarnanien* p. 273 in nummis Leucadiorum nomina Agemonis, Aristomenis, Archelai, Bathyi, Damyli, Diacriti, Leontis, Polemarchi, Sostrati legi monuerunt; quae cum hic recurrerent, sine dubio hanc inscriptionem Leucadi vindicandam. Quos verum videsse non tam propter maiorem nominum consentientiam numerum statuendum est, quam quia iila Corcyraea Boeckhii nomina ad unum omnia tam vulgaria sunt, ut nihil probent, quum inter hanc Leucadia nonnulla paullo rariora (Δοκώδος, Δοικαιτος), unum vero paene singulare invenlatur, Βοδόνει, quod praeter hanc labulam et nummos Leucadios non legitur nisi in titulo Acarnanico n. 517, 2: Νικία τοῦ Βοδόνει Κορσυραίου. Atqui Acarnanum foederi Leucadii quidem per longinquum tempus interfuerunt, cum Corcyraeis nulla intercedat cum iila gente arctior necessitudo.

Donationis hac litteras esse monuit Boeckhius; ac vs. 3—5 quidem monstrare videntur, ipsi civitati Leucadiorum donatam esse rem nescio quam certis condicionibus propositis, quas si populus in se recipere nollet aut neglegeret, donationem irritam esse et rem donatam ad priores dominos redire statuitur.

Digitized by Google

535 Tabula margine circumdata, a. 0,66, l. 0,86. Litterae altae 0,085—0,09, admodum profunde incisae. Fuit Venetiis, deinde delata est Veronam, ubi nunc exstat in museo lapidario n. 16. Ed. Scipio Maffei Mus. Veron. p. XXXVI. Acri incisum exhibet Venturi *Guida al Museo Veronese* T. I p. 66 n. 16 tab. VIII (inde Boeckh C. I. G. 1919). Vere anni 1836 descripsit M. Fränkel, cuius exemplum exprimimus.

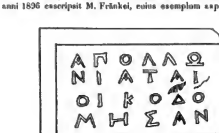

Ἀπόλλωνι πάτρι | οἰκοδόμησαν.

Ex his duobus titulis (n. 535. 536) manavit Hughesi error, fuisse aliquando in insula Leucade oppidum Apolloniam nomine (cf. sdn. ad n. 549). Contra quem Boeckhius monuit, Apollonias intellegendos esse Illyriae, Corcyraeorum colonos ibicque satis arcta necessitudine cum Leucadiis coniunctos, qui Leucade aedificium aliquod, fortasse sacellum Apollinis Leucadii exstruxissent. Quod Boeckhius de duobus aedificiis cogitare videtur, quae singula singulos titulos habuerint, id si quid video accuratis Franckelii et Partschii delineationibus refutatum est, ex quibus didicimus adeo convenire inter inscriptiones vel minutissimis in rebus, ut bis in diversis eiusdem aedificii partibus eadem verba incisa fuisse manifestum sit.

536 Tabula alta 0,67 praeter exiguam partem inferiorem, quae terrae immissa est, inscripta litteris elegantibus altis 0,095, exstans ad eum angulum parietinarum Leucadis veteris, qui spectat inter septentrionem et orientem solem. Ex Graeci cuiusdam apographo prava versuum divisione ed. Hughes Itin. T. I p. 402 (inde Boeckh C. I. G. in adnotatione ad n. 1919). Accurata descripsit Partsch et ectypum chartaceum misit.

[Ἀ]πολλ[ω]νίατ[αι | [ο]ἰκοδό[μ]ησαν.

Vide quae adnotata sunt ad n. 535.

537 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Decembris 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 91 *n.* 1).

Ἀ[π]ολλ[ω]νίῃ Σε[ὶ] Ἀ[γαθυλλί]-
ος Ἡρακλεί Ἀλ . . . . .
φ ἀνέθηκεν.
Τιμόδημος Τ[ιμοδήμου]
[Γ]ναίθου Λαπρ[αιωτεύς].

Vs. 2. 3 Ἀλ[εξ]ᾶῃ Stamatelos, vix recte.

538 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 49).

Ἥρωος Ἀλκιμιάτ[α].
Καλλὶς ἀνέθηκεν.

539 Lapis invectus prope oppidum Leucadiorum. Ed. I. Stamatelos *Νέα Πανδώρα* III, φυλλ. ιϛ', Ἰαν/ουαρίου 1852 p. 211 sqq. (E. Cougny Anth. Pal. III p. 309 n. 118); idem *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1866) p. 91 n. 2; E. Oberhammer *Akarnanien* p. 274 n. 15).

– ᴗᴗ – ᴗᴗ – ᴗᴗ – ᴗ̆ – ᴗᴗ –
φρούρια ποτ᾽ εὐαλώνι ἀ[γ]ρεταῖσι ἀληγέτατα.
ὧν ὑπασπ Λευκὰς τὸν ἀεὶ συστᾶμεν πολεμᾶ[ν]
εἰκόνι καὶ πίστει καὶ φιλίᾳ στεφανοῖ.
ἅ κόλα γαμφώτατος γὰρ ἔλιξ χερὶ καὶ δυσοίᾳ
τοῦτ᾽ ἀγαθοῦτιν ἀρίγνων ἀζωνώτατος ἐχάρισσε.
Δίσκιος.

Vs. 1 ἀ[γρεῦο] Stamatelos vitio metrico foedissimo, ἀ[γρετον] Cougny. Vs. 2 συστᾶμεν ἀεὶ codices omnes contra versus leges et dialecti usum, quod emendare constus sum.

540 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1886) p. 91 n. 3; E. Oberhammer *Akarnanien* p. 275 n. 16).

Αὐτ. Καίσ. Ἀ[δρια]νε . .
Ἡ πόλις Λευκὰς . .
ἀρετᾶς ἕνεκεν εὐδοίασεν
καὶ εὐεργετίας τῆς εἰς
τὴν πατρίδα καὶ ἰσ᾽ αὐτὴ
πάντα τρόπον πεποίατεν[ται].

Hadriani Imperatoris monumentum honorarium hoc esse existimat Oberhummer, neque dubium est, quin ipse Stamatelos in primo versu exscribendo hanc opinionem animo conceperit. Sed utrumque errasse vs. 3—6 luculentissime demonstrant; etenim cum alia leviora, tum vero voces τὴν πατρίδα vs. 5 et πεποίατεν[ται] vs. 6 indicio sunt, civis Leucadii hunc esse titulum. Quem sic fere restituendum existimo:

Αὐ[τ]οκ[ράτ]ορα Καί[σ]αρα θε[οῦ Τρ]αι[ανοῦ] | Ἁ]δρια[νὸν Σεβαστὸν]
(καὶ) π[ά]τ[ρ]α[τ]ρα | καὶ εὐεργέτην τῆς εἰς | τὴν πατρίδα καὶ ἰσ᾽ αὐ[τὴ]
κατὰ | πάντα τρόπον πεποίατεν[ται] | [παλιὸν καὶ φιλότιμον].

Incertissimum ex his est versus tertii supplementum, siquidem εὐδοίασεν ex εὐοίασε corruptum esse non aeque probabile videtur. At utique non licet leuissima mutela εὐδοιασε(ι)νε reponere, quia propter felicitatem aliquem honore affici et cum titulorum Graecorum usu et cum sana ratione pugnat. Post vs. 6 nonnulla interclusae aponte patet; namque quemquam *omni modo* (κατὰ πάντα τρόπον) in republica versatum esse nulla est inus.

541 *'Inscription céramique.'* Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 2).

[Ἀγ]λώϊδι.

Editor scribit ᾳϛ ωλιδι, quod sensu carnum est.

542 *'Inscription céramique.'* Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 1).

. . . . σνυ

Editor supplet ναμενυ, quod quid sibi velit non assequor. Nescio an potius [Δι]ονυ(σ)ίνῃ, aut aliud nomen ab eiusdem dei appellatione derivatum fuerit.

Digitized by Google

343 Lapis inventus in vineis meridiem versus ab antique Leucadiorum oppido, ubi finisse videtur necropolis, translatus in vicum *Katuna*, ubi exstat in domo privata, cuius dominus est Georgius Vretos. Exemplum praeter nonnullas litterarum formas minus fideliter expressas accuratissime confectum habet Ἰόνιον Ἀνθολογία IV p. 874 (inde Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1923*b*); G. Kaibel Epigr. Graec. 482; E. Congny Anth. Pal. III p. 175 n. 506; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 274 n. 13). Mendosius litteris minusculis ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (inde *Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 50). Apographum et ectypum chartaceum misit Partsch.

Τ Ε Λ Ε Σ Φ Ο
Ρ Ε Χ Α Ι Ρ Ε
Η Ν Ψ Ρ Α Σ Υ Ε Χ Ο Υ Σ Α Τ Ε Λ Ε Σ Φ Ο Ρ Ο Ν Κ Α Ι Α Π Ε
Δ Η Σ Ε Τ Η Ν Ζ Ω Ν Η Ν Ε Α Υ Τ Ο Υ Η Ο Ν Ο Σ Ε Σ Η Ρ Π
5 Α Ζ Ε Κ Α Ι Ο Υ Κ Ε Τ Ι Μ Ο Ι Ρ Α Α Ν Ε Μ Ε Ι Ν Ε Ω Τ Α Χ Ι
Ν Ο Υ Θ Α Ν Α Τ Ο Υ Κ Α Ι Γ Ο Ν Ε Ϣ Ν Α Τ Υ
Χ Ω Ν

Τελεσφόρε χαῖρε.
Ἦν ὄρα τι(σ)ίχωσιν Τελεσφόρον καὶ ἀπ(ὸ)στα
τὸν ζωὸν ἑαυτοῦ·
γόνος ἐξέφυ(σ)ε καὶ ψύσιν κεῖ· ἀνάκτορον.
Ἃ τυχηρὸν Ἴονίοισιν καὶ γονέων ἀσπάζεται.

Epigrammatis obscuri sententiam perspexit Kaibelius, qui Telesphorum cum tempestatis iniquitate in navigatione quadam Leucade detineretur itaque cingulo soluto caeli serenitatem opperiretur, casu quodam in mare praecipitatum perisse statuit. Post ἑαυτοῦ quod nihil spatii vacui est, id cum titulus non versibus distinctis exaratus sit, facile ad lapicidae nonnulla verba transsilientis accordiam referas; sed quia verba τὸν ζωὸν ἑαυτοῦ ne ipsa quidem praetuentis memoriae accommodata sint, praestat cum Kaibelio culpam ad ipsum poëtam referre, qui mancum versum facere voluerit aut integrum facere nequiverit.

344 Leucade. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1040 et tab. VII, 13 (Roehl I. G. A. p. 78 n. 338; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 57 n. 92; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 81 n. 3178; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 131 n. 104).

Μ Ι Κ Υ Φ Α Μ

Μικύφαμ.

Genetivus est nominis mulieris; de genetivi et nominativi in titulis sepulcralibus illorum regionum usu cf. adn. ad n. 466.

345 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 29 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 27).

Ἀρετοῦε.

346 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 5).

Ἀφρίτων.

347 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 17).

[Εὐ]χμήριτος.

348 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 29).

[Θ]υλλείνε.

Editor primus Ο Ειλλείνε, sed hoc unum nomen esse apparet.

349 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex apographo Culmghii a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 8. Minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 10).

Ν Ι Κ Α Ν Δ Ρ Ι Δ Α

Νικάνδριδα.

Hunc titulum cum multis aliis Colnaghius Apollonise invenisse dicit. Sed cum ex addito hodierno nomine *Santa-Maura* hoc inde, quod eosdem lapides ad unum omnes Stamatelos Leucade vidit, apparet illum in eo errore de oppidi nomine versatum esse, cui ansam dederunt tituli n. 535. 536.

350 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 11).

Νικ(ε)ράτα.

351 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 3).

Νικίνικος.

352 Columna sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex Colnaghii apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 1).

Α Γ Α Θ Ι Ν Ο

Ἀγαθῖν[ε].

353 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 16).

Ἀπποδίε.

354 Columella ex insula Leucade in museum Nanianum translata. Edd. Passeri Diss. II p. 32; Paciaudius Mon. Pelop. T. II p. 57 seri incisum (Mus. Nan. coll. ant. n. 72; Boeckh C. I. G. 1920).

Α Λ Α Κ Υ Ω Ν

Ἀλακύων.

Digitized by Google

555 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 14).

Ἀνεξλλάβαρ[ος].

556 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 4).

Ἀκελλιάν[ος].

557 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 7).

Ἀριστογί[τος].

558 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 26).

Ἀρίστων.

559 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 8).

Ἀρίστων.

560 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex Colnaghi apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Plenius et accuratius, sed minusculis litteris l. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 25).

Colnaghi:	*Stamatelos:*
ΔΙΟΤΗΜΟ	Διότιμος.

561 Columna sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex Colnaghi apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Minusculis litteris l. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 24).

ΚΛΕΟΣΘΕΝΗΣ

Κλεοσθένης.

562 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 18).

[Κ]ερυία.

563 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 20).

Κλῦσις.

564 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 13).

Λυσιμᾶς.

565 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 19).

Μολπα.

566 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 22).

Νικηφόρ.

567 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 28).

Νικο . . . . . .

568 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 12).

[Π]αμφίνων.

569 Stela sepulcralis a. 1759 ex insula Leucade in museum Neapolitanum translata. Edd. Passeri Diss. II p. 36; Paciaudius Mon. Pelop. T. II p. 212 (Mus. Nan. coll. ant. n. 86; Boeckh C. I. G. 1922).

ΠΕΙΣΙΤΕΛΗΣ

Πεισιτέλης.

570 Columella sepulcralis, Leucade in domo prope moenia oppidi. Ex apographo Colnaghi a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 6. Minusculis litteris l. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 15).

ΠΟΛΥΠΕΙΘΗΣ

Πολυπείθης.

571 Cippus sepulcralis. Leucade apud Angelum Calcani, qui illic negotia consularis regni Italici gerit, exscripsit Doublet et edidit *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 210 n. 2.

ΜΥΡΤΙΑΣ
ΦΙΛΟΝΙΚΟΥ

Μυρτιὰς | Φιλονίκου.

572 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 6).

Νικὼ Δαΐδα.

Editor Graecus unum nomen Νικωλαΐδα hoc esse vult, sed ita scriptura per ω permira videri debet.

Digitized by Google

572 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 93 n. 39).

Νικόνικος, Βαλιαμένου.

574 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 92 n. 24).

Ἀγγυᾶ.

575 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 92 n. 23).

Γεργοῦ.

576 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 92 n. 31).

Δαπάνῃ χρῆμ.

577 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 92 n. 35).

Κληνογέρη χρῆμ.

Permagna similitudo huic epitaphio intercedit cum Ithacensi n. 671. Quod illic per duos versus haec disposita sunt, nullius est momenti; nam Stamatelos omnes huius generis titulos continua scriptura exhibet, etiam quos plus uno versu habere aliorum testimonio constet (n. 579. 582. 584. 586. 589. 591. 594. 595) aut certis de causis probabile sit (n. 593. 598). Paullo plus tribuendum tertii versus reliquiis, quas Forchhammerus illi Ithacensi titulo adiungit, cum hic desiderentur. Neque praeterea ullum exstat vestigium, quod Stamatelum titulis suis Leucadiis alienos immiscuisse indicet, neque magis est cur Forchhammerum erroris insimulemus. Quae cum ita sint, ut in re incertissima malui utrumque separatim repetere.

578 Lapis latus infra, ubi integer est, 0,42, supra 0,30, inventus in vineis meridiem versus ab antiquo Leucadiorum oppido, ubi fuisse videtur necropolis. Exscripsit Partsch.

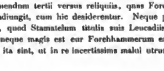

Vs. 1 init. duae litterae intercederunt.
. . . ε, *Λεοντίς,* | *χρῆτε.*

579 Cippus sepulcralis, Leucade. Minusculis litteris ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 92 n. 36). Apud Angelum Calcani, qui ibi negotia consularia regni Italici gerit, exscripsit Doublet et edidit *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 210 n. 4.

Π Α Ρ Θ Ε Ν Ι Σ
Χ Α Ι Ρ Ε

Παρθενὶς | *χρῆτε.*

580 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 93 n. 45).

Σαλαμὶς (χ)αῖ[ρε], Λυσίνε *χρῆτε.*

Stamatelos post primum nomen *καί* exhibet; sed quum ille omnes titulos sine versuum distinctione exhibeat (v. ad n. 577), haud improbabile est, in lapide haec per quattuor versus disposita, alterum vero in fine mutilum fuisse. Certe particulae copulativae usus a more abhorret.

581 Leucade. Minusculis litteris ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 92 n. 37). Apud Angelum Calcani, qui illic negotia consularia regni Italici gerit, exscripsit Doublet et edidit *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 210 n. 3.

Σ Υ Ν Η Θ Ε Α Χ Α Ι Ρ Ε

Συνήθεια *χρῆτε.*

582 Stela sepularalis cum ἀέτωmate, infra quod titulus, anno 1759 ex insula Leucade in museum Neapolitanum translata. Edd. Passeri Diss. II p. 28; Paciaudius Mon. Pelop. T. II p. 212 (Mus. Neap. coll. ant. n. 69; Boeckh C. I. G. 1923). Minusculis litteris I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 92 n. 34).

Ε Ω Σ Ι Κ Ρ Α Τ Ε Ι
Χ Α Ι Ρ Ε

Σωτηρράτε[ια] | *χρῆτε.*

583 Cippus sepulcralis, Leucade. Minusculis litteris ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 92 n. 32). Apud Angelum Calcani, qui illic negotia consularia regni Italici gerit, exscripsit Doublet et edidit *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 210 n. 5.

Ε Ω Τ Η Ρ Ι Σ Χ Α Ι Ρ Ε

Σωτηρὶς *χρῆτε.*

584 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex Colnaghii apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Minusculis litteris I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 93 n. 44).

Χ Α [Ι] Ρ Ε
Σ Ω Τ Α Κ Ο Σ
Χ Α Ι Ρ Ε

Quam uncis inclusi litteram, Colnaghius non habet.

. . . . . | *χρῆτε.* | Σώτακος | *χρῆτε.*

585 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 92 n. 30).

Φιλικὰ χρῆτε.

Digitized by Google

586 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Plenius et accuratius minusculis litteris I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 92 n. 33).

Stamatelos: | *Colnaghi:*
Φῶων χαῖρε. | ΙΛΩΝ
ΧΑΙΡΑ

587 Monumentum sepulcrale cum fastigio, a. 1759 ex insula Leucade in museum Naniannm translatum. Edd. Passeri Diss. II p. 29; Paciaudius Mon. Pelop. T. II p. 211 (Mus. Nan. coll. ant. n.70; Boeckh C. I. G. 1921).

ΛΕΩΝΤΙΟΝΑΙΣΧΥΛΕΔΑΜΟΞΕΝΑ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Λεόντιον, Αἰσχύλε, Δαμοξένα, | χαίρετε.

588 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 93 n. 40).

. . . . . | Θεοξένου Ἀντιπαλαιέως.

Traditur Θεόξενος.

589 Cippus sepulcralis, Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 322 n. CLIX (minusculis repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 44). Inter Leucadios titulos exhibet I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 93 n. 48).

ΦΙΛΙΣΤΙΣ
ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΑ
ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ
ΚΟΡΚΥΡΑΙΑ

Φιλιστὶς | Ἀριστομέδοντος, | Ἡρακλεία | Ἀριστομέδοντος | Κορκυραία.

Malui Stamatelum sequi de origine tituli quam Mustoxydem, quia ipsum ethnicum Κερκυραῖα additum mulierem non in patria sepultam indicat. Ceterum Κερκυραῖα Stamatelos contra illarum regionum consuetudinem; reliquis in rebus apographia consentiunt.

590 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 93 n. 41).

Δωκέτορος Μορτυλιάτου.

591 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex Colnaghii apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Minusculis litteris I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 93 n. 38).

Colnaghi: | *Stamatelos:*
Δ . . Ω | Δων Μιτυληναῖος].
ΛΙΤΥΛΗΝΑ
ΟΣ
Ι

Δίων | Μιτυληναῖος.

592 In vineis sitis meridiem versus ab antiquo Leucadiorum oppido, ubi fuisse videtur necropolis. Exscripsit Partsch.

ΜΝΗΣΙΚΛΕΙΑ
ΠΕΛΛΑΙΑ ΧΑΙΡΕ
ΧΡΗΣΤΗΓΥΝΗ
Ω ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ

Μνησίκλεια | Πελλαία χαῖρε. | χρηστὴ γυνή. | Ὦ παρίοντες.

593 Leucade. Ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 93 n. 47).

[Πο]ξίδιος
[Κλ]ιμένους.

Stamatelos hic et ubique versuum distinctionem non indicavit, sed ex lacunis apparet, titulum per tres versus scriptum et lapidem a sinistra mutilum esse (cf. n. 598); cum versus tertius, quem Stamatelos supplevit, ambitum partis deletae indicet, non dubitavi vs. 1. 2 item binas litteras reponere.

594 Cippus sepulcralis, Leucade. Minusculis litteris ed. I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 93 n. 42). Apud Angelum Calcani, qui illic negotia consularia regni Italici gerit, exscripsit Doublet et edidit *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 201 n. 1.

ΦΑΛΑΡΙΣ
ΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΙΟΣ

Φάλαρις | Αἰσχρίωνος | Στράτιος.
Aeschrionem Stratium habes etiam n. 417, 14.

595 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Minusculis litteris I. Stamatelos *Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν* 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* 1 (1868) p. 93 n. 43).

Colnaghi:
ΒΥΡΑΚΘΗΙΟΣ
ΒΟΥΒΑΛΙΣ
ΕΠΙΓΕΝΕΟΣ

Stamatelos:
Συμπαντος Βουβαλις Ἐπιγενους.

Videntur haec duorum hominum, viri et uxoris, epitaphiorum reliquiae esse, quorum ex priore nihil aetatem nisi nisi ethnicum:
. . . . . | Συμπαντος.
Βουβαλὶς | Ἐπιγένους.

596 Lapis anno 1759 ex insula Leucade in museum Naniannm translatus. Edd. Passeri Diss. II p. 36; Paciaudius Mon. Pelop. T. II p. 211 (Mus. Nan. coll. ant. n. 87; Boeckh C. I. G. 1924).

ΙΟΥΛΙΑ
ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΑ ϖ ΕΤΩΝ
ΣΘ ϖ ΧΑΙΡΕ

Ἰουλία | Ἀλεξάνδρα ἐτῶν | ξϑ' χαῖρε.

Digitized by Google

597 Leucadе. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 21).

.....ε Ἀρτύτασε.

Videtur nominis gentilis Romani littera finalis aetatem tulisse; nam inferioris aetatis titulum esse etiam psevuliteam syllaba per diphthongum scripta prodit. Primus editor sane Χαρτύτασε unum atque integrum nomen esse sibi persuasit, id quod omnium maxime improbabile est.

598 Leucadе. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 52).

Πανὶ[σκε]
Βε[ν]ε[ί]κ[ε]
Εὐ.....

Editor Graecus hic ut ubique (cf. adn. ad n. 577) versuum dispositionem neglexit, quae tamen ex lineolis perspicitur (v. n. 593). Ceterum in Βε«λ[ε]ς Βε[τρε]ς Εὐ[τυχ]ες scribi, quae supplementa indicant eum nominum Romanorum usumque non perspecta habuisse.

599 Leucadе. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 53).

Πανάτιος Νεικάδος ἐτῶν ....

II.

ZACYNTHVS.

600 In insula Zacyntho, in ara ecclesiae S. Demetrii in vico *Molinado*. Edd. Chandler Inscr. Graec. P. II p. 86 n. 159; St.-Sauveur Itin. T. III p. 104 cum tabula absenea; Walpole Mem. p. 455, 1; Hughes Itin. T. I p. 152; ex his et schedis Kochleianis et Broendstedianis Boeckh C. I. G. 1934 (O. Hoffmann sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 172 n. 1679); O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 8.

ΑΡΧΙΚΛΗΣ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΟΣΚΑΙΛΑΚΙ
ΔΑΜΑΑΡΧΙΚΑΕΟΣ ΚΑΗΝΙΠΠΑΝΤΑΝΑΥ
ΤΩΝΘΥΓΑΤΕΡΑΘΕΟΚΟΛΗΣΑΣΑΝΑΡΤΕΜΙΤΙ
ΟΠΙΤΑΙΔΙ

Cum Boeckhio Broendstedii exemplum, quocum fere ubique consentit Chandlerianum, exprimimus. Reliquorum errores, quas enotatos labes apud Boeckhium, hic repetere supervacaneum est.

Ἀρχικλὲς Ἀριστομένου καὶ Ἀλκιβίαδος Ἀρχικλέος Κλεινίππαν τὰν αὐτῶν θυγατέρα θεοκόλησαν Ἀρτέμιτι | Ὀπιτείᾳ.

Cum nomine Κλεινίππαν, de quo iniuria dubitatum est, cf. Κλειγγάρα n. 577, 671, 1.

601 Super portam ecclesiae monasterii τῆς Χαντατίτσας in insula Zacyntho, in magno lapide. Versum priorem ed. Hughes Itin. T. I p. 153 (Boeckh C. I. G. 1935; G. Kaibel Epigr. Graec. 1116). Hunc minusculis repetivit et alterum primus edidit O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 10.

ΟΦΘΟΝΟΣΑΥΤΟΣΕΑΥΤΟΝΕΟΙΣΒΕΛΕΕΣΣΙΔΑΜΑΖΕΙ
ΠΚΤΟΙΕΩΝ + ΑΒΝΤΚ

Ὀ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν τοῖς βελέσσι δαμάζει.

Hunc versum in Anthologia Palatina X, 111 legi monuit Keibelius, qui n. 1115 geminum exemplum exhibet carminis de invidia, quod habes Anth. Pal. XI, 193, in lapide Lugdunensi inciso. Alteri versui nihil necessitudinis cum priore intercedit. In Christianae aetatis est, ac nescio an initio π(ᾶ)ν τὸ ἰερ(ὸν) agnoscendum sit. Reliqua obscura.

602 Lapis terminis similis, a. 1,90, l. 0,45, c. 0,15, inventus in insula Zacyntho, septentrionem et occidentem versus a vico *Bujato* in fundo Nicolai Metaxae, qui habitat in vicino vico *Skoulikatha*. Ed. O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 8.

ΥΑΞ
ΙΛΝΓ
ΕΠΑΙΝΙ

Nihil certi dispicitur.

603 Glans missilis plumbea inventa Zacynthi ad radices collis, in quo est castellum. Ed. O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 6.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ

Ἀσκληπιοδώρου.

604 Glans missilis plumbea, inventa Zacynthi et delata in collectionem Barbierii, quae ibi fuit. Ex P. Chiotis epographo ed. O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 6.

ΙΜΗΤΟ

Si nonnullam erratum staturis, vix quicquam quod intellegi possit ex his dotibus exteroquebis. Facillima medela [Πολυτ]ιμή[τ]ου vel aliud nomen eadem ratione compositum restituitur.

Digitized by Google

605 Stela sepulcralis a superiore parte palmis exornata, inscripta litteris a summo deorsum currentibus, ex quibus infima aliquantum detrita est. Post hanc utrum etiam aliae fuerint necne, definiri nequit. Inventus lapis in vico *Lithakias*, exstat Zacynthi in museo. Ed. I. Sir *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XIX (1894) p. 340 adn. 1.

ω
–
ο
ν
»
ε

Quid hae litterae sibi velient, neque Sixius extricavit neque ego perspitio.

606 In insula Zacyntho occidentem versus ab arce. Ex P. Forchhammari schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 989 n. 1934*c*.

ΕΥΠΟΡΟΣΧΑΙΡΕ

Εὔπορος χαῖρε.

607 Fragmentum lapidis inventum in vico *Bujato* insulae Zacynthi. Ed. O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 13 n. 6 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 173 n. 1680*b*).

ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ

Κριτόλαος.

608 Cippus sepulcralis inventus a. 1852 in loco *Aringo* insulae Zacynthi, sito a regione castelli a septentrionibus. Edd. Γ. Χιώτις *Ἱστορικὰ ἀπομνημονεύματα* II, Corcyrae 1858, p. 600; O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 13 n. 5.

Κίντα [Γ]ουρῖνος χαῖρε.

Editores exhibent Ἰουρῖνος. Sed mendum manifestum est et emendatio certa.

609 In ecclesia S. Andreae et Michaëlis in loco qui vocatur *Aringo*, Zacynthi septentrionem versus a castello. Ex Barberii apographo ed. O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 13 n. 4.

ΗΝΑ

. . . . . *ἥνα.*

III.

CEPHALLENIA.

1. CRANII.

610 In Craniorum insulae Cephalleniae moenibus vidit Hamiltonus centurio, postea in Britanniam deiatus lapis pervenit in collectionem Nogentianam. Duo Boeckhius accepersit apographa, alterum ex Onilelmi Gellii schedis a Rosio missum, alterum ab Eduardo Gerhardo cum eo communicatum, cui miserat Cranefurdius, qui sensum Ionico ab epistolis erat. Ed. Boeckh C. I. G. 1928; minuscula litteris Ἑλλὰς Δ-Σελεγὸν V (1835) p. 84. 122. Cum imagine accurate delineata Leake, qui Palae vindicavit, *Transactions of the Royal Society* N. S. I p. 273. 305 (inde Roehl I. G. A. p. 77 n. 335); E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 307 n. 309; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 167 n. 1660). Gellius in libro *Probestücke* von *Städtemauern des alten Griechenlands*, 1831, tab. XV lapidem e moenibus evolutum delineavit (Roehl I. G. A. p. 182). Tituli exemplum cum eo, quo Boeckhius usus est, consentit praeter praeposterum versuum ordinem. Cranium (non Palensem) esse lapidem etiam in apographo, quod G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum* p. 72 se apud viduum Tsimarasium in vico *Ilagia Thekla* vidisse testatur, adnotatum erat.

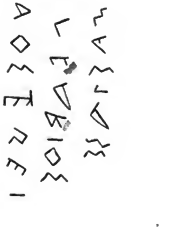

Imaginem tituli Leakianam et Roehlius exhibuit ut nos exprimimus. Ex antiquioribus apographis haec adnotanda videntur, quis fieri potest, ut rectius se habeant: Va. I ΣΕΛΙΔΑΝΜ Gell et Cranfurd; va. 2 ΔΔΑΝ iidem. Duobus locis manifesto suos errores emendavit lapicida, va. 1 fin., ubi primum prava positura exaraverat Ɜ, deinde rectum Ɛ apposuit, et va. 3, ubi quintam litterarum Ε mendose insculpsam in Τ mutavit.

Μουσίνε | Κλειάρε | σωστρεῖ.

Verbum *σωστρεῖ* a *σώστρον* (*σῶστρον*) repetit Roehlius, ut feliciter servatus Musaeus deis hoc dono gratiam retulisse intellegatur.

Gellius *Probestücke* von *Städtemauern* tab. XV alium repraesentat eorundem moenium lapidem cum hac inscriptione (Roehl I. G. A. 182):

ΑΞΡΡΞΙΟΣ
ΡΡ ΡΙΟ

[Μ]ο[ῦ]σαι Ἐυ[μο]λ[π]ί[α]. Prius nomen restituit Roehl, alterum ego.

Digitized by Google

611 Fragmentum lapidis calcarei, quod intec rudera oppidi Craniorum in insula Cephalleniae repertum in museum Parisinum intulit F. Lenormant. Ed. idem Mus. Rhen. XX (1866) p. 519 n. 345 (inde Hoehl I. G. A. p. 77 n. 333).

ϥ ϰ Α
ϕ ϒ

Nihil certi legitur.

612 Stela sepulcralis marmorea, inventa in loco *Spartia* sive *Spartea* sita in ea insulae Cephalleniae parte, quae vocatur *Lixatha*. Nunc est apud Ch. I. Tsimacsium, qui habitat in vico *Hagia Thekla* sito in occidentali paeninsulae Paleensium (*Palikí*) ora. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 30 n. 6 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1666*c*).

Ἡρωΐδιον Ἡρωΐδιοντος
χρῆσε.
[Η]ερμᾶτιν Ἡρωΐδιοντος γύνοι
χρῆσε.

613 In sepulcro diruto, quod est in colle sito iuxta antiquum Craniorum oppidum. Ex apographo, quod Crawfurdius, qui senatui Ionico ab epistulis erat, ad Edvardum Gerhardum miserat, ed. Boeckh C. I. G. 1930*c*. Accuratius ex Forchhammeri schedis idem vol. II Add. p. 988; F. Lenormant Mus. Rhen. XX p. 519; G. Biedermann *Die Insel Kephallonia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 72 n. 5; minusculis litteris O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 27. His cumulus apographis diligentissime cum lapide collatis denuo exercipsit Partsch, cuius exemplum reparacentamus antiquiorum erroribus non enotatis.

ΚΑΛΑΔΙ . ΟΝΑC . . ΟΣΟΝ
ΕΡΩΤΟ . ΜΗΤΗΡ
ΧΑΙΡΕ

Κλειδ[ι]α[ι] | Ὀνασ[ι]δ[ε]ου, | Ἐρωτος μήτηρ. | χαῖρε.

614 Cippus sepulcralis, inaedificatus in muro domus Antonii Mazarakis in vico *Mazarakata* prope rudera veteris Craniorum oppidi. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 30 n. 4 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1666*b*).

Σώωνι χρῆσε.
Φίλων χρῆσε.

615 Cippus sepulcralis, inaedificatus a dextra iuxta portam domus Ioannis Mazarakis in vico *Mazarakata* sito prope parietinas veteris Craniorum urbis. Edd. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 30 n. 3 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1666*a*); plenius et accuratius G. Biedermann *Die Insel Kephallonia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 73 n. 6.

ΧΑΙΡ[ε]Α	Σ
ΕΩΖΕΜΑ	ΟΣ
ΚΑΕΥΜΑΧ	Η
ΧΑΙΡΕΤΕ	

Χαιρίας, | Δη[μ]η[γ]ίου, | Κλεωνίχη. | χαίρετε.

616 Cippus sepulcralis, inventus inter rudera antiqui Craniorum oppidi. Ex Tsimarsti apographo ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 30 n. 5.

. . . . . σ[τ]ε χαῖρε.
πανύστατα δίπλα σοι ὧστε ἔτι.

Vs. 1 *ora* traditur. Vs. 2 *πανύστατε* mique corruptum est, sed *ζῶστε* et *διώστε* neque abhorrent a litteris traditis, ut emendatio in medio relinquenda sit.

2. SAME.

617 Basis inventa Cephalleniae. Ipse lapis quo pervenerit, latet. Sed forma gypsea est Coreyrae in collectione gymnasii. Edd. W. Vischer *Kpiτ. und archäol. Beiträge aus Griechenland* p. 12 (*Kleine Schriften* II p. 211 n. 29 tab. I), 6; minusculis litteris O. Riemann *Corfou* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII) p. 45 n. 11.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣ
ΡΑΣΕΒΑΣΤΟΝΕΥΣΕΒΗ
ΛΟΥΚΙΟΝΕΠΤΙΜΙΟΝ
ΣΕΟΥΗΡΟΝΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
ΑΡΑΒΙΚΟΝΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟ
ΑΡΧΙΕΡΕΑΜΕΓΙΣΤΟΝ
ΗΠΟΛΙΣΗCΑΜΑΙΩΝ
ΥΘ ΟΚΑ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Σεβαστὸν Εὐσεβῆ | Λεύκιον Σεπτίμιον | Σεουῆρον Περτίνακα | Ἀραβικὸν Ἀδιαβηνικὸ | ἀρχιερέα μέγιστον | ἡ πόλις ἡ Σαωνίων. | ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς) κ(αὶ) δ(ήμου).

Tituli origo annorum 195 et 199 p. Chr. terminis contineri videtur, siquidem Ilo Arabici et Adiabenici, hoc Parthici maximi nomine uti coepit Septimius Severus.

618 Lucerna fictilis ornata uvis et foliis, inventa Samae, exstat in collectione Antonii Migliarresi, doctoris medicinae, quae est in oppido *Argostoli*. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 66.

ΚΑΛΛΙCΤΟΝ

Καλλίστου.
Cave emendaveris Καλλίστ(ου). De hoc nominum genere cf. quae adnotavi ad n. 23.

619 Glans missilis plumbea inscripta a duabus partibus (*a b*), in collectione Antonii Migliarresi, doctoris medicinae, in oppido *Argostoli*. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 65.

a

ΕΥΓΕΙ

b

ΤΟΥΣ

Εὐγείτου Σ(αωνίου).

Digitized by Google

620 Glans missilis plumbea, quam possidet Zervos, demarchus Sames. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 43.

ΕΥΓΕΙ

Εὐγεί[του Σαμαίου]. Cf. n. 619.

621 Sarcophagus ex uno lapide constructus, inventus in vineis inter ruderа antiqui Samaeorum oppidi. Ex Zervi, Sames demarchi, apographo edd. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 42; accuratius G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 76 n. 4.

ΕΚΑΟΓΗΧΑΙΡΕ

Ἑκαόγη χαῖρε.

622 Lapis inventus Samae Cephalleniae, est apud Ch. I. Tsimarasium, qui habitat in vico *Hagia Thekla* in occidentali paeninsulae Palensium (*Paliki*) ora. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 8 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1664c).

ΛΕΑΙΝΑΙ
ΧΑΙΡΕ

Λέαινα(ι) | χαῖρε.

623 Samae Cephalleniae in domo privata. Minusculis litteris ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 10 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1664*d*); minusculis litteris G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 12.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙΑ

Ξενοκράτεια.

624 Cippus sepularalis, inventus Samae Cephalleniae. Ex Zervi demarchi apographo ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 11.

Φάων Φάωνος.

625 Fragmentum lapidis inventum Samae, extat apud Ch. I. Tsimarasium in vico *Hagia Thekla*, sito io occidentali paeninsulae Palensium (*Paliki*) ora. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 7 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1664*b*).

ΟΛΛΟΣ

. . . . ὄλλος.

626. 627 Ex Broendstedii schedis, qui Ithacae tribuit, ed. Boeckh C. I. G. 1925*A* (inde O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1673*b*). Sed in alio apographo, quod apud Ch. I. Tsimarasium in vico *Hagia Thekla*, sito in occidentali paeninsulae Palensium Cephalleniae ora, visit O. Riemann, et ex quo varias lectiones exhibuit in libro *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 43 n. 5, admodum erat lapidem Samae Cephalleniae inventum esse.

(626) ΕΤΡΑΤΟΝΙΚΑΚΛΕΣΑΝΔΡΙΣ
(627) ΜΗΤΡΟΦΑΝΤΟΣ
ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ
ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΥΣ

Vs. 1 *Κατανδρίς*, vs. 4 *Κατανδρεύς*, vs. 3 *Παμενίονος* in Tsimarati apographo esse testatur Riemann. Sed sine dubio maior fides habenda est Broendstedio.

626 *Στρατονίκη Κασσανδρίς*.
627 *Μητρόφαντος | Παμενίωνος | Κασσανδρεύς*.

628 Samae Cephalleniae. Ed. W. Mure *Annali dell' Instituto arch. Rom.* X (1838) p. 128. Ex schedis Murii a Gerhardo secum communicatus Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 989 n. 1930*f* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1663).

ΔΙΟΠΕΙΘΗΣ
ΦΙΛΙΝΘΑ
ΣΙΛΑΝΟΣ
ΕΜΙΝΑΥΤΑ
ΠΙΣΤΑΚΙΣ

Διοπείθης, | Φιλίν̣θα, | Σιλανός, | [Σ]αυτ̣[ᾶ]-[ξ]ις, | Πιστακίς.

Quartum nomen Hoffmannus reiecta incredibili interpretatione Boeckhii *ἰδίᾳ σαυτ(ο) «nauta sum»*, sollertissime emendavit. *Σαυθαξίδος ὁ Ἐπιτε-*

κράτεος Σκιλλαίτης est apud Herodotum VI, 127. Sybaritae Achaei erant a Peloponneso, Cephallenia item proxima necessitudine Achaeos attigisse constat.

629 Lapis sepularalis, a. 1,37, l. 0,40, Samae Cephalleniae. Ex Ch. I. Tsimarati apographo edd. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 6 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1664*a*); G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 78 n. 15.

ΑΥΤΟΜΕΔΑ
. . ΣΙΜΑ
ΞΕΝΝΩ
ΦΙΑΩΝ
. . . . . .
ΝΙΚΙΟΝ

Αὐτομέδα, | [Δ]ρᾶσι, | Ξεννί, | Φάων, | . . . . . , | Νίκιον.

630 Lapis sepularalis, a. 1,00, l. 0,46, c. 0,13, inventus ad radices arcis meridionalis antiqui Samaeorum oppidi, quae nunc vocatur *Ἄγιος Φανέντες*. Edd. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 41 n. 3 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1661*d*); G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 78 n. 16.

ΚΑΣΣΙΣ
ΦΙΛΙΣ

Κασσίς, Φίλις.

Prius nomen opinetur quispiam gentile Romanum esse pro *Κάσσιος*, ut n. 608 *Κάσσιος Ῥουφῖνος* est. Sed cum neque hic neque in titulis similibus n. 629. 631—636 ullum praeterea Romanae aetatis vestigium sit, praestabit nomen usitatis Graecae, hypocoristicum a *Κασσάνδρεια* aliove simili derivatum, agnoscere.

Digitized by Google

631 Lapis a. 0,45, l. 0,52, c. 0,12, inventus in oppido antiquo Samaeorum, exstat apud Zervum demarchum. Edd. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 9 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1664 *d*); G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 78 n. 14.

Ↄ Σ
Ν Ο Δ Ω Ρ Α
[Ο] Τ Ο Δ Ι Κ Α
[Ο] Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ
5 [Τ] Ι Σ

Vs. 1 omittit Biedermannus. Vs. 3 primam litteram Ο potissimum fuisse non est certum, Biedermannus eam non habet. Vs. 4 primis litteris, cum Riemannus et Biedermannus exscripserint, evanescunt, sed Zervus meminerat eam Ο fuisse. Vs. 5 Τ solus Biedermannus vidit; idem inter vs. 4 et 5 unius versus defectum notat.

. . . . ος
. . . . τ[ε]θάφη
[Η ρω]τοδώρα
. . . . . σύγχρονος
5 . . . τος.

Versum tertium suppleri, reliqua ambigua sunt.

---

632 Cippus sepulcralis fractus in duas partes, a. 0,30, l. 0,25, c. 0,12, inventus ad radices arcis meridionalis Samaeorum, quae vocatur Ἄγιος Φανέντες, exstat in oppido apud Demetrium Theodosium demarchum. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 10.

Κ Α Ε Ι Ν
Π Ο Λ Ο
. . . . .
Κ Α Λ Ι Ψ Ο
5 Ρ Ο Φ Α Ν
Κ Α Ε Ο Φ

5 Κλεινᾶ . . . . | Ηολο . . . . . | . . . . . | Κλε[ο]φ . . . . | [Η]ρόφαν[τος](?) | Κλεοφ[άντος].

---

633 Cippus sepulcralis, a. 0,56, l. 0,43, c. 0,16, inventus ad radices arcis meridionalis oppidi Samae, quae vocatur Ἄγιος Φανέντες, exstat in oppido apud Ioannem Theodosium demarchum. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 11.

Υ Β Α Ι Ο Ο Σ
Α Υ Κ Ι Σ Κ Α

[Η]ζ[ε]ω[Ⓢ]ος, | Αυκίσκα.

Prius nomen suppleve et emendare conatus sum.

---

634 Cippus sepulcralis, a. 0,63, l. 0,26, c. 0,10, inventus ad radices arcis meridionalis oppidi Samae, quae vocatur Ἄγιος Φανέντες. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 76 n. 7.

Ϟ Α Χ Ο Σ
Τ Ρ Α Τ Α
Α Χ Ο Σ
Ο Ν
5 Α Ν Η Σ

5 . . . . .μαχος, | [. . . . .σ]τράτα, | [. . . . .μ]αχος, | . . . ον, | [. . . . . φάνες.

635 Cippus sepulcralis, a. 0,46, l. 0,31, c. 0,10, inventus ad radices arcis meridionalis oppidi Samae, quae vocatur Ἄγιος Φανέντες. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 8.

Α Σ Υ Δ Α
Ι Κ Α Γ Ο Ρ
Γ Η Σ Α Ν
Α Μ Ο Κ Ρ Ι Τ

[Θρ]ασύδα[μος, | Ν]ικαγό[ρης, | Α]γήσα[δρου, | Δ]αμόκρι[τος]. Supplevit Biedermannus.

---

636 Cippus sepulcralis, a. 0,33, l. 0,26, c. 0,08, inventus ad radices arcis meridionalis oppidi Samae, quae vocatur Ἄγιος Φανέντες. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 9.

. Α Υ Κ Α Σ . . .
. Υ Β Ι Ο Τ Ο Σ

[Γ]λαυκί(?), | [Ε]ὐβίοτος.
Prius numen admodum dubium, praesertim cum nominis ab adiectivo γλαυκὸς derivati nullum praeterea exstet per illas Graeciae occidentalis regiones exemplum (cf. sdn. ad n. 669).

---

637 Lapis sepulcralis, in domo privata, quam possidet Γεώργιος Λιστολάτος in vico *Dichalia* sito septentrionem et orientem versus a Same. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 79 n. 19.

Χ Ο Ρ Α Γ Ι Σ
Χαιρήσ.

---

638 Apographum in libro manuscripto, cui titulus erat '*Notizie intorno l'Isola di Cefalonia*', quem Biedermannus in vico *Hagia Thekla* vidit, continebatur; id titulum Samae vindicabat. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Munaci 1887, p. 77 n. 20.

Ι Ο Υ Λ Α Ι Α Κ Ι Α Ι
Α Ν Α Σ Σ Α
Χ Α Ι Ρ Ε
Ε Τ Ω Ν Κ Α

Ἰουλία . . . . | . . ανασσα | χαῖρε | ἐτῶν κ'.

---

639 Cippus sepulcralis, a. 0,60, l. 0,43, c. 0,13, inventus ad radices arcis meridionalis Samaeorum, quae vocatur Ἄγιος Φανέντες, exstat in oppido apud Demetrium Theodosium demarchum. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 13.

Π Ο Σ Ε Ι
Δ Ω Ν Ι Ε
Χ Α Ι Ρ Ε

Ποσείδω[νι] | χαῖρε.

---

640 Cephalleniae. Ex P. Forchhammeri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 989 n. 1930 *g*. Samaeum esse titulum testatur Loverdos ap. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 43 n. 3.

Ε Υ Ε Λ Π Ι Σ Τ Ο Σ
Ε Τ Ω Ν Μ Ε
Χ Α Ι Ρ Ε
Π Α Ν Κ Α Ρ Π Ο Σ
5 Ε Τ Ω Ν Κ . Ζ
Χ Α Ι Ρ Ε

Εὐέλπιστος | ἐτῶν μ' | χαῖρε.
Πανκάρπος | ἐτῶν κ̣ζ' | χαῖρε.

Digitized by Google

641 Fragmentum tabulae tenuis marmoreae, a. 0,13, l. 0,12, Samae apud Demetrium Theodosium demarchum. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1897, p. 78 n. 17.

. . . Τ Ω Ν . . .
. . . Ι Ρ Ε . . .
. . . Ω Ν . . .

. . . . πω [. . . . | χαῖρε . . . [. . .]ον . . . . .

642 Fragmentum exterae, Samae apud Demetrium Theodosium demarchum. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 78 n. 18.

. . . Α Ρ Π ι ω ι . .

[Κ]ερκύ[ρ]ᾳ(?).

643 Tabula rudibus quibusdam ornamentis distincta. Meletius vidit 'εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Κεφαλληνίας, Ηετιλήφθη τοῦτο ἀπὸ παλαιόν'. Pasten Corcyram translata est, unde anno 1700 Venetias itaque ex Apostoli Zeni collectione in museum Naninum illata est. Minusculis litteris habet Meletius Geogr. p. 327; minus accurate inter tabulas Corcyraeas Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (inde Muratori T. III p. MCDLXIV, 5). Aeri incisum exhibet Paciaudius Mon. Pelop. T. I p. 198 (Mus. Nan. coll. ant. n. 78; Boeckh C. I. G. 1933). Exemplum multo negligentius confectum, quod est apud Ch. I. Tsimarastum in vico *Hagia Thekla* insulae Cephallenine, minusculis litteris repetivit O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 52; sed eius menda enotare imstile est. Venetiis in Museo civico sub n. 2002 asservatur codex cum hoc indice: *Indici e tavole dei marmi scritti e figurati componenti il museo Nani. Disegnati di Giovanni Grevenbrock* MDCCLXX (qui etiam editus est Venetiis MDCCXCI). Hunc codicem, in quo hic titulus n. 19 est, anno 1836 in nostrum usum contulit M. Fränkel.

Τ Ι Τ Ο Σ Φ Α Α Ρ Ι Ο Σ Δ Ι Ο
Ν Υ Σ Ι Ο Σ ☼ Ε Ν Ο Ρ
Κ Ι Σ Ζ Ο Μ Α Ι Σ Ο Ι Τ Ο
Ν Σ Ε Ρ Α Κ Σ Τ Ι Ο Ν Ο Ρ Ρ Ι
☼ Ο Ν Μ Η Δ Ε Ν Ι Ε Ξ Ο Ν Σ Ι
Ν Α Ι Α Ν Υ Ξ Α Ι Τ Η Μ Σ Ο Ρ
Ο Ν Ο Χ Ν Π Ι Α Δ Ο Σ Ε Ι
Ξ Ε Τ Ι Σ Α Ν Υ Ξ Ι Ξ Ω Σ Ε
Ι Τ Ω Φ Ι Σ Σ Κ Ω Δ Η Ν Α Ρ Τ
Ι Α Δ Ι Σ Χ Ε Ι Λ Ι Α Π Ε Η
Τ Α Κ Ο Σ Ι Α Κ Α Ι Ψ Φ Ε Ξ Ι
Λ Ο Γ Ο Ν Α Σ Ε Ρ Ε Ι Α Σ

Vs. 4 init. ΝΣΕΠΑΣ codex Venetus. Praeterea nihil ex eo discriminis enotavit Fränkel.

Τίτος Φάβιος Διονύσιος ἀναθήκασιά σοι τὴν Σεβάστειον ἔρυ[ζ]ν, ναοὺς ἔξω εἴρυσι δυσξυ τὸν τοῖχ[ο]ν Ὀλυμπίοις. εἰ | δὲ τις ἀνύξε(ι), δώσει τῷ φίσκῳ δραχμὰς πεντακισχίλι, καὶ ὑφέξ(ει) | λόγον ἀσεβείας.

Cum litterarum formae tum orthographia titulum saeculo p. Chr. n. tertio antiquiorem non indicant. Σεβάστειον ἕρυμα (vs. 4) insinuandum per genium Augusti esse monuit Boeckhius.

644 Titulus inventus Samae Cephallenine. Ex Zervi demarchi apographo ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 12.

Α Ν Ν Ε Σ

Cognitaverit quispiam de mulieris nomine accusativo casu prolato, ut legatur . . . . ω Νέ[τ]ορα[ι]. Sed id neutiquam certum est.

3. PALE.

645 Basis arae figura, anno 1758 ex insula Cephallenia in museum Naninum illata. Aeri incisum titulum ed. Paciaudius Mon. Pelop. T. I p. 94 (Mus. Nan. coll. ant. n. 58; *Memorie per servire alla storia letteraria* Sept. 1758 p. 213). Ex perversa Paciaudi restitutione vitiosissime in aes incisum praebet St.-Sauveur Itin. ad T. III p. 64. Paciaudi exemplum repetivit Boeckh C. I. G. 1929. Exemplum plenius, sed de interpolatione suspectum, ex Σεβδδᾶτου Ἰωαννδάτου libro Σολδεγη ἀρχαιολογικὸν λεξίκιον τῆς νέσου Κεφαλληνίας, *Cephalonia* 1861 p. 62 expressit G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1897, p. 75 n. 4 (litteris minusculis).

Α Ν Α
ω
Ο Υ Γ Υ Ν Α Ι Κ Α Β Ι
Α Ρ Ι Σ Τ Ο Μ Α Ν Τ Ι Δ Ο Σ
Α Ι . Ι Ε Ρ Α Σ Α Μ Ε Ν Ν Η Σ Σ Ε Β
Η Β Ο Υ Λ Η Κ Α Ι Ο Δ Η Μ Ο Σ Π Α Λ Ε Ι
ω Ν Ε Υ Γ Ε Ν Ε Ι Α Σ Ε Ι Ν Ε Κ Ε Ν
Κ Α Ι Τ Η Σ Π Ε Ρ Ι Τ Ο Ν Β Ι Ο Ν
Σ ω Φ Ο Σ Υ Ν Η Σ Υ Β

Var. lect. Vs. 1—3 Φλαβίαν | σύντρ[ο]φ Πο[δ]δᾶρα | Γλαύκου γυναῖκα καὶ Βίωνος Ἰακοβατος. Vs. 4 ἀρχιερατεύσαν[τα] idem. Versum divisio apud Iacobatum alia est, quam hic eo minus attinet enotare, quia apparet ex illo Βίωνος, Iacobati lectionem ab editorum priorum supplementis pendere.

. . . . . ον Ἀ[. . . . . Θυγατέρα . . . . .]ου, γυναῖκα Β(ουλ-
5 λαίου) | Ἀριστωνύσ[ου, ἱε]ρ | κ[αὶ ἀρ]χιερατεύσ[αν]τος Σεβ[αστοῦ], | ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Παλ[ῶν εὐγενείας ἕνεκεν] | καὶ τῆς περὶ τὸν βίον | σωφροσύνης. Ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς).

Boeckhius versu tertio Β nominis proprii reliquias esse putat, in quibus supplendis Paciaudi inventum Β[ιωνα] ei non displicet, vs. 4 vero ἀρχιερατεύσαντος appellativum esse et optimum valere significare opinatur. At neque hoc vocabulum aliis legitur neque declinationis ratio huic interpretationi favet. Quod contra Ἀριστώνυτος nomen proprium habes Olympia V, Inscriptiones p. 523 n. 431, s. Sane illic feminam significat, sed hoc non minus quam ea, quorum altera pars -νυτος est (Εὐνύτη, Κρατησινύτη), de utroque sexu usurpari licebat. Sequitur ut vs. 3 exte. nomen gentile fuerit, quod sane etiam Β(άβιον) aut Β(ψώνιον) suppleri potest.

646 In insula Cephallenia, inter ruderа urbis Palensium. Ex Benndorfii schedis ed. Boeckh C. I. G. 1930 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 167 n. 1061 a).

Ν Ι Κ Ο Χ Α Ι Ρ Ε
Π Α Ρ Α Μ Ο Ν Ε
Χ Α Ι Ρ Ε

Νικο(?) χαῖρε. | Παρά[μο]νε | χαῖρε.

Primum versum supplevit Boeckhius.

Digitized by Google

4. PRONNI.

647 Cippus sepularis cum aëtomate, vemuste exornatus, inventus in meridionali Pronnorum castello, quod vocatur 'ε σουρὰς τὸ πύργο, exstat in vico *Kornelo*. Ed. G. Binderumnn *Die Insel Kephallenia im Altertum*, Monaci 1887, p. 80.

Σ Ω Τ Ι Ω Ν

Σωτῆρι.

648 Discus lapideus, qui ab altera parte convexa permulta foramina parva rotunda habet, ab altera plana titulum, inventus inter rudera Pronnorum, translatus in collectionem Antonii Miglarensi, doctoris medicinae, in oppido *Argostoli*. Ed. O. Hirsmann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 66.

Φλώτιος.

5. TITVLI INCERTORVM INSVLAE CEPHALLENIAE LOCORVM.

649 Discus aheneus, cuius diameter est 0,162, crassitudo 0,005, aliquot abhinc annis inventus et in museum comitis Tyszkiewicz illatus. De loco, ubi repertus sit, Froehnerus haec habet: '*On affirme que la disque a été trouvé dans l'île de Céphalonie même. Je n'y contredis pas.*' Sed quis illud affirmet, non dixit, ut non sinit suspicio, quin de Cephallenicis tituli origine mera coniectura ex argumentis capta sit. Ed. W. Froehner *Revue archéologique* Ser. III Tom. XVIII (1891) p. 45 sqq. cum imagine photographica tab. XVIII (inde minusculis litteris repetiverunt R. Peppmüller *Wochenschrift für classische Philologie* VIII (1891) n. 31 p. 859; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 143 n. 288). Non Froehneri imaginem exprimimus. Cf. quae de inscriptione exposuerunt F. Blass *Jahrb. für Philologie* CXLIII p. 588 sq.; A. Kirchhoff *Studien zur Gesch. des griech. Alphabets* ed. 4 p. 167; W. Larfeld *Jahresberichte über die Fortschritte der Alterthumswissensch.* LXXVII (Suppl. anni 1895) p. 224.

Εὐσοίδει α' ἀπύδυσε Δρῶς τὸ πύργον πεγάλλαο πέλλαον, ἢ πάσσε Κεφαλλήνων πεγαΔύσαο.

Homeriorum locorum B, 631: πότνι' Ὀδυσσεῦ ἦτ Κεφαλλῆσσε μεγαθύμου et Hymn. XXXIII (in Dioscuros), 9: τὼ γὰρ πανέων πολίεσσιν ἀνάσσετον ἠπείροιό τε πόντου τε. Froehnerus imitationem monstravit. Quod vero idem a mutilare, cui nomen fuisset Ἐξ̓ωτρε, dixit ictu superstes eumpsit illius magnanimum Cephallenas, iure miratus est Blassius, eumque intellegeret litteras, quas ille ΤΡ legisset, ID potius videri, pro Υ vero certe non

Digitized by Google

nimus probabiliter Y legi posse, Εὐπυ̣ῖδι aut Εὐπυ̣ῖδι legi eumque nominativum abiecta littera finali - ς esse statuit, in illis regionibus ubi vice veras genetivus patronymicorum nonnumquam in - ας cadat (cf. n. 521, 1) non inauditum; cuius rei certum testimonium praebere Philocliadae Leucadii titulum dedicatorium Dodonaeum (v. indicem). His ut sunt prudenter et sagaciter disputata non habeo, quod addam.

Originem tituli (v. lemma) nemo pro certo testatur; sane in certaminibus alibi atque in insula Cephallenia habitis non probabile est omnes praeter eum qui vicerit agonistas Cephallenas fuisse. Verum enimvero hac ex re de ludorum quidem loco coniectura fieri potest, de victoria patria eiusque delubri, ubi discus dedicatus sit, loco non item. Quid quod ipsum ᾧ νίκαις Κεφαλλῆνας μεγαθύμως egregie convenit ei, qui peregre advenienа indigenas omnes, qui cum ipso concertarent, superaverit? (cf. Olympia V, Inscriptiones p. 301 n. 174, 5 segq.: ὃς ἐνθάδε τοὺς ἀπὸ πάντων πάτραμε εὐθὺς παῖδας ἐόντας ἐνίκα μάχᾳ). Quod vero Froehnero dicit, sacra Dioscurorum optime convenire insulae in vicinia Spartae sitae, id permirum est; coniecerim eum Cephallenium cum Cytheris confudisse. Quare nihil pro certo diiudicari licet, nisi neque litterarum neque sermonum ritualis impedire, quominus Cephallenius tribuatur. Utique ὅμοιον et μεγαθύμως scribere malui quam ὁμόιον et μεγαθύμεως, quae Froehnero placuerunt. Nam dialectum, quae ᾱ pro Attico η habeat, tam antiquo tempore ne pro ω quidem asciviose improbabile est, praeter Corinthios eorumque vicinos et colonos, qui hic propter litterarum in censum non veniunt. Sexto a. Chr. n. saeculo recentior non est.

650 Columella anno 1760 ex Cephallenia insula in museum Nanianum translata. Aeri incisum titulum ed. Biagi Mon. Graec. in fine libri n. VI (Mus. Nan. coll. ant. n. 95; Boeckh C. I. G. 1930; G. Kaibel Epigr. Graec. 264). In Musei civici Veneti codice 2902 (v. ad n. 643) n. 122 est apographum tituli, quod contulit M. Fränkel.

ΜΑΚΗΔΕΛΠΟΤΜΟΥ
ΟΝΙΚΕΚΑΙΜΕΝΟΝ
ΣΚΛΙΜΗΤΕΡΑΜΗΤΡΟΣ
ΚΟΜΕΝΟΥΣ
ΑΣΠΡΟΣΑΛΑΑΝΠΕΤΟΝΑΔ
ΟΣΚΑΤΕΘΗΝ
ΕΩΣΕΠΕΒΑΛΛΕΝ
ΠΕΣΙΝΤΕΦΙΛΟΙΣ
ΟΙΣΕΚΑΙΠΟΛΙΗΤΑΙΣ
ΚΡΥΑΜΗΚΕΤΙΠΕΜΠΕΙ
ΝΕΙΘΑΝΑΤΟΣ
ΕΜΩΝΑΠΟΠΑΥΕΤΕΘΡΗΙ

Var. lect. Expressi cum Boeckhio Biagii exemplum. In codice Veronensi desiderantur vs. 4—8 init. singulas litterae, item vs. 5 extrema Δ. Vs. 2 init. ΙΝΙ est; vs. 3 fin. ΜΗΤΡΟΙ.

[- ⏑⏑ - ⏑⏑ - ⏑⏑ - -]μα νεῖκα πάντων
[- ⏑⏑ - ω̄ τ]ετρῶρε ἐν χ[ῶ]ροι̣ι πενθαίνεον·
[λαίνω δ' ἐν μεγάροις τροίαϊ καὶ μετ]ὰμ μετρὸς
[καὶ πάσσυν στυγερῷ πλ]ῆσι τεθ̣ημένοι·
[- ⏑⏑ - ⏑⏑ - ⏑⏑]ος κρὰς πλάνεσσιν δ̣[π]ω̣[ν]
[- ⏑⏑ - ⏑⏑ - αἰκ]ρότατος πατέλθοι.
[ἀλλ' ἀτταῖτι πατρὶ μὲν σ̣υ̣ν̣ελ̣[θ]ὼν ἐπ[ι]ζ̣[ά]λλαν
[καὶ σὺν μετρὶ τέφρος ἅωρ]ος σ̣[ὺ]ν τε φίλοις.
[- ⏑⏑ - ⏑⏑ - ⏑⏑ ξ]υ̣[ν]ο̣[ξ]ὲ καὶ κ[λ]ύστοις
[- ⏑⏑ - ⏑⏑ - ⏑⏑ - ⏑⏑ κ]
[- ⏑⏑ - ⏑⏑ - ⏑⏑ δὲ]ρμα μνείτι πάσσε[ν·]
[- ⏑⏑ - εἰς γὰ]ρ πάντα μέρει δίκαιος.
[- ⏑⏑ - ⏑⏑ - -] ἐμὲν σκαπανεύσ̣ε Σ̣ρ̣[υσω]
[- ⏑⏑ - ⏑⏑ - ⏑⏑ - ⏑⏑ - -].

Kaibelii supplementa praeter perpauca nimis incerta repetivi. Verum decisum ab lyno lapicida errore omisum videtur.

651 Lapis anno 1754 ex insula Cephallenia in museum Nanianum translatus. Aeri incisum ed. Paciaudius Mon. Pelop. T. II p. 213 (Mus. Nan. coll. ant. n. 76; Boeckh C. I. G. 1932). In Musei civici Veneti codice 2902 (v. ad n. 643) hic titulus est n. 213. Contulit M. Fränkel.

ΣΑΒΕΙΝΟΣ
ΣΑΒΕΙΝΟΥ
ΥΙΟΣΕΤΩΝ
ΝΑ
ΧΑΙΡΕ

Var. lect. Vs. 4 ΗΑ Pac., ΝΑ codex Venetus.

652 Lapis anno 1754 ex Cephallenia in museum Nanianum illatus. Aeri incisum ed. Paciaudius Mon. Pelop. T. II p. 213 (Mus. Nan. coll. ant. n. 77; Boeckh C. I. G. 1931).

ΤΟΣΗΜΑΤΟΥΤΟ
ΠΟΠΑΙΟΥΒΕΙΒΙΟΥ
ΑΙΑΤΟΣΑΛΟΧΟΣ
ΟΥΑΠΙΑΑΓΟΥΣΙΑ
ΕΤΩΝΑΖ
ΧΑΙΡΕ

Τὰ σῆμα τοῦτο | Πομπηίου Βειβίου | Αἰσ(ε)ητος ἀλοχος | Οὐλπία Ἀ[π]ουλ̣ί̣α | ἐτῶν ὀ̣ζ̣' | χαῖρε.

Nomina vs. 3. 4 restitui; illud Boeckhius non attigit, hoc quum Ἀγεσ(ε)ίη nomen Graecum esse recte negaret, Ἀ[ρ]ουσία i. e. *Arusia* fuisse sibi persuasit. Sed post Οὐλπία cognomen Graecum potius quam alterum nomen gentile Latinum exspectamus, quare leniorem mutatione Ἀ[π]ουλ̣ί̣α repousi. Eiusdem generis substantiva haud infrequenter nominum propriorum vices gerere notum est; ac si quis virtutum quidem vocabula apte sic usurpari concedat, *abnutiae* vero notionem ab hoc uno abhorrere iudicet, is repetet filiam patre absente natam non ineptum Ἀτενσ̣ί̣ην nominari quam Rousani nisumodi filio nomen, quod est *Proculus*, imposuerint.

Digitized by Google

IV.
ITHACA.

653 In insula Ithaca ad marginem septentrionalem portus parvi, cui nomen est Polis, repertus est lapis in duas partes fractus et infra, ut quidem videtur, mutilus. Pars dextra anior (*b*) anno 1868 ab Henrico Schliemanno inventa est et edita in libro *Ithaque, le Peloponnèse, Troie* p. 48 sqq. Anno 1880 haec pars una cum altera (*a*) photographica arte expressit Stillmann; quam tituli effigiem cum commentario edidit D. Comparettii *Atti della R. Accademia dei Lincei* Ann. CCLXXVIII (1880—1881) Ser. III, *Memorie della classe di scienze morali storiche e filologiche* Vol. VI p. 83 sqq. cum tab. II (Stillmanni photographicam imaginem expresserunt Roehl I. G. A. p. 78 n. 336; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 307 n. 310; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 169 n. 1669).

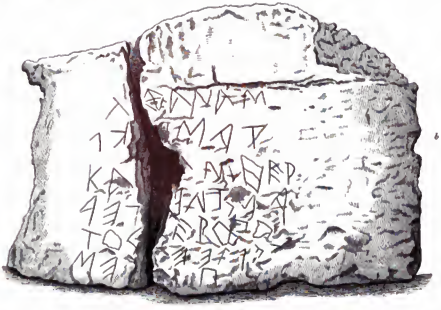

a [Τὰν Ἀ]θάνας | τᾶς . . . | ποτὶ τ]ᾶς Ἥρ̣ας τα . . ας | τὰ ἱ]ερα- | σα[τ]ὸ· ὡ δ̣ε̣σ̣π[ατ . . . . .].

b [Τὰν Ἀ]θάνας | τᾶς Γ[ίας] | ποτὶ τ]ᾶς Ἥρ̣ας τὰ [ἱ]ερα.

Roehlius vs. 1—4 in integrum restituere conatus est sic: [Τὰν Ἀ]θάνας, | τᾶς Γ[ίας] | ποτὶ τ]ᾶς Ἥρ̣ας τὰ [ἱ]ερα. Sed neque versu altero litterae initialis nominis Γίας in Stillmanni imagine agnoscitur neque ΘΑ, quod in fine versus quarti est, recte suppletur [ἐ]ερα, siquidem in huius lapidis litteratura Ε non potest veram diphthongum ει significare. Putaverim vs. 2 et 4 cognomina potius Minervae et Junonis scripta fuisse.

654 Cippus cum sententiae ex Ithaca insula anno 1758 in museum Naniosum translatus. Aeri inciusum ed. Paciaudus Mon. Pelop. T. I p. 142 (Mus. Nan. coll. ant. a. 17; G. Gell De Ithaca p. 37; Ion. Ant. T. II p. 38; Boeckh C. I. G. 1926). In Musei civici Veneti codice 2009 (v. ad n. 643) huius tituli apographum esse n. 249, sed tam minutis litteris exaratum, ut legi vix possit, testatur M. Fränkel.

ΙΕΡΟΣΟΧΩΡΟΣΤΕ
ΑΡΤΕΜΙΔΟΣΤΟΝΕ
ΧΟΝΑΚΑΙΚΑΡΠΟΥ
ΜΕΝΟ.ΙΤΙΝΕΝΔΕ
ΚΑΤΗΝΚΑΤΑΘΥΕΙΝΕ
ΚΑΣΤΟΥΕΤΟΥΣΕΚΑΣΤΟΥ
ΠΕΡΙΤΤΟΥΤΟΙΙΝΑΟΝΕ
ΠΙΣΚΕΥΑΣΕΙΝΕΑΝΔΕΤΙΣ
ΜΗΠΟΙΗΤΑΥΤΑΤΗΙ
ΘΕΩΙΜΕΛΗΣΕΙ ⊙

Ἱερὸς ὁ χῶρος τᾶς | Ἀρτέμιδος. τὸν δ̣ρυτὸ καὶ καρπ̣ο̣ύ̣μ̣ενο[ν] τ[ὸ]ν | μὲν θ̣ά̣νατον κα[τ]α̣θ̣ύειν ἐ̣π̣ιόντ̣ω ἔτεος, ἐν δὲ τοῦ | πε̣ρ̣ιττοῦ τ̣ὰ̣ρ̣[ο] καὶ ἐ̣κ̣α̣τ̣ο̣ν̣τ̣α̣ε̣τ̣ε̣ῖ· τὸν δὲ τε | μὴ ποιῆ ταῦτα, τῷ | Διὶ τ̣ε̣λ̣έ̣τ̣α.

Scripturae ratio ac maxime quidem litterarum ligaturam usus haec altero p. Chr. n. saeculo ad finem vergente aut tertio incisa esse arguit. Atque in illam quidem aetatem optime quadrat Xenophontis studium atque assumtio, quae cernitur in titulo, quem ille Artemisio suo Scillunte se imposuisse refert Anab. V, 3, 13, ad verbum repetito. Eum vero non vanum ornamentum fuisse fundi, sed revera illum quicumque fuit hominem Ithacensem in patria insula simile Artemisium consecrasse iure meritoque iudicavit Boeckhius.

655 Fragmentum ubine lapideae, quod Schliemannus Ithacae emit de rustico quodam, qui in sarcophago inventum dicebat. Ed. Schliemann *Ithaque, le Peloponnèse, Troie* p. 49; accuratius idem Mykenae p. 88 (Roehl I. G. A. p. 78 n. 337; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 308 n. 311; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 170 n. 1670).

ΗΣΑΡΟΜ

ἰαρόε.

Digitized by Google

656 Collare aureum ex tenui lamina XXVIII pollices longa fabricatum; in medio est nodus Gordius, exquisite ornatus gemmis granatis, ronis aureis et pendulis ornamentis in formam capitum papaveris; opus est eximium. Fiott Lee Britannus reperit in sepulcro quodam Ithacensi. Titulum, qui in interiore parte est, ed. Hughes Itin. T. I p. 164 (Boeckh C. I. G. 1927; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 172 *n.* 1677).

Σ Α ϟ ϟ Ο Υ Λ Α Ω Δ Α Μ Ι Α Σ

Σαφφοῦ(ς), Αα(ε)δαμίας.

Membrum alterius nominis mutulit Boeckhius. Prius editores Σάφφω scribunt, ac Boeckhius quidem post id commate distinguit, Hoffmannus non item. Quum Σάφφω nihili sit, sumpsi litteram finalem genetivi evanuisse, etsi sic quoque mirum manet, duarum mulierum nomina coniuncta hic inversi.

657 Litterae rupi incisae iuxta reliquias viae antiquae inter *Anō* et *Ai Iannī* in insula Ithaca. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* III p. 37.

Ο Δ

Ὀδ[ύσ]ε recte supplevit Leake, cum incolae litteras ad Ulixis sui memoriam referrent.

658 Lapis ex Ithaca insula in museum Nanianum delatus. Ex schedis alienis ed. Pocockius Inscr. ant. P. I n. 3 v. 7 p. 42 (Iacobs Anth. Paralip. p. 813 et Anth. Pal. T. II p. 866. T. III Add. p. CIII sq.; Graefe Act. Petropol. vol. VIII p. 643 sq.). Aeri incisum exhibet Bagius Mus. Graec. p. 297 (Mus. Nan. coll. ant. n. 96; Boeckh in prooemio lect. univ. Berol. hib. 1823/4; rep. Opusc. IV p. 195 sq.; C. I. G. 1925 cum Add. p. 988; G. Knibel Epigr. Graec. 187; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 35 n. 30; E. Congay Anth. Pal. III p. 114 n. 165; O. Hoffmann *Griech. Dialektinschr.* II p. 170 *n.* 1671). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (v. nd n. 643) n. 28, sed quum inde enotavit M. Fränkel primi versus lectionem, ea tam mendosa est, ut eam hic repetere inutile sit.

Τ Η Ν Ο Τ Ο Ι Τ Ο Δ Ε Σ Α Μ Α Τ Ο Λ Α Ι Ν Ο Ν Ο Ἥ Ν Ε Η Υ Ο Υ Δ Α Μ . .
Ο Σ Ρ Ο Κ Ε Ν Α Μ Φ Ι Α Λ Ο Ι Ρ Ρ Α Τ Ο Σ Ε Ν Ε Ι Τ Ι Θ Α Κ Α Ι
Κ Α Ι Β Ο Υ Λ Α Ι Κ Α Ι Χ Ε Ρ Σ Ι Ν Ε Σ Σ Α Ρ Ε Α Τ Ι Μ Ε Α Ι Δ Ε Ρ Α Ι Δ Α Ι
Ε Λ Λ Ι Ρ Ε Κ Α Ι Κ Τ Η Σ Ι Ν Κ Α Ι Κ Α Λ Ε Ο Σ Α Θ Α Ν Α Τ Ο Ν

Τοῦτ' ἦν τόδε σῆμα τὸ λάϊνον, ᾧ ἐξίν', Ἐλ[πήνο]ρ,
ὃς ποτ' ἐν ἀκμαίῳ κμᾶτος ἡγήσ[ε]τ' Ἰθάκης
καὶ βουλῇ καὶ χερσὶν ὀϊστῶν ἄρση. Τιμὴν δὲ παλαι
ἥλικες καὶ πᾶσιν καὶ πόλει ἀθάνατον.

Altero a. Chr. n. saeculo titulum incisum arguunt serum et metrum, quibus Alexandrinorum artem prodit recte monuit Kaibel. Va. 1 ᾧ ἐξίν' emendavit Meineke; va. 2 ἡ[γή]σ[ε]τ' Bottinum.

659 Cippus sepulcralis, inventus Ithacae. Ex Broendstedii schedis ed. Boeckh C. I. G. 1925 *b* I (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 *n.* 1673*a*).

Α Γ Ε Μ Α Χ Ο Υ

Ἀγεμάχου.

660 Cippus sepulcralis, inventus Ithacae. Ex Broendstedii apographo ed. Boeckh C. I. G. 1925 *b* II (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 *n.* 1673*a*).

Δ Α Μ Ω Σ

Δαμώς.

661 Lapis sepulcralis, inventus in sepulcro prope vicum *Pilikata* insulae Ithacae. Apographum, quod confecerat Dionedes Pilikas demarchus, transmisit Partsch.

Ε Υ Δ Ο Ρ Ι Χ Α Σ

Εὐδορίχας.

In nomine utique rarissimo nobis quicquam mutare, etsi alteram partem a verbi δέρκω radice descendere haudquaquam probabile et emendatio Εὐδ[ε]ρέχης in promptu est.

662 Cippus sepulcralis, inventus Ithacae. Ex Broendstedii schedis ed. Boeckh C. I. G. 1925 *b* III (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 *n.* 1673*a*).

Κ Α Λ Ε Ω Ν Ο Σ

Κλέωνος.

663 Cippus sepulcralis, inventus Ithacae. Ex Broendstedii apographo ed. Boeckh C. I. G. 1925 *b* IV (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 *n.* 1673*a*).

Α Υ Σ Ι Δ Ι Κ Α Σ

Αὐσιδίκας.

664 Cippus sepulcralis, inventus Ithacae. Ex Broendstedii apographo ed. Boeckh C. I. G. 1925 *b* V (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 *n.* 1673*a*).

Φ Ι Λ Ω Τ Ι Ο Σ

Φιλώτιος.

665 Ithacae. Ex Gustavi Krameri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 *n.* 1925 *g* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 *n.* 1676*c*).

Α Λ Ι Α Ν Δ Ρ Ο Υ
Δ Α Μ Ο Φ Ι Λ Ο Υ

Ἀλιάνδρου, | Δαμοφίλου.

666 In arce diruta montis *Aito*, qui est in intimo Ithacae insulae. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* III p. 37 not. 3 tab. XXIV n. 107 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 *n.* 1925 *f*; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 *n.* 1674*a*).

Α Μ Υ Ν Τ Α Σ

Ἀμύντας.

Digitized by Google

667 Lapis sepulcralis, inventus inter rudera arcis antiquae in loco *Aito*, qua insula Ithaca in isthmum angustissimum coarctatur. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* III p. 37 not. 3 tab. XXIV n. 106 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1674*b*).

ΞΕΝΑ

. . . . . *Ξένα.*

668 In monasterio S. Taxiarchis, quod est prope *Aoai* in septentrionali insulae Ithacae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 115 (Boeckh C. I. G. 1925*e*; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 170 n. 1672*a*); Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 112.

ΑΓΗΜΟΝΙΔΑ
ΧΑΙΡΕ

Ἀγημονίδα | *χαῖρε.*

669 Ithacae. Ex schedis Forchhammeri ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925*m* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1675*a*).

ΓΑΥΚΙΑ
ΧΑΙΡΕ

Γ(λ)*αυκία* | *χαῖρε.*

Aut sic aut Γ(λ)*αυκία* cognoscendum esse vidit Boeckhius. Illud praetuli, quia nominis a *γλαυκός* descendentis per omnes illas regiones nullum praesto est exemplum (nam n. 636, 1 incertissimum), quum Γλαῦκος, Γλαύκων aliique id genus satis frequentia sint.

670 Prope locum *Melanydra*, qui est in vicinia vici *Aoai* siti in septentrionali insulae Ithacae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 114 (Boeckh C. I. G. 1925*d*); Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 108.

ΘΕΟΔΩΡΕ
ΧΑΙΡΕ

Θεόδωρε | *χαῖρε.*

671 Lapis infra fractus, Ithacae. Ex Forchhammeri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925*o* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1675*b*).

ΚΛΗΝΑΓΟΡΑ
ΧΑΙΡΕ
ϝΩϝν

Κληναγόρα | *χαῖρε.* | *Σωτ*[*ῆρ*]*ε* | *χαῖρε.*

Tertium versum Boeckhius et Hoffmannus non attigerunt, sed supplementum certum videtur. De *Κληναγόρα* nominis scriptura cf. adn. ad n. 577, 600, 2.

672. 673 Lapis inaedificatus in pariete domus in vico *Stopi* (Ὀστοί), sito in septentrionali et occidentali insulae Ithacae parte. Titulum n. 672 ex Gustavi Krameri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925*p* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1676*b*). Utrumque exscripsit Partsch, qui monet epigramma n. 673 cum propter lapidis posituram tum propter calcem, qua is obductus sit, lectu difficillimum esse.

(672)

ΚΡΙΤΟΛΑΕ
ΧΑΙΡΕ

(673)

ΠΚΘΔΟΦΝΗΣΙΑΥΤΗΗΥΔΙΑΖΥΝ
ΑΡΘΜΗΚΛΙΕΣΘΑΗΝΤΟΥΝΑΝΙΕ
ΡΟΤΑΤΤΑΤΙΑΔΕΣΘΟΥΤΙΤΑΙΧ/
ΓΙΝΙΘΙΙΙΧΙΑΧΙΚΕ ΘΙΛΙΡ
ΑΥΤΑΧΜΥΙΗΡΟΝΤΗΘΟΣΑΣ
ΠΑΣ

τὸν
ἀνηβητὴν
ἀσφαντον

672 *Κριτόλαε* | *χαῖρε.*

Tituli n. 673, qui versibus herois aut elegiacis compositus fuisse videtur, pauca modo vocabula legunter. Vs. 1 *ἠνδάνεν' αὖτε*; vs. 2 *καὶ ἐνθλῶν*; vs. 5 *[ννεν]βὸς καὶ φραστήρες.*

674 In vico *Aoai* sito in septentrionali insulae Ithacae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 114 (Boeckh C. I. G. 1925*g*); Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 110 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1672*c*).

ΜΟΛΩΤΑ
ΧΑΙΡΕ

Μολῶτα | *χαῖρε.*

675 Ithacae. Ex Gustavi Krameri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925*r* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1676*d*).

ΠΟΛΥΚΡΙΤΑ
ΧΑΙΡΕ

Πολυκρίτα | *χαῖρε.*

676 Ithacae. Ex Broendstedii schedis ed. Boeckh C. I. G. 1925*i*.

ΣΩΣΙΜΙΟΣ ΧΑΙΡΕ

Σωσίμιος χαῖρε.

Nomen mihi non diversum videtur a notissimo illo, quod est *Σωσῶν*. Neque vero in iacidendo aut in transscribendo errorum esse existimo, siquidem antiqua quidem, quae in illis regionibus usitata fuerat, litterae *Σίγμα* forma Ϟ (cf. n. 521, 4), quae sane cum Μ facile confundi poterat, aliena est ab hoc titulo, cuius aetatem inferiorem *χαῖρε* additum prodit; vulgaris vero ac lectissimam quidem cum Μ similitudinem habet. Quod contra pronuntiatione has duas consonas haud infrequenter permutatas esse in sermone Graeco constat.

Digitized by Google

677 In vico *Ozoi* sito in septentrionali insulae Ithacae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 114 (Boeckh C. I. G. 1925 *d*); O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 170 n. 1672 *b*); Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 111.

ΕΛΛΗΙΕΛΛΗΙ
ΑΑΜΙΣΚΕΧΑΙΡΕΤΕ

Ἕλλῃ, Ἕλλῃ· | Ἀμύστι χαίρετι.

678 Lapis sepulcralis, prope *Melampetro* in vicinia vici *Ozoi* siti in septentrionali insulae Ithacae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 114 (Boeckh C. I. G. 1925 *h*); Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 109.

ΣΕΠΤΟΥ
ΜΕ-ΜΟΥΣΙ
ΚΕ ΧΑΙΡΕ

Σέπτου|με μουσικὲ χαῖρε.

Hic *μουσικὴ* proprium nomen non esse inde apparet, quod praemittitur cognomen Latinum, non nomen gentile.

679 Lapis inscriptus in pariete domus in vico *Exoyi*, qui vulgo Ozoi vocatur, insulae Ithacae. Ed. Boeckh ex G. Krameri schedis C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925 *n* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1676 *a*). Exscripsit Partsch, cuius exemplum exprimimus.

ΔΑΜΟΣΘΕΝΗ
ΤΕΙΚΥΛΑΙΡΕΤΕ

Δαμοσθένη, | Τευτία, χαίρετε.

680 Ithacae. Ex P. Forchhammeri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925 *a*.

ΣΩΙΛΟΣ
ΣΩΤΙΩΝ

Σωΐλος, | Σωτίων.

Prius nomen errore pro notissimo illo *Ζωΐλος* exscriptum putarem, nisi hic haberetur ea litterae C forma, cui nulla intercedit cum Z similitudo.

681 Cippus sepulcralis prope vicum Ozoi situm in septentrionali Ithacae insulae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 115 (Boeckh C. I. G. 1925 *f*); accuratius Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 113.

Θεόδωρος Εὐτύχου | ἐτῶν ος'.

V.

CORCYRA.

1. PLEBISCITA CORCYRAEORVM.

682 Tabula alnea cum sciomate, intra quod noctuae imago duobus ramis oleagineis circumdata, inventa anno 1839 in Palaeopoli Corcyraeorum, illata in collectionem Woodhousii et ex ea in museum Britannicum. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 188 n. VI; W. Vischer *Epigr. und arch. Reisen aus Griechenland* p. 7 (*Kleine Schriften* II p. 13) n. 22 tab. I, 4; omnium accuratissime C. T. Newton *Greek inscriptions in the British Museum* II p. 30 n. CI.XVI (tab. III), cuius exemplum repetimus (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 34 n. 28. ed. 2 p. 56 n. 89). F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 89 n. 3199).

[*Textum vide pag. 147.*]

Litteras tituli argento expletas esse testatur Newton.

Ἠρύτιμος Στράτω- | μιδι Ταλῆτι, ἀκίρι τετράρτει ἐπὶ δίκαι· προ- | στάτας | Γναῖδιος Σωφρίτιος· | πρόξενον τοῦτ᾽ ἔ ἀλλὰ | δεσπότον Φρυ- | νόχιλι· | Ἀθηναῖον αὐτὸν καὶ | ἐκγόνος. δόμοι δὲ καὶ | γᾶς καὶ οἰκίας | ἔκτασιν. | τὸν δὲ προξενίαν γραψάμενον εἰς χιλίαν δραχμὰν | εἰ μὲ ἀμβολὸς καὶ πρόθυμος ἐκὼν καὶ ἐκὼν ἔχεν.

Διονύσιος | Φρυνίχου | Ἀθηναῖος.

Et formulis et litterarum hoc decretum a reliquis eiusdem generis (n. 685—688) tantopere discrepat, ut magnum temporis intervallum intercedere manifestum sit. Ac scriptura quidem plane quadrat in finem quarti a. Chr. n. saeculi, cui Vischerus titulum vindicavit. Qui quod Hesmyli patrem Pheryuichum archoniem OI. 110, 4 (a. 337 a. Chr.) esse coniecit, id sane propter nomen neutiquam rerum in medio relinquendum est. Neque certius est, eundem Stratonis Corcyraeorum prytanin hic haberi, cuius nomen in latere cocto impressum habes infra n. 805, quae est eiusdem hominis docti sententia. Namque laterum illorum aetas multo inferior est, quam huius decreti; cf. quae exposui ad n. 735. Φεβρείῳ mensis nomen ad Mercurii cognomen ceterorquin ignotum, simile illud quidem eis quae tradita sunt Δίλιος et Ταξιαρτίς, ingeniose revocavit Vischerus. Similiter apud Corcyraeos mensis Μαχμούς (n. 694,

Digitized by Google

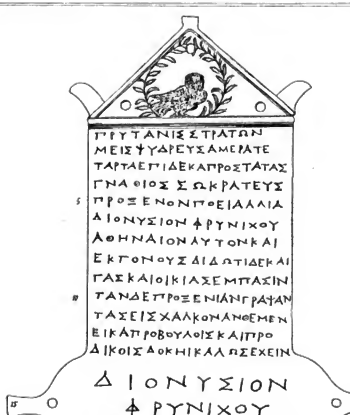

i. 48) ab Iovis et fortasse Κόλωνος (n. 694, 61. 17. 19) a Dianae cognomento appellatus est. Minus recte ψφιστάτης (vs. 3) idem bono doctus de eis interpretatur, qui apud Thucydidem III, 75, 2. IV, 46, 4 et Aeneam Poliorc. 11, 16 ψφιστάται τοῦ δήμου audiunt; nam hos G. Gilbertus *Griech. Staatsalterthümer* II p. 235 not. I recte monuit non magis magistratus esse quam homines, qui Athenis eadem voce significarentur. Praestat igitur ψφιστάται τριβούνων hic agnoscere, cuius munera nonnulla reddit n. 694, 117. Nostram Athenienses civitatis insignem in hac tabula expressam Newtonus composuit cum illis duabus securibus, quae in plebiscito Eleorum de Demoeratis Tenedii honoribus (Olympia V p. 75 n. 39) cernit. Ipsam nostram habes in frustulo tabulae shenean Olympiae editono (Olympia V p. 745 n. 819). Atque hunc morem frequentem fuisse apud Graecos Mustoxydis probavit allato Antigoni loco de rebus mirabilibus c. 15: ἐν δὲ Κράσσοις τῆς Θετταλίας διὰ φυτὸν αὐτὸν ἐὰν πάρωσιν· διὸ καὶ ἐπὶ τῶν τεμένων (corl. τεμένους, em. Locella) τὸν ἀναγεγραμμένον τὸ παράπαν τὸν πόλεμον (καθάπερ ἔστιν ἔζωσεν τῶν προγεγραμμένων) ἀναγεγράφται διὰ πάντος ἐφ' ἑκατέρου γεγόνοτ. Vs. 12 init. *si non* Vischer, Newton, *ii non* recte Mustoxydis, Blass.

683 Lapis anno 1758 e Corcyrae Palaeopoli sublatus et in museum Nanianum illatus. E schedis Apostoli Zeni ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 427 (inde Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 92 sqq.). Asri incisum exhibet Passerius Observ. antiq. Sect. II p. 4 (Collect. antiq. mus. Nanian. n. 59; Boeckh C. I. G. 1839); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 177 n. III (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 87 n. 3196).

ΔΙΚΟΙΣΔΙΑΤΟΠΟΛ
ΚΙΝΔΥΝΕΥΣΑΣΜΕΤΑΠΛΟΙΑ
ΩΝΑΦΕΙΛΕΤΟΜΕΝΤΑΠΛΟΙΑΚΑΠ
ΙΩΝΔΙΑΦΘΕΙΡΑΣΤΩΙΠΑΘΕΙΝΙΚΑΘΕΙ
ΑΠΟΛΙΝΑΛΑΣΟΣΩΣΚΑΛΑΙΣΤΟΝΕΙΚΑ
ΕΠΤΟΜΕΝΟΙΣΑΡΜΟΖΕΙΝΦΑΙΝΗΤΑΙΚΑΙΓ
ΠΟΛΕΜΙΣΑΝΤΑΣΩΣΚΑΛΑΙΣΤΑΚΑΜΑΘΕΚΑΣΤ
ΑΣΓΕΝΟΜΕΝΟΥΣΩΣΗΡΩΤΙΜΗΝΤΟΝΤΕ
ΟΦΟΡΩΝΔΥΩΔΕΚΑΕΚΑΤΕΡΩΝΤΩΜΜΕΙ
ΗΠΑΣΑΝΔΙΑΟΝΤΟΣΑΥΤΑΙΣΤΟΥΤΑΝ
ΚΑΣΤΑΚΙΣΠΡΟΒΟΥΛΟΙΣΚΑΙΠΡΟΔΙΚΟΙ
ΝΑΜΦΙΠΟΛΟΝΤΕΚΑΘΑΠΕΡΚΑΙΕΙΣΑΛ
ΙΣΕΙΣΑΛΚΙΝΟΥΝΚΑΙΔΑΜΟΚΟΛ
ΔΡΕΙΟΝΠΟΠΑΙΚΑΙΣΤΕΙΑΝ

Var. lect. Cum Boeckhio Montfaucconi exemplum exprimimus, tabula aenea Passerii et plenius et accuratius illud quidem. Vs. 1 extr. ΤΟΠΩ Pass. || vs. 2 extr. ΤΑΠΟΛΙΑ om. Pass. Must. || vs. 3 extr. ΟΙΑΚΑΠ om. Pass. || vs. 5 init. ΠΟΑΙΝΑΥΣΟΣ Pass., ΑΠΟΛΑΙΝΙΑΛΑΣΟΣ Montfaucon || vs. 6 init. ΠΤΟΜ Pass. || vs. 13 ΠΕΡΙΕΙΣ A Pass. || vs. 19 init. nihil nisi ΝΟΥΝΚΑΙΛΑΜΟΚΟΑ Pass., Montfauconus levi errore habet ΛΑΚΙΘΟΥΝ || vs. 14 Pass. nihil nisi in fine Α---ΜΙΣΤ.

[------ σχεδιωλους απ[ο τριβόνων διὰ τὸ παλ.....|..... παλωσάντων μετὰ πλοιαρίων .....|..... μισηθὲν ἀφιλτατο μὲν τὰ πλοῖα καὶ ....., πολλοὶ | δὲ τῶν πολιτῶν διαφθάρεντες, τῷ πλοῖον συνεπιθεῖς ἐπιλελοίπασιν .....|..... ασεβῆ τόλμ᾽ ἀλογον ὡς παλωσάντων, εἶ καὶ [κρεῖττόνων | καὶ σχεδὸν συμπεπτωκότων ἁμαρτεῖν φάσκοντα, καὶ γ..... ..|..... πολαφέτωσαν ὡς παλώσαντα καὶ αἰσθ᾽ ἑαυτοῖς .....| πράττους ἀνδρῶν γενομένους, ὡς ἔχω τινῶν τὸν τε [ναυαρχ]ον καὶ | τοὺς

στρατιώτας .....]ερέφων δυοῖκων ἱματίων τῶν ἀμφ̣ὶ .....].....]η, πάντων ἐκθύντων αὐτοὺς τοῦ σώματ̣ος .....]..... τὰν ἐβουλεύσαν-
πρεσβεύοντ̣ας καὶ πρ̣οθύμ̣ως .....].....]ν συμφ̣ερόντ̣ως τε καὶ δ̣ί̣κ̣α̣ι̣ως καὶ εἰς ἄλλα ἰερὰ ....]..... καθ' εἰς ἄλλ̣ο̣ι̣ν̣ο̣ν καὶ ἀκ̣ι̣ν̣δ̣υ̣ν̣ο̣τ̣έ̣ρ̣ω̣ς .....
.....].....]ρ̣ε̣ῖν [δ]π̣ῶ̣ς̣ [ἂ]ν καὶ σ̣υ̣μ̣φ̣έ̣ρ̣ῃ αὐτοῖς .....]..

Honores nasarchi, qui fortiter pugnans mortem oppetierat, hic haberi viderunt editores. Neque vero contra neacio quam stam civitatem bellum gestum hic indicari, sed contra praedonem existimaverim maxime propter va. 3, nbi ἀφιλότιμο τὰ πλεῖα vix aliter intelligi potest ac de navibus quibusdam onerariis civium Corcyraeorum, quas ab illis copias nasarchus pugnando recuperaverit. Eiusmodi rerum gestarum mentio frequens est in titulis Graecis maxime tertiis a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis, cui etiam hunc titulum vindicaverim. Num litterarum formae, quae sane (maxime Σ va. 6, v. sdn. ad n. 692) multo recentiorem aetatem indicare videntur, nullam habent fidem. Paucis locis (va. 2, 9. 14) paullo plura supplere nemo sum quam priores editores; vice versa nih finem tituli nonnulla a Mustoxyde sollerter excogitata tamen recipere nolui, quia nimis incerta existimo.

---

684 Marmor fractum ab omnibus partibus praeter superiorem, obi ante versum primum vacuum spatium sex fere digitorum latitudine est, duplici linea ab inscriptione separatum. Inventus lapis in Palaeopoli Corcyraeorum et translatus in collectionem Woodhousii. Ed. Mustoxydis *Delia cose Corciresi* p. 183 n. IV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 538 n. 1; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 88 n. 3197).

ΣΤΟΝΤΡΟΠΟΝΚΑΙΤΟΝΑΛ
ΑΙΩΙΦΡΟΥΡΙΟΥΥΠΑΛΛΩΝ
ΜΕΝΑΝΑΥΤΟΤΑΜΠΟΛ
ΥΣΑΥΤΟΣΑΥΤΟΝΕΠ
ΔΥΝΟΥΣΟΙΠΡΟΔΗΛ
ΣΕΓΕΝΗΘΗΠΡΟ

.....ς τὸν τρόπον καὶ τὸν ἀλ]λον ..... τοῦ ἰδί τῆ ...
]νοις φρουρίου ὑπ' ἀλλων .....]... καταπλέοντ αὐτὰ τὰν πόλ̣ι̣ν ..
]..... ἐπιδοῦσ̣ε αὐτοσυτὸν δοῦ̣ε̣ .....]..... παρῆσαν οἱ πρεσβ̣ε̣υ̣ταὶ καὶ .....].....]ε ἐγκτῆσ̣ι̣ν τρε.....

Titulus similis argumenti ac n. 693. Cur tameo eiusdem tabulae fragmentum puteus, quae est Blassii coniectura, non video satis idoneam causam. Recepi Blassii supplementa praeter va. 5, ubi in [παρῆσαν, οἱ πρέσβ]υ[ε]ι. Sed videtur hic potius ὁ πρεσβεύσαντος hominem antea commemoratum significare.

---

685 Tabula ahenea, quae supra sêtoma habet, infra quandam quasi plinthum, in qua scripti sunt postremi duo versus. Coreyrae olim in collectione Francisci Prosalendi, unde postea Athenas translata est. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 188; Dodwell Itin. T. II p. 503 (Boeckh C. I. G. 1844); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 194 n. IX; accuratius Pittakis Eph. 3703 (Γ. Camer Deiectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 34 n. 29. ed. 2 p. 56 n. 90) F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 91 n. 3203).

ΕΔΟΞΕΤΑΙΑΛΙΑΙΠΡΟ
ΞΕΝΟΝΕΙΜΕΝΤΑΣ
ΠΟΛΙΟΣΤΓΚΟΡΚΥ
ΡΑΙΩΝΗΔΙΛΙΣΤΙΩΝΑ
ΘΕΥΔΩΡΟΥΛΟΚΡΟΝΑΥ
ΤΟΓΚΑΙΕΚΓΟΝΟΥΣΕΙ
ΜΕΝΔΕΑΥΤΩΙΓΑΣ
ΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΓΚΤΑΣΙΝ
ΚΑΙΤΑΛΛΑΤΙΜΙΑΟ
ΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡ
ΓΕΤΑΙΣ[Γ]ΕΓΡΑΠΤΑΙ
ΤΑΝΔΕΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΓΡΑΨΑΝΤΑΣΕΙΣΚΑΛ
ΚΩΜΑΛΑΝΑΘΕΜΕΝΟ
ΠΕΙΚΑΔΟΝΗΠΡΟΣΟΥ
ΛΟΙΣΚΑΙΠΡΟΔΙΚΟΙΣ
ΚΑΛΩΣΕΧΕΙΝΤΟΝ
ΔΕΤΑΜΙΑΝΔΟΜΕΝΤΟ
ΓΡ.ΟΜΕΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑ

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΑΘΕΥ
ΔΩ[Ρο]ΥΛ[ο]ΚΡΟΝ

Expremi Pittakis spographum, intra cancellos additis iis litteris, quas is non iam invenit in tabula. Sed va. 8, ubi ille ΟΚΙΑΣ exhibet pro antiquitorum exemplarium lectione ΟΙΚΙΑΣ, eum secutus non sum. Etenim typothetae, non antiqui sculptoris errorem hunc esse inde apparet, quod Pittakis in adnotatione, ubi discrimina inter ipsum nos et Boeckhii editionem intercedentia singillatim monuerat, huius loci mentionem non facit.

Ἔδοξε τῆ βολῆ, πρόξενοι εἶναι τῆς | πόλεως τῶν Κερκυραίων Φιλο-
στέφανα Θεοδώρου Λακρὸν αὐτῶν καὶ ἐκγόνους, εἶναι δὲ αὐτῷ γῆς | καὶ
οἰκίας ἔγκτησιν | καὶ τἆλλα τίμια, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις | πρόξενοι καὶ
εὐεργέται γράφονται. | τὸν δὲ πρόξενον | γράψαντας τὸν γραμμα-
τέα ἀναθεῖναι εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Κορκυραίου καὶ προθεῖναι | παλὸν ἔχειν τὸν
δὲ τιμᾶναι δόντο τὰ | γρεμματοφόρα ἀνάλωμα.
Φιλιστίωνα Θευδώρου Λακρὸν.

Decreta honoraria n. 685—688, ut a n. 682 magno temporum hiatu distinentur, sic inter se aetate supparia esse apparet. Quae quod Boeckhius reiecta Mustoxydis usque ad finem quinti a. Chr. n. saeculi ascendentis opinione circa Ol. 140 (a. 220 a. Chr.) exarata indicavit, non videtur quidem nimium a vero aberrasse, sed eousio an etiam aliquot decennalia retentiora habenda sint. Etenim eis quidem, quarum litteraturam accurate cognitam habeamus (n. 686. 687), egregie hoc nomine intercedit aemilitudo cum titulo n. 689, quem anno 182 a. Chr. incisum constat, ne si omnino quicquam discriminis aimitti licet, ille hic paullo antiquior potius videtur quam recentior. Adde quod prozenei paene a. 686, n. 17 Attalus vocatur, quod nomen civem Ambraciotam genisse vix ante Attali I regnum (a. 241—197 a. Chr.) probabile est, ut filii aetas ea, qua a Corcyraeis hospitem publicum ascitum credibile sit, non possit non in secundum a. Chr. n. saeculum incidere. Etiam iota unutum in consonantia omissum (n. 685, 12. 688, 13) huic aetati ocelius convenit (cf. sdn. ad n. 692).

Qui inter hos titulos intercedat temporum ordo, definire iubricum est. Nam antiquiori litterae Ξ formae, quam non habet tabula n. 685 (va. 1. 2. 11), ac ne haec quidem constanter (va. 13 Ξ est), propterea nihil tribuendum est, quia iam plus quam saeculi spatio antiquius decretum n. 682 simpliciorem Ξ habet. Maioris momenti est, quod omis titulus n. 688, 14 prolixis et probatis adiungit praetores (στρατηγούς), quum

Digitized by Google

n. 682 in illis duabus modo magistratibus commemorandis cum n. 685. 686. 687 consentiat, unde haud absurde colligas, illum horum omnium titulorum recentissimum esse.

Philistio, cui hic provexisse honos tribuitur, ex Locrorum Epizephyriorum civitate oriundus fuisse videtur, cum quia nomen Φιλιστίων maxime in Sicilia et Italia meridionali frequens est, tum quia Locri Ozolae et Opuntii non solent in originis significatione solum gentis vocabulum omisso civitatis nomine usurpare.

686 Tabula abenea inventa Corcyrae, delata in museum Britannicum. Edd. Dodwell Itin. p. 505 (Boeckh C. I. G. 1843); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 191 n. VII, cf. Roehl Ischol. epigr. p. 6; omnium accuratissime C. T. Newton *Greek inscriptions in the British Museum* II p. 31 n. CLXVII tab. II fig. 2, cuius exemplum exprimimus (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 90 n. 3202).

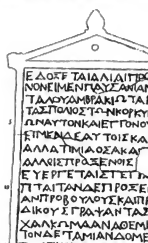

Ἔδοξε τῷ δήμῳ, πρεσβεύσαι ὑμᾶς τὰς πόλεις | τῶν ἀφηγεμόνων αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· | ὧμεν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ | ἄλλα τίμια, ὅσα καὶ τ[οῖς] | ἄλλοις πρεξίνοις [καὶ] | εὐεργέταις γεγράφθαι. τὸν δὲ πρεσβεύσαν πρεσβεύσαι καὶ πρὸ[ὶ]όντα ὑμᾶ[ς] | ἐπὶ τ[ὰ]λλαπα συνέδρια, | τὸν δὲ ταμίαν δόμεν | τὸ γραμμάτιο αὐτᾶι μισθ[ω]μα. Παυσανίαν Ἀττάλου | Ἀμβρακιώταν.

Cf. quae adnotavi ad n. 685.

687 Stela exigua abenea infra paulo latior quam supra, fracta ab inferiore parte. Pinacides, quae scripturam habet, utrimque continetur duabus antis, quae epistylium et sêtoma sustinent, colus summa pars perit. Tota stela a. 0,142, l. 0,122, pinacides inscripta lata a superiore parte 0,95, ab inferiore 0,98. Litterae accurate incisae. Corcyra tabula translata est Venetias in museum Naniauum, unde in Correrianum (hodie *museo civico*) pervenit. Ed. Bigsius Descr. Ath. p. 205 et in epistola ad Marinium, quae est in Guastani Monum. ined. p. LXX. Aliud apographum, a clerico quodam Graeco acceptum, ed. St.-Sauveur Itin. T. I p. III cum tabula aeri incisa (Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 201). Ex his exemplis et apographo, quod a Webero negotiatore Veneto acceperat, ed. Boeckh C. I. G. 1842 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 192 n. VIII; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 90 n. 3201). Anno 1806 exscripsit M. Fränkel, cuius exemplum exprimimus.

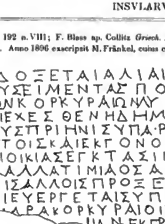

Ἔδοξε τῷ δήμῳ, πρεσβεύσαι ὑμᾶς τὰς πόλεις | τῶν ἀφηγεμόνων Αὐ- | πόνων | καὶ Ἐχεκράτη Δαμοκλείδους Πρυτ[ά]νε[ι], ὑπάρχον τε | αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις γῆς | καὶ οἰκίας ἐγκτησιν καὶ | τὰ ἄλλα τίμια, ὅσα καὶ | τοῖς ἄλλοις πρεξίνοις | καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει[ν τῶ]ι δήμῳ Κορκυρ[αί]- | τ[ῶν· ἰδὲ πρεσβεύσα]ν ἐκ[υρόδ]ικον εἰς χιλίαιαν ἀπο[δ]ί[ξα]ι· - - - - - - - - -].

Cf. quae adnotavi ad n. 685.

688 Tabula abenea, quae habet a superiore parte sêtoma, ab inferiore quandam quasi plinthum, in qua postremi duo versus scripti sunt, inventa in Palaeopoli Corcyrae; fuit apud Victorium Gangadi Corcyraeum, postea Athenas translata est. Edd. Polycarpus Bulgari in folio singulari Venetiis a. 1786 cum interpretatione Italica; Bingius in epistula ad Marinium expressa in Guastani Monum. inedd. a. 1787 p. LXVIII sqq. Ex apographo, quod a clerico quodam Graeco acceperat, St.-Sauveur Itin. T. I p. 112 sqq.; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 196 sqq.; Dodwell Itin. T. II p. 238; Kendrick *Ionian islands*, Londini 1822 p. 238; Müller *Reise durch Griechenland und die ionischen Inseln*, Lipsiae 1822 (Bonn Incer. Graec. p. 280 sqq.); Boeckh C. I. G. 1841 cum Add. p. 986); Pittakis Eph. 3704 (Franz Elementa epigr. Graec. p. 217 n. 80); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 196 n. X (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 90 n. 3200).

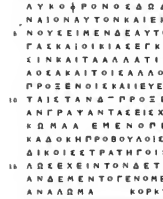

Βοὶς ΚΟΝΑΥΚΟΡΟΝΟΣ
ΔΩΔΩΝΑΙΟΝ

Digitized by Google

Vs. 17 ΚΟΡΚΥΡΑ recentiore demum aetate additum esse, id quod iam Boeckhius conjecerat, testatur Mustoxydis.

Ἔδοξε τῷ δήμῳ, πρὸξενον εἶναι Βαΐτωνα | Ἀνικήρρωτος Δωδωναῖον αὐτὸν καὶ ἐκγόνους· εἶναι δὲ αὐτῶν | γῆς καὶ οἰκίας ἐγκτησίν καὶ τὰ ἄλλα τὰ | αὐτὰ καὶ τοῖς ἄλλοις | πρεσβύσεις καὶ εἰσπρήξεις. τὸν δὲ | προξ[ε]ίσ[α]ντα γράψ[αι]ντα τὸν ψήφισμα ἀ[ναθ]ῆναι ἐν | στήλαις δύσι | καὶ δοῦναι πρεσβύνοις. | Βαΐτωνα Ἀνικήρρωτος | Δωδωναῖον.

Cf. quae adnotavi ad n. 685.

2. ALIAE LITTERAE PVBLICAE.

689 Lapis inventus anno 1812 a militibus Francogallis inter rudera antiqui Corcyraeorum oppidi, cum munitionum exstruendarum causa solum foderent. Lapis periisse videtur, sed apographum transmisum est Mustoxydi, qui edidit *Delle cose Corciresi* p. 208 a. XIII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 549 n. 3 cum tabula n. 1; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 92 n. 3205).

[Συμπαρόντος Θεσσελῶν | ἰμὲν Ἰσπεολόχου τοῦ Ἀλεξίππου | [τὸ δεύτερον Ἀναρσίου, μισὸς | ἰὲν Θεσσελὰ ἀγοντι Θεωτίων | [ἀπὸ τῆς τριακάδι, παρεδὲν δὲ στρ[ατ]ηγὸν τὸν ἀμφοτέρο[ν] τὸ δαμόσιο[ν] τοῦ Ἡμ[ο]νίκο, μισὸς καὶδὲν Βερμάδι | [ἀφ]ορτι δέκ ἐπὶτῆ τριακάδι, ἐστρ[ατ]ηγὸν δὲ[ν]τον Μακεδόνον καὶ Ἀχ[αι]σ[τ]ῆρ, μισαπόστορε Αὐτόνομ[ος | τοῦ] Φιτίδιο Ἀκελλωνάτα καὶ | συνβεκοντᾶν Σενοφόντο τοῦ | [Δη]μέα Καρυφρίνιο, Κλεοτρίτα[ν] | τοῦ] Δαμήρχο Δαμρρχίνου, ἐκρίνα[τ]ὸ ἰλΞβίοντες ἰνὶ τὸν χρόνον, παρεστρ[ατ]ίκοντ ἐκστέρε, ἔρντε ἐμὲν Μο[ῖ]δαπόν καὶ Ἀξμωντᾶς ἀπὸ τῆ.. | .....], αἰτ' αὐ Μαθαπόνιδε ἐδαν | ....., Ἀξμωντᾶν [δὲ .....].

Arbitrium inter duos Graecisae septentrionalis populos de finibus agrorum litigantes, datum illud quidem anno Ol. 149, 3 (a. 182 a. Chr.), id quod Wachsmuthius primus perspexit, suppleto praetoris Thessalorum nomine ex Eusebii versione Armeniaca (I p. 245, 7 ed. Schoene), ubi quinto decimo loco, qui in illum annum incidit, recensetur Hippobuchus Alexippi f. Larisaeus. Ad hunc iam ante Wachsmuthium Mustoxydis et Letronnius retulerunt nummos Thessalicos ap. Mionnet Suppl. III p. 262 n. 4 (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 5 n. 37—39) cum inscriptione ΙΠΠΟΑΟΧΟ. Eundem hominem anno 191 a. Chr. Scotussae cum praesidio Larisaeorum, cui ibi praeerat, a Romanis captum esse (Livius XXXVI, 9, 4. 14) iam Niebuhrius monuerat. Denique archonte Delphis Praxia, a. 178 a. Chr., eum hieromnemonem Thessalorum fuisse didicimus ex decreto Amphictionum, quod edidit P. Foucart *Bull. de corr. Hell.* VII (1883) p. 427 n. VI va. 3 sqq.: Φαιτιώδα Ἰσπεολόχου Ἀλεξίππου, Πελλήνιον Θραστίωνος | Ἀμφικτίονες. Ex civitatibus litigantibus cum Anorum Perrhaebium esse constet (v. K. Oberhammer ap. Pauly-Wissowa *Realencykl.* II, 2 p. 2645), sequitur ut Mondaea Thessalorum sit, quia utrimque gentis summus magistratus praescribitur. Utrumque vero oppidum maxime ad septentriones ad ipsa Macedoniae confinia situm fuisse videtur. Ex Mondaeensium quidem antes plane ignotorum alterum mentionem indicavit B. Latyschew *Mitth. des arch. Inst. in Athen* VII (1883) p. 381 in catalogo prozenorum Delphicorum *Bull. de corr. Hell.* VII p. 185 sqq., ubi Hannosilirus ΕΝΚΟΝΔΑΙΑΙ quidem exhibet, sed definite teutatur litteram K insertam esse. Tertia accessit in lamina Dodonaea a Biasio bene relata, quae incipit a verbis Ἰπυεσσάτοι Μο[δ]ωνᾶν τὸ κοινὸν (v. indicem huius voluminis).

Quot arbitri fuerint, ambigi potest. Wachsmuthius duos statuit, alterum Corcyraeum, alterum Dyrrhachinum; in eadem sententia videtur Blassius esse, quippe qui *μνημονεύοντος* de magistratu publico intelligat, provocans ad Syllogen meae p. 12 not. 4. Sed quid Apollonistarum civitati cuiusque magistratibus cum hac lite? Quare mihi praestare videtur, tresviros arbitros intellegere, ex quibus, qui toti negotio praesit, *μνήμων*, reliqui duo eius collegae indices (*συνδικασταί*) vocantur. Sane *μνήμονος* nomen sic alibi non reperitur; sed si quis propterea malit *μνάμονα* scribam arbitrorum intellegere, is nominum ordine refutetur.

In supplementis quid Mustoxydi, Wachsmuthio, Blasio debeatur, distinguere huius loci non est; sed indicandum est, va. 10. 17. 19 me ubi eorum omnium ratione discessisse in restituenda ethnici forma, quae est Ἀξμωντᾶς. Haec va. 17 totidem litteris scripta exstat; nam quod edi-

tores Ἀζωρίτες τοῖς scribunt, id sententiam et structuram emuntiati perverti; ideam in vs. 19 cadit. Neque quicquam mirum est in illa ethnici derivatione; plane genuina forma finitimi oppidi Dii incolae Δεῖσσα et Δεῖσσα vocabantur (Herodian. ed. Lentz I, 78, 16), atque omnino multa Macedoniae vicinarumque regionum ethnica in -σσες cadere, non modo ubi σ ad stirpem vocis primitivae pertinet (Ὀρέσσαι), sed etiam ubi non potest non ad suffixum referri, ut in Αὐγησσῆς a Αὔγησσ et in Κυρρέσσες vel Κυρρήσσες a Κύρρες derivato. Ex reliquis exemplis apud Herodianum Βαίττοι ad Pontum Euxinum incolentes longius distant; Περαίσσιον vero Boeotiae omnino fictioni esse videntur, cum vox nihil nisi homines antea in terra habitantes significet. In ipsa Thessalia vero septentrionali sitam erat Phacium oppidum (Barsian *Geogr. von Griechenland* I p. 53. 68), cuius in numnis ΦΑΚΙΑΕΤΩΝ legitur (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 40). Cf. etiam *Bull. de corr. hell.* IV (1880) p. 101 n. 1, ubi est Ἐαρδιῶν Κρηνίσσης, coniuncto regionis et oppidi nomine, ut Κρὸς Αὐτσσε aut Θεττα[ὸς Σκεπσυττ]ιος.

690 Lapis inventus anno 1812 a militibus Gallis inter ruderа antiquae urbis Corcyraeorum, cum munitionum exstruendarum causa foderent, translatus in collectionem Gangadi. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 207 n. XII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 539 n. 2; *F.* Blass sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 91 n. 3204).

ΘΑΜΑΝΩΝΠΕΡΙ
ΚΑΤΑΒΑΝΤΩΝΤΑΙΠΕ
ΑΟ
ΕΙΣΟΜΟΓΟΝΚΑΙΑΠΟΤΑΣ
ΕΔΑΝΟΡΙΖΕΙΝΤΑΣΚΩΜΑΣ
ΒΟΛΑΛΛΙΘΩΝΚΑΙΙΕΡΟΝΠΟΣΕΙΔΑ
ΤΟΟΤΙΠΟΣΕΙΔΑΝΟΣΕΣΤΙΠΡΙΣ
ΑΤΟΝΒΟΥΝΟΝΑΝΩΚΑΘΩΣ
ΚΑΘΑΚΡΟΝΕΠΙΤΟΝΜΕ
ΤΡΟΝΑΕΙΜΕΝ

Litterarum tituli eandem esse ac n. 689 testatur Mustoxydis. Vs. 3 litterae AO errore lapicidae omissae se postea supra versum additae sunt.

[------ Λ]θανάτων περὶ ..... [..... καταλιόντων τῷ περι... ..... τὸς ἀκάλυπτον καὶ ἀτεί τῶι ..... ἔβων ἰρί-
ξευ τὸν κώμεν [..... περιβόλοι λίθων καὶ ἰερὸν Ποσειδῆνος .....]..... ἐστι πρὸς .....]..... ἀντὶ τὸν βουνὸν ὃν καθὸν .....]..... καθ' ἄκρον ἐπὶ τὸν με .. . .]τρόπον εἶναι ....

Et argumentum et setas huius tituli non multum discrepat a n. 689. A priorum editorum lectionibus paucis modo locis discessi; vs. 4 illi ἐφ' ὧν legunt, mihi ἔβων tertia phrasis numeri persona de sententia ab artistis pronuntiata usurpari videtur. Vs. 5 dubitans sum [περιβόλοι scripsi somens hoc nascerium, quo locus sacer cingebatur, significare; qua vi sano Attico περίβολος potius dicitur. Vs. 6 init. τὸ Must. Wachsm. Blass. Sed mihi verisimilius est tertiae personae medii in -ντο cadentia terminationem hic exstare. In eiusdem versus fine κρίζ[ειν] Must. Wachsm. sententia obscura; quare malui suppleudi causa abstinere cum Blassio, qui haud inepte adnotat, fortasse hic aut nomen proprium aut aliquam verbi [ἐξαίζ]ειν formam scriptam fuisse.

691. 692 Lapis Corcyra Veronam in museum lapidarium (n. 34) translatus. Ed. Scipio Maffei Mus. Veron. p. XI sq. cum notis, priore parte (n. 691) seri incipientibus *Guida al Mus. Ver.* T. II p. 70 sqq.; Boeckh C. I. G. 1838; F. Blass sp. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 86 n. 3195). Contulit B. Keil et emendationes haud paucorum locorum lectiones publici iuris fecit *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XX (1895) p. 434 sq. not. 1. Ectypum chartaceum unii M. Fränkel, ex quo litterarum formas in antiquioribus editionibus non accurate expressas repraesentavi.

[*Textum vide pag. 152.*]

Litterae tituli n. 691 multo minores (a. 0,007—0,009) quam n. 692 (a. 0,013—0,015). Hae nonnumquam lineas obliquas introrsus flexas habent (Α Λ Μ Μ), sed ea curvatura neque constanter usurpatur et ubi usu venit lectionis est, ut saepius visum sit eam typis non imitari. Dissimilitudine signum, quod apud pelores editores P est, ex ectypo dispicitur superiorem lineam modo plane horizontalem habere (*F*), modo paullulum inclinatam sed aliquo multo minus quam inferiorem. Titulus n. 692 multo recentiorem litterarum habet, id quod praeter nonnullarum litterarum formam (ille ΜΡΣΣ, hic ΜΡΤΣΣ) maxime inde apparet, quod hic litterae rectae fines curvatim distinctos habent hunc in modum:

ΕΞΗΚΜΠΣΤΤ

Quae scribendi consuetudo in Euchiris Euboiidisque Athenienses statuariorum signaturis aliisque actate mpparum artificum titulis observatur (cf. E. Loewy *Inschriften griech. Bildhauer* p. 165 n. 224 sqq.). In titulo n. 691 praeter nonnulla, quae in ectypo non satis distincte dispiciuntur, Keilii lectiones omnes ectypi fide confirmantur (vs. 4. 8. 10. 12). Nonnumquam etiam paullo plura quam ille legerat agnoscere licuit: vs. 5 Ποσι...ΦΙΔΑ Keil, qui monet etiam quattuor litteras inter σ et Φ supplevi posse. Ποσ[ει]δᾶΑ distincte agnosco in ectypo. Contra quas vs. 12 dispicere mihi visus sum reliquias incertas esse monco. Denique nonnullis locis, quos Keilius non attigit, aut plura aut veriora, quam Maffeius et Venturius habent, in ectypo legi: Vs. 6 ΦΙΛΟΓΕΝΕΙ; vs. 11 litterae ΚΕΑΓ, quae ab antiquioribus apographis omissae sunt, perquam distincte dispiciuntur in ectypo, cum initiala littera insequentis nominis ΓΑΑΥΚΟΙ aegre agnoscatur; aut spatium si sufficere certum est. Denique vs. 15 init. litterae ΑΛΙ ex ectypo accesserunt.

Tituli n. 692 unam modo litteram attigit Keilius monens vs. 4 ΝΑΩ, non ΝΑΟ in lapide esse. Ectypum fides versum 1—9 non integros continet, ut hic nihil nisi ΝΑΟ agnoscatur. Quod contra initio versuum 2. 4. 9 nonnullae litterae ex ectypo addere, vs. 3 ΔΙΚΑΝ pro ΑΙΚΑΝ ex eodem emendare licuit.

691 .....σε ἀγορᾶς· Γ. ἀγορᾶ ἰκατὸν Μητ.....]..... Δαιμήτριος τοῦ Ἀπεζθωπίτος ἐργαστίας· Η...]..... καὶ τὰν Μητρόδωρον τὸν ἀν ἐργαστίαν· ΓΓΓ.....]..... ΓΓΓΡ. ποτ-Ῥωτικὸς καὶ τὰν Δωσῶν· ΓΙΙΙΙΙΔ. .....]αῖλαδε .....]..... ἀγορᾶς· ΓΓΓΓ. Ἡσυλλαβίδης χῶνι ἀγορᾶς· ΓΓΓ.....]..... Φιλοκράτη χῶνι ἀγορᾶς· ΓΓΓΓ. Σωσῖτι στᾶσι.....]..... τεῖχι ἐπεκαίνισε τῶι ἀκάζωι· ΓΓΓΠ. Μελάνθιδε .....]... Πολίτη τοῦ ἤρωος ἐργαστίνε· ΗΓ. σωστεγέρων [.....]..... Κ[ὸν τὸν ἔρων χρόνον τελέσαντα· πατὴλ-πατὸν δίκαι]μετὰ ....]ΓΓΓ. μέταλλον· ΓΓΓΡ. χρόνος δὲ τὸν ἔρω ....]..... ων· Γ. γράμμα· χαλκέων Γλαύκω υἱοῦ Δαιπόλου]..... ρου δύο ..ι.. σαΓΓ. ἐν τᾶι βωλᾶι ὀπίσω· ἡ.....]... Μελάνθιδος· Γ.] [κεφάλ]αιον ἀνάλωμα]τος· ..ΗΓΓΓ+..ΓΓΓΙΙΙΙ-ΤΣΣ.] .... λαι, [ἐπιγρ]άφου Ἐπίτυγχε· ΗΗΗΗΓΓΡΓΓΙΙΙΙ-.

Hunc recensum pecuniarum in opere aliquo atque in templo quidem faciendo consumptarum esse viderunt Maffeius et Boeckhius, atque ille quidem ex serpentis mentione (vs. 8. 9. 10) admodum probabiliter coniecit. Aesculapii deiuborum significari eiusque dei nomen ex nomine n. 692, cf. restitutendum esse. De aetate Boeckhius et Blassius non ab omni parte recte iudicaverunt, quia utriusque tituli causam coniunctam existimabant, cum ectypo inspecto statim apparet, eorum origines plus quam saeculi intervallo distineri. Atque hunc antiquiorem quidem ad ipsa saecula a. Chr. n. tertii

Digitized by Google

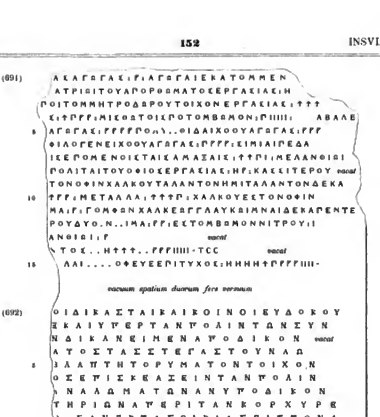

initia referre non dubito, siquidem litterarum habet illo antiquissimo ipsi[dem hospiti publici decreto n. 682 paullo recentiorem, sed reliquis omnibus eiusdem generis monumentis (n. 685—688) manifesto longe anti-quiorem. Supplementa pleraque Boeckhii sunt. Vs. 5 Πολυ[μαι]δου re-stitui, cum Boeckhius prohante Blasio PO pro IIC perperam lectum existimans ad numerorum notas retulisset, nomen vero [Λεγα]θιδος fuisse statuisset. Vs. 15 [ἐτεσ]ϕόρια ingenious Keilius ellato Epictetae testamento C. I. G. 2468. In quo qui occurrerat ἑνίαυτος, eum sane privatum cu-ratorem esse, cui peculiae relictae ab Epicteta administrandae manda-rentur, sed videri nomen a publico quodam magistratu ad illum trans-latum esse.

692 [Τάδε ἔφρασεν] οἱ δικασταὶ κατὰ νόμον, εἰδόσιν [μάσιν αὐτοῖς καὶ ὑπὲρ τῶν πόλιν τῶν συμ][βάντων τῶν μὲν δίκαιον εἶναι ἀπόδοσθαι | τεχρὶ τοῦ .....]μέτρου τῶν στέγων τοῦ ὑπαρχόντος τὸ μὲν δίκαιον τὸ μὲν τῶν τεί-χων | τοῦ .....]μετρος, ὑπεσκαφέναι τὸν πόδα | [ἀπὸ τῶν αὐτοῦ ἀναλω-μάτων, ὑπισθόμεν | [δὲ ὅσων Σω]τηρώνια παρὰ τῶν παρχιφ[ίλων τῶν φι-λ[ο]τεί[μ]ων ἐκ τῶν ἰδίων εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ τοῦ χώματος τοῦ ζώντος αὐτὸ | [τοῦ στόγου εἶναι τὸ νοκάριον. στεγέσ]αι δὲ | [τῶν στέγων τῆς συκω-θέσσης τὰν πόλιν | [καὶ ἐκσπασατέραι, ἐωβόλεῖν δὲ καὶ εἰς ἄ[νοιγτον καὶ λυκτεῖρα ἐξβάλλοντα ὑρθὸν. ὑπεκ | [δὲ ἃ πρίτος φανερὰ ἦ, ὑπεργεφύρια εἰς στιβ]λοι .....τος πρὸς τὸν τοῖχον ἐν τῷ δε][μωτήρ ..... ὠνα-τη]δῆ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀ][πολλωνεῖ ..... καὶ ἀμφορεῖς αὐτα ἃ ἐπί]-[αρτος .....]ρι ἐστὶ ἐνπαίζ[ων .....]ἱερὰ .....

Arbitrium hic habemus quo lis inter hominem privatum, cuius nomen vs. 8 scriptum Σωτηρῶν fuisse videtur, et civitatem Corcyraeorum diremta est. Habebat ille domum supra navalia ita sitam, ut ex ea aqua in mare defluere non posset nisi per ipsa navalia, et hoc ei antiquitus iuris fuisse videtur, ut aquam per navalia deduceret. Atqui cum id ipsis navalium aedificiis nocere videretur, civitas postulavit, ut ille damnum datum suis impensis resarciret. Qua in re duae diversae res in censum venisse vi-dentur. Primum enim canalibus subterraneis ex domo aqua in navalia et per ea in mare derivabatur. Hiac sunt στεγέσαι vs. 8. Nam cum Hesychius γαργύρας· ὑπόνομοι, hᾶ οὖ τὰ ὕδατα ἐσέρχει habeat eaque signi-ficatio facile concilietur cum Herodoti loco III, 145, ubi vox de carcere subterraneo usurpatur, in tanta mediarum cum tenuibus et aspiratis per diversas Graeciae dialectos commutatarum copia non dissimile est veri, eadem vi Corcyraeos στεγέρας usurpasse, praesertim cum in alia glossa Hesychius κεφαθῆναι· ὀδυρῆναι, ubi ὃ propter ipsam glossarum ordinem ad corruptelam referendum est [στεγ]ερῆναι· ὀδυρῆναι emendavit Lobeck Pathologiae prolegomena p. 271) tenuis pro media invenitur. Deinde vero etiam aqua pluvia ex domus privatae altiore loco sitae tecto in na-

valia et potissimum in armamentatii (παυσάνεως) tectum decidens nocere existimabatur. Namque de ea re dici vs. 10. 11 ex praepositionum discriminе colligo; nempe canales quidem (vs. 8. 9) *ἐν τῷ οἰκίας εἰς τὸ σπάριον* dedpumtur, pluvia vero aqua *ἀπὸ τῆς στέγης ἐπὶ τὸ σπάριον* decidit. De litis genere et ordine nihil accuratius cognoscitur, nisi non iudicium ordinarium hoc fuisse, quoniam *δικασταί*, qui sane iudices ordinarii sunt, non soli iudicant, sed una cum eis *κοινοί*, id est arbitri a litigantibus electi (vs. 1). Apparet vero civitatem causa cecidisse; nam vs. 3 *τῶν δικαίων ἀνόλων* sine dubio hoc significat, arbitros secundum reum sententiam pronuntiasse (*ἀνόλωσαν, ἀνοίφεσιν*). Quae summa totius arbitrii deinde singillatim ita explicatur, ut civitas navalium aedificia suis sumptibus servare iubeatur. Soterio vero (vs. 8—11) hoc onere plane liberetur. Qua in re arbitri non modo id secuti esse videntur, quod ille servitutem aquae deducendae antiquitus fundo navalium iniunctam probaverit, sed etiam, quod aqua pariesi aedificii nocuerat, maxima ex parte ad culpam magistratuum, qui tectum non satis diligenter reficiendum curaverunt, retulisse videntur arbitri; quo refero versus 11—14, quorum sane supplementa multo incertiora esse quam priorum me non fugit; *στρῶσαι* de tegulis tecti iudicialis et meliore ordine earum ponendis (*καθεδεκόν*) olim exemplo firmare non possum. Ceterum supplementa paene omnia mea sunt, quoniam ex prioribus editoribus nemo conexum sententiarum restituere conatus est, sed omnes passa hic illic supplevisse contenti fuerunt. Vs. 4 init. 6 init. genetivum nominis in *-μα* cadentis, quod structurum, quae tectum sustineret, significabat, fuisse persuasum habeo; cogitavi de *ἀναλήμμασιν* aut *στυμῴγμασιν*, sed neutrum ab omni parte placet.

Aetatem tituli indicant litterarum formae, quae ultra medium saeculum alterum a. Chr. n. ascendere non sinunt, si eas contuleris cum scriptura tituli n. 689; atque illud genus scripturae spectant, quod hic tenemus (v. supra), etiam in eis Graeciae partibus tum potissimum in usum venisse videtur. Etiam littera iota nunta in coniunctivis omissa ei tempori convenit. Ex aetera parte fine saeculi a. Chr. n. secundi utique non multo recentiorem esse colligimus ex antiquiore litterae Σ forma (vs. 6); quae eum ultra medium saeculum alterum a. Chr. n. sola usurpata esset, nisi finem eius promiscue cum ea recentior Σ scribi solebat, insunte vero proximo saeculo haec illam magis magisque expulit. Iam primorum post a. 100 a. Chr. decennaiorum tituli multo plures (Latinchew Inscr. orae sept. Pont. Eux. I, 185, sub ipsa saeculi initia, Chersonesi Tauricae; Syll. Inscr. Graec. 388, a. 91 a. Chr., Andaniae; Inscr. Graec. sept. I, 413. 416. 417. 419. 420, Oropi, Sullana aetate; I, 1762 Thespiis, eodem tempore) per omnes Graeciae regiones Σ habent, quam Σ (ut Lebas-Waddington *Asie mineure* 136a, Ephesi, a. 88 a. Chr.). Idem in Atticis titulis observare licet.

693 Olim Corcyrae, mox Venetiis apud Io. Bapt. Rhamnusium. Ex schedis suis Muratorius (qui etiam apographum a Bimardo Iransmissum habebat) T. II p. DLXXXVIII, 1 (inde Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 65 sqq.; Boeckh C. I. G. 1840 cum Add. p. 986; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 184 a. V; W. Dittenberger Syll. Inscr. Graec. 320; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 89 n. 3198). Cf. Addenda.

Α Γ Α Θ Α Ι Τ Υ Χ Α Ι
Τ Λ Δ Ε Ε Μ Π Ρ Ι Α Τ Α Ο Π Α Ο Λ Ι Σ Τ Ο Ι Σ Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ
Κ Α Ρ Π Ε Υ Ε Ι Ν Ο Σ Α Ε Π Ι Τ Α Δ Ε Ι Ο Ι Ω Ν Τ Ι Α Υ Γ Δ Α
Μ Ι Φ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ Κ Ν Ω Σ Σ Ι Ω Ε Μ Μ Ο Λ Ο Κ Α Ν Τ Ι Α Ν
Π Ε Λ Ω Ν Π Ε Λ Ε Θ Ρ Α Δ Ε Κ Α Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Δ Ι Ω Ι
Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Ε Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν
Ε Ρ Μ Ω Ν Ι Τ Υ Λ Ε Σ Ι Ω Ι Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Λ Ε
Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Δ Ι Ω Ι
Ω Τ Α Ρ Γ Ω Ι Α Ν Τ Α Ρ Α Ι Ω Ι Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Π Λ Ε Θ Ρ Α
Ε Ι Κ Α Τ Ι Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Δ Ι Ω Ι Κ Α Τ Α Β Α Θ Ε Ι Α Ν . . . . . .
Σ Κ Ι Π Τ Ι Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Η Λ Ε Θ Ρ Α . Ε Ι Κ Α
Τ Ι Δ Υ Ο Ε Ν Μ Ι Ν Ω Ι Α Π Ο Τ Ω Ι Π Ο Ρ Ω Ι Ε Σ Κ Α Τ Ω . . . .
Φ Α Ι Σ Τ Ι Ω Ι Θ Α Μ Ι Κ Α Ε Ι Κ Α Ι Φ Α Ι Ν Ο Κ Λ Ε Ι Α Ν
Π Ε Λ Ω Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Τ Α Ι Ν Α Σ Ω Ι
Ε Π Ι Λ Ι Π Α Ρ Α Ι Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν
Α Ρ Χ Α Λ Γ Ο Ρ Α Ι Δ Ε Α Φ Ω Ι Ο Ι Κ Ι Α Ν Ε Ν Τ Α Ι Η Ρ Α Ι Δ Ι Υ Ι
Α Α Σ Π Λ Α Ε Θ Ρ Α Ε Σ Π Ο Ι Τ Α Ι Κ Ω Μ Ι Κ Ο Υ Α Ν Π Τ Ε
Α Δ Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Δ Ι Ω Ι
Μ Ι Σ Γ Ο Λ Α Ι Α Ρ Κ Α Δ Ι Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Λ Ε
Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Δ Ι Ω Ι Α Λ Α Α Ν Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Δ Ι
Π Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Δ Ι Ω Ι Α Λ Α Α Ν Α Ν Π Τ Ε
Λ Ω Ν Δ Ι Π Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Σ Χ Ι Ν Ο Υ Ρ Ι Ο Ι Κ Ι Α Ν
. . . . Τ Α Ι Α Λ Α Α Ν Ι Δ Ι Κ Ο Μ Α Ι

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Τάδε ἐμπέρατα ἀ πόλις τᾶς πρεξίνος | παρεσκεύα-
σεν ἀπεσπάσαν αὐτ-
Ἀνῳβίλαι Φαΐλωνος Κωστρίν ἰα Μελαλιάτιν ἀνῴλιαν πέλεθρα δέκα ἐν
τᾷ πεδίῳ, | ἀντίλαν τετραπελέθριαν. |
Ἔρμωνι Τυλ[εί]ῳ ἀνῳλιαν τετραπελέθριαν ἐν τῷ αὐξήλῳ. |
[Π]ελ[α]γ[ί]ῳ Λ[ε]παρείῳ ἀνῳλιαν ελέθρια | εἰναι ἐν τῷ πεδίῳ κατὰ
Δαΐνιον ..... |
Δωστρίῳ τὼρρέτῳ ἀνῳλιαν [ν]ελέθρια τὰν ἐς Μικρᾶ τὸ τῷ πάρα
ἐς Κοτυ- .... | Φαστρίῳ Θαμασλεῖ καὶ Φαμασλεῖ ἀν῾ῳλιαν τετραπελέθριαν
ἐν τῷ νάπῳ, | ἐπὶ Λιτιᾶρᾳ ἀνῳλιαν τετραπελέθριαν. |
Ἀγχεγράφῳ Δαλαφῷ οἰκίαν ἐν τῷ Ἰερηΐδι, ψιλὰς ελέθρια ἓξ ποὶ τῷ
Κομικοῖ, ἀντίλαν τετραπελέθριαν ἐν τῷ πεδίῳ. |

Μετρόλαι Δρομίδι ἀνῳλιαν τετραπελέθριαν ἐν τῷ πεδίῳ, ἄλλαν ἀνῳλιαν
δ[ε]λεδρίαν ἐν τῷ πεδίῳ, ἄλλαν ἀντ[ί]λαν δνδελέθριον ἐν Σχηνοιρῳ, οἰκίαν
[ἐν] | τῷ Ἀλλοπόι π[ό]ρῳ.

Civitas proxenis agros, vineas, dumos dat, non dono quidem, sed ut eis utantur ac fruantur; cuius rei praeter hunc titulum nullum usquam exstat exemplum. Quo magis dolendum est lapidem perlisse et apographibus, ceterequin non nimis negligenter confectum, litterarum certe formas non accurate repraesentare. Quare de aetate non possumus confidenter indicare, etsi tertii a. Chr. n. saeculi esse probabile videtur. Nam recentiorem indicare totus tituli sermo vetat, antiquior vix esse potest propter nomen Κωμικοῦ vs. 17. Non neglegendum est, omnes proxenos

Digitized by Google

praeter Archagoram Delphum Cretenses esse. Num vs. 8 Τυλ[ε]ρίην emendandum est et de eodem oppido Cretico intellegendum, cuius civium iussu pancorum epitaphia Pagasis inventa sunt (v. indicem); minus recte antea cum Boeckhio, qui ad scholia Lycophronis vs. 993 et Steph. Byz. Τυλισσὸς provocabat, de oppido Italico cogitari et Τυλ[ι]ρίην emendari. Vs. 19 vero Magadam non Arcada Peloponnesium intellegendum esse, sed civem urbis Creticae (Lebas-Waddington *Asie mineure* 72, Steph. Byz. Ἀρκάδες πόλις Κρήτης, ὡς Σκύμνος ὁ Κρητικός. οἱ πολῖται ἰκοῦνται Ἀρκάδες) certum est, quia illi non solent civitatis nomine omisso simpliciter Arcades vocari; cf. quae de Locris adnotavi ad n. 685, 5. Hinc vero commercii cum Cretensibus necessitudinem *senatu* ac probabilius sit Corcyraeis intercessisse ante annum 229 a. Chr., quo Romanorum societati se applicuerunt, quam postea. Archagorae Delphi nomen nullum habet usum in tituli aetate constitutenda; nam Ioannes Pomtow harum rerum peritissimus mihi per litteras significavit, hoc nomen in inscriptionibus Delphicis nusquam occurrere, ut suspicio sibi subnata sit, id transcribentis errore ex Ἀριστογόρᾳ aut Ἀχαιῷ, quod utrumque nomen perfrequens esset per tertium a. Chr. n. saeculum in monumentis Delphorum, corruptum esse. Quod sane in medio relinquendum est.

Va. 3 pro ὧν aut (ὧν (σ)α cum Boeckhio aut ὅτα (σα) emendandum videtur. Va. 7 Τυλ[ε]ρίην v. supra. Va. 9 Πρυτάνεσ]ιν emendavit Boeckh, Ἀ[π]ταρνῖν Ahrens diall. II p. 114, cum Boeckhius Ἀστακῆνᾳ legisset. Va. 12 cave omnium iota mutum in *Mwσην* pro aetatis indicio habueris; hoc potius in exscribendo peccatum videtur. Deinde σο(ί) emendaveram in Sylloge, sed nunc σὶ defendidtur exemplo tituli n. 691, 4. Quod hic vs. 17 distincte scriptum est σὺ τῷ Κωακοῖ, nihil difficultatis habet; nam eandem inconstantiam etiam illic habes vs. 3. In fine eiusdem versus *ἐσ]χέθη* emendavit Boecklius, fortasse recte. Sed potest etiam praepositio *ἐσ* et initium nominis loci nescio cuius esse.

3. PRIVATORVM DONATIONES.

694 Corcyrae. Minuscula litteris ed. ex apographo a. 1701 ab Apostolo Zeno accepto Montfaucon Diar. Ital. p. 412 sqq. (inde satis mendose maiuscula scriptura repetivit Muratori T. II p. DCXXXIII, 2; Quirinus Cardinalis Primordia Corcyrae cap. XXII. XXIII). Repetivit idem lithistrium auctorum dicta exjensa et emendata in libro, cui titulus Primordia Corcyrae p. 46 sqq. Indice veriti Scipio Maffei *Trattatori Italiani* p. 114. Graeca cum lue interpretatione repetivit Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 145 sqq. Deinde ed. Boeckh Oec. civ. Ath. ed. I vol. II p. 400 cum tab. X; C. I. G. 1845 (Mustoxydis *Delta cum Corcirensi* p. 162 n. 1; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 93 n. 3206). Cf. quae adnotavit H. L. Ahrens De Graecae linguae dialectis II p. 12. 225. 362.

1 Ἐπὶ συνηρί[ου. πρυτανεύοντος Ἀριστοκλείους, μηνὸς Μο-
χαν[ίου τετάρτῃ ἐπὶ δεκάτῃ, Ἀριστοκλεὶς Ἀριστοκλείδα
(Τλ)πόλεῖ δίδωτι τῷ πόλει τῶν Κερκυραίων εἰς τὸν τῶν
τεχνιτῶν μίσθωσιν τὸν Διονύσου ἀργυρίου Κορινθίου
μυρίας ἑξήκοντα. δίδωτι δὲ καὶ Φιλόλ(α) Λλκίου Τλλό-
τᾳι πόλει τῶν Κερκυραίων εἰς τὸν τῶν τεχνιτῶν μίσθω-
σιν τὸν Διονύσου ἀργυρίου Κορινθίου μυρίας ἑξήκοντα.
δίδοθω δὲ ἁ βουλὰ ἐκαστάσαις εἰς ἑνιαυτὸν τοὺς ἐκλα-
ν(ε)σεῦντας τὸ ἀργύριον οἷσπερ τρεῖς τοὺς δυνατωτάτους
χρήματων. εἰ δὲ ἐκδώκοντος καὶ συνάρξαις τοῦ ἀργυρίου γε-
νέσθω καὶ ἁ λοιπὰ δυάκτις, πλὸν καὶ ἐλάσσω βουλὰ κα-
λὸς ἔχων. ὃς δὲ κα[ὶ γένωται τοιαῦτιος οἷος ἐκπτὸν
ὀνθάσασθα καὶ ἐκδωκοσθῆναι αἰ ἐκατὸν ὀνθάσασθα
μηνὶς, σαμβόντος ἐνιαυτοῦ μετὰ τὸ ἐκδω(ε)θῆναι τὰς
ἐκατὸν ὀνθάσασθα μηνὶς ἀποτειλάτω ἁ πόλις κατὶ τὸν τοῦ
ὀνμασθέτα πόκτα ἐπὶ τὰν τῶν τεχνιτῶν μίσθωσιν κα-
τὰ τὸ διωρισμὸν ἐπὶ ὃν κ' ἀρ[ξ]ωνται πας' ἄτερον ἐνιαυτόν, αἰ
μὲ τι δὰ κ[ἐ]λλιμον] ἀδύνατον γίνοιτε βουλᾶι καὶ πόλει ὑστερ-
μένοις. ἀνγύα δὲ κἀπὸ Κερκύρων μηνὶ πεντάκοντα ἀπὸ
τοῦ τέλους τῶν τριῶν τελέτων μετθυσίων αἰλικτὸς
τρεῖς, τραγωδοὺς τρεῖς, κωμῳδοὺς τρεῖς, καὶ τὰ λοιπὰ
πάντα πάντα αἰ ἐκαστάσαις ἔσσοις ἄργοντες, κοδὲν
ἐ τοῦ ὀνμασθέτα οὐδὲν τίστοι. διδόσθω δὲ καὶ τὸ στε-
φάνια τοῖς τεχνίταις τὰ ἔνιαυς ἀπὸ τοῦ τέλους τρεῖς
τὰν πεντάκοντα μνῶν. αἰ δὲ τί κ' ὀδύνατον γένοτε διὰ
πόλεμον καὶ μὲ ἀνστεῖλαι ἁ πόλις ἐνὶ τοὺς τεχνίτας ἃ
μὴ παμερήνοντος αἰ τεχνῖται, ἃ λύεν τοι τὸν ὄνμοσ. ἐκδω-
κ(ε)θέσθω καὶ τὰ λοιπὸν ἀργύριον τῶν καὶ ὑπαρχύντα
τοισῆσιον εἰς τὸν τῶν τεχνιτῶν μίσθωσιν· αἰ δὲ
δυνατὸν ἔστοι καὶ μὲ ἐκωαλλοῦσσος ωοδὲνὸς μὲ ἀνστεῖ-
λαι ἁ πόλις ἐνὶ τοὺς τεχνίτας κατὶ τὸν περῖπλον ἐκάστων,
ἃ παμερηνόντων τῶν ἐγκαλούν μὴ ἀνστέοντος τοὺς τε-
χνίτας· ἐ αἱ πόλις τὰ ἐνιαυς, ἃ οἱ ἄλλα τι ποτικχρέσται τὸ ἀργύ-
ριον καὶ μὲ αἱ πόλις τὸν τῶν τεχνιτῶν μίσθωσιν, Ἀριστοκλεὶς
καὶ Φιλόλ(α) ἐόντ[ω] τὰ διδόμενα κύρια ἐ τῶν ἐκνόκων
τῶν Ἀριστοκλείος καὶ Φιλόλ(α). μαρτυροι· Μελάνεας Πλάτεας,
Δαύσανδρος Θευδ[ό]ρου, Πρυτανίδος Μ[ι]ρμιδόν.

11 Διόδωρος κωπηλατῶν Ἀριστοκλέος τοῦ Ἀριστοκλείδα καὶ Φιλό-
λαος τ[οῦ] Λλκίωνος περὶ τοῦ ἀργυρίου οὗ ἔδωκεν τοῖς πόλει καὶ τῷ
Διονύσῳ εἰς τὸν τῶν τεχνιτῶν μίσθωσιν ἐπειδὴ ἐπεδήμησεν Κερκύρ-
ᾳ ὁ Διόνυσος μυρίας ἑξήκοντα, δέδοχε τῇ βουλῇ, τῷ δεδόν ἀργύριον παρὰ
Ἀριστοκλέος καὶ Φιλόλαος ἐκδοῦναι τοῖς αἱρεθεῖσιν· ἐπὶ
σῶσι δὲ τὸν βουλὸν τοὺς χειριβοῦντας τὸ ἀργύριον ἄνδρας
ἐκ τῶν τριακοσίων τοὺς δυνατωτάτους χρήματι, καὶ σλα-
σούσιος τοὺς αὐτοὺς δυδέκατος ἔτι δύο, οἳ κατὰ τρεῖς
ἐκ τριακοστῆς κάτι μηδὶ παρεδρεύοντες ἐξ ἀβροκοσίων·
ἀργύδοθω δὲ ἑκάστοις δυοκτὸς μηδὶ Μαιμακτε ἐν βου-
λᾶι τ' ἄλλᾳ· αἱ δὲ αἱρεθέντες ἐσ' Ἀριστοκλέος παραδιδόντες
τὰ ἀργύρια παρὰ Ἀριστοκλέος καὶ Φιλόλαος ἐκδόντες ἐν βου-
λᾶι τ' ἄλλᾳ· αἱ δὲ αἱρεθέντες ἐσ' Ἀριστοκλέος παραδιδόντες
ἐκ τριακοστῆς κάτι μηδὶ παρεδρεύοντες ἐξ ἀβροκοσίων·
ἀργύδοθω δὲ ἑκάστοις δυοκτὸς μηδὶ Μαιμακτε

ὑπεστ(ε)ίσαντο τὸ τε κεφαλαιον καὶ τὸν τόκον δυετίᾳ,
ἐπὶτριῶν απ μὴ παραλείψαν. ἔστι δὲ καὶ γίνονται τοιαῦ-
τα μισθ ωσεις ἐκαστῶν ἐνθεσθαντα παὶ ἐγδοσιασζόμεν-
τα ἐπ ἐκαστῶν ἐνθεσεσιν ωσπ. κεφαλιδζόντες ἐκαστ.τοῦ
μετὰ τὸ ἐνδιαυτοζθιαν τὰς ἐκαστῶν ἐνθεσεσιν ωσὶς ἀπο-
στελλοντω οἱ ἀφρῳρουσ ἐπὶ τὸν τῶν τεχγιτῶν αὐζθυν
μετὰ τὸν (τοῦ) ἀγωνοζθέτη τοὺσ, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ποιούντω οἱ ἐ-
κασ τασεις ἀφρῳρουσ παζθὲσ δὲ ἡ[πὶ] δ[έ]ησει γέγραπται, εἴ μη τι ἀ-
πὸ πόλεωσ γίνοτο βουλζθε καὶ ὀλίγοι ὑπερζθυμοι. μαζθεύζθω
δὲ τοῖσ τεχγίτασ ὑφ' οὗ κ' ἀρχὴ γίνοτε, πᾶρ' ἕτερον ἐνιαυτὸν ἀπὸ τοῦ
τόκου τῶν τριῶν ταλάντων ἀπὸ ωσπὶσ κατὰπαστὶ πολιτεύ-
τρθε, τριφυλοῖσ τρθε, κωμωδοῖσι τρθε, καὶ τὰ λοιπὰ ὡ αὐτὰ
κατὰ τὸν τοῦ ἀγωνοζθέτη τόκον. δίδοτζθαι καὶ τὰ συπφέρτα
τοῖσ τεχγίτασ τὰ ἔνσωμ ἀπὸ τοῦ τόκου χωρὶσ τῶν κατὰπαστ-
τα ωσπ· οἱ δὲ τριζθζζόντεσ τὸ ἀργύριον μηζθ' οὗσ κατ χρόνουσ
παφαιρεζθήτω οἱ τεχγῖται, ἐσσ κ' ἀπορεζθωσι τὸ ἀργύριον,
συντιθεσθαι ωσὶσ τὸν αὐτὸν τοῖσ τεχγίτασ καὶ τὰ συπφέρτα
τὰ γενόμενα παραδόντω τοῖ ἀγωνοζθέτα τοῦ ἀρτεμισίου μησὸσ
πρ[ὶ]ν τοῦ ἔφτου, τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἐβδομ[ο]υζθέτου· ἐὰ δὲ παραλα-
βὼν ἀγωνοζθέτησ τινὰσ[μὴ τοῖσ αὐτοῖ τὸν τόκον καὶ ἀπολογι-
ζέσθω εἰσ βουλὴν ἐν τᾶι πρώτηι συνόδωι [ὕστ]ερ ἢ[ὶ] πὶ πα-
ραλαλ[ῆσ] ἀφρῳρου καὶ παζθὲσ καὶ ἐκαστ[ῶ] δώσοτρ.
ἀπολογιζέσθωσαν δὲ καὶ οἱ γεγρ[ά]φοτεσ τὸ ἀργύριον ἐκα-
στάσασ εἰσ βουλὴν ωσπὶσ Ἀρτεμίσιον, εἴ τι παραλελοίπασ
καὶ οἱ παρ[ε]δζθώσασ, ωσπὶσ καὶ ἐκαστα παραλα[β]ὼν τα καὶ πα-
ρα[δ]ζθώσα. [τ]ὸ δὲ μὴ ἐκαστασὶσ τὸν τῶν γεγραμμάτων εἰ τι χρ-
ἡζθζζοντεσ τὸ ἀργύριον ἢ οἱ ἀρχιτεκτ. ἀπεστ(ε)ράτω ὃ αὐτοσ ἀφ-
ηγάτω Καφυζθίου ωσὶσ τριάκοντα ωσὶ ἢ (ωσ) κατατελεζθω δὲαλλ. εἰ
δὲ τί ωσ ὁ ἀγωνοζθέτησ ἢ οἱ χειριζόντεσ τὸ ἀργύριον ωὶ ἀρζθὸσ
ἀπολογιζέσθωσαν, τοιαυτὶ ἐκάστοτε ἐκλογιζόντω ωσζθὲσ ωσὶ τὰ ἄλ-
λα τὰ ἱερὰ καὶ δημόσια χρήματα. μὴ ἐξίτ(ε)ω δὲ ωσζθενὶ
ἀφοτιστῆσαι περὶ τοῦ ἀνωτζθέτου ὑπὸ Ἀρτεμισίνεοσ καὶ
Φύλλεοσ ἀφγρίου, ὥστε εἶε ἄλλα τι ἀπτικρ[ί]νεσθαι, ἀλλ' εἰσ
τὸν τῶν τεχγιτῶν αὐτὸν, εἰσ δὲ ἄλλα ωσζθὶν ωσζθενὶσ
ωσθωσὶν παφαγίτι. εἰ δέ τισ ἀφοτιστέτω ἢ ἀπτικρίνοτο
εἰσ ἄλλο τι, ἀπεστοσάτω ἢ ἀφοτιστέτω ωσὶ ἢ ἀπτικρ[ά]-
νοντε Ἀρτεμίσιοσ καὶ Φύλλοσ ἢ τῶν ἐφόντων τοῖ Ἀφτεσ-
μίσεοσ καὶ Φύλλεοσ ἀφγρίου Καφυζθίου ωσὶσ ἐξέκοντα καὶ
τὸ ἀργύριον ἢ ἀπτικρ[ί]νοτο διτπλ. πάντων δὲ τούτων καὶ
οἱ τοῖσ ἀπ ἄλλου βουλὴ πφήδωσι βουλαῖσ κρίτω ἀπόφλε-
λαν γραφὶ ἀπαγωγὴ ἐπιτρεφ' ὑπόντεσ τὸ ἀργύριον τὸ
ἐφ' ἑκάστου ἐθλοφόντοσ γεγραμμένον ἀ[ξ]ί[ν]ω[ν] φφοτιστ-
τον παρεζθέντων, ἐ(ζ) δὲ εἰσ τὸ δικαστήφιον φφέτω, ἢ μὴ
μείον ἢ τριακοσταν[ῶ]ν· ἐξέτω δὲ καὶ ἄλλαν τὴν λάκτι
κρίνεσθαι κατὰ ταὐτὰ. τὸν δὲ ἀπτικρινόντα οἱ τὰσ
ἀπόκρισ γραφὶ ἀπαγωγὴν ἀέτω ἐπὶ τοῦ ἐπιόντοσ τοῖ Ἀρτεσ-
μισίνεοσ καὶ Φύλλεοσ ἀφγρίου Καφυζθίου ωσὶσ ἐξέκοντα καὶ
τὸ ἀργύριον ἢ ἀπτικρ[ί]νοτο διτπλ. πάντων δὲ τούτων καὶ
οἱ τοῖσ ἀπ ἄλλου βουλὴ πφήδωσι βουλαῖσ κρίτω ἀπόφλε-
λαν γραφὶ ἀπαγωγὴ ἐπιτρεφ' ὑπόντεσ τὸ ἀργύριον τὸ
ἐφ' ἑκάστου ἐθλοφόντοσ γεγραμμένον ἀ[ξ]ί[ν]ω[ν] φφοτιστ-
τον παρεζθέντων, ἐ(ζ) δὲ εἰσ τὸ δικαστήφιον φφέτω, ἢ μὴ
μείον ἢ τριακοσταν[ῶ]ν· ἐξέτω δὲ καὶ ἄλλαν τὴν λάκτι
κρίνεσθαι κατὰ ταὐτὰ. τὸν δὲ ἀπτικρινόντα οἱ τὰσ
ἀπόκρισ γραφὶ ἀπαγωγὴν ἀέτω ἐπὶ τοῦ ἐπιόντοσ τοῖ Ἀρτεσ-
μισίνεοσ καὶ Φύλλεοσ ἢ τῶν ἐφόντων τοῖ Ἀφτεσμίσεοσ καὶ
Φύλλεοσ ἀφγρίου μοῖ τῶν ἐπιόντων Ἀρτεμισίνεοσ
καὶ Φύλλεοσ, ἀλλὰ δημόσιον εἶε τῶν τεχγιτῶν αὐτὸσ, καὶ
ἐγδοσιαζόντω μετὰ τοῦ ἄλλου ἀργυρίου, καθὸν ἑτέρου γέγρα-
πται. οἱ δὲ τὸ αὐλοντον δὰ σὐλλογον γίνοτο καὶ μὴ ἀκοστεί-
λαν ὁ σὐλλ εἰσ τοὺσ τεχγίτασ ἢ μὴ παφγρ[ά]ψ[ω]σαν οἱ τεχγῖται,
ἐκδικαζέσθω καὶ τὸ κεφαλαιον μισθ ωσὶ τὰ συπφέρτα σχεῖ οὗ
κα δικαστὴσ γίνοται· ὡσαύτωσ δὲ καὶ οἱ τὰσ λίτασ τὰσ ἀφώσ τῶν
τεχγιτῶν, ἐγδοσιαζέτω δὲ καὶ τὸ λοιπὸν ἀφγρῳρ καὶ ὑπαγγίτω
εἰσ τὰν τῶν τεχγιτῶν αὐτὸσυν. εἰ δέ κα διάζθοσοσ τῶν τε-
μων γίνοτο, ταζθέτων οἱ διαζθυτῆφεσ εἰσ τοὺσ νόμουσ καὶ τὸν
κα δ[ί]κη τὸ ἀργύριον χεηζθέσθω. τὰ δὲ λοιπὰ πάντα γενέσθω ὡσ
ἂν δοκεῖ βουλῇ καὶ δήμῳ καὶ ἄλλοι λ[έ]γ[ουσ]. γραῖοσ δὲ ὁ ωσ-
ζθὲν ὑπεστησάτω τὸν δάνειστ ωσὶ τὰ δάτα. τὰν δὲ δάτιν καὶ
τοῦ γρ[αμματέ]ωσ ἀντ[γ]ράφω σ[υ]γχεῖσθαι εἰσ στ[ή]λαν λιθίνην καὶ
σ[τ]ησάτω[ν] ἐπὶ τοῦ ἀκροπόλεοσ καὶ ἀφοδόμεν ἐγλιθ[ί]νεν
ἐπὶ τοῦ ἀγορανόμου ἀπ[ὸ] τοῦ ἀφγυρίου τοῦ ἐκ τοῦ νόμου καὶ τὸν
ἀνάλωμα τοῦ γρ[αμματέ]ωσ ἀντ[γ]ράφω σ[υ]γχεῖσθαι εἰσ στ[ή]λαν λιθίνην καὶ
σ[τ]ησάτω[ν] ἐπὶ τοῦ ἀκροπόλεοσ καὶ ἀφοδόμεν ἐγλιθ[ί]νεν
ἐπὶ τοῦ ἀγορανόμου ἀπ[ὸ] τοῦ ἀφγυρίου τοῦ ἐκ τοῦ νόμου καὶ τὸν
ἀνάλωμα τοῦ γρ[αμματέ]ωσ ἀντ[γ]ράφω σ[υ]γχεῖσθαι εἰσ στ[ή]λαν λιθίνην καὶ
σ[τ]ησάτω[ν] ἐπὶ τοῦ ἀκροπόλεοσ καὶ ἀφοδόμεν ἐγλιθ[ί]νεν
ἐπὶ τοῦ ἀγορανόμου ἀπ[ὸ] τοῦ ἀφγυρίου τοῦ ἐκ τοῦ νόμου καὶ τὸν

Prior pars tituli (l. 1—38) donationem continet Aristonomis Aristolaidae filii et Pyrithe Alcinoi filiae, quae sine dubio illius uxor fuit. Nam Boecklio, qui altera quoque loca virum commemorari, cui Φύλλας nomen esset, somniavit, iure obiocutus est Ahrens. Cui quod incredibile visum est, a nomine masculino in -ας cadente genetivum item in -ας exeuntem formari potuisse, non ab omni parte videtur recte indicasse; cf. n. 423, 3. 456, 3. 484, 4. 521, 1. Sed ut mittam nullum aliquot Corcyrae eiusmodi exemplum inventum esse, in Boecklii sententia vs. 5 Ἀτ]τάλε in Ἀτ]τάλου mutandum esset admodum violenta emendatione; quod contra semel (vs. 5) Φύλλας pro Φύλλα et semel (vs. 40) τοῦ pro τὰς male lectum esse multis credibilium est. Accedit quod duos homines non eodem patre natos, qui in eiusmodi negotio coniunctim agant, per se omnium maxime probabile est remittere et mutuam esse. Subsingulariter lectio loce (ll. vs. 39—146) decretum senatus Corcyraeorum de pecuniarum donatarum administratione.

Boecklius tetio aui altero a. Chr. n. saeculo tiulum incisum existimavit, Ahrensius definite tertio vindicavit. Sed mihi e contrario certum videtur, altero saeculo non esse antiquiorem. Litterarum enim ignorabimus (nisi quod αὖ et λάφυ inter se confunse vs. 118 indicio sunt, laxae litterum A faissei, sed ex orthographia satis confidenter de aetate iudicari potest. Quae sane haud paucis iocis eius, qui exscripsit, librisve ei negligentia inrisis est, sed multi etiam, in quae haec suspicio non cadat, veluti δεκάξεσ (vs. 9. 14. 28, contra diphthongus est vs. 10. 13. 43. 72. 77. 79. 122. 131. 134. 136) et ἀπεστόσαν (vs. 71. 75. 101; diphthongum habes vs. 110) et omnium maxime ἀφγύφου vs. 121 iota nunc omisso (cf. παφγεγοτοσ Syll. Inscr. Graec. 256, 14), in quem errorem is, qui exscripsit, ne poterat quidem incidere, quia in diphthongo initiali formae Doricae ΑΙΡΗΜΕΝΟΙΣ primum vocalem prodiuci fere ignoverisse (vide Ahrens De dialectis II p. 299). Hic igitur ipse lapicida iota omisit, neque est cur reliquis iocis, ubi idem usu venit (vs. 3 τσ, vs. 40 τσ, vs. 41 δεσπονν, vs. 49 ἀλλ, et in coniunctivis ε vs. 118, δ(ε)ν vs. 139) eum, qui transscripsit, culpemus, praesertim cum plerumque recte additum sit, rei in medio vocalium παφαγίτι, σωσσθὲσ vs. 21. 86. Semel praeterea alicitur iota (Ἀφτεσίνεοσ vs. 59). Vides tenuis consuetudinis, quae postea intinisse patuit, initia, quae Corcyrae et multis aliis loeis a saeculo secundo a. Chr. n. incipere docent tituli n. 685, 16. 688, 15. 692, 15. 17. 19. Qua aetate Doricae dialecto hic illic nonnulla ex vulgari sermone admixta esse (φφοίτων vs. 105. 130, τετάφτῳ vs. 2, ἀφχὰ vs. 84, ἀγωνοζθέτησ vs. 94, τεχγιτῶν vs. 6. 35, ἐκδικ(α)ζόθω vs. 14) neutiquam incredibile est. Quare haec nobis sad transscribenda errorem referre; nane eius vitia multa et gravia sunt, sed ea fere omnia ad recentiorem pronuntiationem spectant; formas vero verborum ab eo Atticae dialecto accommodatas esse propterea non credo, quia vix quicquam ex eis intellexit, quae exscribebat; aliter non, ut hoc utar, vs. 82 το scripsisset pro ΤΑΙ dativo articuli (τῷ). Itaque omnia illa vulgaria intacta reliqui. Cf. n. 489 cum adnotatione et n. 688, 14.

Vs. 2. 3 ἀφτεσιλαοβλένε emendavit Boecklius. Vs. 5 ἀ]τάλε emendavit Ahrensius (v. supra). Vs. 12 φτο ἐκ δὲ Boecklius emendavit (ἐκεῖ) δὲ coll. vs. 76, sed Blassius iure lectionem traditam retinuit. Vs. 17 σφζοντα. Vs. 18 init. μη τι ὃ ασο σὐνοστον. Vs. 25. 27 optativi γίνοτο et παφγίνοτο cum per se soloeci sunt, tum propter interiectos coniunctivos ἀπεστάλλοι et λάτω intolerabiles. Sed utrum is, qui haec verba concepit, an lapicida, an is, qui exscripsit, peccaverit, in medio relinquendum est; item utrum γίνοται et παφγίνοται rescribendum sit, an a' ante ἀδύνατον delendum et optativi ἀπεστάλλοι et λάτοι reponendi. Nam qui huc praetulit Blassius recte quidem ad alios locos (vs. 29 φφῷ. 66 πφῷ. 72 πφῷ. 82. 100. 109. 125 πφῷ. 132 πφ. 135) provocavit. Sed ἀσθυνατον pro σὐνατον errore aui incisum aut exscriptum esse perquam improbabile est. Quare

Digitized by Google

nihil mutave satine duxi. Vs. 36 τοντο; ibid. δοδεται. Vs. 37. 38 γρωσσανε, | ωτακβσε. Versuum divisionem non ex lapide expressam, sed plane arbitrariam esse tenendum est. Vs. 38 Στενδορι; ibid. περπλον. Vs. 40 του emendavit Ahrens (v. supra). Vs. 45. 46 και κλωσσανε τοὺς πόνους, διαδεκόντος ἔτε δὲο Boeckh, Blass. Sed haec restitutio coercione inter se contineri manifestum est, ut enuntietur eodem non licere refici nisi biennii intervallo interminso; quare comma unstuli. Vs. 47 ενδιαπαντ'τα, sine dubio transcribendis errore. Vs. 52 le Καρωτίδι Boeckh, Blass, qui proprium loci cuiusdam nomen intelligunt. Probabilius C.Wescher *Rev. arch.* XII (1865) p. 311 ναμ, καματον αε. αὖθις id comitiorum genus interpretatur, quod Athenis ἐκκλησία σύγκλητος dicitur; etsi καματος στάφανος, quem ille sententiae anus firmandae causa affert, ab hac quaestione aliorum est. Vs. 55 σνναλλαγοντα αν. Vs. 59 τον μεν αρετωνεα. Vs. 61 χρηματεβοντο. Vs. 70 καραλαβοντι. Vs. 74 καραβοντα. Retinui Boeckhii emendationem; Blassius τε deiet, ex inscriptionis τῆδε initio male repetito ortum existimans; [σὺ]τ[α] Mustoxydis. Fortasse, quam coniectoram Blassius proponit, τὸ retinendum est et post lunae articulum [περιβλεπομε]τὸν τοιον supplendum. Vs. 76 καραβοντι. Vs. 77 σνβασταστ[τε. Vs. 82 *ex te bonos*; e pro αι a transcribente positum secundum hodiernam diphthongi pronuntiationem. Vs. 90 καραγοντον. Vs. 93 καραβοντον. Vs. 94 κανετον. Vs. 95. 96 συναβαστατον αν καβαλλβεν. Vs. 96 εσκοτε. Vs. 99 καραλλβόντες; ibid. καραλλβοντι. Vs. 100 καβαλλβοντι; ibid. οι δε με. Vs. 101 pro ἐκλογεύσθω Boeckhius emendavit ἐκλογε[ί]σθω. Sed errorum, quibus esse nostet spographum, causae plerumque in propatulo sunt, eum in hac flexione eo pro a scripsum esse permirum videri debeat. Recte igitur Blassius mentionem fecit formarum, quibus est ἰέσθω, quarum non modo in titulis Atticis sat magnus numerus exstat (cf. Meisterhani *Grammatik der attischen Inschriften* ed. 2 p. 153), sed ne Dorida quidem eis abstinere ἐκκλεόσθω [i. e. ἐκκλεόσθω, tanu ex in ν contrahi debebat] in tab. Heraol. I, 127 et ἀνελόσθω in titulo Tegeae reperto I. G. A. 68 indicio sunt. Hic nane accurate - ἰέσθω, non - εὐέσθω scribendum erat. Vs. 105 ἐξεσθω. Vs. 116 δωτο. Vs. 117 si οἱ δέ, quod in spographo est, retinere conveni, duplici emendatione, πρστάτα(ε) et φιξ[ώ]ν opus sit. Adde, quod πρστάτον, quem eundem esse magistratum probabile est, n. 682, a singulari numero commemoratur. Quare cum Boeckhio ὁ δὲ scripsi. Vs. 117. 118 spographum haec habet *αποιμενε τ τρπεστον αν ιξεστω δε και αλλαν τοι λωτι*. In quibus ali ἰξέστω novum enuntiatum incipere apparet. Neque enim αι ἰξέστω coniungi licet, siquidem absurdum est aliquid ea o in icere ancipique, qui velit. Iam Boeckhius, quem Blassius secutus est, *ean* in ἐὰν μὴ mutavit et *ac* tamquam inaticium eiecit; utrumque perquam vindenter, eum mea emendatione una modo littera (M in A) mutetur ac tamen eadem sententia restituntur. Vs. 124. 125 ιστκρστον-τας. Vs. 125 πρσπρξάντας. Vs. 133 καραγόντων. Vs. 139 ποθι τα αργυρ. Vs. 140 in spographo sic se habet: *αν δωκο βουλοκι και αλλοι - - ποθεν εγωνι γνωσθω δε αι*. Cum Boeckhio et Blassio Maffei emendationem recepi. Vs. 143 *ποιβσαντων και ποθεων*. Boeckhius emendat ὧσι, Ahrensius proinnte Blassio ὄντ[ε], quod praetuli cum propter n. 682, 12. 685, 15. 16. 688, 12, tum quis etiam alibi O pro B perperam lectum est (vs. 100 os pro οἱ, vs. 121 *ενκωσαι* pro γνώσει). Vs. 144 *ποιβσταις*. Vs. 146 *ταμιαν*.

693 Cureyrae. Ex schedis Apostoli Zeni ed. Muratorium Diar. Ital. p. 422 (Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 91; Dobree Diar. class. XXX p. 140; Hase Inscr. p. 408; Boeckh C. I. G. 1850; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 267 n. C; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3213).

ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣΔΕ
ΚΑΤΑΣΜΑΧΧΙΔΑΝΔΙΔΩΤΙ....
ΠΟΛΥΤΙΜΩΙ....ΑΙΚΑΠΑΣΧΗΤΑΝΓΑΝ....
ΕΠΑΚΟ....ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΑΝ
ΔΑΜΟΥΚΙΔΑΣΕ.ΚΑΕΙΔΑ
ΠΟΛΥΤΙΜΩΙ..ΑΩΝΙΔΑΣΑΣΧΥΛΟΥ
ΤΑΝΕΝΚΝΙΣΙ.....

Θεὸς τύχαν. Ἀριστοδάμα(ν)ε δε ....]αισ(ε) τᾶς [Β]ουκχᾶν δόκει | Πολυτίμω .... αι (τε) και πάντχ τον γᾶν [τᾶν ....] | ἐκ[α]σ[τ]ος Ἀρ-
5 στοδάμαν[τος Κ]ι[κ]αλιδᾶ, | Πολυτίμω [Φ]ιλοπόλος Α(ί)σχύλου. | τὸν ἐν Κνιδι.....

Pleraque Dobraeus ingenioso restituit, etsi pro incredibili transscribentis neglegentia multa incerta manent. Vs. 1 fin. 2 init. aut δωκόντος Βουκχᾶν aut Μαχάτα Σωκχᾶν Dobree, δεκόντα ἐν Βουκχᾶν Boeckh. Quae omnia displicent; nam ut taceam neque δωκόντος hic aptum significationem habere, neque δεκόντος eorum propterea in lingua Graeca fuisse ulla ex parte probabile esse, ne id quidem illu exempla aut Cureyraeo aut alio defenditur, hominem addito gentis cuius sit nomine appellari. Quare Bacchidarum gentem loogo alio consilio hic commemoratam fuisse opinor, quod propter mutilum lapidis condicionem definiri iam non licet. Quod in Zeni spographo vs. 2. 3 extr. defectus litterarum nonnullarum notatur, vs. 1 non item, nullius momenti est. Nam uratio va. 4, qui tamen manifesto in fine motilus est, nihil eiusmodi significatur. Bacchidarum nomen recte restitutum existimo, etsi ad eam litteram Β formam, quae n. 521, e est quaeque sane perfacile eum Μ confundi poterat, provocare mu licet propter tituli aetatem, qui, etsi singularum litterarum formae praesiari non possunt in tali spographo, tamen manifesto litteratae Ionicis exaratus fuit. Vs. 3 *αι κε* [τι] editores omnes. At etsi Τι ante Π facilime omitti poterat, tamen ordinem verborum mutandum existimavi propter eam legem, quam Guilelmus Schulze professor Gottingensis a se observatam per colloquium mecum communicavit; nempe apud omnes Doricenses, eum in aliis particulis et pronominibus haec collocatio mutata esset *τὶ κέ τι, ἔπω κέ τις, ἴσσί κά τις*, in cumunctione conditionali constanter *αἴ* (ἄι) *τίς κα, αἴ τί κα* dici. Contra reliquas gentes hic quoque illum vulgarem ordinem sequi. Ac de Cureyraeorum quidem usu testatur titulus n. 694, 103: *εἰ δὲ τί κα ἐ ἀγωνοθέτας ἢ οἱ χωρίζοντες τὰ ἀγώνια κὰ ἀζδικε ἀκολογζωντια*. Vs. 4 ἐκ[α]σ[τ]ος iidem sunt, qui alibi *ἀκρτερες* hic vocis usus recurrit in titulis Lanuvii I. G. A. 83, t. 84, b. 86, 10. 88, 9. Postremi versus reliquias ab eo, qui exscripserit, praepostere loco additas ac potius cum versu tertii fine conlungendas esse (*τὸν γᾶν τὸν ἐν Κνοτ....*) haud improbabiliter conicit Blassius. Sed fieri etiam potest, ut ab his alterius fundi donatio incipiat, ad quam ex prime ille δόκει Βάκχυλον — *τὸν γᾶν* mente repetenda sint. Sic ante statuendum est vs. 3 post *τὰν γᾶν* similem situm definitionese ac vs. 7 est intercidisse in lacuna, quam spographum indicat.

4. TERMINI.

696. 697 Columna rotunda lapidis calcarii leucophaei; altitudo 1,8 est, ambitus 1,5. Corcyrae inveota est prope sepulcrum Menecratis (n. 867), exstat in museo. Edd. Franz *Arch. Zeitg.* 1846 p. 378 tab. XLVIII e, 4; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 252 n. LXXXII cum imagine xylographa (iude antiquiorem titulum n. 696 solum repetivit C.Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 579 not. 63); W. Vischer Mus. Rhen. IX p. 384; *Epigr. und arch. Beiträge* p. 10 (*Kleine Schriften* II p. 18) n. 23 tab. II, 8. Titulum n. 696 lapide denuo inspecto ed. Roehl I. G. A. p. 81 n. 345 (Imagines ed. 1 p. 61 n. 15, ed. 2 p. 73 e. 17; P. Caser Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 55 n. 86; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 130 n. 101); osimeculis litteris O. Hirschfeld, *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 43 e. 3 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 85 n. 3191; cf. quae de titulo observavit A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alpha-*

Digitized by Google

bata ed. 4 p. 106 sq.). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

697 ΔΙΟΣΚΟΥΡΑΝ

696

Antiquior titulus n. 696 in planicie angusta accuratissime laevigata ab imo sursum currens incisus est, recentior o. 697 paullo propius ab superiore quam ab inferiore lapidis fine per dimidium fere ambitum circularem cylindri pertinet.

696 Ἀξεῖτιτος.

Hunc nominativum esse vocabuli in -τις a nomine proprio Ἀξεῖνις derivati, quod adiectivi instar usurpatum huno Lexine oecnio cuius terminum significarit, perspexit Kirchhoffius. Sed iniuria mihi in medio reliquisse videtur utrum Ἀξεῖτιτος an Ἀξεῖτιτος legendum esset. Nam hoc quidem nomen non potest non ad verbi quod est λογχίζειν radicem revocari; a qua si descenderet, Corcyraeorum dialectus *σ* pro *ν* flagitaret. Quare vocalis corripienda est. Et propter scripturam ministrorum currentem et propter Corinthiam litteras *s* formam servatam (Β) titulum satis antiquum iure existimat Kirchhoffius, etsi illis antiquissimis monumentis dedicatoris (n. 704. 705) et sepulcralibus (n. 867. 868. 869. 870) aliquanto recentior habendus sit, quia hic tam ι et ε pro ϛ (ἰότης) et ΗΙ (τέχνιι) scribantur. Quae cum ita sint, haud absurde priore saeculi a. Chr. n. quinti parte hanc inscriptionem incisam coniecoris.

697 Διοσκούρων.

Litterarum quarto a. Chr. n. saeculo titulum exaratum docet.

---

698 Lapis calcarius cylindri figura; altitudo 0,90, ambitus 1,28. In superficie excavatio rudi arte elaborata. Effossus lapis anno 1845 in antiquo Corcyraeorum oppido ad radices collis, in quo est monasterium S. Euphemiae, exstat in museo Corcyraeo. Edd. Mustoxydis Ephem. Ion. 1845 p. 29 sqq. (inde Rangabé *Ant. Hell.* 856); *Della cose Corciresi* p. 254 n. LXXXIII cum imagine xylographa (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 575 n. 77); ex ipso lapide R. Bergmann Hermae II p. 139 n. 2. Eius exemplum denuo cum lapide collatum repetivit Roehl I. G. A. p. 81 n. 346 (Imagines ed. 1 p. 62 n. 16, ed. 2 p. 74 n. 18; P. Caner Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 34 n. 26, ed. 2 p. 56 n. 87); minusculis litteris O. Riemann *Curfus, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 43 n. 4 (E. L. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 130 n. 102; F. Blass sp. Collitz *Gröck. Dialektinschr.* III p. 85 n. 3192. Cf. quae de titulo disserunt A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 106 et Bernardus Schmidt *Jahrb. für Philologie* CXLV (1892) p. 313 sqq.). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

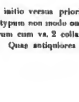

Bergmannus et Roehlius initio versus prioris dimidiatam separationis notam (·) exhibent, sed ectypum non modo oculum eius vestigium habet, sed etiam collocatio litterarum cum va. 2 collata demonstrat, O primam totius tituli litteram fuisse. Quae antiquiores intra litteras O circulum exhibent puncta et lineolas, eas lapide formito laeno natas esse docent multa similia vestigia per omnes tituli partes dispersa, quae in ectypo conspiciuntur.

Ὀβσε ἰηρὸε | τὸε Λαρίσε.

Titulum hunc aetate supparem esse ei, qui proxime antecedit, ex litteratura iure meritoque collegit Kirchhoffius. Λαρίσν lunonem interpretatur B. Schmidt, qui probabiliter apud Thocydidem III, 75, 5 τὸν περὶ τὸ Ἥραιον τέιχος eam intellegit, quae nunc castellum oppidi sustinet, Heraeum vero in colle monasterii S. Euphemiae, cuius ad radices hic terminus effossus est, situm fuisse existimat. Neque enim recte cognomen Λαρίσν ad promontorium potissimum referri, cum in universum deam, quae edito loco fanum habeat, designet; nic etiam interpretari Hesychium Λαρίσ· ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Ἄργει, ἐκεῖ τινὲε εἶναμεν ἱδρυμένον, αὐτὸ δὲ καὶ Λαρίσαν καλοῦσιν, ἔστι δὲ καὶ ἡ Ἥρα καὶ Ἀρτεμὶε καὶ Λφροδίτη περιγεγενημένη ἐν Ἄργει, κατὰ τὸ ἔμπορε ἐν' ἄκρει ἱδρυμένον.

---

699 Columna lapidis calcarii, altitudo 1,44, ambitus mediae partis 0,90. Titulus in planicie angusta laevigata, ut o. 696. Supra titulum duae lineae parallelae incisae, quas pictura sequi debebat. Inventus lapis Corcyrae ad sedilium Paragiae Neapolitanae dictam, prope rivulum, cuius in vicinia antiquitus templum fuit. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 98. Accuratius exscripsit Broendsted, cuius ex schedis habet Boeckh C. I. G. 1877; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 262 n. LXXXVI (Roehl I. G. A. p. 81 n. 347; Imagines ed. 1 p. 62 n. 17, ed. 2 p. 74 n. 19; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 130 n. 103); minusculis litteris O. Riemann *Curfus, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 42 n. 2 (F. Blass sp. Collitz *Gröck. Dialektinschr.* III p. 86 n. 3193). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Lapidis figura:

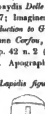

ΡΟΟΣΓΥΜΑΙΟΣ

Ῥόσε Εὐ[πό]ε.

Paullo recentiorem quam n. 696. 698 hunc lapidem existimat Kirchhoffius, quia digamma in titulo n. 698 etiamtum in medio voce servatum hic omittatur (cf. n. 868, 2 βο[ῶν]). Neque tamen ad posteros saeculi quinti tempora pertinere probabile est, praesertim quia theta etiamtum crucem, non punctum, habet, quam antiquiorem formam fere omnes Graecae gentes abiecerunt aliquanto ante quam Ionicam litteraturam asciscerent.

---

700 In antiquo Corcyraeorum oppido. Habet Cyriacus p. XIX n. 131 et ex suis schedis Muratori T. III p. MDCCXXI, 1 (Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 104; Boeckh C. I. G. 1909; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 260 n. LXXXIV; C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577; P. Caner Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 34 n. 27, ed. 2 p. 56 n. 88; F. Blass sp. Collitz *Gröck. Dialektinschr.* III p. 86 n. 3194).

ΟΡΒΟΣΙΑΡΟΥΚ
ΑΙΟΣΙΟΥ

Ὀρβόσ ἰαρὸν κὰι σύνιο.

Iniuria Wachsmuthius et Blassius de fide exempli a Cyriaco confecto, quo sane omnis tituli memoria continetur, dubitantes ἐφ[ί]σε emendare

Digitized by Google

conati sunt. Etenim aspirationis nota in ἱερὸ omissa litteraturam Ionicam testatur. Iam nullum quidem praeterea tenemus titulum Corcyraeum, qui ceteroquin Ionicis litteris conscriptus tamen spiritus labialis signum retineat. Reliquos vero Graecos duplicem viam ingressos esse constat, cum aut ex antiqua scriptura notam Ε retinerent aut Ionicam Η praeter medium etiam illum spirituum significare velient. Utrum Corcyraei fecerint, hic titulus docet, cuius testimonium haud mediocriter adiuvatur nummo Dyrrhachinorum, qui Corcyraeorum coloni fuerunt, cum inscriptione ΒΟΙΚΗΝΟΣ, qui est masculo genetivus nominis Βοικὴν derivati a Βοΐνος terminatione per illas regiones frequentissima (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 68 n. 43; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 103 n. 3225). Ceterum eum Boeckhius etiamtum Ὀμβος pro nomine proprio habuisset, Mystoxydis appellativum terminum significans agnovit.

701 Lapis coni figura, Corcyrae in museo Prossalendi. Ed. Dodwell litin. T. I p. 35 (Boeckh C. I. G. 1876); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 261 *n.* LXXXV).

ΟΡΟΣ
ΦΑΛΑΚΟΣ

Ὅρος | Φάλακος.

Boeckhius emendavit Φαξ]ίωος, dubitans ipse. Mihi praestare videtur nihil mutare. Deum vel heroa ceteroqui ignotum significari apparet.

702 Lapis coni figura, Corcyrae in museo Prossalendi. Ed. Dodwell litin. T. I p. 35 (Boeckh C. I. G. 1870); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 240 n. LXXIV; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3215).

ΔΙΟΣ
ΜΗΛΩΣΙΟΥ

Διὸς | Μηλωσίου.

703 Lapis coni figura, Corcyrae in museo Prossalendi. Ed. Dodwell litin. T. I p. 35 (Boeckh C. I. G. 1872; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 250 n. LXXIX).

ΑΦΡΟΔΕΙΤΗ

Ἀφροδείτη[ι].

Aut sic aut Ἀφροδείτ[ης] legendum esse videtur Boeckhio. Sed cum lapidis figura significet, terminum, non basin anathematis esse, genetivus necessario praeferendus est.

5. DEDICATIONES.

704 Lapis calcarius cani figura, non levigatus, a. 0,39 (Six) — 0,41 (Bruguanus), l. 0,13 (Six) aut 0,17 (Brugmann), c. 0,11. Ubi inventus sit lapis, non constat. Asservatur in museo Corcyraeo. Edd. K. Brugmann *Indogermanische Forschungen* 1893 p. 87—89 cum imagine tab. I, quam repetimus; I. Six *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XIX (1894) p. 340 sqq. Ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

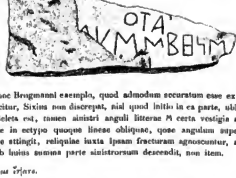

Ab hoc Brugmanni exemplo, quod admodum accuratum esse ex ectypo cognoscitur, Sixius non discrepat, nisi quod initio in ea parte, ubi superficies deleta est, tamen sinistri anguli litterae Μ certa vestigia agnovit. Ac sane in ectypo quoque lineae obliquae, quae angulum superstitem proxime attingit, reliquiae iuxta ipsam fracturam agnoscuntur, alterius, quae ab huius summa parte sinistrorsum descendit, non item.

Μὼς ὡς ὕδατα.

Apollinis Agyiei simulacrum, accurate respondens illud quidem descriptioni Harpocrationis, s. v. Ἀγυιᾶς· ἀγυιαὶς δέ ἐστι πᾶν τὸ ἐξὼ λαΐνων, ὃν ἵστασι πρὸ τῶν θυρῶν agnovit Sixius, recte negans hunc lapidem pro figura sua eoquum basis vicibus fungi potuisse. Atque etsi in ipsa insula Corcyra praeter hunc lapidem nullum sacrorum Apollinis Agyiei vestigium tenemus, tamen ea non modo Dorica fuisse in universum constare, sed etiam in litore continentis e regione illius insulae, ab Ambracia Apollonium Illyriae usque, nummos eius cultum testari (Overbeck *Kunstmythologie, Ion. Theil III* (Apollo) p. 4, *Münztafel I*, 1—8). Inferiorem partem lapidis Sixius statuit sub terrae aut luxi humili immersam fuisse, ut ante superstitem scripturam vix aliis litteris spatium relinquatur. Quare cum Brugmannus de nomine hypocoristico in -ις cadente, qualia sunt Δέμνις, Θάρσις, Τέλις, Φίλις, cogitasset, ille Μὼς integrum esse nomen perspexit.

Verbum Brugmannus demonstravit tegulcum in modum legi posse, aut ἴστατο, aut ἵστασι (de geminatione non indicata provocat ad n. 868, s *στασίφ-σαν*), aut ἵστατα (nam Θ 's significare in titulis Corinthiis Blassii ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 72 n. 3140. 3143). Sed cum apud ipsos Corcyraeos nullum huius scripturae exemplum inveniamus (Θ9 est in ἔστασ(α) n. 870, 1 et Μ'αξ̣σιος n. 869), praestare ἵστατα, qui auristan mediun ab ξ̣ω derivatus totidem litteris legatur in titulo Argivo apud Basmackium Philologi XLVIII p. 396 sq., cum iam Homerus activum aoristum in composito certe verbo κα̣θ̣ίζω usurpet. Utrum littera stellata semel scripta in pronuntiatione geminanda sit necne, discerni omnino nequit, siquidem hoc ex eo genere est, in quo magnopere fluctuabatur, dum apud Atticos ubique simplex consona praevaluit.

Titulus, cum antiquissimum prae se ferat litteraturae Corinthiae et Corcyraeae speciem eandem, quae etiam in carminibus sepulcralibus n. 867—870 obvia est, utique sexto a. Chr. n. saeculo non est recentior habendus, sed fieri potest, ut etiam antiquior sit.

705 Tabula aherea oblonga, a. 0,05, l. 0,13, fracta in duas partes, sed integra praeter unum dextrum mutilatum, invenita anno 1837 in regione oppidi antiqui Coreyraeorum, unde in collectionem l. Woodhousii et ex ea in museum Britannicum pervenit. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 233 n. LXIX cum imagine xylographa; W. Visscher *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 6 (*Kleine Schriften* II p. 121) n. 21 tab. II, 1; Roehl I. G. A. p. 79 n. 341; imaginem ed. 1 p. 60 n. 11, ed. 2 p. 72 n. 13); C. T. Newton *Greek Inscriptions in the British Museum* II p. 29 n. CLXV cum imagine, quam repetimus (E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 127 n. 97; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 84 n. 3187). Cf. quae de titulo exposuit A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 106.

Ἀφρόε μ' ἀνέθηκε.

Digitized by Google

· Tabula sine dubio basi monumenti affixa erat, id quod in illis occidentalibus Graeciae regionibus, ubi omnino tabularum ahenearum in titulis incidendis frequentior usus erat, haud raro factum videmus (v. Olympia V, Inscriptiones, p. 241 n. 142. p. 289 n. 166. p. 301 n. 174. p. 287 n. 365). Litteratura atque aetas eadem est quae titulo n. 704.

706 Lapis calcarius, a. 0,415, l. 0,455, c. 0,17, a superiore parte lacunis, sed ita ut dinae excavationes superficiei etiammunc cognoscantur. Titulus in taenia laevigata, litterae recentiore aetate colore rubro expletae, sed ita ut, quae maximam partem evanuerant, perpetuum vestigium servarent. Infra titulum planicies excavata quadrata, margine laevigato circumdata. Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis illustr. Corcyr. II p. 88 (inde Boeckh C. I. G. 1849). Ex Forchhammeri apographo versus priores initium supplevit Boeckh vol. II Addl. p. 986. Totum titulum plenius et accuratius edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 221 n. LIII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 557 n. 70; F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 518 n. 334); O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 46 n. 18; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 99 n. 3211). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

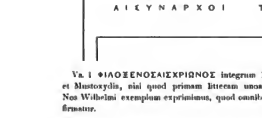

Vs. 1 ΦΙΑΟΞΕΝΟΣΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣ integrum legerunt Forchhammer et Mustoxydis, nisi quod primam litteram unus Forchhammerus vidit. Non Wilhelmi exemplum exprimimus, quod omnibus in rebus ectypo confirmatur.

Φιλόξενος Αἰσχρίωνος | [κ]αὶ σύναρχοι [Ἀ]γήσιππι.

Ex omnibus prytanum dedicationibus (n. 706—710) haec longe antiquissimam esse cum simplicitas tituli docet, qui neque magistratus vocabulum habeat, neque collegas singillatim enumeret, tum litteratura, quae utique tertii a. Chr. n. saeculi primis decenniis non est recentior, sed probabilius etiam quarto vindicatur. Etiam forma Dorica [Ἀ]γήσιππι titulom satis antiquum esse demonstrat; nam recentiore tempore etiam ubi in universum servatur dialectus, tamen in hac stirpe Attica vocalis irrepsit, consona Dorica retenta n. 694, vs. 28 sqq. μετὲ Ἀρτεμιτίου. Alium longe inferioris aetatis prytanin eponymum Philoxenum habes infra n. 814.

707 Corcyrae in marmore quadrato, quod macerias ecclesiae Beatae Virginis cingenti inclusum est. Ed. Mustoxydis illustr. Corcyr. T. II p. 87. Aliud exemplum exstat in diario *Giornale dell' Italia letterata* T. XXXI (Patav. 1811) p. 175. Ex his et apographo Bronndstedii ed. Boeckh C. I. G. 1848 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 229 n. LII; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 99 n. 3210).

. . . ΟΞΕΝΟΣΜΟΛΩΤΑΠΡΥΤΑ
ΝΕΥΣΑΣΚΑΙΟΙΣΥΝΑΡΧΟΙ
. . ΩΝΜΟΛΩ . ΑΙΚΕΤΑΙΔΑΣ
. . . . . Κ . . . ΡΧΟΣΑΕΟΝΤΟΣ
. . . . . Ρ . . . ΡΟΥΘΕΟΙΣ

. . . ξένος Μολώτα πρυτανεύσας καὶ οἱ σύναρχοι | . . . ων Μολ[ο]τα, Ἱκεταίδας | . . . . . , κ[λιν]άρχης Αἴσσιος, | . . . . .]ρουθέοις, Θεοῖς.

Ilsae dedicationem recentiorem quam n. 706, antiquiorem quam n. 708 esse in notis ad illos titulos probavi. Accuratius nihil explorari potest, quia de litteratura nihil certi scimus. Utique aut tertii aut secundi a. Chr. n. saeculi est.

708 Lapis Corcyra Venetiam in museum Nanianum delatus. Ex Apostoli Zeni apographo edd. Montfaucon Diar. Ital. p. 422 (inde Muratori T. II p. DXLVII, 1; Corsini F. Att. II p. 417); ex apographo ab amico quodam Nanii accepto St.-Sauveur Itin. I p. 110. Aeri incisum exhibuit Biagio Mon. Graec. mus. Nan. p. 93 (t'oll. ant. mus. Nan. n. 44); Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 184 sqq. (Boeckh *Staatshaushaltung der Athener* II ed. I p. 402; C. I. G. 1847; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 219 n. LI). Exemplum tituli est in codice Mosei civici Veneti 2002 (vide ad n. 643) n. 224, quod contulit M. Fränkel.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥΠ
ΝΕΥΣΑΣΚΑΙΟΙΣΥΝΑΡΧΟΙΦΙΛΩΤΑΞΙΑΚΧΟΥΣ
ΚΟΣΑΠΕΛΛΟΥΝΙΚΑΝΔΡΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥΘΕΟΙΣ

Var. lect. Vs. 1 fin. ΤΟΥΙ mus. Nan. et cod. Ven., Π reliqui praeter St.-Sauveur, qui manifesta interpolatione ΠΡΥΤΑ habet. ‖ Vs. 2 fin. ΧΟΡ cod. Ven., ΧΟΣ Monif., ΧΟΥΣ reliqui. ‖ Vs. 3 init. ΧΟΣ cod. Ven., ΧΟΣ mus. Nan., ΚΟΣ reliqui: deinde ΑΙΕΜΟ cod. Ven., ΑΠΕΛΟΥ Montf., ΑΠΕΛΛΟΥ reliqui; deinde ΝΙΚΩΣ mus. Nan., reliqui recte ΝΙΚΟΣ; in fine litterae ΟΙΣ absunt a mus. Nan. et cod. Ven.

Ἀπολλόδωρος Ἀπολλοδότου πρυτανεύσαντος καὶ οἱ σύναρχοι Φιλώτας Ἰάονος, Σ . . . .]ιος Ἀγγελίωνος, Νικάνωρ Νικοστράτου, Θεοῖς.

Paullo recentiorem hunc titulum iudicaverim quam n. 707, siquidem contra illum in numero prytanum cum n. 709 facit, qui manifesto utroque posterior est. Et hic et illic eum eponymo quattuor prytanes sunt, n. 707 vero quinque. Itaque is temporum ordo maxime probabilis videri debet, in quo semel, non bis mutatum esse numerum statuendum est. Apollodorum quominus eundem prytanem eponymum esse statuamus, eulus nomen compluribus lateribus coctis impressum est (n. 749. 750. 751), nihil impedit. In alterius a. Chr. n. saeculi esse videtur.

709 Fragmentum basis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,10, l. 0,44, c. 0,12, a ministra multilom, Corcyrae in Palaeopoli anno 1813 inventum, exstat in museo Corcyraeo. Ed. ex Broendstedii apographo Boeckh C. I. G. 1849). Ad versus 2 initium aliam, sed ne ipsam quidem veram lectionem ex Forchhammeri apographo ascripsit idem vol. II Addl. p. 986. Plenius et accuratius edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 222 n. LIV (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 558 n. 71); minuscula litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 46 n. 19. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

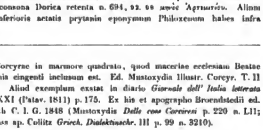

[. . . . . πρυτανεύσαντος κ[αὶ] οἱ σύναρχοι | . . . . . Σωΐλου, Πόπλιος Λευκίου, | [. . . . . Μολότα, Θεοῖς.

Primi a. Chr. n. saeculi titulum esse cum litterarum formae (imprimis Σ, cf. sdn. ad n. 692) arguunt, tum nomen prytanis Πόπλιος Λευκίου, quod

Digitized by Google

maxime accommodatum est omni illius aetati. Nam ut civem Corcyraeum itemque eius patrem nomina Romana gessisse ante initium primi a. Chr. n. saeculi minime probabile est, sic mos utrumque praenomine nudo aiae nomine gentilicio significandi aetate imperatorum non plane quidem consavit, sed tamen multo rarior factus est. Iniuria Boeckhius hic quinque prytanes enumerari sumpsit. Nam vs. 3 a sinistra utique nihil intercidisse potest nisi unum nomen integrum et paucae patronymici litterae; quare plane incredibile est, vs. 2 init. tria integra nomina (Zoili filii et alius prytanis cum patre) fuisse. Sane si quatuor modo prytanes fuisse statuimus, nomendum erit eponymi nomen (vs. 1 init.) quinque fere litteris brevius fuisse quam illius collegae, qui Zoilo pater utebatur (vs. 2 init.), et eponymum patronymico caruisse. Quarum rerum neutra incredibilia est.

---

710 Marmor inventum in puteo in vico τῶν Δίκα ὀχῶν, translatum in collectionem St. Gengadi. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 222 n. LV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 548 n. 20).

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣΠ·ΥΙΟΣ
ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ
ΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΣ
ΘΕΟΙΣ

Κορνήλιος Π(ωλίων) υἱὸς | Ἠπειρωτικὸς φιλόπατρις, | πρυτανεύσας, | θεοῖς.

Manifesto imperatorum Romanorum aetatis est haec dedicatio. Admodum proclivis est suspicio, vs. 1 init. praenomen intercidisse. Cur nolli hic comparerunt *συναγχ.*, ambigi potest. Sed certe non absimile est veri, hunc magistratum, ut Athenis praeterae, principium imperio subisse collegio singulis quotannis hominibus mandatum esse.

---

711 Fragmentum basis exiguae, quod effossum Corcyrae pervenit ad Mustoxydem, qui edidit *Delle cose Corciresi* p. 332 n. CLXXXII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 557 n. 68).

. . . . ΚΑΙΝΙΚΑΝΔΡΟΣΥΠΕΡ
. . . . . ΤΩΝΓΟΝΕΩΝ

. . . . καὶ Νίκανδρος ὑπὲρ | [τῶν ἰδίων γονέων.

---

712 Marmor latum; in superficie duo foramina, quorum alterum formam pedis humani habet. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 222 n. LVI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 548 n. 21).

ΕΠΙΠΡΥΤΑΝΙΟΣΚΑΕΑΝΔΡΟΥ
ΛΕΥΚΙΟΣΣΑΙΝΙΟΣΦΙΛΙΠΠΟΥΙΟΣ
ΠΡΕΤΩΝΙΕΡΑΤΕΥΣΑΣΤΩΙΚΟΙΝΩΙ
ΤΗΣΣΥΝΟΔΟΥ ΑΝΕΘΗΚΕ

Ἐπὶ πρυτάνιος Κλεάνδρου | Λεύκιος Σάινιος Φιλίππου υἱὸς | Πρέτων, ἱερατεύσας τῷ κοινῷ τῆς συνόδου ἀνέθηκε.

L. Saenii Prepontis nomen non agnoscunt editores, qui πρέπω littera minuscula initiali scripserint. At neque Ἀσίνιος Σάινιος Φιλίππου υἱὸς integrum nomen est, neque quisquam Graecus dixit *πρέπω ἱερατεύσας* pro eo, quod debebat esse *πρετεύσας*. Priori p. Chr. n. saeculi videtur, aliquidem posteriore aetate plerumque Ἀσίνιος scribitur.

---

713 Lapis a sinistra fractus, anno 1759 Corcyra in museum Nanianum illatus. Post Passerium cum supplemento dedit Periaudus Mon. Pelop. T. I p. 188 nevi incisum (hoc exemplum suppletum repetitur Coll. aut. imm. Nan. n. 6, pars superstes sola n. 177; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 90; Boeckh C. I. G. 1871; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 251 n. LXXX; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 n. 3216).

ΚΙΩΝ
ΚΡΑΤΕΟΣ
ΙΗΡΑΚΛΕΙ

. . . . . ῶνι | . . . . . κράτεος | [Γ]ερᾶν. Ἡρακλεί.

---

714 Corcyrae, fragmentum lateris. Edd. *Giornale dell' Italia letterato* T. XXXI p. 177; Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 96 (Boeckh C. I. G. 1873; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 250 n. LXXVIII; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 n. 3217).

ΑΣΑΦΡΟΔΙΤΑΙ

. . . . . σι Ἀφροδίτᾳ.

---

715 Corcyrae in Palaeopoli reperit Wiesberg et intulit in museum Corcyraeum. Ed. idem *Kunstchronik* 1864 p. 290 n. 1 (S. Reinach *Chroniques d'Orient* p. 74 n. 1).

ΦΡΟΔΙΤΑ Ι

[. . . . . Ἀ]φροδίτᾳ.

---

716 Fragmentum marmoris; in superficie excavatio. Effossum lapis Corcyrae, in impluvio ecclesiae, quae est in Palaeopoli, a Beliario Pieri. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 252 n. LXXI (C. Waelsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 560 n. 23).

ΑΡΑΠΙΕΙΣΕΙ

[. . . . . Σ]αράπει, Εἶσι.

---

717 In basi figurae marmoreae parvae, Corcyrae repertae. Ex schedis Braendstedii ed. Boeckh C. I. G. 1874 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 234 n. LXX).

ΣΤΕΦΑΝΟΣΚΑ
ΤΑΣΥΝΤΑΓΗΝ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΝ

Στέφανος κατὰ συνταγὴν | εὐχαριστῶν.

---

718 Titulum Corcyrae repertum ex Apostoli Zeni schedis ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 422 (Murat. T. I p. XIII, 7; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 88; Salvinius ap. Gor. Symbol. litt. vol. II p. 208; Boeckh C. I. G. 1862; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 239 n. LXXIII). Cf. quae adnotavit Osann Syll. Inscr. Graec. Add. p. 576 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 986).

ΦΑΙΑΚΟΣΙΝΗΔΙΕΙΥΥΙΣΤΩ
ΕΥΧΗΝ

. . . . . , | Φαίακος [γρ]ῆϊ, Διὶ ὑψίστῳ | εὐχήν.

Sic haec probabiliter expedivit Osannus, cum Valckenaerius ad Herodotum VIII, 63 Φαιακίην nomen insulium tutari conatus esset, alii alia non minus incredibilia proposuissent.

---

719 Corcyrae in Palaeopoli reperit Wiesberg et intulit in museum Corcyraeum. Ed. idem *Kunstchronik* 1864 p. 290 n. 2 (S. Reinach *Chroniques d'Orient* p. 74 n. 2).

ΙΑΡΟΣΠΑΝΤΩΝ
ΘΕΩΝΟΔΕΘΩΜΟΣ

Ἱαρὸς πάντων | Διὸς τοῦ βωμός.

Digitized by Google

720. 721 In epistylio ecclesiae Panagiae, quae est in Palaeopoli Corcyraeorum, hi duo tituli, n. 720 superiore loco litteris minoribus, n. 721 infra illum minoribus. Titulum n. 720 edd. W. Vischer Mus. Rhen. XII p. 621 (*Kleine Schriften* II p. 167) o. 16; minuscula litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 32. — N. 721 edd. Spon et Wheler Itin. T. III P. I p. 82 (cf. Wheler p. 53 ed. Angl.); Montfaucon Diar. Ital. p. 427 (cf. p. 431) ex schedis Apostoli Zeni (Meletius Georgr. p. 325; Vir doctus in *Memorie del Valmarana, Venezia, Meppio* 1753, p. 57; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 197 sqq.; Brunck Anal. III p. 231 o. 350; Iacobs Animadv. III, 2 p. 88; Anth. Pal. Appendix n. 298); ex collectione manuscripta Marinii Vaticana Angelus Maius Script. vett. nova collectio T. V p. 160 n. 3 (A. Kirchhoff C. I. G. 8608; G. Kaibel Epigr. Graec. 1060); ex ipso lapide accuratissime W. Vischer Mus. Rhen. XII p. 621; *Kleine Schriften* II p. 167 (E. Cougny Anth. Pal. III p. 57 o. 353); minuscula litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 32. — Uterque exscripsit A. Wilhelm.

(720)

+ ΑΥΤΗΗΠΥΛΗΤΟΥΚΥΡΙΟΥΔΙΚΕΟΙΕΙΣΕΛΕΥΣΟΝΤΕΕΝΑΥΤΗ ⊖

(721)

ΚΑ
+ ΠΙCΤΙΝΕΧΩΝΒΑCΙΛΙΑΝΕΜΩΝΜΕΝΕΩΝCΥΝΕΡΓΟΝ COIΠΑΡΥΤΙΜΕΔΟΝΤΟΝΑΙCΡΟΝΕΚΤΙCΑΗΝΟΝ +
ΕΛΛΗΝΩΝΤΕΜΕΓΗΝΑΙΒΩΜΟΥCΕΞΑΛΑΠΑCΑC + ΧΕΙΡΟCΛΠΟΥΤΙΔΑΝΗCΙΟΒΙΑΝΟCΕΔΗΟΝΑΝΑΕΤΙ

720 Λίτε ξ πύλη τοῦ κυρίου. διδόμενος ὑπολοίπων[ων] ἐν αὐτῇ.

721 Πίστιν ἔχων βασιλ(έω)ν ἡμῶν μενόντων συνεργὸν σοί, πατερ ὑβλιβόν, τὸν ἀχὸν ἔκτισα τῶν Ἑλλήνων τειῶν καὶ βωμὸν ἐξυπάκουσ. χειρὸς ἀπ' εὐσέβειάς τελέσαὶς ἔθνον πομπὴ.

Priorem titulum eisdem ait plane similibus verbis redire in alterum ecclesiarum Christianarum portis monuit Vischer allatis exemplis C. I. G. 8930—8934 (Lebas-Waddington *Asie mineure* 1960. 2413 a. 2570 a), cf. etiam C. I. A. III, 404. Initio *πῦρ* vide Vischer, quod defendere conatur alisto C. I. G. 8934 (Lebas-Waddington 2570 a). Sed articulum, qui in reliquis titulis est omnibus, ne hic quidem omissum esse Riemanni et Wilhelmi testimonia constat. Recte igitur, id quod negat Vischerus, Kirchhoffius eum in illo titulo Ennesono coniectura restituisse videtur.

Alterum inscriptionem quatuor versibus hexametris conceptam agnoverat fere a. 363 a Chr. Iuviani imperatoris inuse incisam esse, cum is deorum Graecorum cultu abolito fana araquse eorum in insula sitas evertisset. Versu postremo *χειρὸς ἀπ' εὐσέβειάς* ad *ἔκτισα* (vs. 3) relata humilem et abiectum hominis Christiani animum testari monuit Kirchhoffius.

6. TITVLI HONORARII.

722 Corcyrae. Edd. Spon Itin. T. III P. I p. 84; *Recherches d'Antiquités* p. 118 (sp. Paleo. Suppl. Thes. T. IV p. 437) et in Misc. erud. antiq. I, 4 p. 14; Meletius Georgr. p. 325; Montfaucon Diar. Ital. p. 425 ex schedis Apostoli Zeni; Muratori T. II p. DLIII, 1, qui Venetiis esse refert apud Apostolum Zenum. Apud eundem a. 1746 transscripsit Pacandus et ed. Mon. Pelop. T. II p. 33 (Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 187; Boeckh C. I. G. 1880; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 223 n. LVII).

ΑΠΟΛΙCΜΑΡΚΟΝΚΑΛΗ . . . . .
ΓΑΙΟΥΥΙΟΝΒΥΒΛΟΝΤΟΝ
ΠΑΤΡΩΝΑΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΝ
ΕΡΜΑΙΚΑΙΗΡΑΚΛΕΙ

Ἀ πόλις Μᾶρκον Καλ[πουρνι·] | Γαίου υἱὸν Βύβλιον, τὸν | πάτρωνα καὶ εὐεργέτην, | Ἑρμῆ καὶ Ἡρακλεῖ.

Cum Maffeium Καλ[πουρνι·] supplevisset, Boeckhius recte monuit, Calpurniae gentis esse Biblium; quo magis mireris, eum hominem ipsum non agnovisse. Neque enim ullo est casus dubitandi, quin haec inscriptio monumenti sit M. Bibulo illi, qui a. 59 a. Chr. Caesaris in consulatu collega fuerat, a Corcyraeis dedicati, praesertim cum is bello civili per tempus haud exiguum in ipsa insula Corcyra praetorium habuerit (Caesar B. c. III, 7, 1. 8, 3). Gai filium eum fuisse ex hoc titulo demum discimus, quum neque fasti consulares neque tituli, in quibus eius magistratus commemorantur, paternae originis notam habeant (cf. C. I. L. I, 1 ed. 2 p. 156. 157).

723 In museo Veronensi. Edd. Maffei Mus. Ver. p. XL (Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 185; Boeckh C. I. G. 1878); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 222 n. LVIII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 558 n. 72; F. Bloss ap. Collitz *Gruech. Dialektinschr.* III p. 101 n. 3218).

ΟΔΑΜΟCΟΤΩΝΚΟΡΚΥΡΑΙΩΝ
ΜΑΡΚΟΝΑΓΡΙΠΠΑΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΤΟΝΑΥΤΟΥΠΑΤΡΩΝΑΚΑΙΣΩΤΗΡΑ
ΘΕΟΙΣ

Vs. 3 ΠΑΤΡΟΝΑ Maffei, ΠΑΤΡΩΝΑ Mustoxydis.

Ὁ δῆμος ὁ τῶν Κερκυραίων | Μᾶρκον Ἀγρίππαν αὐτοκράτορα, | τὸν αὐτὸς πάτρωνα καὶ σωτῆρα, | θεοῖς.

Hic titulos a reliquis Agrippae imperatorise acclamationis significatione (vs. 2 fin.) discrepat, cuius vestigia praeterea in duobus inscriptionum Latinarum fragmentis (C. I. L. IX, 262. 2200) exstare videntur. Recte et ordine magistratuum vocabula non cumulantur cum imperatoris titulo (Th. Mommsen *Röm. Staatsrecht* I[3] p. 125 not. 1). Sed hic ipse usus recte penatur, iure dubitatum est. Mommsenus hoc ad errorem hominum provincialium rettulit (*Staatsrecht* II, 2[2] p. 1156 not. 2), qui neque in nummo ullo neque in monumento haud dubiise auctoritatis id ongnam inveniretur. Causam erroris in illis paucis inscriptionibus commissi inde repetendam esse, quod oblatus quidem Agrippae esset hic quoque honos, sed ab ipso aprotus, id quod is re persimili, triumphum dico, bis factum esse Cassii Dionis LIV, 11, 6. 24, 7 (annis 19 et 13 a. Chr.) definite testimonio constat.

724 Sub statua Corcyra Venetius atque inde in museum Veronense delata. Edd. Marmora hist. Corcyr. fib. III; Spon Itin. T. III P. I p. 83; Montfaucon Diar. Ital. p. 426 (Muratori T. I p. CCXXIV, 3; Meletius Georgr. vet. et nov. p. 325; Vandal. Dias. V, 2; St.-Saoveur Itin. T. I p. 150; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 189); omnium accuratissime Maffei Mus. Verou. p. XLI (Boeckh C. I. G. 1977).

Digitized by Google

ΑΠΟΛΙΣΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΚΑΙΣΑΡ[Α]
ΤΙΒΕΡΙΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΥΙΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΥΙΩΝΟΝΥΠΑΤΕΥΟΝΤΑ
ΘΕΟΙΣ

Va. l fin. A om. Maffei, cuius praeterea apographum cum Boeckhio exprimimus.

Ἀ πόλις Γερμανὸν Καίσαρα, | Τιβερίου Καίσαρος υἱόν, | Σεβαστοῦ Καίσαρος | υἱωνόν, ὑπατεύοντα, | Θεοῖς.

Monumentum Germanico Caesari primum consuli (a. 12 p. Chr.), superstite etiamtum Augusto, positum.

---

725 Basis lapidis calcarii, a. 0,60, l. 0,60, c. 0,18, Corcyrae in museo. Ea Broendstedii schedis edd. Boeckh C. I. G. 1879‡ (Franz Elem. epigr. Graec. p. 288 n. 128); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 227 n. LXI; mieuscula litteris O. Riemann *Curfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 45 n. 10. Exscripsit A. Wilhelm.

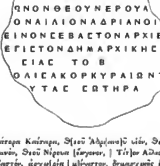

[Αὐτοκράτορα Καίσαρα, Θ]εοῦ Τραϊαν[οῦ Παρ]θ[ικοῦ υἱὸν, Θεοῦ Νέρουα [ἔκγονον, | Τίτ]ον Αἴλιον Ἁδριαν[ὸν Ἀντω]νεῖνον Σεβαστόν, ἀρχ[ιερέα | μέγιστον, δημαρχικ]ῆ[ς ἐξουσίας τὸ β', | ἀ π]όλις ἀ Κερκυραίων τῶ[ι | εὐ]εργέτηι σω[τῆρι.

Alteram tribuniciam potestatem (vs. 7) Antonianus Pius gessit ab a. d. IV id. Decembres 138 p. Chr. usque ad eundem insequentis anni diem (P. v. Rohden ap. Pauly-Wissowa *Realencykl.* II, 2 p. 2500).

---

726 Duo fragmenta lapidis calcarii, inaedificata in macerie quadam horti Vasilakis occidentem versus a monasterio S. Euphemiae; quo in horto fundamenta aedificii marmorei eruta et caput effigiei humanae elegantes sculptae inventum est. *a* a sinistra integrum, a. 0,31, l. 0,25. — *b* a. 0,26, l. 0,37; a dextra extat margo. Plenioremquam nunc est titulum, sed non sine gravissima interpolationis suspicione (v. var. lect.), fragmentis non separatis et versuum positura ex parte perperam indicata, ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 330 n. CLXXX (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 557 n. 67). Exscripsit A. Wilhelm et ectypa chartaceo misit.

Var. lect. Expressi Wilhelmi exemplum. Versus quattuor primos Mustoxydis plenioreshabet: Va. I ΣΕΠΤΙΜΙΟΝCΕ; vs. 2 ΟΥΗΡΟΝ; vs. 3 ΠΕΡΤΙΝΑΚ; vs. 4 ΤΟΝΑΡΑΒΙΚΟΝ. Qua in re perquam mirum est, tres ex his versibus in integras vacas exire, quarum terminationes facillimo negotio suppleri poterant, cum tamen appareat, re vera ubique in lapide etiam plura scripta fuisse. Miro casu ubique post extremam vocis cuiusque litteram lapidem fractum esse neutiquam credibile est.

[Αὐτοκράτειρα Καίσαρα Αὐ(ίδιον) | Σεπ[τιμίαν Σε]ουῆρ[ον Εὐτυχῆ] | Περτίνακα Σεβαστὴν τὸν Ἀριβ[ουλὸν Ἀβιδ]ε[ν]ιανὸν Ἡ[ρ]ακλείδ[ην] Μ[ά]ρκιον | Βρετουηνὸν [ἐ πάρχ] ὰ Κερκυραίων. | [Ὑ(πάτευσεν)] Θ(εοῦλος).

Eadem nomina et cognomina reperiuntur in titulis monumentorum, quae Septimio Severo per supremum imperii annos posita sunt (Dessau Inscr. Lat. sel. I n. 431. 432).

---

727 Basis quadrata lapidis calcarii leucophaei, a. 0,36, c. 0,65, l. 0,65. In superficie duorum pedum statuae imminorum vestigia. Inventa in via, qua a monasterio Ἁγίων Ἀναργύρων ἐστραυρω- ad Ipsoritum ad introitum villae regiae sitae Palaeopoli Corcyraeorum itur. Exstat in museo Corcyraeo. Ed. Romanos in diario Corcyraeo *Ῥέγας ἐ Φερ- ραίος* 27. Ἰουνίου 1880; *Παρασσὸς* VI (1880) p. 162 sqq. (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3218). Exscripsit A. Wilhelm.

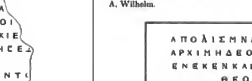

Ἀ πόλις Μνασίλαν | Ἀρχιμήδεος ἀρετᾶς | ἕνεκεν καὶ εὐνοίας | Θεοῖς.

Ab initiis aerae Christianae utique huius tituli origo non magno temporis intervallo distinetur, quantum quidem ex eius litteratura et sermone colligere licet. Masailae prytanis Corcyraeorum eponymus (a. 780. 781) quominus idem homo habeatur, temporum certa rationes non impediunt.

---

728 Marmor leucophaeum effossum anno 1826 in Palaeopoli Corcyraeorum et translatum in collectionem Gargalli. Ed. Mustoxydis Ἑλληνο- μνήμων I p. 45 (inde W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 12 (*Kleine Schriften* II p. 20) n. 28); accuratius idem Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 229 n. LXIII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 556 n. 73 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3218).

ΑΠΟΛΙΣ
ΝΙΚΑΡΧΟΝΑΑΚΡΙΤΟΥ
ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΑΚΑΙ
ΕΥΝΟΙΑΣΤΑΣΕΙΣΑΥΤΑΝ
ΘΕΟΙΣ

Ἀ πόλι | Νίκαρχον Ἀκριτέου | ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ | εὐνοίας τᾶς εἰς | αὐτάν | Θεοῖς.

Etsi nomen, quod est Ἀάπρετος, n. 730, 1 redit, tamen eundem hominem esse non certum est, quia hic titulus etiamtum Doricam dialectum habet, illo vero vulgari sermone conceptus est. Quod cave ad monumenti publici et privati discrimen retulerie; nam etiam n. 731 cum illo arctissimo originis et argumenti necessitudine conexus lingua communi utitur, etsi a civitate Corcyraeorum dedicatus est.

Digitized by Google

729 Basis lapidis calcarii, s. 0,18, l. 0,41, c. 0,19, a sinistra et a superiore parte integra, Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 11 (*Kleine Schriften* II p. 19) n. 24 tab. II, 2; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 229 n. LXIV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 558 n. 74); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 22 (P. Blass ap. Collitz *Gresch. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3218). Exscripsit A. Wilhelm.

Ἀ πόλις Τ[ε]ρ[π]πίων .. [ἐπὶν. Νίγρου γυ]ναικὸς, | τὸν ἰερατεύσαντ[α] | τῶν ....., ἀρ[ε]τῆς | ἕνεκα καὶ εὐνοίας.

Vs. I cum alia supplementa, quae homines docti proposuerant (Τισσ-ξίνιον Keil, Τερπλόνων Vischer), sculptura lapidis accuratius cognita refutentur, Mustoxydis Τ[ε]ρ[πιο]πίων hoc quidem nomine non reprehendendum est. Sed multo probabilius est, nomine gentili cum cognomine sive Graeco sive Romano mulierem significatam esse, quam nudo illo Τερπτινοῦς. Cognomen sane breve fuisse videtur, qualia haud pauca sunt in *-ων* cadentia Graeca et Latina, veluti Ἄγρ-, Λιμν-, Μόργ-. Titulus imperatorum aetatis est, sed saeculo primo p. Chr. n. vix recentior.

730 Post n. 731, quasi cum eo cohaerenten, relicto tamen spatio, ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 423 ex Corcyraeis Apostoli Zeni (inde Muratori T. II p. DXLVII, 3; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 203; Boeckh C. I. G. 1881). Pustea lapide fracto extremae partes a dextra et sinistra (*a d*) perierunt, mediam vero (*b c*) Mustoxydis felici casu invenit inter lapides, quibus via publica sternebatur, et in collegii Ionii collectionem inferendam curavit; titulum edidit *Delle cose Corciresi* p. 205 n. CXI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577 n. 80); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 45 n. 12. At huius rursus fragmenti pars superior (*b*) nescio quo casu intercidit, inferiorem (*c*) solam in museo Corcyraeo reperit A. Wilhelm et exscripsit.

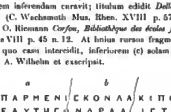

Qui titulum integrum ediderunt, minus accurate litterarum formas expresserunt. Neque enim Α et Σ, sed Λ et Ϲ in lapide esse Wilhelmi (et de Ϲ etiam Mustoxydis) testimonio confirmatur.

Παρμενίσκον Ἀκρ[ί]ω, τὸν | ἑαυτῆς ἄνδρα, | Ἀ[ρ]ήτα Λυκανίου.

Lacriti nomen vs. I reposui ex n. 728, 2. Quam facile ΡΙΤ in ΙΤΙ abire potuerit, sponte patet. Boeckhii emendatio [Λλ]ε[μ]μ[ο]ν, pro qua etiam [Λλ]ωϊσ[σ]ον legi posse monet, propteres reicienda est, quia ΛΛ in fragmento *b* post Boeckhii sententiam recuperato distincte legit Mustoxydis, cum reliqua nominis pars non vitiosa Montfaucon[i] apographo tradita sit.

Duas habes statuarum inscriptiones, quarum altera (n. 730) Parmenisco ab Arista uxore, altera (n. 731) huic ipsi Aristae a civitate Corcyraeorum posita est. Uterque titulus vulgarem sermonem habet; nam *-ᾶ* finalis in nomine Ἀρίστα utroliaque servata ad peculiarem nominum humanorum rationem referenda est, de qua dixi Olympia V p. 309 ad n. 179. Iam publicas Corcyraeorum dedicationes omnes dialectum Doricam conservasse usque ad annum 138 p. Chr. (n. 725); ex duabus, quae vulgari sermone utuntur, altera (n. 726) circa a. 210 p. Chr. incisa est, alteram (n. 733) certe quominus Hadriano recentiorem existimemus, nihil obstat. Neque est, cur privatorum titulorum hoc nomine stiam causam esse iudicemus; nam n. 732, qui unus ex huius generis titulis linguae communi conscriptis certam originis notam habet, Antonini Pii aut M. Aurelii aetate dedicatus videtur. Sequitur, ut etiam reliquos (n. 730. 731. 734) Antonini Pii initiis recentiores esse statuamus, cui sententiae in nullo ex his titulis vel levissima difficultas obstat. Nam quod in neutro ex his duobus nomen Romanum occurrit, nemo peritus pro prioris aetatis indicio habebit.

731 Cum n. 728 edd. Montfaucon Diar. Ital. p. 423 ex Corcyraeis Apostoli Zeni (inde Muratori T. II p. DXLVII, 3; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 203; Boeckh C. I. G. 1882); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 229 n. LXV, cuius exemplum exprimimus.

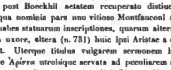

Ἡ πόλις Ἀρίστην, Παρμενίσκου τοῦ | γυναῖκα, Στρατέρχα δὲ Αὐτονόου, | εὐσεβείας ἕνεκεν καὶ σ[ω]φροσύνης.

Cf. quae exposui ad n. 730.

732 In basi arae ecclesiae ἁγίου Θεραπόντων in paeninsula Corcyrae. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 191. Ex hoc et duobus apographis, quorum alterum miserat Cressarus, alterum Welckerus ex litteris Prosaleudi Corcyraei, ed. Boeckh C. I. G. 1883; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 226 n. LX.

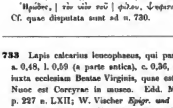

Νυμφίον Νυμφῖν τὸν ἐφηβεύσαντα Τελέσφορ[ο] | Κλαυδί(ας) Ἀττ[ι]κὸς Ἡρώδε[ς] | τὸν υἱὸν τοῦ | φίλου, ὑφηγησάμενος τῆς βουλῆς Καρυ[ρ]ίων.

Cf. quae disputata sunt ad n. 730.

733 Lapis calcarius lenicephaeus, qui partem efficiebat basis rotundae, a. 0,48, l. 0,59 (a parte antica), c. 0,36, inventus mense Iunio a. 1846 iuxta ecclesiam Bentae Virginis, quae est in Palaeopoli Corcyraeorum. Nunc est Corcyrae in museo. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 227 n. LXII; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 11 (*Kleine Schriften* II p. 19) n. 25 tab. II, 3; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 44 n. 8. Exscripsit A. Wilhelm.

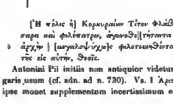

[Ἡ πόλις ὁ]δ Κερκυραίων Τίτον Φλάβιον Ἀριστο[.....], | βη[σκευ]σάμενο[ν] φιλόπατρ[ιν, ἀγωνοθ]ετήσαντα κ[αὶ πρυτανεύσαντα καὶ τῶν] | ἀρχῶν [μεγαλοψυχί]ᾳ φλαουιανῷ δίκτα, ἀρετῆς [ἕνεκα καὶ εὐνοίας] τῆς εἰς αὐτήν, θεοῖς.

Antonini Pii initiis non satisquior videtur titulus propter sermonis vulgaris usum (cf. adn. ad n. 730). Vs. I Ἀριστ[βούλου] Vischer, qui tamen ipse monet supplementum incertissimum esse.

Digitized by Google

734 Corcyrae. Edd. Spon Itin. T. III P. I p. 85; Meletius George. p. 325; Montfaucon Diar. Ital. p. 422 (Patinus Cumm. in cenotaphium M. Artorii p. 461; Cuper Apoth. Hom. p. 281; Muratori T. III p. MDCXCI, 17; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 195; Boeckh C. I. G. 1884; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 230 n. LXVI).

ΙΟΥΛΙΑΝΘΕΟ
ΔΩΠΑΝΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΕΚΕΝΘΕΟΙΣ

Ἰουλίων θεοῖς ἱερτὸς | ἵνεκεν Στάτ.

Propter sermonis vulgaris usum Antonini Pii initiis non videtur antiquior esse (cf. adn. ad n. 730).

7. LATERES CVM PRYTANVM NOMINIBVS ALIISQVE INSCRIPTIONIBVS.

735 Later coctus, qui litterae forma impressas habet, crassus 0,03. Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 84 (Boeckh C. I. G. 1851); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 213 n. XIV. Apographum et ectypum charteceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΑΓΗΣΑΡΔΡΟΥ

Ἐπὶ Ἀγησάνδρου.

Quos hic componimus titulos (n. 735—826), quin ad prytanes eponymos Corcyraeorum referendi sint, nemo unquam dubitavit. De eorum aetate cuniculus fieri potest ex nummis Corcyraeis (Mionnet II p. 68 sqq, *Supplém.* III p. 427 sqq., *Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 146 sqq.), in quibus ex his nominibus redeunt: Ἀρτεῖος (n. 752, *Catal.* p. 146 n. 488—491), Ἀφείσετος (n. 762—768, *Catal.* p. 147 n. 499—503), Χρυσῶν (n. 805, *Catal.* p. 149 n. 525. 526), Σωσγένης (n. 809, *Catal.* p. 149 n. 527. 528), Δάσιππος (n. 810, *Catal.* p. 150 n. 529. 530), Φιλοκλῆς (n. 822, *Catal.* p. 150 n. 531—535), Φλαυίδιος (n. 815—817, *Catal.* p. 151 sq. n. 549—556), Φλάυιος (n. 819, *Catal.* p. 152 n. 557—562). Cf. P. Gardner *Catal. Thessaly to Aetolia* Introd. p. L, qui nonnullos titulos maxime auverat, et his adiungit Menandri nomen (*Catal.* p. 148 n. 510—513) ex latere n. 1059, quem nos, quippe a Lenormanto suo iure alio ficticiorum editum, in dubiorum et spuriorum appendicem relegavimus (v. infra ad n. 988). Iam nummos illos cunos esse constat per eum aetatem, quae annorum 229 et 48 a. Chr. terminis continetur, ut de illorum quidem prytanum interilius, qui in nummis redeunt, nihil dubii relinquatur. Sed ne ex reliquis quidem ullum posterioris tertii a. Chr. n. saeculi decennalis antiquiorem esse probabile est propter litteraturam, quae in titulis, quorum quidem scriptura ex ectypis Wilhelmianis accurate cognoscatur, Damostrati (n. 762—767), Sosigenis (n. 809), Philocleae (n. 815 sqq.) nullo ex eorum prytanum, quorum nomul non exstant, titulis recentior est, haud paucis adeo manifesto antiquior. Quod si litterarum dictum formasque accuratius examinemus, haud improbabile videbitur, paene omnes hos interes alterius et prioris p. Chr. n. saeculi esse, perpaucos tertii exeuntis. Eo spectat, quod Π et Σ fere ubique occurrunt, Ρ Π Κ raro, itemque quod hastarum curvarum, quales tertio saeculo atque etiam primis secundi decennalis perfrequenter inveniuntur (cf. potissimum n. 686. 687. 689. 691), hic rara sunt exempla: n. 763 in Alexicla nomine Ξ plane eundem formam Σ habet atque n. 686, 1. 8. 10), n. 769 ex dualium postremis praepositionis *ἐκ* litteris, quae in nomen cadunt, prior manifesto Π fuit, eademque ligatura sine dubio in Nicostrati titulo n. 792 fuit, ubi Vischerus Ϝ exhibet. Plerumque vero omnes litterae praeter rotundas ex lineis rectis componuntur, id quod in lapidum titulis inde a medio saeculo altero a. Chr. n. vulgare est (cf. adn. ad n. 692). Ut igitur initium illius spatii, quod nunmi monstrant, annum 229 a. Chr. dico, vix ullus ex horum interum prytanibus attingit, ita non est negandum fortasse unum vel alterum extremis anno 48 a. Chr. aeo recentiorem esse. Qua in re maxime memorabile est, nonnullos prytanes litterae signos formam satis recentem Ϲ aut unam aut pronuaeue cum antiquiore Σ suarpare, Aeschyliscum (n. 738—742, cum n. 737 Σ sit), Menestratium (n. 778), Musalam (n. 780), Nicomedem (n. 789. 790) et eum, cuius ex nomine nihil nisi ΝΟϹ (n. 825) aetatem tulit. Memorabile est, neminem ex his in nummo redire, ut haud absurda sit coniectura eos post a. 48 a. Chr. in magistratu fuisse. Antiquiorem esse hanc litterae figuram Corcyrae in interibus esse, quam in lapidibus manifestum est. Nunque in monumentis a republica aut ab hominibus elegantioribus dedicatis non aete Antonini Pii aetatem comparet (n. 725. 726. 730. 731. 733), ac ue epitaphia humiliorum quidem, in quibus haud infrequens est, multo antiquiora videntur plerunque; sed unum n. 941, ubi ΧΡΗϹΤΕ legitur, propter nominum ordinem liberae Romanorum reipublicae temporibus vindicandum est (v. adnotationem). Contra ne nimis recentes prytanum interes existimemus, illud unadet, quod litterae rotundae ϵ C ω ab iis plane alienae sunt ut a lapidibus Corcyraeis posteremorum aete Christum saeculorum; unaifesto igitur unumcoum unus discrepans est Ductuus (ΑΡΙΣΤΕΑΣΑΡΙ ΣΤΩΝΟΣ *Catal.* p. 146 n. 492 sqq., ΑΡΙϹΤΕΑϹΑΡΙϹΤΩΝΟϹ p. 147 n. 497 sqq., ΔΑΜΟϹΤΡΑΤΟϹ p. 147 n. 499 sqq., ΗΡΩΔΗϹ p. 147 n. 504 sqq., ΦΙΛΗΝ p. 151 n. 536 sqq., ΦΙΛΩΝ p. 151 n. 546 sqq., ΦΙΛΠΙΔΑϹ p. 151 n. 549 sqq., ΦΙΛΠΙΔΑϹ p. 152 n. 554 sqq.) ad monumentorum genera diversa, non ad aetatis discrimina referendum est.

Sermo quoque nihil habet, quod cum illa origine aetate, de qua ex nummis coniectura facta est, pugnet. Doricae dialecti legim in universum servantur eum in scriptum vocalibus (*Δαμοστράτου, Δαμαφῶντος, Ἐρασίππου, Μοσχίᾶ, Μοσχίᾶν*), tum in flexionibus (*Ἀρχίᾳ, Θεσσίᾳ, Μοσχίᾳ, Μοσχίᾶν, Θρασυκράτᾳ, Φλαυίδᾳ* — nam *Σ'ωσίᾳν* et *Σ'ωσίᾳν* ad nominativus in -α radentes redire manifestum est — *Ἀρτεμισίους, Ναυσιφάτας, Νικομήδους, Δασσίους*); atque illa quidem lex in uno nomine *Ἀνδρονάδου* (n. 757) nugatur, etsi non est propterea, cur ad nimis recentem aetatem titulum detrudamus (cf. quae exposui ad n. 694), flexiones vero inter Doricum et vulgarem rationem non fluctuant nisi in nominibus in -ώδης exeuntibus (*Ἀρτεμιώδει* n. 753, *Σπευδίῳ* n. 794 — *Ἀλεξιώδους* n. 743, *Ἀρτεμιώδους* n. 754, *Τιμαδίους* n. 812). Id vero eum res negligendum, in nominibus a *νίκη* et ceteri descendentibus nunquam diphthongum pro vocali producta inveniri, quod est certissimum aetatis principium antiquioris indicium.

Nomina ipsa non multum nos adiuvant; nam quod certissimum videri possit, si idem homo eadem prytania eponymi magistratus fungens nihil redeat, id quater quidem usu venit, sed duo modo ex his exemplis, Apollodori (n. 749—751, coll. n. 708, 1) et Aristomenis (n. 755, coll. n. 694, 1) ita comparata sunt, ut eundem hominem designari credidisse sit; quod contra Strato (n. 682, 1) prytane cognosini, qui in titulo n. 805 et in nummis est, non uno saeculo antiquior fuerit necesse est, neque aliter iudicandum de Philoxeno (n. 814, coll. n. 706, 1). *Φλαύιος Ἰάσωνος* n. 708, 3 cum acquisitr et collega sit Apollodori, certe non improbabile est eundem esse ac n. 819, etsi alius est annus, itemque *Πραισχίᾶς Μυρτάλου* n. 694, 3 8, quum tempore iuipse sit Aristomeni, aliquo ex proximi anni anasis magistratum eponymum eruisse videtur (n. 708. 727). Denique *Μενεκλῆς Ἀρχιμήδους* n. 727, 1 certe si litteraturam illius tituli spectes, quin idem habeatur cum prytane n. 780. 781 sibi ulstat. Reliqua nomina, quae alibi redeunt, variis de causis nihil momenti habent. In Sosandrum Theodori f., qui n. 694, 3 testis adhibetur, idem caderet, quod supra de eiusdem condicionis homine Promnestide Myrtili f. observavi, dummodo constaret unumno in latere Corcyraei *Ἐν Σωσάνδρου* recte lectum esse (v. adn. ad n. 807). Praeteren *Νίκαρχος* (n. 784) redit n. 711, 1. 851, *Φλαυίδιος* (n. 815 sqq.) n. 695, 8, cuius tituli aetas plane incerta est.

Digitized by Google

Ut igitur in universum de horum laterum aetate satis certum iudicium ferri licet, sic de pyxinum ordine chronologico constituendo desperandum est; atque in pleraque quidem interibus, ita praesertim, qui non iam extrei quorumque scriptura non accurate cognita sit, ne illud quidem discerni potest, utrum alteri (aut adeo tertio) an primo a. Chr. n. saeculo vindicandi sint. Ex scriptura a Wilhelmo missis sane cognosci potest, titulos Alexicles (n. 744. 745), Apollodori (n. 749. 750. 751), Boisei (n. 758. 759, quem ni fallor omnium maxime probabile est tertii etiamtum aneuli esse), Damostrati (n. 762 supr.), Damophili (n. 769), Xenarchi (n. 793. 794) in antiquiorum numero habendos esse, contra Alcaeum (n. 746), Andronu (n. 748), Damonu (n. 770), Sthenium (n. 799) recentiores videri, ut mittam nunc eos, de quorum inferiore aetate supra dixi, Aeschylitcum, Aselepiadorum, Menestratum, Massilum, Nicomedem; sed nulla etiam hic incerta amovari. Quare nihil relinquebatur, nisi ut titulos secundum alphabeticum nominum ordinem adornarem.

736 Later coctus, crassus 0,03, cum litteris forma impressis, admodum angustis colloratis. Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΑΙΗΣΑΝΔΙ

'Επὶ Ἀγεσανδ[ρου].

737 Later coctus cum titulo forma impresso, crassus 0,05, Corcyrae in museo. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 (minusculis litteris repetivit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΑΙΣΧΥΛΙΣΚΟΥ

'Επὶ Αἰσχυλίσκου.
De aetate cf. quae admotavi ad n. 735.

738. 739 Later magnus, longus 0,45, latus 0,46, crassus 0,055, cum duobus titulis forma impressis. Corcyrae in museo. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47. Apographa et ectypa chartacea misit A. Wilhelm.

(738)

ΕΠΙΑΙΣΧΥΛΙΣΚΟΥ

(739)

ΙΑΙΣΧΥΛΙΣΚΟΥ

'Επὶ Αἰσχυλίσκου.

740 Later coctus, crassus in margine 0,06, in media parte paullo tenuior, cum titulo eadem forma expresso, quae bis in ano eodemque latere (n. 738. 739) est. Corcyrae in museo. Edd. Mustoxydia Illustr. Corcyr. T. II p. 84; ex eo et Beoendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1852 a (Mustoxydia *Delle cose Corciresi* p. 213 n. XV). Tres lateres cum hoc titulo (fortasse hunc et n. 742) in Woodhousii collectione fuisse testatur Visclier *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10), item tres, sive eosdem sive alios, in collectione, cuius erat in gymnasio, vidit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΑΙΣΧΥΛΙΣΚΟΥ

'Επὶ Αἰσχυλίσκου.

741 Later coctus, cum titulo eadem forma impresso ac n. 740, fractus a dextra. Corcyrae in museo. Ex Boendstedii schedis ed. Boeckh C. I. G. 1852 b. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΑΙΣ

'Επὶ Αἰσχυλίσκου.

742 Lateres coeti duo cum titulis eadem forma expressis, crassi 0,05, Corcyrae in museo. Fortasse hi visi sunt a Visclero et Riemanno (v. lemma n. 740). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΑΙΣΧΥΛΙΣΚΟΥ

'Επὶ Αἰσχυλίσκου.

743 Later coctus, crassus 0,022, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydia Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Visclier *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 13); Mustoxydia *Delle cose Corciresi* p. 213 n. XVII. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΛΕΞΙΚΛΕΟ

[Ἐπὶ Ἀ]λεξικλέο[ς].
De litterarum et aetate cf. adn. ad n. 735.

744 Later coctus, crassus 0,022, Corcyrae in museo. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΕΠΙΑΛΕΞΙ

'Επὶ Ἀλεξι[κλέους].

745 Titulus impressus lateri coeto, Corcyrae. Ed. Mustoxydia Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Visclier *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 12); Mustoxydia *Delle cose Corciresi* p. 213 n. XVII (minusculis litteris repetivit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΑΛΕΞΙΚΙΣΚΟΥ

'Επὶ Ἀλεξικίσκου.
Nomen ceteroqui inauditum, etsi concedendum est, legitima ratione id derivatum esse ab Ἀλεξικὸς (Sylt. Inscr. Graec. 367, 184), quod ipsum rursus hypocoristicum est ab Ἀλεξιμένης aliove simili descendens. Non absit suspicio, quin Mustoxydis lateres Alexicles prytanis (n. 743. 744) viderit, cuius titulus a dextra partim evanuerat. Sic pro ΑΕΟΥ[Σ] facile ΣΚΟΥ legi poterat.

746 Later coctus, crassus 0,022, cum titulo forma impresso. Corcyrae in museo. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 183; Mnq. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale dell' Italia letteraria* XXXI (Patavii 1814) p. 172; ex his et Broendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1853 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 213 n. XVI). A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΕΠΙΑΛΚΑΙΟΥ

'Επὶ Ἀλκαίου.
De litterarum et aetate cf. adn. ad n. 735.

Digitized by Google

747 Titulus impressus lateri cocto. Coreyrae, quondam in collectione Woodhousii. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XIX; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 4 (*Kleine Schriften* II p. 9) n. 5 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214). Minusculis litteris repetivit O. Reimann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56.

ΕΠΙΑΜΩΜΗΤΟΥ

Ἐπὶ Ἀμωμήτου.
Quem titulum Mustoxydis Ἑλληνικ. I p. 121 exhibet Ἐπὶ Ἀμοιτου, eum Vischerus quidem p. 5 (11) n. 14 ab hoc distinguit, sed perperam si quid video, siquidem neutro loco utrumque habet Mustoxydis, quum reliqui, qui in Hellenomnemone editi sunt, ad unum omnes in libro de rebus Coreyraeorum repetantur.

748 Titulus impressus lateri cocto, crasso 0,07. Coreyrae in museo. Ed. Montfaucon cum aliis titulis confusum (v. lemma n. 944) Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4; Mustoxydis Illustr. Coreyr. I p. 183; Boeckh C. I. G. 1854; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XX). A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΕΠΙΜΑΙΣΤΙΣΤ

Ἐπὶ Ἀτ[ρ]ωτ[έ]ω.
De litterarum et aetate cf. adn. ad n. 735.

749 Titulus impressus lateri cocto, crasso fere 0,06. Coreyrae in museo. Ed. Montfaucon cum aliis titulis confusum (v. lemma n. 944) Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4; Mustoxydis Illustr. Coreyr. I p. 183; Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. VI p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* XXXI (Patavii 1811) p. 176); ex his et Bronstedtedii schedis Boeckh C. I. G. 1855 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXI). A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, quod exprimimus.

ΕΠΑΡΟΛ
ΛΟΔΩΡΟΥ

Ἐπὶ Ἀ[ν]αλ[α]δώρου.
Cf. n. 708, 1 et adn. ad n. 735.

750 Later coctus, longus 0,23, latus 0,14, crassus in media parte fere 0,055, cum marginibus altis prominentibus a dextra et a sinistra. Coreyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ἐ[π]ὶ Ἀ[ν]αλ[α]δώρου.

751 Later coctus, crassus 0,055. Coreyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ἐ[π]ὶ Ἀ[ν]α[λ]α[δ]ώρου.

752 Titulus impressus lateri cocto, Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXII (coinnsculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 4 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΑΡΙΣΤΕΑ

Ἐπὶ Ἀριστέα.
Cf. adn. ad n. 735.

753 Titulus impressus lateri, invento Coreyrae. Edd. Mustoxydis Illustr. Coreyr. T. II p. 84; Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* XXXI (Patavii 1811) p. 177 (ex his Boeckh C. I. G. 1856; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXIII; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΣ

Ἐπὶ Ἀριστοκλέος.

754 Titulus impressus lateri cocto, Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXIV (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 5).

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ
ΕΥΠΟΛΕΜΟΥ

Ἐπὶ Ἀριστοκλέους | Εὐπολέμου.
Etsi etiam alia cogitari possunt, tamen omnium maxime probabile est, Εὐπολεμου patris nomen esse, quo hic prytanis Aristoclea ab alio antiquiore distinguatur; nam articulum τοῦ omissa non sine exempla est. Accedit quod diversa quoque genetivi terminatio (cf. adn. ad n. 735) suadet, ne lateres n. 753. 754 ad eandem prytanin referamus. Simile exemplum in nummis est Aristeae Aristonis filii, cum reliqui prytanes patronymico carrent (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 146 n. 493 sqq.).

755 Titulus impressus lateri cocto, Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXV (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 6 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΟΣ

Ἐπὶ Ἀριστομένεος.
Idem prytanis eponymus est n. 694, 1, altero a. Chr. n. saeculo. Cf. adn. ad n. 735.

756 Titulus impressus lateri cocto, Coreyrae. Ed. Mustoxydis Ἑλληνικ. I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 15); *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXVI.

ΕΠΙΑΡΧΙΑ

Ἐπὶ Ἀρχί[ου].

757 Titulus impressus lateri, invento Coreyrae, illato in Museum Neniusum. Ed. seri incisum Mus. Nan. ant. coll. n. 406 (inde Mustoxydis Illustr. Coreyr. I p. 183; Boeckh C. I. G. 1857; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXVII). Est etiam in Musei civici Veneto codice 3002 (cf. quae adnotavi ad n. 643) n. 127.

ΕΠΙΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ

In codice Veneto σ̄ῖ primo loco Γ̄ est, altero Π, σῆμα Σ.
Ἐπὶ Ἀ[σ]κλαπιοδώρου.
Cf. adn. ad n. 735.

Digitized by Google

758 Fragmentum lateris cocti, Corcyrae in museo. Edd. Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale delle Italia letterata* XXXI (Patavii 1811) p. 176; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 84; ex his et Brondstedii schedis Boeckh C. I. G. 1858 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXIX; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

a ΕΠΙΒΟΙΣΚΟΥ b

Tituli initium (a) nunc periit.
Ἐπὶ Βοΐσκου.
De aetate et litteratura cf. adn. ad n. 735.

759 Later coctus, crassus 0,06, Corcyrae in museo. Sinistra pars fracta. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΙΒΟΙΣΚΟΥ

[Ἐπὶ Βοΐσκου.

760 Later coctus, Corcyrae. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 85 (Boeckh C. I. G. 1859; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXX; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΒΟΥΒΑΛΟΥ

Ἐπὶ Βευβάλου.
Iniuris Boeckhius de sinceritate lectionis dubitans Βευ[ν]άλου emendavit. Nam ut in universum animalium vocabula nomiuum humanorum vicibus fungentia neutiquam rara sunt apud Graecos, ita hoc potissimum testes locupletes habet titulus C. I. A. II, 3558, ubi ΒΟΥΒΑΛΟΣ Pittakis mendum certissima emendatione sustulit Kumanudis prohante Koehlero; C. I. A. II, 3772: Ἡρᾷζιν, Βευβάλου; Inscr. Graec. sept. III, 695, 2: Βευβάλε Ἐκνόμου.

761 Later coctus, crassus 0,065—0,06, cum titulo forma impresso. Corcyrae, ignotum in Woodhousii collectione, nunc in museo. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXVIII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 557 n. 69); W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10); O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΒΟΥΒΑ / ΟΥ

ΕΠΙΒΕΙΒΑ Must., ΕΠΙΒΙΟΥΒΑ Riemann, ΕΠΙΒΟΥΒΑ Vischer, qui tamen omnes quin eundem laterem viderint, quem etiam Wilhelmus in museo reperit, mihi non videtur dubitandum.
Ἐπὶ Βευβάλου.
Vide adn. ad n. 760.

762. 763 Later coctus, longus 0,40, latus 0,42, crassus 0,026, cum duobus titulis eadem forma impressis. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

(762)

ΕΠΙΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ

(763)

ΟΣΤΡΑΤΟΥ

Ἐπὶ Δαμοστράτου.

764 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 85 (Boeckh C. I. G. 1860); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXXI; minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ

Ἐπὶ Δαμοστράτου.

765 Later coctus, crassus 0,022, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΙΔΑΜΟΣ⁻

[Ἐ]πὶ Δαμοσ[τράτου].

766 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΕΠΙΔΑΜ

Ἐπὶ Δαμ[οστράτου].

767 Later coctus, crassus 0,026, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

[Ἐπὶ Δαμοστράτου.

768 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 235 n. XCI (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 7 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΔΑΜΟΣΙΑ

Ἐπὶ Δαμοσ[τράτ]ου.
Mustoxydis et Wachsmuthius de miro nomine Δαμοσίας non dubitaverunt, Blasius dubitanter ἐπὶ Δαμοσία conicit; at mihi non dubium videtur, quin nomen eiusdem magistratus, qui n. 762—767 est, in fine mutilatum hic habeatur.

769 Later coctus, crassus 0,023—0,025, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXXIII (minusculis litteris inde repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 8). A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

Ἐπὶ Δαμοφίλου.
Cf. adn. ad n. 735.

770 Later coctus, crassus 0,27, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 85 (Boeckh C. I. G. 1861; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXXII). A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

Ἐπὶ Δάμω[νος].
Cf. adn. ad n. 735.

Digitized by Google

721 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXXIV (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 9).

Ε Π Ι Δ Ι Ο Ν . . . .

Ἐπὶ Δισ[ωνίου].

Idem prytanis nomen, sed sine praepositione, habes infra n. 820.

722 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XXXV (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 10).

Ε Π Ι Ε Ρ Α Σ Ω Ν Ο Σ

Ἐπὶ Ἐράτωνος.

723 Later coctus. Corcyrae, quondam in collectione Woodhousii. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 4 (*Kleine Schrift.* II p. 9) n. 6 (inde minusculis litteris repetiverunt O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

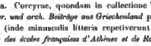

Ἐπὶ Ἐρωνίττου.

724 Later coctus, a. 0,18, l. 0,19, c. 0,028. Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XXXVI. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Ἐπὶ Ἐρωνί[ττου].

725 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XXXVII (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 11 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

Ε Π Ι Θ Ε Ρ Ε Ι Α

Ἐπὶ Θε[ρ]είᾳ.

Mustoxydis et Wachsmuth Θερεία retinuerunt; Blassius quin recte emendaverit, eo nomine dubito, quia genetivus Θερείᾳ est in nummo Dyrrhachinorum, qui Corcyraeorum coloni fuerunt, *Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 70 n. 77.

726 Titulus impressus lateri cocto. Corcyrae, quondam in collectione Woodhousii. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10) n. 7; minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56.

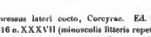

Ἐπὶ Κω[ν].

727 Fragmentum lateris cocti, crassi 0,027. Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

[Ἐ]πὶ Αυκ. . . . . .

728 Titulus impressus lateri cocto, crassus 0,027. Corcyrae, quondam in collectione Woodhousii, nunc in museo. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10) n. 8 (inde minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Π Ι
Μ Ε Ν Ε Ε Σ Τ Ρ Α Τ Ο Υ

Ἐπὶ | Μενεστράτου.

De litterarum aetate cf. adn. ad n. 735.

729 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 328 n. CLXXVII (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 12 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

Ε Π Ι Μ Ν Α Σ Ι Α

Sic Mustoxydis; Wachsmuthius errore *Ἐπὶ Μναείου* expressit.

Ἐπὶ Μνασία.

Non ab omni parte incredibile est, ΜΝΑΣΙΑΑ in latere fuisse alteramque ex duabus similimis litteris a Mustoxyde errore omissam. Sed fieri etiam potest, ut duo fuerint Corcyraeorum prytanes eponymi, Mnasias (n. 779) et Mnasilas (n. 780).

730 Later coctus, crassus 0,25. Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

[Ἐπὶ Μ]νασίλα.

Cf. quae adnotata sunt ad n. 779. Quominus hunc eundem esse statuamus ac Mnasilam Archimedis f., eius est momentum n. 727, nihil impedit, praesertim cum hunc laterem in recentissimorum numero habendum esse litterae Σ forma iudicio sit. Cf. adn. ad n. 735.

731 Later coctus, crassus 0,027, fortasse eadem forma impressus ac n. 780. Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ἐπὶ Μ[νασίλα].

Digitized by Google

782 Later coctus, crassus 0,027, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 85 (Boeckh C. I. G. 1862); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XXXVIII; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

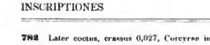

Mustoxydis integrum exhibet titulum. Sed nunc certe mutilus est utrimque.

[Ἐπὶ Νικοκράτε]ος.

783 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

[Ἐπὶ Νικ]οκράτους.

784 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XXXIX.

ΕΠΙΝΙΚΑΝΔΡΟΥ

Ἐπὶ Νικάνδρου.

785 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

ΕΠΙΝΙΚΟΜΑΧΟΥ

Ἐπὶ Νικομάχου.

786 Later coctus, crassus 0,029, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΕΠΙΝΙΚΟΜΑΧΟΥ

[Ἐπὶ Νικομάχου.

787 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

[Ἐπὶ Ν]ικομάχ[ου].

788 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ἐπὶ Νικομ[άχου].

789 Later coctus, longus 0,165, latus 0,95, crassus 0,055, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 16); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XL (*F. Blass ap. Collitz Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ἐπὶ Νικωνίδεος.

De litteratura et aetate v. adn. ad n. 735.

790 Later coctus, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

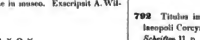

[Ἐ]πὶ Νικωνίδεος.

791 Titulus impressus lateri cocto, qui praeterea aliquot voces a falsario recentiori aetatis insculptas habet (v. infra n. 1030). Ed. O. Biemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 1.

[Ἐπὶ Νικ]ωνίδεος.

792 Titulus impressus lateri cocto, in horto Rhigellis, qui est in Paleopoli Corcyraeorum. Ed. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 617 (*Kleine Schriften* II p. 162) n. 3.

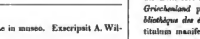

[Ἐπ]ὶ (?) Νικοστράτου.

793 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius exemplum exhibemus.

Ἐ[πὶ Σ]ενοκλ[έος].

794 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 335; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10); O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 19, qui titulum manifesto errore inter adulterinos recensuit. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

[Ἐπὶ Σεν]οκλέος.

Digitized by Google

795 Titulus impressus lateri cocto. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XLI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 13).

ΕΠΙΠΑΝΗΣ . .

Ἐπὶ Παν⟨ησίου⟩.

796 Titulus impressus lateri cocto. Coryrae quondam in collectione Woodhouseli. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10) n. 9 (inde minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56).

ΕΠΙΠΡΟΜ

Ἐπὶ Προ⟨ξενίδα⟩.
Cf. n. 797.

797 Later coctus, Coryrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

ΑΧΙΔΑ

[Ἐπὶ Προ⟨ξενίδα⟩ supplevit Wilhelm collato titulo n. 796, haud improbabiliter, praesertim cum n. 694, 22 Promachidas Myrtili f. sit aequalis Aristomenis prytanis eponymi (n. 694, 1. 755). Cf. adn. ad n. 735.

798 Later coctus. Coryrae in colle orientem versus ab oppido antiquo. Ed. F. Lenormant *Rev. arch.* N. S. IX (1864) p. 67.

ΕΠΙΣΘΕΝΙΟΥ

Ἐπὶ Σθενίου.

799 Later coctus, crassus 0,027, Coryrae in museo. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΕΠΙΣΘΕΝ

Ἐπὶ Σθεν⟨ίου⟩.
De litteratura et aetate cf. adn. ad n. 735.

800 Later coctus, longus 0,21, latus 0,16, crassus 0,025. Coryrae, quondam in collectione Woodhousii, nunc in museo. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10) n. 10; inde minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm. Forma alin est ac n. 799, litterae minus arte collocatae.

ΕΠΙΣΘΕΝΙΟΥ

Nunc superiores nonnullorum litterarum partes pericerunt.
Ἐπὶ Σθενίου.

801 Titulus impressus lateri cocto, Coryrae. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 6 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 17); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XLII.

ΕΠΙΣΚΥΛΑΚΟΣ

Ἐπὶ Σκύλακος.

802 Later coctus, crassus 0,03, Coryrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΣΤΡ

Ἐπὶ Στρ⟨ατίου⟩.

803 Later coctus. Coryrae quondam in museo Prousalensi. Ex Forchhammeri apographo edd. Boeckh C. I. G. Add. vol. II p. 986 n. 1862d; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 328 n. CLXXVIII).

ΕΠΙΣΤΡΑΤΙΟΥ

Ἐπὶ Στρατίου.

804 Titulus impressus lateri cocto, Coryrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLIII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 14).

ΕΠΙΣΠΑΤΟΥ

Ἐπὶ Σ⟨τρ⟩πα⟨τ⟩ου.
Etsi Wachsmuthius non dubitavit de nomine Σπάτου, tamen certum mihi videtur hunc Stratii prytania (n. 603) lateram esse, titulo fortasse minus bene servato et propterea non recte exscripto.

805 Titulus impressus lateri cocto, Coryrae. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 18); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLIV.

ΕΠΙΣΤΡΑΤ[ΩΝΟΣ]

In recentiore Mustoxydis exemplo quattuor postremae litterae desunt.
Ἐπὶ Στρ⟨ατ⟩ωνος.
Praeclivis est suspicio, quattuor postremas litteras in priore Mustoxydis apographo mera coniectura additas ideoque ponius ex n. 803 Ἐπὶ Στρατ⟨ίου⟩ supplendum esse. Sed olastani comici Stratonis prytania nomen gerentes (*Catalogus of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 149 n. 525, 526). Ille sane Stratonis, cuius magistratui decretum de Dionysii Atheniensis honoribus n. 682 factum est, multo antiquior fuit. Cf. adn. ad n. 735.

806 Later coctus, crassus 0,025, Coryrae in museo. Ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΣΩΛ

Ἐπὶ Σω⟨σάνδρου⟩.

807 Titulus impressus lateri cocto, Coryrae. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 6 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 19); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLV.

ΕΠΙΣΩ . ΑΝΔΡΟΥ

Ἐπὶ Σε⟨ρ⟩ώνδρου.
Titulus n. 806 suspicionem movet, lacunae signum in medio versu a Mustoxyde inlatum esse, et hic quoque Ἐπὶ Σώνδρου legendum sit. Quod si recte litterae defectus notatus est, haud alsurde eoniecius, hunc Sosandrum Theodori f. (n. 694, 22) esse; temporum certe rationes quadrent (v. adn. ad n. 735).

Digitized by Google

808 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLVI (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 15 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΣΩΣΘΕΝΕΟΣ

Ἐπὶ Σωσθένεος.

---

809 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. A. Wilhelm misit sphragisma et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΕΠΙΣΑΣ

Ἐπὶ Σωτ[ήρεος] haud improbabiliter suppleveris ex nummis Corcyraeis, qui hoc prytanis nomen habent (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 149 n. 227. 228).

---

810 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLVII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 16).

ΕΠΙΣΩΣΤΡΑΤΟΥ

Ἐπὶ Σωστράτου.
Cf. sdn. ad n. 735.

---

811 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLVIII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 17).

ΕΠΙΣΩΤΙΩΝΟΣ

Ἐπὶ Σωτίωνος.

---

812 Titulus impressus lateri cocto. Corcyrae quondam in collectione Woodhousii. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10) n. 11; inde minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56.

ΕΠΙΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ

Ἐπὶ Τιμοκλέους.

---

813 Fragmentum lateris, erutum Corcyrae eodem loco ac n. 819. Ed. H. Lechat *Bull. de corr. Hell.* XV (1891) p. 6 n. 2.

ΕΠΙΦ

Ἐπὶ Φ.....

---

814 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. L (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 18).

ΕΠΙΦΙΛΟΞΕΝΟΥ

Ἐπὶ Φιλοξένου.
Philoxenus Anachionis f. prytanis eponymus Corcyraeorum (n. 706, 1) necessario ab hoc distinguendus est, quia illius tituli litteratura aut quarti a. Chr. n. saeculi est aut tertii ineuntis. Cf. sdn. ad n. 735.

815 Later coctus, crassus 0,024, Corcyrae in museo. Edd. Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* T. XXXI (1811) p. 178 (Boeckh C. I. G. 1864*b*; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLIX). Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

ΕΠΙΦΙΛΩΝΙΔΑ

Ἐπὶ Φιλωνίδα.

Cf. sdn. ad n. 735.

---

816 Titulus impressus lateri cocto, qui praeterea aliquot vocabula a falsario recentioris temporis inculpata habet (v. infra n. 1031). Corcyrae in museo. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 1.

ΩΝΙΔΑ

[Ἐπὶ Φιλ]ωνίδα.

---

817 Titulus impressus lateri invento Corcyrae. Edd. Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* T. XXXI (1811) p. 177; Mustoxydis illustr. Corcyr. T. II p. 96; ex his et Broendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1864*a*.

. . . ΦΙΛΩΝΙΔΑ

[Ἐπὶ Φιλωνίδα.

---

818 Later coctus, crassus 0,024, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

ΕΠΙ ½ ΙΑΩ.

Ἐπὶ Φιλ[τόδα].

---

819 Fragmentum lateris cocti, erutum Corcyrae meridiem versus ab oppido hodierno, inter portum magnum et colles, qui meridiem versus ingent ad promunturium Κακὸν ἐκτενόμενοι, non procul ab hoc promontorio septentrionem versus. Ed. H. Lechat *Bull. de corr. Hell.* XV (1891) p. 6 n. 1.

ΓΠΙΦΙΛΩΣ

Ἐπὶ Φιλώτ[ου].

---

820 Fragmentum lateris cocti, inventum in Palaeopoli Corcyrae, translatum in collectionem Panagiotae Patricii. Minusculis litteris ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 57 n. 2.

Δαμοτίου.

Litteram *o* utroque loco minoris moduli esse quam reliquas testatur editor.

Tituli n. 820—823 quin item prytanum sint, non est dubium, etsi mero genetivo utuntur. Nam praepositionem intercidisse quidem in omnibus non est probabile, sed cum n. 820 idem nomen habeat, quod n. 771 cum praepositione legimus, n. 821 idem, quod tres lateres n. 798—800 exhibent, Φιλάναξος vero (n. 822) prytanis nomen in nummis inveniatur (v. sdn. ad n. 735), n. 823 facile ad similem titulum ac n. 785—788 revocetur, haec omnia a mero casu repeti nullo modo possunt. Incertior res est de frustulis n. 824. 825.

Digitized by Google

821 Fragmentum lateris cocti cum titulo impresso, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 218. 335.

ΣΘΕΝΙΟΥ

Σθενίου.
Cf. adn. ad n. 820.

822 Titulus impressus lateri invento Coreyrae. Edd. Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* T. XXXI (Patavii 1811) p. 178; Mustoxydia illustr. Coreyr. II p. 96; ex his Boeckh C. I. G. 1863 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 263 n. LXXXVIII).

ΦΑΛΑΚΡΟΥ

Φαλάκρου.
Cf. adn. ad n. 735. 820.

823 Fragmentum lateris cum titulo impresso, Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 218 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 19).

ΟΜΑΧΟΥ

. . . . ομάχου.
Cf. adn. ad n. 820.

824 Fragmentum lateris cocti cum titulo impresso. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 218 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547).

ΤΑΝΑ

Hae quoque nominis proprii reliquiae esse videntur, quo prytanis eponymus significabatur. Fortasse . . . τάνα[γρος] aut . . . τάν[δρου] fuit.

825 Later coctus, crassus 0,029, Corcyrae in museo. Titulus litteras non cavas, sed prominentes habet, positas inter duas lineas eiusdem generis. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

. . . rec.

826 Later inventus Coreyrae. Edd. *Giornale dell' Italia letterata* XXXI p. 175; Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; Mustoxydis Illustr. Coreyr. II p. 97 (Boeckh C. I. G. 1873); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 263 n. LXXXVII.

ΙΣΤΟ
ΝΗΣ

Ἱστο[ρ]ῆνος.

Lateres n. 826—829 etsi alius generis sunt ac priores omnes, tamen hic eos collocandos existimavi, ne his paucis et exiguis reliquiis separatum classem constituerem. Ceterum quod Boeckhius n. 826 terminum fundi fuisse coniicit, fortasse nymphae, a qua mons in insula Corcyra situs (cf. testimonia apud Bursianum *Geogr. von Griechenland* II p. 357 not. 1) nomen habuisset, de nympha credo, de termino non item, quoniam vir ehrismus neglexit, non cippo lapideo hoc inscriptum esse, sed latevi cocto. Hanc potius in sedificatione aedili illius deae collocatum existimo; similiter tegulae marmoreae templi Iovis Olympiae perfrequenter inscriptionem Διὸς (Διδὸς) Ὀλυμπείου habent (Olympia V p. 707 n. 760 sqq.).

827 Duo fragmenta lateris cocti, a. 0,21, l. 0,26, a. 0,03. Separatim asservantur in museo Corcyraeo. Coniunxit A. Wilhelm, qui apographum et ectypum chartaceum misit.

Quid haec scripturae reliquiae sibi velint, non assequor.

828 Later coctus, inventus Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 218.

Θ

829 Later coctus, inventus Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 218.

Δ

In aliis lateribus intra hanc litteram compendium nominis Coreyraeorum ex litteris ligatis compositum exstare dicit Mustoxydis.

8. GLANDES MISSILES.

830 Glans missilis plumbea, inventa Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 264 n. XCIV. In collectione Woodhousii vidit W. Vischer, qui edidit *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 3 (*Kleine Schriften* II p. 8) n. I. In museo exscripsit O. Riemann et minusculis litteris edidit *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 55.

ΚΟΡΙΝ . .

Κορι[σθίων].
Plura exempla in museo asservari testatur Riemannus.

831 Glans missilis plumbea, Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 335.

ΚΟΡ . . Υ . .

Κορ[ι]θ[ρώπων].

832 Glans missilis plumbea. Coreyrae quondam in collectione Woodhousii. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 366 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577); W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 8 (*Kleine Schriften* II p. 8) n. 2 (O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 55).

ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Sic Vischerus. Apud Mustoxydem in fine ΕΥΣ est.

Βασ[ι]λε̃ως.

Cum omnes tituli gianulium, quorum de lectione constet, genetivum habeant, hic quoque Vischerum rectius legisse quam Mustoxydem persuasum habeo. Recte quidem negavit Vischerus, pro certo definiri posse,

Digitized by Google

quisnam esset hic rex; sed quum nomen non additum sit, probabile est unum ex eis regibus intellegendum esse, quorum in potestate insula per annos 300—278 a. Chr. fuit. Demetrium Poliorcetam, Agathoclem Syracusium, Pyrrhum Epirotam dico.

---

833 Glans missilis plumbi durissimi et purissimi, Venetiis allata Heidelbergam ad G. F. Creuzerum, apud quem vidit Boeckhius, qui titulum edidit C. I. G. 1865 b (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 264 n. XC).

ΑΞΕΚΑΛΗΓΙΟΔΩ . . .

Ἀντιλοχιδ[ᾶ]ν.

Idem nomen, sed alia litteratura, est in glande missili plumbea Zacynthi inventa n. 863. Neque vero est propterea quod de eius, quam hic edimus, origine Corcyraea dubitemus. Boeckhius quum inter tres, quae ipsi notae erant, glandes Corcyrae repertas in duabus redire existimaret nomina prytanum eponymorum alimode nota (n. 833 Ἀναξικλείδου, coll. n. 757 *bis* Ἀναξικλεοῦς, n. 837 Καλλιτρίτου, coll. nummo apud Mionnetum Suppl. II p. 72 n. 43), hia titulis magistratus supremos Corcyraeorum indicari colligat. At primum quidem de Callistrato eponymo eum fefellit; nam Mionnetus ΚΑΛΛΟΣΤΡΑΤΟΣ potius lubet, quae sine dubio est prava lectio eius inscriptionis, quae rectius in catalogo musei Britannici (*Thessaly to Aetolia* p. 147 n. 499) ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣ scribitur, ut P. Gardner in introductione p. L rectissime Callistratum inter prytanum nomina, quorum memoria in nummis certa reset, omiserit. Deinde vero quae post Boeckhium accesserunt sex nomina in glandibus inculpta (*Δαιπείρης* n. 834, *Ἐρμᾶις* n. 835, *Εὐτυνοῦς* (?) n. 836, *Λάκριτος* n. 838, *Ξενοκλῆς* n. 839, *Τελλοννεύς* n. 841), ea eis nullum redit inter prytanes aut in nummis aut in latercibus coctis (n. 735 sqq.) inscriptos praeter Xenoclem (n. 793. 794), neutiquam earum nomen. Adde quod nudus genetivus ubique usurpatus non tam temporis definitionem indicare videtur, quam re vera eius, qui nominetur, esse glandulam missilem. Quod quum in Corinthiorum (n. 830), Corcyraeorum (n. 831), regis (n. 832) nominibus hoc clarius sit, quo iure aliorum nominum genetivos alio referemus nisi ad ducis exercitumve aut numerorum militarium, quorum fundiores illis usi sint? At prytanum eponymorum officia ad rem bellicam non spectasse eo certius est, quia scimus praetorum (*στρατηγῶν*) collegium Corcyrae fuisse (n. 688, 14). De quibus si quis hic cogitet, non obloquar. Sed possunt etiam militum mercennariorum a Corcyraeis eorumque adversariis conductorum duces ei praefecti intellegi. Neque enim ullum ex his nominibus, nisi forte Lacritus (n. 728, 2. 730, 1), ita comparatum est, ut ex eo quicquam de hominis origine Corcyraea colligas.

---

834 Glans missilis plumbea inventa Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 264 n. XCI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 550 n. 24).

ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΥ

Δαιπείρους.

Cf. adn. ad n. 833.

---

835 Glans missilis plumbea inventa Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 264 n. XCII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 550 n. 25).

ΕΡ . . Α

Ἐρμᾶ[ο].

Cf. adn. ad n. 833.

---

836 Glans missilis non plumbea, ut plerumque, sed aënea, ab altera parte titulum tenens, ab altera scorpii imaginem. Corcyrae quendam in collectione Woodhousii. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 266 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577); W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 4 (*Kleine Schriften* II p. 8) n. 4 tab. I, 3 (O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56).

Sic Vischer, ΕΥΣΚΑΡΟΥ Mustoxydis.

Εὐτυνοῦς.

Vischerus, cui de lectione quidem his ut n. 832 maior videtur fides habenda, ambiguus haeret, utrum *Εὐτυνοῦς* nomina proprii, quod sine exemplo sit, genetivum hic agnoscat an emuntiatum *εὐ ταυνεν*, quo is, quem telum ferret, per acerbam ironiam bene habitare sire tendere iuberetur. Quae ratio eum paullo artificiosius excogitata est, tum vero ab reliquarum glandium Corcyraearum titulis plane discrepat. Quare *Εὐτυνοῦς* genetivum praefero; id unum dubitari potest, num forte in prima littera incidenda (non in exscribenda) errutum et [Σ]*υτυνοῦς* legendum sit. Nam certe contubernalis (*συτανέος*) vocabulum non minus facile in nominis proprii vim abire potuit, quam comitis itineris (*Συνέβιος* n. 853; C. I. A. III, 1091. 1096. 1100. 1176).

---

837 Titulus idem in duabus glandibus missilibus formae elliptieae lectus est, quae Corcyrae inventae erant, Ed. Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 427. Eundem titulum Boeckhio misit Broendstedius, qui item Corcyraeam glandem eum habere testatus est. Denique ipse Boeckhius Heidelbergae apud Creuzerum unius glandem eum hoc nomine plane aequalem illi n. 833. Ed. Boeckh C. I. G. 1866 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 264 n. XCIII); minuscula litteris reperivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 55.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ

Καλλιστράτου.

Cf. adn. ad n. 833.

---

838 Glans missilis plumbea inventa Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 265 n. XCV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 550 n. 26).

ΛΑΚΡΙΤΟΥ

Λακρίτου.

Cf. adn. ad n. 833.

---

839 Glans missilis plumbea, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 266 n. XCVII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 550 n. 27).

ΞΕΝΟΚΛΕΩ

Ξενοκλέο[ς].

Nominis flexio ad eam vocabulorum in *-εύς* et *-κλῆς* confusionem referenda videtur, quae inferiore aetate nonnunquam observatur, ut *Ἡρακλέος, . . φανέος* in duobus titulis Atticis scriptum est (cf. Meisterhans *Grammatik der attischen Inschriften* ed. 2 p. 104 not. 976). Ceterum cf. adn. ad n. 833.

Digitized by Google

840 Glans missilis plumbea, a. 1760 Corcyrae reperta et in museum Nanianum illata. Ed. Mus. Nan. ant. coll. n. 151 (inde Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 97; Boeckh C. I. G. 1867; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 265 n. XCVIII).

ΡΑΥ

Παν.....

841 Glans missilis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 265 n. XCIX (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 550 n. 28).

ΤΕΛΕΝΙ..

Τελεν[ιου].
Cf. adn. ad n. 833.

842 Glans missilis plumbea, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 265 n. XCVI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577 n. 78).

ΟϘΟ
ΒΙΣ

Neque quid hae litterae sibi velint, definiri potest, neque pro certo dici, utrum haec inscriptio eadem sit ac n. 843 an alia.

843 Glans missilis plumbea. Corcyrae quondam in collectione Woodhousii. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 3 (*Kleine Schriften* II p. 8) n. 3 tab. I, 2 (O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56).

Alterius partis (*a*) litteram initialem κόππα esse haud improbabiliter existimat Vischer, ut Ϙ(ορ)Ϙυρ[αίων] aut Ϙ(ορ)Ϙυρ[αίων] supplendum sit, in alters (*b*) minus feliciter nomen appellativum Ζώ[λος] agnovit, quum K. Keilius (*Gerardorf's Repertorium* 1856 m. Sept. p. 262) Βαλλαρορόντων aut Βαλλαρορόντου (rectius - των aut - ντι) significari coniciat. Si Vischerus recte exscripsit, notanda est forma litterae s ex Corinthia Β et vulgari Ε mirum in modum mixta et coniuncta cum recentiore litterae *Sêta* figura.

844 Glans missilis plumbea, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 336.

ΜΕΣ

9. SVPELLEX VARIA.

845 Titulus in fundo incertae fictilis. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 324 n. CLXIV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 55).

ΚΑΛΛΙΣΤ
ΟΥ

Καλλίστ[ου].

Has quoque incertarum fictilium inscriptiones (n. 845—853) fuerunt, qui de prytanibus eponymis Corcyraeorum intelligerent, Boeckhius (ad C. I. G. 1868 *a b*) et Wachsmuthius (Mus. Rhen. XVIII p. 548 ad n. 21). Sed eum inter lateres coctos perpauci (n. 820—825) praepositione *hri* ceteant, plerique vero eam habeant, hic nunquam eius vestigium exstat. Accedit quod illos omnes praeter unum n. 822 definitis editorum testimoniis constat mutilos esse, ut ne certum quidem sit praepositionem nunquam scriptam fuisse. Denique quo consilio in huiusmodi opere significentur cuiusque annus magistratus eponymus, non assequor; amphorarum Cnidiarum, Rhodiarum similiumque manifesto longe alia causa est. Figulos igitur, non prytanes hic agnosco. Quorum ex nominibus quod duo (Κλέανδρος n. 846, Νίκασθος n. 851) etiam a prytanibus eponymis Corcyraeorum gesta sunt, in summa horum nominum frequentia nullius momenti est. Ceterum hae lucernae videntur Romanorum imperatorum aetatis esse cum propter litterarum nonnullarum titulorum, tum quia neque Λευκίου scriptura (n. 850), neque bono Graecus uno cognomine Latino Κράτως utens (n. 847. 848. 849) in liberae reipublicae tempora quadrat.

Etsi Boeckhius non recte hae traxit cognomen apud Miconetum Suppl. II p. 72 n. 43, quem ex typis capitis Apollinis laureati et partis anticae equi Mustoxydis cognovit Colophonium esse, non Corcyraeum, tamen fuisse Corcyrae prytanem eponymum Cleandrum docet titulus n. 712, t. Sed ea hic non esset intellegendus, docui ad n. 845.

846 Lucerna fictilis Corcyraea; in fundo titulus. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 103 (Boeckh C. I. G. 1868*a*; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 324 n. CLXVI).

ΚΛΕΑΝΔΡΟΥ

Κλεάνδρου.

847 In fundo lucernae fictilis, quae habet Neptunum cum tridente anaglypho expressum. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 325 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 59).

ΚΡΗϹΚ
ΕΝΤΟϹ

Κρέσ[κ]εντος.

848 In fundo lucernae fictilis, quae obscenum anaglyphum viri et mulieris habet. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 325 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 60).

ΚΡΗϹΚΕΝ
ΤΟϹ

Κρέσκεντος.

849 Titulus in fundo lucernae fictilis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 324 n. CLXV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 56).

ΚΡΗϹΚΕΝΤ
ΟϹ

Κρέσκεντος.

Digitized by Google

850 Lucerna fictilis cum duabus figuris militem armatos scidentes repraesentantibus. Corcyrae in domo Panagiotae Patricii. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 57 n. 5.

ΑΟΥΧΙΟΥ

Λουκ(ί)ου.

---

851 Lucerna fictilis Corcyraea; in fundo titulus. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 103 (Boeckh C. I. G. 1868*d*); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 324 n. CLXVII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 57).

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ

Antiquius Mustoxydis exemplum in syllaba initiali Ει habet.

Νικάνδρου.

Nicander prytanis est n. 784, qui tamen hic non est intellegendus (cf. adn. ad n. 845).

---

852 Lucerna fictilis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 325 n. CLXVIII.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ

Νικάρχου.

---

853 Lucerna fictilis ornata pampino. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 325 n. CLXIX (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 58).

ΣΥΝΕΚΔ
ΗΜΟΣ

Συνέκδημος.

De nomine vide adn. ad n. 836.

---

854 Vas nigro colore inductum, a. 0,33—0,35, crassitudo, quo loco maxima est, 0,75—0,76, in collo 0,31. Titulus non pictus, sed insculptus margini vasis. Inventum in loco, qui vocatur *Βαλαμώχαρι*, paullo infra *Gastouni* ad viam, qua in vicum *Beratou* itur, et translatum in oppidum ad Panagiotam Patricium. Minuscula litteris ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 57 n. 3.

Φιλίππου.

---

855 Cuneus fictilis, a. 0,105, l. et c. 0,067. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ε Α Ε
Ν Ο

Ἐλαε(ί)?

---

856 Cuneus fictilis, a. 1759 Corcyra in museum Nanianum deiatus. Edd. servi incisum Paciandus Mon. Peiop. T. II p. 179 (Mus. Nan. sct. coll. o. 74; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 207; Boeckh C. I. G. 1901; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 315 n. CXXXIV cum imagine xylographa; minusculis litteris F. Bisas ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adnotatione ad n. 3219). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2092 (v. quae adnotavi ad n. 643) n. 133.

ΚΑΕΟ
ΣΕ
ΝΑ

Κλεο[ξ]ένη.

---

857 Pondus aheneum quadratum, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 328 n. CLXXIX (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 556 n. 66).

ΑCΟ ⊦ ΑΝΟΜ
Ω
Ζ
Χ

Ἀγορανόμων · Μ

Quadraginta drachmas intellegendas esse visum est Mustoxydi, Wachsmuthio, Hultschio; iam quum pondus grammata Gallica 226,93 (3502 grana Anglica, ut refert Mustoxydis) habeat, drachma gramm. 5,673 efficitur, quam Hultschius *Griech. und röm. Metrologie* ed. 2 p. 556 Argineacum aliquanto imminutam existimat. Sed haec tota ratio propteres obiici improbanda videtur, quia litterarum formae, maxime Ζ (γραῦν) et Ρ (ῥῶ) hoc pondus longe antiquius esse demonstrant ea aetate, qua Μ numerum quadragenarium significabat. Quo necedit, quod non satis perspicitur, cur pondera quadraginta potissimum drachmarum faciendo curaverint Corcyraei, cuius numeri in numorum divisione et in ratiocinatione nullum momentum erat. Quare ut in ponderibus quibusdam Athenis repertis legitur ΜΝΑ ΑΓΟ(ρασίων), ΜΜΙ(ναίων) ΑΓΟΡΑΝΟ(μων), v. Hultsch p. 546 not. 3. p. 547 not. 1, sic hic quoque Μ minae alicuius interpretor. Efficitur igitur drachma grammatum Gallicorum 2,27, quae etsi paullo levior est quam ea, quae ex altero pondere n. 858 computatione cognoscitur, tamen multo propius ad eam accedit, quam illa, de qua Mustoxydis, Wachsmuthius, Hultschius cogitaverunt.

---

858 Pondus aheneum. Corcyrae, quondam in collectione Woodhousii. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 328 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 556).

ΡΒΘΓ

Septuaginta quinque drachmas significari Hultschius *Griech. und röm. Metrologie* ed. 2 p. 556 intellexit; quare quum pondus 194 grammata Gallica habeat (3000 grana Anglica, ut Mustoxydis refert), drachmam 2,59, minam 259 grammatum fuisse videri. Artificiosam Mustoxydis computationem refutare non opus est; sufficit monuisse, eum septuaginta quinque dimidiatas drachmas intellegere; quis enim unquam sic numeravit aut numerare potuit?

---

859 Pondus quadratum plumbeum. Corcyrae in collectione Woodhousii. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 328 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 556).

IIII

Pondus habet grammata Gallica 82,94 (1280 grana Anglica, ut refert Mustoxydis). Quare si numerum quaternarium de decadrachmis intellegeremus, efficeretur drachma 2,075 grammatum Gallicorum, non nimium discrepans ab ea, de quibus diximus ad n. 857. 858. Sed cur decadrachma, non drachmae numerentur, obscurum est, quare res videtur in medio relinquenda.

Digitized by Google

860 Figura vitrea virum repraesentans. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 327 n. CLXXV (minusculis litteris repetivit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΛΑΜΠΑΔΙΑΣ

Λαμπαδίας.

861 Tegula rubro colore tincta. Infra titulum caput pueri. Corcyrae. Edd. d'Orioli *Gazetta degli Stati uniti delle isole Ionie* 1846 n. 74 (O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 21); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 326 n. CLXXII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 63); F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΜΕΝΕΚΡΑΤΕΟΣ

. . . . . .

Μενεκράτεος.

Ne hunc quidem est cur prytaneum existimemus.

862 *'Rah geforstre Steinringel*, 0,17 *breit*, 0,23 *hoch*; *zwei Kornähren*'. Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 325 n. CLXX (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 61). Exscripsit A. Wilhelm.

ΛΑΣΙΟΥ

Mustoxydis ΛΣΙΟΥ. Tamen non est, cur dubitemus, quin easdem tegulas significet. Integrum esse titulum ex Wilhelmi apographo perspicitur.

Λασίου.

863 Tabula argillacea exigua. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Nominis proprii a litteris Φε... incipientia reliquiae hae esse videntur.

864 Annulus aureus, cui gemmae loco inserta est gryps aureus, qui in utroque latere binas litteras habet. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 326 n. CLXXIV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 64).

ΔΑ MO

Δα[μ]ο[(?).

865 In fundo pocull. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 326 n. CLXXI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 62).

ΘΡΑCΩΝΟC

Θράσωνος.

866 Folium oleagineum aureum, quod cum compluribus aliis coronam efficit. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 327 n. CLXXVI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 65).

ΤΙΜΟΘΕΑ

Τιμοθέα.

10. TITVLI SEPVLCRALES VERSIBVS COMPOSITI.

867 Monumentum sepulcrale, constructum ex parvis lapidibus calcariis in formam cylindri compositis, cuius diameter est quinque metrorum Gallicorum, altitudo 1,35—1,57. Infimus lapidum ordo 0,2 prominet in modum gradus, ceteri supremus, sed multo minus (0,08), ut *τύπος* speciem praebeat. Superimpositum est tectum coni humilis figura. Intra sepulcrum neque ossa inventa sunt neque cineres, sed patera aenea et aliquot vasa parva fictilia. Infra illum praeminentem ordinem supremum lapidum titulus uno versu longitudinis 9,8 metrorum Gallnorum in orbem currit, exaratus litteris altis 0,04—0,05, profunde incisis et praeter paucos locos perbene conservatis. Erutum monumentum ineunte mense Octobri anni 1843 in suburbio meridionali oppidi Corcyrae, cui nomen est *Κανγκέλλο*, inter plura sepulcra antiqua, quae duos ordines efficiebant, superiorem et inferiorem. Inferioris eiusdemque antiquioris ordinis hoc monumentum est, quod bodie quoque antiquum locum tenet. Edd. F. Orioli Ephem. Ion. 1843 n. 668. 669. 673 (inde Rangabé *Ant. Hell.* 319); Ch. Philetas *Διάλεξις περὶ τῆς ἐν Κερκύρᾳ Μουσικοτεχνίου ἐπιγραφῆς, ἐν Κερκύρᾳ* 1844 (I. Franz *Archäologische Zeitung* IV (1846) p. 378 tab. XLVIII, 3; L. Ross *Jahrbücher für Philologie* LXIX (1854) p. 635 (*Archäologische Aufsätze* II p. 563 sqq.); Lebas *Voyage archéologique* tab. V, 14); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 274 n. CIII cum imagine xylographa (G. Kaibel Epigr. Graec. 179); O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 30 cum tabula II (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. I p. 32 n. 24. ed. 2 p. 54 n. 83; S. Reinach *Traité d'épigraphie Grecque* p. 13 not. 2). Ex Philetae exemplo, sed additito ectypo chartaceo et nonnullis locis dubiis in lapide denuo examinatis, Roehl I. G. A. p. 79 n. 342 (Imagines ed. I p. 61 n. 12. ed. 2 p. 73 n. 14; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 127 n. 98). Lapide denuo examinato ed. F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 94 n. 3188 (E. Cougny Anthol. Palat. III p. 95 n. 7; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 33 n. 46). Cf. quae de titulo disputaverunt G. Secchi *Lezione sopra l'antica paleografia monumentale di Corinto*, Romae 1844; F. W. Schneidewin in huius libelli censura *Göttingar gelehrte Anzeigen* 1845 p. 981 sqq.; Anonymus quidam Diar. class. 1845 p. 142; W. M. Leake *Transactions of the Royal society of Literature* N. S. II (1847) p. 1 sq.; W. Vischer *Epigraphische und archäologische Beiträge aus Griechenland* p. 9 (*Kleine Schriften* II p. 16); F. Blass Saturae philologae H. Sauppio oblatae p. 131; A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 105 sq. Ectypum chartaceum transmisit A. Wilhelm, in quo tamen nonnullae partes propter lapidem recentiore tempore magis corrosum non iam distincte agnoscuntur.

Digitized by Google

Roehlii exemplum:

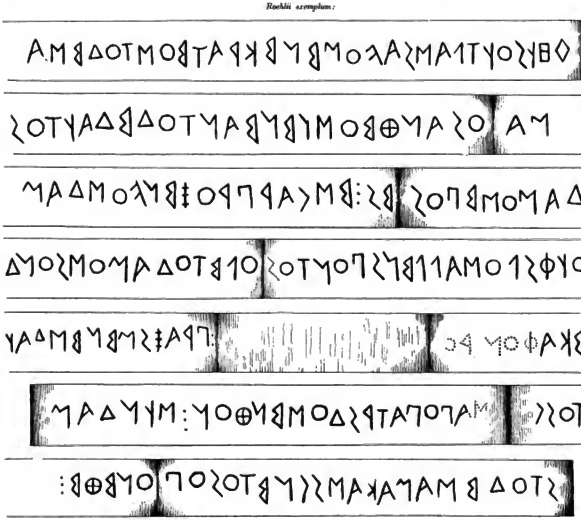

Initium tituli ex ectypo delineatum:

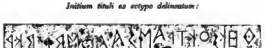

Var. lect. Vs. 1 (hexametros numero, cum titulus uno continuo versu scriptus sit) post ΑΜΑΜ interpunctio ∴ apud Mustoxydem est, quam reliqui omittunt. In ectypo Wilhelmi duorum superiorum punctorum reliquiae dispiciuntur, sed formam interpunctionis et hic et alibi non eam, quam Mustoxydis praebet, sed solitam ⁝ esse, quam reliqui exhibent, cognoscitur. ‖ Vs. 4 fin. ΙΝΟΦΑΝ Mustoxydis, ΥΟΑΝ Oriolii, ΔΙΝΟΦΑΝ Roehlius in lapide agnovit, ΔΙ ΝΟΦΑΝ Philetas, ΙΝΟΦΑΝ Riemann. Blasius lapide examinato post ΑΝ scriptum fuisse intellexit coppa eiusdem formae, quae habetur I. G. A. n. 28c (9). In ectypo Wilhelmi post ΑΝ nulla amplius perspiciuntur litterarum vestigia. Ceterum in medio orbe litterae Ο nonnullis locis plane certum esse punctum, aliis ambigi posse utrum fuerit necne, affirmat Riemann; certum esse imprimis in Τλησίης, Οἰκῶ - -, αὐτοὶ (vs. 2), δοῦσι. Roehlius in suo ectypo conspicuum esse refert in τῶδε (vs. 1), Οἰκῶ - - -, αὐτοὶ (vs. 2) et in postrema vocis δουσσίων syllaba. In Wilhelmi ectypo pro certo agnoscitur in τῶδε (vs. 1) et in δουσσίων vocis postrema vocali. Qua in re memorabile est, in titulo n. 869 quidam, ubi haec litterа semper punctum habet, eius orbem tam accurate incisum esse, ut eum circino similive instrumento circumductum esse appareat, sed hic minime idem usu venire.

Τῶν Τλησίης Μυκηγέτεος τῶδε σᾶμα
Οἰκῶδες γραπτὸν. τῶδε δ' αὐτῷ δῶκαν ἑταῖροι·
ἓν γὰρ πρέξαντος δώκαν φίλοι· ἀλλ' ἐπὶ πάντῳ
ὦλτο, δουσσίων δὲ πατὴρ πάντεσσιν ἔφαντες].
Πραξιάνορι δ' αὖτῳ γλαῖπες ἀπὸ πατρίδος ἐνθὰν
στεῖχ' ἄνωγ' τῶδε σᾶμα παστηγέτεα ποιῆσθ'.

De huius nobilissimi monumenti aetate quondam mirum in modum dissentiebant homines docti, quum Rossius (p. 563. 574) octavi septimive s. Chr. n. saeculi esse iudicaret, contra Philetas, Rangabéus, Franzius

Digitized by Google

post bellum Peloponnesiacum demum dedicatum opinantur. Atque ea argumento quidem nihil ad aetatem diiudicandam utile repeti potest. Nam quod S. Birchius apud Franzium Menecratem in antiquissimo Graecorum proelio navali a. 664 a. Chr. (Thuc. I, 13) occubuisse opinatur, id futile est, siquidem de proelio navali hic nihil legitur, ut multo probabilior sit Rossii sententia, per itineris occasionem Menecratem in mari periisse. Litterarum vero et sermonem, ut ad Philetae aetatem ascendamque opinionem refellendam sane sufficient, sic non cogere ultra initia sexti a. Chr. n. saeculi ascendere primus Studniczius, ut erat vir sani et acrioris iudicii, intellexit, quem deinde Kirchhoffius, Kaibelius aliique secuti sunt. Quod vero proxenia mentionem temporibus bello Persico antiquioribus non convenire sibi persuasit, id cum per se in tanta rerum Graecarum per illa saecula obscuritate lubricum est, tum redarguitur voce *ξενοφιλέτωρ* in titulo Olympia V p. 27 n. 11, a inventa.

Cenotaphium esse cum tituli verbo produnt, tum ipsa res probavit; neque enim ullae corporis reliquiae inventae sunt (v. lemma). Cur Corcyrae, non Oeandinae in patria, erectum sit, mireris. Sed videtur in vicinia Corcyrae, cum iter illuc aut illinc alio faceret, periisse. Praximenem fratrem in proxenia hereditaria Menecrati successisse probabiliter conicicit Kaibelius.

Initio cum *Τλασίλαος* legisset Secchi, reliqui omnes hoc et metri et sermonis legibus repugnare perspexerunt; neque unquam in hoc titulo ◇ quadrata occurrit. Quare pro signo initiali hoc potius habendum. De digamma genetivi *Τλασίλαος* post aliorum iudicia improbabilia accommodatissime ad persuadendum disputavit Blassius, monens Corcyraeos in quotidiano sermone una *Τλασία* forma mos esse; cum igitur epicum illud — ne sane dialecti legibus accommodare velient, similitudine Doricorum vocium *λαός* et *ναῦς*, quae Homericis *λαός* et *νηυσὶ* responderent, deceptos esse. Quarti hexametri finis innumeris supplendi conatibus vexatus est, ex quibus antiquiores componserunt Franz p. 382 et Ross p. 572 sqq. Multi tam absurdi sunt, ut silentio premere praestet. Omnium saxime iure meritoque editoribus, veluti Rossio et Kaibelio, arrisit inventum Schneidewini et Annuymi Anglii *δυώτερον δὲ καβ[ὼν ἐβ]δομον τὸν ἔβδομ[ον]*, quod plane miremis ascensum talisse Caueri et Robertsii. Nam *κάρ* quidem pro *κατάρ* ita exempla, quae ex dialecto Dorica attulit Ahrens De dial. II p. 109. 110, satis defendi ille iudicabat; sed non defendit inauditam in titulo vetere Dorico contractam formam *καβών*, ut recte monuit Blassius; neque omnino quicquam contortius cogitari potest hac dicendi ratione, quo Menecrates, quia eius corpus navibus emissis din frustra quaesitum esset, remorum pulsu aequatus esse perhiberetur. Quod quoniam *καθὼν* in lapide fuisse omnium maxime probabile est (v. var. lect.), Schneidewini inventum huic loctioni accommodasse satis habui. Malum publicum Corcyraeis videbatur mors hospitis reipublicae dilectissimi ideoque omnes eives eam lugebant. In fine tituli aoristum passivi *κωθῆν* certatim defenderunt homines docti allatis locis Ilous. Ψ, 215: *τυιδὲν δ' ἐτ' αὖ πάλιν ἔμμι ἐγὼ κωθήσομαι ἄκορος*, Archilochi fr. 12 Bergk: *εἰ πάσιν κεφαλὴν καὶ χεφάρτα πλέκει Ἥφαιστος καθαρόπεν ἐν κόνιστρον ἐμβεβαμμένον*. Euripidis Helenae vs. 1513 sane non recte a Reiskio hue trahitur; traditum quidem est *κωνθῆν(α)*, sed et metro et sententia cogente Hermannus *κωνθῆν(α)* emendavit.

868 Lapis calcarius, a. 0,56, l. 1,91, c. 0,15 (Wilhelm), fractus in effodiendo in duas partes. In superiore parte a dextra quattuor foramina a fronte usque ad dextrum latus pertinentia, per quae sine dubio funes transmittebantur, quibus in portando lapide opus erat. Superficies, quae nos accurate lavigata erat, optime conservata, lineae tenues, quibus litterarum positurs regebatur, perspicue agnoscuntur; item litterae omnes facillime leguntur praeter octo postremas quarti versus, quae ex parte evanuerunt. Inventum monumentum mense Aprili anni 1846 eodem loco ac sepulcrum Menecratis (n. 867), sed unius profunde (0,9) terra abscondituum, translatum in museum Corcyraeum, ubi nunc etiam est. Edd. F. Orioli Eph. Ion. 1846 n. 68, cf. n. 73. 77 (I. Franz *Arch. Zeitg.* IV (1846) p. 377 sqq. tab. XLVIII, 2); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 288 n. CIV cum imagine xylographica; W. Vischer Mus. Rhen. IX p. 383 sq.; L. Ross *Jahrbuch für Philologie* LXIX (1854) p. 544 sqq. (*Arch. Aufsätze* II p. 575 sqq.); W. Vischer *Epigraph. und archäol. Beiträge aus Griechenland* p. 10 (*Kleine Schriften* II p. 17); Lebas *Voyage archéologique* tab. VI, 1; O. Riemann (cum imagine tituli) *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 42 n. 1 (ex Mustoxydis exemplo Roehl I. G. A. p. 80 n. 343; Imagines ed. 1 p. 62 n. 13. ed. 2 p. 73 n. 14; P. Caner Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 32 n. 23. ed. 2 p. 55 n. 84; G. Kaibel Epigr. Graec. 180; E. L. Hicks *Manual of Greek historical inscriptions* p. 3 n. 2; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 129 n. 99; S. Reinach *Traité d'épigraphie Grecque* p. 13 sqt. 1; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 85 n. 3189; E. Cougny Anth. Pal. III p. 94 n. 1; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 33 n. 47). Cf. quae de titulo disputaverunt A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 105 sq. et P. Caner *Wochenschrift für classische Philologie* VI (1889) p. 678 n. 25. Ectypum chartaceum misit A. Wilhelm, cuius imagirem exhibemus.

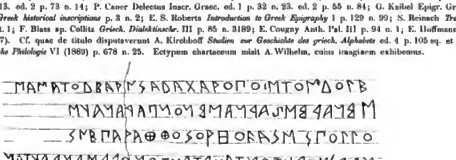

Riemannus bis, vs. 2 in ΠΑΡΑ et vs. 3 in ΑΡΑΦΦΟΙΟ, litteram Ρ pro Ρ exhibet, sed, ut ex ectypo Wilhelmiano cognoscitur, neutro recte; ea quo simul causae errovis dispicientur. Nempe tota planicies inscripta non plane lavigata est, sed ictus instrumenti alicuius, quo dolabrata est, ubique exhibet perraulos, qui omnes eadem regione a sinistro superiore loco in dextrum inferiorem currunt. Ei ut latitudine et profunditate longe ceduut litterarum ductibus. Sed talis ictus ipsum litterae Ρ angulum inferiorem tangens errori ansam dedit vs. 3; in altero vero versu alia fortuita iapidis laesio eandem fallacem speciem effecit. Quod Vischerus refert, vs. 3 alterum Φ in ΑΡΑΦΦΟΙΟ paullo minoris moduli esse, ectypo confirmatur, quod simul magis inaequalem et angulatam hanc litteram monstrat quam priorem. Omnino litterae rotundae hic non, ut n. 869 circino ductae sunt, quare non magis orbes omnibus numeris absolutos efficiunt quam n. 867.

Σᾶμα τόδε Ἀρισθὶς· χρηστὸς τάδ' ἄστυ Ἄρες
Βαρτιανὸν παρὰ πατρὶ ἐν' Ἀρίδικον ἔφαιρε
πολλὸν ἀμπτεύ(ν)οντα κατὰ στυγέρ(ε)ι(σ)ιν ἄλεστιμόν.

Litteratura eandem aetatem prodit ac n. 867, dicendi genus in hoc epigrammate politius esse quam illic recte observavit Kaibel, sed hoc potest poëtarum potius quam aetatum discrimen esse. Hic vei Franzius, qui plane futilibus argumentis sibi persuaserat Menecratis monumentum hoc multo recentius esse, ultra aetatum a. Chr. n. saeculum descendere non est ausus. At Rossius hic plane immodicus fuit, cum multo ante Ol. 40 ac fortasse circa ipsum Olympiadum initium titulum incisum indicaret. Nimirum epigramma sermone Dorico et litteratura Corinthia scriptum incisum est dimidio saeculo, antequam colonia Corinthiorum Corcyram dedncretur! Hunc quoque titulum aetati a. Chr. n. sae-

Digitized by Google

culi inuentis esse nonc omnes periti consentiunt. De illa prima pugna navali a. 664 a. Chr. (v. ad n. 867) ne hic quidem cogitari licet, quia, ut Rossius rectissime observavit, non de proelio navali dicitur, sed de certamine pedestri ad naves in ripa Arathi flaminis commisso. Probabiliter Kaibelius conlecit, Iconem iuxta hasc sepulcra inventum et a primis editoribus perperam ad Mesaeretia, qui omnino non pugnans mortem oppetiit, monumentum relatum, olim Arimadae potius tumulo impositum fuisse; quo de more provocat ad Anthol. Pal.t. VII, 161, ubi aquila sepulcro Aristomenis imposita commemoratur, et VII, 426: *αἰετὸς, λίην, φιλόπτωνα τύφον ἀμφιβέβηκας, βουφαγε, τὸν τύμβου δέξαι τὸν ἀρίστου*; eiusdem generis monumenti reliquiae exstant Thebis cum epigrammate (I. G. sept. I, 2540) sic incipiente: *ἔλαβ' ἐν' ἰλὶ, σκύμνον με, τὸν ἀλκιμον, ὡς ἐνὶ τύμβῳ κλεΐσιννος πάτασι μοῦσα βίον Φιλάνδρου.*

Primi editores legerunt vs. 1 *Σᾶπιν τὸν Ἀρειόθα Χάρμον· τὸν δ' ὀλοὸν Ἄρης*, dum Rossius *χαροπὸν* epitheton, quod alibi Minervae, Iconibus aliisque animalibus tribueretur, hic de Marte usurpari intellexit. Blassius sane ad illam pristinam rationem redit, quia in Rossiana ei cum asyndeton displicebat, num nomen paternum omisimus. Sed illud quidem aliorum priscorum epigrammatum, veluti C. I. A. I, 469, τ *Σᾶπιν ἀγαπητὸν[ος· κεῖμ]αι μελέτωνι σὺν* exemplo bene defendit Cauer, hoc vero per se non magni momenti est; nam cum ex tribus monumentis actate supparibus duo (n. 867. 869) nomen patris addant, tertium (n. 868) omittat, certam legem ant morem statuere non licet. Quod contra in Blassii sententia nomen *Ἄρης* epitheto carens sane offensioni esse monuit Cauer. Vs. 2 *βαρυφ-μενον* cf. n. 821, 4. C. I. A. IV, 1, 2 p. 108 n. 446a. De litterae *δέντα* forma Corinthia cf. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 102. In postremo versu *ἀρετάνασαν* lapicidae errori deberi omnes consentiunt, sed utrum Υ perperam additum sit, an statuunt Roehlius et Cauerus, an pro F errore incisum (sic primus Frantius; probarunt Kaibel, Robertz, Hoffmann) dedisit non posse recte iudicavit F. Blass *Über die Aussprache der Griechischen* ed. 3 p. 75 not. 278.

869 Columna rotunda marmoris albi cum capite simplici, cuius formam delineavit O. Puchstein *Das ionische Capitell* p. 47. Nonnullis locis exstant vestigia coloris rubri. Abacus, in quo titulus incisus est, a. 0,17, l. 0,77. In ea planicie, quae titulum habet, bis bina foramina, binis in latere sinistro bis terna, in quibus omnibus adhuc exstant clavi. Inventus lapis inconte mense Augusto anni 1866 Corcyrae prope monumentum Menecratis (n. 867) in hortulo domus privatae, cuius dominus erat Γεώργιος Ἀντζολόπουλος, illatus in museum, ubi nunc etiam est. Edd. ex Decharmii litteris E. Egger *Comptes rendus de l'académie des inscriptions* 1866 p. 383. 393 (cf. quae adnotaverunt E. Miller ibid. p. 398 sqq.; E. Egger 1867 p. 158 sqq.); R. Bergmann Hermae II p. 136 n. 1 (II. Schliemann *Ithaque, le Péloponnèse et Troie* 1869 p. 7 ex Decharmii exemplo); minusculis litteris ex ectypo et apographo, quae Romanos gymnasii Corcyraei director confecerat, Engelmann *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1872 p. 35; ex his, adhibito etiam novem postremarum litterarum ectypo chartaceo, Roehl I. G. A. p. 81 n. 344 cum Add. p. 182 (Imagines ed. 1 p. 61 n. 14. ed. 2 p. 73 n. 16); G. Kaibel Epigr. Graec. 181; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 32 n. 25. ed. 2 p. 55 n. 85; E. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 130 n. 100; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 85 n. 3190; E. Cougny Anthol. Pal.t. III p. 94 n. 2; E. Hoffmann Syll. Epigr. Graec. p. 84 n. 48. Cf. quae de titulo adnotavit A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 105 sq.). A. Wilhelm ectypum chartaceum transmisit, cuius imaginem exhibemus.

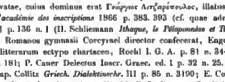

De litterae Θ forma cf. quae adnotavi ad n. 867. 868.

Σπόλια Σκηβάρεως τοῦ Μ'ειξίος εἰω' ἐπὶ τύμῳ.

Hoc quoque epitaphium ante sexto a. Chr. n. saeculo vindicaverunt Kirchhoffius et Kaibelius; litterarum formae et significationes exedus sunt ac n. 867. 868, etsi propter elegantiam scripturae hunc lapidem illis paullo recentiorem existimaveris. Nam singulae litterae hic accuratissime et pulcherrime incisae sunt, cum si totum titulum spectes, sane quaedam inaequalitas in magnitudine et positura litterarum cernatur. *Σκηβάρης* digamma habet ut n. 867, *ε περίξηρ*ον. Aspiratio post *ωὶ* posita in M'*ειξίος* satis defenditur titulis I, 3493 M'*υλο*.... et Olympia V p. 51 n. 228, 13 *τῶι* M'*ηνιᾶ*[*ι*]. Scripturam *τύμῳ* pro *τύμβῳ* non lapicidae incuria natam esse, sed hanc vocis formam Corcyraeorum dialecto propriam foisse huius tituli cum n. 870, a consensus probat. Latinum *tumulus* haud inepte contulit Bergmannus.

870 Fragmentum lapidis inventum a. 1819 Corcyrae, fuit postea ibidem apud Gangadium. Periisse videtur. Ex apographo a Creuzero olim misso ed. Boeckh C. I. G. 20 (inde I. Frans Elementa Epigr. Graec. p. 76 n. 21). Accuratius edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 268 n. C1 cum imagine xylographa (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 578 n. 81; G. Kaibel Epigr. Graec. Add. p. 819 n. 1814; Roehl I. G. A. p. 78 n. 340; Imagines ed. 1 p. 60 n. 10. ed. 2 p. 72 n. 12; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 54 n. 82; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 127 n. 96; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 83 n. 3186; E. Hoffmann Epigr. Graec. p. 31 n. 45. Non quoque Mustoxydis exemplum repetimus). Cf. quae de titulo disputavit E. Loch De titulis Graecis sepulcralibus, Regiomonti 1890, p. 2 sq.

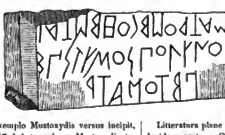

Vs. 3 a dextra iuxta Π, a quo in exemplo Mustoxydis versus incipit, Creuzerianum apographum litteras ΦΤΡ habet; sed eas Mustoxydis testatur recentiore aetate additas esse.

[*Σπόλια Σᾶπιν μετρῆι ὑφὶ δόκκα' ἐνὶ τύμῳ.*
Πολυκάρπας, πτανοκλὰ δ' υἱῶ πατεδε]*κετο πατρ*[*ίδι*].

Litteratura plane eadem ac n. 867—869, ut recte Kaibelius hunc quoque lapidem sexto a. Chr. n. saeculo vindicasse videatur. Vs. 1 init. [*Σᾶπι*]*Ἐχχε*]*ίωνι* Roehl (*τῶιν* iam Kaibelius supplevrat). Sed Lochius monuit, in titulis Corcyraeis antiquis *σᾶμα* totum sepulcrum (n. 867, 1. 868, 1) significare, cuius partes distinguerentur tumulus (*τύμῳ* n. 869. 870, 3) et cippus ei impositus (*στόλα* n. 869), eandemque sermonis usum eum apud

Digitized by Google

Homerum tum ubique in litteris Graecis praeter nonnulla epigrammata infimae aetatis, in quibus τῶιος Ἴδην esset, observeri. Quare hic στάλα, non τῶιος dicendum fuisse. Nomen supplevi certa ratione, nam alii hic locus est nulli. Σῶιος nomen satis antiquum esse probat Thucydides VI, 5, 1 inter conditores Himerae, cuius origines hoc titulo certa non reconditores sunt, Simum Zanclaeum recensens. Vs. 2 Πεμπελ-ιήτης Roehl contra scripturae antiquae Corinthiae, quae in hoc quoque titulo obtinet (vs. 1 [Σ]ῶιος), unum. Πωλοιήτης Wilamowitz, sed ne hoc quidem opus esse vidit Blass. Productio metrica non tam, ut is vult, nomine proprio excusari mihi videtur, quam talibus aeonearis quales sunt Αὐσονίων, Δαύνιον. Quorum exemplum cur nequi maluerit poëta quoque talium, quale est Πωλοβίτας, latet, nisi hic quoque dialecti Doricae, quae illud πωλοι- ignorat, cum epica conluenticia sulpanda est. Alterius hexametri supplementum a Kirbelio propositum recepi; nam iniuria id Blassius impugnasse videtur, cum diceret poëtam vs. 2 litterum ῶι potius quam ὦρα esse videri. Non ita est, quandoquidem in Musonydis imagine dextram hastam directam non integram exstare indicatur.

871. 872 Inter titulos Corcyraeos ab Apostolo Zeno acceptos ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 425 (Murratori T. III p. MCDXXXIII, 7; Bonada T. I p. 340; Musonydis Illustr. Corcyr. T. II p. 109 sqq.; Brunck Analect. T. III p. 309 n. 728; Iacobs Animadv. T. III P. II p. 314; Anthol. Palat. Append. n. 201 cum notis p. 931, cf. Hulemkus ap. Koenium ad Gregor. Corinth. p. 609 ed. Lips.; Boeckh C. I. G. 1914; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 292 n. CV; G. Kaibel Epigr. Graec. 183; E. Cougny Anthol. Palat. III p. 113 n. 150. Cf. quae adnotavit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 102 ad n. 3219).

(871) Η ΜΑΛΑΔΗΠΕΡΙΣΕΙΟΛΥΓΡΟΜΟΤΟΜΟΝΕΚΑΥΕΠΑΤΡΑ
ΑΛΚΗΑΜΦΙΑΟΧΩΓΓΑΙΑΘΡΑΣΥΠΤΟΛΕΜΩΝ
ΟΥΝΕΚΕΝΙΑΛΥΡΙΟΙΣΙΝΥ+ΙΠΠΟΜΑΧΟΙΣΙΑΜΑΣΘΗΣ
ΟΣΤΕΑΔΕΝΝΑΣΟΙΓΑΙΔΕΤΑΡΟΙΕΚΤΕΡΙΣΑΝ
(872) a ΚΑΙΣΟΥΑΠΟΦΘΙΜΕΝΟΥΠΙΣΤΟΙΦΙΑΟΙΟΥΚΕΛΑΘΟΝΤΟ
ΣΙΝΝΑΦΥΛΟΠΙΔΟΣΑΕΞΕΡΥΣΑΝΣΤΥΓΕΡΑΣ
ΑΜΦΙΑΟΧΟΙΘΡΑΣΕΩΝΕΥΕΙΔΟΤΕΣΕΡΓΟΝΑΚΟΝΤΩΝ
ΟΙΣΕΜΕΓΑΧΝΥΜΕΝΟΙΣΥΓΓΕΝΗΕΚΤΕΡΙΣΑΝ

871 Ἡ μάλα δὲ περὶ σεῖο λυγρὸν πότνι᾽ ἔδυνε πάτηρ,
Ἀλκείδ[η], Λαμβάσχυν γαῖαν Ὀρανταπόλιον,
σύνεμε Πελιγνώτων ἀφ᾽ ἱππιοχάρτα δωατίους,
ὁππόκα δ᾽ ἐν πύρ[αι] [τ]ῶδ᾽ ἔπεμψ᾽ ἄτερθε πτέρεσσιν.

872 Κεῖ τεῦ ἀπεφθιμένοι πατρὶ φίλοι οὐκ ἐλάθοντο,
Σίννα, φυλοπίδος δ᾽ ἐξέρυσαν στυγερᾶς
Ἀμφιάοχοι, Θρασέων εὐειδότες ἔργον ἀκόντων
οἷς ἐμεγάχνυμένοισι γεγενημένοις ἔρισαν.

Deorum hominum Amphilochorum Alcenis et Sinnae epitaphia hic haberi perspexit Blassius, qui cum in eodem proelio occubuissent, una sepulti sunt. Priores editores cum de uno mortuo cogitarent, aut n. 871, 3 aut n. 872, 2 nomen proprium quaesiverunt. Ac Kaibelius quidem recisione priore loco Ruhnkenii inventum ἀλαλήσαι cum violentius tum a sententia minus aptum ratus ex ingeniosa Wilamowitzii coniectura Λλακ(ε)ρησιῖ, nomen cum stirpe tum derivationis ratione illatum regionum nusi accommodatissimum (cf. F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 103 n. 3225). Sed n. 872, 2 frustra nomen proprium expellere conati sunt idem duumviri; cesta Wilamowitzii emendatio *lectus* probari nequit, cum de ipso corpore, non de armis diei manifestum sit. Accedit quod illud *sui* n. 872, 1, si conectendis enuntiatis inserviret, id quod in unius quidem hominis epitaphio necessario statuendum esset, importunissime idem, quod antea iam narratum erat, tamquam novum rem adiungeret. Quod contra in Blassii sententia *sui* — *τὸν Διόδοτον hic sui quidem obliti sunt* aptissime dicitur. Denique idem exitus (*ἀπέρτατον* n. 871, 4; *ἐπέρτατον* n. 872, 4), ut in duobus carminibus accurate inter se respondentibus venustus, sic in uno eodemque molestissimus est.

Ante Corcyram a Romania occupatam (s. 229 a. Chr.) hunc cippum positum existimo; nam post illud tempus vix ille tellurs proelio locus erat. Accuratius nihil statui potest, quia ignoramus, qua potissimum aetate Amphilochi Aetolorum sympatriae se adiunxerint; nam quo tempore Iaeae incisa sunt, etiamtum sui iuris fuisse videntur. Utique tertio s. Chr. n. saeculo non videtur antiquior titulus.

873 Olim Corcyrae, sed a. 1759 translatum in museum Nanianum. Edd. Almarù Albrizzi *Foglietti lat.* Mart. 26 a. 1725; ex apographo ab Octavio Bochio misso Murratori T. II p. MXLI, b (inde minuscula litteris Dorvillе ad Charitonem p. 352 ed. Lips.); *Mem. per serv. alla storia letteraria* T. I P. V (1753); aeri incisum Paciaudius Monum. Paleop. vol. II p. 189 (Mus. Nan. ant. coll. n. 60; Bonada T. II p. 332; Brunck Analect. T. III p. 305 n. 714, cf. Iacobs Animadv. T. III P. II p. 293; Iacobs Anthol. Palat. Append. n. 251; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 209 sqq.; Boeckh C. I. G. 1886; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 299 n. CVIII; G. Kaibel Epigr. Graec. 184; Anthol. Palat. III p. 116 n. 176). Cf. quae de titulo exposuit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 102 ad n. 3219. Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (cf. quae adnotavi ad n. 643) n. 263.

ΜΥΡΙΑΠΟΦΘΙΜΕΝΟΙΟΤΑΦΩΙΓΕΡΙΤΩΙΔΕΧΥΘΕΙΣΑ
ΠΑΙΔΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΜΥΡΤΟΚΑΛΑΙΟΠΑ
ΩΚΥΜΟΡΟΝΚΑΙΑΤΕΚΝΟΝΕΠΕΙΘΕΤΟΤΑΙΔΥΣΟΓΑΙΑΙ
ΕΥΤΑΚΑΙΕΙΚΟΣΙΕΤΟΥΣΓΝΕΥΜΑΛΙΡΟΝΤΑΒΙΟΥ
ΙΣΤΟΡΑΠΑΙΔΕΙΑΣΤΟΣΩΙΚΑΥΤΟΝΩΙΠΟΚΛΗΕΤΑΣ
ΑΡΡΟΝΟΥΣΑΛΙΑΣΚΤΕΙΝΕΝΕΠΙΣΤΡΟΦΑΙΝ
ΑΛΛΑΙΘΙΝΥΝΠΑΡΟΔΙΤΑΤΟΝΕΚΧΘΟΝΟΣΑΛΚΙΝΟΟΙΟ
ΧΑΙΡΕΙΓΩΝΑΓΑΘΟΥΠΑΙΔΑΓΑΘΟΝΣΑΤΥΡΟΥ

Μυρ᾽ ἀποφθιμένοι τάφῳ περὶ τῷδε χυθέντα
σπείδε Ἀλεξάνδρου μύρτα Καλλιόπα,
ὡκυμορον πὶ ἄτεκνον ἐπεὶ θέτο παῖδ᾽ ὑπὸ γαίᾳ
ἐσταπιαισταὶ σπένδων Σατύρου βίον.

ὑ ἴστορα παιδείης, τέξιν πλυτόν, ᾧ κοσμ᾽ ἀρετάς
ἀνθρώποισιν ἄλυτος πείθων ἐπὶ Χαρφάων.
ἀλλ᾽ ὦν τὸν, παρόδιτα, τὸν ἐκ χθονὸς ἀλκινόοιο
χαῖρ᾽ εἰπὼν σποδιὰ κεῖθ᾽ ἁγαθὸν Σατύρου.

Digitized by Google

Kaibelius ante annum 227 a. Chr., quo Romani Illyricorum latrocinia sustulissent (Polyb. II, 11 sq.), hoc epigramma compositum videri recte pronuntiavit. Quod idem in ἀριτὸν omissum iota miratur, addendum est, non minus memorabilem esse ipsam vocalem ε, cum praeterea Καλλικλεὴς, τλὰ' ὑπὸ γαίαι πόρε πάτερ πᾶσι στέρημα sit. Sed cum altero α. Chr. s. saeculo utraque inconstantia iam non nimis rara sit Corcyrae (de ε omisso cf. n. 685, 19. 688, 13. 692, 10. 17. 19. 694, 3. 40. 41. 48. 118. 191. 199, de ε et ᾶ promiscue usurpatis n. 688, 14. 694, 3. 94. 94. 105. 193 cum adnotatione mea), non plane incredibile est, iam tertio saeculo aliquando sic peccatum esse.

874 Stela lapidis calcarii cum aëtomate, in formam sediculae elaborata, a. 0,86, l. 0,43, sine anaglypho. Epistylium et planicies infra spatium excavatum, quod titulum habet egregia cura et arte elaboratum. In epistylio taenia cum nomine sepultae, infra titulus. Inventum monumentum *ἐν τῷ ἀνεμοτιὰ τοῦ πλάτη ὡὸ 'Υλλικοῦ λιμένος, νῶν δὲ λίμνης τοῦ Χαλικοπούλου, κατὰ τὸν μεσαιῶνικὸν ἀχθὸν ποὺ παρὰ τὸν κλῖτν πατοφέτου γαλλέφου Κατσαπολῆ καλουμένου ἐν τῇ περιφερείᾳ Κανακλίου τῆς νέσου Κερκύρας, ἐπειτι πόλις ἀπέχοντος λεπτὰ ἀπὸ τὸν χωριὸν χαχτουνέτου, ἐφ' ὃς ἐπιπτε ἡ ἀρχαία τῶν Κερκυραίων πόλις*, inter rudera aedificii cuiusdam. Ed. Ioannes A. Romanos *Mitth. des arch. Inst. in Athen* II (1877) p. 289, Ἤρα 24. Σεπτεμβρ. 1877 (O. Romanos *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII. p. 49; G. Kaibel Mus. Rhen. XXXIV p. 182 n. 184a); E. Cougny Anthol. Palat. III p. 117 n. 184). Nunc est Corcyrae in museo, ubi exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

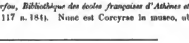

ΔΟΙΔΙΜΕΝΔΕΚΑΔΕΣΣΕΤΕΛΕΙΟΤΟΚΩΝΕΝΙΑΥΤΩΝ
ΗΔΗΚΑΙΤΡΙΤΑΤΟΤΕΤΡΑΤΟΣΕΠΕΙΧΕΝΕΤΕΤΟ
ΜΙΚΤΟΜΕΝΑΝΦΘΙΜΕΝΟΙΣΙΦΙΛΙΣΤΙΟΝΑΝΙΚΑΤ'/////
ΜΑΤΡΙΠΟΛΑΤΘΡΗΝΩΙΣΚΑΛΛΙΠΕΞΑΡΠΑΛΙΔΙ
ΔΒΜΑΔΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΙΟΛΕΛΟΝΧΟΤΟΣΚΑΚΡΙΤΟΝΑΙΔΑΙ
ΚΑΙΤΕΚΕΔΚΡΥΕΡΑΙΟΗΚΑΣΕΝΟΡΦΑΝΙΑΙ
ΑΓΗΝΟΣΚΑΤΤΟΝΑΙΜΑΣΕΔΤΣΤΑΤΟΝΤΠΝΟΝΕΛΟ
ΓΙΚΡΟΣΟΔΕΣΟΦΕΡΑΙΤΥΜΒΟΣΕΔΕΚΤ

Litterarum formas ex ectypo expressi, quantum eius fieri poterat, nam in mira et magnitudinis et figurae inaequalitate multa erant, quae non licebat typis accurate repraesentare. Vs. 8 ζῆτα in Wilhelmi epographo Z est, sed in ectypo agnoscitur Χ, quae forma ex Σ per medium Χ nata videtur. Praecipua memorabilis est Τ pro Τ constanter usurpata. Permultae hastae, quae vulgo rectae sunt, hic magis minusve curvatae deprehenduntur, sed ne in hac quidem re lapicida sibi constitit. Vs. 7 fin. ΓΑΟ, vs. 8 init. ΓΙΙΙΡΟΣ Wilhelm, sed in ectypo Ε et Γ intae agnoscuntur.

Φιλίστιον [χαῖρε].

Δοιὰ μὲν δεκάδες σε τελεστόκον ἐννέπον ἤδη
τῷδε καὶ τριτάτου κύκλος ἑπτάχρο ἔτευε,
μαιγομένου(ς) φθιμένοισι, Φιλίστιον, ἀνίκα πεῖρες
μητρὶ κελευθήρην πάλλατε Δρπαλίδι·
δοῦμα δ' Ἀγρέπαφος λιλογχάτεϊ ἔκρεπτο πάθοι[σ]
καὶ τίνεα κρυφῇ ζῶντας ἐν ἀφθιτοῖς.
Ἀγνὸν κλυτὸν πόλις, σὺ δ' ὄπτευσον ὕπνον ἰλαῖζόντων·
πατρὶς δέ ζοφερῷ πάμβιος ἔκευτο πάθει.

Atteri a. Chr. n. saeculo vindicavit Rossaeus propter scripturam; utique, si non antiquius, certe primis illius saeculi decenniis inscultptum est, quin litterarum ductus magnam cum n. 689 similitudinem habent. Sed nescio an vel illo titulo paullo antiquius sit hoc epigramma et tertio etiamtum a. Chr. n. saeculo exaratum. Supplementa Romani sunt praeter vs. 5 extr., ubi is adfuit, quod ectypo et spographo Wilhelmi euseduntur. Kaibelius notatu digna existimat nomina Ἀφρολίτ et Ἀγρίη, quae consonseficerent Ἤαρπαλι a Pythea fabula satyrica, cui Agen titulus erat, irrisi. Sed quod per haec occasionem Agena provum dicit Philistii, totum epigramma perperam intellexisse videtur. Neque enim dubitandum est, quin Agen et Harpalis parentes sint mulieris defunctae, Aristander vero maritus.

875 Lapis calcarius leucophaeus subruber, fractus a dextra, a. 0,30, l. 0,45, c. 0,17. Litterae, praecipue in versu altero, lecta difficillimae. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

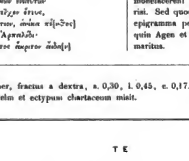

[Ἀπ]ολ[λω̃ν χαῖρε].

Καλλισθένης Ἀλείος ὀγδωκο[ντέτης]
πατὴρ Ξενοφάντου τῇδε κατθάμαι ὀγδοή[κ]ατος.
τὸν αὐτὸν δ' Ἤαρπαλι Λητοῦς φάος
τὸν ἐνθὰ κοῖλ, πατῆς κλυτοῦ Φιλτί[φος].

Versus postremi supplementum meum est, reliqua Wilhelmi, qui monet vs. 1 et ante ΤΕ et post hos litteras certa scripturae vestigia non agnosci in lapide. Titulus alterius a. Chr. n. saeculi esse videtur.

Digitized by Google

876 Fragmentum lapidis calcarii leucophaei, supra et infra integrum, a. 0,26, l. 0,25, c. 0,24. Coreyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

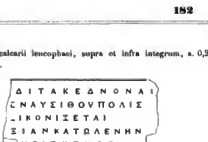

[Ἀλλ' αὐτερῶν, ἐβίνετ, πολὺν Ἀ[ρχέλαον],
[ἐν σκάλοις ἔσατ]ο Νεοτεύσιον πόλιν·
[φίλος δ' ἦν αὐτῷ πᾶς ἀ]χθομενίζετο
[ἄκαιρον ἄνορες, ἐκ]βεῖν αὐτ' ἐθέλον
[ἐφίμων ἔρετμόν, βοτρ]ύχεος ἁ[λ]ὸς πίνοις.
[ἐκέτερ' ἀνθρώπου· σκάλαι] γὰρ ἐν τύχᾳ πο
[λυγρῷς σφι πάντοι πάσσιν] διώκουσ.

Sub finem alterius aut ipsis initiis primi a. Chr. n. saeculi haec composita. Nam antiquiora haberi prohibet totum scripturae genus, recentiora quominus existimentur, praecipue littera Σ obstare videtur (v. adn. ad n. 692). Restituere conatus sum ita, ut duorum naufragorum, patris et filii, sepulcro imaginem utriusque anaglyphum impositam sumerem. Qua de re dubitari posse me non fugit. Vs. 2 Nausithoi oppidum dicitur Coreyrae, quia is (Hom. ζ, 7. π, 56. 62. 63. Ψ, 565) primos Phaeacas Scheriam, quae recentioribus Coreyra est, deduxisse perhibetur. Alibi Alcinoi filius multo notioris nomen ita usurpatur (cf. n. 873, 7). Quod vs. 5 filium naufragum rennm gerere sumpsi, id ad testimonia poëtarum redii, quibus diacimus non modo remos unatarum et naufragorum tumulis impositos (Hom. λ, 77), sed etiam in clippis sepulcralibus eorum picturn vel anaglypho expressos esse (Aesthol. Palat. VII, 279, t. 9). Ceterum ne hoc quidem supplementum certum esse intellego.

---

877 Tabula marmoris albi, fracta a dextra et ab angulo sinistro inferiore, a. 0,37, l. 0,44, c. 0,04. Litterae inter lineas inculptae. Ex tribus fragmentis, quae separatim Coreyrae in museo asservantur, compositi A. Wilhelm et exscripsit.

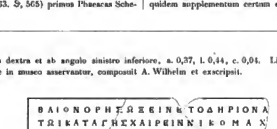

Litterarum formas similes ac n. 692 (Ε Ι Ν Μ Υ) esse notavit Wilhelm. Vs. 5 primo ΝΕΙΚΗΣ fuisse, deinde Νίκης emendatum esse testatur ideus.

Βωδε ἄρξε, ὦ ξεῖνε, τόδ' ἤρίον, ἀλλὰ μάλ' αἰνῶ
τῶ κατὰ γῆς χαλκῆον Νικασίμῳ σάμβδι·
Ῥωμαίοι, σὺ δὲ πάτερ ἐν ἀλλοδαπῇ ζόνι, χαῖρε
τον δεῦ ποὶ βουλᾶ πρόφρονι πλουίτεσσ'
νευθούσης ἄλοχον Νίκης μίγτο σὺν τε Συγαστεῖ,
Ζωΐαν δε θεαὶ ὃν· δε ἐγούγησ' Ἄλθεν.
τὼν μὲν ἐπ' ἐσ τὸ τεκτοῖο κακὸς [ἀδίκως ἄρεσσεν]
τὸν [δ]ὲ σὺν συγγρῷ χαλκοβατέσσι πρὸ μόρου.
καὶ πάτερες βουλεύτων ἰσόφρονες εὐβιότοροι
[Ῥωμέων μερίων εἴδεσσι αὐξόμενοι].
[ὑγιχὰ δ' ἀπόχλουσι μεταρσέοι αἴζ]ηται
[πτανσσιν εἰς εἶσσον ἐλευθερίων ἐπιτέλη].

Initium primi a. Chr. n. saeculi sapit cum litteratura tum mira dialecti inconstantia, in qua non modo Dorica (ἄρξε vs. 1, βουλᾷ vs. 4, τῶν vs. 7. 8) cum ea, quae ionum et Atticorum dialecto communis sunt (γῆς vs. 2, νευθούσης, Νίκης vs. 5, Ζωΐαν, ἐς vs. 6), alternant, sed ne ibi quidem, ubi Ionicus sermo ab Attico discrepat, alterutrer constanter servatur (Ῥωμέη vs. 3 — συγγρῷ vs. 8, [μ]ρίων vs. 10), quod etsi in epitaphio in insula Dorica Coreyra homini Ioni insulano a suis, ut videtur, civibus posito minorem offensionem habet, antiquiori aetate certe non convenit. Iota mutum nusquam quidem omissum — qua de causa utique ad imperatorum tempora non descendendum est — sed semel tamen (Ῥωμέη vs. 3) perperam additum est. Quod quoniam hae rationes ad Mithridatica potissimum tempora non deducunt, sumpsi vs. 9. 10 de patria Nicomachi Rhenaea, quam illius belli procellis misere iactatam esse probabile est, ipsius regimine et consilio in melioreun statum redneta dici, praesertim cum illum de republica administranda bene merniase etiam versus quartus indicio sit. Scrupulum tamen movet, quod illud distichon ab argumentis eorum, quae proxime antecedunt et sequuntur, nimis abhorret.

Supplementa mea sunt. Vs. 6 rex inferorum cum messore aut vinitore comparatur. Vs. 8 verbum χρώντεσθαι imaginem navis, quae scopulo illius aut in vado harenae perfi, continere videtur (Hom. hymn. Apoll. 439: ἣ δ' ἀκέοντο ἐγχριμψάντε πονεσσόμεσ πούς). Paullo aliter Aesth. Pal. VII, 273, 6: εἰ δ' ἐς ἀθανάτου χρώμενοι πέλαγος. Aliud verbum a χρ incipiens praesto non erat praeter χρίσασθαι, quod sermoni poëtico minus accommodatum videbatur. Ceterum cum in universum quidem verous accurate divini sint, vs. 9 littera finalis hexametri adhaesisse videtur pentametri initio, nisi mallis Σ mero errore additum statuere. Nam utique στον Graecum non est.

Digitized by Google

878. 879 Tabula marmoris albi, a. 0,25, l. 0,40, c. 0,10; dextra potissimum para admodum detrita, et difficillime legatur, Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

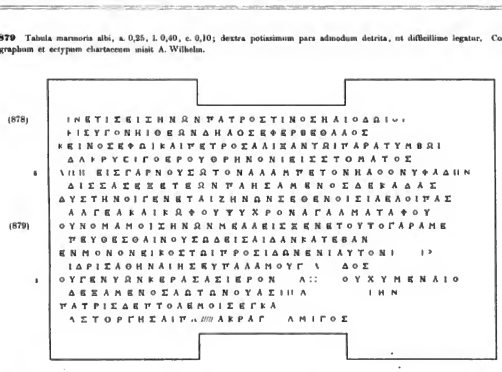

(878) ΙΝΕΤΙΣΕΙΣΗΝΩΝΠΑΤΡΟΣΤΙΝΟΣΗΛΙΟΔΩΙ[ ]
ΡΙΣΥΓΟΝΗΙΘΕΩΝΔΗΛΟΣΕΦΕΡΒΕΘΛΟΣ
ΚΕΙΝΟΣΕΦΩΙΚΑΙΓΕΓΡΟΣΑΛΙΧΑΝΤΡΙΓΑΡΑΤΥΜΒΙ
ΔΑΡΥΣΙΓΟΕΡΟΥΘΡΗΝΟΝΙΕΙΣΣΤΟΜΑΤΟΣ
ΛΙΙΙΙ ΕΙΣΓΑΡΝΟΥΣΩΤΟΝΑΛΑΜΠΕΤΟΝΗΛΟΟΝΥΦΑΔΙΗΝ
ΔΙΣΣΑΣΕΞΕΤΕΩΝΓΑΗΣΑΜΕΝΟΣΑΣΕΚΑΔΑΣ
ΔΥΣΤΗΝΟΙΓΕΝΕΤΑΙΖΗΝΩΝΕΞΟΕΝΟΙΣΙΑΕΛΟΙΓΑΣ
ΑΛΓΕΑΚΑΙΚΩΦΟΥΥΥΧΡΟΝΑΓΑΑΜΑΤΑΦΟΥ
(879) ΟΥΝΟΜΑΜΟΙΣΗΝΩΝΜΕΛΛΗΙΣΕΚΝΕΤΟΥΤΟΓΑΡΑΜΕ
ΨΕΥΘΕΣΘΑΙΝΟΥΣΩΔΕΙΣΑΙΔΑΝΕΛΑΤΕΒΑΝ
ΕΝΜΟΝΟΝΕΙΚΟΣΤΩΙΓΡΟΣΙΔΩΝΕΝΙΑΥΤΟΝΙ ΙΣ
ΙΑΡΙΣΑΘΗΝΑΙΗΣΕΥΓΑΛΑΜΟΥΓ ΔΟΣ
ΟΥΓΕΝΥΩΝΚΕΡΑΣΑΣΙΕΡΟΝ Λ:: ΟΥΧΥΜΕΝΑΙΟ
ΔΕΞΑΜΕΝΟΣΑΩΤΩΝΟΥΑΣΙΙΙΑ ΙΗΝ
ΨΑΤΡΙΣΔΕΥΤΟΛΕΜΟΙΣΕΓΚΑ
ΛΣΥΟΡΓΗΣΑΙΨ.. //// ΑΚΡΑΓ ΛΜΙΓΟΣ

878 [Ξείνε, τίς εἰς Ἴονιον πατρὸς τόπος; Ἠλιοδό[ρ]ου.
εἰ σὺ γ' ἂν εἰδεῖναι Δῆλος ἐφοιβεία θέλοις;
πείσει, ἐφ' ᾧ καὶ πίστος ἀλλάξαιτο παρὰ τοιοῦτ-
δικαίου γαμετοῦ ὄφρονα λυὶς σταμένου.
5 [δω]κ[ο]ῦσι γάρ σφιν τὸν πλανήτην Φοῖβον ὑφ' ἑῷ
δύντ-ος ἐξ ἑτέων πλουτίσαντες δεκάδας.
δύσπτυος γοητεί, Ξείνων, σίζυν, οἵτε λίλαιτας
ἀλγεσι καὶ πυρετοῦ ὑγιηρὸν ἀγυιὰν τεύχειν.

879 Οὐνομά μοι Ξείνων· μέλλεις, ξένε, τοῦτο γὰρ ἀεὶ
ψεύσεσθαι· τοίνυν δ' εἰς αἶσαν πιστέβαν.
ἐν μόνοι πλωτῆρ πρεσβὺν ἐνανεί[ψ· ⏑ – ⏑]
πᾶσε Ἀθηναίης εὐκαλλιόων γ[ερσ]ῆσε,
5 οὐ γονέων πεφύκασ ἐγ Κ[ερκυραίων πλουσίων]
π, στοργὴς λόγ' – ⏑⏑ – ⏑ ⏑ πᾶ[σ]ῃσε.

Multis indiciis hunc lapidem a. n. 677 non magno temporis spatio distineri cognoscitur, quare quum n. 878, 3 Delium origine significet defunctum, non dubitavi n. 879, 7 temporum Mithridaticorum mentionem reponere, eo confidentius, quia certe sententiam in universum bellicam patriae laudem praedicantem hic non fuisse persuasum habeo; ea enim in Deliorum res et mores minime quadraret. Qui tum insulam tenebant (ab a. 167 a. Chr.) sane cleruchi Atheniensem erant. Sed cum hi ab eis qui urbem incolebant Atheniensibus, Mithridatis asseclis, vi et armis petiti fortiter contra illos pugnassent, tum vero ab exercitu Pontico victi et crudeliter exterminati essent (Th. Reinach Mithridates Eupator p. 137 ed. Germ.), consentaneum est Atheniensis Deli habitantis filium in ipsa insula natum post funestum civium fatum Delum quam Athenas patriam suam appellare maluisse. Ceterum utrum Heliodorus cum uxore et Zenone filio ex illa Deliorum caede feliciter abjuvus sit, an iam antea patriam reliquerit, latet. Utique Corcyrae habitasse videntur, quo tempore filius mortuus est; quam ad rem etiam vestigia Dorici sermonis sane in altero modo epigrammate obvia redire videntur (vs. 1 ἐμοί, vs. 2 εἰς αἶσαν πιστέβαν).

Versuum n. 878, 1. 3. 879, 4 supplementa Wilhelmi sunt, n. 879, 5. 6. 7 mea. N. 878, 3 interrogatio est, respondet mortuus 'ναίνω', et pergit de tumulo verba facere. Vs. 3 ἀλλάξαιτο cf. Anth. Pal. VII, 404, 4: ἀλλάξαιτο τὸν μέρον εἰνάλιον, qui tamen usus origini vocis minus accommodatus est quam hic. Vs. 6 tmesis satis dura pro ὑπὸ ἑῷ δυσκλεισμένος ἑτέων δεκάδας. Ab n. 879, 1 alterum epigramma incipere apparet. Nam qui mortuus conjecturam facere potest, viatorem aliquid ex se quaesiturum esse, quod ille lamdudum (n. 878, 1) quaesiverat? Vs. 3 ἐν. emendatio necessaria est, quoniam πλωτῆρ non potest alio atque ad sani notionem referri. Vs. 5 cf. Anthol. Palat. VII, 534, 11. 12:

ἀλλά μοι εὐ γενέων ἐκαθέξατο πατρόμιον ἄκρον
ἠλικίης ἐφετός, οὐ γένος, οὐ βίοτος.

Apparet vero hunc poëtam πρέσβυν pro πρίσβυ scripsisse sermonis ignorantia. Cum vs. 6 conferri potest Anthol. Palat. VII, 186, 1. 2:

ἄρτι μὲν ἐν Σπάλιεσσι Ναυτιλίδος οἶκε ἐνώμα
λυτός, ποὶ γαμετὸς ὤσπερ ἔχυμα πρέτερε.

Versum octavum non expedio.

880 Lapis valde obliteratus, inventus inter rudera antiquae Corcyraeorum urbis, translatus in museum Prossalendi. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 116 sqq.; Dodwell Itin. T. II p. 506; Schinas in Ἐφ. λογίν 1812 p. 46 (Welcker Spicil. epigr. II p. 15 n. 33; Sylloge epigr. ed. alt. p. 36 sqq.; Graefe Ant. Petrop. vol. VIII p. 630 sqq.; Osann Anct. Lat. Graec. p. 66; Boeckh C. I. G. 1907; Mustoxydis *Della cosa Corcirese* p. 294 n. CVI; G. Kaibel Epigr. Graec. 185; E. Cougny Anth. Pal. III p. 125 n. 229. Cf. quae adnotaverunt E. Keil *Mélanges Gréco-Romaines* II p. 44 sqq. et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 302 ad n. 3219).

Digitized by Google

ΟΔΙΤΑΒΑΙΟΝΣΑΜΑΤΙΣΤΑΘΕΙΣΠΑΡΑ
ΜΑΘΟΙΣΚΕΝΑΤΡΕΚΕΙΑΝΙΣΘΙΔΟΣΠΑΤΡΟΣ
ΑΘΗΝΙΩΝΟΣΟΥΝΤΑ•ΦΗΣΙΚΛΗΖΕΤΑΙ
ΚΑΙΜΝΑΣΕΑΝΑΥΔΑΣΟΝΟΥΝΟΜΑ•ΘΙΤΟΥ
ΚΑΙΓΝΩΘΙΜΥΘΟΥΣΟΙΣΣΟ•ΩΣΕΤΕΡΟΙΣ
ΑΙΜΕΝΤΑΚΟΣΜΟΥΣΕΜΝΑΚΑΙΔΙΑΣΤΕΡΩΝ
ΔΙ . . . . ΕΤΑΝΠΥΡΩΠΟΝΑΙΘΕΡΟΔΡΟΜΩ
. . . . . ΚΑΙΓΕΩΜΟΡΟΝΤΕΧΝΑΝ
ΓΡΑΜΜΑΙΣΙΝΙΧΝΕΥΤΕΙΡΑΝΕΥΑΔΕΙΝΔΕΟΙ
ΚΑΤΕΙΔΟΜΗΡΟΥΔΕΛΤΟΝΑΣΕΝΙΠΤΥΧΑΙΣ
ΟΠΙΠΛΑΝΑΤΑΣΕΣΤΙΛΑΡΤΙΟΥΓΟΝΟΣ
ΚΑΙΜΗΝΙΣΑΚΑΡΝΙΑΤΩΝΕΠΑΤΡΕΚΕΣ
ΔΑΘΕΣΑΠΑΝΤΩΝΕΣΘΛΟΝΑΡΑΤΟΚΛΕΟΣ
ΝΕ•ΝΔΕΝΑΚΜΑΙΚΟΥΡΟΝΩΙΠΟΡΕΝΤΕΧΝΑΝ
ΟΝΥΝΕΥΝ ΤΡΩΚΟΝΤΑΔΗ
ΥΠΑΛΑΙΩΙΠΛΕΙΩΝΑΣΕΙΣΙΑΩΝΦΑΟΣ
ΠΟΘΕΙΝΟΣΑΣΤΟΙΣΤΑΝΔΥΠΗΛΥΘΕΧΘΟΝΑ

Var. lect. Vs. 1 ΒΑΙΟΣ Schinas, ΒΑΙΟΝ Mustoxydis Dodwell ‖ vs. 4 ΑΘΕΙΤΟΝ Schin., ΑΘΕΙΤΟΥ Must. Dodw. ‖ vs. 6 init. ΔΕΙΜΕΝ Schin., sed Δ1 scriptum esse definite testatur Mustoxydis ‖ vs. 6 sub finem Δ1 Dodw., ΔΗ Must., Δ Schin. ‖ vs. 7 init. Δ . . . . Δ Must. ‖ vs. 7 med. ΑΥ ΓΩΠΟΝ Schin. ‖ vs. 8 ΤΕΩΜΟΡΟΝ Dodw., ΓΕΩΜΟΡΟΝ Must. Schin. ‖ vs. 9 fin. ΕΥΑΔΕΙΔΟΙ Dodw., ΕΥΑΔΕΙΝΔΕΟΙ Must., ΕΥΑ ΔΕΙΝΔΟΙ Schin. ‖ vs. 11 init. ΟΠ. Π Must. ‖ vs. 11 med. ΠΛΑΝΗΤΑΣ ΕΠΙ Schin., ΠΛΑΝΑΤΑΣΕΣΤΙ reliqui ‖ vs. 13 ΔΑΘΕΤΑ Schin., ΔΑ .ΕΣΑ Must., ΔΑΘΕΣΑ Dodw. ‖ vs. 14 init. ΝΕΝΑΕΝ Dodw. Schin., ΝΕ .ΝΔΕΝ Must. ‖ vs. 14 med. ΑΚΜΕ Dodw., ΑΚΜΑΙ Schin. Must. ‖ vs. 14 sub fin. ΠΟΡΩΝ Schin. ‖ vs. 15 init. ΟΝΗΝΕΥΝ Dodw. Schin., ΟΝΥΝΕΝ Must. ‖ vs. 16 init. ΥΠΛΑΙΩΠΛ sine lota Dodw. Must. ‖ vs. 16 sub fin. ΕΙΑΩΝ Dodw., ΕΙΣΙΑΩΝ Must. Schin. ‖ vs. 17 med. ΑΣ ΤΟΙΣ Schin. Must., ΔΕΤΟΙΣ Dodw. Tot vitia manifestissima spographia communia sunt, ut appareat non pro se quemque illos trasviros ea lapide titulum exscripsisse, sed alterum alterius exemplo usum esse. Litterarum figurae in nullo ex eis satis diligenter enotatae videntur, nam pro E et Ε et ϹϹ fuisse nonnullis erroribus transcribentium probabile fit (vs. 13 ΔΑΘΕΣ e ΔΑΕΙϹ vel ΔΑΕΙϹ, vs. 15 ΟΝΥΝΕΥΝ pro ΟΝΗΝΕΥΝ, vs. 11 ΕΠΙ pro ϹΤΙ, vs. 16 ΕΙΑΩΝ pro ΕΙϹΙΑΩΝ).

Ὀδῖτα, βαιὸν σῶμα τ' σταθεὶς πάρα
μάθοις μεν ἑρμῆσαν. ἐνθ' δ' ὁ πατρὸς
Ἀθηνίωνος οὐνομ' ἀφθιτον φέρει.
καὶ Μυσίην ἀζάνεσεν σὸν ἀφθιτον[ν].
καὶ γνωθὶ μύθοισι σὸς σαφὼς ἑτέρωτο
ἢ μὰν τὰ πεντακόσι' ἐνιαύσι' ἀν' ἀστέρων
δεξάσθη τὸν συγκατ- αὐτεφεύξιμον[ν]
[πλοῦτον, ἢ δὲ] καὶ γραμμῆσι τέχνην
ηρωμαΐτην ἐχνεύσαμεν· νῦ δ' ἀρί[σ]τ[ο]ις[ι]
κατετὸ' Ὁμήρου δίπτυχα, ὃς ἐπὶ τυγχάνει
ὢ [γ]λυκυθυμότατος ἐπὶ λαμπρὸν γόνος
καὶ μόνος ἢ βίβ[ησ]σα· τὸν ἐπ' ἀτρωτὸς
δε[σ]ὶς ἀκούσεται ἐσζόλον ἄρατο κλέος·
σὺ[ν]φ' δ' ἐν πυμᾶ πεύχαν, ᾧ πόρε τύχαν
[σ]ηκοσιάζετο τ' Ἐλλάς. τυτρωμένα δὲ
τὸν' ἄλλῃ πλεόνων κτεάνων φύσει
πεδῶσιν αἰτεῖς τοῦ' ὑπόλοιπα χζόνι.

Litterarum forma ϵϹϹ, quae in spographia quidem, quibus utimur, non aunt, sed in lapide fuisse videntur (v. var. lect. sub fin.) hoc epigrammate imperatorum Romanorum aetati vindicant, ut Kaibelius, qui primo vel ante vel post Chr. n. saeculo exaratum dicit, certe non recentius sed fortasse etiam paullo antiquius existimasse videntur, quam re vera est. Certatim emendaverunt et suppleverunt homines docti: Vs. 7 δεδόξθη Boeckhio debetur, item vs. 8 πλοῦτον, ᾧ δὲ; vs. 9 fin. τὸ [δ' ἀρί-τ[ο]ις[ι] Blass felicissima coniectura, vs. 11 init. [γ]λυκυθυμότατος Kaibel palmari emendatione, vs. 12 βαμᾶσι Meineke, vs. 13 δε[σ]ὶ idem. Vs. 15 ἐκκεντέον γ' Ἐλλάς Welcker probante Kaibelio, quos secutus sum, nisi quod aliud compositum praetulit, quod a ductibus litterarum traditis etiam propius abest. Ceterum hunc Maassem Welckerus eundem esse adnodum probabiliter coniecit, qui commemoratur apud Maasthona Apol. V, 286:

ἀστραλόγων πανυτὸν καὶ ῥέτορα καὶ φιλόμουσον
ξωθεῖσὸν καὶ πίτυρν ποσσαπὸν ἐκπτυχὸν πόθεν.

881 Lamina ahenea, quae basi statuae affixa erat, apud Victorium Gangadi, reperta Corcyrae. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 107 (Welcker Syll. Epigr. ed. alt. p. 33); accuratius etiam ex schedis Koehlerianis Boeckh. C. I. G. 1897 (Gedd. Hermann Ognac. V p. 174, cf. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 986); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 298 n. CVII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577; G. Kaibel Epigr. Graec. 884; E. Conguy Anthol. Palat. III p. 143 n. 324). Cf. quae adnotavit G. Kaibel Hermae XV p. 464.

ΙϹΟΝΤΟΙΤΟΚΕΕϹΟΙΘΡΑϹΩΝΓΕΡΑϹΩΠΑϹΕΤΙΜΑΙ
ΘΕΥΓΕΝΗΑΝΤΑΓΑΘΑϹΤΟΥΤΟΔΙΔΑϹΚΑΛΙΑϹ
ΕϹΘΛΑΔΑΕΙϹΠΑΙΩΝΟϹΑΛΕΞΗΤΗΡΙΑΝΟΥϹΩΝ
ΟΙϹΠΟΛΛΟΥϹΘΑΝΑΤΟΥΡΥϹΑΤΟΚΑΙΚΑΜΑΤΩΝ
[Α]ΛΛΑΤΙϹΑΙΝΕΙΤΩΤΟΝΑΕΙΧΡΟΝΟΝΑΝΕΡΑΤΟΥΤΟΝ
[Ο]ϹΚΕΦΑΛΟΥΛΑΘΑΝΜΗΔΕΘΑΝΟΝΤΟϹΕ[ΤΑ]

Vs. 5. 6 quae uncis inclusi litteras, Mustoxydis in altero exemplo non habet. In fine versus postremi ϹΤΑΛ schedae Koehlerianae, ΕΧΟΙ Mustoxydis in antiquiore spographo, quae utraque est manifesta conicctura.

Ἰσὸν τοι τοιόνδε θρόνων γράμε κάκαρ ταφὼν
θνητῶν ἀνέ' ἀγαθὸς τάδε δεδεκτάλλει,
ἐσθλὰ δικαίᾳ Παιῶνος ἰλλεξέτημα νούσων,
οἷς πολλοὺς ὄνοιτον ζώοντας καὶ κατιόντων.

Digitized by Google

5 ἀλλὰ τε πάντων τὸν ἀεὶ χρόνον ἀνέρα τοῦτον,
[ὃς τῆι φίλαι λαῷσι μόνῃ ξυνώτατος ἦ]λθ[ε].

Saeculo aliquo (p. Chr. n.) non recentiorem recte existimat Kaibel. Idem in Herma finem primi versus perbene sanavit; nam participium τιμῶν omnibus priorum consatibus (τιμῷ Welcker Syll. 31, τειμᾶς G. Hermann Opusc. V p. 174, τίνων Kaibel in Epigr. Graec.) propteras praeferendum est, quia sic demum accusativus θανόντα vs. 2 explicatur neque opus est hunc aut dativum aut vocativum haberi. Vs. 6 Kaibel in Herma probavit Hermanni emendationem ὃς τε, cum in Epigr. Graec. ὃς τε cum indicativo tolerari posse existimaverat provocans ad sylloges suae n. 333, 2 [παρ]ῆμον δὲ νεὸν ἔσ᾽ ἢ σανίσι κραιπάλαι, et n. 387, 8, ubi ἔτνυ cum indicativo legitur. Sed ipsum δὲ τε ab huius loci sententia alienum.

882. 883 Tabula marmorea, a. 1,23, l. 0,63, supra mutila, a reliquis partibus margine prominente ornata, quo circumdatur pinaicies a. 0,94, l. 0,49, in qua titulus incisus est, sed ita ut hic illic initia et fines versuum in marginem transeant. Recentiore aetate litterae rubro colore repletae, sed haud paucis locis non sollerter neque recte, ut ex uno ectypo, in quo tamen litterae minus bene servatae non comparent, vera scriptura cognosci possit. Coreyrae quondam in collectione Prossalendi, nunc in museo publico. Ex P. Forchhammeri et G. Krameri apographis ed. Boeckh. C. I. G. vol. II Add. p. 986 a. 1907*b* (G. Kaibel Epigr. Graec. 261); E. Cougny Anthol. Palat. III p. 144 n. 322. 323. Partem modo respexit S. Reinach *Traité d'épigraphie Grecque* p. 169 n. 3). Cf. quae adnotavit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 44. Ectypum et apographum ex ectypo confectum transmisit A. Wilhelm.

(882) ΛΙΜΟΝΕΣΑΘΑΝΑΤΟΣ ΠΟΛΛΟΙΣΙΚΑΤΟΛΥΜΠΙΟΙΣΔΕΝ
ΑΛΛΑΘΕΟΣ ΤΟΥΤΩΝΕΣΤΙΠΑΤΡΟΜΕΓΑΣ
ΟΣΚΕΟΣΜΟΝΑΙΣΤΑΣΕΣΕΛΗΝΝΥΚΤΙΚΕΛΕΥΣΑΣ
ΠΕΙΘΕΣΘΑΙΤΕΙΤΑΝΑΛΗΜΕΡΙΝΑΙΣΧΑΡΙΣΙ
ΩΠΙΣΘΕΙΣΑΔΕΜΑΣΜΕΜΠΙΧΘΟΝΟΣΚΑΠΕΧΘΗΝ
ΑΕΙΠΩΤΙΝ † ΥΧΗΝΑΔΑΘΑΝΑΤΩΝΕΛΑΧΟΝ
ΕΝΑΙΗΜΕΝΕΩΜΑΤΟΣΥΝΕΝΕΣΟΥΡΑΝΙΟ[ΣΔΕ]
ΗΛΥΘΕΝΗ † ΥΧΗΔΩΜΑΚΑΤΟΥ † ΘΙΜΕΝΩΝ
ΚΕΙΤΑΙΜΕΝΑΙΗ † ΘΙΜΕΝΟΝΔΕΜΑΣΗΔΕΔΟΘ[ΕΙΣΑ]
† [Υ Χ]ΗΜΟΙΝΑΙΚΙΔΩΜΑΤΕΠΟΥΡΑΝΙΑ
ΑΘΑΝΑΤΟΣ † [Υ ΧΗ Τ]Α ΥΕΝΟΙΑΤΑΤΩ[Ν] ΕΝΕΛ[Υ]ΜΠΩ[Ν]
ΝΑΙΩΣΩΜΑΔΕΜΟΝΑΙΑ † ΕΡΕΙ † ΘΙΜΕΝΟ[Υ]
Ε[Ν Μ]ΕΓΑΥΤΑΝΕΚΑΙΣΙΝ] † ΕΡΟΜΑΙΣΕΚΝΟΣΝΑΕΙ
[Ε Ϳ]Ο\[Ω ΟΣΠΟΣΙ]:[Η]ΝΟΠΠΟ ΚΑΙ ΔΟΜΟΥΣ
ΤΕΣΣΑΡΑ[Β]Ο[Ν ΤΑ]ΤΗΣΔΕΓΡΟΣΟΥΡΑΝΟΙΑΣΣΕΡΟΕΝΤΑ
ΗΛΥΘΟΝΕΝΑΙΗΣΩ[Μ]ΞΜΟΝΣΝΟΞΛΝΗ
(883) ΤΟΥΤΕΥΟΛΟ[Β]ΡΟΤΟΙΣΠΑΣΙΠΑΡΑΙΝΩ
ΤΗΤΥΧΗΙ[Μ]ΑΤΑΛΑΟΓΚΑΛΑΟΝΠΞΧΘΕΙΣ
ΚΑΙΤΟΝΒΙΟΝΤΟΥΦΗΠΑΡΗΓΟΡΟΝ
Ε[Η]ΔΩΣΗΝΚΑΤΑ[Β]ΗΣΕΣΠΩΜΑΛΗΘΗΣ
ΟΥ[Δ Ε]ΝΤΩΝ[Ε]ΠΑΝΩΒ]ΑΤΙΣΤΟΤΟΥΕΙ
† Υ [Χ]ΗΣΕ(ΜΕΑ]ΓΩΝ/ΠΟΠΤΑΘΕΙΣΗΣ

Var. lect. Per totum titulum quae nunc plane evanuerunt litterae aut tam exigua vestigia reliquerunt, ut nulla inde de litterae figura coniectura fieri posset, intra uncos ex Boeckhii exemplo addidi. Quod contra litteras ex parte evanidas, quae tamen aliunde agnoscuntur, tales exhibeo, quales nunc sunt, ac semel monee, has omnes a Boeckhio integras reparasse sentari. Praeterea haec notanda sunt: N. 882 vs. 4 ΤΕΙΤΑΝΗΜΕ Boeckh, ΤΕΙΤΑΝΛΗΜΕ ectypum et apographum Wilhelmi. ‖ Vs. 8 fin. ΜΕΝΟΝ Boeckh, ΜΕΝΩΝ Wilhelm. In ectypo utrum lineola recta fortuita laesio an pars litterae sit, non satis perspicio. ‖ Vs. 11 med. ΤΑΜΕΝΟΙΚΙΑ Boeckh, ΙΑΥΕΝΟΙΑΤΑ Wilhelm. In ectypo nihil certi legere possumus. ‖ Vs. 13 exitum exhibeo, qualis nunc apparet; Boeckhius habet ΞΚΝΟΣ ΝΔΕΧΕ[ΣΘΑΙ], monens nitidnas litteras coniecturae deberi, sed esse in schedis. ‖ N. 883 vs. 2 med. ΜΕΓΑΛΩΣΚΑΛΟΝ Boeckh; deinde ΤΕΧΘΕΙΣ Boeckh, ΤΕΧΘΕΙΣ Wilhelm. ‖ Vs. 5 fin. ΠΟΥΟΥΕΙ Boeckh, ΤΟΤΟΥΕΙ Wilhelm. Praeterea nonnullis locis figuras litteras ex Wilhelmi apographo recepi, ubi Boeckhius separatas habet; item quae manifesta Boeckhiani exempli vitia ectypo et exemplo novo sublata sunt, ea commemoranda non existimavi.

882 [Δημόνες ἀθάνατοι κάλλει πεπ᾽ Ὀλύμπιον ἆθρον,
ἀλλὰ θνὲς τούτων ἐστὶ πατὴρ ὁ μέγας,
ὃς πόντων δύνταξε, Σελήνου σωτὶ πελείους
πεῖσεν Ζῆνα, Τιτῆνα ὑφαινῆς χρόμεν.

5 ᾧ π(ε)ισθέντα δόμος μὲν ἐνὶ χζονίοι, θε ἀπείρ᾽ὄφιν,
λοίπον, τὸν ψυχῶν δ᾽ ἀθάνατον θάνγεν.

Ἐν γαῖ μὲν σῶμα τὸ συγγενὲς, αἰόλιον δὲ
ὄλλυσιν ἡ ψυχὴ δόμον ποτ᾽ εἰς ἀΐδαο.

Κεῖται μὲν γαῖ φθίμενον δόμος, ἡ δὲ θεόπνοος
10 ψυχὴ μου νοεῖ δόματ᾽ ἔκουφονον.

Ἀλθάνατος ψυχὴ τὰ μὲν εἰκότα τῶν δι᾽ Ὀλύμπου
νοεῖ, σῶμα δ᾽ ἐὸν γαῖαι φέρει φθίμενον.

Ἔκ μὲν τοῦ ἀνοκλάτου φθίμενα τέκνον ἐνθυ[ξίτκρον]
Εὐόδης δὲ πάτερ τῶ σπέρε᾽ ἔσπα δόμεν·
15 τετορφισσάντος δὲ πρὸς αἰῶνος ἀστερόεντα
ὄλεθρον, ἐν γαῖαι σῶν ἔμεν ἐνθάδεον.

883 Τοῦτ᾽ Εὐόδης βροτοῖσι κατὶ κεφαλὸ-
τᾶ ψυχᾶ μετάδοκα πολέ[μῳ· ἐπ᾽] ἔχ᾽θεσι·
καὶ τὸν βίον τροφᾶ σαμηράσατον
5 εἰδώς, ὃν ἀστεπῆδε δὲ πᾶσιν ἀλόθε
σὺλλον τῶν ἐσένε πάτον πατ᾽ ὀξέα·
ψυχᾶς δὲ καλὸν ἀσκεπαθέλτο.

Digitized by Google

Altero p. Chr. n. saeculo ad finem vergente aut tertio ineunte haec incisa esse demonstrat insignis litterarum ligaturarum frequentia. Quot epigrammata sint, ambigas. Mihi vero nullo modo omnia, quae metro elegiaco composita sunt, unum carmen efficere posse persuasum est. Nam n. 882 vs. 6 legitima est et usitatissima quidem carminis sepulcralis clausula, quam deinde sine ulla ianctura tria disticha exeipiunt eandem sententiam variantia, quae res, nisi plura carmina distinguimus, molestissime est. Ne tamen in nimis exiguas partes titulus discerperetur, primum editorum exemplum secutus omnia elegiaca uno numero (n. 882) comprehendi et quae metri discrimine ab eis separantur, n. 883 esse voluit.

In supplendo Boeckhium Kaibelumque secutus sum praeter n. 883, 2, ubi, cum τεγξοῖς sensu casuum caret, Boeckhius [ἐ] τεγξοῖς reposuit, quod iure ne ipsum quidem placuit Kaibelio. Hic potius τεγ⟨ξοῖ⟩[η] fuisse vel ἐκ⟨ξοῖς⟩ vel τριφαίρῃ opinatur. Exeudatio mea inde profecit, quod ΤΕΧΘΕΙΣ in lapide fuisse videtur. Sumo igitur in exemplari lapicidae tradito ΤΙΕΧΘΕΙΣ fuisse, sed eum, cum errore ΤΕΧΘΕΙΣ legisset, per ligaturam, quales in hoc titulo innumerae sunt, ΤΕ pro ΠΕ exaravisse. Interrogatio 'Quid (bona et voluptates vitae) odiit' ali hoc loco non aliena videtur. De verbo cf. Euripidis Med. 117 τί τοὐσὸ ⟨τ⟩ᾷ δικαί

884 Corcyrae in basi statuae ornatissimae vidit Cyriacus Ancenitanus p. XX n. 135 (inde L. Holstenius Noü. et castigatt. ad Steph. Byz. v. Σχερία p. 309); Muratori T. II p. MLXXIX, 2 (ex schedis suis et Barberinüs Cyriaci). Mire corruptum titulum ex schedis Apostoli Zeni exhibet Montfaucon Diar. Ital. p. 428 et hinc Muratori ibid. n. 3. Lapidem in museum Veronense intulit Maffeius et inscriptionem edidit Mus. Veron. p. LXV. Aeri incisum dedit Venturi *Guida al Mus. Veron.* T. I tab. II n. 27 ad p. 98 (Brunck Anal. T. III p. 303 n. 706; Iacobs Animadv. T. III P. II p. 280; Anthol. Palat. Append. n. 307; Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 216 sqq.; Boeckh C. I. G. 1888; G. Kaibel Epigr. Graec. 186).

ΒΑΣΙΛΕΙΔΗΣ ϕ ΕΤΩΝ ΚΓ
σ ΗΡΩΣ ΧΑΙΡΕ
. . . . ΠΥΝΘΑΝΕΑΙΤΙΣΕΦΥΝΞΕΝΕΤΙΣΔΕΕΓΕΝΗΘΗΝ
. ΠΑΡΟΔΕΙΤΑΜΑΘΕΣΤΑΣΟΛΙΓΟΝΠΡΟΤΑΦΩ[Ν]
[Γ]ΕΝΝΑΜΕΝΓΛΑΥΚΟΣΜΕΠΑΤΗΡΤΙΚΤΕΙΔΕΜΕΜΗΤΗ[Ρ]
ΧΡΥΣΟΓΟΝΗΚΑΙΜΕΥΔΥΣΜΟΡΟΣΟΥΚΟΝΑΤΟ
ΤΗΛΟΘΙΓΑΡΠΑΤΡΗΣΒΕΙΘΥΝΙΔΟΣΔΑΕΣΑΘΥΜΟΝ
ΝΑΥΤΙΛΙΗΛΑΥΓΡΗΝΗΙΤΕΜΗΠΙΣΥΝΟΣ
[Κ]ΕΙΜΑΙΔΕΝΣΧΕΡΙΗΠΑΡΑΘΕΙΝΑΛΟΣΗΝΕΜΟΕΣΣΑΝ
ΥΣΤΑΤΑΛΥΓΡΟΝΕΜΟΙΔΕΡΚΟΜΕΝΟΣΠΕΛΑΓΟΣ

Venturii exemplum repetimus, intra unius additis nonnullis litteris, quas ille non iam reppererit, ex antiquioribus editoribus, quorum errores exotare non opus est.

Βασιλείδης ἐτῶν κγ' | ἥρως χαῖρε.
[Εἰ, φίλε], συνθάνατε, τίς ἄφυν, ξένε, τίς δ' ἐγενήθην,
[δὴ] παροδεῖτα, μαθὼν στὰς ὀλίγον πρὸ πόδων.
γένος μὲν Γλαύκοιο μετὰ πατρὸς τέκτει δὲ μὲ μητρὶ
Χρυσογόνη, καὶ ὠὐπνεφος οὐκ ἄνατο·
τλῆδι γὰρ πάτρης Βασιλείδεα λάτρα θεοῖν
ναυτιλίη λαγχὲ σὺ δ' ὦφ αὐτικα·
πλόου δ' ἐν Σχερίῃ παρὰ Θεῷ' αὖθι τυναίετον
ὕστατα λυγρὸν ἐμοὶ δερκομένοις πέλαγος.

Altarius p. Chr. n. saeculi esse videtur. In primo epigrammatis versu (3) Kaibelii supplementum recepi; [εἰ μέ] Borvillius, [εἰ τὸν μ] Iacobsius, [εἶσε] Boeckh.

885 Fragmentum inventum Corcyrae ad ecclesiam antiquam Sanctorum Sanitarii et Iasonis. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 304 n. CX (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 551 n. 29; G. Kaibel Epigr. Graec. 262).

ΝΣΤΑΔΙΟΙΣΠΑΛΑΙΣΑΣ
ΟΙΚΟΝΑΡΙΣΤΟΝ
ΕΙΤΑΙΜΑΚΕΔΩΝΜΕΤΑΘΥΡΣΟΥ
ΛΑΥΜΕΝΟΣΑΥΤΟΣΑΝΥΜΦΟΣ
ΥΚΕΡΟΣ•ΛΟΙΣΟΥΔΕΝΟΣΕΚΘΡΟΣ
ΚΑΣΦΑΟΣΜΕΓΑΣΗΡΩΣ
ΔΙΑΣΙΕΡΑΣΚΟΡΚΥΡΗΣ

[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ Πρ στυλίδων(;) πελαίνος
[τιμηλάτους ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑] πίσσι λιμένων
[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ κ]έδνοι Μακεδὼν Μ[υγ]δονίφερνον
[– ⏑⏑ – τύπαῖσι πεπ]λυσ[μ]ένος, αὐτὸς ὁπυιῶν
[σπάτι δ' ἰτυήφαντον ὑβριμερὸς φίλτρον, αἰδοῦς ἀ]γ[λ]αὸν Σφύρ·
[ποινὴν δ' ἀστεύτου δήμιος φάσις, ⟨ὦ⟩ αἰγυπ τρωπ,
[φατνια τοῦς δολίοιων ἀβ]βέχῃσι λαρὸς Κερκύρᾳς.

Vs. 1—4 fere Kaibelii supplementa exprimo. Postremum vero distichon ille non plane expedivit, cum vs. 6 ΔΙΑΣ nec στυλίδι fuisse nec πόλιν placere recte iudicaret. Contra Πρμν, quod prosui, in significando oppido frequens est apud poëtas (*Bekk. anecdota Παγγαίων Πρμν* Euripidis Troad. 557). Quod vero hoc distichon ad oppidum ab hostium oppugnatione defensum rettuli, id imprimis locutione [Σπ]ρμν φάσις permotus feci, quae ad servatam, non ad illustratam (victoria certaminis gymnici) patriam spectat. Proficiscitur igitur poëta a laude athletae (vs. 1. 2), pergit ad vitam privatam moresque omnibus accepios (vs. 3—5), denique adiungit gloriam bellicam (vs. 6. 7). Portasse in ipsa ilia oppidi defensione occubuit Macedo. Vs. 6 ⏑ ante αἰγυπ ὦμε supplevit Kaibelius.

886 Fragmentum inventum Corcyrae. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corcresi* p. 334 n. CXC (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 54). Ex Wilamowitzii apographo G. Kaibel Epigr. Graec. 263.

. . . . . .
. . . . . ΓΥΝΑΙΞΙΝΑΙΤΣΚΝΟΙΣ
. . . ΙΣΤ . ΝΑΙΑΝΗΚΡΟΝΟΝ
. . . ΙΑΗΦΩΣΚΑΕΟΣ
. . . ΑΙΤΣΚΝΟΙΣΒΙΟΝ

Vs. 2 τὸν Wilamowitzius. Vs. 3 init. αἰβαφόεν idem. Reliquia in relua apographa consentiunt.

. . . . . .
[ἀστεὸς δ' ἀιώνων πολ]ὺ γνησίῳ κατ τίμιος
[δεῖλαιον θυμῷ, εἰμ' τὸν πάντ' ⟨χ⟩ρόνον
[πολλ]ὰ πεπλ[ανη]μ[έν]ον ἐν θυμοπόνῳ ἀ[λ]γεσι πάθει.
[λείπων πεδ]ὰ πόλ πατρῖδι κ[αὶ] τίμιος βίον.

Digitized by Google

Omnia resilitore conatus sum, sed singulas voces ne praestare nolit non est, quod dicam. Kaibelius priores duos versus iniacta reliquit, miratur autem vs. 1 pluralem γγονεῦς, quia ad defuncti familiam haec referre videtur; sed ipse pluralis aliud monstrat. Vs. 3 ille nihil nisi Λακεδαίμων αἶβαρδος alδεε, vs. 4 aut [Σπάρ γγονικὸ τέκνα ἀβὸ τέκνα βίου aut [πολλὰ λεκὰν γγονικὸ ἀβὸ τέκνα βίου legere vult, numens βίου hic vicium significare. Sed in clausula epigrammatis sepulcralis nomen de vita intellegere longe praestat. Nea supplementa interpretatione non egent; unum monuerim, huic poëtae αἰσνος, de cuius vi dissentiebant homines docti, manifesto aeternum significare. Wilamowitzius suspectum habuit epigramma, ut quidem videtur propter lapidis naturam; in lamina lapidis aeratilis incisum Kaibel. De hac re eius, qui lapidem non viderit, nullum est iudicium. Verba nihil suspitionis movent; si ex a falsario ex antiquo lapide in alium transcripta esse numerosus, certe nihil statuerimus, nisi quod Corcyrae frequenter factum esse constat (cf. appendicem titulorum spuriorum).

11. TITVLI SEPVLCRALES ALII.

887 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei a superiore parte simpliciter ornata, Corcyrae in museo. Ex Broendstedii schedis, qui Cephallenine tribuit, ed. Boeckh C. I. G. 1930c I (inde O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 167 n. 1661b). Ex ipso lapide ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 311 n. CXX (huius exemplum minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 582a; minusculis litteris F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 517 n. 332); rursus ex lapide minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 44 n. 7 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Exscripsit A. Wilhelm.

ΕΙΡΑΝΑ

Εἰράνα.

Litteratura quartum aut tertium a. Chr. n. saeculum prodit.

888 Stela simplex lapidis calcarii leucophaei, a. 0,39, l. 0,25, integra. Corcyrae in museo. Ex Broendstedii schedis, qui errore Cephallenine tribuit, ed. Boeckh C. I. G. 1930c II (inde O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 167 n. 1661c). Ex ipso lapide Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 315 n. CXXXVI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 582b; minusculis litteris F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 518 n. 336. Cf. W. Vischer *Kleine Schriften* II p. 160 not. 2). Denuo e lapide O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 45 n. 13 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III n. 101 in adn. ad n. 3219). Exscripsit A. Wilhelm.

ΚΟΚΚΥΦΑ

De lectione ne Mustoxydis quidem a reliquis, qui lapidem viderunt, discrepat; Κοκκύφα apud Wachsmuthium error typothetae est.

Κορκύρα.

Tertio a. Chr. n. saeculo titulum recentiorem non esse ex litteratura merito collegit A. Wilhelm.

889 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 222 n. CLVII.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Σωκράτης.

890 Lapis epistylio ornatus, a. 1759 Corcyrae in museum Nanianum translatus. Edd. post Pesarinum Diss. I p. 58 Paciaudius Mon. Pelop. T. II p. 91 (Mus. Nan. ant. coll. n. 93); Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 182; Boeckh C. I. G. 1896); Mustoxydis *Delle cose Corcirasi* p. 313 n. CXXVIII cum imagine xylographa (minusculis litteris F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (v. adn. ad n. 643) n. 124.

ΟΕΟΜΗΔΗΣ
ΑΡΙΣΤΟΛΑΙΔΑ

[Θ]εομήδης | Ἀριστολαΐδα.

891 Titulum et Corcyraeum ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 425 (Muratori T. III p. MCDLXXIX, 10; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 206; Boeckh C. I. G. 1911; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 320 n. CLII; minusculis litteris F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΥΠΕΙΘΕΙΑΣ

Aliquid hic turbatum esse apparet. At utrum Blassius recte commentando nominum ordine (Πειθίου Λυσιστράτου) verum tetuli Romam restituere conatus sit, an Λυσίστρατο[ς], Πειθίου emendandum sit (cf. n. 936—940), vix diiudicari poterit.

892 Lapis sepulcralis fastigio ornatus, ex antiquo Corcyraeorum oppido a. 1758 in museum Nanianum delatus. Aeri incisum dedit Paciaudius Mon. Pelop. T. II p. 203 (Mus. Nan. ant. coll. n. 62); Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 206; Boeckh C. I. G. 1917; Mustoxydis *Delle cose Corcirasi* p. 324 n. CLXIII). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (v. quae adnotavi ad n. 643) n. 16.

ΦΟΡΜΙΩΝΑΡΤΕ
ΜΩΝΟΣΜΕΓΑΡΕΥΣ

Φορμίων Ἀρτέμωνος Μεγαρεύς.

Propter litterarum titulum imperatorem Romanorum aetate non est antiquior habendus.

893 Epitaphium a. 1759 ex antiquo Corcyraeorum oppido in museum Nanianum translatum. Aeri incisum ed. Paciaudius Mon. Pelop. T. II p. 205 (Mus. Nan. ant. coll. n. 161); Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 207; Boeckh C. I. G. 1910; Mustoxydis *Delle cose Corcirasi* p. 319 n. CXLIX; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (cf. quae adnotavi ad n. 643) n. 270.

ΠΑΝΚΙΟΣ
ΚΟΡΙΝΘΙΟΥ

Πάνκιος | Κορινθίου.

Boeckhius Παγκιος genetivum existimat, Κορινθίου ethnicum. Ac sane neque Πάγκιος hypocoristicum a Παγκράτιος vel Παγκλῆς derivatum quicquam reprehensionis habet, et genetivi usus in sepulcrali titulo latissime

Digitized by Google

per Graecium propagatus (v. ad n. 466) etsi a Corcyraeorum quidem monumentis quantum scimus alienus est, tamen in hominis peregrini titulo offensione caret (v. ad n. 973). At alia quoque via patet, ut Πανικὸς nominativum, qui eadem ratione defenditur ac Πέρσης (cf. Νικίας, Νίκιας, Νίκης), Κερκυδίων vero patria nomen statuamus; ethnica semper et ubique a Graecis sic usurpata esse in vulgus notum est.

894 Corcyrae. Ex Apostoli Zeni schedis ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 422 (Gori Mus. Flor. T. III p. 76; Muratori T. III p. MDCXXVII, 8; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 95; Boeckh C. I. G. 1885; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 270 n. CII).

ΑΓΙΣ
ΑΜΥΡΑΛΟΥ
ΑΝΔΡΕΙΑ

Ἄγις | Ἀμυράλου. Ἀνδρεία.

Recte Boeckhius stateren videtur duorum hominum, viri Agidis et mulieris Andriae, hoc esse epitaphium. Nomen vs. 2 quod ille in dubium vocasse satis habuit, emendare conatus sum. Υ pro ϟ non minus procivi errore lectum est quam Ρ pro ι.

895 Monumentum sepulcrale cum fastigio, infra quod titulus, Corcyra a. 1760 in museum Nanianum translatum. Ed. aeri incisum Paciandus Mon. Pelop. T. II p. 304 (Mus. Nan. ant. coll. n. 90; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 206; Boeckh C. I. G. 1903; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 315 n. CXXXVII; minusculis litteris F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΑΛΗΙΑΣΟΦΙΟΥΣΟΦΙΟΣΣΟΦΟΚΛΕΥΣ

Ἀλκιμα Σοφίου. Σόφος Σοφοκλεῦς.

896 Marmor candidum cylindri solidi figura; diameter 0,147, altitudo 0,145. In superficie circulari titulus. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

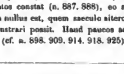

Ἀλύπει | χαῖρε.

Hic (n. 896—930) eos titulos comprendi, qui singula nomina Graeca cum valedictionis vocabulo χαῖρε habent. Cuius unum recentioris aetatis esse apparet. Nam pauci quidem illi tituli, quos saeculis tertio et quarto a. Chr. n. exaratos constat (n. 887. 888), eo additamento carent; quod qui habent ex eis nullus est, quem saeculo altero a. Chr. n. (n. 901) antiquiorem esse demonstrari possit. Haud paucos adeo manifestum est multo recentiores esse (cf. n. 898. 909. 914. 918. 925).

897 Stela lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, Corcyrae in colle orientem versus ab oppido sastiquo. Ed. F. Lenormant *Rev. arch.* N. S. IX (1864) p. 67 n. 1.

ΑΝΔΡΟΚΛΗΧΑΙΡΕ

Ἀνδροκλῆ χαῖρε.

898 Lapis calcarius cius figurae, quae infra delineata est, a. 0,16, l. 0,33, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ἀνθίδιον | χαῖρε.

Nomen civitatis Ἀνθίδιον etsi feminini generis est, tamen nulla ex parte dubium est, quin hoc viri sit epitaphium, quia omnis huius generis nomina in -ιον de hominibus usurpata in masculinum genus abeunt; cf. Καλλίδιον, Καλλιγνήτιον, Κρατούν, Σαθίν, ut non afferam Μαρσύδιν (C. I. A. III, 1128), quod etiam ubi loci nomen est, haud raro masculino genere astitur. Litterarum formae imperatorum Romanorum aetatem indicant.

899 Stela lapidis calcarii cum aëtomate, infra quod phiala rudi arte delineata. Infra aëtoma locus quadratus excavatus sine anaglypho. Supra eum titulus. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΑΡΕΤΗΧΑΙΡΕ

Ἀρετῆ χαῖρε.

900 Cuneus fictilis a. 1759 Corcyra in museum Nanianum illatus. Aeri incisum titulum exhibet Paciandus Mon. Pelop. T. II p. 179 (Mus. Nan. ant. coll. n. 75; Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 207; Boeckh C. I. G. 1887); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 306 n. CXII cum imagine xylographa (minusculis litteris repetivit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (v. ad n. 643) n. 133.

ΑΡΤΕΜ
ΟΚΛΕΑ
ΧΑΙΡΕ

Ἀρτεμίδωρα | χαῖρε.

901 Stela lapidis calcarii cum aëtomate, sediculae figura, sine anaglypho, a. 0,80, l. 0,42. In epistylio titulus. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΑΡΧΕΛΑΙΔΑΧΑΙΡΕ

Ἀρχελαΐδα χαῖρε.

Litterae alpha figurae alternantes Α Λ alteri a. Chr. n. saeculo optime convenient.

902 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 332 n. CLXXXIII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 47).

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣΧΑΙΡΕ

Ἀρχιμήδης χαῖρε.

903 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 332 n. CLXXXIV (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 48).

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΧΑΙΡΕ

Ἀφροδισία χαῖρε.

Digitized by Google

904 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 333 n. CLXXXV (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 49 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΒΟΙΑΑΑΧΑΙΡΕ

Βόϊλ[λ]α χαῖρε.

Enendavi. Editores Βολλία retinuerunt, Blassius confert Βολλε Dyrrhachini hominis nomen in nummo apud Minnetum Suppl. III p. 334 n. 157. Sed cum in nummo eiusdem civitatis (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 68 n. 45) Βουΐκος legatur, vix dubitari poterit, quin illa altera scriptura errori legentis debeatur, quales permulti sunt in Minnetti libro.

905 Lapis inventus ab hodierno Corcyraeorum oppido militarii Italici intervallo ad parietinas ecclesiolae Beatae Virginis, cui cognomen est Μεγαλόκαστρο. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 307 n. CXIV cum imagine xylographa (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 551 n. 31).

ΓΑΑΥΚΕΧΑΙΡΕ

Γλαύκε χαῖρε.

906 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,93, l. 0,43, c. 0,165, ornata acroteriis et aftomate, intra quod vas anaglyphо expressum. Corcyrae in museo. Ex Forchhammeri schedis, qui Zacynthi inventam dicebat, ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 989 n. 1934*b*. Ex ipso lapide edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 308 n. CVII cum imagine xylographa (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 582; F. Lenormant Mon. Rhen. XXI p. 518 n. 337); minusculis litteris O. Rüenaam *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 43 n. 5. Exscripsit A. Wilhelm.

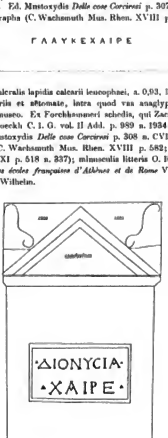

Διονυσία | χαῖρε.

Mustoxydis exemplum repraesentavi, quocum plane concinit apographum Wilhelmi.

907 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 310 n. CXVIII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 33).

ΔΙΟΝΥΣΙΑΧΑΙΡΕ

Διονυσία χαῖρε.

908 Stela lapidis calcarii leucophaei cum aftomate, Corcyrae in colle orientem versus ab oppido antiquo. Ed. F. Lenormant *Rev. arch.* N. S. IX (1864) p. 67 n. 2.

ΔΙΟΝΥΣΙΕΧΑΙΡΕ

Διονύσιε χαῖρε.

909 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 333 n. CLXXXVII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 51).

ΕΒΗΚΑΡΤΙΑΧΑΙΡΕ

Sic Mustoxydis. Apud Wachsmuthium errore '*Εσπερτία* expressum est. '*Εβ[ε]περτία χαῖρε.*

Idem nomen esse atque '*Εσπερτία* manifestum est. At cum Η pro ι facile errore transcribentis a pronuntiatione recentiorum Graecorum profecto natum esse possit, in Β pro Π scriptum neutiquam idem eadit; namque apud Graecos hodiernos hae quidem consonae nullam soni similitudinem habent, cum inferioribus antiquitatis saeculis eas nonnunquam confusas esse constet. Cf. '*Εβπαρτ[ε]* apud Paton et Hicks *Inscr. of Cos* p. 196 n. 276; '*Εβπερμίων* in titulo Megarico Inscr. Graec. sept. I, 164, cuius de lectione consentientibus Schtschukareffii et Lollingii testimoniis plane constat.

910 Cuneus fictilis Corcyra n. 1759 in museum Nanianum translatus. Ed. Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 179 (Mus. Nan. ant. coll. n. 73; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 297; Boeckh C. I. G. 1892; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 312 n. CXXIII cum imagine xylographa).

ΕΠΙΚΤΕ
CΙ
ΧΑΙΡΕ

'Επίκτ[ε]τι | χαῖρε.

911 Corcyrae in Palaeopoli. Edd. Cyriacus Ancon. p. XIX n. 132; ex suis schedis Muratori T. III p. MDCLXXXV, II (Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 99; Boeckh C. I. G. 1893; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 312 n. CXXIV).

ε ΕΡΜΑΙΩΝΧΑΙΡΕ ε

'Ερμαίων χαῖρε.

912 Lapis sectus in pyramidis formam, cuius basis longa 0,115, lata 0,08—0,09 titulum habet; altitudo 0,20. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et octypum chartaceum misit.

Εὐ[φρ]ξ | χαῖρε.

Digitized by Google

913 Lapis a. 1758 Corcyrae in museum Nanianum delatus. Edd. Passerius Dius. II p. 37; Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 206 in aere (Mus. Nan. ant. coll. n. 89); Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 207; Boeckh C. I. G. 1895; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 313 n. CXXVII).

ΘΕΜΙΣ
ΩΝ
ΧΑΙΡΕ

Θεμίσ]τω χαῖρε.

914 Lapis rotundus sepulcralis, Corcyrae. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 104; ex schedis Broendstedii Boeckh C. I. G. 1898; accuratius Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 314 n. CXXX cum imagine xylographa.

ΚΑΛΛΙΣΤΙΝ
ΧΑΙΡΕ

Καλλίστιν | χαῖρε.

Terminatio -ιν pro -ινε (ut -νε pro -νεc) haud infrequens est imperatorum Romanorum aetate, qua hunc titulum non antiquiorem esse etiam litteratura prudit.

915 Stela lapidis calcarii leucophaei, supra simpliciter ornata, a. 0,27, l. 0,305, infra fracta. Corcyrae. *'Bei dem Grabungen der Gesellschaft gefunden.'* Exstat in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΑΡΠΕΧΑΙΣ

[Κ]ράτει χαῖρ[ε].

916 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 314 n. CXXXI (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 36 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΚΕΡΚΑΧΑΙΡΕ

Κέρκα χαῖρε.

917 Corcyrae. Ex schedis Apostoli Zeni ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (inde Muratori T. III p. MDCLVI, 4) confusum cum aliis titulis (v. lemma n. 944). Seinxit Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 196 (Boeckh C. I. G. 1904); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 316 n. CXXXVIII).

ΛΕΩΝΧΑΙΡΑΙ

Λέον χαῖρ[ε].

Et hic et n. 926. 945. 965 quis in exscribendo, non in incidendo foedus error ΧΑΙΡΑΙ nominisma sit, nulla est dubitatio. Etenim in innumeris lapidibus, qui aut exstant aut quorum notitia fide testibus debetur, semper vox recte exarata est, etiam infima aetate. Quod contra haec quattuor monumenta, quae imprimis perierunt, ab uno homine Apostolo Zeno visa sunt, quem in exscribendo ubique eadem ratione peccasse luce clarius est.

918 Corcyrae *'chez M. Varvoungas, horloger, sous les arcades de l'Esplanade'*, fragmentum columnae octagonae. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 57.

Λεύκιε
χαῖρε.

Propter recentiorem praenominis scripturam (cf. Hermae VI p. 310) Claudii principatu non notiquior existimandus est lapis.

919 Marmor cum fastigio, infra quod titulus, a. 1759 ex Palaeopoli Corcyrae in museum Nanianum translatum. Edd. Passerius Dius. II p. 31; Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 203 aevi inclusum (Mus. Nan. ant. coll. n. 71; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 206; Boeckh C. I. G. 1905; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 316 n. CXL). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (vide quae adnotavi ad n. 643) n. 126.

ΛΥΚΙΣΚΕ · ΛΥΚΙΣΚΕΧΑΙΡΕ

Λυκίσκε. Λυκίσκε χαῖρε.
Nominis repetiti causa in obscuro est.

920 Stela aediculae figura lapidis calcarii leucophaei, a. 1,60, l. 0,47, cum sftomate. *'Bei den Grabungen der Gesellschaft gefunden.'* Lapidem operariorum negligentia in multa frustula fractum in museo rursus composuit A. Wilhelm et exscripsit. In epistylio titulus.

ΜΕΛΙΣΣΙΧΑΙΡΕ

Μελισσὶ χαῖρε.

921 Cippus sepulcralis, Corcyrae in suburbio, quod vocatur *Kastrá*. Ex schedis Broendstedii ed. Boeckh C. I. G. 1907 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 317 n. CXLIV; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 n. 3219).

ΜΟΛΩΤΙΧΑΙΡΕ

Μολῶτι χαῖρε.

922 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 319 n. CL (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 40).

ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΕΧΑΙΡΕ

Παρμενίσκε χαῖρε.

923 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 333 n. CLXXXIX (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 53).

ΠΑΡΜΕ
ΝΙΣ . ΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Παρμε]νίσ]ος | χαῖρε.

924 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 319 n. CLI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 41).

ΠΑΡΜΕΝΟΝΧΑΙΡΕ

Παρμέ]νων χαῖρε.

Wachsmuthius retinuit Πάρμενον, quae nominis forma, si quid video, defendi non poterit, sive vocativum nominis masculini Παρμένον, sive neutrum participii nominis mulieibris vice fungens esse statueris.

Digitized by Google

925 Stela lapidis calcarii leucophaei in sedicula formam sculpta, a. 0,48, l. 0,265, cum aëtomate. Infra aëtoma locus excavatus, sed carens anaglypho. In epistylio titulus. Ex collectione Woodhousii in museum Corcyraeum illata. Exscripsit A. Wilhelm.

ΠΙΣΤΟΣ ΑΙΡΕ

Πίστος χαῖρε.

Collectio Woodhousiana multa continebat monumenta sepulcralia non Corcyraea origine, quae nunc etiam Corcyrae exstant. Ea ab hac collectione excludenda fuisse eponte patet. Sed hoc opus, cuius certe neque lapis neque forma neque titulus impedit, quominus Corcyraeum habeatur, recepi.

926 Titulum inter Corcyraeos ex Apostoli Zeni schedis cum aliis commixtum (v. ad n. 944) ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4). Separavit Mustoxydis Illustr. Coreyr. II p. 196 (Boeckh C. I. G. 1916).

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΧΑΙΡΑΙ

Σωκράτης χαῖρ[ε].

De errore in syllaba finali verbi commisso cf. adn. ad n. 917.

927 Fragmentum stelae sepulcralis lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate; in museo Corcyraeo. In aëtomate, cuius tertia fere pars a dextro latere periit, titulus. Exscripsit A. Wilhelm.

ΣΩΣΤΡΑΤΕΧΑ

Σώστρατε χαῖρ[ε].

928 Pars superior stelae lapidis calcarii leucophaei, sediculae figura, cum aëtomate. Corcyrae in museo. In epistylio taenia desinens utrimque in tenues lemniscos volantes; in ea titulus. Edd. ex Breondstedii apographo, qui Cephallenias tribuit, Boeckh C. I. G. 1930 e III (inde O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1661 *d*); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 322 n. CLVIII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 582; F. Lenormant ibid. XXI p. 518 n. 336); minusculis litteris ex ipso lapide O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 46 n. 16 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Exscripsit A. Wilhelm.

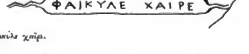

Φαικύλε χαῖρε.

929 Stela lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, a. 0,41, l. 0,295, inventa mense Augusto anni 1896 '*bei den Grabungen der Gaspostiliothek*' prope monasterium Platytera inter *Mandhukio* et *San Rocco*. Exstat in museo Corcyraeo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΦΙΛΩΤΙΣ
ΧΑΙΡΕ

Φιλώτι | χαῖρε.

930 Fragmentum superioris partis stelae sepulcralis in sedicula figuram elaboratae, a. 0,12, l. 0,21. In epistylio titulus. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

. . . . . ξενε χαῖρε.

931 Cippus sepulcralis, a. 0,85, l. 0,40, c. 0,16, erutus Corcyrae et translatus, ut quidem dicebatur, Athenas. Ex litteris Corcyraei cuiusdam ad I. A. Romanum datis minusculis litteris ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΦΔΗΜΟ[.] *Δημόσι χαῖρε.*

Riemannus legit Φλώιου et perversam nominum patris filiique collocationem tituli n. 891 exemplo defendere studet. Sed de illo ipso re admodum incerta est. Quare malui duorum hominum titulos in eodem cippo collocatos distinguere.

932 Stela quadrata lapidis calcarii leucophaei, Coreyrae in colle orientem versus ab oppido antiquo. Ed. F. Lenormant *Rev. arch.* N. S. IX (1864) p. 67 n. 3.

ΛΥΚΟΣ
ΦΙΛΟΧΑΡΙΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Λύκος | Φιλοχάριος | χαῖρε.

933 Stela sepulcralis et supra et infra margine prominente ornata, marmoris alibi, a. 0,54, l. 0,23. Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 318 n. CXLVI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 38, maiusculis F. Lenormant XXI p. 403 n. 294). Exscripsit A. Wilhelm.

ΝΙΚΙΑΔΗΥΚΙΟΥ
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

Νικιάδη Λευκίου | χρηστὲ χαῖρε.

934 Stela sepulcralis lapidis calcarii rudi arte elaborata cum aëtomate, a. 0,76, l. 0,33. In loco quadrato excavato, ita ut medium fere partem tertiam huius excavationis occupet, incisus titulus. Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 323 n. CLX (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 45 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Exscripsit A. Wilhelm.

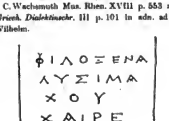

Φιλοξένα | Λυσιμάχου | χαῖρε.

Digitized by Google

935 Lapis inventus milliarii Italici intervallo ab hodierno Corcyraeorum oppido ad parietinas ecclesiolae Beatae Virginis, cui cognomen est Μεγάλη παστέα. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 308 n. CXVI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 551 n. 32).

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Δημοκράτης | Δημοστράτου | Σικυώνιος | χαῖρε.

936 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 333 n. CLXXXVI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 50).

ΔΙΑΝΟΙΑΕΥΦΡΟΣΥΝΟΝΧΑΙΡΕΤΕ

Διάνοια, Εὐφρόσυνον χαίρετε.
Nomen Εὐφρόσυνον hic et n. 937 obvium cius generis est, de quo verba feci ad n. 23. 944.

937 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 333 n. CLXXXVIII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 52).

ΛΥΚΙΣΚΕΕΥΦΡΟΣΥΝΟΝΧΑΙΡΕΤΕ

Λυκίσκε, Εὐφρόσυνον χαίρετε.

938 Corcyrae. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 103; ex hoc et Broendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1913; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 320 n. CLV cum imagine xylographa (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΣΑΜΑΝΔΡΕΠΙΤΟΥΛΕ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Σάμανδρε, Πει(σ)ίλε, | χαίρετε.
Alterum nomen probabiliter emendavit Blass.

939 Corcyrae. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 206 (Boeckh C. I. G. 1915; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 322 n. CLVI).

ΣΤΑΤΙΕΔΟΞΑΧΑΙΡΕΤΕ

Στάτει, Δόξη χαίρετε.

940 Pars superior stelae lapidis calcarii in sediculae figuram elaboratae cum sitomate, a. 0,20, l. 0,35, a sinistra fracta. In epistylio, cuius tertia fere pars intercidit, titulus. Corcyrae in museo exscripsit A. Wilhelm.

ΧΑΡΟΔΙΟΝΧΑΙΡΕΤΕ

Litterae alpha forma inter A et Λ fluctuans alterum a. Chr. n. saeculum indicare videtur.

. . . . . *ος, Ῥόδων, χαίρετε.*

941 Fragmenta duo tabulae marmoris candidi rudi arte elaboratae, a. 0,10, l. 0,47. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

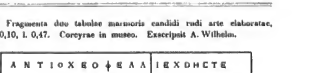

Ἀντίοχε Ὀφέλλα χρηστὲ | χαῖρε.
Ilic (n. 941—945) collocari epitaphia, quae nomina gentilia Romana habent, sed aetatis defuncti significatione careut. Quae pleraque quidem ad priora principatus saecula referenda sunt, sed hanc priori potius primi a. Chr. n. saeculi parti vindicat antiquior nominum ordo, ex quo nomen Graecum non cognominis, sed praenominis Romani locum obtinet. Iam quum videamus ex duabus dedicationibus Deliacis *Bull. de corr. Hell.* VII p. 12 n. 5. VIII p. 145 antiquiorem anni 97 a. Chr. septem quidem priorum mortis nomina habere (velut Ἡράδωρος Κλάδου, Κλεομένης Ἀγησάνορος, Ἡράδωρος Γράνος sim.), unum modo posterioris (Ἡσύλου Κερκυρα Κάστου Φιλαιτέος), in recentiore (a. 74 a. Chr.) vero vice versa nullum illius nominum ordinis exemplum legi, nec huius (Ἀλέας Καστρίνος Δίωνος Ἀχμόνος, Ἄλκης Σωκλείους Σεραπίου Ὀνησᾶς, Δίωνος Κλάδου Δίωνος Δημητρέος sim.), hinc eo certior coniectura de tituli Corcyraei aetate fieri potest, quia haec mutationem, quippe quae ad Romanam, non Graecam consuetudinem spectet, ubique terrarum eodem fere tempore una venisse consentaneum est.

942 Lapis calcarius sectus in pyramidis formam, a. 0,295, in basi longa 0,105, lata 0,10 titulus (cf. n. 912). Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Hastarum finis similem in modum distantiae ac n. 692. Quo titulo tamen hic aliquanto recentior videtur, maxime propter H elementi figuram, quae initio serae Christianae certe non multo antiquiorem indicat.
Mannia.

943 Lapis inventus prope monasterium *ἁγίου Θεοδώρου*. Lapide non viso ex imperiti hominis, et ipse dicit, apographo ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 397 n. CXIII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 551 n. 30).

ΓΑΙΟΣΑΠΑ
ΑΤΙΑΙΑ
ΓΑΙΟΣΑΠΑ
ΠΟΛΕ

Γάϊος Ἀπ(π)άϊος . . . . . .
Ἀτιλία . . . . . .
Γάϊος Ἀ[π]άιος | Πολε . . . . .

944 Corcyrae. Ex schedis Apostoli Zeni ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4), subinsectis titulis n. 529. 748. 749. 917. 926. 945. 965. Separavit Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 196 (Boeckh C. I. G. 1899; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 314 n. CXXXII).

ΚΛΑΥΔΙΑΜΕΜΠΟΝΧΑΙΡΕ

Κλαυδία Ἀμεμπ(τ)ον χαῖρε.
Boeckhius Κλαυδία, *ἀμωμ[τος]*, χαῖρε. Sed leniore medela nomen restitui potest mutuorum aliorum similitudine, de quibus dixi ad n. 23. 936, satis superque defensum.

Digitized by Google

945 Corcyrae. Ex schedis Apostoli Zeni ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (inde Muratori T. III p. MDCLVI, 4) cum aliis (v. ad n. 944). Separavit Mustoxydis illustr. Corcyr. II p. 196 (Boeckh C. I. G. 1900; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 314 n. CXXXII).

ΚΑΛΥΔΙΟΣΜΥΡΤΙΛΟΣΧΑΙΡΑΙ

Καλυδίος Μυρτίλος χαῖρε[ι].
De errore in verbi syllaba finali commisso v. adn. ad n. 917.

---

946 Tabula marmoris candidi, a. 0,40, l. 0,16. Litterae inter lineas rudi arte insculptae. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

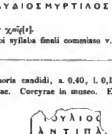

Ἰουλιος | Ἀντίπατρος | ἐτῶν | λε' | χαῖρε.
Hunc locum (n. 946—972) cis titulis assignavi, in quibus aetates hominum defunctorum annorum numero definiuntur. Qui non modo ad unum omnes principatus demum temporibus exarati sunt, sed etsi singillatim de aetatibus iudicare lubricum est, tamen multo plures certo ex eis saeculorum secundi et tertii p. Chr. n. spectem prae se ferunt, quam primi.

---

947 Tabula marmoris candidi integra praeter angulum sinistrum superiorem, a. 0,36, l. 0,20. Corcyrae quondam in collectione Woodhousii, nunc in museo. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 307 n. CXV; W. Vischer *Archäologisches und Epigraphisches aus Korkyra, Megara und Athen*, Basileae 1854, n. 26; *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland*, Bas. 1855, p. 12 (*Κλεινὰ Σκήπτρα* II p. 20) n. 27 tab. II, 5; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 21. Exscripsit A. Wilhelm.

[Δ]ᾶμις | ἐτῶν | πε' | χαῖρε.

---

948 Lapis sepulcralis, Corcyrae. Cum n. 979 coniunctum ed. Mustoxydis illustr. Corcyr. II p. 105; ex hoc exemplo et Broendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1889; accuratius Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 310 n. CXIX.

ΔΙΟΝΥCΙC
ΕΥΒΟΥΛΟΥ
ΙΕΡΟΝΕΙΚΗC
ΕΤΩΝΞ
ΧΑΙΡΕ

Διονύσιος | Εὐβούλου | ἱερονείκης | ἐτῶν ξ' | χαῖρε.

949. 950 Tabula marmoris candidi utrimque inscripta, fracta ab inferiore parte, a. 0,38, l. 0,19, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

in fronte: *in parte aversa:*

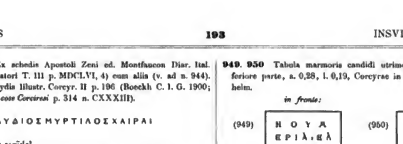

949 Νουμηρία Ἐλευθερὶς | ἐτῶν | ν' | [χαῖρε].
950 Σωσίμη | ἐτῶν | ιη' | χαῖρε.
Uter titulus antiquior sit, vix licet certa ratione definire. Neuter sane ante alterum p. Chr. n. saeculum incisus videtur, quam in partem praeter litteraturam etiam scripturae nominis Νουμηρία n. 949, 1. 3 aliquid tribuendum est, pro quo antiquiore aetate Νουμέρια exarari debuit (cf. Hermae VI p. 297).

---

951 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 311 n. CXXII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 34).

ΕΛΠΙΔΙ
ΑΕΤΩΝ
«Ν«
ΧΑΙΡΕ

Ἐλπιδί[ο]ν ἐτῶν | ν' | χαῖρε.

---

952 Tabula tenuis marmoris, a. 0,27, l. 0,26, fracta ab inferiore parte. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

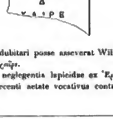

De lectione nusquam dubitari posse asseverat Wilhelm.
Ἑρμόλ[α]ε ἐτῶν | δ' | χαῖρε.
Mirum nomen, quod negligentia lapicidae ex Ἑρμί(α)λεε corruptum coniecerim; sane tam recenti aetate vocativus contractione carens haud quoquo insolitus est.

---

953 Lapis Corcyra in museum Neapolitanum delatus. Ed. *Mem. per servire alla storia letteraria* Sept. 1758 p. 212. Aeri incisum habet Biagi Monum. Graec. ex mss. Nan. inter epitaphia n. 9 (Mus. Nan. ast. coll. n. 104; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 100; Boeckh C. I. G. 1894; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 312 n. CXXV). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (v. quae adnotavi ad n. 643) n. 200, quod exemplum contulit Fränkel.

ΕΥΤΥΧΗC
ΗΡΑΕΤΩΝ
ΓΟΧΑΙΡΕ

Vs. 3 altera littera apud Biagium Ο est, in codice musei Veneti Ο.
Εὐτύχης | Ἡρᾶ ἐτῶν | γο' χαῖρε.

Digitized by Google

954 Cippus sepularis, Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 313 n. CXXVI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 35).

Θ Ε Α Ι Τ Η Τ Ο Ϲ
Ε Τ Ω Ν Γ
Χ Α Ι Ρ Ε

Θεαίτητος | ἐτῶν γ' | χαῖρε.

955. 956 Marmor album utrimque inscriptum, invenium Coreyrae, in collectionem Blacas ex postea in museum Britannicum illatum. Edd. Mustoxydis Illustr. Coreyr. II p. 103. 104 (Boeckh C. I. G. 1890. 1891); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 311 n. CXXI. p. 314 n. CXXIX; C. T. Newton *Greek Inscr. in the British Museum* II p. 31 n. CLXIX.

in fronte:	*in parte postica:*
(955) Θ Ε Ρ Α Π Ω Ν	(956) Ε Λ Λ ι Ν
Ε Τ Ω Ν · Η	Ε Τ Ω Ν
Χ Α Ι Ρ Ε	Ν Χ Α Ι Ρ Ε

955 Θεράπων | ἐτῶν η' | χαῖρε.
956 Ἕλλην | ἐτῶν υ' | χαῖρε.

957 Cippus sepularis, Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 329 n. CLIII (C. Wachsmuth Mus. Rheo. XVIII p. 553 n. 42).

Π · Α Ι Α Ι Ο Ϲ
Θ Υ Ρ Ϲ Ο Ϲ
Ε Τ Ω Ν Ξ Ε
Χ Α Ι Ρ Ε

Π(ό)λλιος | Αἴλιος | Θύρσος | ἐτῶν ξε' | χαῖρε.

958 Coreyrae. Ed. Mustoxydis Illustr. Coreyr. T. I p. 206 (Boeckh C. I. G. 1902; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 315 n. CXXXV).

Κ Α Ε Ο Π Α
Τ Ρ Ο Ϲ Ε Τ Ω Ν
Ν Γ Χ Α Ι Ρ Ε

Καλέσι(ππος) | Τρόσετων | νγ' | χαῖρε.

959 Inter Coreyraeam ex schedis Apostoli Zoni ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 429, cf. 432 (Mustoxydis Illustr. Coreyr. T. II p. 100; Boeckh C. I. G. 1906; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 317 n. CXLII).

« Μ Ε Μ Φ Ι Ϲ
Μ Ε Μ Φ Ι Ϲ
Ε Τ Ω Ν · . Ξ «
Χ Α Ι Ρ Ε »

Μέμ(φεως) | Μέμφις | ἐτῶν ξ' | χαῖρε.

960 Tabula marmorea, a. 0,145, l. 0,285. Litterae inter lineas incisae. Coreyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

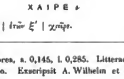

Vs. 1 in prima littera ex superstitibus lapicidam errorem initio commissum deinde emendasse manifestum est.

[Μο]φιλᾶς | Μουφιλου | ἐτῶν δ' | χαῖρε.

961 Coreyrae in marmore candido, quod Arsenii cuiusdam fuit. Edd. Mustoxydis Illustr. Coreyr. T. II p. 104; ex schedis Koehleriania Boeckh C. I. G. 1908; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 318 n. CXLV.

Ν Ε Ο Κ Α Η Ϲ
Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
Ε Τ Ω Ν · .
Χ Α Ι Ρ Ε

Νεοκλὲς | Θεοδώρου | ἐτῶν . . | χαῖρε.

962 Cippus sepularis, Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 316 n. CXLI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 37).

Μ Ε Μ Μ Ι Α
Ν Ε Ι Κ Ε Ϲ Τ Ω
Ν Δ Σ L ᵛ Χ Α Ι
Ρ Α

Μεμμία | Νεί[κ]ης ἐτῶν ϡξ[ϛ'] χαῖ[ρε].

Numerus sexaginta quattuor annorum neutiquam certus est, sed ex eis notis numeralibus, quae hic omnino in consum veniunt, nulla ad traditum Σ tam prope accedit quam Ξ, praesertim si eum supra nescio quo exaui mutilatum numus. Quae sequuntur Lᵛ litterae esse non videntur, sed signum interpunctionis non recte exceptum.

963 Cippus sepularis, Coreyrae. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 318 n. CXLVII; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 11 (*Αἰόνια Σκήρβια* II p. 20) n. 26 tab. II, 4; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 20.

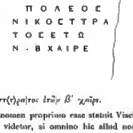

[Ἀ]πολλ(ι)ος | Νικόστ(τ)ρα[τος ἐτῶν β' χαῖρε.

Initio vs. 1 Πόλλεος nomen proprium esse statuit Vischer, negat K. Keil. Sed neuter reputasse videtur, si omnino hic aliud nomen illi, quod est *Νικόστρατος*, praemitteretur, utique nomine gentili Romano opus esse. Atque equidem quidem quinquies ipso Πόλλεος Latinum nomen *Pollius* exprimi, quia liquidarum geminatio in hoc genere haud raro neglegatur, ϲ vero pro ϲ satis frequenter in nominibus Romanis scribatur. At ut illud verissimum est, sic hoc in terminatione *-ιος* nominum gentilium uno exemplo Σωφώνεϲ (C. I. A. III, 3373, cf. Hermae VI p. 143) probatur, sed nosc non iam satis confido, quia uno Pitakia apographo conlocutur tituli memoria. Quare malui satis leni medela [Ἀ]πολλ[ί]ε reponere.

964 Tabula marmoris caudidi, a. 0,34, l. 0,23 (in media altitudinis parte). A superiore parte duo foramina affigendae tabulae destinata. Coreyrae quondam in museo Prosalendi, nunc in museo publico. Ex Forchhammeri apographo ed. Boeckh C. I. G. vol. II Addi. p. 987 n. 1910*b* (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 317 n. CXLIII; F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 517 n. 331); minusculis litteris ex ipso lapide O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 46 n. 17. Exscripsit A. Wilhelm.

Digitized by Google

Με(μαία) Ποθ(ε)ινὴ | ἐτῶν ξ΄ | χαῖρε.
Μί(μαιος) Συμφορος | ἐτῶν πε΄ | χαῖρε.

965 Titulus Coreyraeus. Cum aliis (v. ad n. 944) coniunctum ex Apostoli Zeni schedis ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4). Separavit Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 196 (Boeckh C. I. G. 1912). Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 320 n. CLIV; C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 43).

ΣΑΒΙΝΟΣΕΤΩΝΚΕΧΑΙΡΑΙ

Σαβῖνος ἐτῶν με΄ χαῖρ(ε).
De syllaba verbi finali perperam exscripta cf. adn. ad n. 917.

966 Lapis inventus in insula Paxos. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 323 n. CLXII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 46).

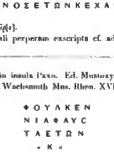

Φουλκενία Φαύστα ἐτῶν | κ΄ | χαῖρε.
Nomen Latinum, quod est *Fulcinia*, hic eadem ratione Graece redditur, qua Polybius XVIII, 48 Σκιπίωνος pro *Stertinius* scripsisse videtur (Σκιπίονος codex).

967 Tabula marmoris albi, a. 0,22, l. 0,26. Litterae inter lineas insculptae. Coreyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Δομίτιος | Φίλητος | ἐτῶν κ΄ | χαῖρε.

968 Tabula marmoris albi undique fracta praeter dextram partem, ubi exstat margo, a. 0,18, l. 0,24. Coreyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

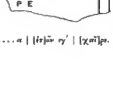

.....θε[ι] | .....α | [ἐτ]ῶν ιγ΄ | [χαῖ]ρε.

969 Lapis calcarius, a. 0,70, l. 0,68, inaedificatus in pariete exteriore ecclesiolae dirutae Ὑπαπαντῆς, quae vocatur *Navarcha*, in insula Coreyra. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

[.....ἐτῶν ....., ...] ἐτῶν [.., | χ]αίρετε.
[Κ]λαύδιος Δε.....

970 Tabula marmorea, a. 0,17, l. 0,16. Coreyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Πο..... | ἐτ[ῶν ..] | χαῖρ[ε].

971 Tabula marmorea, a. 0,22, l. 0,13. Coreyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

.....νος | [ἐτ]ῶν | ..[| χαῖ]ρε.

972 Tabula marmoris albi, a. 0,17, l. 0,13, fracta in tres partes. Coreyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ἀντ..... | ....νος [ἐτῶν] | ι΄ χ[αῖρε].

Digitized by Google

973 Stela sepularis marmorea, a. 0,33, l. 0,40. Infra titulum caput mulieris anaglypho expressum. Corcyrae in museo. Ex Bruendstedii schedis, qui errore Cephallenise tribuit, ed. Boeckh C. I. G. 1930 *d* ex ipso lapide Mustoxydii *Delle cose Corciresi* p. 323 n. CI.XI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 582 *d*, minusculis F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 518 n. 338); minusculis litteris ex ipso lapide O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 46 n. 15. Exscripsit A. Wilhelm et cetypum chartaceum misit.

ΕΠΙΦΙΛΟΥΜΕΝΗ

Ἐπὶ Φιλουμένῃ.

Tituli forma apud Bocotos frequentissima, ne a Phocensium quidem more aliena (n. 28. 29. 30. 31. 55. 56. 57. 59. 60. 72. 73. 76. 77. 82. 83. 163. 164. 168. 178. 179. 180. 216. 217. 225), apud Locros orientales iam multo rarior (n. 264. 307), a Lovridis occidentalis, Aetolise, Acarnaniae, insularum maris Ionii monumentis plane aliena est. Quare lapidem aut tumulo peregrinae mulieris, quae Corcyrae supremum diem obierat, impositum fuisse statuendum est, aut ipsum aliunde in insulam delatum esse.

974 Parvum marmor album quadratum, a. 0,135, l. 0,19, c. 0,055. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et cetypum chartaceum misit.

Μειρᾶτε | Σάββου.
Τερεντία Τε[ρ]εντία ἐποίει.

Apparet hic *ἐποίει* non ad artificem spectare, sed ad mulierem, quae monumentum faciendum et tumulo mortui imponendum curavit.

975 Fragmentum lapidis sepularis fastigio ornati, a. 1759 ex oppido antiquo Corcyraeorum in museum Naniauum translatum. Aeri incisum ed. Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 206 (Mus. Nan. aut. coll. n. 62; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 105; Boeckh C. I. G. 1918. Priorem modo versum habet Mustoxydii *Delle cose Corciresi* p. 335).

ΜΟΚΑΝΙ
ΕΜΩ

[Δα]μοκλε[ι]τ | Πολ[ύμ]ητος] aut [Ἀρ]ίσ[τ]ητος] suppleveris, sed possunt etiam alia excogitari.

12. VARIA ET INCERTA.

976 Lapis calcarius a superiore parte mutilus. Infra pars prominens, quae alii lapidi immissa erat. Totus lapis a. 0,95, l. 0,31, c. 0,14, planicies quae scripturam habet a. 0,36 accuratissime laevigata, infra eam planicies angusta laevis cum stella, inferior pars lapidis non accurate polita. Corcyrae in museo. Ex O. Krameri apographo ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 986 n. 1849 *e* Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 234 n. LXXI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 558 n. 75); F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 517 n. 333; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 43 n. 6 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 99 n. 3212). Apographum et cetypum chartaceum misit A. Wilhelm.

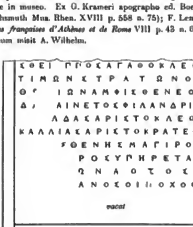

Vs. 5 ΛΑΔΑΣ Wilhelm, ΑΔΑΣ Mustoxydis, ΧΑΔΑΣ Lenormant.

Σ[ο]ῖ[κ]λεος Ἀγησ[ι]κλέος
Τίμων Στρότωνος
Θ[ερ]ίων Ἀμφ[ι]σθένεος
Δ[α]μαίνετος Φιλανδρίδα
... ιδεως Ἀριστοκλέος
Καλλίας Ἀριστοκράτεος
....σθένης Μαγίρος
.....ρος Ὑπηρέτας
.....ων Ἀο[ί]τος
..... αιος Ἀνοσοίξοχος

Titulus accurate et elegantes incisus aut quarti saeculi a. Chr. n. est aut tertii incuntis; sed illud mihi quidem probabilius videtur. Vs. 3 Θ[ερ]σ[ί]ων supplevit Boeckh; recte quidem Blassius monet, etiam Θ[ερ]σ[ί]ων supplori posse. Sed illud praetuli, quia Θερσίων nomen Corcyrae et in aliis colonis Corinthiorum insuparum esse tituli n. 775 et nummi Dyrrhachini, quem illic attuli, testimonia constat. *μαγιρος* per simplicem vocalem in media syllaba iam in antiquo titulo Ἐφημερὶς Ἀρχ. 1889 p. 197 scriptum esse monuit Blass.

977 Diptychum plumbeum, Corcyrae. Ex spographo, quod instituto archaeologico Romano transmiserat Oriolí, ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1848 p. 72 (*cf.* ibid. p. 96); Mostoxydis *Delle cose Corciresi* p. 237 n. LXXII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 559 n. 76; W. Dittenberger Sylloge Inscr. Graec. 431; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 102 n. 3220. Priorem tituli partem repetivit S. Reinach *Traité d'épigraphie Grecque* p. 151 not. 1).

Digitized by Google

. . . . . ΑΝΑ
ΣΙΛΑΝΟΥΤΟΝΝ
ΣΑΝΤΟΥΤΕΙΚΑΤΑΓ
ΤΥΡΩΝΤΩΝΣΙΛΑΝ
ΑΙΤΟΝΝΟΟΝΤΟΥΤΕΙ
ΝΕΤΟΥΤΑΝΓΛΩΣΣ
ΕΙΚΑΤΑΓΡΑΦΩΔΑΓ
ΚΑΙΤΟΝΝΟΟΝΤΟΥΤΕΙ
ΤΑΣΤΑΝΓΛΩΣΣΑΝ
ΤΑΓΡΑΦΩ . . . . . .

. . . . . .
ΟΟΝΚΑΙΤΑΝΓΛΩΣ
ΡΑΦΩΚΑΙΤΩΝΜΑΡ
ΟΥΤΑΝΓΛΩΣΣΑΝΚ
ΚΑΤΑΓΡΑΦΩΕΠΑΙ
ΑΝΚΑΙΤΟΝΝΟΟΝΤΟΥΤ
ΗΝΟΣΤΑΝΓΛΩΣΣΑΝ
ΚΑΤΑΓΡΑΦΩΤΙΜΑΡΕ
ΚΑΙΤΟΝΝΟΟΝΤΟΥΤΕΙΚΑ
. . . . . ΤΩΦΑΙΝΑΙ

Vs. 1 fortasse ΑΚ aut ΚΑ legendum esse adnotant Orioli et Mustoxydis. Vs. 11 ΤΩΦΑΜ Or., ΤΩΦΑΙΝΑΙ Must.

Σιλανοῦ τὸν νόον καὶ τὸν γλώσσαν τουτεῖ κατεγράφω, καὶ τῶν μαρτύρων τῶν Σιλανοῦ τὸν γλῶσσαν κ[αὶ τὸν νόον τουτεῖ κατεγράφω. Ἐσπέ]ντου τὸν γλῶσσαν καὶ τὸν νόον τουτεῖ κατεγράφω. Ἀγκίνος τὸν γλῶσσαν | καὶ τὸν νόον τουτεῖ κατεγράφω. Τιμαρέτας τὸν γλῶσσαν καὶ τὸν νόον τουτεῖ κατεγράφω.

Tertiā a. Chr. n. saeculi esse videtur. A versuum 1 et 11 reliquiis supplendis abstinui cum priioribus editoribus, reliqua omnia integra sunt et perspicua. Multa similium exsecrationum exempla congessit Wachsmuthius p. 560—574.

---

978 Fragmentum exiguum tabulae aheneae, inventum Corcyrae, ex I. Woodhouii collectione in museum Britannicum delatum. Ed. C. T. Newton *Greek Inscr. in the British Museum* II p. 31 n. CLXVIII.

. . . ΕΙΑΙΕ
ΤΩΝΧΡΗΜΑΤΩ
ΠΡΑΣΙΣΕΣΤΩΜΗ
ΔΟΓΜΑΤΙΤΕΤΟΜΗ

. . . . κὰρ ἐ . . . . .] . . . . τῶν χρημάτων . . . . .] . . .] περῖξε ἔντω μὲ . . . . .] . . . . δόγματι τε τῶιν . .

Ad decretum quoddam de publicis pecuniis administrandis haec non improbabiliter refert editor. Sed possunt etiam ex litteris ad aes alienum contractum spectantibus haec superesse, ut similia sint illius nobilissimi Nicaretes Thespiensis lapidis, quem habes I, 3172, ubi vs. 29 sqq. legunter [ἐ]ὰ δ' περῖξε ἔντω ἐν τε σύνοδι τῶν δουλευσάντων καὶ ἐν τῶι ἔργωι καὶ ἐξ ἀστεος καὶ ἐν πλοίωι καὶ ἐν πάντων, quorum admonent quae hic vs. 3 sent. Tabulae aheneae usus sane magis favet Newtoni sententiae, sed non tam accurate cognitam habemus Corcyraeorum veterum in hoc genere consuetudinem, ut praefracte negemus ei in privati negotii documento locum fuisse. Quare fragmentum inter incerta referre malui.

---

979 Litterae ab homine imperito in postica parte tabulae n. 948 neglegenter inculpatae. Illi titulo subiunctas habet Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 103 (Boeckh C. I. G. 1889); separatim Mustoxydis *Dolle cose Corciresi* p. 310.

ΧΑΡΙΝΜΕΝΣΥΝΤΕΚΝΙ
ΗΣΠΡΩΤΟΝ . . . . ΜΕΠΕ
Δ . ΥΠΟΤΗΣΠΡΟΝΟΙΑΣ
Ε . . . . ΜΗΤΡΟΣΠΡΩ
ΤΗΣΤΕΓΑΣΤΡΟΣ

Vs. 1 χάριν ὧν [ε]ὐεργεσί[ας]. Vs. 2 . . . ης πρώτου. Vs. 3 ὑπὸ τῆς προνοίας. Vs. 4. 5 μητρὸς πρῶτος τε γαστρός. Haec quid sibi velint, plane obscurum est.

---

980 Marmor inventum Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 335.

. . ΑΤΑΚΤΑΙΕΚ . . . .
ΚΑΙΤΑΧΡ . . .
ΔΟΚΕ . . . .

[. . . . δεξαίσιστον ἐσ . . . .] . . . . καὶ τὰ χρήσιμα . .] . . . .] δοκεῖ . . . .].

---

981 Corcyrae in columna. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 319 n. CXLVIII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 39).

ΠΑΥΣΙΑΥΠ
ΝΗΔΥΜΟ
ΘΑΝΑΤΟ . . Α

Πανσία[υ] | νεδύμο[υ] | Θανάτο[υ . .]α . . . .

De titoli natura et consilio iudicium ambiguum est, sed potaverim eum sepulcro cuidam impositum fuisse, quod defuncti nomen alio loco incisum habebat. Certe in laterem n. 1051 verba ex hoc lapide demum perveserunt.

---

982 Fragmentum marmoris albi inventum Corcyrae. In museum Britannicum intulit Sir Walter Trevelyan anno 1879. Ed. C. T. Newton *Greek Inscr. in the British Museum* II p. 32 n. CLXX.

ΓΕΥΣ
ΕΔΡΙΟ
ΛΩΝ
ΚΡΑ

Vs. 2 [συ]λλ[ογέ]ω aut [συ]μβ[ουλ]ε[υ]. Reliqua obscura.

---

983 Columella rotunda a. 0,54, diam. 0,18, inventa occidentem versus a lacu Χολοπούνδα ad viam, quae in vicum *Benitsa* fert, et translata in domum Panagiotae Patrizii, quae est in superiore parte viae, quae vocatur *Replandade*. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 57.

ΕΟΡ
ΚΕΙΝ

---

984 Later coctus, Coreyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 335.

ΨΟΛΙΦΟΜΑΠΙΔΕ

Digitized by Google

APPENDIX.

TITVLI DVBII ET SPVRII.

985 'Apud nobilissimum Lucae monachi sedem in Phocide iuxta Daulidem ad VIII. mil. in marmore' Cyriacus p. XXXI n. 241 et ex eiusdem schedis a Compagnonio missis Muratori T. I p. CDXCIII, 2 (Boeckh C. I. G. 1749; Lebas *Inscr.* II, 998).

ΦΙΛΟΚΡΑΤΕΙ
ΑΡΧΗΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑΣΑΝΘΟΣ
ΚΑΙΑΡΧΗΠΡΑΚΤΙΚΗΣΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΓΚΡΑΤΕΙΑ

Φιλοκράτει.

Ἀρχὴ σωφροφίας ἄνθος, | καὶ ἀρχὴ πρακτικῆς ἀρετῆς | ἐγκράτεια.

Boeckhius, qui de genuina tituli origine non dubitabat, primo versu defuncti nomen dativo casu agnovit, cui sane plerumque *ἐπὶ κάδι* subesse; ei vero sententiam stoicam subiunctam esse. At eiusmodi sententia pedestri sermone enuntiata in monumento sepulcrali res permira est, quam vix credas vel fide digniori testi quam Cyriacus est. Hic enim cum similia fraudia haud semel commisisse plane convictus sit (cf. Th. Mommsen *Jahrbuch der Kgl. preussischen Kunstsammlungen* IV (1883) p. 75. 78; W. Kubitschek *Archäol. und epigr. Mitthtl. aus Oesterreich* VIII p. 102 sqq.), quin hunc quoque titulum ementitus sit, vix videtur dubitandum. Verba, quibus sententia concepta est, unde repetiverit, latet; nam ipsum ea exegitasse propter illa alia comments, in quibus semper certum scriptoris antiqui locum exprensit, non est credibile.

---

986 Ἐὰς χμὼν ἀναιμζίωνων Μανύχης δὲ ἀμε ἀπέχων τοῦ Λιδοχμείου (qui est vicus inter Amphitissam et Naupactum situs) titulum inventum dicit Mustoxydis in schedis, cum Pouqueville Artotinae in metochio monasterii esse referat. Edd. Pouqueville Itin. T. III p. 248 not. 1; ex eo et Mustoxydis schedis Boeckh C. I. G. 1759 (inde Lebas *Inscr.* II, 1004). Cf. quae de titulo admotavit O. Müller *Die Dorier* II p. 420 not. 2.

ΚΑΛΧΑΝΤΑΜΟΥΟΝΔΙΚΑΙΟΣΗΡΑΚΛΗΣ
ΧΛΕΥΝΕΝΟΣΠΕΙΕΡΙΝΕΟΙΠΛΗΣΑΣ
ΑΥΤΟΝΤΩΚΟΛΑΦΩΚΑΙΑΠΕΚΤΕΙΝΑΣ
ΤΕΘΑΥΕΝΕΝΕΡΙΝΕΩ

Cum Boeckhio repraesentamus Mustoxydis exemplum. Ponq. vs. 2 ΠΕΡΙ, vs. 3 ΑΠΕΚΤΙΝΑΣ, vs. 4 ΕΝΘΕΡΙΝΕΩ.

Κάλχαντα Μάψ ἐν δίκαιος Ἡρακλῆς | χλεύνεος πε[ξὴ ἐμανο]ῦ πλόξας | αὐτὸν τῷ πλάφῳ τοὶ ἀπαντέσιος | τὶ-θανὸν ἐν Ἔρινῳ.

Gravissimam suspicioni anseam praebent, quae de loco, ubi titulus inventus sit, tradiuntur. Nam Artotinam Erineum Doridis esse sibi persuaserat Pouqueville, manifesto errore, siquidem ille vicus non in valle Cephisi, sed ad Bumen, quod in sinum Corinthium defluit, in Locride situs est. Ac tamen titulus eum locum, ubi positus sit, Erineum esse indicet. Quare non Pouquevillium quidem finxisse, sed ipsum eius, qui hunc titulum conscinaverat, fraude ad illam pravam de Erinei situ opinionem deductum esse existimo. Mustoxydis vero non ipsum lapidem, si omnino unquam lapis fuit, vidisse, sed apographum eum loci denignationem, quae item ad Locrorum occidentalium regionem, non ad Doridem, spectabat a nescio quo accepisse videtur. Neque desunt, quae titulum ab homine parum Graece docto compositum arguant, ut vs. 2 *χλεύνεος* pro *χλευάζοντος* aut *κεχλευασμένος*, vs. 3 med. *τῷ πλάφῳ* articuli usus ineptus, vs. 3 fin. *ἀπαντέσιος* ex vs. 4 init. *τὶ-θανὸν* flexiones barbarae. Quae omnia emendatione tollere summae audaciae est, ac vel Boeckhius, qui titulum genuinum arbitrabatur, duos ex his barbarismis toleravit, unum emendatione satis facili *ἀπ[ο]ρτέσιος* vitavit, quartu vero eidemque gravissimo quod scriptura *τὶ ἀπαντέσιος τ' ἔθανεν* mederi se posse existimavit, in errore manifesto versatus est; nam hoc Graecum esse praefracte nego. Etiam illa duorum nominum coniunctio, qua unus homo significatur (*Κάλχαντα Μάψ ὁ* vs. 1) a Graecorum more abhorret (Tzetzes ad Lycophr. 980 in eadem fabula enarranda habet *Κάλχαντα τοῦτον ἔνιοι τὸν Μάψον*). Quae cum ita sint, non attinet cum Boeckhio et Müllero verba tradita emendationibus tentare (vs. 1 [ἀλ]*λαῖος Ἡρακλῆς* Müller).

---

987 Eodem loco ac n. 986 se invenisse dicit Pouqueville, qui edidit Itin. III p. 250 not. 2 (inde Boeckh C. I. G. 1760; Lebas *Inscr.* II, 1005).

ΔΟΡΙΣΠΕΛΙΣΕΟΣΘΕΜΑΝΟΒΟΙΩ

Sensu cassa haec sunt; de genuina origine gravissimam suspicionem movet necessitudo, quae haic fragmento cum n. 986 intercedit; quae non solum Pouquevillii testimonio et loci significatione continetur, sed et n. 986, 2. 4 Erinei oppidi, sic hic initio Doridis regionis, in fine Boei oppidi mentio occurrit. Haec omnia eiusdem hominis, qui suam de horum locorum situ sententiam antiqui monumenti testimonio confirmare caperet, fraudi deberi videntur.

---

988 Naupacti anno 1860 se exscripsisse refert F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 402 n. 287.

ΛΕΟΝΤΙΣΚΟΣ
ΕΤΗΝΜΒ

Λεοντίσκος | ἐτῶν μβ'.

Cum hic primum sit intra Ionus voluminis aubitum titulus Lenormantianus, commodissimum visum est hic paucis de eunsdem *fide* dicere. Praeter hunc Naupactum in eadem musei Rhenani volumine ille homo dottus publici iuris fecit singulos titulos Leucadios (n. 990) et Zacynthios (n. 991), aliquot Corcyraeos (n. 1058—1064), denique magnum numerum eorum, quos in insula Cephallenia se reperisse narret (n. 993—1028);

Digitized by Google

ex quibus omnibus nullus ab alio homine viaus est. Quae res in puncta illis monumentis Neapolitis, Leucadiis, Zacynthiis, Corcyraeis non magni momenti est ad editoris fidem infringendam, praesertim cum inter Corcyraea praeter illa etiam nonnulla ab aliis visa ediderit (cf. n. 887. 888. 906. 928. 933. 964. 973. 976. 1039. 1044. 1046. 1049. 1050). Quod contra permittam est, quod ex titulis Cephallenitis, quos Leonnamantes primos ediderat, ne unum quidem ab Hirmanno aliisque, qui post illum insulam adierunt, reperius est; nam illa sacratinenta, qua hanc suspicionem occupare et removere conatur Leonnant (v. lemma n. 1005), et ad exiguam modo partem horum titulorum spectat et ipsa sine dubio fictitia est. Quodsi meminerit, quae in eisdem 'centuriis' edita sint Atticae aliarumque regionum monumenta, ea certissimis rationibus fraudis plane convicta esse (v. adn. ad l. 3473), non dubitabis mecum etiam haec ad unum omnia reiicere. Quod non multa singillatim occurrunt fraudis indicia, id ad Leonnamti ils fingendo non tam solicitam quam cautionem et timiditatem referendum est. Neque enim quicquam communicasse nunc est, quod argumentis aut sermone memorabile sunt, sed aut genuinorum titulorum exempla saepe expressit (v. ad n. 1005; plane idem fecit in Megaricis l. 3473 sqq.) aut nomina vulgaria et tritissimas titulorum dedicatoriorum aut sepulcralium formulas pontisse satis habuit. At et vel in illo genere errorem vitare non potuit, sic in hoc memorabile est, etiam in eis titulis sepulcralibus Cephalenitis, qui si genuini essent propter litterarum formas (Γ Σ) tertio saeculo s. Chr. n. vindicandi essent, nusquam alius atque Atticas voces occurrere (n. 997 Πυτιδῶνι; n. 1001 Λυκιάδηι; n. 1018 Στρατωνεύς; n. 1025 Μενεξένου Οινηΐδος), cum genuinae inscriptiones Zacynthi, Cephallenine, Ithacae non modo illis aetate, sed etiam multo inferiore etiamtum suam sermonis formam ex parte retinerent (n. 609 Λεπτίνεω, Κλεινέου; n. 609 .....νου; n. 613 Κλειδὶς Ὀνησιφόρου; n. 626 Στρατονίκει; n. 629 Λύσειδι, Δίζηνι; n. 631 Πρυτοδίκα; n. 633 Λυσίππου; n. 635 Θρασύδαμος; n. 648 Φιλίππου; n. 658 Εὐδάμου; n. 660 Δαμᾶς; n. 661 Κλεάρχου; n. 663 Λυσθένης; n. 665 Δαμοκλέους; n. 667 .....ξένης; n. 668 Λυσιάδης; n. 671 Κλεογένης; n. 675 Ἠλιοφάνης; n. 679 Δαμοκλέα). Quae cum ita sint, omnes centuriarum Leonnamtianarum titulos, qui non aliorum testimoniis confirmentur, io hanc suppreditem coniicio. Mero meo errore factum est, ut unus n. 611, qui a Roehlio sine dubitationis nota receptus erat, etiam hic io grammorum numero retinerctur. At scienti prudentique consilio, qui aliquot annis ante alio eodem homine docto io ephemeride archaeologica Parisiensi editi erant (n. 798. 897. 908. 932), turbae fictitiorum inmiscere nolui; neque enim tum iam illam recordem fingendi libidinem, qua abreptus aliquanto post acervatim titulos falsos fudit, hominem tenuisse persuasum habeo.

989 Lapis qui vocatur πύρος, qui fuit anno 1889 Leucade in domo Angeli Calcani, qui negotia consularis regni Italici illic gerebat. Inventum esse anno 1753 prope lomum Calterium haud procul a parietinis Leucadis veteris et deinde in suam possessionem pervenisse narrat Demetrius Pericoppulos, qui ediditi in libro inpudentissimis mendaciis referto *Sappho storico sulle prime età dell' Isola di Leucade nell' Ionio*, Florentiae 1814 p. 41 tab. II (inde Boeckh C. I. G. 43; I. Franc Elementa epigr. Graec. p. 92 n. 30). Cf. quae de titulo disputaverunt G. Hermann *Über Herrn Professor Boeckh's Behandlung der griechischen Inschriften* p. 61 sqq. 75; M. H. E. Meier ibid. p. 167 sqq.; Boeckh C. I. G. vol. I Add. p. 888; A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griechischen Alphabets* ed. 4 p. 115. Sed hi omnes Petrizzopuli apographo solo usi sunt; quo accuratius, etsi minus *plene*, usque ex G. Doubleti exemplo edition est titulus *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 210.

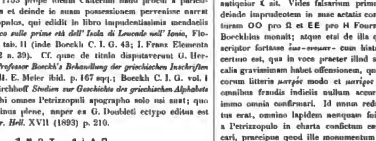

Var. lect. Doubleti exemplum exprimimus; discrepantes Petrizzopuli lectiones non est quod constentur praeter eas locos, quos ille etiamtum integros vidit: Vs. I fin. ΨΜΟΤΟ Petr., primum ο om. Doubleti; vs. 2 ioit. ΝΕΚΙΣ Petr. Vs. 3—6 apud Petrizzopulum hanc habent speciem:

ΑΥΟΙΤΙΨΑΟΥ
ΟΥΑΥΑΔΕΙΡΙΕΔ
ΥΟΙΔΑΟΦΑΓΓΟ
ΟΣΙΑΙΓΟΔΕΙΡ

Hinc simul apparet, versuum divisionem quae in lapide est ab eu pro arbitrio mutatam esse.

Boeckhius haec sic legit: Πυῤῥ ὁ τοῦ Μενεσταμένου τοῦ Κορκυῖον κα[ὶ τῶν λοιπῶν ἱερῶν τ' Ἀπόλλωνος καὶ τῶλλ' ἐπιστατοῦντων μητρὸς πάντων τῶν ἐν τῷ Ἀτταίῳ. In quibus cum multa insint parum Graeca, multa aliis nominibus plane incredibilia, cum de Petrizzopuli fraude cogitasse, praesertim cum aliis figmentis audacissimis liber eius abundet, non est mirum. At Hermannus omnia illa sd perversam Boeckhii interpretationem referens, si vericrem lectionem sequeremur nollam mutare de genuina origine dubitationem pronuntiavit. Atqui Ipsius contextus . . . . ὁ Μαλοσταμένου τοῦ Κορκυῖον καὶ ..... ἱερῶν τῶνἀλλωνος καὶ τῶλλ' ἐπιστατούντων τῶν τε τῦρὸς ἐντεταῖον ἐν τῷ Ἀτταίῳ Boeckhiano vix felicior est existimandus. Nam primum quidem ductus litterarum traditos audacisime commutat, quod etsi propter dubium exempli Petrizzopulani fidem tum non erat magnopere vituperandum, tamen nunc accuratissimo Doubleti exemplo omnes illae coniecturae Hermanni refutatae sunt. Deinde vero quod suam lectionem reprehensione errore sibi permissis, insignter erravit; nam unus genetivus Μελσταμένου tripliciem habet offensionem, quandoquidem Leucadii Corinthiorum coloni neque omnino tam antiqua aetate has voces contrahuntur (cf. Meisterhans p. 86?, 1; Ζωΐλος ὁ Μαλσταμένου τοῦ Κορκυῖον p. 869), neque si contrahuntur eu pronuntiarent, sed utique *ευ*, neque simplici O significassent vocalem productam contractione natam, sed OY (δῶυεν n. 867, 3; τοῦ n. 869; Ζώου n. 870, 1). Neque incredibilis est accusativum ἐπιστάτουν pro ἐπιστατοῦντα porro in ἱερὸν, ἱερεῖ nota sapientiaeis omissa non miara est, quam vocalis a pro antiquiore *o* naurpata. Massime vero mireris, quod ille io titulo, quem ipse remotissimae antiquitati vindicat, ἐντεταῖον scriptum fuisse statuit, de aetatum discrimine non minus quam de diversa vocalis productae et correptae condicione nulce securus. Quare ut lacgiendum est, non omnia quae Boeckhius protnierit mentem eius, qui titulum componit, recte referre, nonnulla adeo tam obscura esse, ut vix explicari possint, sic tamen apparet haud pauca inesse, quae certissima ratione manum non antiqui hominis Leucadii sed recentioris falsarii prodant. In scriptura quidem hoc nomine primum commemorandus est usus litterae Τ ante vocalem Α (vs. 7 ΙΑΤ, vs. 10 ΙΔΕΝΤΑΤΟΙ) in eis verbis, de quorum lectione neque Boeckhius et Hermannus dissenserunt eoque quisquam potest debitare, deinde ΣΣ hastis parallelis vs. 7—10 ter nusrpata, cum vs. 2 bis antiquior Σ ait. Vides falsarium primum antiquitatis speciem affectasse, deinde inprudentem in usu aetatis consuetudinem relapsum esse. Scripturam OO pro Ω et ΕΕ pro Η Fourmonti figmentorum admonere iam Boeckhius monuit; atque etsi de illa quidem vs. 8 dubitari potest, quia scriptor fortasse *ἐπι-ουσιον*- cum hiata legi voluit, tamen vs. 9 *μητεροσ* certuso est, qua in voce praeter illud scripturae genus ipsa productu vocalis gravissimam habet offensionem, quando quidem praeterea in omnibus Graecorum litteris *μητρός* modo et *ματέρος* genetivus eorimus. Vides ex his omnibus fraudis indiciis nullum accuratiore Doubleti exemplo refutari, immo omnia confirmari. Id unum redarguitur, quod Boeckhius surpicatus erat, omnino lapidem neoquam fuisse in rerum natura, sed titulum a Petrizzopulo in charta confictum esse. Sane id prorsus erat suspicari, praesipue quod ille monumentum a se Museo Naniano venumdatum praedicabat, in quod tamen nunquam id pervenisse constabat. Hoc quoque foedum mendacium fuisse, Doubleti invento demonstratum est, sed de causa mentiendi Boeckhius erravit, qui Petrizzopulum cavere voluisse existimavit, ne apud ipsum lapis frustra quaereretur. Quod cum ita sit, ee de origine tituli fictioi quidem satis certum iudicium ferri licet; nam sunt quae alterum falsarium alterius opere usum indicent, praesertim cum is, qui titulum scalpsit, paullo peritior scrnoois et litteraturae veterum Graecorum fuisse videatur, quam ipse Petrizzopulos. Sed utut hoc se habet, certe recte exempli Doubletiani editor aegravit recoperanto lapide iustissimas causas, propter quas Boeckhius aliique titulum sporium iudicassent, nilla ex parte infringi.

Digitized by Google

990 'Leucade in basi marmorea.' Anno 1860 se exscripsisse narrat F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 402 n. 288.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟ
Μ·ΑΥΡΗΛΙΟΝ
CΕΒΑCΤΟΝΗΒ

Αὐτοκράτ[ορα Καίσαρα] | Μ[άρκον] Αὐρήλιον [Ἀντωνῖνον] | Σεβαστὸν ἡ β[ουλὴ Λευκαδίων].
Cf. quae adnotavi ad n. 988.

---

991 'Descripsi nuper in vico Hieracaryo insulae Zacynthi' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 526 n. 378.

ΤΕΡΕΝΤΙΑΝΟC
ΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΕΥΧΗΝ

Τερεντιανὸς | Ἀπόλλωνι | εὐχήν.
Cf. quae adnotavi ad n. 988.

---

992 Titulum anno 1721 Zacynthi erutum refert P. Chiotis 'Ἱστορικὰ ὑπομνήματα II, *Corfou* 1858 p. 600 (O. Riemann *Zante, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII p. 13 n. 11).

ΤΑΦΟC ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΘΕΟΥ

Ficticium esse hoc Theodori, qui atheos cognominatus est (cf. Diog. Laert. II, 86), epitaphium probe perspexit Riemannus.

---

993 'Inter rudera Cranii. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 519 n. 343.

ΘΗΚΕΝ

[..... ἀνέ]θηκεν.
Cf. adn. ad n. 988.

---

994 'Inter rudera Cranii, in basi lapidea. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 519 n. 344.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΙΤΟΝΑΙΛΙΟΝ
ΑΔΡΙΑΝΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝCΕΒΑCΤΟΝ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τίτον Αἴλιον | Ἁδριανὸν Ἀντωνῖνον Σεβαστόν.
Cf. adn. ad n. 988.

---

995 Inter rudera Cranii Cephallenise anno 1860 se exscripsisse dicit F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 519 n. 342.

ΕΥCΕΒΕΙΑCΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙΤΗCΕΙCΤΗΝΠΟΛΙΝ
ΕΥΝΟΙΑC

..... | εὐσεβείας ἕνεκεν | καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν εὐνοίας.
Cf. adn. ad n. 988.

---

996 'Stela marmorea in necropoli Cranii reperta et intra domum privatam Argostolii asservata. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 347.

ΕΡΩΤΙΟΝ

Ἐρώτιον.
Cf. adn. ad n. 988.

---

997 'Descripsi nuper in domo privata Argostolii. Inscriptum est stelae marmoreae in necropoli Cranii repertae' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 348.

ΡΗΝΕΛΟΓΗ

Ῥηνελόγη.
Cf. adn. ad n. 988.

---

998 'In stela marmorea ex necropoli Cranii. Descripsi Argostolii anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 349.

ΦΙΛΙΝΝΑ

Φίλιννα.
Cf. adn. ad n. 988.

---

999 'Descripsi nuper Argostolii, in stela marmorea Cranii reperta' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 351.

ΜΥΡΤΙΟΝΧΡΗCΤΗ

Μύρτιον χρηστή.
Cf. adn. ad n. 988.

1000 'In stela marmorea ex necropoli Cranii. Descripsi Argostolii anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 350.

ΕΥΑΝΘΗΧΑΙΡΕ

Εὐάνθη χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988.

1001 'Descripsi anno 1860 Argostolii, apud Milium, tunc Graeciae consulem. Inscriptum erat stelae ex necropoli Cranii' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 352.

ΑΕΚΑΔΗΓΙΑΔΗC

Ἀκαδηγιάδης.
Cf. adn. ad n. 988.

1002 'Apud eundem [i. e. Milium Graeciae consulem] descripsi anno 1860, in stela e Cranio' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 353.

ΕΩCΑΝΔΡΟC

Σώσανδρος.
Cf. adn. ad n. 988.

1003 'Stela marmorea in necropoli Cranii reperta. Descripsi anno 1860 apud Beretram, Galliae consulem Argostolienem' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 521 n. 354.

ΔΙΟΝΥCΙΕ
ΧΡΗCΤΕ
ΧΑΙΡΕ

Διονύσι | χρηστὲ | χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988.

Digitized by Google

1004 Inter ruderа Cranii Cephalleniae anno 1860 se exscripsisse dicit F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 519 n. 341.

ΧΡΗΣΤΕ · ΧΑΙΡ

..... *χρηστὲ χαῖρε*[*!*].
Cf. adn. ad n. 988.

1005 'Tituli n. 365—371 [nobis n. 1005. 1006. 1007. 1011. 1012. 1013. 1014] inter ruderа Sames anno 1860 reperti sunt ab exercitus Anglici mercisanicis, dum lapides monumentorum huius civitatis evellunt ad aedificandum Corcyrae arcem montis Abrahum, quae nunc ab ipsis Anglis diruta est, quum insulae maris Ionici Graecis tradidervnt. Eodem anno eos descripsi, sed anno 1863 et Corcyrae et Cephalleniae frustra quaesivi. Fortasse, tamquam vulgaribus lapidibus, in saecerie murorum arcis eis usi erant architecti Britanni' F. Lenormant, qui hunc titulum 'in basi marmorea quadrata eoss' refert. Edd. minusculis litteris ex Lenormanti epographo E. Gerhard *Arch. Anzeiger* XXIV (1866) p. 204* n. 8, 2, minusculis ipse Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 524 n. 369.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙ ΣΑΡΑΜ
ΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΣΕΒΑΣ
ΤΟΝΣΕΒΑΣΤΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΑΥΤΟΚΡΑ
ΤΟΡΟΣΑΣΕΠΤΙΜΙΟΥΣΕΟΥΗΡΟΥΠΕΡ
ΤΙΝΑΚΟΣΑΡΑΒΙΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ
ΜΕΓΙΣΤΟΥΗΠΟΛΙΣΗΣΑΜΑΙΩΝ
ΥΒ ϕ Κ Δ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ(άρκον) | *Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον Σεβαστὸν, Σε-*
βαστοῦ Καίσαρος Αὐτοκρ(άτορος) Α(ντωνίου) Σεπτιμίου Σεουήρου Περ-
τίνακος Ἀραβικοῦ Ἀδιαβηνικοῦ | *μεγίστου, ἡ πόλις ἡ Σαμαίων.* | *Ψ(ηφίσματι) Β(ουλῆς) κ(αὶ) δ(ήμου).*

Hoa tres titulos (n. 1005—1007) ad exemplum genuini n. 617 concinnatos esse apparet. Sed hoc negotium, ut erat facillimum et intimum ei, qui vel mediocri eiusmodi titulorum honorariorum cognitione imbutus esset, sic tamen non ab omni parte prospere cessit Lenormanto. Nam quod paternam originem in titulis n. 1005. 1006 mero genetivo indicari voluit, id fecit sine dubio memor Graecae consuetudinis hoc nomine ab Romanorum more discrepantis. Sed eum in eiusmodi titulos non cadere, immo constanti usu accusativum *υἱὸν* flagitari, nemo peritus negabit. Etiam Σεβαστοῦ nomini patria praemissum (n. 1005, 1. 1006, 3) insolentius est, etsi hoc quidem tolerari posset, si nulla esset alia suspicionis causa. Cf. praetereа quae disputata sunt ad n. 988.

1006 'In basi marmorea quadrata.' De loco v. ad n. 1005. Edd. minusculis litteris ex F. Lenormanti apographo E. Gerhard *Arch. Anzeiger* XXIV (1866) p. 204* n. 8, 3, *minusculis* ipse Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 525 n. 371.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙ ΣΑΡΑΠ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΑΡΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑ
ΤΟΡΟΣ ΛΣΕΠΤΙΜΙΟΥΣΕΟΥΗΡΟΥ
ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ ΑΡΑΒΙΚΟΥ ΑΔΙΑΒΗ
ΝΙΚΟΥ ΠΑΡΘΙΚΟΥ ΜΕΓΙΣΤΟΥΗ
ΠΟΛΙΣ ΗΣΑΜΑΙΩΝ
ΥΒ ϕ Κ Δ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Π(όπλιον) | *[Σεπτίμιον Γέτα] Σ[εβαστόν],* |
Σεβαστοῦ Καίσαρος Αὐτοκρ(άτορος) Σεπτιμίου Σεουήρου | *Περ-*
τίνακος Ἀραβικοῦ Ἀδιαβ(ηνικοῦ) Παρθικοῦ μεγίστου, ἡ | *πόλις ἡ Σαμαίων.* |
Ψ(ηφίσματι) Β(ουλῆς) κ(αὶ) δ(ήμου).
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

1007 'In basi marmorea quadrata.' De loco v. ad n. 1005. Edd. minusculis litteris ex F. Lenormanti epographo E. Gerhard *Arch. Anzeiger* XXIV (1866) p. 204* n. 8, 1, *minusculis* ipse Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 524 n. 370.

ΙΟΥΛΙΑΝΔΟΜΝΑΝ
ΣΕΒΑΣΤΗΝΑΥΤΟΚΡΑ
ΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΛΟΥ
ΚΙΟΥΣΕΠΤΙΜΙΟΥΣΕ
ΟΥΗΡΟΥΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΑΡΑΒΙΚΟΥ
ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥΠΑΡΘΙ
ΚΟΥΜΕΓΙΣΤΟΥΓΥΝΑΙΚΑ
ΗΠΟΛΙΣΗΣΑΜΑΙΩΝ
ΥΒ ϕ Κ Δ

Ἰουλίαν Δόμναν | *Σεβαστὴν, Αὐτοκράτορος Καίσαρος Λευκίου Σεπτι-*
μίου Σεουήρου Περτίνακος | *Σεβαστοῦ Ἀραβικοῦ* | *Ἀδιαβηνικοῦ Παρθι-*
κοῦ μεγίστου γυναῖκα, | *ἡ πόλις ἡ Σαμαίων.* | *Ψ(ηφίσματι) Β(ουλῆς)*
κ(αὶ) δ(ήμου).
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

1008 'Same, in stela marmorea. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 522 n. 362.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣΣΩΣΙΜΟΥ

Φιλοκράτης Σωσίμου.
Cf. adn. ad n. 988.

1009 'Same, in stela rotunda prope portum antiquum. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 522 n. 363.

ΖΩΙΛΕ
ΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ

Ζωΐλε | *χρηστὲ* | *χαῖρε.*
Cf. adn. ad n. 988.

1010 'Same, in domo privata. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 523 n. 364.

ΚΛ · ΕΡΜΗΣΙΑΝΑΣ

Κλ(αύδιος) Ἑρμησιανὸς.
Cf. adn. ad n. 988.

1011 'Same, in stela marmorea quadrata.' De loco v. ad n. 1005. Ed. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 523 n. 365.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΧΑΙΡΕ

Ἀλεξάνδρα | *χαῖρε.*
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

Digitized by Google

1012 'In stela rotunda marmorea.' De loco v. ad n. 1005. Ed. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 523 n. 366.

ΚΑΛΛΙΠΠΕ
ΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ

Καλλίππη | χρηστὲ | χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

1013 'In stela quadrata marmorea.' De loco v. ad n. 1005. Ed. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 523 n. 367.

ΜΑΤΡΩΝΑ
ΧΡΗΣΤΗ

Ματρῶνα | χρηστή.
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

1014 'In stela marmorea, eleganti fastigio decorata.' De loco v. ad n. 1005. Ed. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 523 n. 368.

ΧΑΙΡΕΑΣ

Χαῖρέας.
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

1015 Apud Ch. I. Tzimaratum in vico *Hagia Thekla*, qui est in ora occidentali paeninsulae Palensium (*Pallès*), O. Riemann vidit apographum tituli, qui Pallae inventus dicebatur, et minuscula litteris edidit *Cephalonie, Bibliothèque des écoles françoises d'Athènes et de Rome* XII p. 32.

ὁ τῶλε Παλεῖον
τὲς Κεφαλονίνε Διυθέρας.

Illum lapidem Palensem fictilium esse, neque hic quicquam aliud haberi quam partem tituli Attici C. I. G. 340 (C. I. A. III, 481) imperite exscriptam, iure meritoque existimat Riemannus.

1016 'Inter rudera civitatis Pallensium. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 521 n. 355.

ΑΣΑΝΕΘΗΚΕΝ

. . . . . ἀνέθηκεν.
Cf. adn. ad n. 988.

1017 'Inter rudera civitatis Pallensium. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 521 n. 356.

ΕΚΕΝ
ΡΟΣΥΝΗΣ

[. . . . ἀρετῆς ἕνεκεν | [καὶ σωφ]ροσύνης.
Cf. adn. ad n. 988.

1018 'In stela Pallae reperta. Descripsi anno 1860 Lixurii, in domo privata' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 521 n. 357.

ΕΤΗΣΙΠΡΟΣΦΙΛΙΠΠΟΥ

Ἐτησιππος Φιλίππου.
Cf. adn. ad n. 988.

1019 'Stela e Pallensium civitate. Descripsi Lixurii anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 521 n. 358.

ΤΙΜΟΧΑΡΗΣ

Τιμοχάρης.
Cf. adn. ad n. 988.

1020 'In stela Pallae reperta. Descripsi Lixurii anno 1860, apud Typaldum Cavalierastum' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 522 n. 359.

ΑΜΥΝΑΝΔΡΕΚΑΕΑΝΔΡΟΥ
ΧΡΗΣΤΕΚΑΙΑΑΥΠΕ
ΧΑΙΡΕ

Ἀμύνανδρε Καλλάνδρου | χρηστὲ καὶ ἁλυπε | χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988.

1021 'In glandula missili plumbea Pallae reperta. Descripsi Pallae anno 1860, apud Stamatelum Pylarium medicum' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 522 n. 360.

ΤΙΜΑΓ

Τιμαγ(όρου).
Cf. adn. ad n. 988.

1022 'Descripsi apud eundem [i. e. Stamatelum Pylarium medicum] anno 1860, in glandula missili plumbea' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 522 n. 361.

ΤΥΧΑ

Τύχα.
Cf. adn. ad n. 988.

1023 'Inter rudera Pronnorum. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 525 n. 372.

ΕΤΩΝΛΔ
ΧΑΙΡΕ

. . . . . | ἐτῶν λδ' | χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988.

1024 'Inter rudera Pronnorum, in stela marmorea. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 525 n. 373.

ΑΙΧΜΕΑΣ

Αἰχμέας.
Cf. adn. ad n. 988.

1025 'Inter rudera Pronnorum, in stela marmorea. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 525 n. 374.

ΜΝΗΣΙΘΕΟΣΟΝΗΣΙΜΟΥ

Μνησίθεος Ὀνησίμου.
Cf. adn. ad n. 988.

Digitized by Google

1026 'Inter rudera Pronnorum. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 525 n. 375.

ΑΘΗΝΑΓΟ
ΡΑΣΕΤΩΝ

Ἀθηναγόρας ἐτῶν | [. . . ., χαῖρε].
Cf. adn. ad n. 988.

1027 'Inter rudera Pronnorum. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 526 n. 376.

ΧΡΗCΤΕ
ΧΑΙΡΕ

. . . . . | χρηστὲ | χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988.

1028 'Inter rudera Pronnorum. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 526 n. 377.

ΕΟΙCΠ

[Θ]εοῖς σ[ῶσι].
Cf. adn. ad n. 988.

1029 Later fractus in duas partes; fuit Corcyrae in museo. Alterum (*b*) edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 293, ambas coniunctim W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 620 (*Kleine Schriften* II p. 165) n. 9; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 1.

a	*b*
ΕΜΩΝΜΕΝΕΩΝ	
ΣΥΝΕΡΙΘΟΙ	

Fictiliorum titulorum Corcyraeorum duplex est genus; alteri enim (n. 1029—1056) in lateribus coctis incisi sunt, quorum pars adhuc nexata, alii ab hominibus fide dignissimis visi sunt. Alterius generis (n. 1057—1061) lapides aut lateres nemo ac vidisse testatur praeter ipsos, qui titulos ediderunt; in quos cum suspicio gravissima fraudis cadat, perhabile est in charta demum illas quidem inscriptiones confictas esse. Prius genus cum manifestum sit fraudis non minus stulta quam impudenti natum esse, ne de aetate quidem magnopere est quod dubitetur. Nam peregrum novicium esse horum omnium fabricum inde cernitur, quod nullum dum huius generis exemplum novit Mnestoxylis ac in recentissimo quidem illo de rebus Corcyraeis libro. Quod contra Lenormantius et Vischerus proximis post 1860 annis in museo Corcyraeo hos lateres invenerunt, atque etsi Vischero a. 1862 narrabatur, non iam sedecim annos (i. e. inde ab 1846) in ea collectione esse, tamen ipse meminerat se anno 1853 nullum eorum ibi vidisse. Quare quin paullo post medium hoc saeculum non modo in museum illati, sed tum demum confecti sint bi tituli, non est dubium. Accuratiora, etsi non ab omni parte certa, de fraudis auctore Wilhelmus fando accepit Corcyrae (vide adn. ad n. 1034).

Octo primi lateres (n. 1029—1036) particulas epigrammatis dedicatorii, quod Iovianum in epistylio ecclesiae Panagiae a se conditi incidendum curavit (n. 721), continent. Hoc cum primum intellexisset Vischerus, simul certissimum fraudis argumentum inde repetivit. Nam non modo nulla causa excogitari potest, cur illius tituli verba antiquitus in lateribus repetita sint, sed etiam versuum disposito plane inepta demonstrat non serio egisse, quicunque haec inseripserit (v. adn. ad n. 1035, 1036). Quid quod etiam lapsus lapicidae ex n. 721, 1 religiose conservatus est n. 1032?

Later n. 1029 finem primi hexametri [Πέντε ἔχων βασιλ(ε)ων] ἐτῶν *scalpsit* | πολ[υ]σ[ε]ι continet. Breves tituli versus, ex quibus quattuor demum unum hexametrum efficiant, lure mireris.

1030 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 620 (*Kleine Schriften* II p. 166) n. 10; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 1. In eodem latere est genuini tituli fragmentum n. 791.

ΒΑΣΙΛΙΑΝΕΜΩΝ
+ ΕΛΛΗΝΩΝ

Cf. adn. ad n. 1029. Ille primi hexametri media pars [βασιλ(ε)ων ἐτῶν] et tertii vox prima Ἑλλήνων leguntur.

1031 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 620 (*Kleine Schriften* II p. 166) n. 12; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 1. In eodem latere est genuini tituli fragmentum n. 816.

ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΕΝΗΚΑΙ
ΒΩΜΟΥ

Cf. adn. ad n. 1029. Tertii hexametri est finitum Ἑλλήνων [τε]ίνε *scalpsit* | βωμοὺς ἐξαλαπάξας.

1032 Later fractus in duas partes; fuit Corcyrae in museo. Alterum (*b*) edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 295 (inde F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219); W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 620 (*Kleine Schriften* II p. 165) post n. 9. Alterum (*a*) idem p. 166 n. 11. Coniunctas minusculis litteris exhibet O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 1.

a	*b*
ΟΙΜΑΡ	ΥΥΙΜΕΔΟΝ

In fine ΔΟΝ Vischer, ΔΩΝ Lenormant.
Cf. adn. ad n. 1029. Secundi hexametri initium est [σ]οὶ μέ(λ)ος ὑψι-μέδον. Erroreм lapicidae ΜΑΡ pro ΜΑΚΑΡ filarium repetivit neglecta emendatione, quam ille supra versum ascripserat.

1033 Later coctus, fractus a sinistra; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 621 (*Kleine Schriften* II p. 166) n. 14; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 1.

ΤΙ	ΔΑΝΗΣΙ
ΙΟ	

Cf. adn. ad n. 1029. Quarti hexametri pars haec est [χαῖρε δὲ σ]ῆι-δωνὸς Ἰο[βώτης ἔθεσι ἑσσων], mira litterarum dispositione exarata.

1034 Later coctus, n. 0,125, l. 0,175, c. 0,03, fractus a sinistra, Corcyrae in horto Vasilakis, qui quondam fuit Woodhousii. Exscripsit A. Wilhelm.

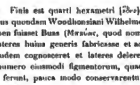

Cf. adn. ad n. 1029. Finis est quarti hexametri [ἔδοξ]ε ἄνασ-σα.

Hortularius hirti illius quondam Woodhousiani Wilhelmo narravit hominem Graecum, cui nomen fuisset Buas (Μπούας, quod nomen bodie etiam Corcyrae invenitur), lateres huius generis fabricasse et ad Woodhousium attulisse, dum ille fraudem cognosceret et lateres deleret. Quo factum videtur, ut ex magno numero eiusmodi figmentorum, quae manifesto eandem fabricam prae se ferunt, pauca modo conservaverint (praeter hunc cf. n. 1043. 1046. 1048. 1054).

Digitized by Google

1035 Later coetus, fractus a dextra; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 621 (*Kleine Schriften* II p. 160) n. 15; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 1.

ΣΕΔΟΝΟΝΑΝΑΚΤΙ

Cf. adn. ad n. 1035. Finis est versus quarti [Ἰαζωνὶ]ς τῶν ἀναγτ. Etsi et hic titulus et n. 1034 ex fine tituli Iuviani repetiti sunt, tamen cave hic eiusdem interis exemplum plenius haberi existimaveris. Nam hic dextrum, illic sinistram interis partem mutilatam esse Vischeri et Willelmi testimonio constat. Egregium fraudis vestigium est, quod iuxta ipsam fracturam interis extremo totius versus littera scripta est, cum vice versa ab initio, etsi illic later integer est neque alium versum antecedit, ultima nominis [Ἰαζωνὶ]ς littera legitur.

1036 Later coetus, fractus a dextra; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 621 (*Kleine Schriften* II p. 160) n. 13; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 1.

ΧΕΙΡΟΣΑΠ
ΟΒ

Vs. 2 Riemannus εἰ̃ habet.
Cf. adn. ad n. 1029. Partes sunt versus quarti, prava litterarum dispositione:

χ̣ειρὸς ἀπ' [σ]τόνδωσ̣ε Ἰ[αζ]ωνὶς τῶν ἀναγτ.

1037 Later coetus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII (*Kleine Schriften* II p. 165) n. 8; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 3.

ΒΩΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Βωμὸς τῶν Ἑλλήνων.
Tituli n. 1037—1039 etsi non, ut proximi priores, ex ipsis verbis tituli Iuviani (n. 721) exprensi sunt, tamen hic quoque illam inscriptionem fraudi assam dediase apparet. Nam n. 1037 ex versu Ἑλλήνων τριήρει καὶ Βωμὸν Ἡραίοις ἐξ̣ε̣ῖτε petitis sunt ab homine, cuius stupor non intellegebat, in universum quidem sacrorum μαρτυρίων arsa certa Ἑλλήνων βωμοὶ vocari, de una certa ara idem nomen usurpatum sensu casuum esse. Tituli n. 1038 et 1039 autem inde nati esse videntur, quod utrinque genoris, quod Iovianus commemoraverat, singula exempla exhibere in animo habebat falsarius. Illa vero signa, quae infra medium versum sunt in utroque latere, aut ex aliis genuino latere imitatus est, aut ipsa genuina sunt, ut hic antiquiori titulo in eiadem lateribus recentiorem ficticium adiectum esse statuendum sit, perinde ac n. 1030 et 1031. Nam talia in antiquis lateribus Corcyraeis exstare Mustoxydis, qui haec figmenta nondum noverat (ad n. 1029), testimonio constat (vide n. 828. 829).

1038 Later coetus; fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 404 n. 298; accuratius W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 619 (*Kleine Schriften* II p. 165); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 4.

ΒΩΜΟΣ ΤΟΥ ΑΠΩΛΛΟΝΟΣ

Ⓐ

Βωμὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.
Cf. adn. ad n. 1037.

1039 Later coetus; fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 404 n. 299; W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 619 (*Kleine Schriften* II p. 164); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 2.

ΤΕΜΕΝΟΣΕΣΤΙΔΙΟΣ

+

Ⓐ

Var. lect. In versu primo, quem Lenormantus solum exhibet, nic variare litterae signa figuram definite testatur Vischerus, cum Lenormantus ubique Σ exhibeat.

Τέμενος ἐστὶ Διός.
Cf. adn. ad n. 1037.

1040 Later coetus; fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 297, cuius apographum recte se habere testatur W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 620 (*Kleine Schriften* II p. 165); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 5.

ΚΕΡΚΥΡΑΝΙΚΗΤΡΙΑ

Κέρκυρα νικήτρια.
Acute Vischerus coniecit falsarium sua deprompsisse ex titulo duodecimi p. Chr. n. saeculi, quem habes C. I. G. 8733: Ἐπαινετὸν Κοσ(μητὴν) αὐτοκράτορος Ἠ|δ(ρίανου) | τὸν ἐλλιμενιστὴν | Σκυλάξ συμπολίτην | Ἰακωβιανοὶ συγχρητῆται | Κέρκυρα νικητρίου. Sed huius ipsius tituli geminae origines haud spernendis argumentis usus in dubium vocavit Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 232 n. XLVIII.

1041 Later coetus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 617 (*Kleine Schriften* II p. 161) n. 2; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 12.

ΕΠΙΝΟΚΟΜΗΔΕΑ

Videtur genuinus titulus ἐπὶ Νικομήδου (n. 789 790) incredibili socordia exscriptus esse.

1042 Later coetus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 617 (*Kleine Schriften* II p. 161) n. 1; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 18.

ΕΠΙΣΠΑΤΙΟΥ

Stratil prytanis lateres (n. 802. 803) videtur falsarius ita imitatus esse, ut medium locum tenerent inter veram lectionem et Mustoxydis errorem. Nam hic quidem Σκυτίων in latere esse Vischeri testimonio constat, illic Σκυτεν a Mustoxyde perperam lectum videtur.

1043 Later coetus, a. 0,21, l. 0,36, c. 0,027, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΕΠΙΟΙΦΙΑΩΝΙΔΑ

Wilhelmus sibi fidem suspectam indicat; fortasse ad exemplum lateris n. 815 confictus est, sed in forma confidenda pro Φ1 errare Ο1 posuerat falsarius.

Digitized by Google

1044 Later coetus, qui fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 296; W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 618 (*Kleine Schriften* II p. 163); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 17.

ΑΓΑΘΟΥΚΛΗΣΕΜΟΥΕΛΙΟΥ

Ἀγαθοῦκλῆς Μουσείου.

Ilunc titulum falsarius repetivit ex stela sepulcrali cum anaglypho, quae nescio unde Corcyram in collectionem Woodhousianam pervenit ac nunc quoque asservatur in museo Corcyraeo. Eius titulus ab A. Wilhelmo mecum in unum exscriptus sic se habet: Ἀγαθοκλῆς Μουσαίου | Ἀξιωνέως. Vides diphthongum in altera nominis syllaba ipsius falsarii neglegentiae acceptam ferri. Ut hanc sic etiam eas inscriptiones quae proxime insequuntur n. 1045—1050 ex notis cippis sepulcralibus in lateres translatas esse appareat (v. ubique adnotationes). Sed ac illic quidem, ubi ignoramus unde hauserit falsarius (n. 1051 sqq.), de ipsa fraude vel levissima dubitatio relinquitur. Nam quis unquam audivit de gemino titulo sepulcrali non lapidi, sed lateri cocto inciso?

1045 Later coetus; fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 404 n. 300; W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 618 (*Kleine Schriften* II p. 163); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 6 (T. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΑΠΕΛΛΗΘ ΕΜΙΣΩΝΟΣ

Ἀπελλῆ Θεμίσωνος.

O. Riemann *Zante, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII p. 12 n. 2 edidit titulum Zacynthi in horto comitis Romae asservatum, sed origine nequaquam Zacynthium, qui sic se habet: Εὔφρων Ἐρασιφῶντ | χρηστὲ χαῖρε. Ἀπελλῆ Θεμίστωνος | χρηστὲ χαῖρε. Ex hoc falsarium Corcyraeum sua mutuatum esse perquam probabilis est Riemanni suspicio.

1046 Later coetus, a. 0,323, l. 0,125, c. 0,02, Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΘΕΟΔΟΤΕ ΑΜΥΝΕΟΥ

Titulus hic Remque n. 1047 confecti sunt ad exemplum cippi sepulcralis, qui non Corcyraeus est origine, sed illic in collectione Woodhousii fuit et nunc est in museo. In hunc titulum habet: Θεόδοτε Ἀμύνεο | χρηστὲ χαῖρε. Video errorem a falsario in patris nomine legendo commissum.

1047 Later coetus, fractus in duas partes; fuit Corcyrae in museo. *a* ed. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 292. Contulit W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 618 (*Kleine Schriften* II p. 163). — *b* ed. W. Vischer ibid. n. 4. Coniuncta minusculis litteris exhibet O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 15.

a	*b*
ΘΕΟΔΟΤΕ ΑΜΥΝΕΟΥ	
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ	

Θεόδοτε Ἀμυνέου | χρηστὲ χαῖρε.

De exemplo, quod falsarius secutus est, v. adn. ad n. 1046. Id eum bis in duobus lateribus expressisse propterea certum est, quia in superstite a. 1046 nihil unquam scriptum fuit praeter unum versum, qui nomen et patris designationem habet, quum hic de altero versu Vischeri testis oculati relatione plane constet. Addit quod n. 1047 in duas partes fractus fuit, n. 1046 etiamnunc integer est.

1048 Later coetus, a. 0,125, l. 0,34, c. 0,03, fractus in duas partes (*a b*), quae separatim asservantur in museo Corcyraeo. Coniuncta exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

a *b*

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗ ΔΙΟΔΩΡΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ Ε

[Μ]ενεκράτη Διοδώρου | Ἀθηναί[ε].

Hic quoque titulus dissumptus est ex monumento superstite, stelam sepulcralem marmoris albi cum anaglypho dico, non Corcyraeam quidem origine, sed Corcyrae olim in collectione Woodhousii, nunc in museo asservatam, cuius titulus ab A. Wilhelmo meum in usum exscriptus sic se habet: Μυναμάτη Δεῤῥάμου Ἀξιωνίε | χρηστὲ χαῖρε.

1049 Fragmenta duo lateris cocti, Corcyrae. *a* edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 517 n. 330; W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 619 (*Kleine Schriften* II p. 164); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 11. — *b* edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 291; W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 618 (*Kleine Schriften* II p. 162); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 16.

a	*b*
ΜΕΝΕΚΡΑΤΗ	ΔΙΟΔΩΡΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΕ	
ΧΡΗΣΤΑΙΧΑΙΡ	

Μυναμάτη Διοδώρου | Ἀθηναῖε | χρηστ(ὲ) χαῖρ[ε].

Cum Vischerus testis oculatus versum tertium ΧΡΗΣΤΑΙΧΑΙΡ (hac barbara scriptura) in latere esse asseveret, later a Wilhelmo compositus n. 1048 vero integer sit neque quicquam praeter nomen et originis significationem habeat, apparet his quoque titulum ex cippo sepulcrali in laterem transcriptum esse a falsario (cf. etiam n. 1046. 1047).

1050 Later coetus; fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 294; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VII p. 48 n. 7. Vidit etiam W. Vischer, cf. *Kleine Schriften* II p. 161. 163, qui Lenormanti lectionem recte se habere testatur.

ΝΙΚΙΑΛΕΥΚΙΟΥ
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

Νικία Λευκίου | χρηστὲ χαῖρε.

Haec manifesto ex lapide sepulcrali n. 933 a falsario in hunc laterem transcripta sunt.

Digitized by Google

1051 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 623 (*Kleine Schriften* II p. 169) n. 17; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 14.

ΠΑΥΣΙΑΥΠΟ ΝΗΔΥΜ
ΘΑΝΑΤΟ

Παυσ]ιαν ὑπο[κρ]ι[τ]ὴ[ν] | θ]ανάτ[ο]υ.
Hunc titulum a falsario ex columna, in qua legit Mustoxydis (cf. n. 981), in lateremtransscriptum esse vidit Vischerus.

1052 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 619 (*Kleine Schriften* II p. 164) n. 6; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 9.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΧΑΙΡΕ ΜΕΝΙΤΩΡ ΣΟΦΩΤΑΤΕ

Διομήδης χαῖρε, Μένιτωρ σοφώτατε.
Hic quoque titulus, etiamsi alia omnia recte se haberent, propterea in fictiorum numero habendus esset, quia sepulcralis est in latere cocto. Sed accedit illud miram ΜΕΝΙΤΩΡ vel ΜΕΝΤΩΡ. Mihi videtur falsarium *μέντωρ* appellative de magistro aut paedagogo usurpasse.

1053 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 618 (*Kleine Schriften* II p. 163) n. 5; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 8.

ΚΑΔΜΟΣ

Κάδμος.

1054 Later coctus, a. 0,16, l. 0,27, c. 0,03, cum litteris non excavatis, sed prominentibus. Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

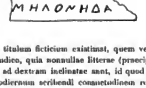

Wilhelmus hunc titulum ficticium existimat, quem verum vidisse propterea potissimum iudico, quia nonnullae litterae (praesertim Μ Ο et utramque Η) aliquantum ad dextram inclinatae sunt, id quod ab veterum more alienum iure ad hodiernum scribendi consuetudinem retuleris.

1055 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 10.

.....Ἐφη.

1056 Fragmentum lateris cocti; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 619 (*Kleine Schriften* II p. 164) n. 7; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 13.

ΗΣΤΕ

[.... χε]ιστί.

1057 Ex Pyrrhi Ligorii schedis edd. Holstenius Not. et Castigat. ad Steph. Byz. p. 150; Gudius p. LIX, 3 (inde Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 192; Boeckh C. I. G. 1874; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 231 n. LXVII).

ΘΕΟΙΣΔΙΟΣΚΟΡΟΙΣΙΣΤΩΝΑΙΟΙΣ
Λ.ΑΥΡΗΛΙΟΣΦΕΡΕΚΥΔΗΣΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΤΟΥΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΣΕΒΗΡΟΥ
ΕΠΙΣΤ.ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Θεοῖς Διοσκόροις Ἱστιαίοις | Λ(ούκιος) Αὐρήλιος Φερεκύδης ἀπελεύ-θερος | Σεβαστοῦ τοῦ Λιτωνείου Σεβήρου | ἐπιστ(άτης) Κερκυραίων | ἀνέθηκεν.

Boechhius nihil de fraude suspicatur, sed praeter Ligorii malam fidem ipsius quoque tituli verba non uno nomine fictionem arguunt. Primum Lucius Aurelius non potuit nisi L. Veri aut Commodi libertus esse, sed horum neutrum simpliciter Antoninum appellare licebat; quod Σεβαστοῦ τοῦ Λιτωνείου dicitur, etsi item plane inauditum est, tamen hoc ad iteratam incuria transscribentis syllabam finalem haud absurde retuleris. Verum illud *ἐπιστάτου Κερκυραίων* mumm, quo libertus Caesaris fungitur, non minus singulare est quam compendium scripturae ΕΠΙΣΤ pro *ἐπιστάτης*. Denique nominis *Κέρκυρα, Κερκυραῖος* scriptura *per s* Corcyrae inaudita est non antiquiore modo aetate, sed etiam illa ipsa, cui hic falsarius suum commentum tribuit (cf. n. 726, 7. 732, 9. 733, 1). Quod supra n. 1040 habes exemplum, item ficticium est, quem vero illic in adnotatione stioli titulum C. I. G. 8733, is vel si non recte a Mustoxydi in dubium vocatus est, tamen de Antoninorum aetate nihil docet; est enim saeculi p. Chr. n. duodecimi.

1058 'Corcyrae in latere.' Anno 1863 se exscripsisse refert F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 402 n. 289.

ΕΠΙΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀπολλωνίου.
V. adn. ad n. 988.

1059 'Corcyrae in latere.' Anno 1863 se exscripsisse dicit F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 290.

ΕΠΙΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

Ἐπὶ Μενάνδρου.
V. adn. ad n. 988. Nomen nescio an homo rei nummariae haud mediocriter peritus petiverit ex nummis Corcyraeis (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 148 n. 510—513).

Digitized by Google

1060 Corcyrae in glandula missili plumbea. Apud comitem Capodistriam anno 1863 se exscripsisse narrat F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 518 n. 339.

ΑΡΧΙΑ

Ἀρχία.

V. adn. ad n. 988. Nomen prytanis Lenormantius acceptum ferre videtur luteri genuino n. 756.

1061 Glandula missilis plumbea. Anno 1863 Corcyrae apud Iulium Pretenderin medicum se exscripsisse dicit F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 518 n. 340.

ΠΡΟΜΑΧ

Πρόμαχ...

V. adn. ad n. 988.

Digitized by Google

ADDENDA.

PARS PRIOR.

TITVLI NVPER INVENTI.

1062. 1063 Lapis calcarius, fractus a sinistra, a. 0,30; litterarum altitudo 0,012. In loco qui vocatur *Palatia*, ubi fuit Anticyra, sub oleis. Ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 243 n. 1.

(1062)
```
        ΕΔΩΚΕΛΡΟΛΙΣ
        ΝΤΑΙΕΙΑΥΤΩΙ
        ΟΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΝ
        ΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝ
5       ΑΤ..ΙΑΟΣΑ
        ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΠΟΛΙ
        ΝΩΝΤΙΜΟΘΕΟΥΚΑΛ
        ΕΝΟΥΑΝΤΙΚΥΡΕΙΣ
(1063)  ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕ
        ΕΔΩΚΑΝΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
        ΨΟΙΣΚΑΙ
```

1062 [Ἄρχοντος ....., γραμματεύοντος δέ .....], ἔδωκε ἡ πόλις | [τῶν Ἀντικυρέων .....]σταῖ αὐτῶι | [καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, ..., ἐγκτησίαν, ἀ]συλίαν καὶ ἀσπλείαν, | ἀσφάλειαν, | [..... καὶ τἆλλα τίμια, ὅσα | [καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῖ] πόλ[ε]ως τῶν Ἀντικυρέων ὑπάρχει. Ἔγρα[ψεν ....]ων Τιμοθέου, Καλ[..... Ξ]ένου Ἀντικυρεύς.

1063 [Ἄρχοντος ....., γραμματεύοντος δέ | τοῦ συνεδρίου ....., Ἀντικυρεῖς ἔδωκαν προξενίαν | [..... αὐτοῖ καὶ ἐκγόνοις, καὶ | .....

Supplementa plerasque Perdrizeti sunt.

1064 Stela rectangula marmoris subcaerulei, a. 1,24, l. 0,47, c. 0,18. Litterarum, intra quas vestigia coloris rubri exstant, altitudo 0,12. In foliendo puteo fere duobus metris infra superficiem terrae, in loco *Palatia*, ubi quondam fuit Anticyra Phocidis, invenit Demetrius Gigellos habitans in vico *Aspra Spitia*. Ex ectypo chartaceo et apographo suo ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 391; cf. XX (1896) p. 244 n. 2.

```
ΟΙΣΑΡΕΤΗΣΚΑΤΑΠΑΝΤΑΜΕΛΕΙΒΙΟΝΟΙΔΕΤΑΧΙΣΤΑ
ΘΝΗΣΚΟΥΣΙΣΤΥΓΕΡΩΝΕΓΞΥΝΟΧΑΙΣΠΟΛΕΜΩΝ
ΠΓΚΑΙΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣΠΑΤΡΑΣΥΠΕΡΑΣΠΙΔΑΣΙΡΑΣ
ΠΛΕΤΟΔΥΣΜΕΝΕΣΠΜΦΥΛΟΝΑΜΥΝΟΜΕΝΟΣ
```

Οἳς ἀρετὴ κατὰ πάντα μέλει βίον, οἱ δὲ τάχιστα
Θνήσκουσι στυγερὰν ἐγγὺς ἰοῦσαι πολίων·
ὧν καὶ Ἀρίσταρχος πατρὸς ὑπὲρ ἱερῆς ἀσπίδ' ἄείρας
ὤλετο δυσμενέων φῶτας ἀμυνόμενος.

Vs. 1 olim Perdrizet. In Gallorum incursione (a. 278 a. Chr.) repellenda Aristarchum pro patria mortem oppetisse perquam probabiliter coniecit idem.

1065 Tabula marmorea, a. 0,96, l. 0,45, c. 0,21, inventa inter rudera Amphicleae prope *Dadi*. Ed. Ἄτυ 27 Φεβρ. 1896 (inde *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XXI (1896) p. 109 sq.).

```
ΕΠΙΤΙΜΑΙΝΕΤΩ
ΤΙΜΑΓΟΡΩ
ΜΝΑΣΙΑ
```

Ἐπὶ Τιμαινέτῳ, | Τιμαγόρᾳ, | Μνασίᾳ.

Praepositio ad omnia tria nomina pertinere videtur.

Digitized by Google

1066 Lapide, qui in fronte titulum n. 318 habet, Stournarae et Margaritis Amphissensium benefico ex pariete evulso in alio latere comparuit instrumentum manumissionis simile illius, quod ex octypo et typographo suo ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 388 n. 1.

ΟΥΟΥ..ΙΙΧΑΝΑΓΑΘΑΝ ς ΣΕΝ/
ΣΑΦΙΛΙΑΔΑΤΟΥΖΩΠΥΡΟΥΘΕΣΕΙΦΕΥΓΕΙΔΕΞΕΝΑΝΘΟΥΜΗΝ
ΑΜΩΝΟΣΘΕΦΟΚΛΕΟΝΤΟΣΔΕΤΩΑΣΚΑΛΑΠΙΩΤΩΕΝΑΜΦΙ
ΑΑΡΧΙΑΤΟΥΘΕΟΔΩΡΟΥΧΣΙΡΟΓΡΑΦΟΝΝΙΚΙΑΤΟΥΝΙΚΙΑΔΜΦΙ
5 ΟΣΥΠΕΡΣΩΣΙΧΑΝΖΩΣΑΠΑΡΟΥΣΑΝΚΑΙΚΕΛΕΥΟΥΣΑΝΥΠΕΓΡΑ
ΓΡΑΥΑΙΕΠΕΙΕΛΕΓΕΝΑΥΤΑΓΡΑΜΜΑΤΑΜΗΕΙΔΕΝΑΙΑΠΕΔΟΤ
ΣΙΧΑΖΩΣΑΑΜΦΙΣΣΙΣΤΩΑΣΚΑΛΑΠΙΩΤΩΕΝΑΜΦΙΣΣΑΣΩΜΑΟΙΚ
ΕΣΑΟΝΟΜΑΝΙΚΟΣΤΡΑΤΑΔΟΥΣΑΝΟ.ΑΣΙΦΟΡΩΝΙΚΩΝΟΣΠΑΙΔΙΑΔΥΟ
ΣΑΘΗΣΕΙΤΕΑΓΟΡΑΣΑΣΑΜΗΕΛΑΣΣΟΝΤΩΝΔΥΟΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩ
10 ΟΣΤΡΑΤΑΣΩΣΙΧΑΖΩΣΑΤΟΝΤΑΣΩΑΣΧΡΟΝΟΝΠΑΝΤ
ΟΣΠΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝΠΑΝΑΝΕΠΙΚΩΛΥΤΩΣΕΣΤΩΔΕ
Τ ΑΤΟΝΘΑΝΑΤΟΝΣΩΣΙΧΑΣΕΛΕΥΘΕΡΑΚΑ
ΔΕΝΙΠΟΘΗΚΟΥΣΑΜΗΔΕΝΚΑΤΑΜΗΔΕΝΑ
ΕΥΣΕΤΑΝΩΝΑΝΤΩΘΕΩΤΑΝΩΝΑΝ
15 ΑΡΧΙΑΣΤΟΔΕΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΑΥΤΑΣ
ΚΑΘΕΣΤΑΚΕΔΕΚΑΙΒΕΒΑΙΩΤΗΡΑΚΑ
ΛΑΙΞΕΝΟΥΜΑΡΤΥΡΕΣΟΙΑΥΤ
ΜΦΙΣΣΕ ΟΝΑΒΕΒΑΙ
ΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣΩ
20 ΗΚΑΤΑΓΕ

[Θεὸς τύχην ἀγαθήν.]Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς τοῦ Δα-
φνίου Θέσι, φυτὸς δὲ Σπινθῆρος, υσφ[ε] | Λιμνίας Θεοκλέοντος δὲ τῷ
Λεπάλωπι τῷ ἐν Δωλφ[ι]οῖς ἀρχῷ τοῦ Θεοδώρου, χρυσόχροον Νικὶν
τοῦ Νικίου Ἀμφισσέα ὑπὲρ Σωτῆρος Ζωτᾶ παρεύσαν καὶ κελεύσαν
ὑπὲρ αὐτὸν[ε] γρηΐ-ιν, ἐπεὶ ἔλεγεν αὐτὸ γράμματα μὴ εἰδέναι· ἀπέδοτε |
Δωφίτᾳ Ζωτᾶ Λωφιτεῖ τῷ Λωφίτᾳ σῶμα εἰσέγραψεν
ἐ ἀνὰν Νικοτράτα, δούλαν Ὀρ[ωφιτέραν Νίκωνος καθὼ δὲ] [ἐπὶ | ἐξ
ἀθῦε εἰτε ἀγορᾶσται ἰὸ Δώσεον τὸν δοῦ. παραμενεῖν [δὲ Νεκ]οτράτα
Σωτῆρ Ζωτᾶ τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον αὐτῶι, ποσοῦτο τῷ ἐπιτραπέοντι
τῶν ἀνεπιτολίτων. ἔστω δὲ [Νικοτρά]τᾳ μητ[ρ]ὸν τὸν Σώσσον τὸν Σω-
σύχω Δελφῖον καὶ ἀπόφασσον μηδὲν πεθ'ἕτερον μηδὲν κατὰ μηδέν
[τρόπον, | καθὼς ἐπέστειλεν τὸν αὐὸν τῷ Δηῖ. τὸν αὐὸν [φυλάξεσι |
ἐ Θεοκλεὶ[ς] Ἀρχίας, τὸ δὲ ἀντίγραφον αὐτῶ .....|.....· καθ-
άπτασα δὲ καὶ βαλδωσύρα Καί.....|..... Καλλιξένου. μάρτυρες
οἱ αὐτ[οί. χρυσόχροον Κα.....|..... Δ]αφνεῖος· γράμμα βε-
βαιωτὴς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ | τοῦ ἀρχιγραμματέως σώματος |.....ῆς
αὐτὰ γρ.....

Manumissio ei, quam idem lapis habet (n. 318), tempore suppar, etsi non eiusdem quidem anni est. Vs. 9 ΑΘΗΣ pro αὐτῆς scriptum esse perspexit editor. Ea dialectus Dorica neglecta et ᾱ pro ει scriptum huic aetati optime convenit, ac vel aspiratae pro tenui unus paullo insolentior quidem est, sed neutiquam insolitus. Vs. 17. 18 supplevi collatis titulis Tithoreensibus n. 192, 32. 193, 10 sqq. 194, 32. Editor cum reliqua intacta relinqueret, vs. 18 γρ[ά]μμα recte scripsit, ante hanc vocem perperam [Ἀμφισσ]έα, quo simul factum est, ut vs. 18 non agnoscoret pronomen οἱ αὐτ[οί], de quo tamen nulla poterat esse dubitatio. Refertur illud ad tresviros modo commemoratos, ex quibus primus Archiae sacerdos instrumentum venditionis, alter huius instrumenti exemplum conservat, tertius βαλδωσύρου officio fungitur.

1067—1069 Lapis cultrarius, in muro substructionum ad dextram domus Kotzochionis in oppido Amphissae (*Salona*). Media pars quadrata non laevigata, circumdata ab omnibus quattuor partibus margine accurate polito. Huius superiorem partem et particulam dextri marginis occupant hi duo manumissionum tituli, cum reliqua scriptura vacua sint. Ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 388 n. 2.

(1067)

ΕΣΥΝΕΥΑ
ΠΟΙΟΥΣ
ΟΕΠΙΤΑΣΣΟ
ΝΩΝΑΝΕΠΙΚ
ΜΕΧΡΙ..ΕΥΒΟΥΛΑΙ
ΔΑ.ΔΕ
ΒΟΥΛΙΑΣΕΣΠΙ

(1068)

ΑΝΒΟΥΛΗ...ΑΙΑ
ΩΝΑΝΕΥΒΟΥΛΙΑ
ΛΕΥΘΕΙΑΕΤΙΠΑ
ΒΟΥΛΙΑΔΑΣ
ΕΛΕΥΘ

(1069)

Ρ.ΚΑΙΑΝ
ΠΟΘΗΚΟΥΣΑΚΑΤΑΜΗΔ
ΤΡΟΠΟΝΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΤ
ΤΑΝΩΝΑΝΕΠΙΚΤΗΣΙΣΣΚΑ.Ε
ΔΕΚΑΙΒΕΒΑΙΩΤΗΡΑΚΑΤΑΤΟ
Ν ΜΟΝΞΕΝΟΧΑΡΗΝΕΥΑΙΝΕΤΟΥ
ΦΥΛΑ.ΕΙΟΘΕΟΚΛΟΣ
Δ.ΟΝ....ΤΟΑΝΤΙΓΡ
ΒΟΥΛΑΡΧΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΜΟΥΜΑΤΥΡΕΣΟΙΥΠΟΓ

1067 .....· συνευ[ρετάσαντος ...|.....] ποιοῦντα .....|
... τῷ ἐπιτασσόμενον ὑπὸ .....|....]σαν ἀνεπιτολίτων .....|
.....] μέχρι [δὲ] Εὐβουλλίδος ζώη .....|..... Εὐβουλλ]ίδα[ι] δὲ
[.....|..... Εὐ]βουλλίδαι δαι....

1068 ....αν βουλη.. ...αι [.....|..... τὰν] αὐτὰν Εὐβουλλίδαι
.....|..... ἃ δὲ πελάτα· εἰ δὲ τι πλέθει ἀνβρώσαν | Εὐβου-
λλίδαι, ἔστω .....|.....] Παυσ[ίᾳ .....].

1069 [..... ἔστω· Ἐπίκτητος Ἐλευθ[έ]ρα καὶ ἀπέρσαντος, | καθὼς
ἀνεθέσατο κατὰ μηδ[έ]ν[α] τρόπον, κατὰ τὰ ἐντεταλμένα τῷι | Δηῖ τὸν
αὐὸν Ἐπίκτητος. καθ[ὼ]ς[τ]ε[πέ]σταλε δὲ καὶ βαλδωσύρα κατὰ τάδ[ε] | τὰ[λ]αντα
Σουκχάρη Εὐσσέτου. [τὸν | αὐὸν] φυλαξ[ε]σι[ν] ὁ Θεοκλέο[ς .....]...
Δ[ε]ῖος[τράτου], τὸ ἀντίγραφον δὲ τῷ | Βουλαρχεῖ Δημήτριος ....|.....
μαν. μάρτυρες οἱ ὑπογεγραμμένοι .....].

Digitized by Google

Duarum manumissionum has esse reliquias editor sibi persuasit, cui opinioni magnopere favet, quod n. 1067 et 1068 manifesto eiusdem manumissoris Eubulidae nomen habuit. At si haec accuratius examinaveris, intelleges inter fragmenti n. 1067 vs. 3. 4, qui formulam notissimam habent, nullo modo interponi posse, quae n. 1068 vs. 3 scripta sint. Vice versa fragmenti n. 1068 reliquias vs. 3. 4 ΕΙΔΕΤΙΠΑΣΘΕ ..... ΕΥΒΟΥ ΑΙΔΑΣ inter se cohaerere eisque n. 1067 vs. 4 importunissime interponi luce clarius est. Adde quod, si haec re vera eiusdem tituli essent, priore loco (vs. 3. 4) scriptum esset *εἰ δέ τι καὶ ἕτε]θη .... Εὐβ]ουλίδης*, tum demum (vs. 5) *μὴ ἐξ]εῖν Εὐβουλ[ίδῃ ζῶντι*, quem praeposterum ordinem esse manifestum est. Aut igitur statuendum est, posituram horum fragmentorum longe aliam esse in lapide ac Perdrisetus repraesentaverit, ut non respondeant inter se versus, quos ille respondere indicavit, aut duas eiusdem hominis Eubulidae manumissiones hic haberi. Hoc praetuli, quia ex reliquis titulorum Amphissensium apographis, quae ille publici iuris fecit, apparet non esse cur hominem doctissimum eiusmodi neglegentiae insimulemus. Ceterum supplementa partim Perdriseti sunt, partim mea.

1070 Lapis calcarius integer supra et a sinistra parte, a. 0,16, inscriptus litteris altis 0,01, Amphissae (*Salona*) in domo Theodori Nisniouris infra castellum. Ex octypo chartaceo et apographo suo ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 390 n. 3.

ΓΑ
ΤΟΣΝΗ
ΚΛΑΠΙΩ
ΑΡΜΥΛΙΣΚ
ΑΣΚΛΑ
ΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΠΑΡΑΜΕΙΝ
ΣΑΤΟΕΠΙΤΑ
ΜΗΝΕΛΕΥΘ
ΡΙΑΝΜΗΘΕΝ
ΩΝΤΑΝΩΝΑΝ

[Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἔκ]δικος Ἀμφίσσης ἀφῆκ[εν Νε[....., Θεοκλέο]υς δὲ τῷ Ἀγ]ελάου [τῷ δι Ἀμφίσσῃ .....], | Ἀρμυλὶς Κ[..... Δ]ιὸς Ἐλευθερί[ᾳ ἐπὶ τῶν δεῦτερα γενομένων .....] | παραμεί[νᾳ δὲ ..... ποιεῖ]σθαι τὰ ἐκ[ατὸν μέτρα ..... Δευσθ]ένους, μισθωσάντων .....].ων τῶν ἀπὸ [φυλάσσει ....].

1071 Lapis inscriptus litteris grandibus, fractus undique, Amphissae (*Salona*) in domo Georgii Syrii sita in inferiore oppidi parte. Ex P. Ismeni apographo ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 391 n. 4.

ΝΙΚΟΥ
ΕΞΑΝ
ΔΡΟΥ *vacat*
ΤΙΩΤ

Vs. 1 [Ἑλλ]ονίου; vs. 2. 3 [Αὐλ]ε[ξάν]δρου; vs. 4 nescio quae forma vocabuli [στρ]ατιώτ[ης] fuisse videtur. Natura et argumentum tituli obscura.

1072 Cubus lapidis leucophaei sustinens columnam in ecclesia diruta S. Ioannis, quae est Amphissae (*Salona*). Ex P. Ismeni apographo ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 391 n. 5.

ΙΔΑΥΑΣΟΔΗ
ΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΗΝΣΥΝΤΡΟ **Β**

[Τὸν δεῖνα | ..]δά[μα]ος ὁ Δη[μο]κρατείας | τὸν σύντρο[φον ἀνέθηκεν] suppleveris, etsi haec restitutio non caret difficultatibus. Maxime origo non patenso, sed materno nomine significata in illis quidem regionibus singularis est (cf. adn. ad n. 53. 73). Litteris maioris modoli iuxta versus tertii finem a dextra scripta, qua ex parte lapidem integrum esse editor definite testatur, quid sibi velit et num omnino ad hunc titulum pertinent, in medio relinquendum est. Fortasse *Ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς)* fuit.

1073 Stela lapidis calcarii cum aëtomate, in domo privata oppidi *Galaxidi*, cuius dominus est Kyriakos Kalmoukos. Ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 243 n. 3.

ΔΙΩΝΟΣ
Α

Διόνυσ. | [Ἀγί]α(?).

1074 Lapis calcarius leucophaeus longus, a. 0,41, l. 0,155, c. 0,37. In inferiore parte planicies anticae titulus. Ante domum quam possidet Ioannes Zetos in insula *Trimonia*. Exscripsit Lolling.

ΣΤΡΑΤΩΣ

Στρατῶς.

1075 Tabula inaedificata supra portam domus privatae, sitae in insula Ithaca ad viam prope ricum *Hagios Georgios* ad radices Aeti montis. Exscripsit P. Wolters.

ΦΑΛΛΙΔΡΟΜΟΥ

[Κ]αλλιδρόμου.

Litteratura tertii aut Chr. n. saeculi est.

Digitized by Google

PARS ALTERA.

CORRIGENDA IN TITVLIS EDITIS.

P. 7 n. 27. Ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 244.

P. 31 n. 110. De hoc titulo et eis, qui proxime insequuntur, quae disputavi confirmantur tabulis pecuniarum expensarum Delphicis, quas E. Bourguet edidit *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 197 sqq. Quae proximorum post 350 a. Chr. decennium sunt; ac tot nomina, ex parte quidem rarissima, eodem et hic et illic leguntur, ut quin eiusdem aetatis sint haec inscriptiones nemo iam dubitare possit. Qui illic recensentur vigiuti duo archontes Delphorum, ex eis quidem nullius ipso anno aliquis ex his titulis Elateusibus exaratus est. Sed, ut hoc potissimum utar, Ornichidas qui n. 112, a archon est, illic vs. 52 inter beneficiatos redit. Cf. Add. ad n. 118.

P. 34 n. 111. Vs. 8. 9 Λ̣ρ̣ίστ̣ω̣ι | [Λεύ]κτρ̣ι̣ι̣ι supplendum est ex *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 197 sqq., ubi idem homo vs. 186 senator Delphorum est. Editor sane illic exhibet Αυσ̣ι̣ό̣ς, sed hunc genetrium nominis proprii Graeci esse posse profecto nemo credet, et ex hac tribuia Elatensi, ubi initio vs. 9 Lollianus duarum modo litterarum defectum notavit, apparet illic Ν pro Η lenissimo errore aut incisum aut lectum esse.

P. 39 n. 112. Vs. 6 pro Ὀρτ[Ϙ]ῖδι, ut Foucartum secutus scripsi, Ὀρτ[χ]ῖδι formam dialecto illius regionis accommodatam reponendam esse ducet titulus *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 192 sqq., ubi vs. 52 idem homo inter senatores Delphorum est.

P. 39 n. 114. Vs. 7 non recte a me suppletum Ἰερέτ[ραστος], sed Ἴερος integrum nomen esse, apparet ex *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 197 vs. 135, ubi Θεόδωρος Ἰέρου civis Delphus est.

P. 39 n. 115. Eiusdem anni senatus est *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 197 vs. 157 sqq. Nam quod illic inter quindecim senatores primo loco nomina Μελάνιππος, Κλέων Λύκ̣ι̣ο̣ν̣ο̣ς, Δαμοχάρης, Αἰσχυλίδης Ἀγέλα se excipiunt, nemo ad rerum causas referet. Archontis nomen illic desideratur, nam qui nominatur Πλούτων, prosimi anni est, cuius prytanibus ili pecunias a se administratas tradiderunt. Ceterum annus Damatrii sive quo alio nomine fuit archontis certe non potior est quam a. 336/4 a. Chr.; fortasse etiam aliquot annis posterior est. Etenim cum iam vs. 149, archonte Delphis Charixeno, hieromnemones a rege Alexandro missi recensentur, vs. 126 formula ἄλλα ὕστερα ἀνεδόθ̣η χρήματα transire ad illum annum, cuius est titulus Elatensis n. 113. Quod vero Συλλεκτῆρα recentioris aetatis esse quam Προστατεύοντα (προστάσαν) dixi, ille tabula Delphica redarguitur, in qua eadem aetate utrumque vocabulum usurpatur.

P. 75 n. 318. Cf. titulum in altero eiusdem lapidis latere scriptum n. 1068, 1, quo supplementum meum versus alterius [Θ]ο[ι]ο[ῖ]ν̣ὸν̣ luculentissime confirmatur.

P. 79 n. 333. De hoc titulo, cum mea iam typis expressa essent, disputavit Ricardus Meister *Der Rechtsvertrag zwischen Chalaion und Oantheia, Berichte der Königl. sächsischen Gesellschaft der Wissenschaften* 1896 p. 12 sqq.

P. 89 n. 337. Ed. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 243 n. 2.

P. 89 n. 340. Ed. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 243 n. 1, qui etiam primum nominis litteram exhibet, sed ita ut ea parte eam evanidae significet (Δ).

P. 93 n. 341. Ed. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 243 n. 4, apud quem titulus sic se habet:

Ε Ρ Μ Ι Ο Ν Η
Β Ρ Ε Ι Σ Η Ι Σ
Α Γ Α Π Τ Η Ν
Χ Α Ι Ρ

P. 113 n. 442. Aere denuo accurate collato quattuor postremi versus repetiti sunt *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 549; qui sic se habent:

Ε Κ Α Ι Γ Ε Ρ Ε Α Ι Π Π Ο Ε Ρ Ε Γ Γ Ν Ο Ι Γ Η Ο Τ
Τ Ο Ι Ε Β . . Ε Ο Π Τ Ε Ι Ε Κ Α Γ Β Γ Ο Ε
Κ Α Ι Α Τ Ε Α Ε Ι Α Γ Β Ο Λ Α Ρ Χ Ο Ε Ε Ε Ε Π Ι
Γ Β Α Ρ Ο Ε Ε Ι Τ Υ Λ Ο Η Ν Ι Ο Ε Β Ο Ι Τ Ι Α Ε

Hia lectionem Bechtelii meamque confirmari apparet; vs. 2. 3 Ηρέϊτος legi non posse, in *Bull. de corr. Hell.* recte adnotatur, additurque ea huius vocis litteris primam modo incertam esse. Litteris minusculis illic Γρέϊτος scribitur, sed nescio an praestet Ηρέϊτος legere, quam hypocoristicum nominis Πρέϊτος formam esse suspicoris.

P. 137 n. 611. Hunc titulum, cum ex solis Lenormanti centuriis Museo Rhenano insertis notus sit, in appendicem additicium relegare debebam secundum ea, quae disputata sunt ad n. 986.

P. 137 n. 617. Ex forma gypsea, quae Corcyrae asservatur, titulum denuo exscripsit A. Wilhelm. Sed eius exemplum accuratissime conscivit cum Vischeriano, nisi quod vs. 6 altero et vs. 7 utroque loco A pro Δ et vs. 9 priore loco et vs. 8 fi pro Β exhibet, cum reliquis locis hic ut apud Vischerum vulgaris huius litterae forma sit (vs. 2 altero loco, vs. 5 *bis*).

Digitized by Google

P. 153 n. 693. De origine huius tituli veriora docuit Codex Ambrosianus R. 124 p. 85 epigraphum paullo accuratius illo edito continens, quem contulit Ericus Ziebarth. In eo enim Pinellii manu exarata est haec adnotatio: *'I' Inscrizione greca dariva fu portata di candia da Al ill Re nipote che la donò G. B. Ramusio ed altre inscrizione'*. Cretensis igitur est tabula, non Coreyraea, unde iam apparet, qui factum sit, ut praeter unum Delphum non reconcrescatur hic proxeni nisi ex Creta insula oriundi. Memorabiles lectiones has ex libro Ambrosiano enotavit Ziebarthius: Vs. 3 ΚΑΡΠΕΥΕΙΝΑΣΚΑ. Legendum igitur *καρπεύειν, ἃς καὶ ἐκτρέφουσι ἄστυ*. Vs 9 ΑΠΤΑΡΑΙΩΙ distincte exstat in codice. Vs. 19 ΕΝΣΚΙΝΟΥΡΙ. Vs. 20 ΤΑΙΛΑΥΑΝΙΑΙΚΟΜΑ, sed supra ΑΑΥ scr. ΑΛΧ, supra A terminationis ΙΑΙ vero Δ. Quare Ἀργυρὸς in lapide fuisse mihi maxime probabile videtur. Versuum divisiones nonnullis locis alias esse atque in exemplari edito observavit Ziebarthius.

P. 168 n. 775. Pro 'eo nomine dubito' lege 'eo minus dubito'.

P. 190 n. 915. Ed. M. C. Dawes Athenaeum 3601 p. 610.

P. 190 n. 920. Ed. M. C. Dawes Athenaeum 3601 p. 610.

P. 191 n. 929. Ed. M. C. Dawes Athenaeum 3601 p. 610.

Ex typographia Imperii Germanici.

Digitized by Google

This preservation photocopy was made at BookLab, Inc.,
in compliance with copyright law. The paper
is Weyerhaeuser Cougar Opaque Natural,
which exceeds ANSI Standard
Z39.48-1984.
1992

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google